

Giới thiệu Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế

Bạn đang theo dõi truyện trinh thám hay của tác giả Mộc Lan Trúc có tựa đề Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế. Mỹ thực chính là điều tốt nhất để xoa dịu tinh thần của con người, ở thế giới tương lai trong truyện thì mỹ thực chính là có thể đề cao năng lực của nhân loại. Một trù sư ở tương lai đều mang một thân tuyệt kỹ. Hạ Tranh chính là một tân trù nghệ xuất sắc nhất, sau khoảnh khắc chết đi mới biết được rằng bản thân mình hóa ra còn mang hôn ước bên người. Sao đó cậu đã sống lại. Cả thế giới đều biết Hạ Tranh đại thần cùng Tướng quân đại nhân có hôn ước: Cái Tướng quân gì kia làm sao xứng với đại thần của chúng ta! Siêu cấp không vui nha!! Nhưng sau khi tướng quân ngôn tình cổ đại giải trừ hôn ước thì: Tướng quân đại tra nam! Đại thần không nên tức giận! Thình lểc mắt nhìn chúng tôi một cái! Hậu cung ba ngàn mặc cậu tuyển! Hiên Cảnh... Tôi khi nào giải trừ hôn ước, chính tôi làm sao lại không biết! Hạ Tranh... Là em giải trừ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

“Tiểu thiếu gia, đây có phải là quả Dung Nham mà cậu muốn tìm?” Vệ sĩ râu quai nón vẻ mặt vui sướng hỏi.

“Đúng vậy. Làm phiền mọi người rồi.” Hạ Tranh gật đầu.

Quả Dung Nham sinh trưởng trong hoàn cảnh cực nhiệt, nơi vỏ Trái Đất vận động mạnh mẽ. Tuy việc hái quả có nguy hiểm nhất định, nhưng đối với trù sư mà nói, tự mình kiến thức nơi sản sinh của nguyên liệu nấu ăn, cũng là một loại hưởng thụ.

Hạ Tranh muốn chế biến một món ăn đơn vị (món ăn chỉ có một hương vị), hay nói đúng hơn là một loại dược thiện đơn vị, nhằm đã thông kinh mạch toàn thân, dung hòa và kiên cố tinh thần lực. Quả Dung Nham chính là tài liệu cuối cùng.

Món ăn này nằm trong sở học kiếp trước của Hạ Tranh, kiếp này cậu tìm trọn hai mươi ba năm, sửa chữa hương vị món ăn đồng thời tuyển trạch nguyên liệu thay thế. Lúc này đây có thể gom đủ hết thấy tài liệu, lãnh tinh tự chủ như Hạ Tranh, cũng không nhận được mà nở một nụ cười cực kì xán lạn, vệ sĩ xung quanh nhìn thấy đều ngẩn ngơ.

Dung mạo Hạ Tranh không tính là rất đẹp, nhưng trời sinh có một loại khí chất ôn hòa thân thiện, thật giống như được đính kèm vàng sáng “người tốt”, khiến cho ai nhìn vào cũng thấy ấm áp trong lòng. Giờ khắc này lại bày ra tươi cười rực rỡ, phảng phất như sau lưng xuất hiện một vầng Thánh quang.

Muốn hái quả Dung Nham cần phải có một chút kỹ xảo, Hạ Tranh quyết định tự mình động thủ. Cậu đem dây thừng cột quanh người, nương đám vệ sĩ lôi kéo, theo vách đá chậm rãi di chuyển xuống phía dưới. Sau khi Hạ Tranh đem quả Dung Nham hoàn hảo hái vào tay, rồi an toàn bò lại lên trên, tất cả mọi người cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thiếu gia, chúng ta trở về đi thôi, nơi này cũng không quá an toàn.” Đại ca râu quai nón nói.

“Được.” Hạ Tranh đáp, “Cảm tạ các vị đã theo tôi tùy hứng.”

“Đầu có đau có.”

“Này sao có thể gọi là tùy hứng?”

“Đúng a đúng a.”

Đám vệ sĩ rồi rít lên tiếng.

Đây cũng không tính là khen tặng, bởi đúng là bình thường Hạ Tranh luôn hết sức nhu thuận. Nếu không phải Hạ Tranh không sở hữu tinh thần lực, cho dù là đám vệ sĩ được thuê tới này, cũng cảm thấy Hạ Tranh gần như là hoàn mỹ vô khuyết.

Bất quá không sở hữu tinh thần lực cũng chỉ là không thể thao túng cơ giáp mà thôi, thế giới này có vô vàn chức nghiệp, chỉ bằng vào một tay trù nghệ của Hạ tiểu thiếu gia này, đã đủ rực rỡ lắm rồi, đám vệ sĩ thán phục.

Hoàn thành một mối tâm sự, tinh thần Hạ Tranh so với dĩ vãng càng thêm hoạt bát, nhìn đến ánh mắt chờ mong của vệ sĩ xung quanh, Hạ Tranh đang định về tới phi thuyền sẽ mời mọi người ăn tối, đột nhiên thiết bị báo động tùy thân kêu vang, tiếp theo một cơ giáp từ trên trời giáng xuống, sau đó Hạ Tranh liền cảm thấy đầu đau xót, mắt tối sầm lại, ngã gục trên mặt đất.

Ngay trước khi ý thức tiêu tán, Hạ Tranh mơ hồ nhìn thấy một đôi chân đi tới trước mặt, đá đá cơ thể mình, còn có tiếng cười khẩy: “Dám bám riết lấy hôn ước với Hiên Cảnh Tướng quân, tranh đoạt nam nhân với Ninh Quân đại sư, xuống Địa ngục mà sám hối đi!”

Ninh Quân đại sư? Hiên Cảnh Tướng quân? Hạ Tranh nhớ kĩ hai cái tên này, sau đó ý thức chậm rãi chìm vào một mảnh đại dương hắc ám.

“A!” Hạ Tranh túm lấy chăn, từ trên giường ngồi bật dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh.

“Nguyên... nguyên lai là nằm mơ a.” Hạ Tranh thở hổn hển, lục lọi bật công tắc đèn ngủ đầu giường, nhìn quanh căn phòng quen thuộc, “Giấc mơ này cũng quá chân thực rồi.”

Nói xong, cậu liền đưa tay nắm chặt ngọc bội trước ngực, tìm kiếm cảm giác an toàn.

Nhưng vừa nắm, cậu liền thấy không thích hợp. Dem ngọc bội lấy ra nhìn, Liên Hoa ngọc bội vốn có một nhánh hoa sen đã gãy, hiện tại một nhánh khác... cũng đứt lìa, chỉ còn một khối ngọc vỡ treo trên dây đỏ.

Hạ Tranh nhất thời giật mình sợ hãi, giọng vị sư phụ ở kiếp trước chột vang vọng bên tai.

“Con là huyết mạch duy nhất của lão phu, tuy vô duyên với tu hành, nhưng lão phu cho con một kiện pháp khí hộ thân, đã chặn được cho con hai lần từ kiếp. Từ nay về sau, trần duyên tẩn tán.”

“Sư phụ...” Hạ Tranh lắp bắp.

Lời vừa dứt, mảnh ngọc vỡ trong nháy mắt hóa thành tro bụi, chỉ để lại một đoạn dây đỏ.

Kiếp trước Hạ Tranh lạc bước Đạo môn, tuy thiên phú trừ nghệ kinh người, bất đắc dĩ thời đại Mạt pháp tu hành vốn không dễ dàng, linh căn của cậu lại kém cỏi, cho dù dùng những tài liệu thay thế để làm ra món ngon, mỹ vị có thể sánh ngang với linh thực cao cấp, nhưng Hạ Tranh vẫn không thể dùng Thực nhập Đạo.

Người tu Đạo “thân từ thì Đạo tiêu”, linh hồn vốn nên cùng một chỗ mà tan thành mây khói. May mắn có một đạo ngọc phù của lão tổ tông giúp cho cậu đầu thai chuyển thế.

Đời này phụ từ mẫu ái, huynh hữu đệ cung, tuy vô duyên với Đại Đạo, nhưng một đời bình yên cũng đã đủ mãn nhãn.

Ai ngờ lại chết rồi... Còn chẳng hiểu vì sao mà chết?

Cậu có hôn ước? Vì sao chính bản thân cậu cũng không biết?

Nhớ tới hai cái tên nghe được trước khi chết, Hạ Tranh quả thực có chút nhận thức.

Ninh Quân lúc đó là tân cơ giáp chế tạo sư vô cùng phong quang, mà Hiền Cảnh lại là Thượng tướng trẻ tuổi nhất bấy giờ.

Cậu cùng Ninh Quân không quen biết. Ngược lại Hiền gia với nhà mình lại là thế giao, cậu và cha mẹ Hiền Cảnh rất thân cận, nhưng Hiền Cảnh luôn trú đóng tại quân khu ngoại tỉnh, trở về cũng không ngụ cùng một chỗ với cha mẹ, Hạ Tranh và Hiền Cảnh giao lưu không nhiều.

Thế nào lại mặc danh kỳ diệu dây dưa vào giữa hai người này?

Bất quá, cậu cũng không tin bản thân thực sự gặp phải tai họa bất ngờ vì đoạn tình cảm gút mắc mà chính mình cũng không biết ấy. Người có chút đầu óc, đối với kẻ sát nhân có thể dừng dừng nói ra lý do giết người như vậy, đều sẽ thấy không thể tin tưởng được đúng không!? Hạ Tranh luôn tùy thân mang theo thiết bị báo động, không chỉ có thể cảnh báo nguy hiểm, còn có tác dụng cầu cứu và thu hình, tin tức chẳng mấy chốc sẽ được truyền tới trong nhà. Rõ ràng kẻ kia cố ý nói cho mọi người nghe, không chừng là muốn mưu đồ vu hãm...

Hạ gia và Hiền gia giao tình sâu đậm, chẳng lẽ có kẻ muốn giờ trò chia rẽ liên minh giữa hai nhà?

Bản thân là thành viên duy nhất không có sức chiến đấu ở Hạ gia, liền bị kẻ khác xem như trái hồng mềm?

Hạ Tranh thờ dài.

Chính vì thế mà cậu mới trăm phương ngàn kế muốn khai thông kinh mạch. Kiếp trước ở Tu chân giới nhược nhục cường thực cậu đã phải ăn nhiều quả đắng, đời này dù thế nào cũng không muốn lại làm một kẻ yếu nhược.

Cho dù cậu yêu thích nấu ăn đồng thời cũng muốn từ nấu ăn gây dựng sự nghiệp, nhưng thực lực chắc chắn không thể không có. Hơn nữa nếu điều kiện được cơ giáp, cậu còn có thể tìm đến những địa phương nguy hiểm để thu thập nguyên liệu nấu ăn.

“Hôn ước gì đó để sau hãy nói.” Hạ Tranh lẩm bẩm, “Trước hết nâng cao thực lực mới là trọng yếu nhất.”

Sống lại một đời, toa thuốc kia đã nằm trong đầu, cậu hiện tại liền có thể thu thập tài liệu. Đợi cậu trở nên mạnh mẽ, âm mưu quỷ kế gì cũng không thể tìm điểm đột phá trên người cậu được.

“Thực sự là mất hứng, nấu chút đồ ăn để bình tâm lại vậy!” Hạ Tranh chậm rì rì mặc quần áo từ tế, hướng về phía nhà bếp.

Thời điểm không vui, nấu ăn là phương thức điều hòa tâm tình tốt nhất.

... Nhà bếp ở lầu một, lúc này mới bốn giờ, trời còn chưa hừng sáng, trong nhà thật yên tĩnh.

Hạ Tranh tiến vào bếp, cẩn thận đóng cửa lại.

Cậu rời giường đã nhìn qua lịch, hiện tại trùng hợp là mùa hè năm cậu mười sáu tuổi. Tuy rằng cậu không nhớ rõ lắm chuyện tình của mấy năm trước, nhưng khoảng thời gian này, đại ca nhị ca đang ở nhà trải qua kì nghỉ, ba mẹ cũng vậy, cậu không muốn đem mọi người đều đánh thức.

Hạ Tranh kiểm tra qua nhà bếp, phát hiện một khối bột đang ủ, còn có nhân thịt trộn với nấm hương.

Hạ Tranh nếm nếm phần nhân thịt. Ừm, là hương vị mình phối chế. Lại nhìn thấy lồng hấp bằng trúc xinh xắn ở bên cạnh, có lẽ nào mình nguyên bản tính làm tiểu lung bao cho bữa sáng?

Nếu nguyên liệu đã có sẵn, bột cũng đã nở tốt, Hạ Tranh liền chuẩn bị hấp trước một lồng để ăn.

Một chiếc tiểu lung bao, nam nhân trưởng thành có thể một ngụm nuốt xuống. Một lồng trúc, tối đa chỉ có thể hấp được sáu chiếc bánh. Một mình cậu ăn cũng hết.

Bất quá hiện tại Hạ Tranh là người từ bảy năm sau trọng sinh trở về, lúc này trù nghệ của cậu cùng bảy năm trước đã có chỗ bất đồng – cho dù bảy năm trước cậu cũng sở hữu trù nghệ của tiền kiếp, nhưng con người mỗi thời mỗi khác đều có điểm tiến bộ.

Chỉ ít bảy năm sau, Hạ Tranh đối với nguyên liệu nấu ăn của thế giới này so với bảy năm trước đã hiểu rõ hơn không ít – trưởng thành rồi, làm gì cũng tiện, cậu cũng được tiếp xúc với càng nhiều nguyên liệu nấu ăn tuyệt vời hơn.

Bởi vậy phần nguyên liệu đã được chuẩn bị tại thời điểm này, khiến cho cậu nhìn ra vài khiếm khuyết nhất định.

Nhưng không cần thiết phải chế tác lại lần nữa.

Hạ Tranh lấy măng Ngọc Lan từ trong tủ lạnh ra. Măng Ngọc Lan là một loại măng trúc, ở thời điểm còn chưa nhú lên khỏi mặt đất thì được đào ra, sau đó lột bỏ vỏ ngoài, thịt măng bên trong một tầng lại một tầng cuộn vào nhau như cuốn giấy. Xé xuống một phiến măng nhỏ, bởi có màu trắng sữa gần như trong suốt, tựa cánh hoa ngọc lan, nên được gọi là măng Ngọc Lan.

Hạ Tranh đem măng Ngọc Lan thái nhỏ, trộn lẫn với hỗn hợp thịt và nấm hương. Cậu lại băm nhuyễn một phần măng Ngọc Lan khác, đồng dạng trộn chung với nhân bánh. Tiếp đó, cậu nặn khối bột mì thành dài dài, ngắt lấy một miếng nhỏ đặt trong lòng bàn tay, ép dẹp xuống, ở giữa bỏ chút nhân thịt, năm ngón tay xoay tròn, một chiếc tiểu lung bao khéo léo liền thành hình.

Không dùng tới chày cán bột, cũng chẳng yêu cầu nhiều thao tác tinh tế, chỉ cần một đôi tay linh hoạt tinh xảo, hai bàn tay bay múa như hồ điệp, từng chiếc bánh bao là lướt xinh xắn liền ra đời, tròn trịa nằm đó, mười phần sinh động.

Làm xong lồng bánh bản thân muốn ăn, Hạ Tranh lại một hơi nặn đủ bánh bao cho người nhà – để sau khi dùng xong phần của mình, cậu có thể chuẩn bị bữa sáng cho mọi người ngay. Nhớ không lầm thì ba và hai vị ca ca đều có thói quen luyện tập vào buổi sáng? Bọn họ hẳn sẽ dậy rất sớm.

Tiểu lung bao đang được hấp, cháo gạo kê cũng đã bắc lên bếp, tất cả đều được nấu trên lửa nhỏ. Đợi đến thời điểm mọi người rời giường, tiểu lung bao sẽ chín mềm, cháo cũng được ninh đến thơm nồng, vừa vặn là lúc dùng điểm tâm sáng.

Lượng cơm của ba vị nam nhân trong nhà tất nhiên không nhỏ, cho dù là mẹ thì khẩu phần bữa sáng cũng tuyệt không thua kém. Một mình mẹ có thể ăn hết một lồng bánh, ba người đàn ông còn lại ít nhất cũng phải bốn lồng – ấy còn là trong trường hợp khẩu vị kém.

Có đôi khi Hạ Tranh hoài nghi, lượng cơm nhiều ít liệu có quan hệ với sự cao thấp của tinh thần lực hay không?

Bất quá tuy Hạ Tranh không sở hữu tinh thần lực, nhưng thể lực lại rất dồi dào – làm trù sư, thể lực luôn phải tốt hơn người bình thường một chút, nếu không thì chẳng bê nổi nồi sắt lớn, huống chi Hạ Tranh còn có nội tình từ kiếp trước.

Không có tinh thần lực, cậu còn có võ thuật Trung Hoa. Tuy rằng không luyện ra được nội lực, chớ nói chi là tiếp tục tu hành, nhưng công phu quyền cước vẫn rất không sai.

Hạ Tranh chậm rãi gói bánh bao, tâm tư phiền não sau khi sống lại theo từng chiếc tiểu lung bao xinh xắn trên xuất hiện lồng hấp, mà dần dần an tĩnh xuống.

Chính như cậu suy nghĩ lúc trước. Cảm tình gút mắc cũng được, âm mưu quỷ kế cũng tốt, đều đã sống lại một đời, còn có gì mà không thể giải quyết? Giờ đã không có người vì cậu chặn lại tai ách, cậu đành dựa vào cái mạng này vậy, dù thế nào cũng phải sống cho ra khuôn ra dạng.

Kiếp trước cậu không có lực lượng, thân từ Đạo tiêu; sau khi chuyển thế, cậu vẫn không có lực lượng, nháy mắt bị người ta giết chết.

Nếu ở thế giới này cũng là nhược nhục cường thực, cậu chỉ cần trở nên mạnh mẽ không phải là được rồi sao. Nấu ra được thiện, khơi thông tinh thần lực,

học tập cơ giáp.

Đến lúc đó, ai còn có thể xem cậu là trái hồng mềm mà xoa bóp?

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thời điểm Hạ Tranh đem tất cả bánh bao xếp vào lồng, mẻ bánh cậu hấp trước cho bản thân, đã bắt đầu tỏa hương thơm nồng nàn.

Dù bị bao bọc bởi vỏ bánh, hương vị tươi ngon của nhân thịt chín tới, vẫn cứ không chịu lẽ loi mà thoát ra ngoài. Tuy mùi vị kia đã bị ngăn lại không ít, nhưng lớp da bánh sau khi hấp chín cũng đồng dạng tản ra hương khí riêng, hòa cùng với vị thịt, khiến cho tiểu lung bao lẫn thêm chút mùi lúa mạch thơm ngát.

Tự cổ chí kim, lương thực chính ăn kèm với các loại thịt, là sự kết hợp hoàn mỹ nhất đối với vị giác nhân loại.

Hạ Tranh hít một hơi thật sâu, giờ khắc này, tâm tư phức tạp trong lòng cậu hết thảy tan thành mây khói.

Buồn phiền của con người, có hơn phân nửa, được ăn no liền có thể giải quyết. Phần còn lại, cũng có thể được xử lý sau khi đã no bụng.

Hạ Tranh tắt bếp, mở lồng hấp, hơi nước như vân vụ hướng về phía cậu mà xông tới. Sau làn mây mù, là một lồng bánh bao béo tròn trắng trẻo đang ngượng ngùng khoe dáng.

Bất đồng với nhan sắc nửa xám nửa trắng khi vừa được nặn ra, tiểu lung bao lúc này oánh bạch như những cục bông gòn thượng hạng, chọt một cái, xúc cảm nóng hổi mà mềm mại từ đầu ngón tay truyền tới, thật giống như đang chạm vào một lớp mây trắng bọc quanh ánh dương quang.

Hạ Tranh niết nhẹ một chiếc tiểu lung bao, thấy còn khá nóng, bèn đặt bên môi thổi thổi, sau đó nhẹ nhàng cắn một miếng, phần da tươi xốp non mềm còn lẫn hương thịt vừa vào miệng liền tan, vỏ bánh cùng nước thịt tại đầu lưỡi hoàn mỹ giao hòa, hóa thành một dòng ẩm áp ngát hương, chậm rãi chảy qua cổ họng, trượt vào ngũ tạng lục phủ, còn chưa chân chính nếm tới phần tinh hoa nhất, tâm tình đã thỏa mãn đến vô cùng.

Không đúng, đối với tiểu lung bao mà nói, nước dùng kia, cũng là một phần tinh hoa.

Lúc này lại thổi nhẹ phần nhân đã lộ ra của tiểu lung bao, hương khí từ nơi duy nhất không còn vỏ bánh ngăn cản liền chảy tràn ra ngoài...

“Ai nha!”

Hạ Tranh tròn tròn đôi đồng tử, ngón tay bị cắn! Đau!

Hạ Khâm nhắm mắt, nghiền ngẫm nhai đi nhai lại hai lần, rồi mới một ngụm nuốt xuống. Anh chép chép miệng, nói: “Không nếm được mùi vị, em trai, cho thêm một lồng nữa.”

Hạ Tranh đầu đầy hắc tuyến. Người trong nhà tiến vào phòng bếp từ lúc nào? Cậu nấu ăn chuyên chú tới nỗi không phát hiện ra! Còn nữa, lồng bánh cậu dự định hấp cho bản thân cư nhiên một miếng cũng không còn!

Liền ngay cả tiểu lung bao trên tay cũng đều bị đại ca ngoạm đi mất rồi! Cậu mới nhắm nháp được một khối vỏ bánh nho nhỏ thôi a!

“... Em đánh thức mọi người sao?” Tuy rằng có chút 囧, nhưng Hạ Tranh vốn đối với người nhà vô cùng tốt tính bèn trước hết quay ra tự kiểm điểm bản thân, “Xin lỗi.”

“Em trai à, hào quang mãnh liệt như vậy, muốn không chú ý tới cũng khó.” Nhị ca Hạ Ngọc liếm ngón tay nói.

Hạ Tranh dờ khóc dờ cười: “Đừng đùa em. Nấu chút đồ ăn mà thôi, cũng không thể tạo nên cảnh tượng gì.”

Nếu như là ở kiếp trước, thời điểm hoàn thành một món linh thực còn có thể dẫn tới thiên địa dị tượng. Thế nhưng cậu hiện tại bất quá là một phạm nhân, nấu lên cũng chỉ là thức ăn thông thường.

“Đó là bởi vì em không có...” Hạ Ngọc định nói, đó là bởi vì em không có tinh thần lực, nên mới không nhìn thấy. Lời còn chưa ra khỏi miệng, đã bị Phụng Xu thúc một cùi chỏ vào bên hông, bèn thức thời che eo ngậm miệng.

Hạ Tranh vẫn còn hướng ánh mắt hiếu kỳ mà chân thành nhìn Hạ Ngọc: “Mẹ, sao lại đánh nhị ca?”

“Nó ăn quá nhiều.” Phụng Xu ôm lấy tiểu nhi tử, nói, “Mẹ mới ăn có một chiếc! Một chiếc thôi đó! Còn lại đều bị ba tên quỷ chết đói này nhét cả vào

bụng! Đúng là phung phí của trời!”

“Đồ ăn chính là để ăn.” Hạ Tranh cười an ủi, “Con đã chuẩn bị xong phần của mọi người cả rồi, đủ ăn mà. Nếu không trước ngủ thêm một chút? Hiện tại mới có...” Hạ Tranh nhìn đồng hồ đeo tay, “Năm giờ sáng?”

“Bị mỳ vị lay tỉnh, ngủ lại không được.” Phương Xu xoa đầu Hạ Tranh một cái, “Mẹ đi tắm trước, sau đó mới dùng điểm tâm. Mẹ biết con sắp tham gia thi đấu, trong lòng bất an, thế nhưng cũng phải hào hào ngủ ngon. Tranh tài còn những một tuần, thế nào cũng phải đem tinh thần dưỡng cho no đủ.”

Hạ Tranh bây giờ mới nhớ tới, khoảng thời gian này hình như là ngay trước vòng đấu loại khu vực của giải thi đấu Mỹ thực thanh thiếu niên?

Danh tiếng của Hạ Tranh, cũng bắt đầu khai hỏa từ cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên này.

Cậu đầu tiên là giành được danh hiệu đệ nhất tại vòng đấu loại khu vực Hoa Đô Tinh, tiếp đó dùng thân phận tuyển thủ hạt giống, tham gia trận chung kết toàn Liên minh, thu được Quán quân.

Người dự thi giải thi đấu Mỹ thực thanh thiếu niên còn được gọi là ứng viên dự bị của Mỹ thực đại hội. Trên bảng xếp hạng tân nhân của Mỹ thực đại hội, căn bản đều là những thí sinh hàng đầu của cuộc thi này. Mà ba người đứng đầu giải thi đấu Mỹ thực thanh thiếu niên, chẳng những được tham quan học tập tại Mỹ thực đại hội, mà còn có cơ may được các vị đại sư chỉ điểm.

Hạ Tranh trước đó là đứa nhỏ đáng thương nhà họ Hạ, sau cuộc thi liền trở thành ngôi sao mới của Hạ gia.

Giải thi đấu Mỹ thực thanh thiếu niên chính là một bước ngoặt lớn.

Nhớ lại khi ấy, cậu vẫn còn có chút căng thẳng nhỉ? Tuy hai thế làm người, nhưng Hạ Tranh vẫn không quá rõ trù nghệ bản thân sẽ được xếp vào trình độ nào ở thế giới này.

Bất quá hiện tại không còn khăn trương như trước là được rồi.

Dù sao cậu là từ hai mươi ba tuổi trọng sinh trở về, khi ấy cậu cũng đã thành công khẳng định bản thân tại Mỹ thực đại hội.

Cậu có thể lọt vào một trăm hạng đầu của Mỹ thực đại hội, đối với giải thi đấu Mỹ thực thanh thiếu niên đã không còn quá nhiều lo lắng.

“Xin lỗi... Quả thực có chút khăn trương.” Hạ Tranh ngượng ngùng nói. “Con sẽ nghỉ ngơi thật tốt.”

“Không nên căng thẳng, con rất giỏi.” Hạ Viên thật vất vả và từ giữa hai đứa con lớn cùng lão bà chen tới trước mặt Hạ Tranh, cứng nhắc nói. (: 3> ∠)
Thật vất vả mới chen được tới trước mặt con trai ngoan, thế mà lại chẳng nói được một lời dễ nghe gì đó thật là buồn quá đi mà. Tiểu nhân nhĩ trong lòng lãnh huyết Tướng quân vốn không giỏi ăn nói âm u ngồi xồm trong góc vừa oán niệm vừa vẽ vòng tròn.

Nhìn gương mặt không quá khác biệt so với mấy năm sau của ba, vẫn như một pháo đài kiên cố bảo hộ cậu, Hạ Tranh bỗng thấy sống mũi cay cay.

Biết cậu chết rồi, ba mẹ chắc phải thương tâm nhiều lắm? Các ca ca cũng sẽ đau lòng lắm đi? Nếu như bản thân cẩn thận hơn một chút thì tốt rồi, nếu như bản thân lợi hại hơn một chút thì tốt rồi a.

Cậu không e ngại tử vong, chỉ sợ những thân nhân thật vất vả mới có được này, sẽ vì luyến tiếc mình mà thương tâm khổ sở.

Hạ Tranh cúi đầu, lặng lẽ đỏ hốc mắt gật gật.

Hạ Viên lập tức bị vợ con công kích bằng ba tầng đao nhãn, ngay cả Hạ Khâm cũng trừng đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ.

Hạ Viên có chút luống cuống chân tay. Thế nào tâm tình lại hạ xuống như vậy nha? Ba đã nói gì sai sao?

“Xin lỗi, có hơi khăn trương quá mức.” Hạ Tranh dụi dụi mắt, miễn cưỡng gượng cười, “Để cho mọi người lo lắng rồi.”

“Em càng có thể nhượng chúng ta lo lắng thêm một chút nữa.” Nhìn lão bà ngốc nghếch nhà mình đứng sững tại đó, Hạ Ngọc nhin không được đẩy hẳn qua một bên, ôm đầu Hạ Trạch nói, “Em trai à em quá ngoan ngoãn rồi, làm cho anh người ca ca này, cảm thấy rất không có thành tựu a.”

Hạ Khâm vẫn híp mắt tựa như người mộng du, đầu gật một cái, không biết là đang phụ họa cho Hạ Ngọc, hay là còn ngủ gà ngủ gật.

“Cảm ơn nhị ca, cảm ơn ba.” Hạ Tranh nhỏ giọng nói.

Lớn đến thế rồi, nhưng ở trước mặt người nhà, cậu vẫn chỉ là một tiểu hài tử.

“Mẹ thì sao?” Phương Xu mất hứng chỉ vào chính mình.

Hạ Khâm cũng híp mắt chỉ bản thân.

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn đại ca.” Hạ Trạch nhu thuận nói.

Bốn người trong nhà đều vô cùng cao hứng, tắm rửa liền tắm rửa, luyện tập liền luyện tập.

Bọn họ bị mỹ vị đánh thức, nhớ mãi bánh bao ngon lành kia, quả thực không ngủ lại được.

Kể cả dáng vẻ ngáp ngủ liên tục của đại ca Hạ Khâm cũng thực sự không có sức thuyết phục chút nào.

... Người một nhà ngồi quanh bàn, bảo vệ chặt chẽ mấy chiếc tiểu lung bao thuộc về mình, cuối cùng cũng có thể thanh nhàn nhai kỹ nuốt chậm mà thưởng thức.

Thời điểm mới ăn vào khi này, bọn họ liền cảm thấy mùi vị có chút xú khác biệt so với dĩ vãng.

Đương nhiên, cũng không có ý là mùi vị trước kia ăn không được.

Tiểu lung bao Hạ Tranh làm trước kia đã ngon đến không dùng nổi miệng, lại còn có thể xoa dịu tinh thần lực của bọn họ. Bọn họ vốn tưởng rằng, bữa sáng dù có phải ăn loại tiểu lung bao này cả đời cũng sẽ không ngán.

Thôi được rồi, xác thực là sẽ không ngán.

Nhưng tiểu lung bao lần này... Nói sao đây, so sánh với trước kia, trong nhân nhiều ra một loại vị đạo thanh thúy, khiến cho thời điểm nhắm nháp tăng thêm một phần kinh hi; nhiều hơn một loại cảm giác trong lành, làm cho mùi vị mỡ màng trước đó càng trở nên thanh đạm.

Thời điểm cắn mở da bánh bao, theo hương thơm cùng nhiệt khí trào ra, tinh thần lực cũng vì thế mà rung động, trước mắt tựa hồ xuất hiện một phiến trúc lâm xanh um tươi tốt mọc thẳng lên từ đại địa. Sau một cơn mưa mùa hạ, cảnh trúc gãy đổ, lá trúc rụng rơi, nhưng dưới những cành lá khô héo ấy, lại nảy mầm niềm hi vọng mới.

Không chỉ là trong bùn đất, mà trên cả những phiến lá úa ẩm ướt, cũng có từng bụi từng bụi tân sinh mệnh ra đời, tựa như thực vật hệ nắm, hấp thu dinh dưỡng từ mục nát, để rồi tỏa sáng thanh xuân.

Rõ ràng là nhân thịt bánh bao, vậy mà lại nếm ra được hương vị thiên nhiên đầy sáng khoái, tinh thần lực cũng dưới sự kích thích của mỹ vị mà rục rịch, như bị những mầm non đầy sức sống kia làm cho rung động.

Bọn họ kinh ngạc phát hiện, tinh thần lực bản thân cư nhiên có một tia tăng trưởng! Tuy rằng chỉ là một tia, phi thường nhỏ bé, phỏng chừng kiểm tra ra cũng chỉ là số lẻ thuộc hàng phân số, thế nhưng bọn họ là người rõ ràng nhất tinh thần lực của bản thân, có gia tăng hay không cảm giác tuyệt đối sẽ không sai.

Ở thế giới này, mỹ thực không chỉ cho người ta được thỏa mãn khẩu vị, cũng không chỉ cung cấp dinh dưỡng từ các loại nguyên liệu cho cơ thể, mà đối với những người sở hữu tinh thần lực, mỹ thực còn là liều thuốc tốt có tác dụng bảo dưỡng.

Đồ ăn mỹ vị có thể sản sinh ảnh hưởng tích cực đối với tinh thần lực, mỹ thực cực phẩm thậm chí có thể phục hồi tinh thần lực trong nháy mắt, hoặc là trong thời gian ngắn giúp tăng lên tinh thần lực, dưới tình huống tinh thần lực bị hao tổn, cũng có tác dụng tu phục trị liệu.

Không ai biết vì sao trình độ mỹ vị của đồ ăn lại sinh ra tác động lên tinh thần lực, nhưng không thể nghi ngờ, mỹ thực là vô cùng quan trọng. Trù sư đỉnh cấp càng là đối tượng mà nhóm cơ giáp sư cực độ tôn kính, thậm chí bên cạnh bọn họ cơ bản đều có cơ giáp sư cường đại tình nguyện vì họ mà thu thập nguyên liệu nấu ăn, cũng tình nguyện xuất ra số tiền tài lớn, chỉ để cầu một món ăn ngon.

Sở dĩ vì thế mà thời điểm kiểm tra ra Hạ Tranh không có tinh thần lực, nhưng lại sở hữu phiên thủ nấu nướng, người Hạ gia đều thờ phào nhẹ nhõm.

Có thiên phú trù nghệ, tương lai Hạ Tranh khẳng định cũng sẽ không kém. Những kẻ ỷ vào bản thân sở hữu tinh thần lực mà kì thị khuyết thiếu của người khác kia, cũng có thể cầm miệng.

Nhưng bọn họ lại không nghĩ tới là, trù nghệ của Hạ Tranh đã cường đại đến mức này, dưới tình huống bản thân vô ý thức, lại có thể chế biến ra mỹ thực có tác dụng đối với tinh thần lực.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tuy nhiên, trù sư sở hữu tinh thần lực và trù sư không sở hữu tinh thần lực vẫn có điểm bất đồng.

Đầu tiên, trù sư sở hữu tinh thần lực thì có thể điều khiển cơ giáp, thực lực tất nhiên sẽ càng thêm mạnh mẽ, có thể tự mình đi tới rất nhiều địa phương

nguy hiểm để thu thập nguyên liệu nấu ăn cho bản thân.

Ngược lại không sở hữu tinh thần lực, hoặc là phải tiêu phí một khoản tiền tài không nhỏ đi thu mua, hoặc là phải thuê hay phải có được một cơ giáp sư cường đại làm hợp tác – ấy là còn chưa tính tới một số nguyên liệu nấu ăn chỉ có hiệu dụng trong một khoảng thời gian nhất định.

Tiếp theo, chế biến đồ ăn mỹ vị xác thực sẽ khiến cho môi trường bên ngoài sinh ra phản ứng. Sở hữu tinh thần lực thì có thể cảm nhận được loại ba động này. Còn nếu không có tinh thần lực, không nhìn thấy dị tượng, thì sẽ mất đi rất nhiều lạc thú và cảm giác thành tựu.

Có người nói trừ sự hại nấu nướng mỹ thực còn có thể khiến cho cả những người không sở hữu tinh thần lực cũng trông thấy được dị tượng, bất quá chuyện này chỉ có thể xem như hư cấu, đại khái phải là những nhân vật hàng đầu Liên minh mới có thể làm được.

“Trong nhân bánh bao có bỏ thêm miếng Ngọc Lan.” Hạ Tranh cũng không biết thân nhân trong nháy mắt đã tâm tư trăm chuyển, chỉ cho rằng bọn họ ăn bánh bao này cảm thấy cùng dĩ vãng bất đồng, liền giải thích một phen, “So với trước kia thì không còn cảm giác mỡ màng nữa. Ăn không quen sao?”

“Cái gì thói quen a? Thực sự là quá ngon.” Phượng Xu cho tiểu nhi từ một ngón tay cái, nhưng trong lòng lại có chút âu sầu.

Coi như bánh bao ăn rất ngon, đối với tinh thần lực lại có trợ giúp, nhưng ăn nhiều liền mập, đây là chân lý bất di bất dịch nha.

Là một nữ nhân, lại là một nữ nhân thích chưng diện, từ thân phận cơ giáp sư lui về làm công tác nghiên cứu khoa học, lượng vận động của Phượng Xu rõ ràng là không đủ, phải tính xem cần rèn luyện bao nhiêu, mới có thể tiêu hao hết từng này nhiệt lượng đây.

Nếu không, hay là nhảy lên cơ giáp đánh với lão công một trận?

Hạ Viên mặc danh kỳ diệu cảm thấy sống lưng lạnh toát. Người sở hữu tinh thần lực mạnh mẽ, trực giác cũng cường đại. Chẳng lẽ có kẻ đang âm mưu hãm hại mình? Hạ Viên thầm nghĩ.

Không cần biết là kẻ xấu, hay là địch nhân. Bất kể ra sao, nước tới đất ngăn! Hiện tại ăn bánh bao uống miếng cháo mới là quan trọng nhất.

Cháo gạo kê được nấu đến đậm đặc nhu nhuyễn còn cho thêm hạt ngô và hạt ý dĩ, một ngụm vào bụng, mỗi tế bào trên cơ thể đều cảm thấy ấm áp, chút uể oải sau khi vận động vào sáng sớm đều bị quét sạch.

“Thêm một chén nữa.” Hạ Viên nghiêm túc đem bát không đưa tới.

“Anh cũng vậy!”

“Còn đói bụng.”

“Mẹ cũng muốn thêm một chén.”

Hạ Tranh mỉm cười nhìn người nhà ăn đến vui sướng, đáy lòng cũng vô cùng cao hứng.

Làm ra món ăn ngon, chính là hi vọng những người mà bản thân nguyện ý nấu nướng cho kia, có thể lộ ra thần sắc hưởng thụ.

Đây là động lực cực kì to lớn đối với một vị trụ sự.

“Tiểu Tranh làm ra bánh bao ngon như vậy cho mẹ, có muốn lễ vật gì không nào, mẹ mua cho con.” Phượng Xu nhìn tiểu nhi từ khéo léo nhu thuận, cười híp mắt hỏi.

Hạ Tranh định nói không cần như mọi khi, đột nhiên lại nhớ tới một đồng nguyên liệu nấu nướng của món được thiện kia, không khỏi có chút do dự.

Phượng Xu vốn cho rằng bản thân sẽ nghe được lời từ chối, tiếp đó phải tự mình cân nhắc xem nên đưa Hạ Tranh thứ gì. Không nghĩ tới Hạ Tranh thực sự muốn đồng tây này đó, lập tức chấn hưng tinh thần.

Khó có được a! Từ nhỏ đến lớn, Hạ Tranh chưa từng đòi hỏi người khác bất cứ thứ gì, đều là cha mẹ và các anh chủ động đưa cho cậu. Ngoan ngoan hiền chuyện như vậy, làm cho Phượng Xu cảm thấy đáng tiếc không thôi.

Hạ Tranh như thế, khiến cho nàng làm mẫu thân rất không có cảm giác thành tựu.

“Tiểu Tranh muốn cái gì?” Hạ Khâm đặt bát xuống, “Đại ca mua cho em.”

Phượng Xu liếc mắt trừng Hạ Khâm: “Con còn đang đi học, làm gì có tiền! Tiểu Tranh ngoan, mau nói đi! Mẹ mua cho con.”

Hạ Viên đang định nói để ba mua cho con, lại bị lão bà trừng, đành phải yên lặng ngậm miệng.

Không sao, đợi lát nữa Tiểu Tranh nói muốn cái gì, kêu lão bà dùng thẻ của mình là được rồi. Vậy cũng giống như bản thân mình mua thôi.

“Con và đại ca đều đã ra ngoài thực tập, cũng có tiền.” Hạ Ngọc cười đến y hệt Sói Xám muốn dụ dỗ Bé Khăn Đỏ, “Đúng lúc con cùng đại ca trở về nghỉ hè, còn chưa kịp mua quà cho Tiểu Tranh đâu.”

Hạ Tranh do dự một chút, nói: “Con tìm được một cỗ phương dược thiện, muốn làm thử. Nhưng mà nguyên liệu nấu ăn quá quý trọng.”

“Không quan hệ, cứ nói ra, mẹ mua cho con.” Dù là nguyên liệu nấu ăn đình cấp, Phượng Xu cũng có thể mắt không chớp lấy một cái mà mua cho con trai ngoan.

Lại nói những nguyên liệu nấu ăn quý hiếm, kỳ thực Phượng Xu cũng có thể lấy ra được. Chẳng qua hiện tại mua cho Hạ Tranh, Hạ Tranh không thể sử dụng, cũng là lãng phí.

Bất quá Hạ Tranh từ trước tới nay đều là một hài tử hiểu chuyện, nếu cậu đã muốn làm, liền đại biểu có khả năng làm được. Nguyên liệu nấu ăn kia đại khái có thể quý hiếm tới mức nào chứ.

“... Thực sự rất mắc.” Hạ Tranh nói, “Có bốn vị dược liệu trân quý là rễ Băng Lan, quả Dung Nham, Tùng Linh Chi, hoa Thiết Tâm, phối hợp với muối mỏ tinh khiết nhất, cùng với Hải Lam dao ngư (cá đuối) mới sinh một đến hai tháng ở Hải Lam Tỉnh, Độ Ứng mới lột xác từ một đến hai tháng của Úc Tỉnh, và ấu tể Xích Hồ một đến hai tháng tuổi tại Hoa Nam Tỉnh, cùng nhau chưng cách thủy. Bất kể là dược liệu, hay là nguyên liệu nấu ăn, đều quá đắt đỏ, chỉ có muối mỏ là còn đỡ một chút.”

Hạ Tranh dứt lời bèn cúi đầu ngưng ngừng: “Xin lỗi.”

Phượng Xu và Hạ Viên hai mặt nhìn nhau, Hạ Khâm Hạ Ngọc cũng nhìn nhau không nói gì.

“Cái kia... Em trai à, chuyện này... Em cho rằng mình đang cho chúng ta một gánh nặng rất lớn ư?” Hạ Ngọc do dự hỏi.

“Tiểu Tranh... Sao con lại sinh ra loại ảo giác rằng nhà chúng ta... Mua không nổi nhưng thứ đó à.” Phượng Xu thực bất đắc dĩ.

Nhà chúng ta thoát nhìn tựa như rất nghèo sao?!

Vài loại đông tây này xác thực rất quý giá, tỉ như rễ Băng Lan thượng hạng, một khối, đại khái cần trên dưới sáu ngàn Tĩnh tệ tệ.

Thế nhưng đây chỉ là rất quý giá mà thôi, còn chưa tới mức quý hiếm đến vô giá... .

“... Mua được, thế nhưng vẫn quá xa xỉ.” Hạ Tranh nghiêm túc nói.

Cậu đương nhiên biết số tiền thu mua những loại nguyên liệu này, đối với gia đình mình không tính là gì.

Thế nhưng lập tức đòi ba mẹ mấy vạn Tĩnh tệ tệ, Hạ Tranh vẫn là cảm thấy, quá xa xỉ rồi.

Nếu như dùng tiền của mình, bỏ ra mấy vạn, mười mấy vạn thậm chí mấy trăm vạn để mua nguyên liệu nấu ăn, cậu cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái (nếu như cậu có từng ấy tiền), thế nhưng dùng tiền của ba mẹ, cảm thấy thật là ngại quá đi.

Phong chừng có liên quan tới việc cậu vốn là người trưởng thành từ sâu trong cốt tủy à!

Đòi trước cậu tiêu xài còn nhiều hơn, nhưng cũng không hề dùng đến tiền của ba mẹ.

Nghiên cứu ra nguyên liệu chế tác dược thiện, khẳng định là muốn làm thử. Bất quá trong quá trình thí nghiệm, cậu chỉ sử dụng các loại nguyên liệu kém nhất. Dược thiện nấu ra cũng là một dạng, nhưng công hiệu bất đồng. Cuối cùng tiêu tốn không ít thời gian mới tìm ra được nguyên liệu chính xác nhất, trong quá trình ấy cậu phải tích góp từng chút một tiền thưởng cùng với tiền kiếm được sau khi đã nổi danh, thì mới đủ dùng.

Ai biết thời điểm cậu vất vả lắm mới xác định được một loại dược liệu cuối cùng, hứng lên tự mình đi hái, liền gặp phải cái chuyện xui xẻo kia?

Hiện tại các loại nguyên liệu đã được nắm chắc, chỉ cần mua một lần là xong. Chi phí bớt đi nhiều, nhưng cậu lại không có tiền.

Bất quá tăng lên thực lực là việc cấp bách, cậu sẽ không vì xấu hổ khi phải mở miệng xin tiền ba mẹ mà chịu đợi tới lúc lĩnh được tiền thưởng sau khi kết thúc thi đấu.

Thực lực là một thanh kiếm treo ngay trên đầu cậu, nay đã biết phương pháp giải quyết, chờ lâu thêm một giây cũng là gãy vò.

“Ba mẹ... Nếu không thì cho con vay trước.” Hạ Tranh vô cùng ngưng ngừng lên tiếng, “Chờ con thi đấu xong... Ừm, lĩnh được tiền thưởng, sẽ trả lại cho hai người? Ừm, con nhất định có thể giành được chiến thắng.”

Dứt lời, Hạ Tranh liền đỏ bừng mặt. Vay ba mẹ nhiều tiền như vậy, cậu thực sự thấy rất bất tiện.

Cậu đỏ mặt, ba mẹ cậu thế nhưng cũng đỏ mặt.

Cảm thấy thực có lỗi với con trai làm sao bây giờ!

Vợ chồng Hạ Viên không có thói quen cho nhi tử quá nhiều tiền tiêu xài, tiền cho bọn họ đại khái là năm sáu trăm mỗi tháng, bình thường cũng đủ dùng rồi. Nếu như các con muốn cái gì, thì đích thân nói với hai người, chỉ cần biểu hiện tốt, bọn họ sẽ mua cho.

Không phải vợ chồng Hạ Viên keo kiệt, chỉ là cách giáo dục của gia đình mà thôi. Hải tử còn chưa dưỡng thành thói quen tiêu xài có chừng mực, chu cấp quá nhiều tiền tiêu vặt ngược lại đối với bọn nhỏ là không tốt.

Tuy Hạ Tranh luôn biểu hiện rất tốt, theo lý thuyết cậu muốn gì vợ chồng Hạ Viên cũng đều nguyện ý mua cho cậu, thế nhưng Hạ Tranh chưa bao giờ đòi hỏi ba mẹ bất cứ thứ gì.

Hạ Tranh không cần lễ vật, đối với xa xỉ phẩm cũng không có hứng thú, vợ chồng Hạ Viên luôn mua cho Hạ Tranh những đồ vật thực dụng, Hạ Tranh cũng rất hài lòng.

Người nhà đều dựa theo cái lệ này mà mua sắm.

Đối với bọn họ, tiền bạc không quan trọng, tâm ý mới là trọng yếu nhất.

Tuy rằng giá cả của những thứ kia không tính là rẻ, nhưng toàn bộ cộng lại, phỏng chừng còn chẳng bằng chi phí của một cánh tay cơ giáp bị sử dụng quá độ đến cho trường học của con cả và con thứ.

Chớ nói chi Hạ Khâm cùng Hạ Ngọc đã dùng tới nát hết vài chiếc cơ giáp – đương nhiên, bản thân hai người giờ đây cũng đã tự lo liệu được những tiêu phí này.

Hiện tại Hạ Tranh muốn mua sắm mấy vạn khối gì đó vậy mà còn cảm thấy bất tiện, muốn vay tiền ba mẹ, thực sự là...

“Mua mua mua, ai cho con nói tới vay mượn.” Phụng Xu đi tới, hung hăng xoa đầu tiểu nhĩ từ hai cái, “Người một nhà, nói cái gì vay với mượn? Nói thêm gì nữa mẹ sẽ mất hứng!”

Hạ Tranh bị ép tới lồng ngực đầy đà của mẹ mình, thiếu chút nữa thở không được, thật vất vả mới có thể tránh thoát: “... Vậy được rồi. Cảm ơn mẹ.”

Chờ lĩnh được tiền thưởng, mua chút lễ vật cho mẹ sau. Hạ Tranh thăm nhủ.

“Tiểu Tranh còn có nguyên liệu nấu ăn nào muốn mua hay không, nói cho nhị ca.” Hạ Ngọc vội hỏi, “Em ngại dùng tiền, nhưng nhị ca thường làm nhiệm vụ săn bắt nguyên liệu nấu ăn, có thể mang một phần về cho Tiểu Tranh.”

Hạ Ngọc có chút hối hận. Sớm biết Hạ Tranh thích nấu ăn, thế nhưng lại luôn thấy cậu sử dụng nguyên liệu có thể mua sẵn trên thị trường, anh liền cho rằng Hạ Tranh tự biết trù nghệ không đủ nên chưa cần đến những nguyên liệu nấu ăn cao cấp. Vốn dĩ anh và Hạ Khâm định chờ tới khi nào Hạ Tranh lộ ra ý muốn mới tìm tới cho cậu sau.

Hiện giờ nghĩ lại, hay là Hạ Tranh sớm đã muốn này đó rồi, chẳng qua ngượng ngùng nói ra mà thôi...

Muốn đầm đất a! Anh cái người ca ca này thực sự là quá không đủ tư cách rồi!

Nhân thân Hạ Tranh tỏa sáng: “Nhị ca còn săn bắt nguyên liệu nấu ăn nữa à?”

Cậu còn cho rằng đại ca nhị ca thực tập cũng chỉ là giúp giáo thụ làm chút việc vặt thôi, nguyên lai còn có thể ra ngoài săn bắn nữa sao?

“... Ủ.” Hạ Ngọc bất đắc dĩ đáp.

Vì sợ kích thích đến người duy nhất không sở hữu tinh thần lực là Hạ Tranh, nên hai chữ “tinh thần lực” cùng “cơ giáp” trong nhà chính là cấm ngữ, bọn họ tự nhiên sẽ không thường nhắc tới những việc ở trường học.

“Thật là thú vị.” Hạ Tranh bày ra vẻ mặt hiếu kì, “Đại ca nhị ca có thể nói em nghe chút chuyện ở trường học không? Đương nhiên, nếu không thích hợp thì thôi.”

Cậu sớm biết người nhà vì bảo hộ mình, nên chưa bao giờ đề cập tới những việc liên quan đến “tinh thần lực” và “cơ giáp”, bất kể là công tác của ba mẹ, hay việc học tập của đại ca nhị ca. Cậu cũng không muốn để thân nhân lo lắng. Vì vậy liền hòa theo bọn họ mà không cố ý vạch trần.

Bất quá hiện tại chẳng mấy chốc sẽ khôi phục tinh thần lực, vẫn nên học hỏi một chút thì tốt hơn.

Hạ Khâm, Hạ Ngọc cùng ba mẹ đưa mắt nhìn nhau, bọn họ trước kia... Có phải là đã bảo hộ quá mức rồi hay không, khiến cho Tiểu Tranh buồn lòng? Tiểu Tranh kỳ thực để ý chuyện của người nhà như vậy?

“Được.” Hạ Khâm và Hạ Ngọc trầm miệng một lời.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Hạ Tranh khó có được một lần chủ động hướng ba mẹ đòi lễ vật, Hạ Viên và Phụng Xu bèn dốc hết sức lực, muốn cho nhi tử những thứ tốt nhất.

Tiền bạc không thành vấn đề, chỉ cần phẩm chất tốt, độ tươi mới tuyệt cao là được.

Tuy nhiên cũng vì bọn họ yêu cầu quá khắt khe, nguyên liệu nấu ăn lại phân bố ở những nơi khác nhau trên tỉnh cầu, đồ tươi nhất tốt nhất, bắt buộc phải thu thập ngay lập tức, rồi trực tiếp ngựa không ngừng vó đưa tới, nên cần tốn chút thời gian.

Đội đến khi toàn bộ nguyên liệu nấu ăn được gom đủ, đồng thời vận chuyển đến nơi, đại khái cần một tuần lễ.

Trước lựa chọn hạ thấp tiêu chuẩn dùng hàng có sẵn để ngay tập tức làm được thiện, và chờ thêm một tuần để được sử dụng những tài liệu tốt nhất, Hạ Tranh quyết định chọn cái sau.

Tuy tăng lên thực lực là việc vô cùng cấp bách, nhưng thời gian một tuần, Hạ Tranh vẫn chờ được. Dù sao đây là phương thuốc vô cùng trọng yếu, dùng nguyên liệu tốt nhất, cậu cũng an tâm hơn một chút.

Trong lúc thu thập tài liệu, cậu còn phải tham gia cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên.

Hạ Tranh nhớ rõ, lần thi này bởi vì hội trường dự thi xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn, phải dời lại một tuần.

Vừa vặn cậu chế xong thuốc, dùng xong lại tham gia thi đấu.

Chứng bệnh tinh thần lực bị cố hóa này mặc dù không phải là căn bệnh thông thường nhưng cũng không quá hiếm gặp, hiện nay còn chưa tìm ra biện pháp chữa trị. Thuốc của Hạ Tranh cũng chỉ có tác dụng với một mình cậu. Thuốc có thể thúc đẩy Tiên thiên chi khí và linh khí còn sót lại trong cơ thể Hạ Tranh, dùng hai cổ lực lượng này trùng kích trạng thái rắn chắc của tinh thần lực, khiến cho tinh thần lực bị “hòa tan” ra.

Hạ Tranh phát hiện tuy là cách phân cấp lực lượng bất đồng, nhưng các phương thuốc ngược lại vẫn có chỗ giống nhau. Trước khi cậu trọng sinh đã cải thiện không ít thực đơn linh thực của kiếp trước, hiệu quả tốt vô cùng.

Nếu như sở hữu tinh thần lực, trù nghệ của mình còn có thể tiến thêm một bước a. Hạ Tranh nghĩ thầm. Tựa như tu hành vậy, cảnh giới tu luyện đối với trình độ nấu ăn cũng có tác dụng xúc tiến nhỉ!?

Có điều Hạ Tranh biết rõ nguyên lý của thuốc này chính là trước “phá” sau “lập”, thân thể sẽ phải chịu dần vật rất lớn, Hạ Tranh chỉ cần dựa vào kinh nghiệm kiếp trước là có thể đoán được, ước chừng phải nằm tới hai ba ngày, thân thể dưới sự tắm bổ của tinh thần lực mới có thể khôi phục nguyên khí.

Cho nên một tuần lễ để nghỉ ngơi là vô cùng cần thiết.

... Trí nhớ Hạ Tranh không sai, hội trường cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên khu vực Hoa Đô Tỉnh xảy ra chút vấn đề, dẫn tới lịch thi đấu dời xuống một tuần.

Đây là sự tình rất hiếm khi xảy ra trong lịch sử cuộc thi, dù sao một sự kiện lớn như vậy, các loại thiết bị gì đó khẳng định phải được kiểm tra vô số lần từ trước.

Cũng may đây chỉ là địa điểm thi đấu vòng loại, vẫn chưa tạo thành ảnh hưởng lớn.

Bất quá vẫn có quần chúng suy đoán, thiết bị này đó, có khi nào chỉ là một cái cớ, có khi nào còn có nguyên nhân nghiêm trọng hơn.

Kiếp trước Hạ Tranh cũng đồng dạng tò mò, chẳng qua ba mẹ chỉ nói lại rằng thiết bị đúng là đã xảy ra chút vấn đề.

“Bộ phận trị an tiết lộ, có phần tử khủng bố trà trộn vào, cho nên lúc này phải bố trí lại tuyến an ninh một lần nữa.” Hạ Viên nói, “Không cần phải lo lắng, người đã bắt được, an tâm thi đấu là tốt rồi.”

Hạ Tranh kinh ngạc. Lần này ba vậy mà lại nói thật với cậu?

“Con còn tưởng rằng ba không muốn con biết nhiều mà sinh lo lắng, nên không định nói với con chuyện này chứ.” Hạ Tranh cười nói.

Hạ Viên vội ho một tiếng: “Con cũng đã lớn rồi.”

Trước đó hẳn đã thương lượng cùng lão bà, nam nhi Hạ gia mỗi đứa đều là hảo haid tử, sự bảo hộ quá mức của bọn họ và cả cách nghĩ tự cho là đúng, giấu giếm như thế ngược lại đối với các con là không tốt. Tiểu Tranh cũng mười sáu tuổi rồi, không còn là con nít nữa.

“Cảm ơn ba.” Hạ Tranh nói.

Hạ Viên về mặt nghiêm nghị, đưa tay xoa đầu Hạ Tranh, rồi cứng ngắc xuất môn đi làm.

(*/*) Tiểu Tranh nói cảm ơn mình kia!

Phượng Xu mỉm cười khoác tay lão công, cùng xuống ga-ra lấy xe đi làm, trên đường, vừa nhéo phần thịt mềm bên hông lão công, vừa nghiêm khắc đào một vòng quanh người hắn.

Sớm biết vậy chính mình nên nói với Tiểu Tranh a. Phượng Xu rất không cao hứng.

“Tiểu Tranh, còn có hai tuần lễ mới phải thi đấu, em tính ở nhà chuẩn bị cho cuộc thi à?” Hạ Ngọc thấy ba mẹ đều đã xuất môn, bèn nhào tới Hạ Tranh, ôm lấy vai cậu mà nói.

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, nội dung cuộc thi cậu còn nhớ, tuy lần này quyết định sẽ làm món ăn khác với kiếp trước, nhưng cũng đã chuẩn bị đầy đủ. “Em muốn ra ngoài đi dạo.”

Hạ Tranh dừng một lát, lại nói: “Trường học đại ca nhị ca nghỉ hè có thể vào tham quan không?”

Hạ Ngọc sững sốt một chút, quay đầu nhìn Hạ Khâm bên cạnh đang gặm bánh quy ngũ sắc nhỏ nhỏ Hạ Tranh làm.

yuan_3de7a166871362808e796f38ecf0a3b3

Hạ Khâm buông bánh, hỏi: “Tiểu Tranh muốn xem cơ giáp?”

Hạ Tranh ngượng ngùng cười cười: “Muốn.”

“Đi thôi.” Hạ Khâm phui vụn bánh trên tay. “Chúng ta hiện tại liền xuất phát, Hạ Ngọc ở lại trông nhà.”

Hạ Ngọc dùng ngón tay chỉ vào mũi mình: “Vì sao em phải trông nhà? Em cũng muốn đi cùng!”

“Bài tập tác nghiệp em đã làm xong chưa? Chẳng phải hôm nay muốn lên mạng cùng bạn học làm ư?” Hạ Khâm chậm rãi nói, “Công việc của mỗi ngày cần phải cẩn thận hoàn thành, đừng để cho Tiểu Tranh học theo gương xấu.”

Hạ Ngọc bị nói đến nghẹn lời, làm bộ đáng thương nhìn Hạ Tranh.

Hạ Tranh nhìn không được hùa theo đại ca khi dễ Hạ Ngọc: “Nhị ca cố gắng hoàn thành bài tập tác nghiệp a, bài tập của em đều đã làm xong!” Hạ Ngọc ngã đầu vào đệm sofa mềm mại, giờ một tay lên, tỏ vẻ bản thân thực cô độc (*).

(*) Nguyên văn: 生无可恋 ~ Sinh không thể luyến => sinh ra đã định sẵn là cô độc, không thể yêu.

Ra khỏi cửa, Hạ Tranh mới nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, không cho nhị ca đi cùng có sao không?”

Hạ Khâm thay Hạ Tranh thắt chặt dây an toàn: “Cho nó một bài học, lần sau sẽ chữa cái tật chày bừa.”

Hạ Tranh gật đầu. Cậu cũng hiểu được việc nhị ca đem bài tập tác nghiệp kéo đến trước khi nhập học vài ngày mới chịu hoàn thành là một thói quen xấu. Thật vất vả nhị ca mới muốn lên mạng liên tuyến cùng bạn học làm bài, hay là đừng... quấy rầy anh thì hơn!?

... Trường của Hạ Khâm và Hạ Ngọc nằm ngay tại Hoa Đô Tinh.

Liên minh chia ra làm Đông Vực cùng Tây Vực hai đại tinh hệ, thủ đô Đông Vực là Hoa Đô Tinh, thủ đô Tây Vực là Y Điện Tinh.

Tinh vực phân chia cũng không dựa theo phương vị. Khởi nguyên của Liên minh là ở trên một tinh cầu tên gọi Lam Tinh, trong thời đại nhân loại điên cuồng khám phá vũ trụ, có nước Hoa và Mĩ quốc là hai quốc gia cường đại nhất, sau đó các nước lấy hai quốc gia này phân biệt làm hai trận doanh lớn Đông minh và Tây minh.

Giữa hai trận doanh ban đầu còn nhiều va chạm, nhưng thời điểm đối mặt với các thế lực ngoại tinh, thân là đồng nguyên hai phe bèn liên hợp lại, giành được thắng lợi trong chiến tranh, thành lập nên Liên minh ngày nay. Tuy là dựa theo thói quen chia ra để cai trị, nhưng hai bên luôn nỗ lực hòa hợp, nhân dân từ lâu đã coi nhau như người một nhà.

Đông minh và Tây minh bây giờ chỉ có thể coi là hai tinh vực nằm ở vị trí bất đồng, cùng khái niệm trận doanh hay kết minh gì đó đã không còn quan hệ.

Nguyên quán Hạ gia đương nhiên là từ Hoa quốc, đến giờ tuy vẫn là tóc đen mắt đen, nhưng ngũ quan so với người Trung Hoa cổ đã trở nên thâm thúy hơn rất nhiều.

Tướng mạo Hạ Tranh thì lại càng thiên về người Trung Hoa cổ, mặt mày nhu hòa hơn một chút.

Ba mẹ Hạ ở trong Liên minh cũng là quan lớn, được phái đến trú đóng tại quân khu Hoa Đô Tinh. Hạ Khâm và Hạ Ngọc tất nhiên là đều theo học trường quân đội, cách nhà bất quá là hai tiếng đồng hồ chạy xe.

Hạ Tranh từng ở trước trường học nhìn ngó mấy lượt, đây là lần đầu tiên được tiến vào nội bộ.

Từ kiến trúc quân giáo mà xem, so với đại học nổi tiếng khác cũng không khác biệt nhiều. Công tác xanh hóa rất tốt, nhà lầu xinh đẹp, nhìn qua cũng biết ngân sách mỗi năm của học viện rất sung túc. Điểm khác biệt duy nhất, đại khái là học viên thi thoảng đi lại trong trường, so với sinh viên nơi khác thì có tinh thần hơn.

Dù sao cũng là trường quân đội mà.

“Thật nhiều người cùng đại ca chào hỏi.” Hạ Tranh vừa nhìn đồng nhìn tây vừa nói: “Đại ca rất nổi tiếng nha.”

“Tạm tạm” Hạ Khâm khiêm tốn nói. “Thi học kỳ cũng chỉ xếp thứ hai toàn trường.”

“Hạng nhất là người nào?” Hạ Tranh hỏi.

Hạ Khâm nhúm mày một cái: “Em cũng quen biết, là con trai của chú Hiền, Hiền Cảnh.”

Hiền Cảnh lúc này vẫn còn đang học đại học? Hạ Tranh đối với cái người hiếm khi về nhà này chỉ có chút ấn tượng khi hắn trở thành Thượng tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Thậm chí ngay cả tuổi tác cụ thể cũng không rõ ràng lắm. Chú Hiền và dì Vân cũng ít khi nhắc tới chuyện của Hiền Cảnh.

Cho nên cậu đối với cái hôn ước kia mới thấy kinh ngạc vô cùng.

“Nếu Hiền Cảnh học tại Đế đô, vì sao lại ít khi về nhà thăm chú với dì a?” Hạ Tranh hiếu kì hỏi.

“Tâm hướng nghiệp của Hiền Cảnh rất lớn, vừa vào trường liền xin trắc thí đặc biệt, nghỉ lễ sau mỗi học kỳ đều theo quân đội làm nhiệm vụ, hiện tại đã kiếm được không ít quân công.” Hạ Khâm nói đến công tích vĩ đại của Hiền Cảnh, thần sắc rất thờ ơ, “Tự nhiên là không có thời gian về thăm nhà rồi. Anh cũng thông qua trắc thí, thi thoảng cũng sẽ nhận nhiệm vụ, bất quá anh càng thích được về nhà. Sau khi tốt nghiệp muốn công tác thì còn có rất nhiều, hà tất phải ở thời điểm duy nhất được rảnh rỗi này lao đầu vào làm chi.”

Dứt lời, Hạ Khâm bèn xoa đầu Hạ Tranh: “Nếu như anh ra ngoài làm nhiệm vụ, thì sẽ không được thưởng thức đồ ăn ngon Tiểu Tranh làm rồi.”

Hạ Tranh ngượng ngùng gãi gãi cái ót. Cậu đương nhiên biết dù là ba mẹ hay hai vị ca ca đều rất coi trọng thân tình, nếu không thì ba mẹ cũng sẽ không xin được chuyển về Hoa Đô Tĩnh.

“Trước khi tốt nghiệp, anh và Hạ Ngọc đều sẽ bồi em. Quân công hay thăng tiến gì đó, đợi sau khi tốt nghiệp lại tính!” Dù sao cũng phải trông kỹ đệ đệ vị thành niên này, mới yên tâm được. Hạ Khâm nghĩ thầm.

Hạ Tranh yên lặng gật đầu.

Cậu chỉ biết sau này Hiền Cảnh rời đi quân khu ngoại tỉnh, còn tưởng rằng Hiền Cảnh vẫn luôn ở tại đó, mới ít khi về nhà như vậy. Nguyên lai dù là lúc ở Hoa Đô Tĩnh cũng không trở về sao?

“Hiền Cảnh về sau nhất định là một người cực kỳ thành công” Hạ Tranh nói, “Chỉ là làm người nhà của anh ấy, cũng có chút bi ai.”

Hạ Khâm ngăn người, hỏi: “Em chán ghét cậu ta?”

“Em lại không biết anh ấy, làm sao sẽ chán ghét?” Hạ Tranh cười nói, “Chẳng qua là cảm thấy chú Hiền và dì Vân thực tịch mịch, nhất thời cảm khái thôi mà. Nhưng mà nghĩ lại mới thấy chú Hiền và dì Vân cũng rất ủng hộ Hiền Cảnh a!”

Hạ Khâm gật đầu, bỏ qua đề tài này: “Anh đi tìm lão sư, Tiểu Tranh ở quán cà phê đợi một lát được không?”

Hạ Tranh nói: “Được.”

Quán cà phê mở ra vì học viên, vào kỳ nghỉ, sinh ý tự nhiên kém đi một ít, bất quá vẫn còn vài học sinh không trở về nhà, hoặc là giáo viên tới uống cà phê.

Hạ Tranh gọi một ly Caramel Latte, từ trên giá sách cầm một cuốn chuẩn bị xem, bỗng phát hiện một người nhìn qua có chút quen mắt ngồi ngay sát vách.

1

Hạ Tranh nghĩ nghĩ một hồi, đây chẳng phải là tân tinh cơ giáp chế tạo sư vài năm sau thường hay xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, Ninh Quân sao?

Ừm, đối tượng scandal của Hiền Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tĩnh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 5

Ninh Quân bắt đầu nổi danh, là ở sau khi tốt nghiệp trường quân đội, lần đầu tiên tham gia cuộc thi chế tạo cơ giáp.

Người ta đồn cha mẹ y đều đã qua đời, lại không có sư phụ, ai cũng không biết những kỹ xảo chế tác cơ giáp cao minh của y là từ đâu mà ra.

Người nhà Hạ Tranh cũng có đại sư cơ giáp chế tạo riêng, không cần phải đi cầu cạnh một tiểu bối mới nổi. Bởi vậy hiểu biết của Hạ Tranh đối với Ninh Quân, cũng chỉ giới hạn ở biết mà thôi.

Lời nói vu hãm nghe được trước khi từ vong kia, khiến cho Hạ Tranh đối với Ninh Quân sinh ra chút hứng thú.

Ninh Quân lúc này đang nghiền răng nghiền lợi nhìn một cuốn sổ nhỏ, miệng không ngừng lầm bầm mắng chửi.

Ngũ giác Hạ Tranh so với người khác linh mãnh hơn một chút, mơ hồ nghe ra Ninh Quân đang cân nhắc cái gì mà “Không công bằng”, “Nội tình đen tối” các thứ.

Cậu liếc mắt một cái, bìa cuốn sổ Ninh Quân đang cầm trên tay có mấy chữ “Cuối kỳ”, “Thành tích”.

Xem ra Ninh Quân là đang không hài lòng với thành tích thi cuối kỳ? Cảm thấy lão sư bất công với y?

Lại nói tiếp, Ninh Quân thân là ngôi sao mới trong giới chế tạo cơ giáp, lúc còn đi học quả thực không truyền ra chút danh tiếng nào, có thể thấy ở trường cũng không thuộc nhóm nhân vật phong vân.

Bất quá trên mặt trưng ra loại biểu tình kia, còn mắng lão sư ở ngay cái địa phương người đến người đi này, đây cũng quá...

Người sở hữu tinh thần lực tựa hồ ngũ giác so với người bình thường thì mạnh hơn một chút, cậu còn có thể nghe được, học viên khác trong trường cũng có thể nghe được a.

Chỉ có thể nói, may là chỗ này không có ai khác sao?

Hạ Tranh yên lặng. Không nghĩ tới, Ninh Quân lại là loại tính cách này? Cậu còn tưởng rằng có thể trở thành tân tú, tốt xấu gì cũng phải là kiểu người tích cực tiến tới chứ?

Ninh Quân mắng xong một trận, dường như đã phát tiết hết oán khí trong lòng, rốt cục yên tĩnh uống cà phê. Y nhìn thoáng qua giá sách, chuẩn bị đem cuốn sách ngày hôm qua mới xem được một nửa đọc cho hết – sách của quán cà phê không cho phép đem ra ngoài, mới đọc được có một nửa tâm can thấy rất ngứa ngáy a, đối với người có thói quen làm gì cũng muốn kết thúc trong một lần mà nói, thực sự là khó chịu.

Y tìm kiếm trong chốc lát, sách cư nhiên không có trên giá? Ánh mắt Ninh Quân rơi vào trên tay Hạ Tranh. Ngất! Bị người khác cầm đi mất rồi! Lẽ nào y phải đợi người khác đọc xong mới lấy được sao!

Ninh Quân chưa từng nghĩ tới việc đi qua mượn sách về xem trước. Trong lòng y, quân giáo sinh, hoặc là đám nhị thế tổ làm cho người ta chán ghét, hoặc là huynh đệ của đám nhị thế tổ làm cho người ta chán ghét. Y còn chưa từng gặp qua bất kì ai gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, chính trực như bản thân y đây.

“Cậu muốn xem cuốn sách này?” Hạ Tranh khép sách lại, đứng dậy đi tới trước mặt Ninh Quân, “Tôi vừa vận đọc xong rồi, cho cậu.”

Ninh Quân sững sờ một chút, phản ứng đầu tiên là không phải người nọ có âm mưu gì chứ.

Hạ Tranh liếc mắt một cái liền nhìn ra ý nghĩ của người này, nhất thời đen mặt.

Người này có mắc chứng hoang tưởng bị hại không vậy.

Ninh Quân dùng một loại tư thế hoài nghi xen lẫn phòng bị nhận lấy cuốn sách Hạ Tranh đưa tới, thẳng đến khi Hạ Tranh trở về chỗ ngồi, cầm lên một quyển sách khác, một bên chậm rãi uống cà phê, một bên chậm rãi lật xem, mới phục hồi tinh thần.

Ồ, người này chỉ đơn thuần là đem sách nhường lại cho mình xem?

Ách, thì ra người ta cũng không phải là lòng mang ý xấu sao?

Mặt Ninh Quân nhất thời đỏ như trái cà chua.

Suy nghĩ một chút thì cũng đúng thôi, y lại chẳng phải nhân vật nổi danh gì, không có khả năng mỗi người trong trường đều biết y hay nhắm vào y, bất

quá là một cuốn sách mà thôi, có thể mưu toan gì được?

Vừa rồi chính mình còn nhìn đối phương như nhìn người xấu, nhất định sẽ bị cho là đầu óc có vấn đề đi?

Ninh Quân ngơ ngậy trên ghế hai cái, chợt “Suru” một phát đứng lên, tới trước mặt Hạ Tranh, ấp úng nói: “Cảm... cảm ơn.”

Còn có thể nói lời cảm ơn? Xem ra cũng không phải là không biết nói lý lẽ như vậy.

“Không cần cảm ơn.” Hạ Tranh ngẩng đầu mỉm cười.

Ninh Quân bị nụ cười của Hạ Tranh làm cho có chút lóa mắt, nghĩ thầm người này cũng không phải là đẹp đến mê hồn, vì sao nụ cười lại như tỏa nắng thế kia, khiến cho lòng người ấm áp. Vừa rồi y còn bị vây trong cơn phần nộ, giờ thì mọi cảm xúc u ám đều đã bị xua tan hết.

Bất quá như vậy lại khiến cho y càng thêm khó xử.

“Vừa rồi, thật có lỗi.” Ninh Quân áy náy lấp ba lấp bắp, “Tôi là bởi vì bức bối chuyện khác, mới giận chó đánh mèo với cậu.”

Hạ Tranh gật đầu, nói: “Tôi cũng nên xin lỗi, tùy tiện bắt chuyện với cậu.”

Ninh Quân thờ phào nhẹ nhõm. Tính tình người này thật là tốt. Hiện tại y mới phát hiện, niên kỷ đối phương tựa hồ có hơi... trông không giống như là học viên trong trường.

“Cậu là học viên của trường sao?” Học kỳ này Ninh Quân không ngừng vấp phải trắc trở, khó có được một người đối với y tỏ ra hữu hảo, nhìn không được nhiều lời một hai câu.

“Không phải. Tôi tới tham quan thôi.” Hạ Tranh nói, “Đại ca nhị ca của tôi đều theo học trường này.”

Ninh Quân thấy Hạ Tranh mỉm cười, cũng không nhìn được lộ ra một chút tiểu ý: “Tôi xem tuổi tác cậu quả thực giống như còn là vị thành niên.”

Hạ Tranh nhìn không được sờ mặt. Được rồi, dung mạo của cậu càng thiên hướng người Trung Hoa thuần chủng, cho nên trẻ hơn so với bạn cùng lứa, càng chưa nói tới người trưởng thành hàng thật giá thật.

“Cậu theo học hệ chế tạo cơ giáp?” Hạ Tranh nhìn thẻ sinh viên đeo trên cổ Ninh Quân, “Thật là lợi hại.”

Ninh Quân ngượng ngùng sờ mũi: “Cũng tạm tạm, thành tích của tôi thường thường, không thể nói là lợi hại.”

“Có thể kể cho tôi chút sự tình liên quan tới cơ giáp không?” Hạ Tranh hết sức thể hiện ra sự hiếu kỳ của bản thân, “Tôi mời cậu uống cà phê.”

Ninh Quân nhìn hai mắt to tròn của thiếu niên, trông có vẻ càng thêm xinh xắn tinh xảo (Hạ Tranh: ...), thiếu chút nữa nhìn không được xoa vuốt mái tóc bị gió thổi tới lộn xộn của Hạ Tranh.

“Khụ khụ, đương nhiên là có thể. Nhưng cà phê thì để tôi mời.” Ninh Quân đem đồ uống của mình qua, cùng Hạ Tranh ngồi chung một bàn. “Cảm ơn cậu đem sách nhường lại cho tôi. Bất quá cậu đang dùng cà phê rồi, tôi mời cậu ăn điểm tâm ngọt nhé? Bánh phô-mai dâu tây của quán là món điểm tâm chiều bài đó.”

3976966_mega1

Hạ Tranh vội gật đầu: “Thực sự ăn ngon sao? Cảm ơn. Tôi tên Hạ Tranh, Hạ trong “mùa hạ”, Tranh trong “kiên cường”. ”

“Tôi gọi Ninh Quân, Ninh trong “yên tĩnh”, Quân trong “đương quang”,” Ninh Quân kêu hai phần bánh phô-mai dâu tây. “Tân sinh năm nhất ngành chế tạo cơ giáp.”

Hạ Tranh có ý tìm hiểu về Ninh Quân, hai người tự nhiên chuyện trò vô cùng khoái trá. Cậu rất nhanh thì đem tình huống của Ninh Quân rõ ràng không sai biệt lắm, Ninh Quân đối với cậu đã hoàn toàn bỏ xuống tâm phòng bị, bắt đầu lái nhai một chút chuyện riêng tư của y.

“Tuy trong giờ lý thuyết tôi hay sao nhãng, nhưng thực tiễn thì tuyệt đối không thành vấn đề a, vì sao chỉ chấm cho tôi đủ đạt điểm tiêu chuẩn.” Ninh Quân đầy bụng oán khí, “Quá không công bằng.”

Hạ Tranh khuyên giải: “Thực tiễn cũng phải dựa trên lý thuyết mà!? Nếu không hiểu lý thuyết, vậy chẳng khác nào đồng dạng với nhân viên sửa chữa máy móc ư? Lão sư có lẽ là rất tức giận thôi! Rõ ràng năng lực thực tiễn của Ninh Quân cậu mạnh như vậy, sao lại... không cố gắng học cho chắc chắn một chút? Có lẽ nào lão sư nhận thấy cậu không được thực tế cho lắm hay không?”

Ninh Quân sùng sốt: “Phải vậy chăng?”

Lúc đầu y còn tưởng bởi vì những học sinh khác là người có tiền, còn mình lại là một cô nhi, nên mới bị khi dễ. Sự thực... có lẽ cũng không phải là vậy nhỉ? Có lẽ vị lão sư kia chỉ cho rằng mình hẳn có thể càng thêm ưu tú nên mới nghiêm khắc như vậy?

Những gì Ninh Quân từng trải qua trong dĩ vãng, khiến cho y luôn theo thói quen nghĩ về người khác theo hướng tiêu cực. Nhưng cùng Hạ Tranh nói

chuyện phiếm, y thấy cả người đều vui vẻ hơn một chút, tựa hồ thực sự cảm nhận được, vị lão sư kia cũng không phải là chán ghét mình đâu?

“Lão sư của Ninh Quân tên gọi Trần Hiệp Văn sao!?” Hạ Tranh hỏi.

“Chính là ông ấy, là chủ nhiệm lớp tôi.” Ninh Quân gật đầu.

“Tuy rằng tôi không phải học viên của trường, nhưng cũng từng nghe qua danh tiếng của ông ấy.” Hạ Tranh nói. “Trần Hiệp Văn tiên sinh là một vị đại sư khiến cho người khác phải tôn kính, đương lúc sự nghiệp huy hoàng nhất liền xuất ngũ, xin vào học viện làm công việc giảng dạy, dù dốt nên rất nhiều cơ giáp chế tạo sư ưu tú. Trần Hiệp Văn tiên sinh còn cùng bạn bè thành lập một quỹ từ thiện, giúp đỡ học viên nghèo có tài hoa hoàn thành việc học tập. Ừm, tôi nhớ, quỹ kia gọi là Lục Lâm thì phải? Bất quá ngoại giới rất ít người biết, Trần Hiệp Văn tiên sinh lại là một trong những người sáng lập nên quỹ từ thiện Lục Lâm, ông thực sự vô cùng khiêm tốn.”

Biểu tình của Ninh Quân lập tức trở nên cổ quái.

Y chính là tiếp nhận sự giúp đỡ từ quỹ Lục Lâm mới có thể tiến vào ngôi trường này học tập! Cho nên Trần lão sư không phải là khinh thường y, chán ghét y, ngược lại là Chú Chân Dài (Daddy Long Legs?) thiện lương đã ra tay giúp đỡ y?

Cú ngoặt này hơi lớn nha, trái tim y có điểm chịu không nổi.

“Là vậy à.” Ninh Quân thờ dãi, “Lão sư hẳn là đối với tôi tiếc rên sắt không thành thép rồi.”

Nhưng mà y cũng không có biện pháp, muốn kiếm tiền mua sắm linh kiện, bài học liền không cách nào làm xong. Mà không mua được linh kiện, thì lại không thể hoàn thành nhiệm vụ do bàn tay vàng ban bố, cảm thấy thật không có lợi.

Bất quá dường như trụ cột không vững chắc, quả thực cũng không tốt. Nếu không hay là trước hết đăng hoàng học tập, đánh vững trụ cột rồi lại kiếm tiền mua sắm linh kiện hoàn thành nhiệm vụ. Dù sao cũng không gấp gáp gì vài năm.

Ninh Quân chợt cảm thấy bản thân đã thông suốt.

Đúng vậy. Bàn tay vàng chỉ là cung cấp kỹ thuật mới, sớm hay muộn cũng có sao đâu. Nếu đã vất vả tiến vào trường, vẫn nên đăng hoàng đem kiến thức cơ bản học cho tử tế mới đúng chứ nhỉ?

“Học kỳ sau tôi sẽ không làm thêm nữa, tập trung học hành cho thật tốt.” Ninh Quân quyết định, “Khi các loại thành tích đã ổn rồi... Lại tới xin lỗi Trần lão sư. Ông ấy nhất định là rất tức giận.”

Nói ra những lời ấy, bản thân Ninh Quân cũng cảm thấy giật mình. Không nghĩ tới y còn là một người tốt biết cảm ơn biết tôn sư trọng đạo nha. Nhất định là hào quang thiện ý từ thiếu niên đối diện này đã cảm hóa y rồi.

Hạ Tranh cũng không biết Ninh Quân đang nghĩ tới chuyện huyền huyền gì đó, chỉ cảm thấy ấn tượng đối với người tên Ninh Quân này tốt hơn một chút. Người biết tự kiểm điểm còn biết cảm ơn, tam quan cũng không tính là quá vụn vặt.

Nếu sau này không gặp phải biến cố đặc biệt to lớn gì, Ninh Quân hẳn sẽ không trở thành cái loại đi thuê sát thủ giết người a.

Chỉ là, trước khi trọng sinh, Hạ Tranh tuy không quá để tâm tới tin tức của Ninh Quân và Hiên Cảnh, nhưng hai người đều là nhân vật của công chúng, vẫn chưa từng bị truyền ra scandal. Nếu họ thật có gì đó ám muội, nhất định cũng là lén lút qua lại mà không để cho người khác biết.

Có thể dùng cái cơ này để hãm hại, khẳng định là kẻ thân cận với bọn họ.

Huống hồ, sau đó Hạ Tranh còn phân tích thêm, tuy rằng mượn cơ nhắc tới Hiên Cảnh, nhưng cũng chỉ tới đa khiến cho Hạ gia và Hiên gia sinh ra ngăn cách, không có khả năng bắt Hiên Cảnh phải bồi tội.

Rõ ràng, tất cả là nhắm vào Ninh Quân.

Nói như vậy, kẻ vu khống này, dường như đối với Ninh Quân ôm oán hận cực sâu. Giữ liên lạc với Ninh Quân, nói không chừng còn có thể sớm một chút đem người nọ truy tra.

Tuy rằng đã trọng sinh, nhưng Hạ Tranh sẽ không mặc kệ một mối nguy hại tiềm tàng như thế.

Hai người càng nói chuyện càng vui vẻ, lúc Hạ Khâm tới đón Hạ Tranh, cả hai đã cùng nhau trao đổi thông tin liên lạc.

Hạ Khâm cũng không nhận biết Ninh Quân, nhưng đối với bằng hữu quen biết của tiểu đệ đệ, thái độ vẫn hết sức hữu hảo, khiến cho Ninh Quân có chút thụ sủng nhược kinh.

Anh không biết Ninh Quân nhưng Ninh Quân lại biết anh. Không nghĩ tới trùng hợp quen được một tiểu bằng hữu nhu thuận lại là đệ đệ của Hạ học trưởng. Hai người đối với mình thân thiện như thế, quả thực hoàn toàn bất đồng với cái loại công tử ca chuyên dùng mắt chó để coi thường người khác.

“Bánh phô-mai dâu tây không ngon sao? Anh thấy em còn chẳng thèm động tới một miếng.” Hạ Khâm hỏi, “Lão sư đã đồng ý, anh có thể dùng cơ giáp biểu diễn cho em xem mấy động tác.”

“Quả thực không nuốt nổi, dầu tây không được tươi.” Hạ Tranh không chút khách khí bình phẩm. “Điểm tâm chiều bài còn khó ăn như vậy, đại ca cực khổ rồi. Trở về làm bánh phô-mai dầu tây cho anh.”

Hạ Khâm nhịn không được xoa đầu Hạ Tranh: “Tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tối trước sân huấn luyện, Hạ Tranh mới ý thức được, sự bất đồng giữa học viện quân đội Hoa Đô Tinh và các trường đại học khác.

Sân huấn luyện xa hoa như vậy, nhất định là rất tốn kém! Ngân sách Liên minh trích ra cho quân giáo khẳng định khiến cho những học viện khác phải đỏ mắt.

“Phốc.” Hạ Khâm vui đầu Hạ Tranh vào ngực nghiêm khắc xoa xoa, “Em tối là để xem quân giáo Hoa Đô Tinh tiêu tốn mất bao nhiêu ngân sách sao?”

Hạ Tranh ngượng ngùng cười cười: “Đại ca, cơ giáp ở đâu?”

Hạ Khâm dẫn Hạ Tranh tới trung tâm sân huấn luyện, anh đã sớm đem cơ giáp lấy ra.

Cơ giáp của Hạ Khâm mặc dù chỉ là cơ giáp lỗi thời dùng trong huấn luyện, nhưng vẻ ngoài đen nhánh mang theo ánh kim loại sáng bóng huyền ảo, để cho Hạ Tranh nhìn thấy mà đỏ mặt không thôi.

Cậu cũng muốn có một cơ giáp như thế, lái đi ra ngoài nhất định rất uy phong.

“Nếu em có thể theo học ở đây, thì đại ca cũng đã tốt nghiệp rồi nhỉ?” Hạ Tranh cẩn thận vuốt ve vỏ ngoài của cơ giáp, xúc cảm lạnh như băng thật khiến cho người ta mê muội, “Nếu như em có thể điều khiển cơ giáp, thì có thể dùng cơ giáp của anh không?”

Sau khi Hạ Khâm tốt nghiệp nhất định sẽ có cơ giáp riêng, cơ giáp dùng cho huấn luyện này sẽ bị đào thải!

Ánh mắt Hạ Khâm lóe lên, nhẹ giọng đáp: “Cơ giáp dùng trong huấn luyện có thể ủy thác làm tài sản độc quyền của học viện. ..., cũng có thể tự mình đem tặng lại cho người khác. Nếu Tiểu Tranh tới học viện này, đại ca đương nhiên đem cơ giáp lưu lại cho em.”

“Nó tên gọi là gì?” Hạ Tranh vòng quanh cơ giáp vài vòng, hai mắt lóe lên sao nhỏ nhấp nháy.

“Cơ giáp huấn luyện rất ít cái có trí năng,” Hạ Khâm ngừng một lát, “Bất quá cơ giáp này của anh lại sở hữu trí năng, về sau đổi cơ giáp anh sẽ đem trí năng dời qua. Nó tên là Đậu Đen.”

Hạ Tranh: “... Đại ca? Đen trong “màu đen”? Còn cái gì đậu?”

“Đậu trong “cây đậu”.” Dáng vẻ nghiêm túc của Hạ Khâm không giống như đang đùa.

Hạ Tranh: “Đại ca, anh đặt tên này, cơ giáp của anh nếu biết được sẽ khóc mất.”

Hai mắt cơ giáp màu đen chợt lóe lên một cái.

“Ồ?” Hạ Tranh sợ đến lùi ra sau một bước.

“Đậu Đen, cậu tinh?” Hạ Khâm vỗ vỗ đồng bạn của mình.

Cơ giáp màu đen hai mắt lại lóe lên lần nữa.

“Anh quên mở âm tần rồi.” Hạ Khâm có thể dùng tinh thần lực câu thông với cơ giáp của mình, nhưng nếu cơ giáp muốn giao lưu với người khác không phải chủ nhân thì phải thông qua hệ thống âm thanh mới được, “Tối, Đậu Đen, để tôi giới thiệu với cậu, đệ đệ tôi Hạ Tranh, làm quen đi.”

Hạ Tranh tò mò nhìn cơ giáp vừa khởi động: “Chào cậu.”

“Chào cậu.” Giọng nam máy móc y hệt bề ngoài của nó, vô cùng huyền ảo, “Tôi cũng hiểu được cái tên Đậu Đen này thực sự là quá khôi hài. Bất quá bản thân chủ nhân còn không thấy thẹn, tôi tự nhiên càng không sao cả.”

Hạ Tranh chợt quay đầu nhìn Hạ Khâm, đại ca! Cơ giáp của anh còn biết giễu cợt nè! Trí năng thật là cao!

Hạ Khâm đại khái đã quen bị cơ giáp của mình trào phúng, trực tiếp chuyển đề tài: “Đại ca trước hết lên cơ giáp biểu diễn cho em xem vài động tác mẫu, sau đó dẫn em đi sân đấu giả lập.”

“Sân đấu giả lập?” Hạ Tranh hỏi, “Không đối chiến ngay tại nơi này sao?”

“Người bị thương coi như đáng đời, nhưng cơ giáp bị tổn thương thì lấy tiền đâu ra để bồi thường.” Hạ Khâm vỗ vai Hạ Tranh, “Huấn luyện giả lập áp dụng hình thức tinh thần lực cũng giống như thực chiến, chủ yếu là khi thực chiến thì tâm lý sẽ bất đồng.”

Hạ Tranh gật đầu. Dù trong sân đấu giả lập cũng mô phỏng lại cảm giác khi bị thương, nhưng tiềm thức biết đó là giả, khẳng định tâm lý cũng bất đồng.

Cho nên lợi hại trên chiến trường giả tưởng, trong hiện thực không nhất định cũng sẽ lợi hại. Rất nhiều người khi chân chính điều khiển cơ giáp, liền tâm thần hoảng hốt.

“Cơ giáp thực chiến ở đây trên cơ bản đều diễn ra trong không gian ảo, còn luyện tập bình thường thì vẫn tiến hành trong hiện thực.” Hạ Khâm dứt lời liền đề cơ giáp tiến tới đón anh lên. Tuy Đậu Đen hay chế giễu Hạ Khâm, nhưng động tác vẫn rất phối hợp.

Hạ Tranh ngồi xuống vị trí quan sát, nhìn Hạ Khâm điều khiển cơ giáp, mở ra chế độ huấn luyện bình thường.

Tránh né chướng ngại vật, tiêu diệt mục tiêu, một loạt động tác lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi, đại gia hỏa công kênh dưới sự điều khiển của Hạ Khâm, tựa như một vật thể có sinh mệnh, động tác linh hoạt mẫn tiệp, một chút đáng vẻ của máy móc cũng không có.

Chướng ngại vật xuất hiện trên không trung ngày càng dày đặc, cơ giáp màu đen trên không lưu lại từng đường tàn ảnh, cuối cùng đã nhìn không rõ bản thể.

Trước đài quan sát hiện lên màn sáng bảo hộ màu lam nhạt, âm thanh bạo liệt đập vào màn sáng, lưu lại từng đường hoa văn như những gợn sóng.

Hạ Tranh nắm chặt tay vịn, đáy mắt rực lửa.

Chỉ là huấn luyện mà thôi, chỉ mới là huấn luyện mà thôi, đã khiến cho người ta nhiệt huyết sôi trào đến vậy. Hạ Tranh tưởng tượng, chính mình ngồi trong cơ giáp, điều khiển cơ giáp, tự do bay lượn trên không trung, cái loại cảm thụ đó, quả thực khiến cho trái tim trong lồng ngực cũng muốn nhảy ra ngoài.

“Thật là lợi hại.” Về sau mình cũng có thể lợi hại như vậy sao?

“Quả thực rất lợi hại. Trong không gian nhỏ hẹp mà có thể đem cơ giáp tăng tốc đến tốc độ của âm thanh, đồng thời hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện, dù là trong quân đội cũng không có mấy ai làm được.”

Hạ Tranh nghe thanh âm vang lên bên cạnh, bèn quay đầu nhìn.

Lúc này Hạ Khâm đã hoàn thành một loạt động tác huấn luyện, từ trong cơ giáp bước ra: “Hiên Cảnh? Cậu không phải đang làm nhiệm vụ sao?”

Hiên Cảnh? Hạ Tranh hai mắt ngẩn ngơ, dường như là thật. Đầu đội mũ lưỡi trai che khuất một nửa khuôn mặt, cậu cũng không thể nhận ra.

“Con trai chú Hiên và di Vãn của em,” Hạ Khâm cho là Hạ Tranh không nhận ra, bèn giới thiệu, “Em kêu cậu ấy một tiếng Hiên Cảnh ca a! Năm trước mới gặp qua, sao hiện tại đã quên rồi.” Hạ Tranh nghĩ nghĩ một lúc, dường như một năm trước lúc tới nhà chú Hiên dùng cơm quả thực đã gặp mặt. Hiên Cảnh cùng đại ca nhị ca nói chuyện ở trường học, mình bị một đám chú di vây quanh như niết xoa nắn khuôn mặt, cũng chỉ chào hỏi qua với Hiên Cảnh mà thôi.

“Hiên Cảnh ca.” Hạ Tranh một bên ngoan ngoãn kêu, một bên không ngừng hướng ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Đậu Đen bên kia.

Thật muốn đi vào ngồi thử một chút, đáng tiếc cơ giáp dùng cho huấn luyện không thể để người ngoài ngồi vào.

“Đợi đại ca đổi cơ giáp khác sẽ dẫn em ra ngoài vũ trụ ngắm cảnh.” Hạ Khâm liếc mắt đã nhìn ra ý nghĩ trong lòng đệ đệ.

“Còn có thể đi vũ trụ ư? Ngồi cơ giáp đi?” Hạ Tranh thật cao hứng. Đương nhiên, nếu có thể tự mình tọa cơ giáp ra ngoài vũ trụ, vậy thì càng thêm cao hứng.

“Bằng lái vũ trụ cũng không dễ lấy như vậy, ít nhất phải tham gia quân ngũ được một năm, đồng thời biểu hiện tốt lập công lớn mới được.” Hiên Cảnh hiển nhiên vô cùng quen thuộc với Hạ Khâm, không chút khách khí phá đám ngay trước mặt đệ đệ bảo bối của người ta, “Cậu lười biếng thế kia, không biết tới bao giờ mới có thể hoàn thành hứa hẹn. Hạ Tranh phải không? Cha mẹ vẫn hay nhắc tới em, gọi Cảnh ca là được rồi.”

Hạ Khâm cười lạnh một tiếng “Gọi Hiên ca, đệ đệ tôi lại không quen cậu.”

Hạ Tranh không chút do dự kêu: “Hiên ca.”

Hiên Cảnh sờ mũi: “Tôi mang bảo bối đệ đệ đi dạo vũ trụ được không? Gọi Cảnh ca đi.”

“Không cần.” Hạ Khâm nghĩ nghĩ, nếu không thì chịu khó một thời gian, nhận một nhiệm vụ cấp cao, sớm ngày mang Hạ Tranh ra ngoài vũ trụ dạo chơi.

Hoặc không thì... Nhưng nếu ba mà biết Hạ Tranh muốn ngồi cơ giáp đi chơi vũ trụ, chắc chắn sẽ đoạt mất việc này.

May mà người nhà đều cho rằng tiểu đệ đệ chỉ yêu thích nấu ăn mà thôi, đối với cơ giáp không có hứng thú.

Hạ Tranh nhìn đại ca nhà mình, lại nhìn Hiên Cảnh. Thì ra đại ca và Hiên Cảnh quan hệ cũng không tệ nha? Cậu còn không biết đấy.

Bất quá cậu quả thực không mấy rõ ràng chuyện giao lưu kết bạn của đại ca nhị ca.

“Mời vừa rồi tôi còn nhắc tới việc cậu được nghỉ hè mà không trở lại bởi chú Hiên và dì Vân, không nghĩ tới cậu cư nhiên còn biết tự mình trở về, mặt trời mọc từ đằng Tây rồi sao?” Hạ Khâm hỏi.

“Có nhiệm vụ ở Đê đô.” Cũng không phải là nhiệm vụ cơ mật, nên Hiên Cảnh chẳng thêm che giấu, “Tôi sớm một chút thu công huân vào tay, về sau cũng có thể sớm một chút được điều về Hoa Đô Tinh. Cậu lười nhác như thế, sau khi tốt nghiệp hẳn phải ở bên ngoài ngốc tới mấy năm.”

Hạ Khâm lười biếng đáp: “Tôi có ba mẹ, có thể đi cửa sau, vì sao lại không đi? Có quyền mà không dùng, quá thời hạn liền biến thành phế thải.”

Hiên Cảnh bị á khẩu. Rõ ràng có thể dựa vào bản lĩnh lẫn lộn, lại không chút tị hiềm biểu thị chính mình muốn đi cửa sau, bạn thân này của hắn thực sự khiến cho người ta nói không nên lời.

“Trở về thấy hơi buồn chán, vốn tôi còn muốn mượn sân huấn luyện của trường luyện tay một chút, không nghĩ tới cậu cũng ở đây.” Hiên Cảnh tỏ vẻ không muốn dây dưa vấn đề này thêm nữa, miễn cho bản thân lại nghẹn lời, “Tôi đối chiến giả lập một trận không? Hay là sợ mất mặt trước đệ đệ bảo bối của cậu?”

Hạ Tranh vừa nghe vậy liền mất hứng. Người này nói gì đó, cứ như đại ca nhất định sẽ thua ấy.

“Đại ca, thắng liền làm cho anh bánh phô-mai dâu tây.” Hạ Tranh lời kéo góc áo Hạ Khâm, “Ngang tay làm cho anh bánh dâu tây sữa đặc, thua thì làm cho anh bánh thạch dâu tây.”

cach-lam-banh-dau-tay-ngon-chuyen-nghiep-11

nguongoc3

“Em đối với dâu tây nhớ mãi không quên như vậy? Điểm tâm chiêu bài của quán cà phê học viện thực sự khó ăn đến thế sao?” Hạ Khâm bất đắc dĩ nói, “Thắng thì cả ba loại điểm tâm đều làm cho anh ăn có được không?”

Tỉ số thắng bại của Hạ Khâm và Hiên Cảnh khi đối chiến trên giả lập là 5-5, anh vẫn có lòng tin chiến thắng.

Khả năng thực chiến của Hạ Khâm so với Hiên Cảnh thì kém hơn một chút. Hiên Cảnh hay làm nhiệm vụ, có nhiều cơ hội rèn luyện. Hạ Khâm cơ bản còn chưa nhậm chức, tự nhiên thực chiến sẽ yếu kém hơn.

“Tốt.” Hạ Tranh vội vã gạt đầu, “Đại ca cố gắng lên.”

“Uy uy.” Hiên Cảnh thấy hai huynh đệ một bộ cùng chung mối thù, cảm thấy rất buồn cười, “Nếu tôi đây thắng thì sao? Tiểu Tranh cũng làm cho tôi một bìa bánh dâu tây nhé?”

“Em liền cáo trạng với chú Hiên, nói Hiên ca xúi ca ca em không về nhà vào kì nghỉ.” Hạ Tranh nghiêm túc nói.

Hiên Cảnh: “... Quán tốt đệ đệ của cậu.”

Hạ Khâm cười nói: “Đệ đệ tôi rất ngoan, tới chiến nào.”

Hiên Cảnh đem mũ lưỡi trai cời xuống, phóng tới trên đầu Hạ Tranh: “Tôi thắng cũng muốn ba loại bánh dâu tây, tôi cũng là ca ca của em nha, không nên nhất bên trọng nhất bên khinh.”

Dứt lời, hai người hăm hè xoa tay cùng tiến vào khoang giả lập. Hạ Tranh không phải học viên, không thể đăng nhập vào khoang giả lập của trường, nhưng có thể quan sát trên màn hình lớn.

Cậu lấy mũ lưỡi trai nằm lộn xộn trên đầu xuống, cả hai nhân vật trọng điểm đều đã gặp được, đúng là thần kỳ.

Tính cách Ninh Quân không giống như truyền thông đồn đại tích cực lạc quan hướng về phía trước. Tính cách Hiên Cảnh cũng không như mọi người nhận định trầm mặc ít nói lạnh lùng vô tình.

Chỉ là xem bộ dáng Hiên Cảnh, e là cũng không biết mình và hắn có hôn ước a. Hay là nói, lúc này hôn ước giữa hai người bọn họ vẫn chưa được thiết lập?

Bất quá chuyện hôn ước đến cùng phải tra ra từ đâu. Hạ Tranh trước đây chưa từng chú ý, nên không biết.

“Trở về xem lại rốt cục là từ chỗ nào mới có thể tra ra, nhanh nhanh đem hủy đi.” Hạ Tranh lăm bằm.

Tuy cảm giác đối với người này cũng không tính là chán ghét, nhưng cùng một người xa lạ đính hôn gì đó thực là khó xử mà.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Không gian đối chiến giả lập của cơ giáp có thể mô phỏng hoàn cảnh và tình trạng của nhiều chiến trường khác biệt, thủ đoạn vô cùng đa dạng.

Hạ Khâm và Hiên Cảnh chọn loại hình đơn giản nhất, trực tiếp đối đầu trên một mảnh đất trống.

Xem cơ giáp hai người đối chiến trên màn ảnh lớn, cũng giống như đang xem điện ảnh vậy. Bất đồng đại khái là, hai người đối chiến so với trên phim thì chân thực hơn, cũng chân động hơn.

Ước chừng Hạ Khâm cùng Hiên Cảnh cũng thường xuyên luận bàn, vô cùng quen thuộc với thao tác của đối phương. Trên cơ bản nếu một bên có động tác, bên kia ngay lập tức sẽ đoán được lộ tuyến tấn công, bắt đầu tiến hành phòng thủ hoặc phản kích.

Hiên Cảnh thường xuyên thực chiến, tiến bộ tự nhiên nhanh chóng. Hạ Khâm mặc dù còn chưa ra đời, nhưng mỗi ngày đều không ngơi nghỉ huấn luyện trong không gian ảo. Hai người ngời tới ta đi, đánh đến bất phân thắng bại, chiến đấu loạn thành một đoàn, tốc độ càng lúc càng nhanh, Hạ Tranh chỉ dựa vào mắt thường đã không thể theo kịp động tác của hai người nữa.

Cậu rất không vui.

Loại cảm giác bất lực này cực kỳ khó chịu.

Trải qua cuộc sống nhọc nhằn cường thực ở kiếp trước, Hạ Tranh theo đuổi sức mạnh cũng mãnh liệt không kém truy cầu của cậu đối với nấu ăn. Kiếp trước cậu phải bày ra dáng vẻ nhu thuận khiêm tốn, sống mà luôn phải sát ngôn sắc lâu như vậy, tuy đời này những thói quen ấy đã sớm dung nhập vào trong cốt tủy, biến thành một phần tính cách, nhưng thi thoảng cậu cũng muốn được cao điệu một phen, thu hút sự chú ý của mọi người.

Vô luận là thành tựu trên trù nghệ, hay là ở những phương diện khác.

Làm một nam nhi, cậu vẫn có điểm dã tâm a.

Trong giả lập, Hạ Khâm cùng Hiên Cảnh tựa hồ đã phân ra thắng bại, cơ giáp của Hạ Khâm đang giẫm lên cơ giáp của Hiên Cảnh, ống pháo nhắm ngay phần đầu cơ giáp của hắn.

“Thắng.” Không bị mất mặt trước tiểu đệ đệ, Hạ Khâm có chút hưng phấn.

Đúng lúc này lại xảy ra biến hóa, cơ giáp của Hiên Cảnh kéo chân cơ giáp của Hạ Khâm lại, đem Hạ Khâm ném đi, sau đó thừa dịp Hạ Khâm bay trên không trung còn chưa kịp phản ứng, một phát đạn oanh tới, Hạ Khâm liền đo ván.

“Thời điểm chiến thắng lại ngừng công kích, cậu quả nhiên cần được mà luyện trong thực chiến.” Chiến đấu kết thúc hai người liền rời khỏi khoang giả lập, Hiên Cảnh thấy Hạ Khâm sa sầm mặt mày liền không nhịn được mà cười lớn, cười đến sắc mặt Hạ Khâm ngày càng âm trầm.

“Đại ca đừng tức giận, về nhà làm đồ ăn ngon cho anh.” Hạ Tranh cũng hiểu được đại ca nhà mình oan uổng, rõ ràng đã thắng rồi còn bị giết ngược.

Hạ Khâm cho rằng chỉ cần tới đó liền ngừng là đã thắng lợi, đại khái là do quan niệm khác biệt giữa đối đầu trong huấn luyện và trong thực chiến đi!

Bất quá mặc dù có chút oan khuất, Hạ Khâm vẫn thẳng thắn nhận thua. Trước đó cũng không quy định thế nào mới xem như chiến thắng, nếu là trong thực tế thì mình có lẽ đã chết rồi a.

Hiên Cảnh hạ thủ thật là độc.

“Tôi thì sao, tôi thắng có phải cũng có đồ ăn ngon hay không!?” Hiên Cảnh trêu chọc Hạ Tranh nói.

Hạ Tranh nhìn Hạ Khâm, đợi Hạ Khâm gật đầu mới đáp lại: “Đại ca đồng ý thì em sẽ làm cho anh ăn.”

“Nam hài tử nên phản nghịch một chút a, em nghe lời tên đó quá, là không được đâu.” Hiên Cảnh tiếp nhận mũi lưỡi trai Hạ Tranh đưa tới, đội lại lên đầu.

Thiết huyết Tướng quân được cả Liên minh công nhận lại khuyên mình nên phản nghịch? Trong lòng Hạ Tranh cổ quái không chịu được.

Không biết cái bộ dạng này của Hiền Cảnh, người sùng bái hẳn có biết hay không.

Đã nhìn qua cơ giáp, cũng xem xong đối chiến rồi, tuy có thêm sự tình Hạ Khâm mất mặt trước Hạ Tranh, nhưng tâm tình Hạ Tranh vẫn rất là hưng phấn.

Cậu càng quyết tâm sau khi khôi phục tinh thần lực, sẽ xin vào trường quân đội học tập điều khiển cơ giáp.

Còn về nấu nướng, cậu đã không cần theo người khác học tập, chỉ cần tự mình rèn luyện kỹ thuật, tìm kiếm linh cảm mà thôi.

Điều khiển cơ giáp cùng nấu ăn lại chẳng hề xung đột.

Hiền Cảnh nói muốn ném thử tay nghề của Hạ Tranh, cũng chẳng phải nói đùa, còn thật sự đi theo về Hạ gia.

“Cha mẹ tình cảm quá tốt, mỗi ngày ở nhà đều mất đi mây lại, tôi trở về cũng là dư thừa.” Hiền Cảnh nói ra một trong những lí do hẳn sớm gia nhập quân ngũ, “Về nhà liền bị ngọt đến ê cả răng, tối nay tôi sẽ về trễ một chút vậy!”

“Cảm tình tốt không phải là rất tốt sao? Ba mẹ tôi cảm tình cũng tốt lắm” Hạ Khâm nói xong dừng lại một chút, “Bất quá chú Hiền và dì Vân quả thực rất là dính nhau.”

Nhìn hai người không coi ai ra gì phô bày ân ái, quả thật có chút ngượng ngùng. Thảo nào Hiền Cảnh nghĩ muốn ở bên ngoài.

“Cha mẹ tôi từ lâu đã khen ngợi tay nghề Tiểu Tranh rất tốt, tôi một mực ở bên ngoài bên ba, còn chưa được thưởng thức qua.” Hiền Cảnh đem đề tài chuyển tới trên người Hạ Tranh, “Bất quá Tiểu Tranh, em quả thực không như Hạ Khâm và Hạ Ngọc đệ đệ, hai người bọn họ đều rất hiếu động, em thì quá ngoan ngoãn, cũng không giống một nam tử hán.”

Không nghịch ngợm thì sẽ không phải là nam tử hán? Lúc trước Hạ Tranh biết được Hiền Cảnh không phải là bỏ bê cha mẹ mà chỉ là ít khi trở về nhà thôi, 5 phần hảo cảm vừa thêm cho Hiền Cảnh, lúc này lập tức khấu trừ đi cả 10 điểm.

Bị người ta nhận xét là không giống nam nhi, còn có thể nhẫn nhịn sao? “Hiền Cảnh, cậu muốn ăn đòn có phải không?” Hạ Khâm cũng nổi giận. Người này nói cái gì vậy? Bình thường cùng bằng hữu nói đùa còn chưa tính, đối với đệ đệ anh lại cũng như vậy, có biết xấu hổ hay không a.

“Tôi đây còn không phải là coi Tiểu Tranh như thân đệ đệ, chỉ bảo một chút a?” Hiền Cảnh buông tay, bày ra vẻ mặt vô tội.

“Không cần cậu coi nó như thân đệ, nó đã có hai ca ca ruột thịt rồi.” Hạ Khâm hừ lạnh.

“Lại nhiều thêm một cái thân ca không phải là tốt hơn sao.” Hiền Cảnh nhìn Hạ Tranh ngồi phía sau vẻ mặt bức bối, bỗng có chút ngứa ngáy tay chân.

Vì vậy hẳn không chút do dự thuận theo khát vọng trong lòng, bắt đầu, nhu niết khuôn mặt cậu.

Ừm, trách không được mỗi lần gặp Hạ Tranh, thì sẽ trông thấy Hạ Tranh bị một đám chú di vây quanh nhào nặn nắn bóp khuôn mặt. Véo một cái cảm xúc quả nhiên rất thoải mái, nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Hạ Tranh, tâm tình cũng rất tốt nha.

“Hiền Cảnh cậu mau buông tay!” Hạ Tranh còn chưa kịp hồi thần, Hạ Khâm đã tức giận đập đập tay lái.

“Lo lái xe đi, phân tâm cái gì, phải chú ý an toàn biết không?” Hiền Cảnh miệng nói, bàn tay thế nhưng cũng biết tốt xấu đang hoảng trở lại, “Bé con ngoan ngoãn rất dễ bị bắt nạt đó. Bất quá về sau ai dám khi dễ em, báo ra tên của tôi, bảo đảm dọa cho bọn chúng sợ đến tè ra quần.”

“Hiền Cảnh miệng cậu nói lời sạch sẽ một chút!” Hạ Khâm cả giận nạt.

“Chẹp.” Hiền Cảnh rốt cục im lặng.

Khỏe miệng Hạ Tranh giật giật, lời này sao nghe giống như băng đảng xã hội đen vậy? Còn có, ai sẽ bị khi dễ chứ? Độ hảo cảm đối với người này lần thứ hai giảm thêm 5 điểm!

Nếu như không phải cậu đối với nấu ăn luôn giữ thái độ thành kính, cậu nhất định phải hạ thuốc xỏ trong bánh ngọt của hắn.

Bất quá cậu hình như tính làm một chiếc bánh ngọt lớn, nếu hạ thuốc xỏ thì tất cả mọi người đều không thể ăn a...

... Hạ Tranh nói muốn làm ba loại điểm tâm ngọt, quả thật là ba loại, nhưng là đem ba loại kết hợp lại với nhau.

Bánh thạch dâu tây là bánh kem thêm một lớp thạch tự nhiên không cần phải nói, Hạ Tranh vốn theo thói quen kêu bánh phô-mai ý là chỉ bánh kem thêm hai lớp sữa đặc, hương vị nồng đậm, ăn vào miệng có vị hơi chua; bánh sữa đặc thì chỉ có một lớp sữa, ăn vào sẽ thấy vô cùng mềm mịn.

Hạ Tranh tính làm bánh kem nhiều tầng, mỗi một tầng chỉ dày khoảng nửa cm, cách một tầng cốt bánh xốp mềm là một tầng thạch, hoặc một tầng kem

phô-mai, hay một tầng sữa đặc, bên trong thạch cùng sữa đặc, có khi là dâu tây cắt vụn, có khi lại là dâu tươi nguyên quả, giữa mỗi tầng, lại trát thêm chút bơ béo ngậy.

Bánh kem dày mười phân, tổng cộng có hai mươi tầng, bên ngoài lại phủ kín kem bơ, trang trí thêm vài quả dâu tây tươi mọng trên bề mặt.

Từ dáng vẻ bên ngoài nhìn vào, bánh trông chỉ như một chiếc bánh kem bơ đơn giản mộc mạc mà thôi, chỉ có sau khi cắt mở ra, mới có thể chiêm ngưỡng được ảo diệu bên trong.

Hiên Cảnh tuy sớm nghe nói tài nấu nướng của Hạ Tranh rất tốt, nhưng trình độ nhận thức đối với cái “tốt” này xem ra còn chưa đủ, cho rằng Hạ Tranh chỉ là so với bạn cùng lứa thì biết nấu chút đồ ăn mà thôi.

Lúc này trông thấy chiếc bánh kem vừa ra lò kia, tinh thần lực còn cảm nhận được từng trận dao động, hẳn có chút kinh ngạc.

“Đệ đệ này của cậu thực không đơn giản.” Hiên Cảnh dùng cùi chỏ đụng đụng Hạ Khâm, “Các người đem cậu ấy ẩn giấu thật là kĩ. Tay nghề này của Hạ Tranh, tham gia cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, hoàn toàn có tư cách a.”

“Tư cách tranh tài sớm đã lấy tới tay.” Hạ Ngọc đi tới nói, “Lần này đợi xem Tiểu Tranh nhà em đại triển thần uy a! Tiểu Tranh, cho nhị ca một miếng.”

“Cút sang một bên, đây là thù lao của anh và đại ca cậu, cậu ấy hả! Đợi đó mà chết thêm đi.” Hiên Cảnh mặc dù không biết bánh kem kia hương vị ra sao, nhưng có thể xuất hiện năng lượng ba động, hiển nhiên trình độ mỹ vị cũng không kém. Mặc dù không tiếc gì một miếng bánh, nhưng khi để Hạ Ngọc cái đệ đệ này đối với hắn đã trở thành phản xạ có điều kiện.

“Ồ, tránh qua một bên.” Thời điểm đối mặt với mỹ thực của Hạ Tranh, Hạ Khâm hiển nhiên bất cận nhân tình. Thừa dịp Hiên Cảnh ngăn lại Hạ Ngọc, Hạ Khâm nhanh chóng cắt một khối bánh kem bỏ vào miệng, hương vị phong phú, vị đạo bất đồng của tầng tầng dâu tây trong miệng nháy mắt bùng nổ.

Hương thơm ngát của bơ cùng mùi vị nồng nàn của sữa đặc vốn là giống nhau, đồng dạng mềm mại như tơ lụa, lại là một cái ngọt ngào một cái thoang thoang chua, tựa như xúc cảm khi yêu say đắm. Mùi vị này phối với dâu tây chua chua ngọt ngọt, càng đem tư vị thăng hoa đến mức tận cùng. Khiến cho từng tế bào trên đầu lưỡi đều được trải qua vị giác vừa chua vừa ngọt tấy lể.

Bơ kết hợp với sữa đặc, dâu tây tươi cùng dâu tây khô, cho người ta trải nghiệm mùi vị của nguyên liệu từ trạng thái tươi mới nhất, tới vị ngon lắng đọng theo năm tháng. Hai khía cạnh tốt đẹp nhất của thời gian, đều được phô bày bên trong chiếc bánh ngọt này. Khiến cho người ta phảng phất như hóa thành nguyên liệu nấu ăn, theo thời gian trôi, từ thanh xuân cho tới khi tuổi già, từ phần chân bông bột cho đến lúc thành thực tang thương.

Mỗi một tầng bánh ngọt đều mỏng mềm như vậy, đầu lưỡi điểm nhẹ, trong nháy mắt phá vỡ mỹ vị đơn độc của từng tầng, hương vị chua ngọt mềm mịn tươi mọng còn có mùi vị đậm đà của quả khô phút chốc hòa vào nhau, cả tinh thần lẫn thể xác đều như cùng nguyên liệu nấu ăn kinh qua năm tháng luân hồi.

Đợi Hạ Khâm hồi thần, tinh thần lực trong cơ thể dường như cũng cảm nhận được mị lực luân hồi này, kéo theo đó, từ khởi nguyên cho tới kết thúc, hoàn thành một vòng tuần hoàn, tinh thần lực tiêu hao, qua mỗi một chu thiên liền khôi phục thêm một tia, mệt mỏi đến từ huấn luyện cơ giáp cùng giả lập đối chiến trước đó cũng theo tinh thần lực tuần hoàn mà phục hồi, chậm rãi tăng lên.

Tuy thời điểm Hạ Khâm và Hiên Cảnh đắm chìm trong mỹ vị thì có chút thất thần, nhưng động tác trên tay không hề chậm, rất nhanh đã đem bánh kem chia cắt hết. Đến khi chiếc bánh kem không tính là lớn được xử lý sạch sẽ gọn gàng, tinh thần lực của hai người cũng đã khôi phục đến bảy tám phần.

“Ai nha.” Hạ Ngọc một ngụm cũng không cướp được, ngược lại nằm bẹp trên sô-pha giờ tay biểu thị sinh không thể luyến.

Hiên Cảnh xoa xoa khoe môi, đột nhiên đem Hạ Tranh đang đợi khích lệ kéo tới bên cạnh: “Nếu không hay là xem xét một chút, làm vợ tôi đi?”

Hạ Tranh mặt mày sa sầm, bắt lấy cánh tay Hiên Cảnh, một cú ném qua vai đem Hiên Cảnh ném bay ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Thời điểm Hiên Cảnh bị ném đi, vẻ mặt vừa mê mẩn vừa buồn bực.

Đương nhiên, hắn cũng không tự luyến đến nỗi vì cầu ái thất bại mà buồn bực.

Hiên Cảnh vốn cũng chỉ đùa vui một chút mà thôi.

Giao tình giữa Hiên gia và Hạ gia phi thường tốt, Hiên Cảnh cùng Hạ Khâm, Hạ Ngọc quan hệ cũng rất thân thiết, bản thân Hạ Tranh chỉ mới mười sáu tuổi, khuôn mặt lại non nớt, trông như mới mười hai mười ba, Hiên Cảnh vốn chỉ ôm tâm tình trêu chọc bé con ngoan ngoãn nhà bên mà thôi.

Loại hành vi này đại khái là một đại thúc kỳ quái (Hiên Cảnh: ...) nhìn thấy đứa nhỏ nhu thuận nhà người ta, bèn mang một chiếc kẹo que, lộ ra tươi cười dụ dỗ “Tiểu la lý thật là đáng yêu sau này lớn lên có muốn gả cho chú không nào”.

Đương nhiên, loại hành vi này hèn mọn hay không tạm thời không đề cập đến, nhưng không mang ác ý lại càng không nghiêm túc thì là thật.

Hiên Cảnh bày ra trò đùa chung thân đại sự khôì hài này, cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị Hạ Khâm Hạ Ngọc liên thủ đánh cho một trận, dù sao ba người bọn họ vẫn hay cùng nhau đánh lộn, thế mà không nghĩ tới, Hạ Khâm cùng Hạ Ngọc còn chưa có lấy lại tinh thần, hẳn trước hết đã bị tiểu hài tử nhà người ta ném bay.

Loại bức bối này, đại khái chính là cảm giác trâu chọc một con thỏ thoát nhìn rất mềm mại rất khả ái, kết quả lại bị thỏ cắn.

Tuy là dù bị thỏ cắn, chính mình khẳng định cũng là tình nguyện tỏ ra sợ suýt.

Nhưng vẫn rất là bức bối a.

Tuy bị ném ra ngoài, nhưng thân thủ Hiên Cảnh cũng không sai, giữa không trung thay đổi tư thế, tốt xấu gì cũng có thể đáp vững vàng trên mặt đất. Bất quá Hạ Khâm và Hạ Ngọc cũng đã tỉnh táo lại, hai người tựa như hai con liệt báo, nhanh nhẹn xông ra, y như Hiên Cảnh đã đoán trước, huynh đệ hai người liên thủ đối với Hiên Cảnh tiến hành đánh đập một cách phần nộ.

Bất quá hiển nhiên trình độ ăn ý của hai huynh đệ này không cao, một cộng một chẳng những không bằng hai, mà xem ra so với một còn kém hơn, rất nhanh Hiên Cảnh liền chiếm được thượng phong.

Hạ Ngọc bị Hạ Khâm trừng một cái, ngoan ngoãn rời khỏi vòng chiến, không để cho đại ca mình thêm phiền.

Hiên trường liền biến thành Hạ Khâm cùng Hiên Cảnh đơn đả độc đấu, rốt cục đã có điểm coi được.

Cuối cùng Hiên Cảnh đại khái biết mình đuối lý, tự giác bị Hạ Khâm cho một quyền, con mắt trái dính thêm một vòng đen, cuộc chiến rốt cục kết thúc.

“Ô, chỉ đùa một chút thôi mà, cậu hạ thủ thật là nặng.” Hiên Cảnh sờ sờ vành mắt đen thui, tuy là dùng mấy trị liệu chữa trị, qua ngày thứ hai sẽ tốt lên, thế nhưng đem vành mắt bầm dập về nhà, rất là mất mặt a. Lúc đầu hẳn còn cho rằng quyền kia là hướng cảm mình mà đánh, ai ngờ Hạ Khâm đột nhiên biến đổi đường quyền, bay thẳng tới hốc mắt.

“Ai kêu cậu miệng tiện như thế.” Hạ Khâm cũng biết tính cách Hiên Cảnh, làm anh em tốt, bình thường anh vẫn luôn nhường nhịn, nhưng chọc tới đệ đệ anh thì không thể nhẫn lại được. “Tiểu Tranh, em đừng... Àch, Tiểu Tranh, em đang làm gì đó?”

“Ừm, dì Vân? Vâng, con là Hạ Tranh. Hôm nay con tới trường đại ca chơi có gặp Hiên Cảnh ca.” Hạ Tranh cầm điện thoại về mặt bình tĩnh nói. “Dạ, gặp được. Hiên Cảnh ca khi dễ con!”

Hiên Cảnh vẻ mặt hoảng sợ nhìn Hạ Tranh.

“Hiên Cảnh ca nói nếu con không học xấu không phản nghịch thì không được coi là nam nhân! Còn xúi ca ca con nghỉ đông cùng nghỉ hè noi theo hẳn không trở về nhà!” Trong giọng nói của Hạ Tranh tràn ngập ủy khuất, “Bất quá đã bị ca của con đánh cho một trận. Dì Vân sẽ không tức giận chứ?”

Hiên Cảnh chỉ mũi mình: “Chuyện này còn đi cáo trạng? Em ấy là con nít sao?”

“Đệ đệ em vốn là vị thành niên.” Hạ Ngọc lộ ra biểu tình “làm tốt lắm”.

Hạ Tranh cúp điện thoại, bộ dáng ủy khuất nháy mắt rút đi sạch sẽ: “Không phải là em cố ý cáo trạng đâu, là dì Vân gọi tới trước.”

Cho nên mẹ tôi điện thoại qua đây em liền nhân dịp mách lẻo? Hiên Cảnh nháy mắt đau đầu.

Rất nhanh, điện thoại của mẹ Vân liền gọi tới máy truyền tin của Hiên Cảnh, Hiên Cảnh do dự một lát, vẫn là nhận cuộc gọi. Vừa mới chuyển tiếp qua, đã bị mẹ mình rít gào cho một trận, đồng thời buộc hẳn cút ngay về nhà tiếp nhận gia pháp.

Hiên Cảnh treo máy, lau mặt một cái: “Mẹ tôi có thể rất là dài dòng a, lần này trở về đoán chừng phải giáo huấn tôi tới một giờ đồng hồ, Tiểu Tranh, em quá ác rồi, tôi không phải chỉ nói đùa thôi sao.”

Hạ Tranh “Ha ha” đem biểu tình “Tôi chán ghét anh” hoàn toàn treo lộ liễu trên mặt.

“Đáng đời.” Hạ Khâm đem áo khoác của Hiên Cảnh đặt trên ghế sofa ném tới trước mặt hắn, “Lăn đi!”

“Chep.” Hiên Cảnh lè mề xuất môn, lúc ra đến cửa còn vô liêm sỉ bắt Hạ Khâm tới làm tài xế, mỹ kì danh là bản thân không mang theo xe, huynh đệ tốt hẳn là nên chủ động đưa tiễn.

Nhìn theo hai người xuất môn, Hạ Tranh thu hồi vẻ mặt mất hứng, hỏi: “Đại ca và Hiên ca quan hệ rất tốt à? Sao chưa bao giờ nghe đại ca đề cập tới?”

“Hiên Cảnh và đại ca từ lúc đi nhà trẻ đã là đồng học, quan hệ sao có thể không tốt?” Hạ Ngọc thừa dịp Hạ Khâm không ở, lén lút thổ tào nói, “Về phần

vì sao đại ca không nhắc tới Hiên Cảnh ở nhà, đại khái bởi vì đại ca vẫn luôn là vạn năm lão nhị chăng?”(*)

(*) Ý là Hạ Khâm muốn đòi xếp thứ 2 sau Hiên Cảnh.

Hạ Tranh về mặt không dám tin tưởng, cậu cũng không tin đại ca nhà mình sẽ là người hẹp hòi như vậy đâu.

Bất quá dưới sự năn nỉ bằng mọi cách của Hạ Ngọc, Hạ Tranh vẫn không tìm tới đại ca nhà mình để hỏi thăm tính chân thực của vụ bất quá này.

Đương Nhiên, trên thực tế Hạ Khâm khẳng định cũng không dễ sinh khí như vậy. Chỉ là tuy anh cùng Hiên Cảnh quan hệ thân cận, nhưng tính cách ẩn của Hiên Cảnh thực sự là một lời khó nói hết. Nếu như anh cùng người nhà nhắc tới, khẳng định chính là một bụng phun tào a. Điều này thực sự không phù hợp với hình tượng lão đại trong nhà của anh, vì vậy nên chưa bao giờ đề cập qua. Trời mới biết cái tính miệng tiện cùng một bộ “Tôi thiếu đánh nhưng mà các người lại đánh không thắng” vô cùng lưu manh kia của Hiên Cảnh là được kế thừa từ ai.

Rõ ràng chú Hiên và dì Vân đều giống như người trong chính đạo a.

... Sau khi Hạ Tranh gặp được Hiên Cảnh, vừa nghĩ tới cùng người như vậy có hôn ước, liền không nhịn được da đầu tê dại. Lúc trước còn cho rằng mình vẫn chỉ là vị thành niên, có thể chậm rãi giải quyết vấn đề này, nhưng hiện tại thì hận không thể ngay lập tức xử lý cho sạch sẽ.

Cái loại đồ chơi hôn ước này, ở xã hội tương lai, tự nhiên không giống như thời cổ đại, cha mẹ đặt đâu con ngồi đó, bản thân hoàn toàn không có quyền xen vào, nói gả thì phải gả.

Đây là tương lai, tốt xấu gì thì xã hội cũng đã tiến bộ hơn.

Hôn ước là do thượng tầng gia tộc định ra, đại khái nhằm thể hiện quan hệ vô cùng thân mật giữa hai gia tộc, kỳ thực con cái có kết hôn hay không cũng không trọng yếu.

Cha mẹ có con cái tuổi vị thành niên đính hôn, loại hôn ước này sẽ lưu lại trên mạng lưới liên hợp của cục dân chính. Thế nhưng sau khi con cái trưởng thành, có thể đơn phương hướng cục dân chính đệ đơn, xin giải trừ hôn ước – dù bên kia có phản đối hay không chịu ra mặt thì cũng không quan trọng.

Nhân loại ở tương lai thọ mệnh rất dài, vì vậy tuy tuổi thành niên là mười tám, nhưng cần phải tới hai mươi lăm tuổi mới có thể kết hôn, người tương lai theo thói quen coi tuổi hai mươi lăm mới là tuổi trưởng thành chân chính.

Nếu như song phương tới tuổi hai mươi lăm vẫn còn chưa đăng ký hủy bỏ, thì cục dân chính sẽ gửi tin xác nhận tới máy truyền tin của hai người, khi nhận được xác nhận của cả hai, hôn ước sẽ đổi thành khế ước hôn nhân. Nếu như chưa xác nhận, thì sẽ cho song phương một tháng thời gian quyết định, rồi một lần nữa phát tin. Sau khi phát tin xác nhận hết ba lần, nếu vẫn còn chưa có hồi âm, thì sẽ thủ tiêu hôn ước.

Nhìn trên quy định, cũng biết việc kết hôn này, dưới pháp luật cùng điều lệ của Liên minh, vẫn là rất cẩn thận. Sẽ không qua loa biến thân phận người ta thành có giá đình.

Cho nên hôn ước do cha mẹ định ra gì đó, chỉ là biểu hiện hai gia tộc quan hệ hữu ái mà thôi. Thông thường loại hôn ước này sẽ bảo trì cho đến khi con cái trưởng thành, sau đó để cho con cái tự quyết định có hủy bỏ hay không. Những người lập ra hôn ước là cha mẹ của song phương, cũng sẽ không chủ động thủ tiêu hôn ước, nếu không... liền đại biểu cho quan hệ hai nhà xuất hiện rạn nứt, muốn trở mặt quyết liệt.

Hạ Tranh sau khi xem xét quy củ này xong, suýt chút nữa nhịn không được hung hăng văng bậy.

Nói cách khác, cậu còn cần phải nhịn đến khi chính mình thành niên tự hủy bỏ hôn ước, mà không có biện pháp làm cho ba mẹ trực tiếp hủy bỏ? Tuy là cậu tin tưởng vững chắc ba mẹ đối với mình sủng ái, nếu mình không vui, họ sẽ chủ động thương lượng việc hủy bỏ hôn ước với chú Hiên. Nhưng Hạ gia và Hiên gia cũng không chỉ là hai gia đình nhỏ bọn họ, khó bảo đảm những người khác sẽ lại như thế nào.

Tại sao có thể dùng hôn ước tới đại biểu truyền thống giao hảo quý quý của gia tộc kia chứ?

Bất quá Hạ Tranh nhớ dường như từ xưa đến nay, hôn ước vẫn luôn cùng kết hôn chính trị có quan hệ, không khỏi thờ dài.

Chỉ là tại sao lại là mình, là bởi vì mình không có tinh thần lực sao?

Một nhà Hạ gia đều gia nhập quân ngũ, chính mình lại không có khả năng tòng quân, cho nên tương lai không biết sẽ như thế nào, vì vậy chỉ có thể chọn mình làm đối tượng đính hôn sao?

Hạ Tranh cực kỳ khó chịu.

Cậu đương nhiên sẽ không hoài nghi tình yêu ba mẹ dành cho mình, có lẽ hôn ước này cũng là để bảo hộ mình cũng nên – dù sao một số người Hạ gia, hoặc là địch nhân của Hạ gia, đều không quá hữu hảo đối với mình, có hôn ước này, cậu liền đại diện cho kết minh giữa Hạ gia và Hiên gia, chẳng những người Hạ gia khác đối với mình phải lễ nhượng ba phần, mà còn thể hiện thái độ bảo vệ của Hiên gia đối với mình.

Thế nhưng đây cũng không phải điều mình mong muốn. Rất ngại ngại a.

Nói trắng ra vẫn là do bản thân mình vô dụng sao?

“Bất quá mặc dù là song phương sau hai mươi lăm tuổi nếu cùng bỏ qua tin nhắn xác nhận thì hôn ước cũng sẽ bị hủy, nhưng ở thời điểm hai mươi lăm tuổi sẽ nhận được tin xác nhận đi, Hiền Cảnh khi ấy hẳn là nên biết tới chuyện hôn ước này chứ!” Chỉ là không biết lúc đó hẳn có hay không thủ tiêu hôn ước, Hạ Tranh cũng không có biện pháp chứng thực.

“Liên giả bộ như không biết gì hết, đợi tới khi thành niên sao?” Hạ Tranh trong lòng biệt khuất không gì sánh được.

Vừa nghĩ tới cái bản mặt thiếu đánh của Hiền Cảnh, cậu lại cảm thấy càng thêm biệt khuất.

Khổ nỗi Hiền Cảnh hiện tại cũng không biết việc đính hôn của mình, không thì đã có thể bớt lúng túng đi một chút rồi.

Cậu vẫn là nên làm bộ như không biết gì hết a!...

Hạ Tranh tâm tình thực xấu, mãi cho đến khi nguyên liệu được thiện rót cục được đưa tới, mới có chuyển biến tích cực.

Khoảng thời gian này người Hạ gia cũng nhận thấy Hạ Tranh tựa hồ không mấy vui vẻ, bóng gió dò hỏi vài lần, Hạ Tranh cũng chỉ nói là sắp phải thi đấu, có chút khẩn trương.

Cậu cuối cùng, cũng không đem sự tình hôn ước nói ra, gây khó xử cho ba mẹ.

Ngược lại giống như những gì từng trải qua ở kiếp trước trước khi trọng sinh, ba mẹ thậm chí là Hiền gia cũng không cố tình cho mình cùng Hiền Cảnh tiếp xúc, tỏ rõ bọn họ cũng không có ý mạnh mẽ ghép mình với Hiền Cảnh thành một đôi.

Mặc dù lúc ấy mình tới tận hai mươi ba tuổi vẫn còn chưa biết tới chuyện hôn ước này... Có lẽ là ba mẹ... qua chừng hai mươi năm trời, cũng đã đem chuyện này quên mất?

Cậu xem xét hôn ước được ghi lại, ở thời điểm chính mình mới sinh ra thì đã có rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nguyên liệu nấu ăn đều đã thu thập đầy đủ rồi, ba mẹ Hạ Tranh và hai vị ca ca liền la hét muốn ném thử món được thiện mới của cậu.

Hạ Tranh lấy cớ còn chưa nghiên cứu ra mùi vị hoàn mỹ mà cự tuyệt.

Dược thiện kia là nhằm vào thể chất của mình, trong đó mỗi một dạng tài liệu đều có chứa dược tính. Là thuốc thì thường có ba phần độc, trời mới biết người khác ăn vào sẽ có tác dụng gì. Hay là đợi sau này lại nghiên cứu thêm một chút vậy!

Vì thời điểm Hạ Tranh thử nghiệm các món ăn khác cũng sẽ không để cho thân nhân nếm thử, nên người nhà chỉ cho là Hạ Tranh đối với trù nghệ mà mình nhiệt tình yêu thích có khuynh hướng theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, cũng không ép buộc nữa.

Chế biến món ăn này tuy là cần phải tỉ mỉ thận trọng, nhưng kiếp trước Hạ Tranh đã từng dùng những tài liệu khác mô phỏng qua rất nhiều lần, ngược lại cũng không phải là đặc biệt căng thẳng.

Cậu lo lắng chính là, dùng xong dược này, biến hóa phát sinh trên cơ thể mình sau đó, nên làm thế nào để lừa gạt cho qua đây.

Nếu như bị người khác phát hiện ra mình dùng dược thiện mà trị khỏi chứng tinh thần lực cổ hóa, như vậy phương thuốc này nhất định sẽ bị đem đi chuyên môn nghiên cứu. Nhưng dược kia trừ bản thân mình ra, người khác ăn vào cũng không có loại hiệu quả này a.

Rất nhiều người đối với phương pháp giải quyết tinh thần lực bị cổ hóa là ngóng trông tha thiết, muốn cho bọn họ hy vọng để rồi sau đó lại thất vọng, có trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nói không chừng còn có kẻ sẽ tự cho rằng phương thuốc mang ra không phải hàng thật, do muốn độc chiếm tư tàng, nên mới không thực sự công khai dược đơn.

Vậy thì kế tiếp sẽ càng thêm phiền toái.

May mà dược thiện kia dùng xong cũng không lập tức có hiệu quả ngay.

Dựa theo tốc độ hấp thu của thân thể đối với dược lực, phải mười hai tiếng đồng hồ sau, thuốc mới có thể sản sinh công dụng, đồng thời muốn dung hòa tinh thần lực trong cơ thể, còn cần Hạ Tranh vận chuyển tâm pháp tu hành của kiếp trước, mạnh mẽ thôi động Tiên thiên chi khí cùng linh khí trong người, cho nên cậu có thể lợi dụng thời gian chênh lệch, khiến cho mọi người không thể liên hệ tới tác dụng của phương thuốc.

Mà nguyên nhân tinh thần lực khôi phục, Hạ Tranh ở trên mạng tra cứu đại lượng tài liệu sau cùng cũng tìm ra được một cái cớ.

Bất luận ở thế giới nào cũng đều có cái gọi là “kỳ tích” phát sinh, phương pháp trị liệu tinh thần lực cổ hóa hiện nay tuy vẫn chưa được tìm ra, nhưng luôn có một vài người may mắn tự mình đánh bại đánh bại chữa khỏi.

Hơn nữa bởi vì bản đồ tinh vực Liên minh khổng lồ, nhân khẩu rất nhiều, cho nên nhìn chung toàn bộ Liên minh, mỗi năm đều có một vài cái trường hợp đặc biệt như vậy xuất hiện.

Nguyên nhân dẫn tới các trường hợp đặc biệt này cơ bản cũng khá tương tự, bản thân bệnh nhân đặc biệt nhất định đều xuất thân từ gia đình đời đời sở hữu tinh thần lực, tuy tinh thần lực bị cổ hóa, nhưng tổng giá trị vẫn rất là cao.

Mà thân nhân của bệnh nhân đặc biệt đối với bọn họ nhất định cũng phi thường tốt, cấp cho bọn họ hoàn cảnh sinh trưởng hết sức lành mạnh lạc quan, bản thân bệnh nhân đặc biệt ngoại trừ việc không sở hữu tinh thần lực, các phương diện khác cũng rất ưu tú.

Cuối cùng những bệnh nhân đặc biệt này sẽ tạo ngộ một loại tình cảnh hiếm nghèo, sau khi được cứu trở về từ giữa lần ranh sinh tử, tinh thần lực lúc này mới có dấu hiệu tự mình hòa tan.

Loại trường hợp đặc biệt này từ nhiều năm trước đã xuất hiện, thời điểm ban đầu còn có người nghiên cứu qua, thậm chí có tổ chức bất hợp pháp còn cho rằng trạng thái hấp hối sắp chết là một trong những điều kiện thiết yếu, thậm chí còn tiến hành thực nghiệm phi pháp trên nhân thể.

Bất quá đã qua nhiều năm như vậy rồi, hợp pháp hay kể cả phi pháp thực nghiệm, đều đã được làm đến không sai biệt lắm, ai cũng không như ý nguyện nghiên cứu ra được cách giải quyết.

Đặc biệt là vật thí nghiệm, khẳng định không qua khỏi.

Sau cùng, chứng bệnh này cùng một số trường hợp mắc bệnh nan y nhưng dưới trạng thái tâm lý lạc quan tích cực, không chữa mà tự khỏi, được gọi chung là “kỳ tích”.

Hơn nữa những người sở hữu tinh thần lực và không sở hữu tinh thần lực cuộc sống tuy có chút bất đồng, nhưng khác biệt cũng không phải là rất nhiều, chênh lệch lớn nhất đại khái là việc có thể và không thể điều khiển cơ giáp mà thôi.

Nhưng số lượng người sở hữu tinh thần lực kỳ thực rất cao, ngược lại cũng không cần nhiều chiến sĩ cơ giáp như vậy, cơ giáp còn là loại hình vũ khí thuộc quân chế, không phải cứ có tinh thần lực là có thể sở hữu, cho nên Liên minh thật đúng là không thiếu chiến sĩ cơ giáp – đương nhiên tính anh thì khẳng định là không đủ, chức nghiệp nào cũng đều như vậy cả thôi.

Nếu như đặt ở Địa Cầu thời cổ, đại khái chính là phận biệt giữa bộ đội đặc chủng và binh lính bình thường.

Đối với người tinh thần lực bị cổ hóa mà nói, có khả năng chuyện này là vô cùng quan trọng; nhưng là đối với cả thế giới, cũng không tính trọng yếu bao nhiêu.

Vì vậy, Hạ Tranh chỉ cần tạo ra cái gọi là “kỳ tích” đó, tuy những người đồng dạng tinh thần lực bị cổ hóa có thể sẽ đổ kị một trận, nhưng việc nghiêm trọng này trong mắt người khác, lại cũng không đáng giá chú ý là bao.

Tối đa cũng chỉ cảm thán một câu người này vận khí thật là tốt, người nhà cậu ta tốt, tâm tính cậu ta cũng tốt, viết ra mấy câu chuyện liên quan tới thái độ sống tích cực hướng về phía trước, tạo nên cho “kỳ tích” các loại thần thánh hóa khôi hài.

Trạng thái nửa sống nửa chết cậu cũng có thể nguy trang ra được.

Trong lúc vận chuyển tâm pháp, thời điểm khu động Tiên thiên chi khí cùng linh khí phát động công kích với tinh thần lực, kinh mạch trong cơ thể nhất định sẽ thụ thương.

Trước phá sau lập.

Khi đó đáng về cậu khẳng định sẽ là một cái huyết nhân, vô cùng thâm trầm, cũng cực kỳ nghiêm trọng, nói không chừng ngay cả da thịt thậm chí xương cốt đều sẽ một lần nữa trọng tổ. Tuy sau khi vượt qua chẳng những không có nguy hiểm tới tính mạng, đồng thời thể chất còn được đề thăng thật lớn (đây là bất đồng lớn nhất giữa cậu và các trường hợp “kỳ tích” khác), nhưng chỉ nhìn hiện trạng lúc đó thôi, tuyệt đối là hấp hối gần chết không thể nghi ngờ.

Ba mẹ phải đi làm, đại ca bị Hiến Cảnh kéo theo đi chấp hành nhiệm vụ, nhị ca còn bận đuổi bài tập tác nghiệp, trong nhà liền chỉ còn có một mình mình.

Đến lúc đó cậu lấy cớ đi thu thập nguyên liệu nấu ăn, tới trung tâm bảo tồn nguyên liệu tự nhiên ở ngoại ô dạo một vòng, giả bộ trượt chân rơi xuống nước, động chút tay chân với mấy truyền tin, cuối cùng dùng mấy truyền tin dự bị phát tín hiệu cầu cứu là xong.

Sau khi Hạ Tranh làm xong công tác chuẩn bị vẹn toàn, liền lập tức bắt tay vào chế biến dược thiện.

... Được liệu chính có ba loại, ấu thú Xích Hồ, thủy sản Hải Lam dao ngư, phi cầm Độ Ứng.

Năm loại phụ tài, rễ Băng Lan có vị chua chất, quả Dung Nham Quả nồng, Tùng Linh Chi có vị đắng, hoa Thiết Tâm ngọt ngào, muối mỏ thì có vị mặn. Đồng thời năm loại nguyên liệu nấu nướng này, phân biệt ứng với năm loại thuộc tính Thủy Hỏa Mộc Kim Thổ.

Trong đám tài liệu này, nguyên lý chính yếu là kết hợp hài hòa thuộc tính và mùi vị của chúng.

Nếu tách riêng ra, vài loại chủ tài cùng phụ tài này được tính đều hết sức bá đạo. Coi như là kết hợp lại với nhau, nếu chế biến không tốt, hoặc sẽ biến thành độc được, hoặc là được tính sẽ bị trung hòa hết.

Muốn đạt được dung hợp một cách hoàn mỹ, cần có kỹ thuật vô cùng nhuần nhuyễn.

Cách phối hợp mỗi một loại nguyên liệu, thời gian bỏ vào nồi, thời gian nấu nướng, đều cần phải vô cùng chính xác.

Tuy nhiên đó không phải những điều có thể xác định rõ ràng từ trước, mà còn cần căn cứ tình huống ninh nấu của được liệu, lâm thời cho ra cắt nhắc.

Món được thiện này, ở kiếp trước của Hạ Tranh, đã đủ tiêu chuẩn trở thành linh thực, khảo nghiệm không phải là kỹ thuật của đầu bếp, mà là ngộ tính và linh tính.

Hiển nhiên, ngộ tính cùng linh tính của Hạ Tranh đều không thiếu, thiếu sót có chăng chỉ là căn nguyên lực lượng cơ bản.

Đối với tu hành, ngộ tính và nỗ lực tuy ắt không thể thiếu, nhưng trụ cột chung quy cũng vô cùng quan trọng, cũng là cái căn bản nhất.

Cậu chỉ thiếu mỗi trụ cột, lại dẫn tới tuy những phương diện khác đều ưu tú, cũng bất quá là một cái vỏ trống rỗng mà thôi.

May mắn chính là, đời này, nhất định sẽ khác.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Rễ Băng Lan tươi là rễ củ có dạng hình tròn, tẩy sạch bùn đất cùng lớp biểu bì bên ngoài, củ Băng Lan hiện ra hoa văn bạch ngọc tựa như đá cẩm thạch. Thời điểm cắt lát rễ Băng Lan nếu chảy ra nhũ dịch màu trắng, liền chứng minh phẩm chất nguyên liệu càng cao.

Quả Dung Nham vẻ ngoài giống một trái cà chua nho nhỏ tròn tròn, vì tính chất mỏng nước, cần phải thân thủ đem quả nhẹ nhàng cố định, sử dụng dao mỏng nhanh tay cắt. Làm sao để sau khi cắt lát mà quả vẫn còn giữ nguyên hình dáng nguyên bản, rồi trực tiếp bỏ vào trong nồi.

Tùng Linh Chi thì dùng chày gỗ giã nhuyễn, xay thành bột phần sẽ phát huy công dụng cao nhất.

Hoa Thiết Tâm đem bỏ nhụy, rửa sạch sau đó để lại chờ tới lúc cần dùng.

Hạ Tranh lại đem Hải Lam dao ngư, Độ Ứng cùng Xích Hồ cạo vảy bỏ xương sạch sẽ, ngoại trừ thịt ức Độ Ứng để qua một bên, toàn bộ nguyên liệu còn lại thì ướp với muối mỏ, sau đó chia xương cốt của ba loại nguyên liệu ra hầm canh. Mỡ lửa lớn, rồi chuyển qua lửa nhỏ chưng cách thủy cả đêm, ba loại nguyên liệu cũng đã qua một đêm tắm ướp, chỉ chờ nhanh chóng tiến hành bước kế tiếp.

Dựa theo tỉ lệ đem ba loại canh hầm suốt một đêm phân phối chuẩn xác, trước hết cho vào rễ Băng Lan thái lát cùng bột Tùng Linh Chi, dội nước sôi liền đặt vào trong tủ lạnh làm lạnh xuống khoảng 0 độ, lại thêm vào thịt Xích Hồ. Một lần nữa đun sôi làm lạnh, lại cho thịt Độ Ứng, sau khi làm lạnh tới lần cuối cùng thì bỏ vào thịt Hải Lam dao ngư.

Đợi đến khi ba loại nguyên liệu nấu ăn đều đã ở trong nồi, dùng lửa lớn ninh đến sôi sục, không ngừng thêm nước. Bước này là khảo nghiệm đầu tiên đối với linh tính của trù sư, cách làm này khác với kỹ thuật chưng cách thủy chậm rãi trên lửa nhỏ, càng nấu càng thêm ngon miệng, chỉ cần chú ý thời gian là xong. Hạ Tranh sau đó nhất định phải ở bên cạnh trông nom, lúc nào thì thêm nước, lúc nào nên tắt lửa, đều phải dựa vào nhãn lực cùng khứu giác của cậu, thậm chí là linh cảm. Nguyên liệu trong nồi vừa phải nấu tới nhừ nhuyễn, lại không được để quá lâu mà làm tán đi diệu dụng, lửa cũng phải mở ở mức nhỏ nhất.

Bước này mà thành công, thì được thiện cũng coi như hoàn thành được hơn phân nửa. Lúc này lại giảm nhiệt độ, thêm vào hoa Thiết Tâm và quả Dung Nham, sau khi dùng lửa nhỏ ngao chín hai loại nguyên liệu, mới đem nước dùng gạn lọc bằng năm tầng vải bông thật dày. Sau khi thanh lọc nước súp lần đầu, lại thêm vào thịt ức Độ Ứng xé vụn, nấu tới sôi rồi một lần nữa lọc, thẳng đến khi nước canh thanh lương nhìn thấy cả đáy nồi, ánh lên màu hổ phách lấp lánh, óng ánh trong suốt, lại tựa như màu của rượu Thiệu Hưng (Hoàng tử), được thiện bấy giờ mới xem như đã chế biến xong.

Bởi sau khi gạn lọc cũng không thể châm thêm nước dùng, nên một nồi canh lớn, tới thời điểm hoàn thành, cũng chỉ còn lại được một bát nhỏ nhỏ.

Kỳ quái chính là, được thang tuy sử dụng vài loại gia giảm rất nặng vị cùng nguyên liệu nấu ăn tươi sống, nhưng khi nấu xong, lại ngửi không ra bất kì mùi vị gì. Cả chén canh chỉ như một bát sô-lô thêm một giọt nước tương, bề ngoài giản dị đến không thể giản dị hơn. Chỉ có một tầng hơi nước ngưng kết ở mặt ngoài, tựa như một lớp sương trắng, đem nước canh nhẹ nhàng che đậy, làm chén được thang tăng thêm một chút sắc thái thần bí.

Hạ Tranh nấu xong chén thang này, thần kinh căng thẳng rốt cục thả lỏng, nhất thời cảm thấy đại lượng tinh lực cùng thể lực đồng loạt hao tổn, đặt mông ngã ngồi trên ghế dựa đã chuẩn bị từ sớm, dồn dập thở dốc, huyết Thái Dương cũng từng trận đau nhói, tầm mắt nặng nề.

Nhớ lại kiếp trước vượt cấp chế biến linh thực, tuy là đã dùng nguyên liệu thay thế để nấu, nhưng lúc đem hương vị linh thực làm được đến như ý nguyện, cậu cũng rơi vào trạng thái này. Vượt cấp càng cao, tiêu hao trong cơ thể càng lớn, một lần nghiêm trọng nhất còn hôn mê mất mấy ngày đêm, món ngon chính mình tân tân khổ khổ nấu ra một ngum cũng không có.

Hạ Tranh tuy nói trước kia đã từng nấu qua món được thiện này, nhưng phương thuốc chưa hoàn thiện, tài liệu cũng không dễ kiếm, cho nên sau khi nấu nướng xong tác dụng phụ cũng không quá rõ ràng, khiến cho cậu suy đoán lầm lượng tiêu hao của bản thân.

Cũng may hiện tại tuy cả người thoát lực, nhưng tốt xấu gì ý thức vẫn còn thanh tỉnh. Nếu thật vất vả nấu xong thuốc lại bởi hôn mê mà không thể uống vào, cậu sẽ khóc không ra nước mắt mất.

Được vừa nấu xong nóng hổi hổi, là thời điểm thích hợp nhất để phục dụng, nhưng tình trạng kiệt sức của Hạ Tranh chẳng những không có chuyển biến tốt lên, ngược lại khí lực ngày càng hao tổn nghiêm trọng hơn, mí mắt cũng bắt đầu nặng trĩu.

Cậu cắn răng kéo chén thuốc tới bên cạnh, bung lên, hai tay run rẩy nuốt thì đem canh làm đổ. May mà cậu liều mạng góp nhặt một tia khí lực cuối cùng đem thang một ngum uống xuống. Được thang ngon lành mà đậm đà hương vị vừa chạm tới đầu lưỡi, lập tức giống như pháo hoa, ở mỗi một cái tế bào vị giác đồng loạt nổ rộ, làm cho thân thể Hạ Tranh tưởng như bị điện giật, cơ thể rùng động, nhiệt lưu từ thực quản lan tràn tới dạ dày, lại từ dạ dày chuyển đi khắp toàn thân tứ chi, thể lực tiêu hao chẳng những rất nhanh phục hồi, cơ thể còn bắt đầu trở nên khô nóng.

Được hiệu đang dần phát huy công dụng.

Hạ Tranh một ngum uống cạn chén canh, mùi vị ra sao cũng không để ý, chẳng khác gì Trư Bát Giới ăn bữa quả Nhân Sâm.

kt-kh-11

Đội được liệu phát huy hết công dụng lần đầu, được lực liền yên lặng lắng xuống, thân thể cũng chậm rãi khôi phục lại như thường.

Hạ Tranh biết, loại được lực vừa mới kích phát kia là dễ tiếp nhận nhất. Đến khi thuốc hoàn toàn hấp thu vào cơ thể, mới có thể lần thứ hai kích phát được lực.

Bất quá cho dù là công dụng căn bản nhất của được thiện, cũng làm cho khí lực Hạ Tranh khôi phục lại đầy đủ. Tuy tinh thần vô cùng mệt mỏi, nhưng tốt xấu gì cũng đủ sức thu dọn lại bếp núc.

Đem nhà bếp thu thập xong, Hạ Tranh lại dùng nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị còn thừa lại, kết hợp với các loại gia giảm khác, chế biến thành thịt Xích Hồ kho tàu, canh Hải Lam đao gừng chua cay, và Độ ung hàm ba loại đồ ăn, coi như làm bữa tối cho cả nhà.

Thời điểm người nhà Hạ gia trở lại, ai cũng nhìn ra Hạ Tranh tinh thần có chút uể oải, vội vàng mở miệng hỏi han, Hạ Tranh cũng chỉ nói là buổi trưa mãi mê nghiên cứu phương thuốc, quên mất giấc ngủ trưa.

Vì sự tình này vẫn thường xảy ra trước đây, nên ba mẹ Hạ Tranh và hai vị ca ca cũng chỉ thay phiên nhau thuyết giáo cậu một lần, sau đó cũng không hỏi tới nữa. Đến lúc Hạ Tranh nói ngày hôm sau muốn đi trung tâm nuôi trồng nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao hái chút tài liệu, vẫn vui vẻ đồng ý.

Vị thành niên mặc dù có rất nhiều hạn chế, nhưng mười sáu tuổi đã có quyền tự chủ nhất định, đồng thời trung tâm Kinh Giao chia thành nhiều khu vực, một vài nơi giống như công viên khá là an toàn. Hạ Tranh vẫn luôn rất hiểu chuyện, người Hạ gia biết rõ cậu sẽ không chạy loạn, nên đối với Hạ Tranh rất yên tâm.

Mỹ mãn ngủ một giấc, tinh thần Hạ Tranh cũng khôi phục được không ít, bất quá lại ngủ quên đi mất, không kịp thức dậy làm điểm tâm.

Bữa sáng của Hạ gia cũng không phải tất cả đều do Hạ Tranh phụ trách. Chỉ có lúc cậu được nghỉ rảnh rồi mới có thể nấu nướng, thi thoảng dậy trễ hoặc lười biếng, trong nhà cũng vẫn có trù sư làm đồ ăn.

Mặc dù ăn không ngon như Hạ Tranh nấu, cũng không có tác dụng trấn an tinh thần lực, nhưng mùi vị cũng không tệ.

Trước kia người nhà Hạ gia cũng đã ăn quen.

Hạ Tranh khó có được ngủ nướng một lần, người một nhà đều rất cao hứng – dưới cái nhìn của bọn họ, Hạ Tranh trước kia mỗi sáng đều thức dậy sớm như vậy, nhất định là do sắp tới gần trận đấu, tinh thần quá mức khẩn trương. Thanh thiếu niên, thích ngủ nướng, ngủ nhiều là chuyện bình thường (Hạ Khâm và Hạ Ngọc bị ép buộc rời giường luyện tập buổi sáng ...).

Tuy nói có nhiệm vụ trong người, nhưng Hạ Khâm vẫn vòng vèo đường xa trước hết đem Hạ Tranh đưa tới trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh

Giao, đồng thời dặn dò Hạ Tranh chú ý an toàn, sau đó mới chịu rời đi.

Trong lòng Hạ Tranh thoáng hiện một tia hồ thẹn. Bất quá cậu lại không thể nói ra sự thật.

Muốn nói chuyện phượng thuốc, liền phải giải thích rõ việc mình mang theo ký ức kiếp trước, thậm chí là cả sự tình trọng sinh. Tuy là cậu đối với thân nhân vô cùng tín nhiệm, nhưng sau khi đem mọi chuyện rõ ràng rành mạch nói ra, ước chừng người nhà biết được sẽ càng thêm lo lắng, thậm chí sẽ vì sự việc chưa phát sinh mà tự trách, nói không chừng còn có thể sinh ra ngăn cách với Hiền gia.

So với cái này, việc cậu tuy phải thụ thương nhưng được kịp thời phát hiện cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng, còn có thể khôi phục tinh thần lực, ước chừng mọi người cùng lắm cũng chỉ bị dọa sợ, sẽ không quá khổ sở.

Mức độ ảnh hưởng sẽ không quá lớn.

Lại nói, xuất phát từ tư tâm, cậu cũng không nguyện ý đem chuyện kiếp trước nói ra. Con người ai cũng có bí mật nho nhỏ của riêng mình, việc kiếp trước chính là bí mật của cậu.

Nói một điểm đơn giản thôi, nếu biết cậu có trí nhớ kiếp trước, như vậy người nhà tuy nhất định vẫn như cũ yêu thương cậu, nhưng thái độ đối đãi khẳng định sẽ bất đồng.

Cậu nếu đã xem bản thân là chuyển thể đầu thai mà không phải xuyên qua, vậy đây chính là tân sinh của cậu. Cậu là Hạ Tranh của kiếp này, mà không phải tu đạo sĩ của kiếp trước.

... Hạ Tranh đi tới một địa phương vốn là một hồ nước có thể thả câu, trên đó dề biển báo cấm xuống nước, còn có cả máy quay an ninh.

Chỉ là nơi đây lớn như vậy, máy quay cũng không phải chỗ nào cũng có thể quay chụp tới. Nhưng ở thế giới này ai cũng được trang bị máy truyền tin, nếu không phải tự mình tìm đường chết, nhấn máy truyền tin một cái là có thể kêu cứu, rất nhanh nhân viên cứu hộ sẽ tìm đến đây.

Bọn họ ở sau khi khách nhân qua cửa, cũng đã ghi chép lại tín hiệu, có thể trực tiếp tìm được vị trí cụ thể.

Cho nên trên cơ bản nơi này rất an toàn, trừ phi chính mình tắt máy truyền tin chuẩn bị tự sát.

Tự sát cũng sẽ không chạy tới trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn a, quá ngốc rồi.

Bất quá, sự tình Hạ Tranh chuẩn bị làm lúc này, so với tự sát cũng không sai biệt lắm.

Cậu ngẫu tạo vết tích trượt chân, sau đó tắt máy truyền tin đi, chậm rãi trượt vào trong nước, bắt đầu khu động được hiệu.

Trong nháy mắt, cả người Hạ Tranh liền giống như bị hỏa thiêu, da dẻ toàn thân phút chốc đỏ bừng.

Cảm giác đau nhức lan tràn khắp cơ thể, Hạ Tranh thiếu chút nữa trực tiếp ngất đi, may mà có hồ nước lạnh như băng kích thích, mới có thể bảo trì thanh tỉnh, bắt đầu vận chuyển tâm pháp thôi động Tiên thiên chi khí cùng linh khí còn sót lại trong thân thể, triển khai trùng kích đối với tinh thần lực bị cổ hóa.

Mặc dù không thể nội thị, nhưng Hạ Tranh cũng có thể cảm nhận được, tinh thần lực bị cổ hóa trước kia, đang bị Tiên thiên chi khí cùng linh khí từng chút một đánh tan, bắt đầu cùng hai chủng khí này hợp làm một thể, đồng thời chuyển hóa thành một loại lực lượng mới, tiếp tục đối với tinh thần lực bị cổ hóa còn lại từng bước xâm chiếm.

Hạ Tranh chỉ cảm thấy càng lúc càng khó chịu.

Loại khó chịu này cũng thể hiện ngay trên cơ thể cậu.

Da tay cậu đã bắt đầu rỉ máu, thậm chí nứt toác ra, xương cốt bên dưới cũng đang bị trùng kích phát ra từng tiếng kêu kẹt. Cậu cảm thấy chẳng những thân thể mình như bị bỏng, khớp xương toàn thân cũng tựa hồ không ngừng lặp đi lặp lại quá trình rời ra rồi lại nối vào với nhau.

Loại đau đớn này khiến cho Hạ Tranh nhiều lần suýt vì bản năng tự bảo hộ mà mất đi ý thức, nhưng tâm pháp vận hành trong cơ thể cũng là tâm pháp thượng thừa ở Tu chân giới, cho dù chỉ vận chuyển có nửa điểm linh khí ít ỏi, cũng đủ bảo vệ tâm thần Hạ Tranh thanh tỉnh.

Nước hồ quanh người Hạ Tranh dần dần ấm lên, tản ra nhiệt khí. Mà hồ này là một hồ nước mở, nước xung quanh sau khi hơi ấm lên, liền ngay lập tức có nước lạnh như băng khác tràn tới, đem nhiệt độ trên người Hạ Tranh một lần nữa hạ thấp xuống.

Cứ tuần hoàn như vậy, mặt hồ quanh người Hạ Tranh tạo thành từng vòng từng vòng sóng gợn, hoàn hảo Hạ Tranh ngồi ngay ngắn nơi nước cạn, vừa vận có thể lộ ra nửa thân trên, nếu không chưa biết chừng còn bị chết chìm a.

Hạ Tranh không rõ tâm pháp trong người đã vận chuyển qua bao nhiêu lần, tinh thần lực cuối cùng cũng bị loại lực lượng mới hoàn toàn thôn phệ, cổ lực lượng này bắt đầu vui sướng vận chuyển khắp các kinh mạch trong cơ thể, hiện tại càng tiến thêm một bước đồng hóa. Đợi tới thời điểm đồng hóa hoàn thành, lộ tuyến tâm pháp di chuyển đột nhiên mất tác dụng, cũng không thể kéo theo cổ lực lượng kia di động trong kinh mạch nữa.

Hạ Tranh biết, rốt cục kết thúc.

Ừm, có thể ngắt đi rồi. . . Trước khi ngắt xù phải mở lại máy truyền tin, phát tín hiệu cầu cứu ra ngoài đã.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Thời điểm Hạ Tranh tỉnh lại, trên mặt mang bình dưỡng khí, toàn thân được ngâm trong một loại chất lỏng không biết là thứ gì.

Trong nháy mắt ấy, cậu còn cho là mình đã bị tổ chức thần bí nào đó mang đi làm thí nghiệm rồi.

Thẳng đến khi cậu trông thấy Hiên Cảnh.

Hiên Cảnh phát hiện cậu đã tỉnh, lúc há miệng định nói gì đó, mới chợt nhớ ra Hạ Tranh không nghe được, bèn vội vàng đi tới bên cạnh, lấy một tờ giấy trắng viết về về một hồi, sau đó giờ lên.

[Đừng sợ, em đang nằm trong máy trị liệu.] – đằng sau còn vẽ một con thỏ đang dựng thẳng ngón cái, thỏ nhỏ trên người còn mặc khôi giáp.

Hạ Tranh đầu đầy hắc tuyến, hóa ra anh tốn nhiều thời gian viết chữ như vậy, chính là để vẽ con thỏ nhỏ mặc áo giáp kia sao?

Con thỏ này chẳng lẽ là chân dung tự họa của anh? Anh cho mình là con thỏ a?

Tuy trong lòng phun tào, Hạ Tranh vẫn gian nan gật gật đầu, sau đó nhắm mắt lại. Dịch thể mặc dù không kích thích tới đôi mắt, nhưng cảm giác thực là khó chịu.

Hiên Cảnh nhìn thấy Hạ Tranh đang nỗ lực ổn định tâm tình, trong lòng vì tổ chất tâm lý của Hạ Tranh mà kinh ngạc một phen.

Hắn biết Hạ Tranh gần như là một đóa hoa được nuông chiều trong nhà ấm, người Hạ gia nửa điểm đen tối dơ bẩn cũng không để cho Hạ Tranh tiếp xúc đến, coi cậu như trong mắt mà nâng niu bảo hộ. Vốn tưởng rằng Hạ Tranh lớn lên trong hoàn cảnh ấy, khẳng định năng lực tâm lý sẽ không được mạnh mẽ, lần đầu tiên tao ngộ tai nạn bất ngờ, tỉnh lại còn bị đặt trong một cái hộp – Khụ khụ, trong máy trị liệu, trước tiên thể nào cũng phải hoảng hốt một trận a!

Hiên Cảnh gỡ dây, chạy ra ngoài gọi bác sĩ.

Nếu như đã tỉnh lại, vậy có nghĩa đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, có thể chuyển ra khỏi máy trị liệu.

Hiên Cảnh cùng từng bị ném vào trong loại máy trị liệu này, hắn biết, tự vị kia cũng không dễ chịu a.

... Khi Hạ Tranh lần nữa tỉnh lại, đã không còn ở bên trong hộp thủy tinh dọa người kia, mà chuyển dời tới trên giường, y phục cũng được thay bằng một bộ đồ bệnh nhân sạch sẽ thuần chất.

“Tiểu Tranh.”

Hạ Tranh quay đầu, ba mẹ và hai vị ca ca đã tới, đều đỏ hồng vành mắt nhìn cậu.

Hạ Tranh đột nhiên nhớ tới con thỏ nhỏ Hiên Cảnh vẽ trên giấy.

Cậu giật giật yết hầu, ho khan mấy tiếng, mới miễn cưỡng tìm về thanh âm: “Con không sao, xin lỗi, làm cho mọi người lo lắng.”

Hạ Tranh vừa mở miệng, Phượng Xu đã nước mắt từng giọt từng giọt lăn dài. Hạ Viên đỏ hốc mắt, muốn nói gì đó, nhưng há miệng nửa ngày, lại như có vật gì chặn lại ở cổ họng, làm sao cũng không nói nên lời.

“Tiểu Tranh, xin lỗi.” Hạ Khâm giờ phút này lộ ra thần sắc dị thường tiều tụy, vành mắt đen thui cùng khuôn mặt râu ria bừa bộn không nói, đám nam nhân đứng đây đều không khác mấy, thể nhưng nơi đáy mắt anh lại nồng đậm tự trách, hối hận tựa hồ suýt chút nữa đem anh ép đến sụp đổ, “Nếu như anh lưu ý nhiều hơn một chút thì tốt rồi...”

“Em là trượt chân ngã.” Hạ Tranh trừng mắt nhìn anh, “Do tự em bất cẩn, không phải lỗi của đại ca. Đại ca cũng không có khả năng thời thời khắc khắc theo bên cạnh canh chừng em a. Em về sau sẽ thận trọng hơn.”

“Được rồi, em cũng đừng che giấu nữa.” Thanh âm Hiên Cảnh vang lên từ phía sau, Hạ Tranh bấy giờ mới phát hiện, thì ra Hiên Cảnh đã sớm có mặt, “Tình trạng của em rõ ràng không phải do té bị thương, mà là bị vật nặng nghiền ép tạo thành thương tổn. Nếu như không phải vận khí em tốt, ước chừng không gắng gượng được đến lúc tôi tìm tới rồi.”

Hiên Cảnh vừa dứt lời, liền bị Hạ gia đồng loạt trùng mắt oán giận.

Hiên Cảnh sờ sờ sống mũi: “Con lại không có nói láo.”

“Im ngay, không được dọa đến Tiểu Tranh.” Phương Xu vừa lau nước mắt vừa nói.

Hiên Cảnh nhún vai: “Em ấy sớm muộn gì cũng phải biết, hơn nữa còn có chuyện tinh thần lực, không phải là chuyện tốt hay sao?”

“Tinh thần lực?” Hạ Tranh làm bộ mê man hỏi.

“Đừng rồi, Tiểu Tranh, nói cho con biết một tin vui.” Phương Xu gạt lệ, cười nói, “Trải qua lần kinh hách này, bệnh tinh thần lực cổ hóa của con đã tiêu thất rồi.”

“Vậy là con cũng có thể điều khiển cơ giáp?” Hạ Tranh hưng phấn hỏi, “Thực sự? Mẹ đừng gạt con!”

“Là thật.” Hạ Viên ngừng lại hồi lâu, mới có thể bảo trì thanh âm bình tĩnh, nói, “Tiểu Tranh cũng muốn thao túng cơ giáp?”

“Muốn.” Hạ Tranh gật đầu, “Cơ giáp rất suất a. Con muốn thi vào hệ cơ giáp của trường học đại ca nhị ca, có thể chứ?”

“Sao lại không thể.” Phương Xu đẩy lòng thở dài. Hạ Tranh tuy luôn làm bộ không để bụng không quan tâm, kỳ thực vẫn luôn vì bản thân là người duy nhất trong nhà không sở hữu tinh thần lực mà khổ sở a!? Thì ra Hạ Tranh cũng ham mê cơ giáp, chẳng qua không muốn làm cho thân nhân lo lắng, nên mới giả vờ không hứng thú sao?

“Đến, làm học đệ của nhị ca.” Hạ Ngọc cẩn thận vươn tay vuốt mái tóc Hạ Tranh, giống như sợ hãi làm tổn thương đến cậu, “Bắt quá học tập cơ giáp cực khổ lắm a, hơn nữa điều khiển cơ giáp cũng rất nguy hiểm.”

“Em không sợ.” Hạ Tranh vội nói, “Hơn nữa em còn muốn làm một trù sư lợi hại, muốn đích thân săn bắt nguyên liệu nấu ăn quý hiếm.”

“Mọi người đối với Tiểu Tranh quá dè dặt rồi.” Hiên Cảnh đứng lúc xen vào, “Em ấy cần phải có năng lực tự vệ mới được. Xin vào hệ cơ giáp, tôi sẽ dạy em cách thao tác máy móc.”

Hiên Cảnh nói lời này, người Hạ gia khó thấy không phản bác lại. Ban đầu bọn họ cho rằng có thể bảo hộ Hạ Tranh cả đời, thế nhưng bây giờ Hạ Tranh lại gặp phải tập kích, khiến cho bọn họ nhận ra, nguyên lai mình cũng có lúc lực bất tòng tâm.

Trước kia bọn họ quá mức bảo bọc Hạ Tranh, nói không chừng chính là đem Hạ Tranh làm hại a.

Bắt quá nhân lúc người đã tỉnh, trước hết cần phải làm rõ một chuyện.

“Tiểu Tranh, Hiên Cảnh lúc nãy nói không sai, thương thế của em không phải do bị ngã, em gặp phải cái gì...” Hạ Khâm cau mày nói, “Em có biết tình cảnh lúc đó nguy hiểm cỡ nào không? Nếu như không phải tinh thần lực mới thức tỉnh chữa trị thân thể em cùng với nước hồ giúp giảm xóc...”

Hạ Khâm hung hăng đập tay vào mép giường.

Hạ Tranh tròn mắt, rất là mờ mịt, vì sao bọn họ cứ nhất định cho rằng mình gặp phải tập kích? Coi như là bị thương do nghiền ép cũng tốt, cũng có thể là ngoại ý muốn gặp phải a, tí như bị thứ gì đó đập trúng chẳng hạn.

Bắt quá cậu quả thực quên mất khi được “giải cứu” lúc thương thế còn chưa phục hồi, trước hết sẽ bị đem ra kiểm tra vết thương.

Nhìn Hạ Tranh còn “có ý giấu giếm”, người Hạ gia đưa mắt nhìn nhau buông lời giải thích, hơn nữa Hiên Cảnh còn bổ sung thêm một chút đối với hiện trường lúc đó, Hạ Tranh mới hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Thì ra khi ấy Hiên Cảnh đang truy kích tổ chức khủng bố trùng hợp đi ngang qua, thế rồi tổ chức khủng bố ở phụ cận bỗng mất đi tung tích.

Ngay sau đó hắn nhận được tín hiệu cầu cứu của Hạ Tranh – máy truyền tin chẳng những phát tín hiệu liên lạc với phòng cứu hộ nơi cậu lưu lại danh tính, mà chỉ cần có tên trong danh sách liên lạc của cậu, nếu nằm trong phạm vi có thể cứu viện thì đều sẽ nhận được tin nhắn kêu cứu.

Đây là tín nhắn cầu viện cá nhân. Còn có một loại tín nhắn cầu viện công cộng, chỉ cần hiện hữu trong phạm vi khả thi quanh nạn nhân, tất cả mọi người sở hữu máy truyền tin đều sẽ thu được tín hiệu, đó là hình thức cầu cứu mà nạn nhân ngoài dã ngoại thường sử dụng.

Thế là Hiên Cảnh ngay lập tức chạy tới đem Hạ Tranh hãy còn ngâm trong nước lạnh vớt lên.

“Tuy là thương thế không ảnh hưởng nhiều lắm, nhưng em suýt chút nữa đã bị sặc nước rồi, nếu như chậm thêm một chút, không chừng sẽ chết đuối a.” Hiên Cảnh hù dọa nói.

Hạ Tranh có chút xui xẻo, cậu rõ ràng trước khi lặn đi đã gắng gượng bò tới chỗ nông nhất rồi mà, chỗ kia coi như là có nằm vật ra cũng có thể lộ được hai lỗ mũi a... Chẳng lẽ nói cậu không cẩn thận nằm úp sấp xuống mà xui? Đây cũng quá yếu ớt rồi đi?

“Thương thể trên người em cũng thương thể tạo thành do đạn khí cao áp của cơ giáp gần như cùng một loại. Bất quá bởi vì sức phá hoại không lớn, sự vật xung quanh cũng không bị hư hại, không quá giống trang bị pháo khí của cơ giáp tạo nên, ngược lại càng giống đạn khí loại hình cầm tay được cá nhân mang theo bên người.” Hiên Cảnh phân tích, “Tôi cũng trùng hợp hoài nghi khu vực quanh đó có quân chi viện của tổ chức khủng bố.”

Hiên Cảnh ý tứ đã rất rõ ràng, Hạ Tranh có thể là đánh bậy đánh bạ đụng phải phần tử khủng bố, liền bị bọn chúng tiện tay tập kích.

Loại pháo không khí mini này rất dễ mang theo, cũng không như súng đạn bình thường sẽ lưu lại dấu vết để có thể truy tra chứng cứ, đối với cơ thể người lực sát thương mặc dù không như đạn thật, nhưng diện tích phá hoại lại bao quát, khiến cho người ta phi thường thống khổ, cực kỳ phù hợp với “thảm mỹ” của phần tử khủng bố, cho nên cũng là vũ khí ưa thích của bọn chúng khi không có ý định gây thương vong trên diện rộng.

Hạ Tranh trầm mặc.

Chuyện này cũng thật là trùng hợp.

Bất quá cậu quả thực không hề gặp phải quân khủng bố, cũng không thể bịa ra một cái a?

Hay là nói mình cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đột nhiên bị một lực lượng không biết nào đó đánh ngã vào trong hồ?

Bất quá ở thời điểm định mở miệng nói chuyện, cậu đột nhiên nghĩ tới một màn trước khi từ vong kia. Do dự một chút, cậu mới nói: “Em thực sự không biết phải thuật lại mọi việc ra sao. Đột nhiên cảm thấy toàn thân đau nhức, sau đó liền ngất đi. Nhưng mà...”

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, lại nói: “Em dường như rõ ràng trông thấy được... Cơ giáp... Còn có một người, chỉ là không biết người nọ có phải là phần tử khủng bố hay không, cũng có thể chỉ là đi ngang qua thôi a.”

“Nội thành Đế Đô Tỉnh thuộc khu vực cấm bay của cơ giáp. Người có thể điều khiển cơ giáp hoặc là nhân viên thi hành công vụ hoặc là kẻ phạm tội.” Hiên Cảnh nói, “Em trước nói ra thử xem, có còn nhớ được hình dáng người nọ hay không?”

Hạ Tranh cố nhớ lại một chút: “Chỉ liếc mắt một cái, không nhớ rõ, em cũng không thấy được khuôn mặt người kia, hấn mặc trang phục màu đen rất phổ thông. Chỉ là... Thời điểm em té xỉu, dường như nhìn thấy trên cơ giáp có cái ký hiệu... Bất quá em cũng không chắc đó là biểu tượng đặc thù, hay chỉ là trang sức hoa văn theo sở thích.”

Hạ Tranh chỉ trông thấy được hai chân cùng thân dưới cơ giáp của kẻ tập kích mình. Bất quá nơi khớp nối của cơ giáp kia có một đồ án vô cùng nổi bật, đây là chi tiết duy nhất mà cậu còn nhớ rõ.

Hạ Ngọc lập tức mang giấy bút tới: “Có thể vẽ xuống hay không? Nói không chừng thật là cái biểu tượng đặc thù gì?”

“Cũng có thể chỉ là đồ trang sức.” Hạ Tranh cầm bút lên, “Em nhớ trên cơ giáp cũng có thể dùng hoa văn trang trí mà. Em vẽ không tốt lắm, không biết có giống hay không.”

Hạ Tranh vừa nói, vừa một bên hạ bút. Biểu tượng kia là do nhiều hoa văn đồ án nhỏ hợp lại, trí nhớ Hạ Tranh không tồi, biểu tượng nọ lại khá đơn giản, cho nên cậu từng chút một cũng miễn cưỡng đem toàn bộ ký hiệu hoàn thành.

Mỗi lần cậu vẽ thêm một nét, người xung quanh sắc mặt liền nặng nề thêm một phần.

Thời điểm Hạ Tranh dừng bút, mọi người vẽ mặt đã sa sầm tới nhanh biến thành màu mực.

Hạ Tranh nói: “Em chỉ nhớ có nhiều đây thôi, không biết vẽ ra có giống hay không... Cái đồ án này lại có hàm nghĩa gì?”

Xem sắc mặt bọn họ, Hạ Tranh biết, đây sợ rằng quả đúng là một cánh cửa đột phá.

“Kí hiệu của tổ chức Thần thánh quân.” Hiên Cảnh cầm lấy đồ án, cười nhạt, “Tôi đã nói đám Lục Lữ kia lấy đâu ra can đảm quấy phá giải đấu Mỹ thực thanh thiếu niên của Hoa Đô Tỉnh, nguyên lai là có Thần thánh quân chống đỡ a.”

“Thần thánh quân?” Hạ Tranh vừa nghe cái tên này, liền cảm giác đây hẳn là một cái tổ chức tà giáo.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tỉnh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Tâm tư Hạ Tranh trước khi trọng sinh đều đặt ở việc tinh tiến trừu nghệ, người nhà đối với cậu lại bảo hộ quá mức, cũng không cùng cậu nói chuyện công tác này nọ, cho nên cái tổ chức khủng bố đại danh鼎鼎 này cậu tuy là có nghe nói qua, nhưng quả thực không chú ý nhiều.

Trải qua mọi người cùng Hiên Cảnh thất chũy bát thiết (bảy miệng tám lưỡi) phổ cập tri thức, Hạ Tranh mới miễn cưỡng hiểu biết về cái tổ chức này – một tổ chức tà giáo khởi nguồn từ tín ngưỡng Vu tộc thời cổ ở Địa Cầu, đại khái chính là Kẻ tín ngưỡng ta thì sẽ trường sinh bất tử, Kẻ không tin ta tất sẽ tận diệt, cả một đám tín đồ đều là cái loại bệnh nhân tâm thần này.

Từ thời kì Địa Cầu vẫn có thể kéo dài phát triển tới thời đại Tinh tế, tổ chức này cũng rất lợi hại.

Tổ chức tà giáo kia được tạo thành từ nhiều tổ chức khủng bố lớn nhỏ, Thần thánh quân là tổ chức lớn nhất, thủ lĩnh được tôn xưng là Chân thần, các tổ chức con khác đều hoặc nhiều hoặc ít cùng Thần thánh quân có liên hệ.

Lục Lữ là một tổ chức khủng bố mới phát triển ở một cái tinh cầu vùng biên cương, ban đầu là do một đám đào phạm hợp lại mà thành, không nghĩ tới đã đầu phục vào Thần thánh quân.

Hạ Tranh nhớ lại, trước khi trọng sinh hình như cũng đã nghe qua cái tên Lục Lữ này, tựa hồ được nhắc tới trong cùng một bản tin về Chân thần Thần giáo gì gì đó kia, vậy là từ kiếp trước Lục Lữ này cũng đã đầu phục vào Thần thánh quân rồi hả!

Cho nên cậu thế này cũng không tính là cung cấp thông tin sai lệch nhỉ?

Sau khi biết Hạ Tranh là bị Thần thánh quân tập kích, người Hạ gia lại thấy an lòng.

Tốt xấu gì đây cũng là một tổ chức khủng bố, cũng không phải là âm mưu quỷ kế gì.

Thế nhưng Hạ Tranh biết kẻ hạ sát mình kia cùng tổ chức khủng bố có quan hệ, thì lại lo lắng.

Theo cậu đoán, kẻ giết mình nhằm vu oan giá họa cho Hiên Cảnh và Ninh Quân hẳn phải vô cùng quen thuộc với hai người, rất có thể là một ai đó thân cận bên cạnh họ, nếu không sẽ không thể biết được chuyện hôn ước giữa mình và Hiên Cảnh a, lại càng không thể biết tới chuyện ám muội của Ninh Quân và Hiên Cảnh.

Thậm chí có thể là thành viên nào đó trong gia tộc – nhận biết tâm tư Ninh Quân ngược lại còn có thể quan sát ra được, nhưng hôn ước mà ngay cả bản thân mình cũng không biết, rõ ràng là không được công khai, chỉ có người Hạ gia và người Hiên gia mới có thể biết đến.

Như vậy người nọ rất có khả năng là cấu kết với Thần thánh quân? Đã đầu phục vào tổ chức khủng bố? Hay căn bản chính là gian tế của tổ chức khủng bố?

Vô luận suy đoán ra sao, Hạ Tranh cũng không có khả năng tự mình đi thu thập chứng cứ, cẩn thận thăm dò, rồi đem người nọ bắt tới.

Hiện tại cũng chỉ có thể mọi sự thận trọng, không để cho bản thân một lần nữa trở thành con mồi.

Hạ Tranh rất nhanh thì được xuất viện.

Thân thể cậu vốn tại thời điểm tinh thần lực khôi phục, đã được chữa trị đến bảy tám phần, hơn nữa sử dụng máy trị liệu tiên tiến nhất chuyên môn trị liệu trọng thương, dạng thương thế gì cũng đã khôi phục cả rồi.

Hạ Tranh thở phào nhẹ nhõm: “May mà không bỏ lỡ thi đấu.”

Hạ Khâm xoa nhẹ đầu Hạ Tranh một cái: “Nếu muốn thi vào hệ cơ giáp, thể năng cũng phải đạt tiêu chuẩn nhất định, Tiểu Tranh đề thi đấu xong mỗi ngày theo bọn anh cùng nhau rèn luyện, hay là bắt đầu từ bây giờ luôn?”

Hạ Ngọc ôm vai Hạ Tranh nói: “Vẫn nên đề đến sau cuộc thi đi ha!? Đừng để mệt nhọc. Đến lúc đó nhị ca dạy em mấy chiêu võ thuật phòng thân trước.”

Cả nhà đã cùng nhau thương lượng, không thể coi Hạ Tranh như đóa hoa trong nhà ẩm giống như trước kia nữa, nếu không lỡ Hạ Tranh chẳng may bị thương ngoài tầm mắt bọn họ thì sẽ hoàn toàn không có năng lực phản kích rồi.

“Kỳ thực... Em vẫn luôn tự mình rèn luyện thể năng.” Hạ Tranh nhỏ giọng nói, “Mặc dù không thể điều khiển cơ giáp, sức khỏe khôi phục so với người sở hữu tinh thần lực kém hơn một chút, nhưng chỉ xét riêng về thể thuật, em vẫn có mấy phần tự tin.”

Hạ Khâm cùng Hạ Ngọc liếc mắt nhìn nhau.

Tiểu đệ đệ biết võ thuật? Sao bọn họ lại không biết?! Ba mẹ có biết không a?!

Hạ Viên và Phượng Xu đúng là cũng biết, nhưng bọn họ luôn luôn bận rộn công tác, tuy mỗi ngày tận lực dành thời gian dùng ba bữa cơm cùng Hạ Tranh, nhưng cũng không thể mỗi thời mỗi khắc nhìn chăm chăm Hạ Tranh.

Tuy Hạ gia có thuê người giúp việc, nhưng bọn họ cũng không nhìn ra được cái gì.

“Thử xem?” Hạ Ngọc cười đến là xấu xa, “Nhị ca sẽ nhường em.”

Nghĩ đến tiểu đệ đệ chắc là chỉ theo chân lão sư ở trường hay thậm chí từ trên mạng học được mấy ngón nghề đi? Làm ca ca vẫn là phải dạy cho đệ đệ biết cái gì mới là võ thuật chân chính a.

“Tốt.” Hạ Tranh chăm chú gật đầu.

Hạ Khâm lúc đầu còn muốn tự mình chỉ điểm Hạ Tranh, đột nhiên nghĩ đến Hạ Tranh mấy hôm trước còn đem Hiên Cảnh ném bay ra ngoài.

Tuy lúc đó lực chú ý của anh đều bị Hiên Cảnh hồ ngôn loạn ngữ hấp dẫn đi, bây giờ nhớ lại, cho dù Hiên Cảnh có trong trạng thái lơ là, nhưng có thể đem hắn ném bay, tựa hồ cũng không phải chuyện dễ a.

Làm đại ca, vì bảo trì uy phong trước mặt đệ đệ, Hạ Khâm quyết định, trước hết yên lặng theo dõi kỳ biến, để Hạ Ngọc thăm dò nông sâu trước.

Vì vậy Hạ Khâm biểu thị sẽ không cùng Hạ Ngọc tranh giành quyền chỉ điểm Hạ Tranh, ở ngoài làm trọng tài.

Tuy nói là muốn khoe khoang vũ lực bản thân, nhưng Hạ Ngọc vẫn lo lắng làm bị thương Hạ Tranh, đặc biệt Hạ Tranh vừa mới xuất viện, tuy y sư nói thân thể Hạ Tranh bây giờ rất khỏe mạnh, anh vẫn có chút lo ngại.

Sau khi ba người thương lượng xong, liền vẽ một hình chữ nhật phạm vi sáu thước vuông ở trong sân, Hạ Tranh và Hạ Ngọc ở bên trong tỉ thí, người nào rời khỏi ô chữ nhật trước là thua.

“Đại ca chú ý canh chừng, nếu em có đem Tiểu Tranh ném ra ngoài anh nhất định phải tiếp được, đừng để rớt đó.” Tự cho là đã nắm chắc phần thắng, Hạ Ngọc còn vội dặn dò Hạ Khâm.

“Ừm.” Hạ Khâm gật đầu. Đương nhiên, nếu là Hạ Ngọc bị ném ra ngoài, anh chắc chắn sẽ không tiếp.

“Nhị ca cũng phải cẩn thận.” Hạ Tranh thấy Hạ Ngọc khinh địch, có chút bất đắc dĩ.

Kiếp trước cậu cũng từng chứng kiến nhiều màn huyết tinh, tuy đòi này chỉ rèn luyện thân thủ mà không có cơ hội thực chiến, nhưng rất nhiều kinh nghiệm kiếp trước đã sớm thâm nhập vào trong cốt tủy, tuy nói là tay mơ, nhưng so với Hạ Ngọc chưa từng ra chiến trường thì tốt hơn nhiều.

Kiếp trước Hạ Tranh có thể sinh tồn, dựa vào cũng không chỉ là hậu trường cường đại cùng với kiêu tốn nhu thuận.

Hạ Ngọc và Hạ Tranh đồng loạt bày ra tư thái chiến đấu, động tác thủ thế tay của Hạ Ngọc tựa như đánh võ quyền anh, Hạ Tranh thì lại có điểm na ná võ thuật cổ mà Hạ Khâm đã từng gặp qua.

Võ thuật cổ truyền khởi nguồn từ Địa Cầu là một trong những môn học bắt buộc ở trường, Hạ Gia là một Hoa Hạ thế gia truyền thừa đã lâu, trong nhà tự nhiên là có chỉ dạy võ thuật cổ truyền.

Hạ Tranh cũng có tiếp thu qua loại giáo dục này, bất quá khi đó trong nhà vẫn chưa có ý định cho Hạ Tranh người không có tinh thần lực tham gia quân ngũ, vì vậy Hạ Tranh cũng chỉ học được một chút công phu cường thân kiện thể.

“Tiểu Tranh, em nói em biết võ thuật, sẽ không phải là chỉ mấy thứ học được từ trong nhà đấy chứ!?” Hạ Ngọc cười nói, “Đây cũng không phải là hài tử thành giáo gia gia (?) a.”

Hạ Tranh nghiêm túc gật đầu nói: “Nhị ca, em biết.”

Hạ Khâm nhìn hai vị đệ đệ giằng co, cảm thán.

Một người thì cọt nhả hoàn toàn không coi ai ra gì, một người tuy bày ra vẻ đoan chính nhưng biểu tình lại ôn hòa, toàn thân không có một chút khí thế nào đáng nói.

Đây không phải là cháu nhỏ thành giáo ông nội thì là cái gì?

Hạ Khâm hô một tiếng bắt đầu, đã nói sẽ nhường Hạ Tranh vậy mà Hạ Ngọc đột nhiên phát chiêu, như một viên đạn pháo xông tới, muốn trực tiếp một chiêu đem Hạ Tranh áp chế.

Anh đã suy nghĩ thật lâu, đây cũng là biện pháp duy nhất không làm bị thương Hạ Tranh.

Hạ Khâm bị Hạ Ngọc ăn gian làm cho tức đến bật cười, rõ ràng vừa rồi còn nói muốn nhường, kết quả lại giành trước ra chiêu. Anh cho rằng thắng bại đã phân, đang nghĩ xem làm sao an ủi Hạ Tranh, trong sân lại phát sinh biến hóa, tay Hạ Tranh quán quanh một vòng, quay lại bắt lấy cổ tay Hạ Ngọc, sau đó đột nhiên cải biến chiêu thức, hai tay vừa thu về lại vươn tới, Hạ Ngọc mắt không chế bị đẩy ra ngoài, phải lui về sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Hạ Ngọc rịn ra một giọt mồ hôi lạnh: “Suýt chút nữa là ngã sấp xuống rồi, thật sặc sỡ a, lại nào!”

“Nhưng mà nhị ca, anh đã ở bên ngoài đường ranh giới rồi.” Hạ Tranh chỉ vào dưới chân Hạ Ngọc, “Anh thua.”

Hạ Ngọc cúi đầu, không phải chứ, mình ra ngoài mất rồi.

“Tiểu Tranh thắng.” Hạ Khâm lặng lẽ ở trong lòng thở phào. Quả nhiên, trực giác của mình đã đúng. Hiên Cảnh bị ném bay đi cũng không phải là trùng hợp. Mặc dù không biết Hạ Tranh là khi nào thì học được công phu từ ai, nhưng vừa xem chiêu thức kia, có thể nhìn ra trình độ võ thuật cổ truyền cũng không tệ lắm.

Chỉ là vừa rồi khi Hạ Tranh cùng Hạ Ngọc giằng co, khí thế mềm mại, một điểm cũng không nhìn ra lợi hại. Ngay cả lúc Hạ Ngọc tấn công bất ngờ cùng bộc phát ra khí thế, hay khi Hạ Tranh đem Hạ Ngọc đẩy ra, vẫn là một bộ yếu đuối nhu nhược.

Cũng không biết là do cậu chưa tiến vào trạng thái đối chiến, hay vì bản thân cậu vốn vẫn luôn như vậy.

Nếu như là cái trước – vậy Hạ Ngọc cũng quá yếu rồi, còn nếu là cái sau, vậy thực có ý tứ.

“Làm lại làm lại! Mới vừa rồi không tính!” Hạ Ngọc lại giơ chân ăn vạ. Anh muốn ở trước mặt tiểu đệ đệ xây dựng hình tượng ca ca huy hoàng, chứ không phải để ăn mất mặt!

Tuy rằng làm thế này... Cũng vẫn rất là mất mặt.

Hạ Khâm thấy Hạ Ngọc chơi xấu, liền muốn tiến lên thu thập. Cùng là đệ đệ, thằng em này thế nào lại khiến người ta ngứa tay ngứa chân quá vậy?

“Đừng nháo, nguyện đánh nguyện chịu thua.” Hạ Khâm khiển trách.

“Mặc kệ, một lần nữa, một lần nữa đi mà.” Hạ Ngọc mới mặc kệ Hạ Khâm, trực tiếp ôm vai Hạ Tranh giờ trò xấu.

“Vậy được rồi, đầu lại một lần.” Hạ Tranh cũng biết là do Hạ Ngọc khinh địch, “Lần này nhị ca phải quyết tâm a! Đừng sợ làm em bị thương, một chút thương tích nho nhỏ, máy trị liệu đều có thể chữa trị, em cũng không phải là búp bê thủy tinh.”

“Tốt, bị thương cũng không được khóc nha.” Hạ Ngọc tuy cho rằng một màn vừa nãy là trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng dù là ngẫu nhiên, cũng chứng minh Hạ Tranh quả thực có chút môn đạo, anh quyết định sẽ nghiêm túc một chút, “Kỳ thực công phu chân của nhị ca em đặc biệt lợi hại, thế nhưng đá sẽ rất đau đó. Chồng đỡ không nổi thì phải nhanh chóng chịu thua a.”

“Hạ Ngọc!” Hạ Khâm nhủ mày. Thân thủ Hạ Ngọc đúng là thôi công (thối: chân; công: công phu) xuất sắc hơn, nếu lỡ tổn thương đến Hạ Tranh thì sao?

“Nếu như ngay cả luận bàn cùng ca ca còn sợ này sợ nọ, em đây về sau đừng mong thi được vào quân giáo.” Hạ Tranh nói, “Đại ca đừng lo.”

Hạ Khâm thờ dài. Được rồi, đã nói sẽ phải rèn luyện Tiểu Tranh thật tốt, anh cũng không thể mềm lòng: “Chú ý đúng mực.”

Hai người lại bắt đầu luận bàn lần nữa.

Lần này Hạ Ngọc ngay từ đầu đã tỏ ra nghiêm túc, tinh thần lực liên tục gia tăng. Tinh thần lực của Hạ Tranh cũng đã kéo lên – tuy nguồn sức mạnh này bất đồng với lực lượng tu tập ở kiếp trước, nhưng phương pháp thúc đẩy lại không sai biệt lắm – bất quá, ánh mắt cậu vẫn rất mềm mại nhu nhược.

“Xem chiêu!” Hạ Ngọc hét lớn một tiếng, đôi mắt như được gắn lò xo tựa viên đạn bắn tới, lực đạo nhìn qua rất lớn, Hạ Khâm nhìn xem suýt chút nhìn không được xong ra đem Hạ Ngọc cản lại.

Mà Hạ Tranh thì lại nghiêng người một cái, chẳng những lấy góc độ chênh lệch cực nhỏ tránh được đôi mắt của Hạ Ngọc, hơn nữa còn như trước vừa thu về lại xông lên, lần này là thuận thế đá vào cẳng chân Hạ Ngọc, Hạ Ngọc lại một lần nữa bay ra ngoài, lúc này thậm chí còn không thể đứng vững, trực tiếp bị ném đi.

Từ lúc Hạ Ngọc phát chiêu đến khi Hạ Tranh phản kích bất quá hơn mười giây đồng hồ, Hạ Ngọc giang rộng tứ chi, nằm thẳng cẳng trên mặt đất, biểu tình sinh ra đúng là định trước sẽ cô đơn mà.

Hạ Khâm lần nữa cảm thấy may mắn, hoàn hảo chính mình để cho Hạ Ngọc xung phong lên trước. Một chiêu vừa rồi kia, nếu như ban đầu anh cũng khinh địch, nói không chừng mới là người bị mất mặt a.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Toàn bộ tỉnh cầu Đế Đô Tỉnh ngoại trừ khu phòng hộ ở bên ngoài, còn lại đều được quy hoạch thành hoa viên đô thị.

Con người có thể tự do đi lại giữa các tỉnh hệ, có thể thấy được khoảng cách các tỉnh cầu kỳ thực cũng không đáng coi vào đâu. Một thành phố chiếm cả một quả tỉnh cầu cũng là chuyện đương nhiên.

Cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên khu vực Hoa Đô Tỉnh còn được gọi là vòng loại Đông minh, là một trong hai cuộc thi vòng loại lớn. Người thắng trận, sẽ được đưa tới Hương Đô Tỉnh – tỉnh cầu diễn ra vòng chung kết của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên.

Thí sinh dự thi vòng loại Hoa Đô Tỉnh có tới một ngàn người, đây là đã qua một lần sàng lọc rồi.

Toàn bộ Đế Đô Tỉnh có bao nhiêu trù sư? Toàn bộ tỉnh vực Liên minh lại có bao nhiêu trù sư? Từ thời điểm ghi danh và nộp lên hình ảnh tư liệu quá trình phát triển trù nghệ của mình (những hình ảnh cùng tư liệu này sẽ được công khai bình chọn một cách công chính liêm minh), cho tới khi làm bài thi viết (đề chung được phát hành thống nhất trên mạng lưới liên tuyến) đã sàng chọn ra một nhóm, cuối cùng ở trên mạng giả lập tiến hành nấu nướng lại lọc thêm một nhóm nữa, đến lúc này những người bước được vào hội trường thi đấu, đã là một ngàn tân nhân kiệt xuất nhất toàn bộ Đông minh.

Một ngàn thí sinh này, vô luận giành được chiến thắng hay không, đều đã được trù giới ghi danh, về sau tiền đồ bất khả hạn lượng.

Một ngàn trù sư vị thành niên lợi hại nhất của toàn bộ tỉnh vực Đông minh, chia ra là một chọi bao nhiêu? Thứ cho tác giả số học học không giỏi, tính không ra.

Thời điểm Hạ Tranh lấy được tư cách dự thi, không còn ai dám gọi cậu là đứa con đáng thương của Hạ Tướng quân nữa. Người khác cũng từ châm chọc Hạ Viên có tiểu nhi tử không sở hữu tinh thần lực, biến thành đồ kị hấn cư nhiên sinh ra một trù sư lợi hại.

Một vị trù sư lợi hại, đối với chiến sĩ cơ giáp, hoặc có lẽ đối với tất cả những người có tinh thần lực mà nói, tầm quan trọng không cần phải bàn tới. Mà trù sư có thể làm ra mỹ thực có tác dụng đối với tinh thần lực, so với số người sở hữu tinh thần lực, thì càng hiếm hoi hơn.

Mà có thể trong số trù sư vị thành niên của tỉnh vực Đông minh lọt vào trong một ngàn người đứng đầu, nếu về sau không có gì bất ngờ xảy ra, thành tựu cũng sẽ không kém, trong tổng cộng thập tỉnh dùng để phân chia cấp bậc trù sư, ít nhất có thể leo lên trên ngũ tinh.

Ngũ tinh trù sư, là có thể chế biến ra mỹ thực trình độ “mỹ vị đủ khả năng xoa dịu tinh thần lực”, địa vị xã hội vô cùng cao quý.

Bình xét cấp bậc của một trù sư là từ thời điểm thành niên bắt đầu tính toán, bản thân trù sư chính mình đăng ký, kế tiếp đệ trình một món sở trường lên hiệp hội trù sư, hiệp hội trù sư sau đó sẽ căn cứ trình độ mỹ vị của món ăn và biểu hiện của trù sư trong giới mà tổng hợp lại đánh giá.”

Không nói đến những thứ khác. Chỉ cần tiến nhập vào vòng đầu loại cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên Hoa khu, dấu mốc này trong lý lịch đã được coi là tài trí hơn người rồi.

Cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần này, có hai vị tuyển thủ đặc biệt khiến cho người khác chú ý.

Một người trong đó trước khi tham gia cuộc thi đã thanh danh vang dội chính là tân tinh trù sư La Tân.

La Tân sinh ra trong trù sư thế gia, đời đời đều là trù sư lợi hại, từ nhỏ đã được trưởng bối dạy dỗ về nguyên liệu nấu nướng cùng các tri thức liên quan tới trù nghệ, từ khi bē được cái nồi liên bắt đầu học tập nấu ăn, mới bảy tám tuổi đã được xưng là thần đồng trù giới, hiện tại mười bảy tuổi, đã được nhiều nhà hàng nổi danh mời về làm cố vấn.

Trên người La Tân có nhiều vòng sáng như vậy, thực lực cùng hào quang cũng tương xứng, ở trong cuộc tranh tài lần này đương nhiên sẽ rực rỡ lóa mắt.

Àn, hơn nữa đáng đáp hấn còn rất đẹp.

Một người khác, tự nhiên chính là ngựa ô Hạ Tranh của chúng ta rồi.

Hạ Tranh trước khi tham gia cuộc thi này đều là bất hiển sơn bất lộ thủy, người nhà đem cậu giấu rất kỹ, chỉ có một ít trù sư thuộc thượng tầng trù giới mới biết có người như vậy tồn tại – tuy Hạ Tranh trù nghệ cao siêu, thế nhưng đi tới thế giới này cũng không thể tự dung biết được trù nghệ, vẫn là phải học tập, ba mẹ Hạ cưng chiều cậu như vậy, tự nhiên tận lực mời trù sư tốt nhất trong khả năng tới dạy dỗ cậu.

Bất quá vì không để cho Hạ Tranh chịu nhiều áp lực, người nhà thỉnh cầu trù sư dạy dỗ Hạ Tranh giữ bí mật mọi chuyện.

Chỉ là không có tường nào không lọt gió, chuyện của Hạ Tranh trong vòng tròn giao lưu bạn hữu của vị trù sư kia cũng không phải là bí mật gì, chỉ là người bình thường không biết đến mà thôi.

Lần này lần gió mới Hạ Tranh xuất hiện, mỗi một lần sàng chọn đều lấy thành tích tuyệt đối giành chiến thắng, hơn nữa mọi người nhớ đến hoàn cảnh đáng thương của đứa nhỏ này, khẳng định bị thân nhân khi dễ đủ kiểu (người Hạ gia giờ tay: “Chúng tôi oan uổng a...”), dẫn tới rất nhiều người tâm đồng tình dâng tràn (hoặc đối với khuôn mặt cậu sinh ra yêu thích đặc biệt), khiến cho cậu cũng được hưởng thụ sự quan tâm như của La Tân.

Ừm, hơn nữa đáng đáp Hạ Tranh cũng rất đẹp.

— Đây là một cái thế giới xem trọng vẻ ngoài a —

“Có lòng tin không?” Hiền Cảnh cười hỏi.

“Có.” Hạ Tranh bình tĩnh đáp.

“Sao em không hiểu kỳ vì sao chú đi vắng mặt, vì sao lại là tôi tới đón?” Hiền Cảnh đùa nói, “Tôi còn tưởng rằng em sẽ khóc nhè chứ.”

Hạ Tranh vẻ mặt bất đắc dĩ: “Em biết bọn họ cũng rất khắt khe, sợ ảnh hưởng tới em.”

Trước khi trọng sinh chính là như vậy, ngay trước ngày thi, người nhà tập thể chìm trong trạng thái khó coi, tinh thần khắt khe cao độ.

Ngược lại tâm tình ổn định nhất lại là người tham gia thi đấu cậu đây.

Vì không để ảnh hưởng đến cậu, lúc đó là chú Hiền và dì Vân lái xe đưa Hạ Tranh đi thi.

Lần này không biết vì sao lại đổi thành Hiền Cảnh.

“Hiền ca không phải còn có nhiệm vụ sao?” Hiền tại Hạ Tranh đã biết, công tác của Hiền Cảnh chính là đảm bảo an toàn cho cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên. Làm một trong những nhân viên an ninh, hẳn chẳng lẽ không cần tới sớm kiểm tra sao.

“Có chứ, tôi hướng lãnh đạo xin nghỉ một buổi, đón được em rồi lại cùng tới a.” Hiền Cảnh nói, “Em gặp phải tập kích của phần tử khủng bố, thông thường, nạn nhân đều sẽ được bảo hộ theo dõi một thời gian. Bất quá có chú Hạ đi Phượng ở bên, cho nên nhân viên bảo hộ đành phải rút lui. Hiện tại chú Hạ và dì Phượng cùng Hạ Khâm đều không có mặt, tôi tự nhiên muốn đi lên tiếp nhận nhiệm vụ.”

Hiền Cảnh trực tiếp đem phần tử không đáng tin Hạ Ngọc từng bị cậu đánh bay bỏ qua.

“Lúc đầu cha mẹ tôi định đưa em đi cơ, bất quá bọn họ cũng rất khắt khe, sợ ảnh hưởng đến em, cho nên đã sớm chờ ở phòng cùng chú Hạ và dì Phượng rồi.” Hiền Cảnh dùng ngón tay gõ nhẹ tay lái, “Tôi đã xem qua băng ghi hình dự thi của em, cơ hội đoạt quán quân rất lớn, cố gắng thi đấu cho thật tốt, giành được giải, tôi trở về quân đội cũng có thể khoe khoang, tiểu đệ đệ của tôi là một trù sư lợi hại, để đảm chiến hữu phải ước ao hăm mộ.”

“Được.” Đoạt giải quán quân là chắc chắn rồi, cậu bây giờ chỉ muốn thể hiện xuất sắc hơn cả trước khi trọng sinh thôi.

Tốt xấu gì cũng từ bảy năm sau sống lại, còn biết trước đề thi, thế nào cũng phải lợi hại hơn so với chính mình bảy năm trước, nếu không mình cũng sẽ thất vọng với bản thân a.

“Cái người tên La Tân kia tuy là lợi hại, nhưng em so với hắn cũng không kém, không cần lo lắng.” Hiền Cảnh dứt lời liền có chút ảo não, tại sao chính mình tự nhiên cũng có chút khắt khe rồi? Nói lời này sẽ không làm nhóc con căng thẳng chứ!?”

Hắn trộm nhìn thoáng qua Hạ Tranh đang ngồi trên ghế phó lái, thấy cậu vẫn mang dáng vẻ bình thản, mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không lo lắng.” Tuy rằng rất chán ghét La Tân, nhưng Hạ Tranh đối với trù nghệ của đối phương vẫn thực tán thành, bất quá điều này cũng sẽ không khiến cho cậu sản sinh áp lực.

Sau khi Hiền Cảnh cảm giác được chính mình cũng có điểm khắt khe, liền không cùng Hạ Tranh nói chuyện phiếm nữa, sợ ảnh hưởng tới cậu.

Hắn mở to âm lượng trong xe, hai người trong tiếng nhạc một đường im lặng, thẳng đến hội trường.

Thí sinh cùng khán giả không tiến nhập cùng một cửa, nhưng Hiền Cảnh là nhân viên công tác, có thể tiến nhập cùng một lối đi với Hạ Tranh.

Hội trường có khu nghỉ ngơi chuyên dụng, nhằm đảm bảo cho trạng thái của trù sư, thi đấu ước chừng kéo dài mấy ngày, mấy ngày này, trù sư đều sẽ ngụ tại khu nghỉ ngơi, mỗi người đều có phòng ngủ riêng. Cho đến tận khi cuộc thi kết thúc, thông thường, tuyển thủ cũng sẽ không rời đi trước.

Khu nghỉ ngơi còn trang bị phòng bếp đầy đủ, có thể cung cấp cho tuyển thủ cơ hội giao lưu bàn luận trù nghệ.

Hiền Cảnh cũng ngụ trong khu vực này, nhưng nhân viên an ninh cùng tuyển thủ lại không ở cùng một chỗ, hẳn giúp Hạ Tranh thu thập xong căn phòng rồi cũng phải trở về nơi ở của mình.

Nhìn Hiền Cảnh đem phòng ở dọn dẹp sạch sẽ chỉnh tề, Hạ Tranh có chút kinh ngạc, bất quá nghĩ lại, Hiền Cảnh thường xuyên làm nhiệm vụ như vậy, năng lực tự lập khẳng định không kém.

“Chú ý an toàn, có việc gì trực tiếp liên hệ với tôi, tôi ở ngay phụ cận.” Hiền Cảnh nhét một con thỏ búp bê vào tay Hạ Tranh, “Khắt khe buồn chán thì nói chuyện với nó, rất có tác dụng giải tỏa áp lực.”

Hạ Tranh ôm thỏ búp bê, nhìn theo bóng lưng Hiền Cảnh rời đi, ghen lời mất nửa ngày.

Lại là thỏ, người này thích thỏ lắm à? Hơn nữa cậu một đứa con trai từng này tuổi, sẽ thích búp bê con thỏ sao? Cũng chẳng phải nữ hài tử.

... Tuy nói rảnh rồi có thể tại nhà bếp giao lưu với trù sư khác, nhưng mọi người đều vô cùng khản trương, lúc này cũng không có ai tìm tới.

Đại khái đợi kết thúc đấu loại, chỉ có những người bị đào thải mới bắt đầu giao lưu trù nghệ a!

Ngụ sát vách Hạ Tranh vẫn là La Tân, không biết ban tổ chức có phải là cố ý hay không.

Lúc này La Tân chỉ trưng ra khuôn mặt cao ngạo, còn chưa bộc lộ bản tính. Hạ Tranh nhìn thấy hắn vẫn có thể làm bộ bình tĩnh chào hỏi.

La Tân cũng không phải là người xấu, Hạ Tranh chán ghét hắn, một là bởi vì người này cực kỳ tự luyện, tự luyện đến trình độ khiến cho người ta phải nổi da gà. Hai là sau khi thất bại trước Hạ Tranh, La Tân liền hướng Hạ Tranh cầu hôn (mặc cho hai người vẫn còn là vị thành niên), Hạ Tranh đương nhiên không đồng ý, La Tân lại khẳng khái cho là Hạ Tranh cũng yêu thích hắn, chỉ là đang lạt mềm buộc chặt mà thôi, tỏ vẻ tôi là một người đàn ông tốt tôi sẽ chiều theo sở thích tình thú của em, đối với Hạ Tranh theo đuổi không thôi, làm cho Hạ Tranh vô cùng phiền lòng.

Hạ Tranh thấy, cả kiếp trước lẫn kiếp này, cậu đều chưa từng gặp qua người nào đâu có bệnh như vậy.

Cậu nhất định là phải thắng. Nhưng vừa nghĩ tới sau khi chiến thắng có khả năng La Tân sẽ lại phát bệnh, liền cảm thấy có chút đau đầu.

Cuộc thi Mỹ thực rốt cục bắt đầu rồi.

Toàn bộ các kênh truyền thông quan trọng của tỉnh vực Đông minh đều sẽ phát sóng trực tiếp lần tranh tài này, đầu trường ngồi đông nghịt khán giả, trên sân trang bị màn hình lớn siêu rõ nét, để mọi người có thể tùy thời quan sát diễn biến trong sân thi đấu.

Trù sư nào có tố chất tâm lý không tốt, lúc này hắn đã bị dọa sợ.

Bắt quả đây là một ngàn trù sư vị thành niên xuất sắc nhất được chọn lọc của Đông minh tỉnh vực, bọn họ đều đã trải qua các trận chiến lớn, Hạ Tranh xem như là một người duy nhất tương đối điệu thấp. Cho nên mặc dù có rất nhiều truyền thông và khán giả, tất cả mọi người đều không có cảm giác áp lực.

Để cho bọn họ áp lực, cũng chỉ có đối thủ của mình.

Sau tiết mục biểu diễn đặc sắc của lễ khai mạc, cùng nghi thức kéo cờ trang trọng và màn tuyên thệ của tuyển thủ, thi đấu rốt cục mở màn.

Vòng thi thứ nhất, chủ yếu là so công phu dùng dao.

Tất cả các tuyển thủ dự thi, đều thống nhất hoàn thành một món ăn yêu cầu kỹ thuật cắt thái cao siêu – đậu phụ hoa cúc. Yêu cầu cơ bản là, nước canh(*) trong suốt không chút tạp chất, sợi đậu phụ mảnh đến có thể luồn qua lỗ kim khâu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14

Là một món ăn chú trọng công phu dao pháp, khảo nghiệm ở đây, tự nhiên là ở kỹ thuật cắt thái.

Mỗi một trù sư ở hiện trường đều được cung cấp một khối đậu phụ non(*) hình chữ nhật, dài bằng bàn tay, rộng bằng một nửa bàn tay làm tài liệu chính.

111017kpquytrinhlamdau4

(*) Nguyên văn: 石膏豆腐 ~ đậu phụ thạch cao (mình không biết tiếng Trung nên dịch theo QT). Trên mạng có nói đậu phụ hàm chứa thạch cao màu vàng, vừa cứng vừa nặng, lại có hại -> Mình edit thấy sai sai =..=” Mạn phép sửa thành đậu phụ non a.k.a đậu hũ lụa (theo miêu tả thì bạn này mềm mịn như THẠCH a~ Coi như có tí dây mơ rễ má rồi nhé:D)

Cái gọi là đậu phụ non, chính là đậu phụ làm từ dịch sữa đậu nành tươi mới. Loại đậu phụ này non mềm nhũn nhụi, trắng nõn sáng bóng, rất thích hợp để nấu canh.

Đương nhiên, cũng đặc biệt khó cắt thành sợi.

Thủ pháp cắt thái đậu phụ hoa cúc, chính là ở một mặt chiều dài hạ dao, cắt thành sợi nhỏ tinh tế, còn phải bảo đảm đậu phụ không bị cắt đứt qua mặt bên kia. Cắt xong phải thả ngay vào trong nước canh, dùng đũa khuấy nhẹ theo vòng tròn, sợi đậu phụ đã được thái mảnh ở trong nước canh tự nhiên sẽ tản ra, tựa như một đóa bạch cúc.

Loại đậu phụ này vốn không dễ cắt thành sợi, huống chi sợi đậu phụ phải được cắt đều, đồng thời mảnh như sợi tóc. Chỉ cần thoáng run tay, đừng nói sợi đậu phụ, mà toàn bộ đậu phụ vừa thái xong đều sẽ trực tiếp dính vào trên dao, thành bã đậu luôn.

Hơn nữa khi cắt sợi còn phải đảm bảo đậu phụ không bị cắt đứt, nếu không sẽ không cách nào tạo thành hình hoa cúc, vậy thì không còn là đậu phụ hoa cúc nữa, bạn sẽ được nếm thử món đậu phụ sợi.

2114221444-0

Hai điểm này là khó khăn nhất.

Nhìn chung, các nhà hàng hiện tại đều dùng đậu phụ trứng để chế biến đậu phụ hoa cúc.

images956960_anf99top

Đậu phụ trứng lấy trứng gà làm nguyên liệu chủ yếu. Phụ gia có nước canh tinh khiết, lòng trắng trứng cùng các loại thực vật, kết hợp nhiều loại gia giảm khác tạo thành, mùi vị tương tự đậu phụ, nhưng lại không phải đậu phụ chân chính, độ dai so với đậu phụ cao hơn nhiều. Dùng đậu phụ trứng cắt sợi, cũng dễ dàng hơn nhiều lắm.

Đương nhiên, đó chỉ dành cho người mới học và các nhà hàng phổ thông sử dụng, nếu như là trù sư chuyên nghiệp, chế biến đậu phụ hoa cúc mà dùng đậu phụ trứng, để người khác biết được sẽ bị chê cười.

Đậu phụ hoa cúc, tất nhiên phải dùng đậu phụ truyền thống. Nếu như ngay cả nguyên liệu chính đều thay đổi, sao còn có thể gọi là đậu phụ hoa cúc?

Hiện tại cung cấp cho thí sinh, đương nhiên là đậu phụ non truyền thống. Tính chất mềm mại yếu ớt, vô cùng dính dao.

Bất luận chế biến món ăn nào, công phu cắt thái đều ắt không thể thiếu. Chế biến món đậu phụ hoa cúc chủ yếu chú trọng kỹ thuật cắt thái, ở nơi này là trù sư vị thành niên kiệt xuất nhất toàn bộ tỉnh vực Đông minh, tự nhiên đều đã luyện qua đao công.

Cắt thái đậu phụ hoa cúc đối với những trù sư bình thường khác mà nói có lẽ là khó khăn, đối với bọn họ, lại chẳng đáng nhắc tới.

“Nếu vậy, vòng thi thứ nhất làm thế nào để phân ra cao thấp?” Một trong những người chủ trì cuộc thi Mỹ thực, đảm nhiệm vai trò bình hoa cùng nêu vấn đề – Cù Giai – hỏi.

Một vị chủ trì khác, cũng là người dẫn Chương trình tên Lý Hâm đáp: “Đương nhiên có thể phân ra cao thấp. Đầu tiên là độ khó sẽ được gia tăng, một khối đậu phụ này cũng không phải để chế biến một đĩa đậu phụ hoa cúc, mà là ba đĩa.”

“Ba đĩa?” Cù Giai kinh ngạc nói, “Như vậy cắt thái chẳng phải càng không dễ dàng? Nếu như là tôi tôi, khẳng định trực tiếp cắt thành bã đậu rồi.”

“Đó là đương nhiên, nếu không làm sao có thể cho thấy tài năng của một ngàn trù sư vị thành niên ưu tú nhất Đông minh tỉnh vực chúng ta.” Lý Hâm nói, “Trong lúc thi đấu, cũng có đánh giá. Đầu tiên, chúng ta sẽ đem phần nguyên liệu đã qua cắt thái của mỗi người đặc biệt kiểm tra, phẩm chất sợi đậu phụ cùng trình độ đồng đều đi qua dụng cụ đều có thể kiểm tra đo lường ra được. Chỉ riêng cái này đã trực tiếp lọc ra năm trăm người.”

Cù Giai lần nữa kinh ngạc: “Nhanh như vậy?”

“Ngay sau đó, là nếm vị nước canh.” Lý Hâm tiếp tục giải thích, “Đậu phụ hoa cúc không chỉ chú trọng kỹ thuật cắt thái tốt, bên cạnh đó cách chế biến nước dùng cũng cực kỳ trọng yếu. Lần này ban tổ chức chuẩn bị nguyên liệu nấu canh là gà mái, cho nên món đậu phụ hoa cúc lần này cũng có thể gọi là canh gà đậu phụ hoa cúc. Bởi thời gian thi đấu có hạn, khẳng định không thể dùng nồi đất cùng lửa nhỏ chậm rãi hầm nấu, chỉ có thể dùng nồi áp suất trực tiếp ninh canh. Như vậy hầm ra canh, mùi vị khẳng định không ngon bằng dùng lửa nhỏ để nấu. Cho nên cần trù sư chọn lựa những nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị khác, tối thiểu vị cho món canh.”

“Nhóm năm trăm tuyển thủ qua cửa vòng đầu tiên, đậu phụ của bọn họ sẽ được đảo lộn số thứ tự, để ban giám khảo nếm canh trước, ban giám khảo lại lần lượt chấm điểm. Cuối cùng xét từ đầu đến đuôi loại ra số điểm thấp nhất.”

“Hai vòng trước dù thế nào cũng phải chọn ra hai thí sinh có số điểm cao nhất, mới có thể được hai vị giám khảo đặc biệt nếm thử toàn bộ món ăn.” Lý Hâm nói, “Mỗi một giám khảo đặc biệt, đều là người sở hữu tinh thần lực phi thường cường đại.”

Cù Giai gật đầu. Nói vậy là nàng liền hiểu. Một vòng cuối cùng, chính là kiểm tra tác dụng của món ăn đối với tinh thần lực.

Giám khảo đặc biệt sau khi dùng xong hai món ăn này, sẽ tiến hành kiểm tra đo lường tinh thần lực, rồi mới tiến tới phán xét tác dụng của mỹ vị lên tinh thần lực.

Thông thường, người dự thi cuộc thi này, đồ ăn làm ra cơ bản đều không thể sản sinh tác dụng gì hữu ích đối với tinh thần lực, nhưng hoặc nhiều hoặc ít sẽ khiến cho tinh thần lực sinh ra ba động. Liên tính xem tần suất ba động của ai là lớn nhất.

Trên thực tế thì Cù Giai có biết quy tắc cùng tiêu chuẩn chấm điểm của cuộc thi không? Nàng đương nhiên là biết. Một màn hỏi đáp này, bắt quá là giải thích cho những khán giả không biết gì kia thôi.

Cũng may mà hiện tại kỹ thuật giữ tươi và bảo trì nhiệt độ món ăn phi thường phát triển, bằng không các vị giám khảo mỗi người dù chỉ dùng đầu đũa

chấm vào canh thử một miếng, món ăn kia cũng đã nguội lạnh không sai biệt lắm.

Bất quá Lý Hâm chưa có nói qua, rằng trong quá trình thi đấu, cũng sẽ cho thêm điểm cộng.

Điểm cộng chính là xem xét dựa trên thao tác lưu loát cùng cảm giác đẹp mắt.

Bất quá điểm này không cần phải nhắc tới, khán giả ai cũng biết rồi, tổ quay phim cũng biết. Bọn họ đang tìm thí sinh để quay đặc tả.

Tìm kiếm đầu tiên, chính là hai vị tuyển thủ đã đạt điểm tuyệt đối trước đó.

La Tân và Hạ Tranh. Hai người trước hết thông thả ung dung bỏ gà mái đã qua sơ chế cùng gia vị vào nồi áp suất để hầm canh, sau đó bắt đầu xử lý đậu phụ.

Cả hai cũng đồng thời khiến cho hiện trường trở nên oanh động.

Bọn họ lúc đó gần như đề xuất cùng một ý định.

Hai người này, muốn nhắm mắt dùng dao.

“Nhắm mắt thái đậu phụ?” Cù Giai phụ trách đặt vấn đề và bày ra biểu cảm kinh ngạc lại bắt đầu tròn mắt che miệng hét lên.

“Hai vị trẻ tuổi này thật là khó lường.” Nhìn thấy là hai vị này, Lý Hâm đem một câu “Thanh niên không biết tự lượng sức mình” nuốt xuống, đổi lại bằng giọng điệu tán dương. “Nếu là chế biến một món ăn khác, đậu phụ sợi, người có thể nhắm mắt dùng dao cũng có không ít. Tuy là dưới tình huống tròn mắt xử lý món đậu phụ hoa cúc, độ khó không thể so với đậu phụ thái sợi cao hơn bao nhiêu, nhưng nếu là nhắm mắt lại, vậy liền khó khăn hơn nhiều.”

“Đây là bởi vì đậu phụ sợi chỉ cần cắt thành sợi mảnh, mà đậu phụ hoa cúc một bên mặt lại không được cắt đứt sao?” Cù Giai cũng không thể tỏ ra quá mức ngốc nghếch, ngay cả điểm thường thức ấy cũng không biết.

“Chính là như vậy.” Lý Hâm gật đầu, “Căn cứ vào trực giác cắt sợi khá dễ dàng, nhưng muốn lưu lại một mặt không bị cắt đứt thì phi thường khó khăn, để cho chúng ta cùng nhìn xem hai vị này thể hiện a!”

Lý Hâm nói xong, trên màn hình lớn hình ảnh của những người khác toàn bộ thối lui, chỉ còn lại duy nhất hai người này.

Kỳ thực thiên phú trừ nghệ ngay từ đầu liền đã hiển hiện ra, hai người thiên phú và năng lực cao hơn những thí sinh khác rất nhiều, trong ban giám khảo, đã sớm dự đoán hai người này sẽ đi tới cuối cùng phân tranh thắng bại, cho nên tổ quay phim cũng đã chuẩn bị sẵn vị trí từ đầu.

Những trừ sư khác nghe được lời Lý Hâm nói, trong lòng cũng có không phục, nhưng hiện tại vẫn chưa có một ai dám làm như hai người này, hướng ban giám khảo xin che mắt dùng dao.

Không có lòng tin chiến thắng a, bọn họ cũng không muốn ngay từ vòng đầu đã bị đào thải.

Lúc này, bọn họ chỉ có thể một bên kỳ vọng hai người kia mắc phải sai lầm, một bên an ủi chính mình, phía sau còn có hạng mục thi đấu khác nữa, sở trường của họ còn ở những phương diện khác đâu. Một vòng này qua cửa trước đã, vòng sau sẽ giành lại danh tiếng.

... Thời điểm La Tân đưa ra đề nghị nhắm mắt dùng dao là mười phần tự tin thậm chí tự đắc.

Nhắm mắt cắt đậu phụ hoa cúc không khó, thế nhưng cắt được thành sợi mảnh đến có thể luồn qua kim khâu, ở trong đám trừ sư thế hệ trước, làm được cũng chỉ lác đác mấy người. Như phụ thân hắn nói, cũng là lời của sư phụ, toàn bộ tinh vực Liên minh có thể nhắm mắt cắt thái, ước chừng chỉ có năm vị trừ sư.

Toàn bộ tinh vực Liên minh có bao nhiêu trừ sư? Những trừ sư này lại thành danh đã bao lâu?

Hắn mới mười bảy tuổi liền có thể làm được, có thể nói, chỉ ít ở phương diện công phu dùng dao, đã lọt vào trước mười vạn người của cả Liên minh.

Cho nên khi có người đưa ra yêu cầu đồng dạng, hắn thoáng kinh ngạc một chút.

Bất quá hắn quả thực cũng không tự luyện đến cho rằng người nọ là đang nói láo.

Người có thể đứng trên vũ đài này, đều có chút bản lĩnh.

Hạ Tranh nhưng là sớm biết La Tân sẽ đưa ra kiến nghị nhắm mắt dùng dao.

Trước khi trọng sinh hai người cũng đều đưa ra yêu cầu này, còn gần như là đưa ra cùng một lúc, chỉ có thể nói, nhịp điệu nấu ăn của bọn họ khá tương đồng.

Đây cũng là một trong những lí do La Tân vin vào để tỏ tình sau khi trận đấu kết thúc, rằng hai người có thân giao cách cảm gì đó.

Hạ Tranh nhớ kĩ nên cũng có chút để bụng.

Bất quá điểm để bụng ấy vẫn không thể gây trở ngại trạng thái nấu ăn của cậu.

Sau khi cậu bị che lại hai mắt, rất nhanh thì đem đậu phụ chia thành ba khối, sau đó cầm lên một khối, trực tiếp cắt ở trên tay.

“Cắt đậu phụ là phải sử dụng thủy dao pháp. Tức là mỗi lần hạ một dao, sẽ đem dao chấm vào trong nước, như vậy có thể giảm bớt lực cản của dao, không dễ cho đậu phụ dính lên mặt dao.” Lý Hâm tiếp tục giải thích, “Không chỉ có như vậy, mỗi một dao cắt xuống cũng như tư thế cầm nắm nhất định phải quả quyết, thoáng chút lưỡng lự, đậu phụ cũng sẽ dính vào dao.”

“Hiện tại chúng ta có thể thấy, hai vị trù sư sử dụng dao rất thông thả, hạ dao cực nhanh, hiển nhiên là hiểu rất rõ điểm này. Cũng không biết, đậu phụ hoa cúc được bịt mắt xử lí, rốt cục đạt đến loại hiệu quả nào.

Đương lúc bình luận, khối đậu phụ thứ nhất của Hạ Tranh và La Tân đã được cắt gọn đặt xuống bên cạnh. Lúc này đậu phụ vẫn là một khối ngay ngắn, chỉ thoáng thấy được vết dao ở mặt trên.

Rất nhanh, ba khối đậu phụ đều đã được xử lí, lúc này, nồi áp suất cũng kêu vang.

Sau khi Hạ Tranh và La Tân cắt xong đậu phụ, đều vô cùng dứt khoát tháo khăn bịt mắt, chạy đi chuẩn bị nguyên liệu điều vị cho món canh. Đậu phụ được xử lí xong, hai người nhìn cũng không nhìn một cái, có vẻ mười phần tự tin.

Lý Hâm đối với tố chất tâm lý của cả hai lại tán dương một phen.

Thời gian chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đều không chênh lệch lắm, vào lúc này, hầu như toàn bộ trù sư dự thi đều mở nồi áp suất, chuẩn bị điều chỉnh hương vị nước canh.

Một nghìn chiếc nồi áp suất cùng dâng tràn hơi nước đem hiện trường biến thành cảnh sắc mây mù lượn lờ, tựa như Tiên cảnh. Cho dù không dùng lửa nhỏ chậm rãi nấu, hương khí mãnh liệt của canh gà vẫn tràn ngập ra bên ngoài, làm cho khán giả trên thính phòng cũng không nhịn được phải nuốt nước miếng. Một số người dạ dày còn khó nén vang lên vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Vì để khảo nghiệm tài nghệ của trù sư ở mức độ cao nhất, ban tổ chức cung cấp nguyên liệu nấu ăn vô cùng đơn giản.

Giả như là bình thường thì còn có thể sử dụng các loại nguyên liệu tươi sống quý hiếm, hiện tại lại không thể.

Chủ tài ở nơi này, cũng chỉ có một con gà mái mà thôi.

Làm sao đem con gà này làm thành hương vị tươi ngon nhất thể hiện ra trong nồi canh, phải xem trù nghệ của mỗi người rồi.

Thông thường trù sư chỉ am hiểu một loại hệ thống ẩm thực, hoặc một món ăn sở trường.

Nhưng ở đây nếu là toàn bộ một ngàn trù sư vị thành niên xuất sắc nhất Đông minh tinh vực, như vậy coi như bọn họ chỉ am hiểu một phương thức nấu nướng hoặc một món ăn, thì kỹ năng cơ bản cũng sẽ không sai.

Đậu phụ hoa cúc nhìn qua thì trắng trẻo, nói trắng ra, cũng chính là khảo nghiệm hai loại kiến thức cơ bản nhất, công phu thái cắt, và kỹ thuật chế biến nước dùng.

Công phu dùng dao và kỹ năng nấu canh được truyền thừa từ Hoa Hạ cổ cho đến ngày nay không chỉ là những kỹ năng bắt buộc của trù sư thuộc Đông minh, mà ở Tây minh cũng thế.

Bất quá càng đơn giản lại càng trọng yếu, không biết một cửa này sẽ loại mất bao nhiêu người đây.

Hiên Cảnh tuy còn trẻ tuổi, nhưng vì lúc trước lập được rất nhiều quân công, cho nên công tác giữ gìn an ninh lần này, hẳn lấy thân phận đội phó để tham gia.

Bởi vì Hạ Tranh “từng bị tổ chức khủng bố tập kích”, cho nên Hiên Cảnh xin chỉ thị thượng cấp, tự mình dẫn đội chủ trì trật tự sân thi đấu.

Vì thế ảnh hưởng của hương vị canh gà đối với hắn là đặc biệt lớn.

Rõ ràng buổi sáng trước khi xuất môn đã ăn no, bây giờ bị mùi canh gà xông ngập khứu giác, nhất thời thức ăn còn sót lại trong dạ dày cũng bị huân đến không còn, bắt đầu nhốn nháo ồn ào lên.

Thời điểm Hiên Cảnh nghe dạ dày phát ra âm thanh còn cảm thấy có hơi mất mặt, bắt quá lại thấy dạ dày của chiến hữu xung quanh cũng lần lượt trình diễn hợp xướng, hắn liền bình tĩnh trở lại.

“Thật là một loại tra tấn ngọt ngào a.” Bởi vì bọn họ cũng không công khai báo hộ trước công chúng, mà ở trong chỗ tối giám thị, cho nên vẫn có thể nói chuyện phiếm, “Không biết đó là cái hương vị gì.”

“Đây chính là một ngàn trù sư vị thành niên lợi hại nhất Đông minh tinh vực chúng ta, đồ ăn làm ra khẳng định rất ngon.” Một nhân viên an ninh tán thán, “Về sau trong sổ này có thể sẽ xuất hiện trù sư thuộc loại nhân vật đứng đầu Liên minh không biết chừng, đáng tiếc, tôi không có cơ hội thưởng thức.”

Nhân viên an ninh cũng không phải là phi phú tức quý, mà trù sư nằm trong bảng xếp hạng, lại là phú quý chưa chắc đã có thể mời tới.

“Nói vậy cũng không chính xác, nếu làm tốt, đại sư cũng có thời điểm cần ủy thác nhiệm vụ cho quân đội nha.” Hiên Cảnh sờ sờ cằm. Lại nói tiếp hắn còn chưa được hưởng qua những ngón nghề khác của bé con, hôm nào đi qua cạ bữa cơm a?

Không biết món đậu phụ hoa cúc của nhóc kia tư vị ra sao, bắt quá khẳng định là không kém.

... Hạ Tranh lúc này đã hoàn thành xong công tác điều canh.

Vị tươi không đủ, cũng chỉ có thể sử dụng biện pháp khác. Chỉ là dùng đồ gia giảm, làm sao có thể so được với hương vị tươi ngon tự nhiên đây?

Cho nên, sẽ dùng một ít biện pháp mưu lợi, trong thời gian ngắn bức ra hương vị của gà mái.

Biện pháp mưu lợi này, mỗi người đều sở hữu riêng một tuyệt kỹ, còn đối với số ít người không quá am hiểu nấu canh, cũng chỉ có thể bị thua thiệt.

Hoặc có lẽ phải nói, chính mình tài nghệ không tinh, ngay cả hầm canh đơn giản nhất cũng làm không được.

Hạ Tranh loại bỏ nước canh suông, một lần nữa thả nguyên liệu vào trong nồi. Sau đó, cậu giữ lại thịt ức tốt nhất để băm nhuyễn, thêm vào hành lá, gừng, rượu gia vị cùng một chút nước trong trộn đều, sau khi cho chảy bớt máu loãng, lại bỏ vào bên trong nước canh, dùng lửa to đun sôi.

Hạ Tranh một bên nấu, một bên dùng tay đảo muối, đợi đến lúc canh vừa sôi tới, lập tức chuyển qua lửa nhỏ, tiếp tục chế biến. Cặn nhỏ bên trong canh dần dần bị thịt gà mềm mại hấp thụ, dính kết vào nhau, trôi lên trên mặt nước.

Hạ Tranh vớt bỏ tạp chất, rồi lại nhiều lần dùng thịt ức băm nhuyễn gạn lọc cặn canh, thẳng cho đến khi nồi canh trở nên trong vắt như nước.

Mà gia vị cậu dùng để điều canh bên trong thịt ức băm nhuyễn, trải qua nhiều lần thanh lọc tạp chất, cũng dần dần hòa vào trong nước dùng.

Hương vị tươi ngon của thịt băm, ở mức độ cao nhất, đem thiếu sót của việc ninh nấu không đủ thời gian bù đắp lại, bức ra mùi vị tươi sống thơm ngon của canh gà.

Cuối cùng Hạ Tranh lại dùng rau dưa thái sợi, không ngừng ở bên trong nước canh đã được nấu tốt trung sơ, đồng thời đem dầu mỡ bên trong canh trung hòa vào vị đạo thanh tân của thực vật, giảm bớt cảm giác ngấy ngán.

Sau khi cậu để rau dưa thái sợi chìm vào đáy chén làm nền, lại đem ba khối đậu phụ lần lượt thả vào trong canh, rõ ràng vẫn còn là một khối đậu phụ ngay ngắn, vừa vào trong nước, sợi đậu phụ được cắt gọn liền phân tán ra tứ phía. Hạ Tranh dùng một chiếc đĩa định hình, ba đóa hoa đậu phụ trắng tinh quá thật y hệt ba bông bạch cúc, ở trong chén nở rộ.

Bắt quá bản thân Hạ Tranh lại thấy, sợi đậu phụ này quá mức nhỏ nhẹ, phiêu đảng trông không giống như là hoa cúc, ngược lại tựa như con sứa.

Trong lòng cậu phun tào vài câu, liền biểu thị mình đã hoàn thành tác phẩm dự thi, dùng dụng cụ biểu thị thân phận thí sinh của mình ở trên chén đồ ăn cạ xát một cái, tác phẩm đã được kí tên hoàn tất, được nhân viên công tác mang đi.

Thời điểm Hạ Tranh làm xong, trù sư khác cũng lục tục kết thúc phần thi.

Khán giả tại hiện trường ôm dạ dày hoặc cái mũi chiêm ngưỡng một hồi lâu, rốt cục được chứng kiến phần cho điểm của ban giám khảo.

Công phu cắt sợi đậu phụ kia, không cần phải nói, tên của Hạ Tranh được xếp thứ nhất – thời gian cậu luyện dao công tính cả kiếp trước kiếp này so với đám trù sư kia tất nhiên là lâu hơn nhiều, không cần cho thêm điểm cộng độ khó nhắm mắt dùng dao, cũng có thể an ổn ở vị trí đệ nhất.

Sờ dĩ bị mất lại, là bởi vì La Tân cũng làm như thế. Hạ Tranh cho rằng, coi như kỹ thuật cắt thái của mình tốt nhất, một ít kênh truyền thông vô lương tâm nói sai nói lệch vẫn sẽ dùng việc này đến công kích cậu, vì La Tân mà kêu oan – nói không chừng Hạ Tranh nếu bị mất dùng dao có khi sẽ đem đậu phụ cắt đứt, vân vân. Cậu cũng không phải là làm không được, vậy thì cùng làm a!

Xếp thứ hai về kỹ thuật dùng dao kỳ thực cũng không phải là La Tân. Tuy hấn bị mất lại hoàn thành tác phẩm cũng đạt tới trình độ sơi đậu phụ nhỏ đến có thể xâu kim, nhưng dù sao không đều đặn bằng người khác mở mắt chăm chú.

Tuy nhiên đệ nhị danh trải qua ban giám khảo thảo luận trong chốc lát, cuối cùng vẫn là La Tân đạt được. Cho điểm như vậy các trù sư khác đều không có điều dị nghị. Dù sao nếu bọn họ cho rằng bản thân cũng có thể làm được, vậy thì giống như Hạ Tranh và La Tân bị mất lại mà cắt.

“Nhắm mắt dùng dao tôi cắt thái không được tốt.” Trù sư xếp thứ ba cũng rất thành khẩn thừa nhận, “Này thực là phi thường lợi hại.”

Hạ Tranh nhớ rõ trù sư xếp hạng ba, trước khi cậu trọng sinh, cũng là người xếp hạng ba chung cuộc, tên gọi Thạch Nhận, là một nhóc trù sư khò khạo, thiên phú và chăm chỉ cũng không tệ, chỉ vì bị hai tên yêu nghiệt Hạ Tranh và La Tân áp chế nên không nổi danh mà thôi.

Bất quá sau trận đấu bọn họ cũng có giao tình. Kết thúc lần tranh tài này, cậu cũng nên một lần nữa đi qua kết bạn a!

Hạ Tranh đã bị mất, vậy mà công phu dùng dao còn là đệ nhất, việc này đưa tới hiện trường một trận oanh động. Một ít lão tiền bối lên tới xem cuộc thi này cũng nhin không được mà lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Giang sơn đời nào cũng có yêu nghiệt a. Đây là lại muốn xuất hiện một cái yêu nghiệt?

Về mặt La Tân cũng hiện lên kinh ngạc. Hấn đã sớm nghe nói trong quá trình sàng chọn có một vị đạt được miễn điểm giống hấn, còn tưởng gặp được đối thủ thú vị, kết quả lại bị người ta đè ép một đầu?

Trong lòng rất vì diệu a.

Hấn lập tức hết nhìn đồng lại nhìn tây một lượt tìm kiếm cái người có thể áp chế mình kia, cuối cùng phát hiện, người này lại ở ngay sát vách.

Hạ Tranh thấy La Tân nhìn qua, vội vàng dời đi ánh mắt. Cậu cũng không muốn để cho bệnh xà tinh này có cơ nói ra cái loại lời thoại ác tâm “Chúng ta lúc ấy thân giao cách cảm hai mắt nhìn nhau, một lần nhìn chính là kiếp trước kiếp này cả vạn năm”.

Nhưng mà La Tân đã chú ý thấy Hạ Tranh quay đầu, hấn trực giác cho là người này đang nhìn chính mình.

“Lẽ nào thấy mình quá tuần tú, thích mình rồi lại thấy ngượng ngùng?” La Tân tự lẩm bầm, “Ai, đều tại mình mê người quá mà.”

Lời này thanh âm mặc dù không lớn lắm, thế nhưng mấy người ở trước sau trái phải của hấn đều nghe thấy được. Tất cả cùng rùng mình.

Người này phát bệnh thần kinh gì đây? Tự nhiên nói ra loại lời cảm khái này?

“Không nghĩ tới cư nhiên thật sự có người có thể nhắm mắt mà cắt ra đậu phụ hoa cúc đạt tiêu chuẩn.” Lý Hâm cảm thán, “Thậm chí có người trong điều kiện bị mất dùng dao, còn có thể bảo đảm kỹ thuật cắt thái đạt được hạng nhất. Cuộc tranh tài này thực sự là ra ngoài dự đoán.”

“Bất quá hiện nay điểm số xếp hạng đầu đều thuộc về hai vị tuyển thủ hạt giống Hạ Tranh và La Tân của chúng ta, này lại là trong dự liệu.” Cù Giai bổ sung, “Hon nữa hai vị này, đều rất đẹp trai nha. Hạ Tranh là vẻ đẹp dương quang nhu thuận, La Tân có một loại khí chất của hoa hoa công tử. Hai người một chính một tà, làm cho người ta nhìn xem mà chảy nước miếng.”

Lý Hâm đầu đầy hắc tuyến: “Đã tài hoa còn có nhan sắc, lão Thiên gia thật là không công bằng. Mỹ thực mỹ sắc đều đủ cả, trách không được người đẹp bên cạnh tôi đây đã muốn chảy nước miếng rồi.”

Hai người hi hã đùa vui vài câu, vô luận là khán giả ở hiện trường hay là người xem truyền hình trực tiếp đều gật đầu công nhận. Quả thực, hai thanh niên này giá trị dung nhan đều không kém. Nếu chỉ bàn về nhan sắc, La Tân so với Hạ Tranh đẹp hơn nhiều lắm. Thế nhưng nhìn Hạ Tranh lại làm cho người ta cảm thấy thoải mái, khiến người ta không tự chủ được cứ mỉm cười mãi thôi, thuộc về loại hình càng xem càng thấy đẹp, càng nhìn càng thấy thích.

Đây đại khái là khí chất đi? Một ít khán giả nghĩ thầm

Đang lúc chủ trì cùng khán giả thảo luận giá trị dung nhan của Hạ Tranh và La Tân, tác phẩm của năm trăm vị trù sư đứng đầu đã được ban giám khảo thay phiên thưởng thức, mà trù sư bị đào thải thì buồn bã trực tiếp lui xuống.

Trên sân đấu rất nhiều trù sư đều rơi nước mắt, vòng thứ nhất đã bị loại bỏ gì đó, còn là thi đấu ở trước mặt công chúng, quả thực có chút tàn nhẫn. Khán giả quan sát cũng không nhin được bắt đầu nức nở.

Thi đấu, chính là tàn khốc như vậy. Khiến cho tâm tình những người ở lại cũng nặng nề thêm một phần.

Mấy vị giám khảo của vòng thứ nhất xuất thân từ địa phương bất đồng, khẩu vị cũng không giống nhau.

Cái gọi là mỹ vị, cũng không phải là tuyệt đối. Mỹ vị, là dựa vào cảm giác chủ quan mà bình xét.

Có đôi khi mọi người sẽ cảm thấy, tay nghề của trù sư trong nhà hàng không nhất định ngon miệng bằng đồ ăn nhìn như xấu xí trong nhà làm, đó là bởi vì đồ ăn nhà làm quanh năm suốt tháng đã điều chỉnh khẩu vị, khiến cho người ăn sinh ra khả năng tiếp nhận loại mùi vị đặc trưng ấy.

Mà trù sư, là phải trung hòa rồi chế biến ra mùi vị mà tất cả mọi người đều có thể tiếp nhận.

Mỹ thực, là nghệ thuật trên đầu lưỡi. Đầu lưỡi bất đồng, cảm quan bên ngoài cũng bất đồng.

Hạ Tranh làm ra mỹ thực, từ trước đến nay đều lấy người ăn làm gốc. Việc này cũng cùng việc cậu tu hành ở kiếp trước lấy Thực nhập Đạo, chế biến linh thực có quan hệ.

Linh thực cường đại nhất, là phải tùy theo từng người mà điều chỉnh phối phương. Phối phương đại chúng, hiệu quả cũng không đặc biệt mạnh mẽ.

Danh tính mỹ thực gia thuộc hội đồng ban giám khảo vốn được công bố tại chỗ, đây cũng là bài học tất cả trù sư đều đã sớm học qua, nấu ăn phải căn cứ vào khẩu vị của mỗi một thực khách, tìm kiếm điểm hài hòa thích hợp nhất.

Bằng không bạn cho giám khảo không thích ăn cay một nhánh ớt, cho giám khảo không ăn được chua một bát dấm, chính là tự đi tìm chết.

Hạ Tranh nhìn tới, có một vị trù sư điểm số thấp nhất toàn trường – thậm chí có hai vị giám khảo cho người này số điểm thậm đến không nở nhìn vào, ước chừng chính là loại không có đầu óc, làm ra hương vị sở trường của mình, mà không căn cứ theo khẩu vị của ban giám khảo để trung hòa mùi vị a!

Bất kể nói thế nào, thì cậu cũng đã lấy được điểm tuyệt đối tiến nhập phần thi thứ hai.

Chủ đề của vòng thi thứ hai, là ở kỹ năng nắm giữ hòa hậu.

Omurice

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Đề mục của vòng thi thứ hai, là com chiên thập cẩm.

Nhìn qua thì thấy quả thật là một đề thi đơn giản.

Ở vòng này số lượng nguyên liệu nấu ăn cũng tăng lên rất nhiều. Các loại gạo, các loại rau dưa, các loại thịt, trứng, các loại nấm, hải sản sáu chủng tài liệu, mỗi một chủng đều có hơn một trăm sự lựa chọn. Yêu cầu của đề mục là, phải chọn ra nguyên liệu nấu ăn từ mỗi một chủng tài liệu, dùng làm com chiên thập cẩm.

Tham gia vòng thi này có hai trăm vị trù sư – không sai, sau khi dùng kỹ thuật kiểm tra trình độ cắt thái, ở hai phần bình xét tiếp theo lại đánh rớt thêm ba trăm vị trù sư nữa. Một ngàn người dự thi, bây giờ chỉ còn lại vòn vẹn có hai trăm.

Cũng có trù sư không cam lòng, cảm thấy vòng thi trước không thuộc phạm trù hấn am hiểu. Nhưng không cam lòng cũng chỉ là không cam lòng, ai cũng không dám nói gì.

Hiện tại là cuộc tranh tài của toàn bộ Đông minh tinh vực, sau đó sẽ là thi đấu của toàn bộ tinh vực Liên minh, có thể nổi danh trên bảng xếp hạng, người nào mà không phải thiên tài, người nào mà không là toàn tài?

Huống chi dự thi lúc này không chỉ có thiên tài, còn có cả yêu nghiệt.

Hai trăm vị trù sư có thể lưu lại này, đứng trên sân thi đấu, tự nhiên chỉ cần liếc mắt qua nguyên liệu nấu ăn, đã hiểu rõ tâm tư ban tổ chức.

Đối với nấu ăn thì tầm quan trọng của hòa hậu là không thể nghi ngờ, không cần nhiều lời, ngay cả ở vòng trước thi thố kỹ năng cắt thái, nắm giữ hòa hậu cũng là một trong những điều kiện tất yếu.

Kỹ thuật dùng dao nếu xét riêng thì chỉ để làm cho mỹ thực thêm phần đẹp mắt.

Cho nên đề mục của một vòng này hiển nhiên là tổng kết lại vòng thi trước.

Mà ban giám khảo cũng lén lút làm biếng. Hòa hậu nắm giữ không đúng, cùng nguyên liệu nấu ăn không có mấy quan hệ. Thế nhưng dù gì cũng có tới hai trăm thí sinh, để ban giám khảo lần lượt nếm thử từng món cũng quá làm khó nhau rồi.

Cho nên những nguyên liệu nấu ăn ở đây đều có chứa độc tố, hoặc là đun nóng tới một trình độ nhất định sẽ phát ra độc tố.

Nói cách khác, nếu như không chú ý hòa hậu khi chế biến từng dạng nguyên liệu nấu ăn, như vậy món com chiên thập cẩm chưa nói tới ăn có ngon hay không, căn bản chính là không thể ăn.

Bất quá ban tổ chức cũng biết mỗi trù sư am hiểu những loại nguyên liệu nấu ăn bất đồng, cho nên mỗi một chủng nguyên liệu đều có trên trăm loại, các trù sư dự thi có thể chọn ra loại tài liệu mình sở trường nhất để tiến hành chế biến.

“Nhưng trong hoàn cảnh vạn chúng chú mục như thế này, vừa phải chường không hỏa hậu chế biến sáu loại nguyên liệu, vừa phải tiến hành xử lý độc tố, quả thực khó khăn vô cùng.” Lý Hâm nói, “Kỹ năng này, đã đủ để bình xét cấp bậc trù sư ở tuổi thành niên, người làm được phi thường thừa thót. Thật không hổ là hai trăm trù sư vị thành niên kiệt xuất nhất toàn bộ Đông minh tinh vực, những người ở đây tương lai đều sẽ là tân tinh trù sư của cả Liên minh a.”

Cù Giai gật đầu phụ họa.

Hai người bắt đầu lần lượt điểm danh từng nguyên liệu nấu ăn được hai trăm vị trù sư tuyển chọn, bất quá lực chú ý của khán giả có mặt ở đây, đều đã bị Hạ Tranh cùng La Tân bộc lộ tài năng xuất chúng ở vòng đầu tiên hấp dẫn đi.

Đặc biệt là Hạ Tranh.

Không chỉ là khán giả, ngay cả ban giám khảo cũng phải chú ý tới hai người này.

“Kỳ thực Hạ Tranh so sánh với những người kia, quả thực là nghiền ép một đầu.” Một trong hai giám khảo đặc biệt, Đặng Minh Huy cảm thán nói, “Hạ gia thực sự là may mắn.”

Toàn bộ Đông minh có biết bao nhiêu họ Hạ, bất quá “Hạ gia” trong miệng Đặng Minh Huy, không cần nghĩ cũng biết là ai.

“Không nghĩ tới còn là vị thành niên, mỹ thực làm ra đã có hiệu quả trị liệu như thế.” Một giám khảo đặc biệt khác là Võ Ninh Lượng cũng gật đầu, hiển nhiên đối với đồng sự (ở đây chỉ ba mẹ Hạ, vì giám khảo đặc biệt sở hữu tinh thần lực => làm việc trong quân bộ) rất là hâm mộ ghen ghét, “Tác dụng của mỹ thực Hạ Tranh làm ra đối với tôi, so với ngũ tinh trù sư cũng không sai biệt lắm.”

Kỳ thực hẳn là càng cao hơn, Võ Ninh Lượng trong lòng thầm nhủ. Bất quá vì không muốn tạo thêm phiền toái, cho nên thoáng hạ thấp một chút.

“Chuyện này không phải là rất tốt sao?” Một trong những giám khảo ở đây, mỹ thực gia, cũng là một trong những cửu tinh trù sư của Đông minh – Lư Anh – cười nói, “Cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần trước, Đông minh chúng ta bị Tây minh áp chế thê thảm, đệ nhất, đệ nhị đều bị trù sư Tây minh lấy hết. Lúc này đây chúng ta có Hạ Tranh và La Tân, đến phiên đám người Tây minh kia khóc ròng rồi.”

Tuy là giữa nhau không có địch ý, là một cái chinh thể, nhưng tốt xấu gì cũng là hai tinh vực bất đồng, cho nên vẫn mang đậm tự tôn quê nhà.

Giới đầu bếp ở trong Liên minh tầm quan trọng là không thể nghi ngờ, cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên hầu hết đều biểu thị vị trí ngày sau trên bảng xếp hạng Mỹ thực đại hội, người Đông minh cũng cần phải tranh ngậm khẩu khí a.

“Bất quá mỹ thực của Hạ Tranh đến cùng đối với tinh thần lực có hiệu quả gì, cư nhiên phải khởi động đến dự án khẩn cấp.” Một giám khảo khác, nhà phê bình ẩm thực Tiểu Cổ hiếu kỳ nói.

Vòng tranh tài thứ nhất, hạng mục trắc thí thứ ba, tác dụng của mỹ thực làm ra đối với tinh thần lực sẽ được công bố sau khi kết thúc trắc thí, thế nhưng Đặng Minh Huy cùng Võ Ninh Lượng phân biệt ăn xong đậu phụ hoa cúc của Hạ Tranh, thất thần một thoáng, sau đó lập tức khởi động dự án khẩn cấp, đem số liệu của Hạ Tranh ẩn giấu đi, được công khai lại là số liệu giả.

Bởi vì đại đa số mỹ thực gia cũng không sở hữu tinh thần lực – người có tinh thần lực đa phần sẽ gia nhập quân đội, cùng cơ giáp làm bạn. Cho nên Tiểu Cổ tuy ném thấy đậu phụ hoa cúc của Hạ Tranh thuận miệng hơn một chút, nhưng cũng không biết tác dụng của mỹ thực Hạ Tranh làm ra đối với tinh thần lực là loại hiệu quả nào.

Trình độ mỹ vị của thức ăn ngon là tùy theo từng người, cho nên ở lúc bình xét mỹ vị, cũng không thể nói rõ có bao nhiêu công bằng. Cho nên hạng mục này mới phải dùng tới số liệu để kiểm tra.

Nhưng trù sư từ ngũ tinh trở lên, bình phán mỹ thực lại không dựa vào hương vị, mà là đo lường tác dụng trực tiếp đối với tinh thần lực.

Mọi người đều biết, mỹ thực có hiệu quả trị liệu tinh thần lực nhất định vô cùng mỹ vị, nhưng vì khẩu vị ưa thích của mỗi người lại bất đồng, cho nên cũng không nhất định sẽ là hương vị mà người đó cho là ngon miệng nhất. Thế nhưng, tác dụng đối với tinh thần lực, lại có thể kiểm tra ra được.

Hiện tại nghiên cứu về tinh thần lực và mỹ thực vẫn còn tiếp diễn, kết luận phổ biến đối với bên ngoài là, nhân tố có tác dụng lên tinh thần lực, một là nguyên liệu nấu ăn, hai là “tỉ lệ vàng” của mỹ vị.

Nhưng thăm dò đối với “tỉ lệ vàng” của mỹ vị, do trù sư tích lũy nhiều năm kinh nghiệm, từng bước cho ra đáp án là “trực giác”.

Chẳng lẽ nói, Hạ Tranh đã yêu nghiệt đến trình độ, hiện tại liền sở hữu loại “trực giác” này rồi?

“Tài liệu của cậu ấy đã được nộp lên cho Liên minh, trở thành một trong những nhân vật thuộc danh sách cần bảo hộ.” Kỳ thực top 10 của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên từ trước đến nay đều sẽ được tiến nhập danh sách được bảo hộ (trù sư khác phải tới thời điểm thăng cấp ngũ tinh mới có thể gia nhập). Hạ Tranh bất quá là được vào danh sách trước. Cho nên Đặng Minh Huy cũng không che giấu, “Trước khi cuộc thi bắt đầu Hạ Tranh đã từng bị tổ chức khủng bố tập kích, may mắn được cứu.”

Các giám khảo khác trong lòng lộp bộp giật mình, nhất thời hiểu rõ ý tứ Đặng Minh Huy.

Nói vậy mỹ thực của Hạ Tranh đối với tinh thần lực sinh ra tác dụng quả thực tương đối rõ ràng, cậu lại là người đã từng bị tổ chức khủng bố tấn công, nếu như tổ chức khủng bố này nhìn ra tài năng của cậu qua truyền thông, nói không chừng sẽ tập kích thêm lần nữa.

Thường thì, tổ chức khủng bố còn chú ý đến người chiến thắng của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên vòng loại, bọn họ thích đặt mục tiêu vào Quán quân trận chung kết hơn – đương nhiên, những tuyến thủ dự thi Mỹ thực đại hội cũng bị bọn họ nhìn chăm chăm.

Sau khi cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên chấm dứt, người thắng sẽ dương danh, bên cạnh nhất định được phân phối giám hộ viên của Liên minh. Hiện tại Hạ Tranh còn chưa đạt tới trình độ này, cho nên nếu trước đó mà bị ghim mục tiêu, vậy đối với Đông minh, cùng toàn bộ Liên minh đều là một tổn thất lớn.

Trong lòng các giám khảo cảm thán mà cũng có chút hưng phấn. Có thể trước thời hạn tiến vào danh sách bảo hộ, nói rõ Hạ Tranh ở trận chung kết toàn Liên minh, khả năng đoạt Quán quân phi thường lớn a!

Bọn họ còn chưa nghe nói người thắng trận của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần trước, được trước thời hạn tiến nhập danh sách bảo hộ đâu.

Hạ Tranh cũng không biết trong lòng ban giám khảo đã sớm xác định Quán quân của cuộc thi vòng loại khu vực lần này, thậm chí còn sớm mơ tới khoảnh khắc cậu mang về chức vô địch vòng chung kết toàn Liên minh.

Com chiên thập cẩm đối với cậu mà nói, cũng không phải là một nan đề. Chỉ cần hiểu rõ đặc tính của nguyên liệu nấu ăn, nắm giữ kỹ năng cắt thái cùng hóa hậu một cách hoàn mỹ, com chiên thập cẩm cùng com chiên phổ thông cũng không còn khác biệt.

Chỉ ít là không khác biệt đối với Hạ Tranh.

Ở trên màn hình lớn, khán giả nhìn xem người khác vẽ mặt luộc cuống, có người còn phải dùng tới đồng hồ tính giờ – cái này ở trong cuộc thi cũng là hợp lệ. Hạ Tranh thì lại rất ung dung thoải mái. Cắt thái, chò chảo nóng lên, đổ dầu, từng bước một thả nguyên liệu nấu ăn vào trộn trộn đảo đảo, nhìn qua tưởng như cậu không hề biết nguyên liệu nấu ăn có chứa độc tố.

Bất quá có điểm số dẫn đầu của Hạ Tranh ở vòng thi trước, coi như là khán giả bình thường, cũng sẽ không cho là Hạ Tranh thật sự không biết.

Người chủ trì còn chưa nhìn xem kết quả đã đối với Hạ Tranh đặc biệt khen ngợi, nói Hạ Tranh đối mặt vòng thi này đã có định liệu trước, đối với nguyên liệu nấu ăn, công phu dùng dao, cùng với hóa hậu nắm giữ vô cùng thuần thực.

Bọn họ cứ thôi phỏng lên như vậy, đương nhiên cũng vì biết chuyện Hạ Tranh đã trước thời hạn tiến vào danh sách được bảo hộ, cũng không sợ mất mặt.

Vì món ăn này quá dễ dàng, Hạ Tranh nấu nướng cũng thực thuận lợi, cho nên cậu còn có tâm tình bày ra một chút thủ đoạn.

Cậu nhớ tới món “Com chiên bọc trứng”(omurice) ở một cái địa phương nhỏ nhỏ thuộc tỉnh vực Đông minh. (*)

giphy

Cái gọi là com chiên bọc trứng, chính là đem một mặt trứng bên ngoài rán tới thành thực, mặt khác bên trong vẫn còn lòng đào, rồi đem cuộn thành hình con nhộng, phóng tới bên trên com chiên. Sau đó dùng dao nhẹ nhàng cắt, đem vỏ ngoài mở ra, dịch trứng sền sệt liền chảy xuống.

Loại trứng mà Hạ Tranh chọn lựa để làm món này này đòi hỏi phải nắm giữ hóa hậu hoàn mỹ, muốn đạt được hiệu quả như ý là rất khó. Bất quá, có thử thách mới có động lực a.

Bởi vì com chiên bọc trứng trên quy tắc mà nói, cũng là một loại com chiên, cho nên cũng được coi là một biến tấu của com chiên trứng thập cẩm.

Trên thực tế, người chọn làm com trứng bọc tương tự Hạ Tranh cũng không ít, bất quá tự mình tăng thêm khó khăn cho bản thân, cũng chỉ có một mình cậu.

Một vòng này, ngay cả La Tân còn không dám xằng bậy.

Cho nên vào thời điểm trình lên món ăn thành phẩm, La Tân cảm thấy, hẳn đối với Hạ Tranh đã nhất kiến chung tình mất rồi.

(*) Căn cứ vào miêu tả cách làm ở bên dưới, mình nghĩ món này có khả năng là omurice hơn là com trứng cuộn (com chiên omelette), dù trong bản QT lại dịch là com trứng cuộn. Mình đặt là com bọc trứng để phân biệt với com trứng cuộn hén. Omelette đại khái là như này

Chương 17

Có lẽ là vì áp lực quá lớn, cũng có lẽ do năng lực còn khiêm khuyết, số người bị loại bỏ ở vòng thi thứ hai, so với Hạ Tranh tưởng tượng còn nhiều hơn.

Tuy cậu không nhớ rõ lắm thời điểm năm đó tham gia cuộc thi, tiến nhập vòng tiếp theo tổng cộng có bao nhiêu, nhưng hẳn cũng phải trên trăm tên.

Thế nhưng lần này chỉ có chừng bốn mươi vị.

Hạ Tranh nhìn sắc mặt u tối của những thí sinh bị loại, nguyên nhân bọn họ bị đánh rớt, có khả năng là bởi vì mình.

Đời trước mặc dù mình cũng nhắm mắt chế biến đậu phụ hoa cúc, cũng ở dưới tình huống bị mất dùng dao, đạt được vị trí đệ nhất. Nhưng sau đó ở phân đoạn bình xét hương vị, điểm số của mình cùng những người khác cũng không chênh lệch bao nhiêu.

Chênh lệch của cậu ở vòng trước so với các trù sư khác, chủ yếu là bởi điểm số tuyệt đối đến từ hai vị giám khảo đặc biệt.

Điểm tuyệt đối.

Một số điểm gần như là bất khả thi.

Trong quy tắc, nếu như đạt được điểm tuyệt đối, thì đã nói rõ món ăn dự thi này đối với tinh thần lực có tác động, vốn đã sở hữu tiềm lực của ngũ tinh trù sư.

Mà tuy người dự thi tại đây, là những trù sư độ tuổi thanh thiếu niên ưu tú nhất toàn bộ Đông minh, nhưng ngũ tinh trù sư tại cả Liên minh lại có bao nhiêu?

Người dân Liên minh trung bình thọ mệnh khoảng 310 tuổi, đây là còn tính cả thọ mệnh của nhân dân sống tại những tỉnh cầu thuộc vùng biên cương kéo thấp giá trị bình quân xuống.

Nếu là trong hoàn cảnh sống thích hợp tại Hoa Đô Tinh, điều kiện y tế phi thường tốt, tuổi tác từ vong trung bình có thể lên tới 400, mà những người thông hiểu thuật dưỡng sinh, còn có thể sống lâu hơn.

Đây chính là món quà đến từ khoa học kỹ thuật.

Mà số tuổi bình quân của ngũ tinh trù sư là bao nhiêu?

Căn cứ vào điều tra mới nhất, tuổi tác trung bình của các trù sư ngũ tinh mới được ghi nhận năm ngoái là khoảng 200, trong đó dưới 100 tuổi, chỉ có vài cái số lẻ. Tuổi tác của đại bộ phận ngũ tinh trù sư, tập trung vào khoảng từ 150 cho đến 200 tuổi, hơn 200 tuổi cũng có rất nhiều người.

Dù sao cái khái niệm “tỉ lệ vàng” của mỹ vị này cũng không dựa vào khoa học kỹ thuật mà cân đo đong đếm. Nó hoặc là dựa vào thiên phú và linh tính, hoặc là dựa vào kinh nghiệm tích lũy quanh năm suốt tháng.

Mà người sở hữu thiên phú lại có bao nhiêu?

Đa phần mọi người vẫn là phải dựa vào chăm chỉ cố gắng mà thành.

Liên minh đã có chừng năm mươi năm, chưa từng xuất hiện ngũ tinh trù sư dưới 50 tuổi. La Tân đột nhiên xuất thế, được cho là sẽ đánh vỡ cái hi vọng suốt năm mươi năm này của Liên minh.

Tây minh cũng xuất hiện thiên tài giống La Tân.

Trong lịch sử, thiên tài luôn là cùng nhau xuất hiện. Ở một đoạn thời gian yên lặng sau đó, sẽ là thời đại của các tân thiên tài này. La Tân cùng La Tì (*) của Tây minh, thì tại cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần trước, được xưng là hai ngôi sao sáng có khả năng dẫn dắt một thời kỳ huy hoàng mới.

(*) Phiên âm tiếng Trung trong bản QT mình vác lên Google Trans thì ra 1 cái tên tiếng anh là Rose (?). Vì không chắc chắn lắm và cũng không biết edit tên Trung-Anh nên để nguyên phiên âm vậy:<

P/s: Hình như tác giả viết sai tên bạn này, vì bạn chưa từng xuất hiện trong truyện, và các tình tiết về sau tuy cũng có nhắc tới 1 nhân vật na ná miêu tả trên, nhưng tên thì lại là Âu-Lôi Mông.

Thẳng đến khi Hạ Tranh tại cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần này xuất thế.

Hết tài thiên tài đều phải nhường bước trước yêu nghiệt này.

Đúng vậy, tân tinh trù sư khác được xưng là thiên tài, chỉ có Hạ Tranh được gọi là yêu nghiệt, dường như đem cậu đặt ra ngoài phạm trù nhân loại. Kể

cả thời điểm xếp hạng cuối cùng, cũng đều ngầm hiểu đem vị trí của Hạ Tranh xếp ra ngoài, so sánh cậu cùng một đám lão bất tử trong Liên minh.

Hạ Tranh hiện tại hiển nhiên càng lợi hại hơn so với trước khi trọng sinh.

Tuy trước khi trọng sinh Hạ Tranh sở hữu trù nghệ kiếp trước cũng không hề thua kém tài nấu nướng của đại trù sư ở thế giới này, nhưng bởi nguyên liệu nấu ăn bất đồng, các chủng loại gia vị không giống nhau, khẩu vị con người cũng khác, kết cấu năng lượng càng thêm không tương tự, Hạ Tranh ở tuổi này khi ấy vẫn còn phải lục lọi tìm cách cải biến.

Mà lúc này cậu so với trước khi trọng sinh lại nhiều thêm bảy năm kinh nghiệm, mang tới biến hóa cũng cực kỳ to lớn.

Cậu khi đó đã hoàn thành kết hợp trù nghệ kiếp trước và kiếp này, sau lại trải qua thi đấu kịch liệt, thu được chỉ điểm của các vị tiền bối, thậm chí tham gia Mỹ thực đại hội, lọt được vào top 100, chiếm được danh hào “đại sư”, trở thành bảo bối được trọng điểm bảo hộ của toàn Liên minh.

Mỹ thực đại hội là cuộc tranh tài lớn nhất của cả Liên minh, ngoại trừ những lão tiền bối đức cao vọng trọng sẽ không tham dự, nó là thịnh hội mà tất cả các trù sư đều kiêng chân mong ngóng, đại biểu cho vinh dự cao nhất của trù giới Liên minh.

Có thể tưởng tượng, Hạ Tranh hiện tại tham gia cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, chính là đang khi dễ tiểu hài tử – đúng là dù tính cả tuổi tác đời này, cậu cũng lắm là lớn hơn bọn họ chừng năm tuổi, nhưng nếu là cộng thêm cả kiếp trước nữa?

Phải nói, có thêm nhiều năm luyện tập trù nghệ của kiếp trước như vậy, Hạ Tranh mới khó khăn lọt vào top 100, trù sư ở thế giới này cũng thực sự không thể coi thường.

Hạ Tranh ở cuộc thi lần này phát huy, đúng như suy nghĩ ban đầu của cậu, đối thủ lớn nhất chỉ có bản thân mình mà thôi. Bất kể thế nào, cậu so với chính mình kiếp trước đã làm tốt hơn rất nhiều.

Ti như dùng nôi áp suất mà có thể tạo ra mỹ vị so được với dùng lửa nhỏ chậm rãi ninh nấu, còn không phá hủy tác dụng của mỹ thực đối với tinh thần lực; rồi lại ti như chế biến ra com chiên bọc trứng.

Các nguyên liệu nấu ăn trước tạm thời không nói tới, riêng loại trứng mà Hạ Tranh lựa chọn lại yêu cầu hòa hậu hoàn mỹ ở đúng thời điểm dịch trứng vừa mới cô đọng lại, nếu hòa hậu không đủ, sẽ lập tức kích phát độc tố; nếu quá lửa, trứng chín già, cũng vẫn có độc.

Đây là một trong những loại trứng khó nấu nhất trong tất cả các nguyên liệu nấu ăn thuộc chủng này.

Đương nhiên, ở những chủng nguyên liệu khác, Hạ Tranh cũng chọn loại khó làm nhất.

Nhưng mà, Hạ Tranh chế biến com chiên bọc trứng, dịch trứng lại không hề bị cô đọng lại.

Cậu đã đạt tới một điểm giới hạn.

Nói cách khác, ai cũng biết, dưới khí áp tiêu chuẩn, điểm giới hạn để nước hóa băng là 0 độ. Thế nhưng vừa vặn ở điểm 0 độ này, hình thái của vật chất cũng không có biến hóa. Tức là đúng tại giới hạn 0 độ, nước sẽ không kết thành băng, và cũng đúng tại giới hạn 0 độ, băng cũng sẽ không thể hòa tan thành nước. Hạ Tranh phải làm thế nào mới khiến cho dịch trứng vẫn có thể “chảy xuống” mà không kích phát độc tố? Tự nhiên là vừa vặn đạt tới “điểm giới hạn”. Chiêu thức ấy đối với nắm giữ hòa hậu, quả thực đã đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Kỳ thực ở kiếp trước, Hạ Tranh cũng dùng nguyên liệu nấu ăn này để chế biến trứng bọc con nhộng, làm món ăn áp trực tại Mỹ thực đại hội – đương nhiên, cậu làm cũng không phải là com chiên.

Có thể được xưng là “thần kỹ” tại Mỹ thực đại hội, đặt ở cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên chính là nghiền ép.

Thời điểm Hạ Tranh làm ra com chiên bọc trứng, rất nhiều trù sư đều lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lúc trước bọn họ còn có thể suy đoán Hạ Tranh có phải hay không chỉ có kỹ thuật dùng dao cao siêu, hoặc là chỉ nghiên cứu sâu đối với món ăn này.

Tuy Hạ Tranh được ban giám khảo đánh giá là “tiềm lực tiếp cận ngũ tinh trù sư” (kỳ thực số liệu thật đã vượt qua ngũ tinh, nhưng bị cố ý che giấu đi), cũng có thể là bất chợt bộc phát linh cảm mà? Sự tình này cũng không phải là chưa từng xảy ra.

Thời điểm cậu hoàn hảo làm ra com chiên trứng bọc, các vị trù sư khác tâm đều loạn lên rồi.

Nếu như món com chiên trứng bọc này không có độc, vậy Quán quân đã có thể được xác định trước thời hạn.

Mà Hạ Tranh lại lựa chọn nguyên liệu nấu ăn không cần quá nhiều thời gian nấu nướng, dẫn tới sau khi cậu hoàn thành phần thi của mình, vẫn còn rất nhiều người đang trong quá trình chế biến món ăn. Mà biểu hiện xuất sắc của cậu ở vòng thứ nhất làm cho đại bộ phận thí sinh không nhận được phải phân tâm chú ý (định lực của vị thành niên luôn là có hạn), thời điểm cậu khí định thần nhàn hoàn thành nấu nướng, tìm của rất nhiều trù sư đều đập rợn lên.

Hòa hậu ngay từ đầu cần phải nắm giữ cực kỳ tỉ mỉ, tâm tình đều đã luống cuống rồi bọn đến vậy rồi, phạm sai lầm cũng là có thể tưởng tượng.

Cũng chính vì vậy, vốn là trù sư hợp cách thông qua vòng khảo nghiệm độc tố này hẳn phải có tới trên trăm vị, hiện tại chỉ còn lại có bốn mươi người.

Thời điểm món ăn của Hạ Tranh thông qua kiểm tra, đạt được trạng thái “không có độc”, khán giả tại hiện trường hoan hô đến suốt chút nữa đem mái nhà sân thi đấu lật tung cả lên.

Giờ khắc này, cho dù có không ít thân nhân của trù sư đã bị loại bỏ đang ngồi tại đây, cũng nhin không được mà hoan hô.

Nguyên nhân rất đơn giản, thí sinh cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên của Đông minh bị Tây minh đè ép đã nhiều năm, lần này rốt cục có thể nở mày nở mặt.

Phải biết rằng, coi như thiên tài được Đông minh công nhận là La Tân, danh tiếng so với La Ti của Tây minh vẫn còn không bằng, bọn họ đã từng thi đấu hữu nghị một lần, lấy La Tân bại bởi năm điểm.

Hiện tại toàn thể nhân dân Đông minh đang quan sát cuộc thi này, đặc biệt khán giả có chút lí giải đối với nấu ăn đều đã sớm tung hô, trừ phi Tây minh cũng đồng dạng xuất hiện một hắc mã yêu nghiệt như Hạ Tranh, nếu không chỉ dựa vào La Ti, tuyệt đối không cách nào ngăn cản Hạ Tranh của Đông minh giành được Quán quân chung cuộc.

Bất quá tuy ngôi vị Quán quân đã sớm được xác định, thi đấu vẫn phải tiếp tục. Nhóm giám khảo đã khẩn cấp muốn được thưởng thức khả năng trị liệu của món mỹ thực có trình độ cực cao này.

Mà Đặng Minh Huy cùng Võ Ninh Lượng thì lại nhìn nhau cười khổ.

Bọn họ khẩn cấp báo cáo lên trên sau đó giấu đi số liệu kiểm tra của vòng thứ nhất, chính là muốn che giấu một chút hào quang của Hạ Tranh, để cho cậu không quá khiến cho vạn chúng chú mục.

Nhưng mà kỹ năng kia vừa ra, giấu giếm phía trước đều bị hủy đi.

Người có thể chế biến ra món này, tuyệt đối sẽ gây nên oanh động.

Tuy là như vậy, nhưng bọn họ vẫn quyết định thay đổi số liệu một chút. Tuy lần này thay đổi, nhất định có thể bị người ta nhìn ra, thậm chí sẽ có người hoài nghi số liệu của vòng trước có phải hay không cũng từng bị thay đổi qua.

Bất quá, vì bảo hộ trù sư vị thành niên, số liệu vượt quá trị số bình thường ở trong cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên sẽ được che giấu đi là chuyện ai ai cũng biết. Ngược lại xem trên truyền hình trực tiếp, mọi người đều hiểu số liệu của Hạ Tranh nhất định sẽ rất nghịch thiên, cho nên để cho bọn họ đoán ra việc số liệu bị che giấu cũng không sao cả.

Tốt xấu gì... Cũng không để người khác biết được trị số này nghịch thiên đến mức nào a!?

Đặng Minh Huy và Võ Ninh Lượng cũng tràn ngập chờ mong.

Lúc đầu còn muốn sau cuộc thi này, mặt dày dùng thân phận đồng nghiệp theo Hạ Viên về nhà ăn cơm chùa. Nhưng Hạ Tranh biểu hiện ra loại thiên phú trù nghệ này, như vậy bọn họ lại không thể đi – đây là quy tắc được cả Liên minh công nhận, quy tắc tôn trọng trù sư.

Đại sư mỹ thực có năng lực tựa như long phượng sừng lân, cơ giáp đại sư có thực lực tuy thừa thót nhưng so với mỹ thực đại sư thì nhiều hơn vô kể, nếu ai cũng vin vào quan hệ, mỹ thực đại sư còn không mệt chết? Cho nên trừ phi là do trù sư tự nguyện, bằng không dù có là trực hệ cũng sẽ không bức ép trù sư nấu ăn. Nếu có người biểu hiện thái độ không tôn kính đối với trù sư, cho dù bản thân trù sư không tức giận, nhưng hiệp hội trù sư mà biết nhất định sẽ cho kẻ kia hiểu hoa kia vì sao mà hồng (?).

Đây cũng không phải là để bảo hộ người kia, mà là bảo vệ hết thảy quyền lợi của trù sư.

Bởi vì đây là lần đầu tiên sau khi trọng sinh Hạ Tranh xuất ra thực lực chân chính, cho nên ngay cả người Hạ gia cũng giật nảy mình.

Bọn họ sớm biết Hạ Tranh lợi hại, thế nhưng Hạ Tranh trước kia cũng chỉ biểu lộ ra bản thân có trình độ xuất sắc hơn trù sư đồng lứa mà thôi.

Thì ra Hạ Tranh đã trưởng thành đến như vậy rồi?

“Nói như vậy, về sau mình không có biện pháp yêu cầu Tiểu Tranh đặc biệt nấu ăn rồi?” Hạ Ngọc vẻ mặt như tro tàn.

Ba mẹ Hạ và Hạ đại ca vừa nghe thấy, nhất thời cũng lộ ra biểu tình nhân sinh thực u tối, nhóm bằng hữu bồi bọn họ ngồi chung một bàn khách quý vốn đang hâm mộ, cũng nhin không được đều cười rộ lên.

Đây quả thực là một sự tình phi thường thống khổ, đáng giá đồng tình (chưa xót a).

Vì không để mỹ thực của Hạ Tranh ảnh hưởng phán quyết của các giám khảo, ban tổ chức thảo luận, món ăn của Hạ Tranh sẽ được cho điểm cuối cùng. Lần này cũng không phải mỗi người cảm một chiếc đĩa để thử vị, dưới yêu cầu mãnh liệt của ban giám khảo, mọi người cùng nhau cảm một cái muỗng hướng món cơm chiên mà tới.

Chiếc muỗng cắt vào vỏ trứng, nhiệt khí từ khe hở tuôn ra, dịch trứng sền sệt chảy xuống bọc lấy nguyên liệu nấu ăn phong phú được bao ở bên trong, khiến cho nhóm giám khảo phải thành kính đem một miếng cơm chiên này bỏ vào miệng, vừa mới nhắm nháp một lần, trong tích tắc, trước mắt bọn họ

xuất hiện pháo hoa sáng ngời.

Mỹ vị này nên đánh giá như thế nào đây?

Có giám khảo cảm giác bản thân phẳng phất như đang lười biếng phiêu đảng giữa một đại dương lòng đào, mà nguyên liệu nấu ăn khác trong com chiên thì hóa thành những chú cá tinh nghịch, cùng mình chơi đuổi bắt; có giám khảo cảm thấy mình như đang nằm dài trong một vườn hoa nguyên liệu nấu ăn, mỗi một đóa hoa bay ra đều là hương vị mà mình yêu thích nhất, gọi lên trong lòng cảm giác “thèm” vô cùng mãnh liệt; có giám khảo lại cảm giác mình đã trôi dạt lên trên không trung, ngay cả ý thức đều muốn bay đi thật xa; mà người sở hữu tinh thần lực càng cường đại, bị trùng kích lại càng mạnh mẽ, tất cả tập niệm trong lòng bọn họ đều theo một miếng com này mà tan biến hết, chỉ còn lại mỹ vị chứa chan hạnh phúc.

Khán giả nhìn nhóm giám khảo nhất trí lộ ra biểu tình thất thần, rồi chảy xuống nước mắt hạnh phúc, bọn họ cũng theo sau chảy xuống... nước miếng (≡).

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Đối với món com chiên lần này, kỳ thực Hạ Tranh cũng không đặc biệt thỏa mãn.

Hạ Tranh chọn lựa tài liệu phải phù hợp với chủ đề của cuộc thi, đồng thời tận hết khả năng tuyển lựa chủng loại có độ khó cao, nhằm tăng thêm điểm cộng. Kết quả như vậy, khiến cho com chiên của cậu dĩ nhiên không phải là lựa chọn tối ưu.

Có lời giải thích là, nguyên liệu càng độc nấu ra món ăn càng ngon, cái này tuy không có căn cứ khoa học, nhưng nguyên liệu nấu ăn ở nơi này quả thực độc tính càng cao, hương khí lại càng đậm đà.

Nhưng nhiều mùi vị thơm ngon kết hợp lại, tất nhiên không thể nào mà hài hòa cho được.

Hương vị của một số nguyên liệu nấu ăn sẽ bị át đi, một số lại bị trung hòa, tuy Hạ Tranh đã đem hết toàn lực khiến cho mùi vị của mỗi một loại nguyên liệu kết hợp với nhau một cách hoàn mỹ nhất, nhưng tại một số thời điểm chính bản thân cậu cũng đành bất lực.

Hạ Tranh chỉ có thể chọn ra vài loại vị đạo có thể dung hợp được, rồi đem những hương vị khác hoặc là bài trừ hoặc là cải biến, mới có thể làm cho com chiên này vừa miệng nhất (dựa theo tiêu chuẩn của cậu).

Nhưng phương thức này đối với trù sư mà nói, thực chất lại là một loại thất bại.

Cứng rắn biến đổi hương vị của một loại nguyên liệu nấu ăn thành một loại hương vị khác, đúng là kỹ năng của bậc thầy, nhưng lại không phải thái độ nên có trong nấu ăn. Nấu nướng, chính là phải đem mùi vị tốt đẹp nhất của nguyên liệu phóng đại thăng hoa, mà không phải là phá hỏng đi hết.

Mỗi một món mỹ thực nổi danh, đều phải trải quy thiên chuy bách luyện mà thành. Thời gian, có thể cho người ta biết, dạng nguyên liệu nào phối hợp lại với nhau, là hoàn mỹ nhất.

Giống như món thịt xào có thể tùy ý bắt gắp trên tinh cầu Ba Thục, thịt xào tiêu ớt và hoa tỏi non đối với toàn bộ người dân Ba Thục, thậm chí đối với tất cả những ai đã từng ăn qua món này mà nói, là hoàn mỹ nhất. Các loại nguyên liệu phối hợp khác với thịt xào như gừng sợi, khoai tây, hoa tỏi non... ở trong lòng họ, đều không phải là món thịt xào chân chính.

1ts4l45-2

201112091034413808

Nếu lại phóng đại thêm chút nữa, đem cái gì mà cà chua dưa chua xào chung với thịt, vậy thì thật đúng là hết thuốc chữa.

f_1469612_1

Đây cũng không phải do nguyên liệu nấu ăn sai, mà là trù sư sai. Cà chua và dưa chua là vô tội.

Hạ Tranh không hài lòng lắm, nhưng người ăn mỹ thực của cậu vào trong miệng lại hài lòng muốn chết.

Thời điểm mọi người cuối cùng cũng từ trong ảo giác mỹ thực mang lại mà hồi thần, nhìn thấy đĩa trống ngay cả một hạt com thừa cũng không có, đáy mắt chợt bốc lên sát khí.

Một phần com chiên ít ỏi như vậy, mỗi người một miếng nhỏ, cảm giác thèm thường vừa mới được khơi gợi lên lại không có cái mà ăn, thực khiến cho người ta vô cùng khó chịu.

Giống như thời học sinh mang theo bao đồ ăn vặt tới trường vậy, thời điểm tự mình ăn thì thấy bình thường, khi cùng bằng hữu chia nhau ăn, liền cảm thấy ngon muốn chết.

Tuy là trình độ mỹ vị giữa hai cái có chênh lệch rất lớn, nhưng cảm giác thì không sai biệt lắm.

Tựa như người khát nước nắng hạn gặp mưa, mới uống vào một ngụm, thanh tỉnh lại thân thể cùng tâm linh mỗi một, sau đó đột nhiên không còn nước nữa.

Thế người kia thì sao?

Càng thêm khát chứ sao!

Nhưng bọn họ tốt xấu gì cũng là giám khảo, không có khả năng trước khán giả toàn trường cùng truyền hình trực tiếp lại yêu cầu thí sinh làm thêm một phần đồ ăn nữa.

May mà thi đấu còn có một vòng cuối cùng, một vòng này ban tổ chức sẽ đưa ra chủ đề, tuyển thủ tự lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cùng phương thức nấu nướng.

Hai vòng trước khảo nghiệm kiến thức nấu ăn cơ bản của thí sinh, còn lại một vòng, sẽ khảo nghiệm năng lực tuyển chọn và xử lý nguyên liệu nấu ăn, cũng như lý giải đối với món ăn, và là một cơ hội cho các trù sư biểu hiện năng lực, đồng thời, phương thức nấu nướng tự do bất đồng, có thể cho phép tuyển thủ tận khả năng biểu diễn sở trường của mình.

Hai vòng thi trước nguyên liệu nấu ăn cùng phương thức nấu ăn đều bị giới hạn, Hạ Tranh đã có thể xuất sắc như thế. Ban giám khảo rất mong chờ, Hạ Tranh sẽ triển hiện phong thái như thế nào ở vòng thi thứ ba.

Đáng tiếc, sau lần tranh tài này, muốn thưởng thức đồ ăn của Hạ Tranh, thì sẽ không dễ dàng.

Ban giám khảo tốt xấu còn có thể nếm thử một hai món ăn của Hạ Tranh, khán giả liền có chút không vui.

Xem được mà ăn không được gì đó thực quá bị kịch mà, biết là vậy nhưng hiện trường vẫn ngồi chật kín người, một vị trí trống cũng khó cầu, khán giả cũng thật là thích tự ngược.

Hoàn hảo ở ngày thi cuối cùng sẽ có một phúc lợi nho nhỏ, ban tổ chức sẽ dựa vào mã số trên vé vào cửa của mỗi người, chọn ra một ngàn khán giả may mắn, tham gia một bữa tiệc đứng. Trù sư lọt top 100 của cuộc thi mỗi người sẽ chế biến hai món ăn.

Tuy tỉ lệ này rất thấp, nhưng tốt xấu gì cũng còn có một tia hi vọng.

*****... Sau khi ngày thi đầu tiên kết thúc, thời điểm Hạ Tranh trở lại khu nghỉ ngơi đã cảm thấy có chút bất đồng rõ ràng.

Vô luận người thực lòng bội phục hay kẻ nịnh hót giả dối, đều vây quanh Hạ Tranh, muốn luận bàn chỉ giáo.

Hạ Tranh tiếp tục trưng ra dáng vẻ bé con ngoan ngoãn, nỗ lực bày ra bộ dạng “Tôi rất nghiêm túc nghe mọi người nói chuyện thế nhưng tôi quá mệt mỏi quá kiệt sức lại không giỏi giao tiếp tôi rất là khó chịu nhưng vẫn phải mỉm cười”, cuối cùng đem đám người kia đuổi đi.

Dù sao Hạ Tranh chắc chắn sẽ đạt danh hiệu đệ nhất, thậm chí ở trận chung kết Liên minh, cũng có thể giành được Quán quân. Cho dù có kẻ đồ kị trong lòng, cũng sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy làm ra sự tình mất lí trí.

Hạ Tranh đã tỏ ra mệt muốn chết rồi, còn muốn quán quít lấy cậu, đó không phải là bày tỏ hữu hảo mà là muốn kết thù.

Người nào cũng biết, mỗi một tuyển thủ tham dự cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên đều rất khấn trương, thể lực và tinh lực tiêu hao so với lúc nấu ăn bình thường còn nhiều hơn, nếu không phải Hạ Tranh đột nhiên xuất thế, trong lúc so tài, các thí sinh kỳ thực cũng sẽ không quấy rầy lẫn nhau.

Trong lòng có suy tính gì, cũng không thể làm đến quá mức.

Hạ Tranh thoát khỏi những người này, rốt cục có thể trở về tắm rửa ngủ một giấc thật ngon, thời điểm đóng cửa lại, ánh mắt nóng bỏng của La Tân sát vách kia làm cho cậu giật cả mình, da gà toàn thân nổi hết lên.

Cậu liền nghĩ tới kiếp trước bị La Tân tỏ tình trước mặt mọi người, da mặt dày cũng sẽ xấu hổ a.

Người này sẽ không lại coi trọng mình đi!?

Chẳng lẽ mình còn phải một lần nữa trải qua sự tình lúng túng như vậy?

Hạ Tranh quăng mình lên giường, chôn mặt vào gối đầu, vô cùng mất hứng.

“Làm sao lại mệt thành như vậy?”

Hạ Tranh ngồi bật dậy như lý ngư đã tỉnh, phòng bị nhìn cái người thừa ra trong phòng kia.

01300542856671142686429346668_s

Hiên Cảnh một tay cầm hoa quả, một tay ôm gối đầu: “Tôi vẫn luôn ở trong phòng, tâm phòng bị của em cũng quá kém rồi. Cho nè, di Phụng khẳng định em ăn không ngon ngủ không tốt, cho nên nhờ tôi đem gối đầu cùng hoa quả tới cho em. Nếu như không phải tôi nhiều lần cam đoan đồ ăn tại cuộc thi Mỹ thực không thể quá kém, di ấy có lẽ còn muốn đưa cơm tới cho em nữa.”

Hạ Tranh nhận lấy hoa quả cùng gối đầu: “Anh vào bằng cách nào?”

“Em bị tổ chức khủng bố theo dõi, lần này lại tạo nên oanh động như vậy, trình độ bảo hộ dành cho em lại đề cao thêm một bậc. Nhờ phúc duyên tình lần trước (?), lần này vẫn do tôi phụ trách an toàn của em. Cho nên một trong những nhiệm vụ của tôi, là nếu có người ra vào phòng của em, phải cam đoan sau đó trong phòng không có vật phẩm nguy hiểm nào tồn tại.” Hiên Cảnh không chút khách khí bóc hoa quả tình yêu Phụng Xu gửi cho Hạ Tranh ăn.

“Có người ra vào?” Hạ Tranh nhú mày.

“Là nhân viên quét dọn vệ sinh.” Phòng nghỉ ở đây cũng có chuyên gia quét tước, tuy là ngoài cửa phòng có lắp máy quay, cam đoan nhân viên công tác sẽ không mang theo vật phẩm dư thừa đi vào, đồ đạc của tuyến thủ cũng sẽ được khóa lại kỹ càng, nhưng Hiên Cảnh vẫn tận chức trách đem gian phòng kiểm tra lại một lần. “Lần tranh tài này nếu như em đạt được danh hiệu đệ nhất khu vực Đông minh, cấp bậc bảo hộ còn có thể nâng lên nữa.”

Hạ Tranh hồi tưởng lại chính mình trước khi trọng sinh, tựa hồ cũng không có ai được điều tới bảo hộ mình a, vệ sĩ đều là bản thân tự mượn tới.

Hiên Cảnh cho là Hạ Tranh không thích có người theo sát mình, một bên chậm rãi ăn trái cây, một bên giải thích: “Yên tâm, bảo hộ đều là âm thầm làm, sẽ không để em phát hiện. Hơn nữa cũng không phải là thời thời khắc khắc đều theo bên người em, căn bản là tùy thời cam đoan an toàn của em mà thôi. Hơn nữa, loại bảo hộ này sau khi em thành niên sẽ rút lui hết, chỉ có khi nào tự em chủ động thỉnh cầu mới lại cung cấp. Trước khi thành niên, nếu như người nhà đưa ra yêu cầu, cũng có thể hủy bỏ loại bảo hộ này. Lấy tính cách của chú Hạ và di Phụng, nhất định sẽ cự tuyệt loại bảo vệ này. Nhà các em lo cho em cũng đủ rồi.

Hạ Tranh gật đầu. Xem ra đời trước bản thân ở dưới tình huống không biết gì, người nhà đã đem sự tình này xử lý tốt. Sau đó thời điểm đi hái quả Dung Nham cũng sắp xếp đầy đủ vệ sĩ. Nếu không phải là có kẻ lái cơ giáp tới, người bình thường ám sát, mình cũng chẳng sợ.

“Nếu là có kẻ sử dụng cơ giáp, người nào bảo hộ cũng vô dụng.” Hạ Tranh nhìn không được tiến hành phi nhỏ đối với trải nghiệm trước khi trọng sinh.

“Cơ giáp được không chế rất nghiêm ngặt, trừ phi là mai phục, nếu không thì cơ giáp còn chưa đụng được đến em, đã bị bắn hạ rồi.” Hiên Cảnh buồn cười nói, “Coi như là mai phục, trước hết cũng phải vận chuyển được cơ giáp đã (!) Nào có dễ dàng như vậy.”

Nhưng mà em đứng là bị cơ giáp giết chết a. Hạ Tranh oán thầm.

Hiên Cảnh lại nói một chút sự tình cần chú ý, sau đó mới lưu luyến rời đi.

Hạ Tranh nhìn theo không nói gì, lại đem phân nửa hoa quả chia cho hân,

“Cha mẹ cũng không biết đường gửi cho tôi ít đồ, tôi thèm đã rất lâu rồi. Đồ ăn của bọn tôi cũng không được tinh xảo như các em vậy.” Hiên Cảnh ai oán nói, cho Hạ Tranh một cái ôm gấu bự bày tỏ lòng cảm ơn, Hạ Tranh ném lại cho hân một ánh mắt vạn phần ghét bỏ.

Hiên Cảnh lúc rời đi không biết dùng loại thủ đoạn công nghệ cao gì, mà không hề khiến cho người khác chú ý. Hạ Tranh vừa muốn tiếp tục sự nghiệp tắm rửa rồi đi ngủ, chợt phát hiện sau lưng thủ búp bê trên giường có dán một tờ giấy, trên mặt chỉ vẽ một con thỏ nhỏ mặc khôi giáp đang dựng thẳng ngón tay cái, bên cạnh viết, “Làm tốt lắm!”

Hạ Tranh đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19

Yêu thích của Hiên Cảnh đối với thỏ (hoặc có lẽ là việc đem thỏ thành chân dung tự họa) khiến Hạ Tranh vô cùng khó hiểu, bắt quả bị Hiên Cảnh làm gián đoạn như thế, cảm giác không thoải mái khi trông thấy La Tân ban nãy vậy mà lại tiêu tán không sai biệt lắm.

Mặc dù đối với loại đầu óc mạng bệnh La Tân này là vô kế khả thi, nhưng “không nhìn đại pháp” dùng vẫn rất tốt. Chỉ cần da mặt đủ dày, có thể coi La Tân sờ tác sờ vi như không khí, cũng chẳng phải là quá khó khăn.

Một trận thi đấu cuối cùng phải mất đến trọn một ngày.

Từ tuyển chọn cho đến sơ chế nguyên liệu nấu ăn, rồi nấu nướng, những việc này dùng thời gian một ngày cũng là đủ.

Trước đó nửa ngày địa điểm sơ tài được dời đến trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao ở ngoại ô, hai mươi vị trù sư tiến nhập vòng thi này có thể lựa chọn nguyên liệu nấu ăn tùy ý, nhân viên của trung tâm bảo tồn sẽ hỗ trợ thu thập.

Ở vòng nghiệm độc trước đó chỉ có bốn mươi người vượt qua kiểm tra một cách vô cùng thâm thẳm, lại ở phần bình xét mùi vị, có khoảng hai mươi thí sinh phải tiếc nuối rời khỏi cuộc thi – bọn họ hiển nhiên cũng gặp phải phiền não của Hạ Tranh, lựa phải nguyên liệu không thể dung hòa mùi vị.

Đương nhiên, lấy trình độ trù nghệ của bọn họ, những việc này vốn chỉ là vấn đề nhỏ – cùng lắm thì lãng phí mùi vị nguyên bản của tài liệu, đem trung hòa hoặc là cải biến đi. Nhưng hiển nhiên rất nhiều người không chỉ ở vòng trước tâm tư rối loạn không thể phát huy tài năng, mà ở giai đoạn xử lý mùi vị này, cũng không thiếu kẻ gặp xui xẻo.

Rõ ràng là khả năng đối mặt với áp lực không đủ a.

Không biết là cố ý hay vẫn là trùng hợp ngẫu nhiên, tuyển thủ ở vòng tranh tài cuối cùng gộp lại cũng được một con số nguyên. Trải qua một ngày thi đấu tàn khốc trước đó, một vòng này, các trù sư đều nỗ lực bình tâm lại.

Bọn họ suy nghĩ cả đêm, Quán quân nhất định là không thể, Á quân phỏng chừng cũng đã được xác định rồi, chỉ còn lại có vị trí thứ ba.

Tuy là xếp hạng ba cũng không tệ, nhưng dưới hào quang của hai tên phía trước, vị trí thứ ba đáng thương này cũng sẽ không được mấy người quan tâm. Cho nên cảm thấy cũng chẳng có gì đáng mà phải tranh giành, dĩ nhiên là tâm bình ý lặng.

Có thể phát huy ra tiêu chuẩn bình thường của bản thân là tốt lắm rồi.

Đề mục của một vòng cuối cùng này đặc biệt trừu tượng, là “Bốn mùa”.

Tỉnh vực Liên minh có rất nhiều tỉnh cầu, không phải mỗi tỉnh cầu đều có bốn mùa, đương nhiên, cũng không phải mỗi một địa phương trên tỉnh cầu đó đều có bốn mùa.

Trung tâm thành thị Hoa Đô Tỉnh, là một địa phương hiếm có sở hữu bốn mùa rõ ràng, tuy là trung tâm chính trị của Đông minh, nhưng cũng là một trong những tỉnh cầu du lịch lừng danh Liên minh.

Chủ đề “Bốn mùa” coi như là nhập gia tùy tục.

Đương nhiên, cũng không phải là yêu cầu thí sinh dùng một món ăn để thể hiện ra cả bốn mùa, độ khó này có chút quá mức.

Các trù sư chỉ cần thể hiện một trong bốn mùa đó là được.

Làm trù sư, ngoại trừ kiến thức trụ cột vững chắc, linh tính cũng phi thường trọng yếu.

Hoặc có lẽ phải nói, kiến thức trụ cột mỗi người đều có thể tự mình trau dồi, mà linh tính, là yếu tố mấu chốt phân chia giữa trù sư giỏi và mỹ thực đại sư.

Trù sư, chỉ là sở hữu kỹ thuật công phu; mà mỹ thực đại sư, lại là nghệ thuật gia.

Món ăn của mỹ thực đại sư có ẩn chứa tâm tư tình cảm, tựa như tác phẩm nghệ thuật của các nghệ thuật gia.

Kiếp trước Hạ Tranh lấy “Xuân” làm chủ đề. Cậu dùng hoa cỏ tươi mới của mùa xuân làm nguyên liệu nấu ăn, chế biến ra một món ăn dạt dào sinh cơ, đạt được số điểm cao nhất toàn trường.

Đời này cậu đương nhiên sẽ không làm lại món ăn kiếp trước.

Nếu không khiêu chiến bản thân, vậy cùng cá mặn (? ~ hẳn là một phép so sánh ẩn dụ của người Trung Quốc) có gì khác nhau?

Cho nên nguyên liệu đầu tiên cậu chọn, chính là cá mặn (...)

20300543009208142192224474735_s

Trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao chỉ có các loại nguyên liệu tươi sống, bởi có phòng ẩm nuôi trồng, nguyên liệu bốn mùa đều đầy đủ, có thể cho trù sư dự thi thỏa thích phát huy.

Nhưng nguyên liệu nấu ăn đã qua yếm ướp thì lại không có.

Lần này Hạ Tranh chuẩn bị lựa chọn toàn bộ nguyên liệu phơi khô, cái này cần phải chế tác ngay tại hiện trường.

Bởi không kịp chờ ngâm gia vị, Hạ Tranh chỉ có thể tự mình điều chỉnh, sử dụng những phương pháp khác, làm ra hiệu quả giống như nguyên liệu nấu ăn

đã được phơi phóng qua.

Hạ Tranh tới bên đầm nước sâu, tính bắt một con cá nước lạnh.

Các loài cá không thể sinh sống trong nhiệt độ vượt quá 20oC được gọi chung là cá nước lạnh. Nước trong đầm sâu, là nước tuyết tan trên núi cao của trung tâm bảo tồn, nhiệt độ quanh năm bảo trì ở 0 độ. Cá trong đầm, có thể sinh sống dưới môi trường 0 độ (nếu như khí áp không đủ làm cho nước đóng băng), nhiệt độ thích hợp nhất là từ 0 đến 10oC.

Cá nước lạnh lân phiến nhẵn nhụi, thịt cá tươi sống có màu đỏ mềm mềm nộn nộn, ăn rất thơm, gần như không có mùi tanh. Theo lý thuyết, là nguyên liệu chế biến món hải sản tốt nhất.

Nhưng nó lại có một khuyết điểm, chính là có rất nhiều gai nhọn, người bình thường muốn ăn sẽ rất lao lực, trù sư cũng rất khó đem những thứ này loại bỏ sạch sẽ.

Hạ Tranh lại thích ăn loại cá này.

Bởi vì Hạ Tranh có thể thuần thực xử lý đám gai nhọn kia, toàn bộ Hạ gia đều yêu thích loại cá nước lạnh này.

Món hải sản của Hạ Tranh, cần dùng một cái đầu cá lớn.

Tuy nhân viên công tác cảm thấy loại cá này rất khó sơ chế, bất quá do trù sư yêu cầu, hấn vẫn hỗ trợ bắt cá. Nhưng Hạ Tranh lại tự mình cầm cán dài của lưới đánh cá, vung tay lên, lập tức mò được một con cá lớn, so với nhân viên công tác còn mau lẹ hơn.

Nhân viên công tác: “...”

Sau khi mò được cá, Hạ Tranh liền ngay tại chỗ đem thịt cá xử lý, cạo vỏ bỏ nội tạng, loại bỏ gai nhọn mọc thành phiến, sau đó dùng muối ủ kỹ, cất vào rương nhỏ mang theo bên người.

Nhiệt độ trong rương khoảng trên dưới 40oC, đồng thời mô phỏng ánh mặt trời, là môi trường phơi nắng nguyên liệu nấu ăn tốt nhất.

Ngay sau đó, Hạ Tranh lại đi đào măng non, hái nấm kê từng và nấm từng nhưng, chọn một khối thịt lợn rừng nửa nạc nửa mỡ, đánh một con chim trĩ còn sống, cuối cùng còn đào lên rất nhiều hoa hoa thảo thảo dùng làm đồ gia vị.

Nhân viên công tác chạy theo sau Hạ Tranh thần tình chết lặng. Hạ Tranh không chỉ động tác xử lý nguyên liệu nấu ăn nhanh nhẹn, ngay cả việc đánh bắt nguyên liệu cũng vô cùng quen thuộc, ít khi cần tới nhân viên công tác xuất thủ tương trợ.

Thậm chí lúc đi chuyển trong núi rừng, hành động của nhân viên tuần sơn bình thường còn không miễn tiếp bằng Hạ Tranh.

Hạ Tranh không cần dây kéo, hai tay vừa leo hai chân vừa đạp là có thể vọt lên cây hái quả, nhân viên công tác thì hãy còn ở bên dưới dựng thang.

Quá trình từng tuyển thủ lựa chọn nguyên liệu nấu ăn cũng có máy quay ghi lại một cách trung thực. Người chủ trì vừa này hãy còn bình luận trù sư khác chọn lựa có bao nhiêu nghiêm túc chăm chú, thậm chí soi mói thái độ, chỉ ra những trù sư này đối với tài liệu nấu ăn của mình có bao nhiêu chú trọng, kết quả máy quay vừa chuyển tới Hạ Tranh, khán giả liền không thể dời mắt.

“Hạ Tranh rõ ràng cho thấy lúc bình thường cũng là tự mình tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.” Lý Hâm thờ dài nói, “Nhìn động tác của Hạ Tranh, so với nhân viên công tác chuyên môn săn bắt nguyên liệu nấu ăn còn ưu tú hơn rất nhiều. Rất khó tưởng tượng, Hạ Tranh trước kia đã trải qua loại huấn luyện như thế nào. Bất quá làm một trù sư xuất sắc, sớm muộn gì cũng phải đi lên con đường tự mình thu thập nguyên liệu nấu ăn, Hạ Tranh đã vượt trên những người khác rất nhiều.”

“Hạ Tranh vẫn chỉ là một cậu bé vị thành niên.” Cù Giai cũng tán dương, “Người nhà của cậu vì để cậu luyện được kỹ năng săn bắt nguyên liệu nấu ăn, nhất định đã vô cùng hao tâm tốn trí.”

Tại chỗ ngồi của khách quý trên khán đài, Hạ Ngọc dùng cùi chỏ đụng đụng Hạ Khâm: “Đại ca, tiểu đệ đệ mỗi lần đi trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn, chẳng lẽ không phải là tới quan sát học tập, mà là tự mình ra tay? Lẽ nào trước kia nó đã làm qua chuyện nguy hiểm như vậy?”

Sắc mặt Hạ Khâm từ xanh lét chuyển qua đen sì. Thao tác quen thuộc như vậy, việc này khẳng định đã làm không chỉ lần một lần hai đi?

Trong khi những người khác tán thán không thôi, thì người Hạ gia lại nghĩ, đợi sau khi Hạ Tranh trở về, nhất định phải hảo hảo giáo huấn cậu một trận.

Đương nhiên, thời điểm gặp được Hạ Tranh, đám nhi không đệ không này đến tột cùng có thể nói ra lời khiển trách hay không, có trời mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Sau khi Hạ Tranh thu được đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, cũng không lập tức trở về nơi tập trung, mà ở trên một khoảnh đất trống dựng một cái lò đất, nhặt nhanh cành khô bắt đầu hun khói nguyên liệu nấu ăn.

Mỗi một loại nguyên liệu nấu ăn lại được sử dụng những vật chất bất đồng để hun khói, có nhánh cây bách, cành trúc và xác (vỏ) măng, còn có cả cành hoa, cùng nhiều chủng loại hoa quả và cỏ cây không biết tên khác nữa.

Các thí sinh khác đã lục tục trở lại hội trường bắt đầu nấu nướng, mà Hạ Tranh thì vẫn còn ở trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn.

Nhưng cậu cũng đã bắt đầu nấu nướng rồi.

Lợi dụng những tài liệu nguyên thủy nhất, cùng các yếu tố gió, nước, ánh mặt trời thuận túy.

So với lò bếp lạnh lẽo trong hội trường cùng bầu không khí dường như cũng khẩn trương căng thẳng y như biểu tình trên khuôn mặt tuyền thủ, quá trình nấu nướng của Hạ Tranh, nhìn thì thô sơ, rồi lại tràn ngập không khí ung dung hài hòa, khiến cho người ta trông thấy, cũng không khỏi sinh lòng chờ mong, trên mặt nhịn không được mang theo tiểu ý.

Bởi vì món ăn Hạ Tranh chế biến cần được hun khói, không có cách nào hoàn thành tại hội trường, cho nên lúc cậu tới đây, đã mang theo nguyên bộ đồ làm bếp.

Dù sao quy tắc cũng không có nói là phải đem nguyên liệu nấu ăn mang tới hội trường, sử dụng dụng cụ làm bếp ở hội trường để nấu nướng. Như vậy nấu ăn ngay tại chỗ này, rồi đem thành phẩm mang về, cũng là có thể.

Nếu như chế biến món ăn này ngay tại hội trường, thì cần phải có nguyên liệu nấu ăn được tẩm ướp sẵn. Nhưng toàn bộ nguyên liệu tại trung tâm bảo tồn đều là đồ tươi sống.

Dùng bùn đất dựng thành bếp, nhặt cỏ cây thực vật tới châm lửa, Hạ Tranh sử dụng phương thức nguyên thủy nhất, thuần thực không chế hòa hậu.

Nhân viên công tác đi theo Hạ Tranh về mặt tò mò, vốn định xuất thủ hỗ trợ, nhưng Hạ Tranh thấy hiện tại mọi thứ đã trong quá trình nấu nướng, không thể để người ngoài nhúng tay, bèn yên chuyển cự tuyệt.

“Kỳ thực rất nhiều việc Hạ Tranh làm cũng không thuộc về qui trình nấu nướng, để nhân viên công tác hỗ trợ cũng không có gì đáng trách.” Lý Hâm bình luận, “Hạ Tranh dường như sau khi tìm được nguyên liệu nấu ăn, dựa theo điều kiện đương thời mà chế tạo ra đồ dùng làm bếp tất cả đều đem qui vào công việc của trù sư, chuyện này khiến cho nhân viên công tác thành ra có chút thừa thãi a. Bất quá mỹ thực đại sư đều có chút cá tính đặc biệt cùng kiên trì của riêng mình, Hạ Tranh tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng có lòng kiên trì của chính mình a.”

Lý Hâm nói ra lời này là đã coi Hạ Tranh như một mỹ thực đại sư, mặc dù Hạ Tranh hiện tại còn chưa thi được cấp bậc trù sư tương ứng.

Nhưng đánh giá của hắn, bất luận kẻ nào nghe được cũng không cảm thấy không đúng.

Sử dụng phương pháp thô sơ nhóm lửa nấu ăn, rất dễ dàng bị dính bụi đất. Nhưng cho dù khuôn mặt bị khói hun đến nhem nhuốc, hai tay Hạ Tranh vẫn luôn thực sạch sẽ.

Cậu đã chuẩn bị tận mấy đôi bao tay, dùng cho nhóm lửa các loại. Mà ở thời điểm xử lý nguyên liệu nấu ăn mềm mại, cậu lại coi bỏ bao tay, để lộ ra một đôi bàn tay trong suốt trắng ngần.

Đôi tay này, không nhiễm một tia khói lửa nhân gian, nhìn qua tuyệt không hề giống đôi tay vốn phải chịu đủ khói xông lửa đốt của một trù sư.

Nhưng một đôi tay như thế, thời điểm thao tác dụng cụ làm bếp và xử lý nguyên liệu nấu ăn, lại vui lòng đẹp mắt tựa như hai tay múa may của nhạc trưởng vậy, làm cho nguyên liệu nấu ăn tựa hồ cũng tuân theo nhịp điệu của cậu, tấu lên khúc nhạc tuyệt mỹ nhất.

Khán giả quan sát Hạ Tranh sử dụng đủ loại phương pháp sơ chế nguyên liệu nấu ăn, cắt tía thành muôn vàn hình dáng, rồi lại ở những khoảng thời gian bất đồng, phân chia bỏ vào trong một bình ngói nhỏ. Sau khi thả vào bình tất cả các loại nguyên liệu nấu ăn, Hạ Tranh mới bắt đầu nêm nếm gia giảm.

Thời điểm cậu nêm gia vị biểu tình tựa như thờ ơ, động tác trên tay có vẻ vô cùng tùy ý, dường như dưới tay cậu món ăn này cũng chẳng phải mỹ thực được tỉ mỉ chế biến gì, mà chỉ như đang nấu nướng cho người nhà, một món ăn thông thường đầy tùy ý rồi lại bao hàm vô vàn tâm ý.

Có nhà ai ở thời điểm nấu ăn cho thân bằng hảo hữu, còn có thể lộ ra vẻ mặt khẩn trương, giống như phải đem gia vị sử dụng chính xác đến từng khắc?

Tôi hiểu khẩu vị của thân nhân, cho dù phải nhắm mắt lại, cũng có thể chế biến ra món ăn người nhà ưa thích nhất.

Hạ Tranh phảng phất, như đang mang theo loại tự tin khi đối diện với thân nhân này.

Lộ sành “cô lỗ cô lỗ” trào lên bọt khí, Hạ Tranh dùng muỗng nhỏ khuấy đều một cái, sau đó hạ lửa xuống, rót Hoàng tửu vào, đẩy nắp lại, bắt đầu chậm rãi dọn dẹp đồ làm bếp.

Rửa sạch dụng cụ nấu ăn.

Nguyên liệu thừa thì chôn ngay tại chỗ, những thứ này đều là phân bón tốt nhất.

Địa phương dùng làm chỗ hun khói tưới qua một lần nước, lại dùng bùn đắp lên, khoảnh đất trống liền khôi phục nguyên trạng.

Một chuỗi hành động làm được đến vô cùng thuần thực, tỏ rõ Hạ Tranh đã làm đi làm lại loại việc này rất nhiều lần.

“Câu ấy nhất định đã kinh qua tu hành vô cùng khắc khổ.”

Ở thời điểm hai vị chủ trì đồng thanh đánh giá, trong đầu khán giả cũng gần như cùng một lúc toát lên ý nghĩ này.

Cậu vẫn còn là trẻ vị thành niên a.

Tuy pháp luật định ra tuổi mười tám là tuổi trưởng thành, có thể hoàn toàn chịu trách nhiệm về các phương diện chính trị và xã hội. Nhưng nhân dân Liên minh đều công nhận, hai mươi lăm tuổi, mới là tuổi thành niên chân chính.

Rất nhiều địa phương cũng như công tác nguy hiểm, đều nghiêm khắc hạn chế độ tuổi ở trên hai mươi lăm.

Hạ Tranh mới mười sáu, không thể nghi ngờ là con nít trong đám con nít.

Có thể bày ra trù nghệ tinh xảo, cũng biểu hiện trong dã ngoại quen thuộc khác hẳn người thường, làm cho khán giả tán thán lại có chút không nỡ.

Gia trưởng nhà ai mà ác tâm thế, để cho hài tử phải chịu khổ sớm như vậy.

Trù nghệ thì cũng thôi, lại còn đem con vứt ra ngoài dã ngoại rèn luyện, thực sự là chuyện mà gia trưởng hợp cách nên làm sao?

Liên minh vô cùng quan tâm tới thế hệ trẻ, phúc lợi dành cho tui nhỏ cực kỳ tốt. Người Liên minh có thời kì trưởng thành rất dài, cho nên độ tuổi vị thành niên ngắn ngủi lại càng được quan tâm hơn.

Rất nhiều khán giả đều nghĩ, Hạ Tranh có trù nghệ như thế này, nói rõ thiên phú tốt vô cùng. Cho nên, trở thành đại sư sớm mười năm hay muộn mười năm, có chỗ nào khác nhau sao? Tuổi thọ của nhân loại, nhưng là hai ba trăm năm kia mà? Là gia trưởng vô trách nhiệm nào, lại bức bách hài tử đến thế?

Bọn họ không tin một đứa bé hồn nhiên ngây thơ tựa tờ giấy trắng, lại biết tự mình chuốc khổ vào thân.

Nhất định là lỗi ở gia trưởng.

Mà thân phận Hạ Tranh tuy không phải là tin tức được công khai gì, nhưng vẫn có người biết tới. Khán giả tại chỗ không cách nào thu được tư liệu, nhưng khán giả xem qua truyền hình trực tiếp có thể dùng đủ loại thủ đoạn để biết được.

Hạ Tranh xuất thân từ gia tộc chiến sĩ cơ giáp nổi danh Hạ gia, Hạ gia đời đời tông quân, trên cơ bản cũng có thể làm được đến hàng Tướng, có thể nói là lực lượng phòng ngự trụ cột vô cùng vững chãi của Liên minh.

Hạ Tranh cũng là hài tử duy nhất không sở hữu tinh thần lực.

Khán giả vẻ mặt thổn thức, hài tử này quả nhiên là bị kì thị, bị ăn thật nhiều đau khổ a! Nói không chừng cho dù có được một tay trù nghệ cao siêu, cũng vẫn không được người nhà coi trọng đâu.

Cho dù là trù sư, ở trong cơ giáp thế gia, cũng vẫn là ngoại tộc a! Huống chi trù sư có thể khiến cho người sở hữu tinh thần lực tôn trọng, còn là lòng phượng sùng lân nữa.

Hài tử này nhất định là vì khiến cho thân nhân một lần nữa coi trọng, không phải, rất có thể cậu chỉ là mong muốn được người nhà nhìn nhận, nên mới cố gắng như vậy đi.

Chuyện cậu ở dã ngoại tu hành cũng có thể lí giải, do mọi người trong nhà không coi trọng cậu! Nói không chừng còn không biết đến chuyện này đâu.

Nghiep chương mà, bị kịch hào môn a.

Quả thực không biết chuyện Hạ Tranh rèn luyện tại dã ngoại, nhưng cũng chưa bao giờ bỏ bê Hạ Tranh, người Hạ gia vẻ mặt vừa buồn bực vừa mê man.

Hạ Tranh trước mặt bọn họ vẫn là một bé cưng ngoan ngoãn nhu thuận đến không thể nhu thuận hơn, cũng chính vì vậy, người nhà ngay cả việc Hạ Tranh thông thạo thể thuật cũng không biết.

Cho nên càng không biết đến việc Hạ Tranh ở trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao tự mình tu hành.

Bọn họ còn tưởng Hạ Tranh chỉ là muốn đi giải sầu, nhìn ngắm môi trường sinh thái nguyên thủy của nguyên liệu nấu ăn mà thôi.

Trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao lại không phải địa phương nguy hiểm gì (từ phi tự đi tìm khổ hoặc là đụng phải người xấu).

Kỳ thực Hạ Tranh... Quả thực cũng không phải ở nơi này luyện thành kỹ năng sinh hoạt ngoài dã ngoại, mà là kế thừa kinh nghiệm từ đời trước.

So ra thì trung tâm bảo tồn Kinh Giao đời này có thể cho cậu được bao nhiêu rèn đúc cơ chứ? Lần này nếu không phải vì thi đấu, đồng thời có nhiều nhân viên công tác theo sau, cậu cũng không thể tiến vào trong rừng rậm như thế này.

Cho dù là người trưởng thành, tới địa phương nguy hiểm cũng đều phải có nhân viên công tác hộ tống, huống chi là vị thành niên?

Địa phương lần trước cậu “tao ngộ phần tử khủng bố” kỳ thực cũng rất an toàn, chỉ là hồ lớn bình thường mà thôi, xung quanh còn có đường đi trái đá cuội nho nhỏ, giống như một công viên, chỉ là vị trí có hơi lệch đi một chút.

Người Hạ gia dưới tình huống không biết gì hết, đã bị xem là điển hình của gia đình hào môn chen ép đứa con nhỏ đáng thương.

Cầu cho bọn họ khi biết chuyện sẽ không tạo thành bóng ma trong lòng.

Sốt ruột! Nhi tử/đệ đệ vốn cho là rất ngoan ngoãn kỳ thực cũng không giống như vẻ ngoài biểu hiện ra nghe lời như vậy phải xử lý làm sao?!

Hạ Tranh lấy một khối gỗ lớn được nung đỏ như than củi ra, bỏ vào trong rương nhỏ, sau đó đem bình ngói thận trọng đặt vào, công rương nhỏ không nhanh không chậm quay về hội trường.

Đợi đến lúc về tới hội trường, canh trong hũ đại khái cũng đã được nấu tốt lắm.

Lúc này cậu cũng không biết, vì biểu hiện của mình, khiến cho người nhà bảo trì về mặt u oán mất mấy ngày.

Lại càng không biết bởi vì “quá khứ đáng thương” của mình, làm cho Ninh Quân rất là tri kỷ, đem cậu từ “tiểu bằng hữu tương đối có hảo cảm vô tình gặp được” tăng lên tới trình độ “người có thể trở thành hảo bằng hữu cũng không biết chừng”.

Trời mới biết vì sao Ninh Quân lại có loại cảm giác này, có lẽ vì cả hai đều rất tài hoa, cũng đều đã từng trải qua những chuyện không mấy vui vẻ chăng?

Cho dù về sau Ninh Quân cũng biết người Hạ gia đối với Hạ Tranh rất không tệ, vẫn cho rằng Hạ Tranh dưới tình cảnh khuyết thiếu giao lưu này cũng không được vui vẻ, cần được chiếu cố thật tốt – tuy suy nghĩ này kỳ thực cũng không sai, nếu không phải trong cơ thể Hạ Tranh là một linh hồn thành thực, loại thận trọng đối đãi này của người Hạ gia, nói không chừng đối với một đứa nhỏ, là tổn thương cực lớn a!

Thời điểm Hạ Tranh ở trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn, kỳ thực toàn bộ quá trình đều có Hiện Cảnh âm thầm bảo vệ.

Hiện tại đẳng cấp bảo hộ dành cho Hạ Tranh đã đạt đến một tầm cao mới, ngay cả cấp trên là thủ trưởng của hán cũng bị kinh động.

Kể cả khi người Hạ gia yêu cầu triệt tiêu bảo hộ từ phía chính phủ, để người nhà tự tiếp nhận nhiệm vụ, bọn họ vẫn không hề buông lỏng bảo vệ đối với Hạ Tranh.

Nhìn biểu hiện của Hạ Tranh ở chỗ này không giống với hành vi lúc bình thường, Hiện Cảnh luôn cảm thấy có chút quái dị.

Loại quái dị này làm cho hán có cảm giác như một hòa thượng lùn hai thước với tay sờ không tới đầu (Vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết chính mình đang nghĩ gì?).

Hạ Tranh tuy làm ra hành vi bất đồng, nhưng lại cho người ta cảm giác giống y như những lúc bình thường, tựa hồ không có chỗ nào không đúng.

Sao lại quái dị thế này nhỉ?

Thẳng đến khi Hiện Cảnh hộ tống Hạ Tranh trở về hội trường, nhìn trù sư khác không giống như lúc ở bên ngoài, thần tình khẩn trương căng thẳng, hán mới bừng tỉnh đại ngộ.

Chính là bởi vì Hạ Tranh khi ấy cho người ta cảm giác quen thuộc, cùng bình thường giống nhau, nên mới thấy quái dị a!?

Hạ Tranh vô luận là lúc ở dã ngoại thể hiện một vài động tác nguy hiểm, hay là thời điểm làm chuyện vô cùng mệt nhọc, thậm chí khi săn bắt nguyên liệu nấu ăn là loại hành động vốn nên tràn ngập hơi thở lợi hại, vẫn luôn bảo trì biểu tình bình tĩnh khéo léo, ngay cả thời điểm hạ dao cũng là như thế.

Tựa như những chuyện hiện tại cậu làm, cùng những việc khác hay làm trong sinh hoạt thường ngày là như nhau, không có gì bất đồng.

Điều này khiến cho Hiện Cảnh vốn nhạy bén cảm thấy rất không hài hòa.

Có thể đây là bởi vì trù sư đối với loại chuyện này đã tập mãi thành quen, cho nên mới không mang tâm tình dao động nào đi? Hiện Cảnh cảm thấy có khả năng mình đã nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21

Thời điểm Hạ Tranh trở lại hội trường thi đấu, có một bộ phận trù sư đã hoàn thành xong món ăn của mình.

Các trù sư đều tập trung vào việc nấu nướng của bản thân, không có thời gian nhìn lên màn ảnh lớn xem Hạ Tranh đang làm cái gì. Thấy Hạ Tranh trở lại, bọn họ đều có chút khần trương, lại có chút khó hiểu.

Hạ Tranh rốt cục là đi thu thập loại nguyên liệu nấu ăn hiếm có khó tìm nào, mới có thể về trễ như thế? Thời gian còn lại đủ cho cậu chế biến món ăn sao?

Lấy thực lực Hạ Tranh bày ra trước đó, chắc cũng có thể đi?

Đến khi Hạ Tranh bật bếp lên, đem lọ sành từ trong than củi còn chưa tắt hẳn từ rương nhỏ ra, chuyển qua bếp lò lớn, bọn họ mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra Hạ Tranh đã sớm bắt tay vào nấu nướng rồi, nói không chừng món ăn này cũng sắp hoàn thành.

Trên thực tế đúng là như vậy.

Tuy đã sinh ra mùi vị rồi, nhưng nếu có thêm chút thời gian hầm cách thủy, hương vị sẽ càng đậm đà hơn, cho nên Hạ Tranh chờ tới những giây phút cuối cùng mới nộp món ăn lên.

Rất nhiều trù sư lựa chọn món ăn cần thời gian ninh nấu lâu dài giống cậu, cũng đợi đến lúc này mới nộp lên mỹ thực của mình.

Vòng tỷ thí này rất đơn giản, ban giám khảo sẽ trực tiếp tiến hành thưởng thức.

Trù sư cũng không được trình bày trước món ăn mình chế tác mang chủ đề gì, tất cả từ giám khảo tự mình phán đoán.

Phải có ít nhất một nửa số thành viên trong ban giám khảo nhất trí đoán trúng chủ đề mà thí sinh đã chọn và đệ trình lên, thì món ăn ấy mới được tiến tiếp vào vòng bình xét mùi vị.

Món ăn được vị trù sư thứ nhất trình lên một cách tự tin vì là đồ tươi sống, cho nên được giám khảo chọn thưởng thức đầu tiên.

Hắn tạo hình món ăn rất đẹp, tựa như một ngọn tuyết son, bên trong núi tuyết, là thịt được cắt tia thành đủ loại hoa hoa thảo thảo, thịt ở đây bao gồm thịt của đủ loại sinh vật từ thú trên cạn, cầm điều trên không, cho tới hải sản dưới nước. Cảnh là thì là các loại rau dưa tươi ngon được cắt tia thành.

Món ăn này bày ra kỹ thuật dùng dao vô cùng xinh đẹp, đối với chất lượng của nguyên liệu nấu ăn cũng cực kỳ đề tâm, hơn nữa khó có được là, hoa thảo cùng cành lá của hắn cũng không trực tiếp dùng nguyên liệu nấu ăn tươi sống, mà còn trải qua tẩm ướp gia vị. Có một chút còn là đồ ăn chín.

Vị trù sư kia hiển nhiên đối với tác phẩm của mình rất có lòng tin.

Nhưng đến khi nghe ban giám khảo phán đoán chủ đề, sắc mặt hắn lập tức sa sầm xuống.

Quả nhiên một chút cũng không thay đổi. Hạ Tranh trầm nghĩ.

Đầu bếp trình lên chủ đề Đông.

Toàn bộ ban giám khảo lại đoán là Hạ.

Trù sư hiển nhiên không hài lòng, nhìn qua là biết món ăn mùa đông a, tuyết trắng mệnh mang thể kia mà.

Giám khảo trong lòng cười nhạt: Mùa đông ai sẽ ăn thứ đồ chơi này chứ, tiêu chảy chết a!

Hiển nhiên giám khảo có ấn tượng vô cùng xấu đối với thí sinh sau khi được cho điểm còn chưa lĩnh hội được hàm nghĩa của đề mục, đối với giám khảo lại còn bất kính này, bất quá bởi đối phương vẫn chỉ là vị thành niên, lời nói của bọn họ vẫn tương đối uyển chuyển.

“Thời điểm ăn kem ly, sẽ liên tưởng tới mùa đông ư?”

Trù sư sắc mặt lập tức đen sì.

Khán giả cũng xì xào bàn tán, xin lỗi nha, bọn họ còn chưa được ném thử, chỉ nhìn món ăn, đã cảm thấy nhất định là chủ đề mùa hạ rồi.

Bọn họ còn nghĩ, thí sinh này đầu óc cũng thực linh hoạt, mùa hạ chẳng lẽ không nên dùng đá bào sao.

Kết quả thì ra ý tứ của người ta là mùa đông.

Thời điểm vị trù sư này buồn bã tiến về phía lối ra, có mấy người khác sắc mặt cũng tối sầm xuống.

Trong số bọn họ, cũng có người lấy băng đá để thể hiện mùa đông, và sử dụng ớt cay biểu thị lửa nóng mùa hạ.

“Nấu ăn không chỉ là nghệ thuật thị giác, mà còn là nghệ thuật vị giác. Những trù sư này chỉ chú trọng hình thức bên ngoài của nấu ăn, quên mất nấu ăn quan trọng nhất là hiệu ứng kinh diễm trên đầu lưỡi, chờ mong khi lướt qua yết hầu, cùng cảm giác thỏa mãn khi món ăn đã tiến nhập dạ dày, toàn thân ngập tràn âm áp.” Lý Hâm vô cùng cảm khái. Những trù sư này trù nghệ không có vấn đề gì, thế nhưng lý giải đối với nấu ăn, và linh tính bản thân, còn kém một chút.

Người ta nói thành công đến từ 1% linh cảm, và 99% nỗ lực. Nhưng 99% nỗ lực kia ai cũng có thể đạt được, duy chỉ có 1% linh cảm, mới là một cái lạch trôi.

Những trù sư này, chính là thua ở trên 1% kia.

Lý giải sai lầm đối với chủ đề, có ba vị trù sư, bên cạnh đó có bốn người vì món ăn mờ nhạt không rõ ý nghĩa, số giám khảo đoán trúng chủ đề không tới một nửa, cuối cùng trực tiếp loại bỏ đi bảy thí sinh.

Món ăn của các tuyển thủ còn lại, chẳng những muốn tuyển chọn dựa trên mùi vị, còn phải xét cả nguyên liệu nấu ăn, cùng với phương diện dinh dưỡng đối với cơ thể mà cho điểm, cuối cùng mới là kiểm tra tác dụng lên tinh thần lực.

Tác phẩm của Hạ Tranh một là vị phương thức chưng cách thủy, lấy ra sớm mà không dùng ngay mùi vị cũng không bị biến đổi, hai là món của cậu cũng là món ăn mọi người mong đợi nhất, vì lo lắng giám khảo sau khi dùng qua thức ăn của Hạ Tranh dù có dùng trà thảo dược tẩy vị, mỹ vị vẫn sẽ khắc sâu trong tâm trí, ảnh hưởng đánh giá công bằng của họ đối với các tuyển thủ khác. Cho nên, món ăn dự thi của cậu vẫn được giữ lại làm món áp trực.

Thời điểm Hạ Tranh bùng lên lộ sành xấu xí của mình, giám khảo đều không tự chủ được khẽ nâng cằm lên, ngời thẳng người lại, thần tình nghiêm túc, dùng ngôn ngữ cơ thể biểu thị cái gì gọi là kiễng chân trông ngóng.

Khán giả cũng đột nhiên lặng ngắt như tờ, dùng ánh mắt rực lửa ngóng nhìn lộ sành cũ kĩ kia. Bọn họ vẫn chưa ngửi được hương khí, cũng không có khả năng nếm thử mùi vị, nhưng nước miếng trong miệng đã bắt đầu tiết ra.

Biểu hiện của Hạ Tranh ở hai vòng thi trước, đã làm cho khán giả dù không nếm qua mỹ thực của cậu, trong đầu cũng đã lưu lại ấn tượng mặc định về mỹ vị này.

Không chỉ là giám khảo cùng khán giả, mà người ủng hộ đang xem truyền hình trực tiếp, còn có trù sư dự thi, ánh mắt đều dính vào trên lộ sành.

Lần này yêu nghiệt kia sẽ lại xuất ra món ăn kinh người nào đây?

Thời điểm nắp đậy lộ sành được mở ra, hơi nước cùng mùi hương bị bật kín bên trong đồng loạt bay lên, ngập tràn khứu giác nhóm giám khảo.

Mùi hương này nên nói thế nào nhỉ, rất thơm, một mùi hương rất thông thường, rất phổ thông nhưng lại khiến cho người ta nhận không được sinh lòng âm áp.

Hình dung mâu thuẫn như vậy, làm cho ban giám khảo vô cùng nghi hoặc.

Bọn họ múc đồ ăn ở hũ cách thủy nằm bên trong, cho vào chén nhỏ, dùng muỗng nhẹ nhàng xúc lên một chút, ở bên miệng thổi nhẹ, rồi ăn vào.

Vẫn như cũ là một mùi vị rất thông thường, phổ thông đến dường như trăm sông quy về một mối.

Thế nhưng loại mùi vị phổ thông này, lại làm cho bọn họ không nhận được mà muốn tiếp tục thưởng thức, thẳng đến khi chiếc muỗng chạm vào đáy chén phát sinh tiếng vang lạnh lạnh, chén kia cũng chỉ còn dư lại một chút canh thừa.

“Đồng!”

Toàn bộ ban giám khảo cùng nhất trí nói.

“Đồng.” Hạ Tranh cũng trình lên chủ đề của mình.

Mà sau khi trình lên chủ đề, nhóm giám khảo cũng không tiếp tục đánh giá, mà là thật nhanh đem chút canh thừa trong hũ chia nhau sạch sẽ.

Một cái lộ sành nhỏ như vậy, giám khảo lại nhiều đến thế, mỗi người chia nhau còn chưa được một chén con đủ tiêu chuẩn.

Chưa thỏa mãn a.

Dùng món ăn được chưng cách thủy để thể hiện mùa đông, cũng rất dễ gọi nhớ tới chủ đề này.

Tuy là bốn mùa đều có thể ăn đồ cách thủy, nhưng mùa đông dùng loại canh súp nóng hổi này mới là phổ biến nhất.

Nhóm giám khảo trước kia cũng từng được thử qua đồ ăn hầm cách thủy biểu thị chủ đề “Đông”.

Đồ ăn chung cách thủy ấm áp, nguyên liệu dinh dưỡng thích hợp với mùa đông, rất dễ dàng để cho người khác đoán ra chủ đề.

Cho nên vòng phán đoán chủ đề này kỳ thực cũng không khó.

Nhưng cách làm lộ liễu như vậy, sử dụng chính món ăn và nguyên liệu để thể hiện chủ đề, giám khảo cho điểm cũng không cao.

Nhóm giám khảo càng muốn nhìn đến được, linh tính của trù sư.

Chính là cái loại khái niệm huyền diệu khó giải thích kia.

Hạ Tranh trình lên cũng là món ăn chung cách thủy, cũng rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng tới đồ ăn mùa đông.

Thế nhưng phương thức biểu đạt lại không giống với những người khác.

Nguyên liệu nấu ăn của cậu tuy cũng rất bổ dưỡng, món canh cũng cốt là để đem lại nóng ấm cho cơ thể thực khách, thế nhưng rất nhiều nguyên liệu cậu sử dụng cũng không thông thường, không phải nguyên liệu nên có trong mùa đông.

Bao gồm cả cá nước lạnh, khi đông về đều sẽ trốn xuống đáy nước để trứng, vào mùa đông sẽ bị cầm sẵn bắt (tuy người thích ăn cá này cũng không nhiều lắm).

Cậu đem rất nhiều nguyên liệu nấu ăn không có trong mùa đông, bỏ vào nấu canh.

Nhưng mà, canh này vừa vào miệng, giám khảo trong lòng đã có thể xác định ngay, đây chính là “Đông”.

Hoặc nên nói, “Niên”.

Hay càng chính xác hơn là, “Đông tới mừng Tân niên bên gia đình”.

Thứ mùi vị này vừa vào miệng tựa hồ hết sức bình thường, cũng không khiến người ta cảm thấy kinh diễm, nhưng rồi sau đó, lại phát hiện ra, là mùi vị hợp ý nhất với khẩu vị bản thân. Nếu có chút tỳ vết nào, vậy chính là món ăn này nói là sở hữu bảy tám loại hương vị cũng không đủ, thế nhưng về tư tưởng, lại khiến cho người ta cảm thấy dị thường thỏa mãn.

Hoa Đô Tinh bốn mùa rõ ràng, cho dù nguyên liệu nấu ăn từng mùa luôn được cung ứng đầy đủ, nhưng người dân Đông minh tuân theo truyền thống, vẫn luôn duy trì một thói quen ẩm thực vào lễ mừng năm mới.

Thời điểm mừng năm mới, nhân vật chính trên bàn cơm Tất niên, vĩnh viễn không thiếu thịt mặn và các loại rau dưa muối.

Còn nhớ không một chén cơm trắng bình thường chẳng có gì đặc biệt ăn cùng canh sườn hầm củ cải? Không cần bất cứ một loại gia vị nào, người ngồi quanh bàn sẽ đem xương sườn gặm đến sạch sẽ. Ngay cả người ngày thường chẳng mấy khi đụng tới món củ cải, cũng sẽ không từ chối một miếng củ cải trắng thấm ướm hương vị nước hầm xương.

93c30be46c25730eb9a071a3e0362c43

Còn nhớ không một món ăn bình thường chẳng có gì đặc biệt là thịt hun khói, Lạp xưởng hun khói? Mỡ heo tròn bóng theo thời gian cô lại thành mỡ vị tinh túy, ngay cả thịt mỡ nguyên chất cũng trở nên mềm mà không ngán. Người ngày thường tuyệt đối không đụng tới mỡ béo, cũng sẽ không nhin được mà nhắm nháp một miếng thịt hun khói trong suốt, sau đó tự nhủ với lòng, ăn một lần thịt mỡ, cũng chẳng sao.

14561346249

228_1

Còn nhớ không một chén cơm trắng bình thường chẳng có gì đặc biệt phối với canh cá mặn? Thịt cá thơm ngon mà mềm mại dưới dải nắng dầm mưa dần dần trở nên căng mịn, đem mùi vị tươi ngon gắt gao cô đọng lại bên trong, rồi lại dưới nhiệt độ tăng dần của nồi canh nóng hổi mà hoàn toàn hòa tan ra, người ngày thường nhạy cảm với mùi vị của hải sản, cũng khó mà thốt nên lời hương vị thơm ngon đến bất ngờ của canh cá mặn.

%e9%b1%bc%e6%b1%a4

Cả bát canh đầy ngập đậu đũa, nấm, và măng khô các loại nữa, tất cả các nguyên liệu nấu ăn này, đều là những nguyên liệu tươi sống trải qua tuế nguyệt, ấp ủ mà thành mùi vị đặc trưng, đối với những người trong mùa đông lạnh lẽo thiếu thốn nguyên liệu nấu ăn lại không có cơ hội thưởng thức mỹ vị mà nói, là món quà tốt đẹp nhất.

e14e367cf058cd11fe6a1db9a903889

20150202100224703

Mùi vị của gia đình.

Mùi vị của năm tháng.

Mùi vị độc đáo sâu sắc nhất của mùa đông.

Cái bình thường chẳng có gì đặc biệt của nó, còn là loại mùi vị mà ngoại trừ ở quê nhà ra, cũng không thể nào thưởng thức được ở bất kì nơi đâu.

Dù có nếm qua mỹ thực khắp thiên hạ, vẫn chỉ tưởng niệm một khối lập xường xông khói không được tắm ướp một cách hoàn mỹ của nhà mình.

Hai vị giám khảo đặc biệt cũng đắm chìm trong mỹ vị, chìm trong ảnh hưởng của mỹ thực đối với tâm linh, ngay cả tác dụng của món ăn lên tinh thần lực cũng đã quên chú ý.

Đây chính là sức mạnh của mỹ vị.

Nó làm cho người ta quên đi tất cả trừ mùi vị của món ăn.

Trước khi trình lên món ăn này, Hạ Tranh cũng đã nếm thử một miếng.

Cơ bản là hài lòng.

Mặc dù đã sử dụng lửa đốt và các loại gia vị để hun khói, mùi vị của chế phẩm, so với mùi vị chân chính của nguyên liệu được phơi khô vẫn luôn thiếu một chút đậm đà, nhưng may mà vài loại nguyên liệu nấu ăn này còn chưa bị tán đi vị đạo vốn có, là vị đạo đặc trưng chỉ thuộc về đồ ăn tươi mới, cũng đủ để bù đắp lại điểm này.

Món ăn này, là món về sau Hạ Tranh thường làm cho cả nhà thưởng thức vào lễ mừng năm mới.

Cậu không sử dụng nguyên liệu nấu ăn trân quý, không có quá trình chế biến rườm rà, cũng chẳng cần nhiều kỹ xảo nấu nướng hoa lệ.

Món ăn vô cùng đơn giản, mùi vị cũng hết sức giản đơn, chỉ có hai chữ, “Niên vị” (mùi vị của năm tháng/Tân niên).

Nói đến mùa đông, ý nghĩ đầu tiên trong đầu mọi người, chẳng phải là lễ mừng Tân niên hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Một vòng này, Hạ Tranh lấy ưu thế cực lớn mà chiến thắng, không hề bất ngờ thu được ngôi vị Quán quân của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên khu vực Đông minh lần này.

Đến mùa đông năm sau, cậu với tư cách người đứng đầu vòng loại khu vực, cùng các trù sư nằm trong top 100 của cuộc thi, sẽ tham gia trận chung kết Mỹ thực thanh thiếu niên toàn Liên minh.

Vòng thi chung kết chỉ có hai trăm trù sư tham gia, lọt vào top 10 sẽ nhận được thư mời đặc biệt của Mỹ thực đại hội, có thể được các mỹ thực đại sư hàng đầu Liên minh đích thân chỉ điểm, đồng thời trở thành khán giả đặc biệt, ở mỗi một vòng đấu của Mỹ thực đại hội, có thể giống như ban giám khảo, được thưởng thức đồ ăn của các vị đại sư.

Hạ Tranh vô cùng chờ mong khoảnh khắc ấy.

Mặc dù đã từng thu được vinh hạnh đặc biệt này, nhưng chính mình hiện tại so với trước kia hoang mang trên con đường trù nghệ đã bất đồng. Cơ hội duy nhất được nhìn thấy nhiều mỹ thực đại sư như vậy, đồng thời còn được tiếp thu sự chỉ điểm của bọn họ, quả là khó có được.

Ở trong cuộc thi lần này, tuy mỗi một giai đoạn thi đấu đều có chút bất đồng, nhưng xếp hạng của ba người đứng đầu đại khái là không thay đổi.

Á quân vẫn như cũ là La Tân, vị trí thứ ba còn lại là một mỹ nữ thoát nhìn thân thể phát dục hoàn toàn không tương ứng với tuổi tác tên Ngô Trà Trà.

Sau lễ trao giải, ba người đứng đầu tự nhiên sẽ giao lưu một hai câu.

Ánh mắt La Tân nhìn Hạ Tranh quả nhiên đã hơi sai sai rồi.

Hoàn hảo người này theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ, lại thích lãng mạn, không chọn ngay lúc này mà tỏ tình.

Lần trước tỏ tình là ngay sau khi kết thúc tiệc rượu bày tỏ lòng cảm tạ đối với khán giả, lần này Hạ Tranh đã có đôi sách hoàn hảo.

Sau khi chế biến xong hai món ăn, cậu chỉ cần tìm lí do trốn đi là được rồi.

Sau lễ trao giải, chính là hộp báo chiều đãi ký giả mà mọi người vô cùng quan tâm.

Đám phóng viên đã chuẩn bị một bụng vấn đề muốn đặt ra với các tiểu trù sư, tuy vì đủ loại bảo hộ đối với trẻ vị thành niên, nên vấn đề bọn họ đưa ra cũng không thể quá mức, cũng không được phép đưa tin vô căn cứ. Nhưng ngay cả như vậy, mấy kẻ tự xưng là “Hoàng đế không ngại” này vẫn có thể viết ra không ít “thứ tốt”.

Hiện tại Hạ Tranh đã bị đám ký giả tập kích rồi.

Nhìn cả đồng “trường thương đại pháo” hướng mặt mình mà nã, Hạ Tranh lộ ra thần sắc mờ mịt lại có chút kinh sợ, nhìn cũng biết là bị dọa cho giật mình.

Bất quá cho dù “bị giật mình”, Hạ Tranh vẫn về mặt thành thật trả lời các vấn đề của ký giả.

Những ký giả này đều tập trung vào chuyện trước kia Hạ Tranh có phải đã chịu nhiều khổ cực hay không, có phải là người nhà đối xử với cậu rất tệ bạc hay không.

Hạ Tranh phi thường nghiêm túc trả lời, bất kể theo đuổi loại chức nghiệp nào mà muốn thành công, khổ cực ắt không thể thiếu. Cậu có thành tựu như thế này, sự ủng hộ của người nhà là rất to lớn, người nhà đối với cậu vô cùng tốt.

Ký giả nói không tin, người nhà cậu khẳng định đối xử với cậu rất không tốt.

Hạ Tranh cực kỳ tức giận, vô luận các người chửi bới thân nhân của tôi ra sao, nhưng việc bọn họ đối tốt với tôi là sự thực.

Ký giả tròn tròn mắt.

Kịch bản đưa nhỏ đáng thương sinh ra trong nhà hào môn đâu? Sao không dựa theo mà diễn? Lúc này đưa nhỏ bị ghê lạnh cuối cùng cũng thành công nghịch tập, chẳng phải nên ở trước mặt ký giả, hướng người xem toàn bộ Liên minh, vạch mặt người nhà đã khi dễ cậu sao?

Cơ hội vạch mặt tốt như vậy, hài tử này sao lại không biết nắm chắc?

Nhưng Hạ Tranh kiên quyết nói mình sống rất tốt, ký giả cũng không thể viết linh tinh được. Thời gian phỏng vấn kết thúc, đám phóng viên ngượng ngùng rời đi, vẫn còn không quên nói với Hạ Tranh, nếu như về sau người Hạ gia lại khi dễ cậu, có thể liên hệ tòa soạn XX đài truyền hình XX tạp chí XX, bọn họ nhất định sẽ vì Hạ Tranh đòi lại công đạo.

Hạ Tranh chậm rãi đem danh thiếp tất cả đều thu lấy.

Hiện tại không cần, đâu chắc về sau sẽ không hữu dụng?

Sau hộp báo chiều đãi ký giả, các trù sư khác, cùng với giám khảo cũng nhao nhao lấy lòng Hạ Tranh, giám khảo cũng hỏi cậu, người nhà có đối xử tệ bạc với cậu hay không.

Hạ Tranh cười khò không thôi: “Cả ba mẹ và các ca ca đều đối với tôi phi thường tốt, vì sao loại lời đồn kỳ quái này lại xuất hiện a?”

Bởi vì cậu biểu hiện quá mức ưu tú, khẳng định đã ăn thật nhiều khổ.

Mọi người nghĩ bụng.

Vô Ninh Lượng và Đặng Minh Huy tuy là đồng nghiệp của Hạ Viên, nhưng quan hệ cá nhân giữa ba người cũng không sâu, hai người bọn họ hiển nhiên cũng không biết Hạ Tranh vốn được người Hạ gia phụng trong lòng bàn tay, một chút phong ba bão táp cũng luyến tiếc cho cậu đối mặt, mỗi ngày trải qua cuộc sống như thế nào.

Người Hạ gia đem tin tức về Hạ Tranh nghiêm ngặt giữ kín, rất sợ truyền ra dù chỉ chút xíu bất lợi đối với cậu, làm cho Hạ Tranh không phải chịu dù chỉ tí tẹo thống khổ hay tổn thương nào.

Cho nên hiển nhiên người ngoài hoàn toàn không biết chút gì về sự tình liên quan tới Hạ Tranh.

Mặc kệ phương thức này có đúng đắn hay không, nhưng người Hạ gia đối với Hạ Tranh bảo hộ che chở là không thể nghi ngờ.

Cái gì mà khi dễ bỏ mặc vân vân, hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Bị người khác dây dưa mãi vấn đề gia đình, Hạ Tranh cũng có chút bực bội.

“Làm ơn không nên vũ nhục người nhà của tôi.” Hạ Tranh cau mày nói, “Mỗi người đều có thân nhân, tôi nghĩ mọi người có thể hiểu được việc tôi bảo vệ người nhà cùng tâm tình khi thấy người nhà bị chửi bới.”

Hạ Tranh đã nói đến nước này, những người khác cũng phải ngượng ngùng ngậm miệng.

Một số người nghĩ, Hạ Tranh có lẽ sống thực không tốt, nhưng cậu chịu được khổ; một số ít những kẻ vốn đố kỵ với Hạ Tranh, thì lại ác ý phỏng đoán, Hạ Tranh có phải bị mắc bệnh tiện (kiểu như M) hay không, thân nhân đối xử tệ bạc với cậu như thế, người khác có ý tốt, cậu còn không biết phân biệt.

Hạ Tranh cũng đem biểu tình của từng người thu vào trong mắt, lần nữa đối chiếu cùng ký ức, phân ra hạng người có thể kết giao và không thể kết giao.

Cũng may mà ngày thứ hai còn có tiệc rượu tri ân, Hạ Tranh cũng không bị dây dưa quá lâu.

Rạng sáng ngày tiếp theo, Hạ Tranh cũng như các trù sư khác cùng nhau chuẩn bị đồ ăn cho yến tiệc.

Hạ Tranh làm xong mấy món ăn, sau đó căn chuẩn thời gian, hai mắt nhắm lại, thành công hôn mê bất tỉnh.

Ngay tại thời điểm thân thể ngã xuống trên mặt đất, Hạ Tranh thầm than trong lòng, mặt đất này thật là cứng rắn, có chút đau.

Hạ Tranh té xỉu liền được đưa vào phòng y tế, ngay sau đó thì tỉnh lại trong tiếng hô hoán của người nhà.

Bác sĩ tất nhiên là tra không ra bệnh tình, cuối cùng kết luận là do ngủ không đủ, mệt nhọc quá độ.

Hạ Tranh vì để lần té xỉu này có thể kiểm tra ra gì đó, nhịn đói nguyên một ngày không nói, còn ở trong phòng đánh quyền cả đêm.

Nếu là kiệt sức lại thiếu ngủ, Hạ Tranh dĩ nhiên có thể về nhà trước để tĩnh dưỡng, thuận lợi tránh được màn tỏ tình của La Tân sau đó, thực là đáng mừng.

Bởi vì bị Hạ Tranh ngắt xù hù dọa, người Hạ gia ban đầu vốn đã chuẩn bị xong “giáo huấn” đối với Hạ Tranh cũng không thể làm gì được. Cả nhà bốn người vây quanh Hạ Tranh ân cần hỏi han, thậm chí ngay cả đi tắm đi cầu đều muốn hỗ trợ giải quyết, làm cho Hạ Tranh hoàn toàn bó tay, phải kháng nghị thật lâu mới được thả ra.

... Sau khi cuộc thi kết thúc, rất nhiều trù sư tạo được chút tiếng tăm từ lần so tài này bắt đầu tham gia đủ loại hoạt động nhằm thu hút danh lợi, cũng có rất nhiều người lại tiếp tục ma luyện trù nghệ của mình.

Mà Hạ Tranh, thì nghiêm túc chuẩn bị cho việc học hành.

Cách thời điểm phải thi đại học còn một năm, mà quân giáo Hoa Đô không chỉ dựa vào điểm số, hệ cơ giáp cùng hệ chế tạo là hai ngành học có tính thực tiễn cực cao, sẽ đặc biệt kiểm tra thêm về kỹ năng thực hành.

Thành tích của Hạ Tranh ở trường vẫn luôn nằm trong top đầu, thi đậu trường quân đội Hoa Đô Tinh tự nhiên một chút vấn đề cũng không có.

Hiện tại cậu đang chuẩn bị cho phần thi thực hành.

Thi thực hành của hệ cơ giáp, một là khảo sát thể năng cùng trắc thí tinh thần lực, người có thể thuật tốt còn có thể được thêm điểm cộng, một chiến sĩ cơ giáp đầu tiên phải là một chiến sĩ bình thường đã, chiến sĩ kháng định thể lực cũng không thể kém; hai là lý thuyết về cơ giáp, chiến sĩ cơ giáp trong lúc làm nhiệm vụ nhất định sẽ gặp tình huống phải tự mình tiến hành sửa chữa đơn giản đối với cơ giáp, sửa chữa cơ giáp cùng là một môn học bắt buộc về sau, thời điểm nhập học, học viên nhất định phải sở hữu một chút trụ cột về cấu tạo cơ bản cũng như nguyên lý căn bản của cơ giáp; ba nữa là mô phỏng thao tác điều khiển cơ giáp, tuy cơ giáp quả thực được quân chế nghiêm ngặt, thế nhưng cơ giáp giả lập, vị thành niên tròn mười sáu tuổi dưới sự đồng hành của người giám hộ, cũng có thể ở trên mạng tập điều khiển.

Ba loại kiểm tra thực tiễn này cũng không khó, trên cơ bản những người qua được vòng thể năng, ở các phần thi sau cũng sẽ không bị đánh rớt.

Bởi vì hai phần sau đều có thể học tập được. Có chút trụ cột tự nhiên là tốt nhất, không có cũng không sao. Chỉ là khi chia lớp cùng chọn giờ học sẽ bị ảnh hưởng một chút mà thôi.

Tựa như kiểm tra ngoại ngữ để chia ra lớp cấp bốn với lớp cấp sáu vậy.

Hạ Tranh xuất thân từ cơ giáp thế gia, tuy trước kia chưa từng tiếp xúc, nhưng thời gian một năm này, cũng đủ cho cậu trau dồi kiến thức.

Ngoại trừ ưu tiên bảo trì thành tích văn hóa trên lớp, còn lại Hạ Tranh đều đem tinh lực chủ yếu đặt ở việc học tập kiến thức liên quan tới cơ giáp.

Còn trù nghệ, Hạ Tranh mỗi ngày đều tự rèn luyện. Đối với cậu mà nói, rèn luyện trù nghệ đã không thể coi là rèn luyện nữa, mà là việc mỗi ngày phải làm, từ lâu đã trở thành một loại thói quen trong sinh hoạt, tựa như ăn cơm uống nước vậy.

Mà thời điểm nấu nướng, cũng là lúc trạng thái thân thể và tinh thần của Hạ Tranh buông lỏng nhất, đây đối với cậu mà nói, kỳ thực cũng thể coi như đang nghỉ ngơi.

Sau khi Hạ Tranh đoạt được ngôi vị Quán quân cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên khu vực Đông mình lần này, rất nhiều học viện nấu ăn nhao nhao mời Hạ Tranh nhập học miễn phí, một ít trù sư nổi danh thậm chí còn đưa ra lời mời cá nhân, tỏ ý muốn thu đệ tử.

Hạ Tranh cự tuyệt toàn bộ, còn đem cả sư phụ ở kiếp trước ra làm bia đỡ đạn, vừa lúc giải thích vì sao trù nghệ của cậu lại xuất sắc như vậy.

Người Hạ gia tự nhiên không biết đến sự tồn tại của vị sư phụ này, bọn họ cho rằng chính là bản thân Hạ Tranh lợi hại, Tiểu Tranh của chúng ta là giỏi nhất.

Bất quá vì ngăn chặn miệng lưỡi thế gian, bọn họ vẫn giúp đỡ che đậy.

Ngoại trừ người Hạ gia, Hiền gia quan hệ thân mật nhất với bọn họ cũng biết, tự nhiên cũng hỗ trợ che giấu, còn gọi Hiền Cảnh qua ân cần dạy bảo một phen, tuyệt đối không được đề lộ ra ngoài, khiến cho Hiền Cảnh thấy phiền phức vô cùng, lại chạy đi làm nhiệm vụ.

“Ai, Hiền Cảnh nhà tôi khẳng định đã đến thời kì phản nghịch rồi.” Mẹ của Hiền Cảnh, khuê mật của Phượng Xu – Vân Mân – một bên than thở, một bên ôm Hạ Tranh vào lòng xoa nắn, “Tiểu Tranh ngoan ngoãn vẫn là tốt nhất, con xem, mẹ con đã có hai đứa con trai rồi. Tiểu Tranh làm con của di Vân đi! Di Vân và chú Hiền hai người ở nhà nơi nào cũng thấy cô đơn lạnh lẽo a.”

Hiên Huy gật đầu lia lịa phụ họa.

Phượng Xu cười nói: “Tiểu Tranh, con chọn mẹ hay là chọn di Vân?”

Hạ Tranh còn chưa kịp mở miệng, đã bị mẹ mình bóp khuôn mặt.

Hai vị nữ trưởng bối coi Hạ Tranh như con nít mà nhào tới nặn đi, khiến cho Hạ Tranh vô cùng khó xử, không ngừng giải thích mình đã lớn rồi.

Bất quá hiển nhiên hai vị này hoàn toàn không nghe vào tai, mà Hạ Tranh cũng không làm được loại hành động khiến cho trưởng bối mất hứng, chỉ đành phải ngoan ngoãn chịu đựng.

May mà Phượng Xu cùng Vân Mân cũng chỉ đùa một chút liền thả tay, coi như cũng biết đúng mực.

Ngay khi Hạ Tranh chuẩn bị tránh đi, lại nghe được Phượng Xu nói cái Hiền Cảnh đang trong thời kì phản nghịch kia hình như bị thương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Biết được tin tức này, cho dù Hạ Tranh và Hiền Cảnh cũng không phải là rất quen thuộc, nhưng tốt xấu gì còn có “ân cứu mạng”, không thể vờ như chưa nghe thấy gì được.

“Hiên ca không sao chứ?” Hạ Tranh mặt mày ân cần hỏi han.

Vân Mân cười híp mắt nói: “Không có việc gì không có việc gì, nam tử hán đại trọng phụ, thụ chút thương thì tính là cái gì? Trong quân đội người nào đi chấp hành nhiệm vụ mà không bị thương? Đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, lúc đi nhìn thấy qua điện thoại trực tuyến còn rất có tinh thần.”

Hạ Tranh nhìn kĩ biểu tình dửng dưng của Vân Mân, hơi sững sốt một chút, sau đó mới ngáp ngừng nói: “Di Vân đừng khổ sở, nếu không vui, cũng không cần phải miễn cưỡng cười đùa với chúng ta.”

“Ai nha, Tiểu Tranh con thật là nhạy cảm, di Vân đã quen vui cười rồi.” Vân Mân lời kéo cánh tay Hạ Tranh, thở dài, nụ cười thờ ơ trên mặt đổi thành một nụ cười khổ.

“Cậu cũng thật là, ở trước mặt chúng tôi còn làm bộ làm tịch cái gì, rõ ràng lo lắng muốn chết, còn giả vờ không quan tâm.” Phượng Xu chế nhạo, “Đứa nhỏ kia nhà cậu cũng thiệt tình, liều mạng như vậy làm gì a. Hai người các cậu chẳng lẽ lại cho nó cái áp lực gì rồi?”

“Sao có thể.” Vân Mân lắc đầu, “Hài tử này chính là lòng hiếu thắng quá mạnh, nhất định là di truyền từ cha nó.”

Hiên Huy yên lặng biến mình thành người vô hình.

Được rồi, các mặt ưu tú của con trai đều được kế thừa từ mẹ nó, phương diện hồng bét thì đều được di truyền từ cha.

“Di Vân mất hứng, vì sao không hảo hảo nói chuyện với Hiên ca?” Hạ Tranh căn cứ vào lí giải của mình với Hiền Cảnh qua mấy lần chung đụng ngắn ngủi, tuy Hiền Cảnh không thường ở nhà, nhắc tới thân nhân cũng là vẻ mặt bất đắc dĩ, nhưng nhìn ra được hân phi thường coi trọng tình thân, “Nói cho

anh ấy biết đi lo lắng?”

“Hài tử ở bên ngoài dốc sức phấn đấu, làm cha mẹ sao có thể cản trở.” Nét mặt Vân Mân uể oải.

Hiên Huy gật gù đầu, Vân Mân lập tức trừng mắt liếc hắt một cái. Hiên Huy về mặt vô tội. Tôi phụ họa cho bà, làm chi lại trừng tôi.

“Không phải là cản trở! Cha mẹ quan tâm con cái là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thời điểm hài tử xung phong về phía trước cũng đừng nên khiến cho người nhà phải lo lắng, giữa hai bên luôn có một mối ràng buộc, không thể rời bỏ.” Phụng Xu không đồng ý nói, “Cậu luôn chê tôi cứng chiều con cái, tôi xem cậu ngược lại mới là quá mức cứng chiều. Hiên Cảnh đều đã lớn như vậy rồi, tự có chủ ý của mình, không cần cậu phải miễn cưỡng vui cười. Hiện tại lại chẳng phải thời kỳ chiến tranh, cũng không cần cậu phải ngậm ngùi đưa tiễn con trai ra tiền tuyến.”

Vân Mân bị khuê mật không chút lưu tình nói đến á khẩu, bèn do dự lên tiếng: “Giao lưu giữa bọn tôi cùng Hiên Cảnh quá ít, nếu như nó mất hứng, có phải sẽ càng không muốn về nhà nữa không?”

Nhưng mà chính Hiên Cảnh lại nói, rằng hai người không coi trọng hân, hân giống như một người ngoài, cho nên mới đành phải không về nhà a. Hạ Tranh và người hiểu rõ Hiên Cảnh nhất là Hạ Khâm đưa mắt nhìn nhau, rất là bất đắc dĩ.

“Bộ dạng này của cậu là không được rồi.” Phụng Xu nhìn tiểu nhi tử, nhân thần nhu hòa, “Có đôi khi ý nghĩ một chiều từ phía phụ huynh, không nhất định đã là mong muốn của hài tử.”

Vân Mân cũng nhìn Hạ Tranh, cúi đầu tựa như có điều suy nghĩ.

Hạ Tranh không hiểu gì hết, nhìn con làm chi.

Hạ Khâm cảm thấy bầu không khí có chút không đúng, bèn vội vả lôi kéo Hạ Tranh li khai.

Tuy người nhà đều đã tỉnh ngộ, hiểu rằng thái độ đối với Tiểu Tranh trước kia là không đúng, nhưng anh cũng không muốn bị Tiểu Tranh nhìn ra. Nếu để cậu biết... Sao còn có thể bảo trì uy nghiêm của đại ca?

“Cậu nói đúng.” Vân Mân nhìn Hạ Khâm lôi kéo Hạ Tranh rời đi, không khỏi mỉm cười, “Có lẽ, tôi không nên tỏ ra thờ ơ không quan tâm, mà nên hào hào mắng cho nó một trận.”

Phụng Xu gật đầu: “Vây mới đúng chứ.”

“Được rồi, có chuyện này tôi muốn thương lượng với cậu một chút.” Vân Mân chợt bày ra nụ cười lấy lòng.

Phụng Xu giật mình, nhân thần lập tức trở nên đề phòng.

Hạ Viên cùng Hiên Huy làm nền đã lâu yên lặng đứng về phía sau đội ngũ của lão bà nhà mình.

... “Hiên ca hiện tại đang ở quân khu số mười hai à!” Hạ Tranh đột nhiên nhớ tới một tin tức về Hiên Cảnh ở kiếp trước – thời điểm Hiên Cảnh vừa mới lên chức Thượng tướng, trên truyền thông đều là tin tức về hân, ngay cả ngày bé hân học văn hóa được bao nhiêu điểm đều lấy ra để đưa lên bản tin sáng, lần đầu tiên Hiên Cảnh lập được quân công to lớn chính là ở quân khu số mười hai. Bởi vì thời gian hạn định của nhiệm vụ bí mật đã qua, nên chi tiết đều được truyền thông công bố ra ngoài.

Hạ Khâm cùng Hạ Ngọc cũng thảo luận khá nhiều về chuyện này, trọng điểm là Hiên Cảnh liều mạng như thế nào, suýt chút nữa không cứu lại được. Cho nên cậu cũng có chút ấn tượng.

Hình như chính là trong khoảng thời gian này thì phải?

Bất quá Hạ Tranh có ấn tượng sâu sắc với quân khu số mười hai cũng không phải vì Hiên Cảnh lập được công lớn ở đây, mà vì căn cứ quân khu này tọa lạc trên một tinh cầu bảo hộ nguyên liệu nấu ăn hoang dã vô cùng nổi danh.

Cái gọi là tinh cầu bảo hộ nguyên liệu nấu ăn hoang dã, chính là một tinh cầu không có sự tồn tại của sinh vật sở hữu trí khôn, nhưng lại sinh ra rất nhiều động thực vật có thể dùng làm thức ăn cho con người. Loại tinh cầu này thông thường đều sẽ được bảo hộ, dùng làm trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn.

Viên tinh cầu hoang dã này có tên gọi Nạp Cát Nạp Lô, nghe đồn thật lâu về trước, tinh hạm trưởng phát hiện ra tinh cầu này đã dùng ngàn ngữ quê mình để đặt tên, hàm nghĩa “Cát tường như ý”.

Vị tinh hạm trưởng kia xuất thân từ một dân tộc thuộc Hoa Hạ cổ, lúc ấy đúng thời buổi chiến loạn, tinh hạm của hân thoát khỏi tuyến đường hàng không, lạc tới tinh vực xa lạ này, mắt thấy đồ ăn nước uống dần dần cạn kiệt, thời điểm toàn bộ tinh hạm đều chìm trong tuyệt vọng, liền phát hiện một tinh cầu đầy rẫy nguyên liệu nấu ăn và nước ngọt, rất thích hợp cho nhân loại cư trú.

Sau đó tinh hạm dừng lại trên tinh cầu này để chờ quân cứu viện, thời điểm báo cáo lên trên, tinh hạm trưởng tràn ngập cảm kích gọi tinh cầu này là “Nạp Cát Nạp Lô Tinh”, về sau trở thành tên chính thức của nó.

Sau khi chiến tranh được bình định, viên tỉnh cầu này lại vừa lúc nằm trên đường biên giới của Liên minh tỉnh vực, liền trở thành một trong những căn cứ đóng quân – quân khu số mười hai.

Có người nói căn cứ thành lập trên tỉnh cầu này, người đầu tiên đảm nhiệm chức vụ quân khu trưởng, chính là một sĩ binh trên tỉnh hạm ngày đó đã phát hiện ra Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh.

Khi ấy ông vẫn còn là binh lính bình thường trẻ tuổi nhất của tỉnh hạm, mà giờ, tóc đã điểm bạc, trên ngực treo đầy huân chương.

Những thứ này là lịch sử của Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh mà Hạ Tranh nghe được từ hướng dẫn viên du lịch, lúc cậu tới đây tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn, sau khi vất vả thuyết phục được người nhà vốn đối với cậu luôn bảo hộ quá mức.

Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh hằng năm đều mở cửa tiếp đón một lượng du khách nhất định, chỉ cần không tiến vào phạm vi của căn cứ quân sự. Nếu như là trù sư, thì có thể thu được danh ngạch đặc biệt. Mà trù sư từ ngũ tinh trở lên, còn có thể đăng kí tư cách xuất nhập tự do, sẽ được quân khu điều một chi phân đội nhỏ tới phụ trách bảo hộ.

Thời điểm đó Hạ Tranh sở hữu danh ngạch đặc biệt, bắt đầu dĩ người nhà đối với cậu bảo hộ quá mức. Trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn ở tỉnh cầu nằm trong Liên minh thì có thể đi, mà khu vực sát biên giới thì lại không được.

Chuyến lữ hành này về sau, cuối cùng trở thành một chuyến du lịch gia đình.

Ai mà ngờ Hạ Tranh sẽ lại tử vong trên một tỉnh cầu cực kỳ phổ thông. Quả nhiên vẫn là có nội gian a! Hạ Tranh nghĩ.

Bất quá đời này đã khác, người nhà tựa hồ đang chậm rãi buông tay, Hạ Tranh cũng không cố kỵ nữa mà thể hiện ra giá trị vũ lực của bản thân, nói vậy việc đi thăm Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh hẳn là có thể chứ nhỉ!?

Mấy ngày nữa là nghỉ đông rồi, nghỉ đông có hai tháng, cậu có thể lấy cớ đi thăm Hiên Cảnh mà tới Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh, cũng có thể nhượng đại ca nhà ca đi theo bảo vệ a.

Hơn nữa, trường huấn luyện thuộc ngoại vi của quân khu cũng có thể mở cửa cho khách du lịch vào tham quan (đương nhiên, thân phận của du khách cũng phải được xét duyệt một cách nghiêm khắc, thường thì gia đình quân nhân có thể dễ dàng thu được danh ngạch quan sát tại chỗ), Hạ Tranh thực tò mò phương tiện huấn luyện của quân đội so với trường học thì có gì khác biệt.

Cậu đã từng đi theo Hạ Khâm và Hạ Ngọc, quan sát qua phương tiện huấn luyện dành cho chiến sĩ cơ giáp ở quân giáo Hoa Đô, còn dưới sự ngầm đồng ý của lão sư Hạ Khâm, len lén thử qua một lần.

Hạ Khâm lúc đầu theo bản năng muốn lấy lí do tỉnh cầu hoang dã tương đối nguy hiểm mà cự tuyệt, nhưng chợt nghĩ lại, hằng năm có nhiều người tới Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh du ngoạn như vậy, trong đó còn có cả con nít mấy tuổi, dưới sự hướng dẫn của phụ huynh, cũng có thể tới đây chơi đùa. Hạ Tranh chỉ là đi du ngoạn, tuy có thể sẽ muốn tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn nữa, so với du khách bình thường thì nguy hiểm hơn một chút, nhưng có anh ở đó trông coi, cũng sẽ không có việc gì.

Hơn nữa, tuy Hạ Tranh chưa phải là ngũ tinh trù sư, nhưng cấp bậc bảo hộ của Liên minh dành cho cậu đã nhất trí đạt tới cấp bậc dành cho ngũ tinh trù sư, đến lúc đó khẳng định quân khu cũng sẽ phái người bảo vệ.

Hạ Tranh về sau muốn tự mình thao túng cơ giáp, mà nghe ý tứ cậu, còn muốn chủ động tìm đến địa phương nguy hiểm để săn bắt nguyên liệu nấu ăn. Nếu người nhà đã lựa chọn buông tay nuôi thả, như vậy cung cấp cơ hội rèn luyện cho Hạ Tranh cũng là việc cần thiết.

“Hiên Cảnh bị thương, quân khu số mười hai khẳng định sẽ thiếu người, anh tới đó, cho dù là lấy danh nghĩa khách du lịch, chắc chắn vẫn sẽ bị bắt sung quân.” Hạ Khâm nhún vai, “Bất quá vì bởi Tiểu Tranh, ca ca liền hi sinh một lần!”

Kỳ thực em không đi, anh cũng sẽ bị bắt sung quân. Rất nhanh thôi anh sẽ nhận được mệnh lệnh đó. Hạ Tranh nói thầm trong lòng.

“Bất quá Tiểu Tranh, mục đích em đi Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh lần này rốt cục là vì nguyên liệu nấu ăn, hay vì đi xem tên tiểu tử Hiên Cảnh kia.” Hạ Khâm nghiêm túc hỏi, trong mắt có ý tứ hàm súc nào đó khó đoán.

Hạ Tranh chẳng chút suy nghĩ trả lời: “Vì nguyên liệu nấu ăn, bất quá cũng muốn tới thăm Hiên ca.”

Hạ Khâm thấy đáng vẻ Hạ Tranh khi nhắc tới Hiên Cảnh rất lạnh nhạt, bèn thờ phào nhẹ nhõm. Hoàn hảo hoàn hảo, Tiểu Tranh nhà mình cũng không phải là đối với Hiên Cảnh đặc biệt quan tâm.

Làm bạn bè, Hiên Cảnh có thể mê hoặc bao nhiêu già trẻ gái trai (?), trong lòng Hạ Khâm vô cùng rõ ràng. Cậu ta đã từng cứu mạng Tiểu Tranh nhà mình, Tiểu Tranh lại nhỏ tuổi chưa hiểu tình sự, nói không chừng sẽ bị cậu dẫn dắt.

Yêu thích kẻ mang thuộc tính vạn người mê kia cực khổ vô cùng, Hạ Khâm cũng không muốn Hạ Tranh đi khiêu chiến cái loại độ khó cao này.

Ở trong mắt ca ca tốt luôn cung chiều đệ đệ, việc Hiên Cảnh quá được hoan nghênh cũng là một khuyết điểm.

Đương nhiên, nếu Hạ Tranh đem lòng thích một người không được hoan nghênh cho lắm, thậm chí là một kẻ tầm thường không ai yêu mến, Hạ Khâm

nhất định cũng sẽ ghét bỏ loại người thiếu mị lực này, không hợp với Hạ Tranh.

Nói chung dù có là ai đi nữa thì cũng đều phải chịu soi mói một phen a.

Thời điểm Hạ Khâm giúp Hạ Tranh đưa ra thỉnh cầu, phản ứng đầu tiên của mọi người là không đồng ý, bất quá sau khi nghe Hạ Khâm giải thích, tuy rằng vẫn còn lo lắng, nhưng cũng đã chấp thuận.

Hạ Viên và Phurong Xu vì lí do công tác mà không cách nào li khai, bọn họ đối với Hạ Khâm và Hạ Ngọc nhắc đi nhắc lại dần tới dần lui, nhất định phải bảo hộ đệ đệ cho thật tốt, huynh đệ hai người cũng phải nhiều lần cam đoan mới coi như xong chuyện.

Hơn nữa, Phurong Xu còn đặc biệt căn dặn riêng Hạ Khâm, để anh chú ý, xem Hạ Tranh có chút ý tứ nào đối với Hiên Cảnh hay không, nhìn qua có vẻ rất là hăm hực.

“Mẹ cứ yên tâm, con sớm đã thăm dò qua, Tiểu Tranh không có ý với Hiên Cảnh, lần này đi thăm cũng chỉ là thuận tiện mà thôi.” Hạ Khâm nói.

Phurong Xu gật đầu, nhĩ tử của nàng vẫn còn nhỏ như vậy, không cho phép yêu sớm biết không? Kê nào đem nhĩ tử nàng kéo vào con đường tà ma ngoại đạo đều là địch nhân, coi như là người nhà của khuê mật tốt nhất cũng vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hạ Tranh thu thập xong hành lí, liền bước lên tinh hạm đi tới Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh.

Hiện tại kỹ thuật không gian con coi như tương đối phát triển, không gian dân dụng trong rương không gian có thể đạt tới hai thước vuông, nhưng vật sống thì không thể bỏ vào, bên trong có máy móc chuyên môn hỗ trợ thu nạp và triệu hoán vật phẩm.

Hạ Tranh tất nhiên đem đồ dùng làm bếp cùng các loại gia vị của mình bỏ vào bên trong, còn có quả thăm bệnh cho Hiên Cảnh nữa.

Nghe di Vân nói, Hiên Cảnh thích đồ ngọt, Hạ Tranh liền chuẩn bị một vò hoa hồng ngào đường.

600x400_50aaa2026338b680f94e6a886a1db23e

Hoa hồng phải được hái trong trạng thái tươi mới nhất khi bình minh vừa lên, bởi theo không khí ẩm dần của buổi sáng, nếu đợi tới thời điểm tám chín giờ, hương khí của hoa hồng liền tiêu tán đi phân nửa, chế ra hoa hồng ngào đường sẽ ít đi nhiều ý vị; tắm ướp thì có thể dùng mật ong, đường trắng, đường đỏ, chất bảo quản thiên nhiên thì dùng muối ăn, rượu trắng.

Cả Hạ gia đều thích hoa hồng ngào đường có chút hương rượu, nhưng quân đội quản lí đối với chất cồn tương đối nghiêm khắc, trừ phi là ngày nghỉ... Nếu không thì không được phép uống rượu, vì vậy Hạ Tranh chọn muối ăn làm chất bảo quản.

Đường đỏ cũng là một loại thực phẩm có giá trị dinh dưỡng, thích hợp dùng khi bị thương tổn; mật ong cũng rất bổ dưỡng. Hạ Tranh đem hai loại đường chia thành tỉ lệ nhất định, lại thêm muối ăn, cùng một ít dấm chua tự ủ từ cây mơ. Dấm mơ vừa có thể giúp ngăn ngừa ôi thiu, vừa đem lại cho hoa hồng ngào đường một thứ hương vị chua chua ngọt ngọt, giảm bớt cái loại thuần ngọt hơi ngán vốn có, càng khiến cho người ta ăn đến muốn ngừng mà không được.

Hoa hồng ngào đường đỏ thì sẽ có màu vàng đen, đường trắng thì lại cho ra mật nước mang màu sắc sáng bóng tiên diễm, nhưng giá trị dinh dưỡng của đường đỏ thì cao hơn một chút, hương vị đặc biệt của đường đỏ cũng khiến cho món hoa hồng ngào đường càng sâu sắc khó quên hơn.

Một vò hoa hồng ngào đường này, vô luận làm đồ uống, hay dùng làm tương chấm mần thầu hoặc phết lên bánh mì, đều rất không sai.

Đương nhiên, hoa hồng ngào đường còn có thể sử dụng như nhân bánh, nấu cháo, nhưng đoán chừng Hiên Cảnh cũng không có cơ hội để dùng theo những cách ấy.

Sau khi hoa hồng đã lên men tốt, Hạ Ngọc liền mỗi ngày vây quanh vò hoa hồng ngào đường lượn qua lượn lại, dường như muốn thừa dịp Hạ Tranh không chú ý, lén ăn vụng một chút.

Hạ Tranh lặng lẽ dán niêm phong lên bình, bên trên còn viết “Chúc sớm bình phục”.

Hạ Ngọc về mặt tiếc nuối: “Em trai, kỳ thực anh cảm thấy, chúng ta có thể ném thử trước.”

Hạ Tranh nói: “Em đã thử rồi.”

Nhưng mà anh còn chưa! Hạ Ngọc quay đầu tìm kiếm sự trợ giúp từ phía Hạ Khâm.

“Anh sẽ không để Hiên Cảnh một mình độc chiếm, nhất định đi theo chia phần.” Hạ Khâm lúc này đã nhận được mệnh lệnh, buộc phải sung quân vào quân khu số mười hai, nói, “Đương nhiên, em không ở trong căn cứ, không có phần.”

Khi đó mình có thể ăn nhiều hơn một chút a.

Hạ Ngọc mặt mang biểu tình khiếp sợ “Anh hóa ra lại là người như thế, em nhìn lầm anh rồi”.

“... Ở nhà em cũng có làm hoa hồng ngào đường mà, vì sao nhị ca cứ nhất định phải ăn ở vò này.” Hạ Tranh rất bất đắc dĩ. Hương vị đồng dạng cậu cũng không phải là chưa từng làm qua.

“Bởi vì là đồ không chiếm được a.” Hạ Ngọc vẽ mặt chính khí lắm rồi.

Hạ Tranh: “...”

Hay là đừng nên quan tâm tới nhị ca nữa, mặc anh tự tung tự tác đi.

... Tuy là đời trước, Hạ Tranh đã từng ngồi trên tinh hạm, cũng đã trải qua việc xuyên toa hắc động, nhưng đối với không gian vũ trụ thần bí, cậu vẫn tràn đầy hiếu kỳ.

“Đợi sau khi đại ca lấy được bằng lái, sẽ dẫn em ra ngoài vũ trụ dạo một vòng.” Hạ Khâm cam đoan với Hạ Tranh.

“Anh cũng vậy anh cũng vậy.” Hạ Ngọc không cam lòng yếu thế cũng vội vàng đảm bảo.

Hiển nhiên Hạ Khâm cảm thấy Hạ Ngọc rất không có sức uy hiếp, ngay cả một ánh mắt cũng lười bỏ thí cho anh.

Bất quá Hạ Tranh đều đối với cả hai vị ca ca nghiêm túc nói lời cảm ơn.

Dù rằng cậu kỳ thực càng muốn được tự mình lái cơ giáp dạo chơi vũ trụ.

Tuy cơ giáp được khổng chế nghiêm ngặt, nhưng cá nhân phù hợp một số điều kiện nhất định, vẫn có thể sở hữu cơ giáp cho riêng mình – đương nhiên, điều kiện kia vô cùng hà khắc, từ xuất thân cho tới lí lịch cá nhân, đều phải trải qua nghiêm khắc thẩm tra. Mà tư cách điều khiển cơ giáp trong vũ trụ thì càng khó kiếm hơn.

Hạ Khâm hiện tại đã sở hữu cơ giáp tư nhân, có thể điều khiển ở những nơi không thuộc khu vực cấm bay, chỉ còn kém chút điểm cống hiến mà thôi. Hạ Tranh cảm thấy, cậu nhất định cũng có thể.

Còn Hạ Ngọc, tuy anh cũng đã sở hữu cơ giáp của riêng mình, nhưng không có nhiệm vụ thì không có khả năng sử dụng. Muốn tùy thời lái ra ngoài, thậm chí tiến nhập không gian vũ trụ, còn phải đợi thêm mấy năm nữa.

Sau khi trải qua năm ngày phi hành, tinh hạm rốt cục cũng tới được khóa tinh cầu xanh biếc với màu lục lam nền thuộc biên giới Liên minh.

Tới nơi này hầu như đều là du khách, mà phổ thông du khách muốn được thăm thú tinh cầu đều phải sở hữu chứng nhận đặc biệt để tham gia vào đoàn lữ hành, cho nên ở trên một cái tinh hạm, toàn bộ du khách được tập trung lại một chỗ, hướng dẫn viên du lịch cùng vệ sĩ bắt đầu điểm danh.

Mà ba người Hạ Tranh có thể một mình rời đi liền lộ rõ về nổi bật.

Tuy người sở hữu danh ngạch đặc thù có thể tự do hành động, nhưng vô luận là trừ sư ngũ tinh trở lên, hay người đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, đặt ở toàn bộ Liên minh mà nói, đều quá mức thừa thớt, mà ở loại tinh cầu bảo tồn nguyên liệu nấu ăn hoang dã như Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh này số lượng tuy có không ít, nhưng du khách cũng không thường xuyên gặp được.

“Mấy vị kia là ai vậy, trông thật là trẻ tuổi.”

Muốn từ Đông minh tinh vực tiến hành bước nhảy không gian tới căn cứ quân sự thì phải từ thủ đô Hoa Đô Tinh mà xuất phát, số người không ở Hoa Đô Tinh sở hữu tinh hạm cũng không ít, tuy nhiên vì Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh chẳng những là tinh cầu bảo tồn nguyên liệu nấu ăn, còn là một căn cứ quân sự, cho nên người có thể tới nơi này hoặc ít hoặc nhiều đều có chút địa vị, sẽ ngụ tại Hoa Đô Tinh, thậm chí còn có chút ít nhân vật quyền lực thuộc cao tầng Hoa Đô Tinh, cho nên ba huynh đệ Hạ gia rất nhanh thì bị nhận ra. Ngoại trừ Hiên Cảnh, Hạ Khâm ở học viện quân sự Đông minh là một trong những sinh viên xuất sắc nhất, chỉ là tính tình tương đối lười biếng, không cuồng làm nhiệm vụ như Hiên Cảnh.

Bất quá chuyện Hiên Cảnh ngoài ý muốn thụ thương đã được truyền ra, Hạ Khâm tới tiếp nhận nhiệm vụ của hắn cũng là sự tình nằm trong dự liệu.

Hai người khác... Hạ Ngọc không mấy nổi danh, nhưng Hạ Tranh năm nay đã nổi tiếng toàn bộ Liên minh.

“Hạ tiên sinh hẳn là tới nơi này tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn đi!” Tuy Hạ Tranh còn nhỏ tuổi, nhưng khi người khác công khai nhắc tới cậu, vẫn sẽ tôn xưng một tiếng “tiên sinh”, có thể tưởng tượng danh vọng của cậu lúc này cao bao nhiêu. Chờ cậu chính thức thu được tư cách của trù sư ngũ tinh, mọi người sẽ phải đổi miệng gọi cậu bằng “đại sư” rồi.

“Trong cuộc thi Hạ tiên sinh đã thể hiện ra việc cậu ấy vẫn thường ở dã ngoại rèn luyện, Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh tuy nguy hiểm, nhưng rất có thể cậu ấy đã từng tới trước kia.”

“Đúng vậy, Hạ tiên sinh thực là phi thường khắc khổ, ca ca cậu ấy là đi theo bảo vệ à!? Chỉ một người liệu có đủ không? Hạ tiên sinh vẫn còn là vị thành niên a.” Một phụ nữ trung niên cau mày nói. Hạ Tranh nhìn qua ngoan ngoãn nhu thuận, yếu ớt nho nhã, rất dễ dàng gọi lên ý muốn bảo hộ của đám chú đi trung niên.

“Quân đội nhất định sẽ phái người bảo hộ Hạ tiên sinh, Hạ tiên sinh mà có sơ suất gì, là tổn thất của cả Đông minh.” Một người tự hào nói.

“Là tổn thất của toàn bộ Liên minh...” Người này nhất định là một người dân Tây minh.

Hạ Tranh cũng không biết việc người ta xì xào bàn tán sau lưng, đương nhiên, có biết cũng sẽ không để tâm.

Thời điểm bọn họ tới nơi, quân khu đã phái xe riêng đặc biệt tới nghênh đón.

Tài xế là một tiểu tử trẻ tuổi có nước da ngăm đen, tựa hồ rất quen thuộc với Hạ Khâm, dọc theo đường đi luôn cùng Hạ Khâm cười đùa, nhưng khi nhìn về phía Hạ Tranh, nhãn thần hùng hực đến khiến cho Hạ Tranh nổi da gà.

Mặc dù đời trước cậu cũng đã sớm trở thành ngũ tinh trù sư, nhưng bởi vì được người nhà bảo hộ, cậu còn chưa từng cùng cơ giáp sư nào khác của quân đội tiếp xúc qua. Sự sùng kính thậm chí thêm muốn lộ liễu của chiến sĩ cơ giáp dành cho ngũ tinh trù sư, cậu vẫn chưa được cảm thụ.

Đợi khi cậu tiến vào căn cứ, sẽ càng khắc sâu ấn tượng đối với sự nhiệt tình của mọi người.

Hạ Khâm trừng mắt liếc chiến hữu, tiểu tử này liền nở một nụ cười nịnh nọt với Hạ Khâm.

Khỏe miệng Hạ Khâm co giật. Tuy quan hệ giữa hai người khá tốt, nhưng bình thường tên này cũng rất xấu xa a. Lần này phỏng chừng biết mình là đại ca Hạ Tranh, muốn mình nói tốt cho một câu, đem hấn xếp vào đội ngũ bảo hộ Hạ Tranh đi, chỉ có như vậy mới bày ra cái vẻ lấy lòng này.

Tuy nhân viên bảo hộ là người được quân đội phái tới, nhưng cũng sẽ trung cầu ý nguyện của người được bảo hộ, thậm chí có thể cho người được bảo hộ tự mình tuyển chọn.

Người được chọn cũng sẽ không cảm thấy vũ nhục hay gì đó, bọn họ ngược lại còn rất hưng phấn.

Đi theo đại sư sẽ có ăn a! Mỹ thực đại sư hiếm có như vậy, tuy thức ăn dinh dưỡng bình thường bọn họ dùng là do mỹ thực đại sư của quân khu đặc biệt điều phối, nhưng nấu ăn cho tập thể và đồ ăn được đặc biệt chế tác có thể giống nhau sao?

Trước không nói tới tác dụng đối với tinh thần lực, chỉ nghĩ tới trình độ mỹ vị thôi, liền nước miếng rùng rùng rồi có được không?

Có bao nhiêu người có thể thưởng thức món ăn do mỹ thực đại sư đích thân chế biến chứ? Cho dù bọn họ có lập được bao nhiêu công lao hay tích góp được bao nhiêu tiền bạc thì đã sao! Không phải ai cũng có thể cùng mỹ thực đại sư nhắc lên chút quan hệ đâu! Phú nhị đại phú tam đại cũng không được!

Mỹ thực đại sư tuy là cũng có thể gia truyền thừa, nhưng đối với thiên phú yêu cầu càng cao, mà người sở hữu thiên phú lại là ngẫu nhiên a.

Chỉ cần có thể tiến vào đội ngũ đi theo bảo vệ mỹ thực đại sư, mỹ thực đại sư trong quá trình được bảo vệ cũng sẽ rất hào phóng, sẽ chế biến đồ ăn cho mọi người.

Không biết có phải do những người có thành tựu cao tâm tư đều rất đơn thuần hay không, người có thể trở thành mỹ thực đại sư tính tình có khả năng hơi chút cổ quái, nhưng tâm nhân cũng không sai, người khác đối tốt với bọn họ, bọn họ cũng sẽ đối xử tử tế lại với người ta.

Đối với những quân nhân đã tận tâm tận lực bảo hộ bọn họ, bọn họ sẽ đem bản lĩnh sở trường nhất của mình ra, để cho đám binh lính kia ăn đến lệ rơi đầy mặt, hận không thể làm cho thời gian kéo dài vô hạn.

Cơ hội tiếp đãi mỹ thực đại sư chính là có thể gặp mà không thể cầu, Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh đã nhiều năm không có nghênh đón qua mỹ thực đại sư rồi.

Hiện tại Hạ Tranh tới đây.

Theo nguồn tin đáng tin cậy, trù nghệ của cậu đã có thể sánh ngang ngũ tinh trù sư, thậm chí có khả năng lớn giành được Quán quân chung cuộc của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên toàn Liên minh sắp tới.

Còn chưa thấy người đến, nước miếng đều đã chảy rùng rùng, mắt cũng lóe ra lục quang rồi có được không?

Khoảng thời gian này, mọi người trong lúc huấn luyện đều tình cảm mãnh liệt chưa từng có, nhưng chỉ cần bị phái ra ngoài đều sẽ làm như cha mẹ qua đời không bằng, khiến cho các trưởng quan của căn cứ phải dở khóc dở cười.

Hiện tại Hạ Tranh đã tới.

Đồ ăn ngon đã tới a.

Một đám hán tử ăn mặc gọn gàng đẹp đẽ, quân phục mới tinh không nhiễm một hạt bụi, trạng thái tinh thần dâng cao tựa như ăn phải thuốc kích thích, ánh mắt nóng bỏng mà tràn ngập dụ dỗ nhìn về phía Hạ Tranh.

Chỉ kém không tiếp ở trên mặt khắc hai chữ “Chọn tôi”.

Hạ Tranh bị sợ đến ngầy người.

Cho dù Hạ Tranh là người của hai thế giới, cũng nhin không được sợ đến ngầy người a!

Làm sao mà trông đáng sợ quá vậy nè!

Hạ Khâm cùng Hạ Ngọc đã sớm biết sẽ xảy ra loại tình huống này, lặng lẽ một trái một phải chặn lại ánh mắt nóng rùng rục của đám nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Cũng may nơi này còn có quân quy, cho dù mang theo nhân thân nóng bỏng, nhưng đám hán tử tốt xấu gì cũng sẽ không nhào lên.

Cho đến tận khi gặp được quân khu trưởng, Hạ Tranh vẫn còn có chút hoang mang sợ hãi. Hạ Tranh đã từng trải qua thời điểm bị kẻ khác mang theo sát ý bao vây, nhưng được người dùng loại ánh mắt nóng bỏng “yêu thương” nhìn chăm chú, đối với Hạ Tranh mà nói, vẫn là lần đầu tiên.

Tuyệt đối không quen.

Hạ Khâm cùng Hạ Ngọc nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ khó có được của đệ đệ, cảm thấy vô cùng hưởng thụ.

Lúc này bọn họ mới có cảm giác của người làm ca ca a.

“Đám tiểu tử kia.” Liên Hoa nhin không được cười nói, “Thực sự là khiến cho ta mất mặt, ta sẽ hảo hảo thu thập bọn họ.”

Ở chỗ của Liên Hoa, Hạ Tranh mới biết được nguyên nhân mình bị vây xem, đúng là có hơi 囧.

Liên Hoa giảng giải cho Hạ Tranh một chút tình huống của tình cầu, sau khi biểu đạt thiện ý của mình, liền rất hiểu lòng người mà thả cho bọn họ ly khai, tới bệnh viện thăm Hiên Cảnh đang nằm một chỗ.

Thời điểm Hạ Tranh nhìn thấy Hiên Cảnh, Hiên Cảnh đang mặc quần áo bệnh nhân, thư thư phục phục tựa vào gối dựa xem phim.

Vẫn là phim hoạt hình với nhân vật chính là rất nhiều động vật nhỏ đáng yêu.

“Tới rồi.” Hiên Cảnh cười vẫy tay với ba người, “Có mang quà thăm bệnh cho tôi không?”

“Có.” Ngoại trừ một bình thủy tinh hoa hồng ngào đường của Hạ Tranh, Hạ Khâm và Hạ Ngọc còn phân biệt đem tới rất nhiều đặc sản Hoa Đô Tinh.

Hiên Cảnh cười híp mắt nhận lấy, sau đó ôm bình hoa hồng ngào đường không buông tay: “Đây là Tiểu Tranh làm cho tôi?”

“Ừm.” Hạ Tranh nói, “Chúc Hiên ca sớm ngày bình phục.”

“Còn dùng sáp dán lại nữa nè. Khó có được khó có được a, tôi còn cho rằng nhất định sẽ bị ăn vụng mất.” Hiên Cảnh cười híp mắt nhìn thoáng qua Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc sờ sờ mũi: “Làm sao sẽ có người ăn vụng lễ vật dành cho bệnh nhân chứ. Hiên Cảnh ca suy nghĩ nhiều rồi.”

Hạ Khâm và Hạ Tranh không đành lòng quay đầu. Tên này giấu đầu lòi đuôi a.

Bất quá Hiên Cảnh cũng không tiếp tục truy vấn, hẩn lấy bánh mì trắng vốn dùng làm quà vật đặt trên tủ đầu giường, lại cầm lên một chiếc muỗng nhỏ, đem bình khai mở, hít sâu hai hơi mùi vị thơm ngát tản ra của hoa hồng ngào đường, sau đó phết mứt hoa hồng lên bánh mì. Mỹ mãn cắn một miếng, Hiên Cảnh vẽ mặt hưởng thụ, ngay cả hai mắt cũng đều híp lại.

Tựa như một con mèo lớn đã thu lại móng vuốt, đang lười biếng nằm phơi nắng. Hạ Tranh nghĩ thầm.

“Tay nghề Tiểu Tranh vẫn tốt như vậy.” Hiền Cảnh liếm môi một cái, cùng với hoa hồng ngào đường, nhanh gọn lẹ đem một lát bánh mì nhỏ giải quyết sạch sẽ.

Tuy vẻ mặt vẫn còn ý do vị tẫn, Hiền Cảnh vẫn đem bình đây lại, cùng ba người tiếp tục nói chuyện phiếm.

“Hạ Khâm, chi tiết nhiệm vụ kia cậu khẳng định đã rõ ràng... Đừng trùng tôi, là tôi đề cử cậu đó. Tôi muốn tìm một người có năng lực lại đáng tin cậy đến tiếp nhận nhiệm vụ này a! Nếu như làm hỏng, công lao trước kia của tôi cũng xong luôn.”

Hạ Khâm châm chọc nói: “Công quân của cậu còn chưa đủ sao? Thiếu chút nữa đều không trở về được rồi.”

“Tôi đây không phải là muốn kiếm nhiều thêm mấy năm công quân, sớm này vinh quang trở về Hoa Đô Tinh sao?” Hiền Cảnh nói, “Về sau trở lại Hoa Đô Tinh, cũng không có nhiều cơ hội lập công như vậy nữa.”

“Sao lại như thế, nhớ lại đi a? Cậu không phải đã nói, sau khi tốt nghiệp còn muốn ở lại biên cảnh một thời gian ngắn sao?” Hạ Khâm hiểu kỳ hỏi, “Tôi còn nhớ kỹ cậu từng nói, không lên đến hàm Tướng quyết không về nhà cơ mà.”

“Mấy hôm trước nhận được điện thoại của mẹ, hướng tôi hét khóc lại mắng.” Hiền Cảnh thở dài, “Thật giống như đã thực sự bị tôi dọa sợ. Cha cũng rất khó chịu, tôi vẫn là lần đầu tiên trông thấy dáng vẻ khổ sở của cha. Tôi còn tưởng nếu tôi liều mạng một chút thì bọn họ sẽ vì tôi mà tự hào chứ.”

“Tự hào nhất định là có, nhưng thương tiếc khẳng định cũng có.” Hạ Khâm nói, “Sau đó cậu liền quyết định trở về?”

“Tôi chỉ là quyết định sẽ thôi liều mạng, ngừng khiến cho cha mẹ lo lắng mà thôi. Cũng chẳng phải thời kỳ chiến tranh, cần gì đâu.” Hiền Cảnh buông tay.

“Cậu dễ dàng buông xuống như vậy, tôi còn thấy thực khó tin.” Hạ Khâm nói.

“Tôi cũng không phải là từ bỏ a, chỉ là tạm hoãn lại tiến độ thôi nha. Mấy năm này tôi sẽ hảo hảo xoát lại quân công, trở về Hoa Đô Tinh cũng không phải là không thể tiếp nhận nhiệm vụ, chỉ là có thêm nhiều thời gian ở bên người nhà mà thôi.” Hiền Cảnh nhìn sang Hạ Tranh đang ngoan ngoãn ngồi một bên nghe bọn họ nói chuyện trên trời dưới đất. Hôn nữa, nếu không sớm một chút trở về Hoa Đô Tinh, chuyện chung thân đại sự giải quyết như thế nào đây?

Sau khi Hạ Tranh đoạt được giải Quán quân vòng loại khu vực, Hiền Cảnh tự nhiên cũng tham gia ăn mừng. Lúc về đến nhà, Hiền Cảnh đối với Hạ Tranh khen ngợi không dứt miệng. Vân Mân nói đùa, con thích thắng bé như vậy, lấy Hạ Tranh về làm tiểu tức phụ cho con có được không.

Hiền Cảnh liền thuận theo đáp một câu tốt.

Kết quả Vân Mân sùng sốt một chút, cả ngày tinh thần đều ngẩn ngơ.

Ngày thứ hai, Vân Mân lại nói với Hiền Cảnh, Hạ Tranh quả thực có khả năng trở thành tiểu tức phụ của hắn. Hai người bọn họ chính là chỉ phúc vì hôn, hiện tại quan hệ hôn ước vẫn còn rành rành kia kìa.

Lúc đầu loại hôn ước này quả thực chỉ là một cái cờ để liên minh, Vân Mân chuẩn bị nếu Hiền Cảnh đem người mình thích về, hoặc là đến hai mươi lăm tuổi khi hệ thống gửi tới tin nhắn xác nhận, mới cho hắn biết đến chuyện này.

Sự tình này ở cái loại gia tộc như bọn họ vốn rất thông thường, thậm chí sau hai mươi lăm tuổi, một số người tìm không được phối ngẫu thích hợp, cũng vẫn tiếp tục bảo trì hôn ước, thẳng đến khi song phương đều tròn hai mươi lăm tuổi.

Hiền Cảnh và Hạ Tranh bình thường không có giao lưu gì, coi như cho dù về sau vợ của Hiền Cảnh có biết tới quan hệ hôn ước này cũng sẽ không ghen tuông.

Nếu như chỉ một cái quan hệ hôn ước hữu danh vô thực mà cũng ăn dấm chua, loại thê tử này khẳng định cũng sẽ không hợp nhãn Vân Mân.

Bất quá Hiền Cảnh lúc này lại nói rằng rất thương thức Hạ Tranh, Vân Mân cũng thực thích Hạ Tranh, Hạ Tranh hiện tại ưu tú như vậy, tuy niên kỷ còn nhỏ, nhưng nếu có thể sớm định ra cũng không tệ.

Hiền Cảnh ban đầu vốn chỉ là nói đùa.

Bởi vì cùng Hạ Khâm thân thuộc, Hạ Tranh tuổi lại còn nhỏ, Hiền Cảnh vốn chỉ xem Hạ Tranh như đệ đệ mà đối đãi, vẫn chưa nghĩ tới bất cứ loại quan hệ nào khác.

Hiện tại đột nhiên biết được Hạ Tranh là vị hôn phu, tựa như chiếc hộp Pandora nơi đáy lòng bỗng bị hé mở, làm cho hắn có một loại cảm giác “A, thì ra cũng có thể không xem người ta như đệ đệ nha”.

Sau đó hắn suy nghĩ một chút, dưới nhìn nhận cá nhân, Hạ Tranh vô luận là bề ngoài hay tính cách, cùng với trình độ ưu tú của bản thân, đều rất hợp khẩu vị mình.

Từ lần trước vô tình gặp được trong trường, hơn nữa còn có việc cứu người sau đó, Hiên Cảnh và Hạ Tranh cũng tiếp xúc nhiều hơn, vốn là đã càng ngày càng để bụng, nếu không sẽ không lúc nào cũng nghĩ tới Hạ Tranh.

Đương nhiên, khi ấy hẳn còn cho là, trách không được Hạ Khâm đem Hạ Tranh bảo hộ chặt chẽ đến thế, bé con này quả thực rất khiến cho người thương, nếu không hay là đem đứa em trai này cướp về a.

Hiện tại không đoạt được đệ đệ, lấy về làm lão bà cũng tốt a.

Bất quá khi Vân Mân nói chuyện qua tin nhắn hình với Hiên Cảnh, cũng cho biết Hạ gia đối với việc Hiên Cảnh muốn chơi giả thành thật, vẫn có một chút mâu thuẫn.

Ngược lại cũng không phải là cảm thấy Hiên Cảnh không tốt, chỉ là Hạ Tranh còn nhỏ, trong nhà quản nghiêm, cậu lại một lòng chuyên tâm vào trù nghệ, chưa từng yêu đương, ngay cả đối tượng yêu thích là nam hay nữ cũng không biết.

Hôn ước chỉ là cái có liên minh của gia tộc, nói đến chuyện tình cảm, vẫn phải làm cho Hạ Tranh đem lòng yêu thích chính mình mới được.

Hơn nữa tuy là làm trưởng bối, bọn họ rất thương thức Hiên Cảnh, thế nhưng nếu nói đến người yêu của Hạ Tranh, bọn họ vẫn sẽ có chút bất bẽ. Hiên Cảnh quanh năm vắng nhà, trông không giống một người biết lo lắng quan tâm cho gia đình, Hạ Tranh nhà họ luôn được nhận trăm ngàn sủng ái, cưng chiều nâng niu trong lòng bàn tay, nếu như gả ra ngoài còn không tốt bằng lúc ở nhà, vậy cần gì để cho Hạ Tranh kết hôn chứ?

Vân Mân cũng rất thích Hạ Tranh, cũng biết một nhà khuê mật đối với Hạ Tranh vô cùng sủng ái. Nói thật, nếu có được một nhi tử ngoan ngoãn như thế, nàng cũng có thể đem Hạ Tranh sủng lên tận trời.

Đứa con này của mình nàng cũng biết, quanh năm không có ở nhà, đừng nói cưới vợ về rồi có khả năng để cho người ta phòng đơn gối chiếc hay không, cuộc sống như vậy, nói không chừng muốn âm thầm đàm luyện ái cũng khó.

Bất quá người Hạ gia cũng nói, nếu Hiên Cảnh thực sự có ý tứ với Hạ Tranh, bọn họ cũng sẽ không ngăn cản hai người tiếp xúc. Chỉ là, trước khi Hạ Tranh thành niên, không được cho cậu biết về chuyện hôn ước.

Hiên Cảnh đương nhiên sẽ không nói. Hai người còn chưa phát triển chút tình cảm trụ cột nào đâu, vừa nói chuyện kia ra, đảm bảo Hạ Tranh mà không vừa ý sẽ ngay lập tức đòi hủy hôn. Hạ Tranh thành niên, cũng chỉ còn có một hai năm.

Kỳ thực Hiên Cảnh tự cho là bản thân cũng không quá hiểu thẳng. Chỉ là làm con trai độc nhất trong nhà, hẳn nhất định phải liều mạng.

Cha mẹ đều lợi hại như vậy, con trai cũng không thể yếu kém đúng không?

Hắn hiện tại liều mạng, bất quá là muốn cố gắng mấy năm, đạt được một vị trí đủ cao, sau đó trở về Hoa Đô Tĩnh, là có thể buông xuống mà nghỉ ngơi cho thật tốt.

Nếu đã nói muốn thành gia lập thất, hẳn vẫn là rất có chừng mực.

Hiện tại Hạ Tranh còn nhỏ, hẳn liền cố gắng gia tăng độ yêu thích của cậu dành cho bản thân. Hạ Tranh muốn thi vào quân giáo Hoa Đô, khi đó hẳn khẳng định không là học nghiên thì cũng là học bá, vẫn ở trong trường, sẽ có rất nhiều cơ hội tiếp xúc.

Tuy Hiên Cảnh chưa từng theo đuổi ai, nhưng đợi đến lúc Hạ Tranh hai mươi lăm tuổi còn có mấy năm thời gian, chỉ cần dụng tâm, luôn sẽ có thu hoạch.

Coi như là không có thu hoạch, cũng sẽ không tiếc nuối.

Đương nhiên, hiện tại Hiên Cảnh đối với Hạ Tranh chỉ có chút hảo cảm nhân nhạ, dù sao hai người giao lưu cũng không nhiều. Nhưng Hiên Cảnh có một loại cảm giác, càng tiếp xúc với Hạ Tranh, hẳn sẽ càng ngày càng thích Hạ Tranh hơn.

Dù sao bé con này cũng rất khiến người thương a.

Hiên Cảnh dần dần đem đề tài chuyển tới trên người Hạ Tranh, hỏi han chuyện học tập và sinh hoạt của cậu, về mặt qua loa bình thản, không khác lúc trước tự nhận làm ca ca của Hạ Tranh là bao, Hạ Khâm và Hạ Ngọc cũng không cảm thấy có gì không đúng.

Tuy bản thân mới là ca ca ruột của Hạ Tranh, nhưng thêm nhiều người có năng lực tới cưng chiều cậu, bọn họ cũng vui vẻ (đương nhiên, sau đó bọn họ mới hay mình nuốt phải quả đắng).

“Đám cầm thú kia, vì đồ ăn đích thực là liều mạng.” Hiên Cảnh nhìn Hạ Ngọc hầy còn giương mắt dòm nhó bình hoa hồng ngào đường, rất hào phóng đem bánh mì trắng cùng mứt hoa hồng đưa cho Hạ Ngọc và Hạ Khâm, “Tiểu Tranh yên tâm, kỳ thực thương thế của tôi đã ổn rồi, chỉ là nằm chờ mọi người thôi. Khi nào em đi thu thập nguyên liệu nấu ăn, tôi nhất định cùng đi, không thể để cho bọn họ xằng bậy được. Hạ Khâm không có mặt, Hạ Ngọc có khả năng không trấn áp nổi bọn họ.”

“Tôi biết cậu sẽ không phải nằm viện lâu đến vậy mà.” Hạ Khâm cũng thờ phào nhẹ nhõm. Mặc dù thương thế của Hiên Cảnh không sai biệt lắm đã tạm ổn rồi, tuy nhiên nguyên khí tổn thương, nhiệm vụ trước kia khẳng định không cách nào tiếp tục, nhưng bảo hộ Hạ Tranh ở Nạp Cát Nạp Lỗ Tĩnh vẫn là không thành vấn đề. Anh còn thật lo lắng đám cầm thú kia đem Hạ Tranh hù dọa.

Hạ Ngọc vẻ mặt hạnh phúc ăn bánh mì chấm hoa hồng ngào đường, chỉ chốc lát sau, hoa hồng ngào đường đã voi đi một tầng.

Hạ Khâm cảm thấy có chút mất mặt, bất quá chính anh cũng ăn đến chẳng dùng được miếng, dường như cũng không có lập trường nói Hạ Ngọc.

Người như Hiên Cảnh thế kia, rộng rãi đem mỹ thực đưa đến cửa chia sẻ cho kẻ khác là có biết bao hiếm thấy a!? Anh khi còn ở nhà, không ít lần vì một miếng ăn mà cùng Hạ Ngọc so trí đấu dũng.

Tuy là Hạ Tranh luôn đảm bảo đã nấu đủ cho cả hai người.

Hiên Cảnh không đau lòng sao? Hiên Cảnh đương nhiên cực kỳ không nỡ, bất quá có đôi khi phải quyết định giữa lấy và bỏ.

Hạ Khâm buồn lòng cảnh giác, Hạ Ngọc trên mặt lộ vẻ hân hạnh chính là người tốt, Hạ Tranh lại có chút hồ thẹn, không nỡ của hân hạnh thua thiệt chút nào.

“Thời điểm tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn, em lại... làm thêm chút nữa cho Hiên ca nhé!?” Hạ Tranh nhìn lễ vật thăm bệnh bị hai vị ca ca nhà mình chia nhau, quả thật có chút xấu hổ.

Mặc dù biết Hiên Cảnh cùng đại ca nhị ca quan hệ rất tốt, nhưng có phải là quá không khách khí rồi hay không?

Vốn hay nhìn người nhà tranh giành nhau, hiện tại gặp được một người còn biết nhường lại đồ ăn, Hạ Tranh quả thực có chút không quen.

Hiên ca nặc dù có thời điểm tính tình hơi thoát tuyến, nhưng trên thực tế là một người rất rộng lượng a.

Đánh giá của Hạ Tranh đối với Hiên Cảnh lại cao hơn một chút.

“Tốt, nhưng đừng quá lao lực.” Hiên Cảnh trong lòng thầm cho mình một ngón cái khen ngợi.

Thời điểm Hiên Cảnh tỏ ý muốn gia nhập đội ngũ hộ vệ, đám binh lính khác đều tỏ vẻ, “Thật không nghĩ tới cậu cư nhiên lại là cái loại cầm thú này!”

Hiên Cảnh cười nhạt, ai cầm thú cơ, các người mới là cầm thú, hù dọa Hạ Tranh.

Nếu đã có Hiên Cảnh gia nhập, chức tiểu đội trưởng đương nhiên sẽ do Hiên Cảnh đảm nhiệm. Tuy Hiên Cảnh tuổi còn trẻ, nhưng quân công không ít, bản thân lại lợi hại, danh vọng ở căn cứ này cũng không hề thấp kém, không phục cũng bị làm cho phải khuất phục. Cho nên tuy trong lòng khinh bỉ cái tên cầm thú này vì đồ ăn cư nhiên gắng gượng từ trên giường bệnh bò dậy, nhưng Hiên Cảnh quả thực đã đem những người khác trấn áp xuống, Hạ Tranh rút cục cũng cảm thấy bầu không khí nhẹ nhàng hơn không ít.

Cậu nhện không được tặng thêm năm điểm hảo cảm dành cho Hiên Cảnh.

Vẫn là rất đáng tin cậy a.

Tiểu đội ngoại trừ đội trưởng Hiên Cảnh, còn có năm người (Hạ Ngọc là nhân viên ngoài biên chế). Năm người này dưới thử thách đao nhân từ các chiến hữu khác, vẻ mặt sung sướng, hùng dũng oai vệ khí thế bừng bừng mà đầm ngực, cam đoan sẽ bảo vệ Hạ Tranh thật tốt.

“Tiểu Tranh, làm sao vậy?” Hạ Khâm nhìn Hạ Tranh một bộ muốn nói lại thôi, hỏi.

Hạ Tranh có chút do dự, đáp: “Anh, em muốn tới một số nơi.”

Cậu ở trên bản đồ điểm một cái, Hạ Khâm nhìn mấy địa phương được đánh dấu, đều là khu vực tương đối nguy hiểm.

Hạ Khâm thờ dãi: “Em đã nghĩ kĩ?”

“Ừm.” Hạ Tranh gật đầu. Cậu đến nơi này, chính là vì muốn đi tới những chỗ kia tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn.

Đương nhiên, những địa phương này cũng không tính là quá nguy hiểm, chỉ là có khá nhiều động vật ăn thịt thông thường mà thôi. Hạ Tranh tự biết mình, thời điểm không có cơ giáp, tốt nhất đừng nên muốn chết mà tìm tới những nơi có sinh vật cường đại.

Có điều Hạ Tranh vẫn còn là vị thành niên, cho nên trình độ bảo hộ dành cho cậu cực kỳ cao, địa phương có số lượng lớn động vật ăn thịt, hoặc địa thế tương đối hiểm trở, đều bị cấm đi.

“Chỉ cần không quá lợi hại, em có thể tự bảo vệ chính mình.” Hạ Tranh cam đoan nói.

“Anh biết.” Hạ Khâm vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tôi và Hạ Khâm sẽ xin chỉ thị của cấp trên.” Hiên Cảnh ở một bên nghe xong liền cắt lời, “Tiểu Tranh quả thực có đủ năng lực tự vệ, năng lực sinh tồn ngoài dã ngoại cũng mạnh, quả thật không cần bảo hộ quá mức. Thật vất vả mới tới được Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh, chỉ có thể ghé qua vườn rau và trại chăn nuôi đi dạo một chút, còn có ý nghĩa gì nữa.”

Hiên Cảnh từng quan sát hành động của Hạ Tranh ở trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao, còn xem qua huynh đệ Hạ gia giao thủ, bản thân cũng đã từng cùng Hạ Tranh luận bàn.

Nếu như dưới tình huống không gây tổn thương đến tính mạng, chỉ dựa vào thể thuật, hẳn không nhất định có thể ung dung chiến thắng Hạ Tranh.

Đương nhiên, hẳn không biết là Hạ Tranh cũng đã nương tay.

Hắn từng trải qua máu tanh tấy lễ, nhưng Hạ Tranh trải qua so với hắn còn nhiều hơn.

“Huống chi, chúng ta đều sẽ mang theo cơ giáp. Đám động vật này cũng gầm không nổi cơ giáp đâu.” Hiên Cảnh lại cho Hạ Khâm một viên thuốc an thần.

Hạ Khâm gật đầu: “Được rồi, anh và Hiên Cảnh sẽ cùng quân khu trưởng nói một chút, thuận tiện cho bọn họ nhìn xem, Tiểu Tranh có bao nhiêu ưu tú.”

Cho nên không xuất sắc bằng Tiểu Tranh, cũng đừng có suy nghĩ lắc lư trước mặt Tiểu Tranh nữa. Hạ Khâm cũng thấy phiền với thái độ dị thường nhiệt tình của mấy người này đối với Hạ Tranh.

Tuy sớm biết Hạ Tranh nhất định sẽ rất được hoan nghênh, thế nhưng làm một ca ca tốt, trong lòng anh vẫn rất là khó chịu.

Vốn tưởng rằng nơi đây có một Hiên Cảnh đại khái sẽ khiến cho anh phải chú ý một chút, không nghĩ tới Hiên Cảnh biểu hiện ra cũng bình thường, mà những người khác mới là uy hiếp.

Nếu như Hiên Cảnh biết được ý nghĩ trong lòng Hạ Khâm, nhất định sẽ cười thành tiếng.

Thời điểm Liên Hoa nghe được thỉnh cầu của Hạ Khâm và Hiên Cảnh, cũng có chút kinh ngạc.

Những người khác không biết, nhưng ông cùng Hạ Viên, Phụng Xu đều rất quen thuộc, biết hai phụ nữ này đối với Hạ Tranh có bao nhiêu cưng chiều. Hạ Viên và Phụng Xu còn đặc biệt thăm hỏi qua, muốn ông chiều cố Hạ Tranh thật tốt. Không nghĩ tới Hạ Khâm sẽ tự mình đề xuất, để cho Hạ Tranh đi tới địa phương nguy hiểm.

Đương nhiên, chỗ kia cũng không tính là nguy hiểm lắm, nếu như là người khác thì ông cũng sẽ đồng ý. Nhưng Hạ Tranh lại là ngôi sao tương lai của giới mỹ thực mà cả Liên minh cùng coi trọng – nói ngôi sao tương lai là vì niên kỷ cậu còn nhỏ, ông quả thực có chút do dự.

“Tiểu Tranh có năng lực tự vệ.” Hạ Khâm nói, “Ngoại trừ không có cơ giáp, trên phương diện thể thuật, năng lực Tiểu Tranh so với cháu cũng không hề thua kém. Chúng ta có thể thử.”

“Không kém so với cháu?” Liên Hoa quả thực kinh ngạc.

“Đúng vậy.” Hạ Khâm lộ ra một nụ cười khổ, “Có thể là vì người nhà đối với Tiểu Tranh bảo hộ quá mức, khiến cho Tiểu Tranh chịu áp lực lớn, vẫn luôn nhẫn nhịn một mình khổ luyện.”

“Xem thử một chút đi.” Liên Hoa cười nói, “Ta cũng thật tò mò.” Dứt lời, Liên Hoa liền định ra ba vòng trắc thí.

Vòng thứ nhất là thể thuật, Hạ Khâm tình nguyện làm người đối luyện.

Vòng thứ hai là xạ thuật, Hạ Tranh tuy là vị thành niên không có khả năng sở hữu súng ống, nhưng ở thời điểm đặc thù vẫn có thể hưởng đặc cách; vòng thứ ba còn lại là khảo nghiệm năng lực hành động nơi dã ngoại của Hạ Tranh, chủ yếu là trên trường huấn luyện dành cho bộ đội đặc chủng xây dựng ở dã ngoại “chạy bộ” một vòng.

Nếu cả ba vòng đều hoàn thành, thì có thể chấp thuận thỉnh cầu của Hạ Tranh.

Còn vì sao muốn định ra ba vòng trắc thí, Liên Hoa chính là đang khảo nghiệm Hạ Tranh, cũng là suy nghĩ cho Hạ Tranh, giúp cậu tranh thủ cơ hội thực tiễn tại căn cứ này trước khi nhập học trường quân đội.

Mấy năm nay yêu nghiệt xuất thế không chỉ trong giới mỹ thực, mà ngay cả trong đám chiến sĩ cơ giáp cũng có. Hiên Cảnh và Hạ Khâm nghiền ép không ít binh lính lớn tuổi hơn, thực sự khiến cho người ta phải thán phục.

Liên Hoa phi thường thương thức anh tài, đã sớm đem Hiên Cảnh và Hạ Khâm trối tới căn cứ của mình, khiến cho người của những căn cứ khác hâm mộ và ghen ghét.

Nếu như Hạ Tranh thật sự lợi hại như vậy, ông nhất định cũng phải đem Hạ Tranh lừa tới đây.

Một trù sư lợi hại, đồng thời còn là một chiến sĩ cơ giáp lợi hại, Liên Hoa dù có nằm mơ cũng phải cười tỉnh.

Hạ Khâm sau khi thấy Hạ Tranh đồng ý, liền đáp ứng ba vòng thi này.

Tin tức rất nhanh được truyền khắp căn cứ, rất nhiều người đều đặc biệt chạy tới quan khán.

Bọn họ cũng biết việc Hạ Tranh đã khôi phục tinh thần lực.

Không lâu sau khi Hạ Tranh lấy được Quán quân, Hoa Đô Tinh vừa lúc xảy ra tình huống khôi phục tinh thần lực đầu tiên – nhân vật chính là Ninh Quân, cũng đúng lúc gặp phải nguy hiểm mà tiềm lực bộc phát.

Người Hạ gia liền nhân cơ hội này, đem tin tức Hạ Tranh khôi phục tinh thần lực thả ra.

Thuận tiện đem luôn việc Hạ Tranh bị khủng bố tập kích công bố cho giới truyền thông. Truyền thông đối với tin tức ngày đó có cơ giáp xuất hiện trong trung tâm bảo tồn Kinh Giao rất hiếu kỳ, chỉ là khi phỏng vấn mới biết được đây là thông tin cơ mật, cũng đành thôi.

Hiện tại công khai tin tức, bọn họ không nhờ người cổ động, mà trực tiếp đưa tin lên.

Trùng hợp, Tây minh cũng có người khôi phục tinh thần lực, Hạ Tranh càng bớt nổi bật.

Bởi vì sự tình khôi phục tinh thần lực này, ở Liên minh tinh vực rộng lớn, tuy nói hiếm thấy nhưng cũng không quá kỳ lạ, cách mỗi mấy năm hay vài chục năm luôn sẽ xuất hiện vài tình huống, tra xét nhiều năm như vậy còn không tra ra được nguyên nhân, cuối cùng hết thấy kết luận là giống với nguyên nhân trị khỏi bệnh nan y, đều là “kỳ tích”.

Tuy một hai năm trước sự kiện tinh thần lực khôi phục mà xuất hiện, sẽ khiến cho rất nhiều chuyên gia cùng bình luận viên hưng phấn một phen, nhưng đối với cá nhân có thể khôi phục tinh thần lực mà nói, chú mục của người ngoài đã bị phân ra một ít, ảnh hưởng cũng nhỏ đi nhiều.

Tối đa thân phận ngôi sao tương lai của giới mỹ thực khiến cho Hạ Tranh được quan tâm hơn một chút.

Nhưng những người khác thì chỉ để ý việc Hạ Tranh muốn thi vào quân giáo Hoa Đô, lo lắng cậu “lạc lối” trên con đường chiến sĩ cơ giáp mà một đi không trở lại, làm trễ nải tiền đồ trù sư vô cùng sáng lạn huy hoàng của cậu mà thôi.

Ngũ tinh trù sư trở lên so với chiến sĩ cơ giáp thì lại càng hiếm hoi.

Căn cứ cũng không phải là cách biệt nhân thế, sự tình oanh động toàn bộ Liên minh như vậy, bọn họ đương nhiên cũng biết.

Nhưng biết cũng chỉ là biết, bọn họ vẫn không thể cảm nhận được Hạ Tranh lợi hại chỗ nào.

Bộ dạng kia của Hạ Tranh quá có tính lừa dối a.

Thời điểm diễn ra vòng trắc thí thứ nhất, đám nam nhân đi ngang qua sân thi đấu còn kinh ngạc một phen.

Hạ Khâm và Hạ Tranh mặc vào trang phục phòng hộ. Hạ Khâm thù thế, thoát nhìn cũng có chút chăm chú.

“Không phải chỉ có chút chăm chú thôi đâu, là cực kỳ nghiêm túc.” Hạ Ngọc trong lòng rất đồng cảm, “Nếu không chăm chú, cho dù là đại ca, đều đánh không lại tiểu đệ đệ.”

Đám hán tử nhao nhao nghiêng đầu nhìn về phía Hạ Ngọc, cậu lừa tôi?

“Mấy người hãy chờ mà xem.” Hạ Ngọc nhún vai, “Kỳ thực phải cho tiểu đệ cùng mấy người đánh qua, cho mấy người biết coi thường người khác là không đúng.”

Đang lúc nói chuyện, Hạ Khâm và Hạ Tranh đã đồng loạt động thủ.

Hạ Khâm cùng Hạ Tranh đều sử dụng chiêu thức cổ võ, chỉ là quyền cước của Hạ Khâm thì cứng rắn hơn một chút, Hạ Tranh lại mềm mại hơn một chút, hai người người tới ta đi, chớp mắt liền đánh thành một đoàn, quyền cước đều nhanh biến thành hư ảnh, không ai chịu nhường ai.

Đám người vây xem tròn mắt đều muốn trừng đến sắp rớt ra ngoài. Không nghĩ tới Hạ Tranh nhìn ngoan ngoãn khéo léo bạch bạch tịnh tịnh, đụng tới đánh lộn cư nhiên tàn khốc dữ dội như vậy?

Hiên Cảnh nhíu mày một cái.

Trước kia quan sát Hạ Tranh luận bàn, hắn đã có loại cảm giác quái dị này rồi.

Hiện tại cảm giác quái dị càng đậm hơn một chút.

Cuối cùng, ánh mắt hắn quét tới nhuộm khí trên mặt Hạ Khâm, nghi vấn trong đầu đột nhiên sáng tỏ.

Đã nói làm sao mỗi lần trông thấy Hạ Tranh luận bàn đều sẽ có cảm giác rất không hài hòa, nguyên lai là ở khí thế và nét mặt của Hạ Tranh.

Thời điểm sử dụng toàn lực, khí thế sẽ không ngừng được kéo lên, biểu tình coi như không tràn ngập sát khí, thì cũng phải là chăm chú nghiêm túc.

Hạ Tranh tuy cũng rất chăm chú, thế nhưng một điểm khí thế cũng không có, trình độ chăm chú trên mặt, tựa như đang thực hiện bài tập tác nghiệp,

khiến cho người ta một chút cũng không nhìn ra cảm xúc khẩn trương.

Hiên Cảnh đột nhiên nghĩ đến, thời điểm Hạ Tranh ở trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn Kinh Giao, cũng có loại biểu tình cùng ngày thường không sai biệt lắm như vậy.

Đây là vì tâm tính trù sư đã quen nhìn việc săn bắn xử lý nguyên liệu nấu ăn, hay vì Hạ Tranh vốn chưa từng trải qua nguy hiểm nên không luyện được một thân khí thể dọa người? Hay cả hai đều là nguyên nhân!?

Nghi hoặc trong lòng sau khi đã thông suốt, Hiên Cảnh cũng không quán quít lấy vấn đề này nữa, bắt đầu chăm chú quan sát Hạ Khâm và Hạ Tranh luận bàn, đồng thời so sánh với bản thân, tưởng tượng nếu như chính mình cùng hai người đối chiến, sẽ lại là tình huống gì.

Có thể cùng một Hạ Khâm rõ ràng là không hề nương tay mà đánh đến ngang tài ngang sức, người trong căn cứ đều đã nhận thức được thực lực của Hạ Tranh.

Liên Hoa trực tiếp kêu dừng – đánh nữa, một trong hai người nếu có ai bị thương (chủ yếu là lo cho Hạ Tranh), cũng đều không tốt.

Vòng thứ hai là kiểm tra xạ thuật.

Môn này là Hạ Tranh đời này mới luyện. Nhưng đời trước Hạ Tranh thực lực thấp kém, tất cả phải dựa vào ngoại vật, loại vũ khí đòi hỏi động tác tay ổn định cùng nhãn lực chuẩn xác này cậu đã từng sử dụng qua, cho nên học bắn súng cũng rất nhanh.

Trên tay Hạ Tranh là súng lục dùng trong huấn luyện, hiện tại kỹ thuật y học phát triển, đạn phổ thông, chỉ cần không bắn trúng điểm trí mạng, đều có thể cứu trở về.

Hạ Tranh tuy không đạt được trình độ bắn trúng hồng tâm, nhưng trên cơ bản đều nằm trên bia, thành tích đã tốt lắm rồi.

Hiên Cảnh lại nhíu mày.

Hạ Tranh khẳng định đã lưu thủ.

Thành tích bình thường của cậu cũng không chỉ có như vậy.

Chỉ là không biết do khẩn trương khi bị người vây xem, hay là cố ý khiêm tốn.

Hai vòng thi trước biểu hiện của Hạ Tranh đã khiến cho mọi người phải nhìn với cặp mắt khác xưa, cho nên đến vòng thứ ba, khi Hạ Tranh ung dung bỏ lên nhăm bích gần như vuông góc với mặt đất, lấy tốc độ cực nhanh vượt qua khu vực vòng treo, lại linh hoạt chạy qua khu vực cọc gỗ, cuối cùng dưới tình huống không được chạm vào lưới dây mà di chuyển, lấy được thành tích đệ nhất vô cùng đẹp đẽ ở hạng mục này, mọi người đều tê dại.

Tuy Hạ Tranh nhìn như nhỏ yếu, nhưng kỳ thực rất hung tàn a.

Thật không hổ là người Hạ gia, hình như có kẻ đã nói Hạ Viên cùng Phượng Xu đều từng là ma quỷ giáo đầu?

Ngay cả nhi tử nhu thuận như vậy cũng không buông tha, quả thực là ma quỷ.

Ở Hoa Đô Tinh xa xôi, Hạ Viên cùng Phượng Xu đánh một cái hất xi vang đội. Sao vậy, Tiểu Tranh nhớ mình?

“Chờ sau khi cháu gia nhập quân giáo Hoa Đô, phải tới căn cứ chúng ta thực tập đấy!” Liên Hoa cười đến như một con hồ ly già, “Đại ca cháu và Hiên Cảnh đều ở chỗ này, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Hạ Tranh còn chưa kịp trả lời, Hạ Khâm đã cắt ngang: “Thực tập là do quân bộ phân phối, Tiểu Tranh sao có thể tự mình làm chủ.”

Muốn dụ dỗ Tiểu Tranh nhà anh cũng không dễ nha, ai chẳng biết nhiệm vụ nơi này vừa khổ vừa mệt. Tiểu Tranh chỉ là muốn học điều khiển cơ giáp, thi lấy bằng lái, về sau đi săn bắt nguyên liệu nấu ăn, cũng không phải là muốn tòng quân.

Liên Hoa cười nói: “Ta chỉ nói một chút mà thôi. Nếu như Tiểu Tranh muốn tới, ta nhất định sẽ tận lực tranh thủ.”

Người Hạ gia quả thực là bao che nhi tử. Bất quá Liên Hoa vẫn quyết định cùng Hạ Viên bọn họ thương lượng một chút. Có người quen cũng dễ chiếu cố a. Mầm non tốt như vậy không thể để lãng phí.

Trải qua ba vòng trắc thí, hành trình của Hạ Tranh đã được xác định, địa phương trước đó muốn đi đều có thể đi.

Hơn nữa, cậu còn được đặc cách, cho phép sử dụng súng lục. Mặc dù chỉ là một khẩu súng be bé, nhưng cũng đã đủ tự vệ.

Hành trình tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn trên Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh lần này của Hạ Tranh, vốn chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ. Không nghĩ tới trong đám quân nhân hán tử kia lại có một kẻ phản bội, không phải không phải không phải, nói sai rồi, có một ký giả, hẳn đang phỏng vấn tình huống sinh hoạt của các binh sĩ tại căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh, trùng hợp ghi lại được ba vòng khảo nghiệm của Hạ Tranh.

Sau khi nhận được sự đồng ý, ký giả bèn đem lần trắc thí này của Hạ Tranh gộp vào trong báo cáo, cùng nhau truyền bá ra ngoài.

Chuyện này liền gây nên sóng to gió lớn.

Nhiệt tình của nhân dân Liên minh đối với Hạ Tranh hẳn còn chưa thuyên giảm.

Tuy là những trù sư đạt thứ hạng cao khác của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên – ở cả Đông minh và Tây minh, trong khoảng thời gian này đều nhiều lần xuất hiện dưới ống kính, nhưng chỉ có Hạ Tranh là vẫn lặng yên không một tiếng động, dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian.

Theo nguồn tin đáng tin cậy, Hạ Tranh đang chuẩn bị cho phần thi thực tiễn của trường quân đội Hoa Đô Tinh. Còn thi đại học, thành tích văn hóa của Hạ Tranh ở lớp vẫn luôn cầm cờ đi trước, không cần phải lo lắng.

Cũng giống quảng cáo đại trà và quảng cáo khan hiếm, các thí sinh khác thì như trong kỳ tuyển tú, phô thiên cái địa tuyên truyền làm cho dân chúng đều lộ ra chán ngán, mà Hạ Tranh hiếm khi để lộ tin tức, vừa ra liền khiến cho vạn chúng chú mục.

Hơn nữa tin tức về Hạ Tranh, mỗi lần đều là tin quan trọng.

Lần trước, là việc Hạ Tranh nhân họa đắc phúc khôi phục tinh thần lực. Vô luận nhiều tổ chức khủng bố nhao nhao tuyên cáo không phụ trách việc Hạ Tranh bị tập kích (Hạ Tranh: ...), hay một vài nhà phê bình âm thực lo lắng Hạ Tranh lạc lối trên con đường chiến sĩ cơ giáp (nhóm chiến sĩ cơ giáp: ...), cũng đều khiến cho dân chúng quan tâm đã lâu.

Nhiệt độ vừa giảm bớt thì tin tức này truyền ra, đoạn phim vừa được đăng lên, người quỷ xuống tung hô Hạ Tranh nam thần liền nhiều hơn.

Gia thế tốt giá trị dung nhan cao, biết nấu cơm biết chiến đấu, ngày sau còn có thể thao túng cơ giáp, quả thực là hoàn mỹ.

Vô luận là yêu thích mỹ thực của Hạ Tranh, hay đối với khuôn mặt bé ngoan của Hạ Tranh dâng trào tình thương người mẹ/cha, hoặc đối với giá trị vũ lực không khoa học của Hạ Tranh trọn mắt há mồm kinh ngạc, đều hợp lại cùng một chỗ, tạo nên một “tà giáo” mới trên mạng – hậu cung của Hạ Tranh nam thần, biệt danh “Ái Tranh Phấn Ty Đoàn”.

Từ nay về sau, Ái Tranh Phấn Ty Đoàn này thanh thế ngày một lớn, dè bẹp rất nhiều thần tượng giới minh tinh, ngồi vững vị trí lão đại trong nhóm fan hâm mộ. Hơn nữa bởi vì ban đầu người ái mộ Hạ Tranh phần nhiều là chú di lớn tuổi, cho nên đưa tới tố chất của những fan hâm mộ nòng cốt khá cao, tư tưởng cũng thành thực hơn, về sau trong quá trình phát triển lớn mạnh, nội bộ quản lý cũng rất hài hòa, không có bất cứ một fan nào tàn bạo, để cho các minh tinh khác nhìn mà ước ao.

Đương nhiên, “tà giáo” lúc này chỉ mới trong thời kỳ đầu mạnh mẽ hưng thịnh, tự xưng là nhóm người hâm mộ của Hạ Tranh, chỉ là Hạ Tranh đã ít lại càng ít khi phóng vấn chụp ảnh, nhóm fan bên về các loại tranh đam mỹ – đương nhiên đều là các loại tranh rất bình thường và hài hòa, Hạ Tranh vẫn còn là vị thành niên a, bọn họ cũng không thể có ý nghĩ vạ vạ đối với vị thành niên, vậy thì quá cảm thụ rồi.

... Hạ Tranh còn không biết bản thân đã trở thành minh tinh, cậu rốt cục đến được một trong những mục tiêu của mình, nơi có một con sông cuộn cuộn chảy xiết, chuẩn bị làm cơm trưa cho mọi người.

Biết Hạ Tranh muốn nấu cơm, năm tên “vệ sĩ” vốn đã rất hưng phấn lại càng hưng phấn hơn, nhao nhao xung phong làm trợ thủ.

Hiên Cảnh đem đám người chỉ biết gây trở ngại mà không giúp được gì này đuổi hết đi, để cho bọn họ hỗ trợ săn bắt và thu thập nguyên liệu nấu ăn.

Đám bọn họ huấn luyện trên tinh cầu này thời gian dài, cái gì có thể ăn và ăn ngon, vẫn rất hiểu biết.

Hạ Ngọc cũng bị phái ra ngoài, vui vẻ đi theo đám binh lính rèn luyện một chút.

Hiện tại chỉ còn Hiên Cảnh làm trợ thủ cho Hạ Tranh.

Hiên Cảnh tuy trừu tượng không thể nói là tốt, nhưng coi như thuận thực, giúp Hạ Tranh rửa đồ hay cắt thái những nguyên liệu không quá trọng yếu cũng dư sức.

“Khi còn bé cha mẹ luôn luôn bận rộn, bảo mẫu làm cơm lại không hợp khẩu vị, tôi từ rất nhỏ liền học được tự mình nấu nướng.” Hiên Cảnh nói, “Sau đó cha mẹ sa thải bảo mẫu, tôi lại càng thường xuyên tự làm cơm. Tuy rằng cũng chỉ nấu ra mấy món ăn mùi vị bình thường mà thôi.”

Bị sa thải, bảo mẫu kia khẳng định không chỉ làm ra đồ ăn không hợp khẩu vị khiến cho người Hiên gia chịu không nổi. Hạ Tranh nghĩ. Bất quá việc nhà người khác, cậu cũng không muốn hỏi nhiều.

Hiên Cảnh tính đợi cậu mở miệng hỏi thăm, sẽ để cho hai người càng hiểu rõ nhau hơn, không nghĩ tới Hạ Tranh một chút hiếu kỳ cũng chưa từng biểu hiện ra ngoài, lực chú ý đều đặt trên nguyên liệu nấu ăn trong tay.

Hiên Cảnh đành phải tiếp tục làm bầy: “Hạ Khâm khi còn bé cũng không khác tôi là bao, hai người chúng tôi vì phụ huynh không mấy để tâm, nghịch ngợm tới nỗi nơi nơi chạy loạn gây rắc rối, sau đó bị bắt về cùng nhau ăn đòn. Ân, khi đó hai nhà chúng ta ngụ chung một viện.”

“Đại ca khi còn bé rất nghịch ngợm sao?” Quả nhiên, nói tới đề tài liên quan đến Hạ Khâm, lực chú ý của Hạ Tranh đã bị hấp dẫn qua đây.

Hiên Cảnh có chút bị thương. Hạ Tranh đối với mình cùng với một người xa lạ không sai biệt lắm a. Được rồi, so với người ngoài thì thân thiết hơn một chút.

Hi vọng trải qua lần chung đụng này, có thể làm cho bọn họ thân thuộc hơn.

“Rất nghịch ngợm, cũng rất xấu xa.” Hiên Cảnh không chút do dự dùng lịch sử đen tối của đồng đảng để kéo gần khoảng cách giữa hắn và Hạ Tranh, “Khi còn bé đảng sau viện có một mảnh đất trồng rau lớn, người cao tuổi cùng một ít người nhà của quân nhân không phải đi làm ở trong quân khu đại viện trồng chút rau cỏ, tự cấp tự túc. Đám tiểu hải tử chúng tôi bình thường hay chạy tới vườn rau trộm đồ ăn. Chỉ có Hạ Khâm là xấu xa nhất, người lớn hay tiểu hải tử từ nhà ai mà chọc giận cậu ta, cậu ta liền giật dây người khác đem rau củ nhà kia trộm sạch, ngay cả rễ cũng rút lên. Hết lần này tới lần khác cậu ta lại rất biết ngại trang, cũng không tự mình hạ thủ, cho nên người khác ngược lại cũng không biết cậu ta đang giở trò xấu.”

“Bất quá chuyện này hiển nhiên không gat được chú Hạ và di Phượng. Cho dù từ xưa tới nay chưa từng có ai tới cáo trạng Hạ Khâm, nhưng mỗi lần Hạ Khâm làm chuyện xấu rồi trở về nhà, đều sẽ bị la rầy một trận.” Hiên Cảnh thở dài.

“Hiên ca thì sao?” Hạ Tranh rốt cục cũng hỏi tới điều Hiên Cảnh muốn nói.

“Tôi tự nhiên là đi theo ủng hộ chuyện xấu cậu ta làm, cậu ta bị mắng tôi cũng bị mắng cùng, bằng hữu chính là từ đó mà thành a.” Hiên Cảnh đem sự tình ngày bé của mình từng cái từng cái nói cho Hạ Tranh nghe, nhưng lại không chút nào nhắc tới lịch sử đen tối của mình với Hạ Tranh để tránh phải xấu mặt.

Nếu như Hạ Khâm ở chỗ này, nhất định sẽ phi nhỏ độ dày da mặt hắn đã đến trình độ đáng phong tạo cực, cũng có thể kịp thời nhận ra dụng tâm bất lương của Hiên Cảnh.

Cho nên, Hiên Cảnh mới chọn thời điểm không có mặt Hạ Khâm a, hắn còn tránh cả Hạ Ngọc ngọc bạch ngọt nữa.

Thực sự là tâm cơ boy.

Hạ Tranh không biết gì về rắp tâm của Hiên Cảnh, một bên xử lý nguyên liệu nấu ăn một bên nói chuyện phiếm với Hiên Cảnh (Hiên Cảnh nói còn cậu thì thi thoảng đáp lại một câu), đợi đến khi những người khác trở lại, Hiên Cảnh đã huyền thuyên đủ chuyện từ lúc hắn mới có ý thức, cho đến khi lên cao trung.

Đám người kia mà về trễ thêm chút nữa, là hắn có thể nói thẳng tới khi tốt nghiệp trung học luôn.

Một phen “tự giới thiệu” này vẫn rất có hiệu quả, Hạ Tranh đối với Hiên Cảnh có vẻ thân cận hơn một chút xiu, ở chung cũng không còn quá khách sáo nữa.

Để cho cậu biết lịch sử đen tối dày đặc của một người khi còn bé, mà lịch sử đen tối này lại là phạm phải cùng với đại ca thân thiết của cậu, như vậy đối với cái người kia, trong lòng hiển nhiên sẽ thấy thân cận hơn không ít.

Hạ Tranh đối với Hiên Cảnh tâm mang đề phòng là đến từ kiếp trước bị tai bay vạ gió, nhưng cậu cũng hiểu được, Hiên Cảnh nói không chừng là nằm cũng trúng đạn, vì vậy cũng không có ác cảm với Hiên Cảnh.

Độ hào cảm của cậu đối với Hiên Cảnh có mấy lần bị tụt xuống, là vì lúc mới gặp mặt, cảm thấy không hợp với tính cách Hiên Cảnh.

Bất quá bây giờ ở chung một chỗ, hơn nữa nghe xong lịch sử đen tối của Hiên Cảnh, biết được tính cách chân thật cùng một ít cổ sự đằng sau những hành vi mà mình không đồng ý, độ hào cảm đối với Hiên Cảnh cũng từ từ tăng lên, hiện tại đã đạt được trình độ “Hảo bằng hữu của đại ca, có thể kết giao”.

Mà Hạ Ngọc vốn được Hạ Khâm giao cho trọng trách, phải để ý trông chừng Hạ Tranh, lúc này lại đang chảy nước miếng ngồi chồm hổm chờ đợi bên cạnh một đồng của đại vàng óng mỡ màng.

Cái người này, còn tưởng Hạ Khâm căn dặn phải chú ý Hạ Tranh, là chỉ chú ý mỹ thực của Hạ Tranh a.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Có tới năm binh lính hộ vệ đi săn bắt nên nguyên liệu đương nhiên không chỉ có của đại.

Nấm dại, rau dại đủ loại màu sắc, trứng của loài chim hoang dã không biết tên nào đó, một con chim to lớn toàn thân phủ lông vũ năm màu với móng vuốt sắc nhọn, một đầu lợn trông tựa như trâu rừng, còn có nguyên liệu Hạ Tranh đã cố ý dẫn dò, là một loài hoa có cánh lớn không chứa độc tố, cùng

trái cây rừng có thể ăn được, và gia vị thiên nhiên bọn họ hay sử dụng.

Hạ Tranh chỉ mang theo đồ gia giảm của mình cùng với gạo, bột mì, ngô, khoai tây, khoai lang các loại lương thực chính, cua đại là do Hiền Cảnh bắt, Hạ Tranh lại đi câu thêm mấy con cá nữa.

“... Thật nhiều.” Hạ Tranh nhìn nguyên liệu nấu ăn chồng chất như núi, bọn họ chỉ có tám người, ăn làm sao cho hết, “Không gian trữ vật của mọi người còn chỗ trống chứ?”

Hoàn hảo cậu vốn muốn tẩm ướp một nhóm lớn nguyên liệu nấu ăn để lại cho đại ca – người sẽ phải ngây ngốc ở chỗ này một thời gian dài, cho nên mang theo không ít chai chai lọ lọ.

Mấy người đều gật đầu như gà mổ thóc. Dọc theo con đường này, trừ sự thu thập nguyên liệu nấu ăn đồng thời thí nghiệm phương thức nấu nướng mới, nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn thừa ăn không hết. Căn cứ theo kinh nghiệm của các bậc tiền bối, thông thường, trừ sự đều sẽ đem những đồ ăn này phân cho đám hộ vệ, còn không gian trữ vật bản thân thì chỉ giữ lại nguyên liệu nấu nướng mà thôi. Vì vậy trước khi xuất phát bọn họ đã đặc biệt dọn dẹp không gian trữ vật của mình.

“Đội lát nữa em sẽ làm một vài món ăn có thể để được lâu.” Tuy canh thừa thịt nguội cũng có thể hâm nóng lên ăn tiếp, nhưng điều này hiển nhiên không phải điều mà Hạ Tranh mong muốn.

Mắt mấy tên tiểu tử kia lập tức sáng rực lên. Nếu có thể để được hơn mấy tháng, chẳng phải dù Hạ Tranh rời đi, bọn họ vẫn có thể thưởng thức mỹ vị hay sao?

“Lo nghĩ cái gì đó, lại đây hỗ trợ a. Muốn làm một chết Tiểu Tranh sao?” Hiền Cảnh nhìn cả đám người nước miếng giàn giụa, một bộ vô tâm vô phế đứng đực ra đó, cười mắng.

“Hạ tiên sinh cậu nói nên giúp thế nào a?”

“Anh đi nhỏ lông chim! Cái này anh biết!”

“Hạ tiên sinh, lợn rừng muốn xử lí ra sao?” (quả thực là lợn rừng a.)

“Hạ tiên sinh, có muốn anh đánh trứng lên không?”

...

Một đám hán tử thất chũy bát thiệt (tranh nhau nói không ngừng)???, Hạ Tranh nghe xung hô của bọn họ lại cảm thấy có chút xấu hổ: “Mọi người đều là chiến hữu của đại ca, cứ gọi em Hạ Tranh là tốt rồi.”

“Đừng vậy đừng vậy, chứ gọi Tiểu Tranh là tiên sinh, tôi thế nào cũng cảm thấy chúng ta không cùng bối phận a.” Hạ Ngọc lúc này cũng đã nổi lên chút tác dụng, “Tiểu Tranh Tiểu Tranh, đám cua này có thể làm riêu cua xào mỡ không?”

13887269618873

Nguyên tác: 秃黄油 ~ QT: gốc mỡ bò (?)

“Có thể.” Hạ Tranh gật đầu.

Một đồng này có đến bảy, tám con cua, mỗi con thể tích ước chừng bằng hai bàn tay người trưởng thành. Vì sinh sống trong môi trường nước ngọt trong suốt, nên thịt ngon không có một chút ký sinh trùng, nhưng mà xác dày thịt ít, lấy thịt cua ra, còn không đựng được đầy một bát.

Bất quá Hạ Tranh vận khí tốt, vừa lúc gặp được mùa sinh sản của chúng nó, mỗi con đều đầy ắp gạch vàng mỡ màng xinh đẹp, làm một món cua chưng đơn giản liền đủ đầy mỹ vị.

Tuy nhiên nguyên liệu nấu ăn ở đây còn rất nhiều, ăn cua lại khá lao lực, không thích hợp chậm rãi thưởng thức nơi dã ngoại, làm thành riêu cua cũng là một chủ ý tốt.

Cậu thường sử dụng mỡ động vật hoặc là dầu thực vật, nhưng hiện tại có một con lợn rừng, cậu lại muốn thử xem dùng mỡ lợn rừng làm món này thì sẽ như thế nào.

Động vật hoang dã so với vật nuôi trong nhà thì nặng mùi hơn, làm không tốt sẽ phi thường khó ăn. Thông thường, thịt heo rừng ít mỡ, khó lấy được dầu, mùi lại nặng. Nhưng nếu có thể loại trừ mùi vị tanh tưởi, dầu mỡ này so sánh với dầu lấy từ thịt heo nuôi nhà thì đậm đà hơn nhiều.

Nói đến riêu cua xào mỡ, có người ánh mắt đã mơ màng, còn có người trực tiếp lau nước miếng.

“Riêu cua xào mỡ, là riêu cua mà tôi đang nghĩ tới sao?” Một vị hán tử nuốt nước miếng nói, “Đây chính là mỹ vị ở quê tôi a.”

“Cổ Tô Châu?” Hạ Tranh hỏi.

Người kia dùng sức gạt đầu: “Tổ tiên anh là người Tô Châu, trong mấy công thức nấu ăn tổ truyền có cả món riêu cua. Sau khi tham gia quân ngũ thì đã lâu không được ăn rồi.”

Bốn vị chiến hữu của hắn lập tức truy vấn riêu cua là món gì, ăn có ngon không, ăn như thế nào, thẳng đến lúc bị Hiên Cảnh trấn áp xuống, mới quay lại tiếp tục xử lý nguyên liệu nấu ăn.

Hạ Ngọc đang ngồi xỏm một bên chân nước miếng, cũng bị Hiên Cảnh kéo đi lao động.

“Muốn ăn thì làm việc linh hoạt lên, đệ đệ cậu một thành như vậy cũng không đau lòng sao?” Hiên Cảnh nhướn mi.

Không đau lòng? Sao có thể không đau lòng! Hạ Ngọc lập tức khí thế mூరి phản chạy đi cùng lông chim phấn đấu.

Thuận lợi đẩy Hạ Ngọc ra xa, Hiên Cảnh tiếp tục độc chiếm vị trí bên trái của Hạ Tranh, vừa vội vàng giúp đỡ xử lý nguyên liệu nấu ăn, vừa tiếp tục khi có khi không nói chuyện phiếm.

Hạ Tranh trước tiên là xử lý nguyên liệu nấu ăn tươi sống khó bảo quản.

Lọc thịt, vết lấy gạch cua, bỏ vào thùng kín gió, đặt vào trong nước lạnh như băng để giữ tươi.

Tách xác cua, thả vào trong nước sôi khử trùng rồi để sang một bên.

Bắt tới ba con cá lớn, thịt cá ngọt mà không tanh, chỉ có một vài chiếc gai to. Hạ Tranh đem một con nấu canh, một con làm thành món cá sống (sashimi), còn một con băm nhuyễn để dành.

20141001lhftcnnx

Cá sống cắt lát mỏng như cánh ve, giơ lên trước mắt, thậm chí có thể xuyên qua lát cá nhìn thấy mặt trời. Hạ Tranh còn mang theo tương hải sản tự ủ, trộn cùng với hỗn hợp nước quả của trái đại và rau dưa hái được, nhựa cây của thực vật thân củ, còn cho thêm tỏi và gừng, ớt cay, hạt tiêu, mù tạt các loại, phối thành sáu loại nước chấm hương vị bất đồng.

Sashimi và nước chấm vừa hoàn thành, đám hán tử đang xử lý nguyên liệu nấu ăn liền không hẹn mà cùng bu lại, sau khi Hạ Tranh đen mặt gạt đầu đồng ý, bèn thật nhanh chia nhau hết sạch đĩa cá sống.

“Tôi còn chưa nếm được mùi vị của tất cả các loại nước chấm, cá sống đã hết mất rồi.” Hạ Ngọc vẽ mặt phiền muộn, “Lúc đầu còn cho rằng có thể ăn trước cho đỡ ghiền, làm sao lại càng ngày càng thêm a.”

Hạ Ngọc đã nói lên tiếng lòng của những người khác. Thịt cá ngọt ngào phối cùng hỗn hợp nước chấm đa dạng, mùi vị nhạt nhẽo tươi sống trở nên phong phú hơn rất nhiều, thịt cá vừa vào miệng liền tan tã tựa như tiểu tinh linh nghịch ngợm, trêu đùa vị giác bọn họ, còn chưa bắt được chân diện mục của nó, mỹ vị đã chỉ còn lại một chút dư âm, khiến cho người ta tiếc nuối không thôi.

Loại tiếc nuối này, làm cho bọn họ không thể không nổi bàn tay, đôi đũa cứ đem một lát lại một lát thịt cá, chấm chấm nước sốt, đưa vào trong miệng, thể hội một chút cái vòng tuần hoàn của mỹ vị và dư vị kia.

Một lát... Lại một lát... Lại... Hết rồi?!

Cá này rất lớn, cắt lát ra cũng được rất nhiều, nhưng bảy nam tử tranh đoạt một hồi, thịt cá ăn được vào miệng còn chưa đủ lấp bụng.

Hiên Cảnh nhanh tay lẹ mắt nhất, không chỉ chính mình ăn được khá khá, còn gấp cho Hạ Tranh một đũa thịt cá đặt trên phiến lá đã được rửa sạch.

Mặc dù chỉ là một đũa, nhưng một đũa cá này quét ngang non nửa đĩa sashimi.

Hạ Tranh nhìn nhần thần đờ đờ lửa giận của những người khác, ma xui quỷ khiến đem thịt cá từng lát từng lát đưa vào miệng, còn luân phiên chấm thử tất cả các loại nước tương.

Mùi vị cũng không tệ lắm.

Hiên Cảnh nhìn Hạ Tranh ăn cá, cười đến là hài lòng, sau đó lại tiếp tục gia nhập vào vòng tranh đoạt. Những người khác nhìn Hạ Tranh đem thịt cá ăn hết, cũng đâu thể trách trừ sự người ta ăn đồ do chính mình làm ra, chỉ có thể trừng hai mắt nhìn Hiên Cảnh, tiếp tục hưởng thịt cá không còn thừa nhiều lắm trong đĩa mà tập kích.

Mấy chục giây sau, đĩa cá đã trống không, mọi người bắt đầu đờ ra.

Thèm quá, thật là đói, càng muốn ăn, lại càng thấy đói hơn.

“Khụ khụ, đói bụng thì nhanh tay lên, đừng để cho Tiểu Tranh phải chờ mấy người.” Hiên Cảnh ngay câu đầu tiên đã kích động nhiệt tình của đám hán tử, mọi người cuối cùng cũng từ trong mỹ vị thịt cá đầy mê hoặc tỉnh lại, tiếp tục phấn đấu với nguyên liệu nấu ăn.

Hạ Tranh cười cười. Cậu bình thường đều chỉ nấu cho người nhà và bằng hữu, coi như người nhà bằng hữu tặng bốc cỗ vũ rất nhiều, nhưng được người

xa lạ tung hô nhiệt tình, tựa hồ cũng là một chuyện rất có ý tứ.

Kiếp trước trù nghệ cậu cao siêu nhưng com nước làm ra dù có mỹ vị, cũng không thể đạt được hiệu quả của linh thực, đưa tới những người ăn đồ cậu làm, hoặc là tức hận thương cảm, hoặc khinh bỉ miệt thị, khiến cho cậu chưa từng được hưởng thụ qua đáng vẻ điên cuồng của người xa lạ khi ăn đồ ăn mình chế biến.

Trước khi trọng sinh cậu lại một lòng một dạ đặt trên việc khôi phục tinh thần lực, không suy nghĩ nhiều như vậy. Hiện tại, kỳ thực có thể suy tính một chút, con đường sau này.

Cậu cũng không phải là không thích hai chữ danh lợi, chỉ là lúc trước không có cơ hội mà thôi.

Hạ Tranh dường như đã nghĩ thông suốt cái gì, trong lòng vui vẻ, động tác trên tay lại càng nhanh nhẹn hơn.

Thời điểm đám người bên kia xử lí xong lợn rừng, cả chim cũng đã được sơ chế tốt, Hạ Tranh nhìn qua một chút, không tệ.

“Bình thường ra dã ngoại làm nhiệm vụ, chút tay nghề ấy vẫn là phải có.” Tiểu tử sơ chế thịt lợn khoe khoang nói, “Sau khi anh xuất ngũ, làm một đồ tể bán thịt lợn cũng tốt.”

Hạ Tranh đang chuẩn bị gạt đầu khích lệ tay nghề mổ lợn của hắn, nghe tới nửa câu sau, nhin không được gạt gạt khoe miệng, cũng không để ý hắn đùa giỡn nữa, bắt đầu kiểm tra chất lượng nguyên liệu nấu ăn.

Có lẽ vì nguyên liệu nấu ăn bắt được đều còn tươi non, cũng có lẽ do khí hậu thích hợp, mà chất lượng so với tưởng tượng của Hạ Tranh còn tốt hơn, thịt lợn rừng cùng chim hoang cũng không quá nặng mùi, chất thịt tương đối non mềm.

Hạ Tranh dùng một loại nước trái cây rừng có mùi chua nhai nhai đem chim hoang tẩm ướp một lần, sau đó bắt đầu xoa bóp thịt chim, đem mỗi một tác cơ nhục đều nhào nặn cho đến xốp mềm, để nước trái cây hoàn toàn ngấm vào các thớ thịt.

Sau khi thịt chim hấp thu hết nước trái cây, Hạ Tranh lại lấy nước ép từ lá của một loại thực vật, tiếp tục xoa bóp.

“Thịt lợn rừng cũng phải nhào nặn như vậy sao?” Hiên Cảnh nhìn Hạ Tranh vóc dáng nhỏ nhắn, lại nhìn sáu tên hỗn đản đang gào khóc đòi ăn bên cạnh (hắn hiển nhiên đã quên chính mình), rồi quay đầu nhìn thoáng qua con lợn rừng lớn nhỏ cũng phải to bằng một nửa người trưởng thành, “Chúng tôi có thể giúp một tay không?”

“Vây em sẽ đem gia vị điều phối tốt.” Xoa bóp để cho thịt hút gia vị, chỉ vì thời gian tẩm ướp không đủ mà thôi, cũng không cần kỹ xảo gì, Hạ Tranh cũng hiểu được nếu chỉ một người làm, ước chừng mọi người phải đợi rất lâu cũng chưa được ăn, cho nên dứt khoát điều chế các loại nước sốt để tẩm ướp, đem công tác xoa bóp thịt lợn rừng cho những người khác.

Vì vậy đám bình sĩ tinh anh xui xẻo này bắt đầu ha ha đem lợn thoa nước mát xa.

Hạ Tranh lấy thịt chim đã được xoa bóp tốt ra, bỏ thêm các loại gia vị vào trong bụng, bên ngoài bọc mấy tầng lá cây, đắp lên bùn đất sạch sẽ bên sông, sau đó chôn vào trong hố.

Hiên Cảnh vừa nhìn liền vui vẻ: “Chim nướng đất sét?”

32225687

Nguyên tác: 叫花鸡 Cách làm tựa tựa như món gà ăn mây (?)

“Là chim nướng lụi.” Chim nướng đất sét là đem thịt chim còn cả lông vũ cùng bọc bùn nướng lên, thời điểm lột bỏ xác bùn, lông vũ và da cũng theo lớp nước bùn bị bóc ra hết, chỉ còn lại thịt chim thơm nức bên trong. Hạ Tranh thì chỉ đem thịt chim đã được sơ chế tốt vùi vào trong đất nướng lụi mà thôi, cũng không tính là nướng đất sét.

b5b7e9ganuongdatsetmonancaiban

Nguyên tác: 焖烤鸟

Bất quá hiển nhiên trong mắt người ngoài nghề, đắp bùn rồi chôn dưới đất nướng lên, chính là nướng đất sét.

Hạ Tranh nhìn bọn họ một bộ “Đã hiểu”, thời điểm quay đầu trò chuyện lại nói “Không biết chim nướng đất sét này mùi vị ra sao”, cũng lười để ý.

Lợn rừng vừa vụn đã được xoa bóp xong, Hạ Tranh lấy thịt mỡ ít ỏi ra ngao dầu, bộ phận nửa nạc nửa mỡ thì dùng một loại dây leo khô cột thành bánh chưng, để vào nước sốt đã chuẩn bị tốt mà ninh nấu. Phần thịt nạc nhất thì cắt miếng để dành.

Dầu ngao được rồi, riêu cua xào mỡ đã có thể chế biến.

Mỡ lợn ngao xong còn mang theo hương trái cây cùng vị đạo thơm ngát của cỏ khử mùi, thêm vào tỏi và gừng xào chung, hương vị kích thích trong nháy mắt tràn ngập khắp nơi. Sau đó, đồ gạch cua vàng óng mỡ màng vào, thêm Hoàng tử tỳ nhường rồi hầm nấu, nháy mắt khi nắp nồi mở lên, mỹ vị tinh túy dường như lóe ra quang mang màu hoàng kim, đem tâm mắt mọi người đều cướp đoạt lại đây.

Chờ đã!

Hạ Tranh xoa xoa hai mắt.

Không phải là đường như, mà thật sự có hào quang!

Linh thực có phát ra hào quang thì cậu cũng biết, tựa như đan dược vậy, thượng đẳng linh thực chẳng những thời điểm hoàn thành phát ra hào quang, còn muốn độ thiên kiếp nữa kia. Nhưng vì sao thức ăn ở thế giới này cũng sẽ phát quang? Lễ nào thức ăn ở đây cũng có thể độ kiếp? Không thể nào đâu?

“Sao vậy? Bụi bay vào mắt?” Hạ Ngọc tuy cũng bị món riêu cua kim quang sáng chói hấp dẫn tầm nhìn, nhưng thấy Hạ Tranh ở một bên đang dụi dụi mắt, anh liền phục hồi tinh thần lại.

“Không phải...” Hạ Tranh ngờ ngác nói, “Có thể là hoa mắt, vì sao món riêu cua lại có thể phát ra hào quang? Chẳng lẽ là phản xạ ánh mắt trời?”

Nhưng là riêu cua biết phản xạ lại ánh mắt trời cũng rất kỳ quái a?

“Phốc...” Nhìn dáng vẻ đờ đẫn hiềm hoi của đệ đệ nhu thuận, Hạ Ngọc nhìn không được ôm Hạ Tranh vào lòng xoa xoa, “Món ăn của em sẽ phát ra hào quang, không phải đã sớm nói rồi sao?”

“Làm sao có thể...” Hạ Tranh lắc đầu, không tin. Vì sao trước giờ cậu không thấy.

“Trước kia em còn chưa có tinh thần lực mà?” Hiên Cảnh cũng cười nói.

“Nhưng thời điểm tranh tài em đã khôi phục tinh thần lực rồi.”

“Khi đó em còn chưa có vận dụng tinh thần lực, hiện tại tinh thần lực của em có phải đều tùy thời lưu động hay không, cũng sẽ chảy qua hai mắt a?” Hiên Cảnh gợi ý.

Hạ Tranh vừa nghĩ, liền hiểu. Cậu đúng là sau cuộc thi mới bắt đầu rèn luyện tinh thần lực, học cách vận chuyển nó. Cho nên nói, chỉ có dùng tinh thần lực bao trùm hai mắt, mới có thể trông thấy quang mang của mỹ thực?

Cái này không phải cùng linh khí giống nhau hay sao? Đối với linh thực, cũng phải khu động linh khí bao trùm hai mắt, mới có thể thấy được linh thực tán ra linh khí ba động. Nếu như là cực phẩm linh thực, còn có thể dẫn phát thiên địa dị tượng, khiến cho người phạm cũng có thể trông thấy.

Cho nên tuy hệ thống sức mạnh bất đồng, nhưng vẫn có một vài điểm chung?

“Cho nên... Lúc em thi đấu cũng làm ra đồ ăn phát sáng?” Hạ Tranh về mặt vô cùng 囧. Khi đó thức ăn mình làm trong mắt giám khảo đặc biệt sở hữu tinh thần lực, rốt cục là bộ dạng gì? Lóe lên loại quang mang nào? Đột nhiên hiểu kỳ quá đi.

“Món ăn đầu tiên khi mở nắp nồi thì bên trên lơ lửng sương mù trắng nhạt, tựa mà không tán; món thứ hai lúc đưa lên cũng có kim quang lấp lánh, chỉ là khi chiếc muỗng cắt vào vỏ trứng, kim quang đột nhiên biến mất; món ăn cuối cùng thì vụ khí hóa Long, vòng quanh hương án, thẳng đến khi đồ ăn dùng xong vẫn còn dừng lại trong chốc lát.” Hiên Cảnh đứng gần nhất, cho nên thấy được vô cùng rõ ràng.

“Món ăn đầu tiên vì không có thời gian chế biến nước dùng, canh là phải trải qua nêm nếm mới có được mùi vị của nước dùng chính quy, cho nên độ hoàn thành bị thuyền giảm; món thứ hai com bọc trứng tuy là hỏa hậu hoàn mỹ, nhưng vì cưỡng chế sử dụng nguyên liệu nấu ăn, có chút mùi vị và tính chất xung đột lẫn nhau, em phải tiêu trừ đi hương vị nguyên bản cùng diệu dụng của một số nguyên liệu nấu nướng; món ăn thứ ba mới xem như là thành phẩm” Hạ Tranh đại khái đã thăm dò được quy luật của “dị tượng”. Ngoại trừ mỹ vị, trọng yếu hơn cả chính là “trình độ mỹ vị”. Còn có tác dụng của mỗi một loại nguyên liệu nấu ăn cùng với tỉ lệ vàng của mùi vị.

Loại “trình độ mỹ vị” này cũng không nhất định là mỹ vị – mỹ vị là căn cứ vào cảm giác chủ quan của thực khách, nhưng đối với nguyên liệu nấu ăn mà nói, “trình độ mỹ vị” lại là khả năng phát huy hoàn mỹ nhất tác dụng đối với tinh thần lực.

Tương tự như linh thực ở Tu chân giới.

Bất quá dưới tình huống “trình độ mỹ vị” như nhau, có thể bảo trì “trình độ mỹ vị” này không thay đổi, lại phù hợp với khẩu vị thực khách hơn, thì hiệu dụng đối với thực khách cũng càng tốt hơn.

Đây chính là dựa vào tình huống của một cá nhân mà “đặc biệt chế biến”.

Điểm này, thế giới này cùng Tu chân giới tương đồng.

Hạ Tranh phát hiện, thế giới này đối với tinh thần lực thăm dò và vận dụng vẫn còn tương đối thô thiển – cũng có thể là vì đi theo phương hướng bất đồng, thế giới này chú trọng khoa học kỹ thuật hơn, sử dụng tinh thần lực chỉ để dẫn động ngoại lực.

Hạ Tranh cũng không có thiên phú tu hành, thiên phú của cậu đều đặt cả vào nấu nướng, một thân thể thuật cũng là từ trong hoàn cảnh nhọc nhằn cường thực liều mạng mà ra. Cho nên cậu không thể tự mình sáng tạo được một phương thức tu luyện tinh thần lực. Bất quá căn cứ vào sở học đời

trước, lý giải và vận dụng của cậu đối với tinh thần lực so sánh cùng người của thế giới này thì sâu hơn một chút.

Nhưng hiệu quả kia ước chừng cũng chỉ thể hiện ở trên mỹ thực, đối với bản thân không có nhiều tác dụng.

Hạ Tranh lạc quẻ khá nghiêm trọng. (?)

Nhưng đối với tình trạng hiện tại, cậu đã rất thỏa mãn rồi.

Khai phá trừ nghệ, mới là theo đuổi lớn nhất của cậu.

“Nếu như những thí sinh khác biết em đánh giá hai món ăn trước của mình là thứ phẩm, bọn họ nhất định sẽ rất khó chịu.” Hạ Ngọc cười trộm.

“Không phải, đối với tất cả các trù sư mà nói, hai món trước đều chỉ là tàn thứ phẩm.” Hạ Tranh nghiêm túc nói “Ở hai vòng này mọi người đều chỉ dùng hết tài nghệ và sở học, bù đắp cho một món ăn không được trọn vẹn. Đây không phải là thi đấu, mà chỉ là khảo nghiệm thôi chẳng phải sao?”

“Nói chung đúng, thế riêu cua xào mỡ có thể ăn được chưa?” Hân tử nguyên quán Cổ Tô Châu đã ngồi xỏm trước nồi riêu cua, hai mắt đều tròn trũng lên. Hân ước chừng ngay cả bản thân nghe gì nói gì cũng không biết, đầu óc đã bị riêu cua kim quang sáng chói lấp đầy rồi.

“Còn một món ăn cuối cùng.” Hạ Tranh không nhịn được cười nói.

Thấy người khác si mê mỹ thực, thật là một chuyện vui vẻ.

Món cuối cùng là màn thầu ngũ sắc.

Bên trong bột mì có bỏ thêm nước cốt chiết từ thực vật và hoa cỏ đủ màu, chẳng những có mùi thơm ngát, còn phân thành ngũ sắc, nhìn đẹp mắt vô cùng.

Hạ Tranh chế biến năm loại nhân, có thịt heo, thịt cá, nấm, gạch cua, phân biệt gói vào bên trong vỏ bánh ngũ sắc, làm thành màn thầu rồi đặt trên nồi chưng nấu.

Đồng thời, cậu đem gạo, táo đỏ, củ kỳ các loại cho vào trong ống trúc, vùi vào đồng lửa đang nướng lụi chìm

hong

2013119132878472

“Uống canh trước này!” Hạ Tranh đem xác cua đập bể cùng nấm, rau dại bỏ vào trong canh cá hầm một lúc, sau đó dùng lọ đem canh và thịt cá múc ra. Lúc này Hạ Tranh đặc biệt chăm chú quan sát, canh cá đoán chừng do được hầm nấu khá tùy tiện, cho nên dù có sương mù nhân nhật, nhưng nếu không nhìn kỹ thì cùng canh cá bình thường không khác là mấy.

Cho nên thức ăn muốn phát sáng thì phải tỉ mỉ nấu nướng mới được sao? Cho dù vẫn là trù sư ấy, nhưng đồ ăn bình thường thuận tay làm dường như cũng không phát quang a.

Bất quá tuy canh cá không phát ra ánh sáng, nhưng mùi vị vẫn thơm ngon dị thường. Loại canh cá này, chỉ cần nêm chút xíu muối, là đã đầy đủ mỹ vị. Hơn nữa trong xác cua còn lưu lại mùi vị tươi mới, cùng nấm và rau dại thuộc về loại hương vị thiên nhiên thơm ngon, và nước tinh khiết lấy từ trên núi cao kết hợp chung một chỗ. Nếu như nói sashimi vừa rồi đem khát cầu đối với mỹ vị trong cơ thể câu dẫn ra, như vậy một phần nước canh mang theo hương khí tươi mới của núi rừng này lại bao bọc lấy toàn thân, đem khát cầu mỹ vị của thân thể hoàn toàn kích hoạt.

Món khai vị làm ẩm dạ dày, vì bữa ăn chính mà chuẩn bị kỹ càng.

Món ăn này thịt cá còn chưa đủ một người gấp được hai đĩa, canh cá phân phát ra cũng bất quá mỗi người một bát nhỏ. Sau khi dùng xong, dạ dày đối khát thoáng ngừng lại kháng nghị, bắt đầu chờ đợi một vòng quán quét tiếp theo.

Món ăn được hoàn thành kế tiếp là thịt lợn quăn khô đẳng (dây leo khô). Khô đẳng hấp thu dầu mỡ của thịt lợn, thịt lợn lại thấm nhuần hương vị khô đẳng, nước sốt tẩm đậm lớp biểu bì bên ngoài. Vừa hạ miệng, thịt lợn rùng vồn ít mỡ thì béo ngậy mà không ngán, nước sốt đậm đà thoang thoang mùi vị của gia giảm tẩm ướp, hơn nữa còn trộn lẫn hương vị đặc trưng của thực vật phơi khô, một tầng lại một tầng vị đạo giao hòa, khiến cho khát cầu mỹ vị bị khơi lên từ trước chiếm được vô cùng thỏa mãn.

Hương khí đậm đà của thịt còn chưa tán đi, chim nướng lụi đã được đào lên.

Sau khi lột bỏ xác bunn, Hạ Tranh trông thấy một đạo bạch quang từ trong khe hở bắn ra, phóng lên cao, suýt thì chói mù mắt cậu.

Trước đây địa vị của cậu, cho dù có lão tổ tông phù hộ, thân phận cũng không được cao cho lắm. Linh thực làm ra tuy mỹ vị nhưng diệu dụng thấp, dị tượng bên ngoài cũng khó mà cảm nhận được; cao đẳng linh thực tuy cũng biết đến, nhưng cậu hoặc là không có đủ thực lực để quan sát toàn cảnh, hoặc địa vị quá thấp chỉ có thể từ xa nhìn lại.

Cho nên loại bạch quang tận trời này khiến cho cậu càng thêm hoảng sợ. Bất quá nhìn phản ứng của những người xung quanh, cái này... Cũng coi như bình thường?

“Mỹ thực được ngũ tinh trừ sư trở lên tí mĩ chế biến thì điểm bạch quang ấy vẫn là phải có.” Hiên Cảnh thưởng thức qua nhiều món ngon nhất, kiến thức tự nhiên cũng rộng rãi nhất, “Hơn nữa chỉ mới có một vết sáng, hiện tại vẫn còn yếu. Tôi đã từng thấy qua thập tinh trừ sư nấu nướng mỹ thực, phải đem tinh thần lực rời khỏi hai mắt mới có thể hưởng dụng.”

Hạ Tranh 𠄎 cũng không phụ họa. Đây là có ý gì? Nếu như tiếp tục nhìn ngắm hào quang, mắt sẽ thực sự bị mù sao? Kiếp trước những người kia khi thưởng thức linh thực cũng là đáng về 𠄎 này sao? Cảm giác hình tượng tiên phong đạo cốt của đám nhân sĩ thượng tầng Tu chân giới hình như có chút đồ nát rồi làm sao đây?

Bất quá đúng như Hiên Cảnh đã nói, cũng chỉ có lúc mới lột bỏ xác bunn thì có một vết sáng lóe lên, sau khi toàn bộ bunn đất đều bong ra, thì chỉ còn lại một tầng bạch quang ngưng kết ở bên ngoài thịt chim, không nhìn kĩ còn tưởng là một màn hơi nước.

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, đoán chừng do nguyên liệu nấu ăn được tuyển chọn tùy ý a!

Nhưng ở dưới cái nhìn của những người khác, thế là đã rất mãn nguyện rồi. Mỹ thực sở hữu hào quang chói đến mù mắt do thập tinh trừ sư tí mĩ chế biến, cho dù có đại khí vận thì có thể gặp được mấy lần? Coi như là thập tinh trừ sư, cũng không phải mỗi lần đều làm ra loại đồ ăn này a.

Đại bộ phận thời gian, bọn họ hoặc là cũng làm ra một ít đồ ăn phổ thông, hoặc là dùng chút nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị kì cổ quái, thử nghiệm vài món ăn mới lạ.

Tất cả các trừ sư, đều yêu thích thử nghiệm hắc ám liệu lý (*), gọi đó là để mặc cho linh cảm thăng hoa.

(*) Đại khái là thí nghiệm đủ loại phương thức nấu ăn hay sự kết hợp gia vị/nguyên liệu bất kì để tìm ra món ăn mới, phục vụ nghiên cứu là chính nên món ăn làm ra có thể rất kinh khủng.

Những món ăn ấy có thể đối với tinh thần lực mang lại lợi ích, cũng có thể một chút tác dụng cũng không có, điểm giống nhau duy nhất là, người ăn đều sẽ cảm thấy như đang ở trong Địa ngục.

Hiện tại Hạ Tranh còn chưa bắt đầu nếm thử hắc ám liệu lý. Chờ đến khi trừ nghệ của cậu thành thực, thời điểm cần đột phá và sáng tạo, việc thử nghiệm hắc ám liệu lý cũng sẽ nhiều lên.

Bây giờ còn chưa cần vì những người bên cạnh cậu mà mặc niệm.

Mùi vị của chim nướng lụi xông vào khứu giác, không nồng đậm như thịt lợn rừng trước đó, lại không chút nào bị lẫn át.

Phía sau còn có nhiều món ngon khác, như màn thầu ngũ sắc ăn sao cũng không thấy đủ, và com lam phối cùng riêu cua xào mỡ.

Một bữa com dùng xong, đầu lưỡi còn bất mãn vì chưa đủ, cảm giác mình vẫn có thể ăn thêm càng nhiều mỹ vị, nhưng dạ dày đã đầy tràn, biểu hiện cơ thể đã no đủ.

“Tôi cảm thấy tôi còn có thể ăn nhiều thêm một chút nữa.” Hiên Cảnh biểu thị lượng com bản thân rất lớn.

“Ăn uống quá độ đối với thân thể không tốt.” Nhưng mà Hạ Tranh cự tuyệt.

Hiên Cảnh bả vai cùng lông mi, còn cả khóe miệng cùng nhau sụp xuống, có vẻ đặc biệt đáng thương. Đám tiểu đồng bọn xung quanh bị dọa không nhẹ.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Hạ Tranh vốn cho là sẽ còn thừa rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Nhưng cậu đã đánh giá thấp dung lượng dạ dày của những người này rồi.

Cuối cùng, cũng chỉ còn lại mấy khối thịt lợn rừng được tẩm ướp tạm thời, những thứ khác đều đã bị ăn sạch không còn một mảnh. Riêu cua muốn lưu lại cho Hạ Khâm cũng bị liếm sạch.

Thật đúng là liếm đến sạch bong sáng bóng. Vị đạo thơm ngon của món riêu cua tụ tập toàn bộ tinh hoa, hiển nhiên khiến cho người ta muốn ngừng mà không được.

“Em về sau hẳn là nên nướng cái bánh mì hay màn thầu gì đó để chứa riêu cua.” Về mặt Hiên Cảnh ngập tràn tiếc nuối.

Hạ Tranh đầu đầy hắc tuyến. Chẳng lẽ nếu bình lọ có thể cho vào bụng, anh ngay cả trang phục của riêu cua đều muốn ăn?

Hiên Cảnh suy nghĩ hồi lâu, về mặt bình tĩnh đáp: “Chưa từng nghĩ qua.”

Quý mới tin! Hạ Tranh quay đầu không thèm để ý đến hắn nữa.

Hiên Cảnh sờ sờ mũi, vô cùng cao hứng chạy theo sau. Đã biết giận dữ với hắn, chẳng phải nói lên quan hệ giữa bọn họ đã kéo gần thêm không ít?

Cho dù Hạ Ngọc có ngốc bạch ngọt đến thế nào, nhưng nhìn một màn này, cũng mơ hồ cảm thấy không đúng.

Anh nghĩ nghĩ một hồi, tay phải đập mạnh vào lòng bàn tay trái. Nghĩ ra rồi, phương thức ở chung này so ra cũng không khác lắm phương thức chung đụng giữa anh và Hạ Khâm, Hạ Tranh a. Hiên ca thoát nhìn quả thực là coi Hạ Tranh như đệ đệ mà cưng chiều.

Hạ Ngọc nhớ lại trước khi xuất phát, Hạ Khâm bảo anh quan sát kĩ Hạ Tranh, không được để người khác đoạt đi đệ đệ. Hạ Ngọc ban đầu vốn đối với đám cảm thú giành ăn này có chút Alexander (áp lực), hiện tại có Hiên Cảnh làm đồng minh, áp lực bản thân nhất thời nhẹ nhõm hơn nhiều a.

Hạ Ngọc mỉm cười gật đầu, biểu thị tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay.

Lữ trình kế tiếp so với trước kia thì gian nan hơn một chút – bọn họ tiến sâu vào trong rừng rậm, nơi đó có rất nhiều động vật ăn thịt không dễ trêu chọc.

Bất quá những động vật kia đều có thể giải quyết bằng vũ khí thông thường, đẳng cấp nguy hiểm trên tinh cầu này còn chưa được xếp hạng. Mấy người bọn họ xử lí cũng tương đối nhẹ nhàng.

Động vật ăn thịt tập kích bọn họ, có thể ăn đều biến thành nguyên liệu nấu ăn, không thể ăn cũng bị thu lấy những bộ phận hữu dụng. Tuy nhiên đám động vật này trực giác vẫn là rất mạnh mẽ, biết được đám người bọn họ không dễ chọc, số động vật ăn thịt nhảy ra làm phiền bọn họ cũng ít đi.

Không còn nguyên liệu nấu ăn tự mình đưa tới cửa, bọn họ phải tốn khá nhiều thời gian chủ động tìm kiếm.

Theo hành trình tiếp tục, Hạ Tranh rốt cục thu được nguyên liệu nấu ăn để dành – hoàn hảo bọn họ sau bữa cơm thứ nhất, đánh giá được sức ăn của mình, ở những thời điểm sẵn sẵn nguyên liệu nấu ăn về sau đều sẽ mang về số lượng nhiều hơn.

Trong đám bọn họ trước kia cũng có người từng nhận nhiệm vụ bảo vệ trù sư khác, tuy cũng được khao cơm, nhưng không phải mỗi bữa đều nấu, dù sao trù sư tới đây chính là để tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn và cơ hội cho “tinh cảm thăng hoa”. Hạ Tranh tốt tính, chẳng những mỗi bữa đều nấu nướng cho nhiều người như vậy, chưa bao giờ oán giận than thở thì thôi, ngay cả lần đầu tiên nguyên liệu nấu ăn bị ăn sạch, không lưu lại dù chỉ một chút, cậu cũng không sinh khí.

Cho nên đám người kia đều tự giác hi vọng có thể vì Hạ Tranh mà làm nhiều việc hơn.

“Đệ đệ cậu thực sự là đứa trẻ tốt, thế nhưng tính khí có phải là quá mềm yếu rồi hay không.” Ăn chung ở chung vài ngày, năm binh lính đã cùng Hạ Ngọc quan thuộc, “Coi chừng bị người khi dễ a.”

Hạ Ngọc cũng vì chuyện này mà buồn phiền, phải nói là, toàn bộ Hạ gia đều vì chuyện này mà từng buồn phiền qua: “Tiểu Tranh chính là ngoan, ngoan đến quá mức rồi. Bất quá cũng may, từ nhỏ đến lớn nó đều gặp được người tốt, bị kẻ xấu khi dễ cũng sẽ có người giúp đỡ, đến giờ vẫn chưa đụng phải sự tình phiền toái gì. Có đôi khi tôi nghĩ, Tiểu Tranh cứ tiếp tục nhu thuận đơn thuần như vậy thật đáng yêu, nhưng rồi Tiểu Tranh sẽ lớn lên, chúng tôi cũng không thể bảo hộ nó cả đời, nó cũng sẽ không hài lòng, cho nên lúc này mới để nó ra ngoài rèn luyện.”

Đám binh sĩ đối với cảm thụ của Hạ Ngọc tràn đầy đồng cảm. Nếu nhà bọn họ có đệ đệ biết điều lại hiểu chuyện, năng lực còn mạnh mẽ như vậy, cũng hận không thể sùng nó lên tận trời.

Được người Hạ gia cưng chiều là thế, mà Hạ Tranh trên mọi phương diện còn lợi hại như vậy, thực sự là không dễ dàng a.

Nghĩ đến Hạ Tranh ở dã ngoại mà hành động miễn tiện không hề thua kém bọn họ, lúc đối mặt với động vật ăn thịt tuy không chủ động tiến lên, mà đem cơ hội nhường cho bọn họ. Nhưng nếu có động vật ăn thịt tập kích cậu, thì tốc độ động thủ của Hạ Tranh cũng không hề kém cỏi.

Độ ăn ý của tám người ngày càng cao, có khi sẵn bắt nguyên liệu nấu ăn cả đám sẽ cùng hợp tác chiến đấu, cũng không đem Hạ Tranh bài trừ ra ngoài.

Hạ Tranh thể hiện ra chiến lực vô cùng mạnh mẽ.

Hạ Ngọc cũng không kém, đừng xem ngày thường cả lơ phát phơ, tựa hồ vũ lực thuộc hàng chót trong Hạ gia. Nhưng cũng chỉ do khuyết thiếu lịch lãm mà thôi, nếu xét về tố chất, thì cũng là tinh anh tiêu chuẩn.

Trách không được Hạ Viên và Phượng Xu thời điểm còn đào tạo tân binh được xưng là ma quỷ song sát, nhìn nhi tử của bọn họ là biết. Cả đám người cùng nghĩ thầm.

... Điểm đến cuối cùng của Hạ Tranh, là một thôn nhỏ rất hiếm thấy trên tinh cầu.

Tinh cầu này thích hợp cư trú, sau lại phát triển ngành du lịch. Vô luận vì tiếp đãi du khách hay để quản lí, quan sát tinh cầu, đều cần có người thường trú.

Căn cứ quân khu chủ yếu gác vác trọng trách bảo vệ biên cương, có một số sự tình cũng không dễ dàng xuất động.

Ban đầu, Liên minh chỉ phái người qua đây trông chừng. Sau đó những người này ở lại định cư, dựng nên từng cái lại từng cái thôn xóm.

Tuy nói là thôn xóm, nhưng công nghệ cao một thứ cũng không thiếu, chỉ là qui mô có chút nhỏ bé mà thôi.

Hạ Tranh cuối cùng cũng gặp được những du khách khác.

Thấy bên cạnh Hạ Tranh có mấy người mặc quân phục, khách du lịch mặc dù có ý tưởng đi tới trước mặt Hạ Tranh lời kéo làm quen – thậm chí còn muốn kí tên chụp ảnh chung gì đó (Hạ Tranh còn chưa biết mình đã sớm trở thành minh tinh), nhưng cũng biết chừng mực, sẽ không tùy tiện tiếp cận.

Hạ Tranh tới nơi này, là vì tìm gặp một đại sư chế kẹo lâu năm.

Hạ Tranh cũng sẽ làm kẹo, nhưng vị đại sư chế kẹo thâm niên này lại sử dụng một loại đặc sản của tỉnh cầu là những đóa hộc ngọt nho nhỏ để làm ra kẹo đường.

Bởi vì hộc ngọt chỉ có duy nhất ở Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh, nên loại kẹo này cũng trở thành đặc sản của tỉnh cầu.

Người Liên minh cho dù đã rời khỏi mẫu tỉnh, nhưng đối với việc đặt tên cho sự vật, vẫn như cũ thích dùng tên của những thứ tương tự trên mẫu tỉnh.

Hoặc có lẽ, mọi người đều có xu hướng đem những sự vật chưa biết so sánh với thứ mình quen thuộc để phân loại.

Lá cây hộc ngọt cũng tương tự như lá cây hộc, hoa nở ra có màu vàng nhạt, từng đám từng đám be bé, tựa như những chiếc chuông nhỏ. Cánh hoa hộc ngọt rất dày, chứa một lượng tinh bột và chất đường phong phú, có thể dùng làm đồ ăn.

hoa_hoc_3

Dùng hộc ngọt làm ra kẹo đường cũng rất đơn giản, nhưng muốn bảo lưu hương khí đặc biệt của hộc thì lại phi thường khó khăn. Mỗi một lần ngao kẹo, cần thời gian và hỏa hậu bất đồng, hoàn toàn phải dựa vào người làm tự mình phán đoán.

Sau đó loại hộc ngọt này được vận chuyển tới những tỉnh cầu khác, công nghệ chế tạo cũng phát triển thành dây chuyền tự động sản xuất, máy móc căn cứ theo công thức tính toán phức tạp, tính ra thời gian ngao kẹo và hỏa hậu, kẹo hộc làm ra trên cơ bản đều có thể bảo lưu mùi hương nhất định, cùng với giá trị dinh dưỡng lớn lao.

Bởi vì ngành sản xuất tự động rất phát triển, cho nên nghệ nhân làm kẹo thủ công cũng không nhiều.

Bất quá các mỹ thực gia đều nhất trí công nhận, cho dù dùng đến máy móc tinh vi chế ra kẹo hộc, so ra vẫn còn kém những nghệ nhân làm kẹo được truyền thừa lâu năm của Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh.

Tựa như máy móc thiết bị tinh vi, cũng không thể nào làm ra mỹ vị sánh bằng đồ ăn do đại trù chế biến.

Chỉ là việc chế tác kẹo hộc phi thường khảo nghiệm tay nghề trù sư, cần thời gian dài luyện tập lặp đi lặp lại không nói, còn phải có thiên phú cực cao. Cuối cùng người có thể trở thành đại sư chế kẹo, không ai mà không có tư cách đạt tới ngũ tinh trù sư trở lên.

Hạ Tranh may mắn được thưởng thức qua một khối kẹo đường hộc từ tay vị đại sư kia, từ đó về sau nhớ mãi không quên, vẫn chưa có cơ hội được gặp mặt một lần, quan sát hẳn ngao kẹo.

Lần này tới Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh, dù thế nào cũng không thể bỏ qua.

Vị đại sư chế kẹo này đã hơn 140 tuổi, hiện tại là bát tinh trù sư, am hiểu nhất về các loại đồ ngọt. Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh là nơi thường trú của hắn, chỉ cần hắn ở trên tỉnh cầu này, mỗi ngày đều sẽ mở lò ngao kẹo.

Đối với chức nghiệp nào cũng là như thế, một ngày không luyện tập, liền ngượng tay. Nếu hắn phải tới địa phương khác, cũng sẽ mang theo hộc ngọt, mỗi ngày ngao một khối nhỏ làm đồ ăn vặt.

Nếu như vị đại sư này dừng chân trên Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh, du khách tới đây sẽ tăng lên gấp bội. Bởi vì tuy không thể quấy nhiễu đại sư, nhưng xưởng của đại sư là dùng vật liệu có tính chất trong suốt mà chế tạo, khách du lịch vẫn có thể vây xem.

Đại sư định lực mạnh mẽ, bị vây xem như vậy, cũng có thể coi như không thấy.

Nói không chừng người ta còn có thể dùng việc này để rèn đúc tài nghệ a.

Hạ Tranh hiện tại còn chưa có danh tiếng (cậu tự cho là thế), nên cũng không nghĩ rằng đại sư sẽ tiếp đãi mình. Cậu chỉ hi vọng có thể cách thủy tinh quan sát vài lần quá trình chế kẹo. Tuy không nghe được thanh âm, cũng không ngửi thấy mùi vị, nhưng chỉ là quan sát từng bước làm kẹo, cũng có thể nhìn ra vài phân bí ẩn.

Còn cái chuyện học trộm có thể chọc người ta mất hứng gì đó hay không, vị đại sư kia nếu đã cố tình xây xưởng thành dáng vẻ trong suốt, hiển nhiên là muốn cho người khác có thể quan sát.

Món này đối với kỹ thuật yêu cầu vô cùng nghiêm ngặt, cho dù có thu rất nhiều đồ từ đồ tôn, cũng không nhất định có thể truyền thừa xuống dưới. Nếu gặp được vị nào có thiên phú đem món này lưu truyền ra ngoài, cho dù không phải là đồ đệ của hắn, hắn cũng sẽ cảm thấy thật cao hứng.

Vị đại sư kia bản thân cũng không phải người ở tỉnh cầu này, thời điểm hắn tới đây, đã là một vị trù sư chuyên về đồ ngọt vô cùng nổi danh.

Sau đó hắn cùng một vị đại sư chuyên chế tác kẹo đường hoa hòe thi đấu hữu nghị, phát hiện bản thân coi như có thiên phú chế kẹo, vị đại sư kia liền hào phóng truyền thụ bí quyết cho hắn, cũng nói cho hắn biết, kỹ thuật này, không cần tới quan hệ sư thừa, có thể truyền lại cho người trong thiên hạ.

Vị đại sư quá cố này đối với hắn có sức ảnh hưởng to lớn, cũng khiến cho hắn quyết định ở lại chỗ này an cư.

Chỉ tiếc, hắn cũng đồng dạng gặp phải vấn đề của vị đại sư kia.

Trù sư lâu năm như hắn nắm giữ kỹ thuật này kỳ thực cũng có, nhưng người trẻ hơn so với hắn thì vẫn chưa gặp được.

Hắn thầm nghĩ muốn tìm một người trẻ tuổi để đem kỹ thuật này truyền thừa tiếp, thế nhưng đồ từ đồ tôn không có chí tiến thủ, ngay cả một ngũ tinh trù sư cũng không có.

Đồ từ đồ tôn của hắn mà nghe được hắn oán thầm nhất định biệt khuất không gì sánh được. Bất tỉnh trù sư 140 tuổi đã là rất trẻ rồi có được không? Không phải ai cũng là thiên tài a!

Hạ Tranh sau khi tới nơi này, mặc dù không cho là bản thân sẽ được đích thân vị đại sư kia chỉ đạo. Nhưng vẫn quy củ đưa ra thiệp mời chào hỏi.

Biểu thị cậu sẽ tự mình chạy tới nhìn trộm.

Vị đại sư kia vừa thấy liền vui vẻ.

Mỗi lần cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên mở ra, đám tiền bối bọn họ chắc chắn sẽ chú ý nhìn người. Còn nhớ hắn cũng từng là Quán quân vòng loại Mỹ thực thanh thiếu niên khu vực Tây minh, cuối cùng lại bại bởi một cảm thú bên Đông minh.

Đoạn thời gian đó trong trù giới, Tây minh bọn họ bị Đông minh đè bẹp. Bất quá phong thủy luân chuyển, hiện tại Đông minh bị Tây minh nghiền ép rất nhiều năm, cuối cùng lại đi ra một yêu nghiệt sao?

Đại sư cảm giác việc truyền thừa xuống dưới tay nghề của mình có hi vọng rực rỡ, bất quá hắn còn phải ma luyện tiểu tử này một chút.

Hắn biết thiên tài đều có ngạo khí, sẽ không dễ dàng hướng người khác khiêm tốn thỉnh giáo như vậy.

Phương pháp chế kẹo chẳng những là một loại kỹ thuật, mà còn thể hiện phong cách sống kiên trì bền bỉ. Tiểu tử này thiên phú khẳng định phi thường xuất chúng, ngay cả cảm thú đánh bại hắn trước đây cũng không nhất định hơn được. Thế nhưng người trẻ tuổi, kiên trì có được bao nhiêu, lại có được bao nhiêu khiêm tốn, thì còn chưa biết.

Thiên tài được tung hô lên tận mây xanh rồi ngã xuống còn thiếu sao?

Cho nên đại sư cũng không lập tức biểu thị muốn gặp mặt Hạ Tranh, nhưng hắn vẫn đối với Hạ Tranh bày tỏ thiện ý, để cậu có thể đến xưởng quan sát học tập.

Hạ Tranh không nghĩ tới cư nhiên có thể được đại sư hồi âm, lập tức nhiệt tình mười phần, hận không thể ngay lập tức túc trực bên cạnh nhà xưởng, chiếm trước vị trí tốt nhất.

May mắn, việc chiếm chỗ này, cũng không cần đến Hạ Tranh phải canh ở bên ngoài cả đêm.

Loại “quang cảnh” trừ danh được đông đảo khách du lịch tham quan này, mỗi người có thể vây xem trong bao lâu, đều đã được định trước.

Mà trù sư nếu như chào hỏi qua đại sư, được đặc biệt cho phép, thì sẽ có một vị trí riêng để quan sát.

Cho nên Hạ Tranh chỉ cần đúng hạn có mặt là tốt rồi.

Trù sư muốn học tập phương pháp chế biến kẹo hoa hòe có không ít, nhưng người có thể đến được tỉnh cầu này cũng không nhiều, bằng lòng tới học tập lại càng ít hơn. Hạ Tranh lần này còn chưa gặp được vị trù sư nào cùng ở đây tham quan học hỏi với mình.

Bởi vì nơi này vô cùng an toàn, Hạ Tranh có thể ngủ người rất nhiều ngày, cho nên Hiền Cảnh liền điều những người khác đi thu thập nguyên liệu nấu ăn cho cậu – đám cảm thú này vẫn là ăn quá nhiều rồi, dẫn đến số lượng nguyên liệu nấu ăn Hạ Tranh thu được cũng không lý tưởng. Hơn nữa nguyên liệu trên Nạp Cát Nạp Lễ Tỉnh cũng không phải chỉ có cảm thú vật mà bản thân Hạ Tranh có thể săn bắt này, còn có một vài nơi cấp độ nguy hiểm rất cao, Hạ Tranh không thể tới được.

Để báo đáp Hạ Tranh mỗi ngày một nhọc nấu nướng cho đám tham lam kia, nhóm những kẻ tham ăn quyết định tranh thủ lúc Hạ Tranh không cần bảo hộ mà tự hành động, đi săn bắt nguyên liệu nấu ăn nguy hiểm.

Hiên Cảnh giữa hai việc “hầu hạ bên người lão bà” và “chuẩn bị lễ vật tặng cho lão bà” đấu tranh hồi lâu, sau đó lại nghĩ cơ hội mình sẵn thủ còn nhiều, mà thời gian chung đụng với Hạ Tranh thì vẫn thiếu. Vì vậy quyết định lưu lại cùng Hạ Tranh quan sát quá trình chế biến kẹo đường.

Hạ Ngọc thấy đã có Hiên Cảnh lưu lại, anh vừa vắn vô cùng hiếu kỳ đối với nguyên liệu nấu ăn nguy hiểm, liền chạy theo năm người kia “học tập”.

Có năm người kia ở đó, an toàn của Hạ Ngọc cũng có thể được đảm bảo. Anh đi chuyến này, còn đặc biệt xin phép được sử dụng cơ giáp. Chỉ cần không quấy rối, tự bảo vệ mình tránh khỏi thương tổn vẫn là không thành vấn đề.

“An toàn của Tiểu Tranh liên nhờ Hiên ca.” Hạ Ngọc vỗ vai Hiên Cảnh. Hào huynh đệ, có anh giúp em trông nom Tiểu Tranh, em liền an tâm.

Hiên Cảnh “Ân” một tiếng, nhìn theo đám người bọn họ xoa tay đi xa dần.

May mà lần này đi cùng là Hạ Ngọc, nếu như là Hạ Khâm, nhất định sẽ đuổi hẩn đi, để chính mình lưu lại.

Hạ Tranh nghe nói mấy người này muốn chuẩn bị “lễ vật” cho mình, rất là kinh ngạc. Cậu cho rằng được người khác bảo vệ, mình làm cơm khao ăn, vốn là chuyện đương nhiên. Thể lực cậu tốt, làm những món ăn này cũng không thấy mệt mỏi, trù nghệ cũng nhận được đề cao rất lớn, còn học được nhiều tri thức sẵn thủ.

“Coi như không vì em mấy ngày nay cực khổ nấu nướng, chỉ vì em là đệ đệ của tôi và Hạ Khâm, bọn họ chuẩn bị lễ vật tặng em cũng là đương nhiên.” Hiên Cảnh thừa dịp Hạ Ngọc không có mặt, xoa xoa tóc Hạ Tranh, “Khoảng thời gian này thân thể tôi còn chưa khôi phục, đợi các loại thương thể lành hẳn, sẽ cho em một lễ vật thật lớn, chúc mừng trước việc em trở thành niên đệ của tôi.”

Hạ Tranh trong khoảng thời gian này cùng Hiên Cảnh quen thân hơn không ít, mặc dù còn chưa coi hẩn như đại ca, nhưng cũng đã trở thành bằng hữu bình thường, cho nên nghe Hiên Cảnh nói vậy cũng không bày đặt từ chối: “Đừng để bị thương nữa, đi Vân sẽ lại khóc mất.”

“Yên tâm yên tâm, tôi có chừng mực.” Hiên Cảnh vì được Hạ Tranh quan tâm, cười đến dương quang xán lạn.

Bất quá lúc này đại sư đã tiến vào xưởng, toàn bộ lực chú ý của Hạ Tranh lập tức bị hấp dẫn qua, khiến cậu không chú ý tới nụ cười làm cho cả trai lẫn gái xung quanh đều mặt đỏ tim đập của Hiên Cảnh lúc này.

Đại sư đã bắt đầu chế tác kẹo hoa hòe.

Hoa hòe ngọt màu vàng nhạt sau khi tẩy rửa và chọn lọc, thì được bỏ vào trong một chiếc lọ trong suốt kín gió, đặt trên lồng chưng cách thủy mà nấu. Thời điểm nấu phải mở lửa nhỏ, nước sôi liên lập tức tắt bếp, đợi nước lạnh xuống thì lại một lần nữa nổi lửa.

Vì chỉ nhằm biểu diễn tay nghề chế kẹo, cũng không phải là buôn bán gì, cho nên nguyên vật liệu đại sư sử dụng không nhiều, cuối cùng số kẹo được ngao ra, ước chừng cũng chỉ có một bát to. Quá trình làm kẹo đường hoa hòe tuy phiền phức, thể nhưng tổng thời gian chế biến cũng không dài.

Đại sư cách một lớp nồi trong suốt mà quan sát, phát hiện hoa hòe ngọt sắp chín tới, liền tắt lửa đi, dùng hơi nước còn thừa đem hoa hòe ngọt triệt để hầm chín. Sau khi hầm chín, lập tức đem lọ kín gió ra, thả vào trong nước lạnh, thả đến khi lọ trở nên lạnh lẽo, lại đem hoa hòe từ bên trong lấy ra – bấy giờ khi áp bên trong đã khôi phục bình thường, có thể mở nắp.

Lúc này, đã có rất nhiều đợt khách du lịch thay phiên nhau tới xem. Quá trình làm kẹo khô khan bọn họ cũng chẳng quan tâm, bọn họ chỉ cần cùng vị đại sư phía bên kia vách tường trong suốt, chụp một bức ảnh chung là tốt rồi.

Khuôn mặt Hạ Tranh đều nhanh áp vào trên vách tường, hơi nước thờ ra luôn dễ dàng phả lên khiến cho tường kính trở nên mờ mịt. Cậu đành phải một bên lau hơi nước một bên quan sát.

Hiên Cảnh có điều suy nghĩ, bèn nói với cảnh vệ bên cạnh được đặc biệt điều tới bảo vệ Hạ Tranh một tiếng, cảnh vệ kia cùng bên trên liên lạc một chút, rồi rời đi. Lúc trở lại, anh ta đưa cho Hiên Cảnh một chiếc túi nhỏ.

Hiên Cảnh mở túi, lấy ra đồ vật bên trong, hẩn cố ý dãn dò, tốt nhất phải có họa tiết con thỏ, nếu như không có thỏ nhỏ, cũng phải có khẩu trang in hình tiểu động vật khả ái.

“Cảm tạ.” Hiên Cảnh nhìn khẩu trang mặt trên vẽ một vườn bách thú, đem tiền đưa lại cho cảnh vệ.

Cảnh vệ vốn định từ chối, Hiên Cảnh lại nói công tư phân minh, người khác nhìn thấy sẽ không hay, cho nên đành phải thu lấy.

Sau này khi Hiên Cảnh lên làm Tướng quân, cảnh vệ kia đặc biệt hối hận, đã đem tiền Hiên Cảnh đưa cho anh ta tiêu hết.

Lúc ấy lần la tạo quan hệ thì tốt rồi a.

Hiên Cảnh đem Hạ Tranh đang một lòng một dạ đặt trên việc chế kẹo bắt tới, đeo khẩu trang vào. Toàn bộ quá trình Hạ Tranh đều không di chuyển ánh mắt.

Bất quá khi Hạ Tranh phát hiện sau khi đeo khẩu trang sẽ không thở ra hơi nước làm mờ vách tường nữa, cậu liền đem cả khuôn mặt dán hẳn lên.

Hiên Cảnh: “...”

Đại sư trùng hợp nhìn về phía này: “...”

Thấy khuôn mặt đang từ hình lập thể chợt biến thành một mặt phẳng trên vách tường, đại sư suy nghĩ chốc nữa thì cười dài.

Tiểu hài tử này thật là thú vị a.

Bởi vì phải đợi làm lạnh, đại sư dễ dàng được nghỉ tay một lát, bèn gọi trợ thủ tới: “Đem cái tiểu oa nhi khuôn mặt đều dán dính lên vách tường kia qua đây cho ta, muốn xem liền đến nhìn thôi, ta có bất cần nhân tình như thế sao?”

Trợ thủ khước miệng co giật. Trước đó người nào còn nói muốn khảo nghiệm một hai? Được rồi, ngài nói gì cũng đúng hết.

Hạ Tranh sau khi biết có thể tiến vào xưởng thì vô cùng cao hứng. Hiên Cảnh chỉ vào mũi mình hỏi: “Tôi cũng có thể đi vào?”

Trợ thủ đáp: “Đại sư nói đều có thể.”

Hiên Cảnh thở phào nhẹ nhõm. Hắn còn tưởng bản thân chỉ có thể ở bên ngoài đợi Hạ Tranh a. Thật vất vả mới có cơ hội ở cùng một chỗ, cho dù không nói với nhau câu nào, trong lòng cũng đã cảm thấy thoải mái.

Hạ Tranh và Hiên Cảnh thay đồ vô khuẩn, đeo khẩu trang, lại dùng nước khử trùng rửa tay, cuối cùng sau khi chiếu xạ tia tử ngoại, mới có thể tiến nhập xưởng làm kẹo.

“Cậu đã tới, ta đây sẽ làm lại từ đầu thêm một lần.” Đại sư gật đầu với Hạ Tranh, sau đó lấy ra một phần hoa hòe ngọt, Hạ Tranh lập tức tung tăng đi theo, trông đặc biệt ân cần.

Hiên Cảnh nhìn thấy Hạ Tranh lúc này tựa như nhân cách phân liệt, suy nghĩ nửa thì ngẩn ngơ.

Bất quá thế lại càng thêm khả ái, nếu có một ngày em ấy cũng tỏ ra như vậy với mình thì tốt rồi. Hiên Cảnh thầm mong ước.

Hạ Tranh tiến vào xưởng làm kẹo, du khách vây xem tự nhiên cũng trông thấy.

Bọn họ đều rất kích động.

Câu chuyện ly kỳ về việc truyền thừa kỹ thuật chế biến kẹo hoa hòe, du khách tới đây đều được hướng dẫn viên du lịch giảng giải qua. Bọn họ cũng từng nghe hướng dẫn viên du lịch nói, vị đại sư sở hữu truyền thừa phương pháp làm kẹo hoa hòe này là vào khoảng năm mười tuổi thì học được, ở nơi đây đã chừng trăm năm, vẫn chưa tìm được người thừa kế thích hợp, có thể so với bản thân hắn khi còn trẻ.

Có thật nhiều trù sư từng hỏi thăm qua, đại sư thậm chí cả người cũng không gặp, trực tiếp cự tuyệt.

Hiện tại một trăm năm qua đi, rốt cục có một trù sư từ bên ngoài tiến vào xưởng làm việc của đại sư, chẳng phải nói rõ đại sư có ý định truyền thừa tài nghệ, đồng thời cho rằng Hạ Tranh có thể học được hay sao?

Các du khách đối với trù nghệ của Hạ Tranh tự nhiên vô cùng rõ ràng – cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên là một trong những thịnh hội của cả Liên minh, coi như không có thời gian xem phát sóng trực tiếp, cũng sẽ coi lại băng ghi hình, không thì tốt xấu gì cũng phải biết kết quả.

Chỉ là Hạ Tranh trong quá trình so tài vẫn chưa cho thấy tay nghề làm đồ ngọt, mặc dù đa phần trù sư đều am hiểu nhiều món ăn, nhưng dù sao còn có thiên hướng, ai cũng không biết Hạ Tranh sẽ làm ra điểm tâm ngọt như thế nào.

Bất quá nếu đại sư đã cho phép Hạ Tranh vào trong quan sát, dù Hạ Tranh không cách nào tiếp thu truyền thừa này, tốt xấu gì cũng coi như đã thừa nhận tiềm lực của Hạ Tranh rồi đi!

Nhóm du khách ở lại đều rất hưng phấn, còn những người đã chụp ảnh rồi rời đi trước thì phi thường hối hận. Đã li khai sẽ không thể xếp hàng vào xem lần nữa, bọn họ đã bỏ lỡ thời khắc lịch sử này mất rồi.

Hạ Tranh theo sau đại sư, nghe đại sư một bên bắt đầu chế tác lại nước đường, một bên giảng giải căn cứ những điểm quan trọng trong đó.

Trọng điểm ở khâu tuyển chọn hoa hòe ngọt, trọng điểm khi chưng cất, trọng điểm lúc làm lạnh, trọng điểm khi nghiền nát, nấu nước, trọng điểm khi gạn lọc, khi làm ra kẹo thành phẩm, từng phân đoạn một, đều vô cùng khảo nghiệm nhãn lực của người chế tác, khứu giác người kĩ mùi hương, vị giác nơi đầu lưỡi nếm vị, còn phải dùng ngón tay để cảm nhận chất kẹo.

Hết thấy những điều này, đều dựa cả vào trực giác và kinh nghiệm của người chế kẹo. Dinh dưỡng của kẹo được bảo lưu lại bao nhiêu, hương khí của hoa hòe được giữ gìn như thế nào, kẹo là đậm là nhạt, tư vị của mỗi một khối kẹo đường hoa hòe, đều phong phú bất đồng.

Đại sư vừa khuấy nồi nước đường, vừa dùng ngón tay nhúng thật nhanh vào nước lạnh, lại chấm qua nước đường nóng bỏng, rồi một lần nữa đưa ngón tay vào nước lạnh, cuối cùng đặt bên miệng vurun đầu lưỡi nếm thử.

“Quá trình nấu nước đường nhất định sẽ luyện thành nấy ngón tay sắt để thử kẹo, ban đầu ta cũng bị phỏng.” Đại sư nói.

Sau khi nước đường được ngao tốt, Hạ Tranh nhìn nước đường màu vàng nâu đang không ngừng nhiều xuống, biến dần thành màu vàng lợt, cô lại trên máy cắt bằng ngọc thạch, kẹo hoa hòe mang sắc vàng nhàn nhạt, tựa như một miếng hồ phách.

“Ta thí nghiệm qua rất nhiều loại đá, cảm thấy loại đá này là phù hợp với kẹo hoa hòe nhất.” Đại sư đưa một khối kẹo qua, “Ném thử không?”

Hạ Tranh nhìn đóa hoa màu vàng nhạt tươi sáng được bao bọc bên trong khối đường màu hồ phách, đưa vào miệng cắn nhẹ, trong khoảnh khắc, cậu phảng phất như lạc bước tới một mảnh rừng hòe đương lúc nở rộ, hương khí ngọt ngào của hoa theo đầu lưỡi lan tràn tới ngũ tạng lục phủ, ngay cả bản thân, dường như cũng đã hóa thành một đám hoa hòe.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Muốn ngao chế kẹo đường phải luyện được một bộ ngón tay sắt, một đôi thiết thủ.

Ngón tay muốn bắt kẹo thì phải cảm nhận được nhiệt độ và xúc cảm của nước đường khi còn ở trong nồi, và trong nháy mắt khi nước đường ngưng kết, thậm chí vị đạo còn sót lại của đường sau khi hòa tan nơi đầu lưỡi, chất đường từ lúc được ngao tốt trong nồi cho đến khi được đổ ra và không ngừng cô đọng xuống dưới, tất cả đều phải dùng đến phần da thịt nơi ngón tay và bàn tay để cảm nhận.

“Khi mới bắt đầu ta cũng thường xuyên bị phỏng, lâu ngày thì thành quen.” Đại sư nhìn ánh mắt trong suốt của Hạ Tranh, nói, “Cậu còn có thể ở chỗ này bao lâu?”

Hạ Tranh tính tính thời gian, thời hạn trở về là vào sáu ngày sau: “Còn có sáu ngày.”

“Nếu như Tiểu Tranh muốn lưu lại thêm vài ngày, có thể một lần nữa xin giấy phép, trước khi học kỳ mới bắt đầu thì trở về. Bất quá trước hết cần phải xin nghỉ tác nghiệp đã.” Hiên Cảnh nói.

Hạ Tranh nhìn về phía đại sư: “Nếu trở về trước khi học kỳ mới bắt đầu, thì còn có thể ở đây tới bốn mươi ngày.”

“Bốn mươi ngày cũng đủ để cậu thành thục các loại kỹ năng rồi.” Đại sư gật đầu, “Kế tiếp chính là dựa vào ngộ tính của cậu cùng với chăm chỉ luyện tập.”

Ngao kẹo kỳ thực rất đơn giản, mấu chốt là phải nắm vững quy trình chế biến.

Khi ấy hẳn học tập ngao kẹo chỉ dùng không tới mười ngày thì đã hoàn toàn hiểu rõ từng bước chế biến, nhưng để làm ra kẹo đường đủ khiến hân hài lòng, cũng phải mất tới nửa năm.

Mà qua nhiều năm như vậy, mỗi lần hẳn ngao chế kẹo đường lại có cảm nhận bất đồng, cứ cách một đoạn thời gian, liền cảm thấy kẹo lần trước mình làm ra cũng chỉ thường thôi. Cái thứ trừ nghệ này, chính là mỗi giờ mỗi khắc đều tiến bộ.

Đối với trù sư mà nói, rất nhiều kỹ năng đều là kỹ năng chung. Tỷ như không chế hóa hậu khi ngao kẹo, cũng tương tự với việc không chế hóa hậu khi nấu nướng những món ăn khác.

Cho nên, trù sư đối với cái gọi là “lĩnh cảm” yêu cầu rất cao, chính vì vậy, người có thể làm ra kẹo đường ngon hơn so với máy móc sản xuất, ít nhất cũng phải sở hữu trình độ chuẩn ngũ tinh.

Mà trù sư trên ngũ tinh, lại không nhất định có thiên phú trên phương diện chế kẹo.

Đại sư lúc này suy nghĩ rất quảng đạt. Thực lực và tiềm lực của Hạ Tranh trên phương diện nấu nướng, đều rất không sai, niên kỷ cũng đủ non trẻ, nếu như cậu muốn học, khả năng lĩnh hội được là rất cao.

Nếu không học được, thì từ quá trình chế kẹo, cũng có thể cảm ngộ ra rất nhiều điều.

Đã làm tới đại sư, hầu như đều có một loại tâm lý muốn dẫn dắt hậu bối.

Đại sư rất sáng khoái bày tỏ muốn chỉ điểm cho Hạ Tranh, Hạ Tranh tự nhiên cũng vô cùng cao hứng mà lưu lại.

An toàn ở nơi này của đại sư là hoàn toàn có thể bảo đảm, hẳn biểu thị Hạ Tranh có thể an tâm mà dùng chân.

Đồng thời, vì Hạ Tranh còn là vị thành niên, Hiên Cảnh cũng có thể ở lại bồi cậu.

Để bày tỏ ý tôn trọng đối với đại sư, Hiên Cảnh sau khi đem chuyện này nói cho những người khác, liền kêu mọi người trở về căn cứ trước, bao gồm cả

Hạ Ngọc.

Hạ Ngọc ban đầu còn muốn chính mình ở lại với Hạ Tranh, nhưng Hiền Cảnh lại nói, hẳn thật vất vả mới thỉnh cầu được đại sư lưu lại một mình hẳn, nếu lâm thời thay người thì đại sư có khả năng sẽ không cao hứng.

Đại sư mất hứng = có thể sẽ không chỉ đạo Tiểu Tranh nữa = Tiểu Tranh mất hứng, trong đầu Hạ Ngọc viết ra một cái đẳng thức như thế, sau đó liền đem Hạ Tranh giao phó cho Hiền Cảnh, chính mình lặc lư trở về báo tin mừng cho Hạ Khâm.

Tiểu Tranh nhà ta được đại sư nhìn trúng, đang đích thân chỉ điểm a.

Không nói đến Hạ Khâm thấy Hạ Ngọc trở về mà không có Hạ Tranh thì tuy kính hách nhưng vẫn kính hi (không hề), Hạ Tranh lúc này đang vô cùng cao hứng lưu lại nơi ở của đại sư.

Đại sư tên Côn-Chris, tuy đã hơn 140 tuổi, nhưng tuổi thọ của nhân loại ở thế giới này rất dài, tương mạo khi đến ba bốn mươi tuổi sẽ giữ nguyên, cho đến thời kỳ lão niên mới có thay đổi. Chris bảo dưỡng không sai, thoát nhìn vẫn còn rất trẻ.

Chris lúc này tìm được một tiểu bằng hữu có khả năng lưu lại truyền thừa của hẳn, dĩ nhiên sẽ không dùng tới xương kẹo được xây dựng bằng tường trong suốt nữa.

Chế tác kẹo hoa hòe trước mặt người khác đối với hẳn cũng không là gì, nhưng hẳn lo lắng tiểu bằng hữu sẽ bị phân tâm. Hơn nữa ký giả khẳng định cũng đã nghe phong thanh mà tìm tới rồi, hẳn đối với tiết tháo của đám ký giả này không ôm bất kỳ mong đợi gì.

Cho dù Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh vì là một tinh cầu bảo tồn nguyên liệu nấu ăn hoang dã nên không bị khai phá, nhưng luôn có một vài địa phương không có động thực vật sinh trưởng, nhân loại vẫn có thể định cư. Nơi đây có thành trấn nhỏ, Chris ở chỗ này cũng sở hữu một tiểu trang viên, là được chính phủ Liên minh cho phép.

Hạ Tranh và Hiền Cảnh liền theo Chris tiến nhập trang viên.

Có tiểu trang viên, biểu thị việc cung cấp hai gian khách phòng sạch sẽ ngăn nắp là tuyệt đối không thành vấn đề.

Hiền Cảnh lại có chút mất mát.

Hẳn còn tưởng rằng có thể ở cùng một gian phòng với Hạ Tranh – đương nhiên, Hạ Tranh vẫn là vị thành niên, hẳn cũng chẳng phải cảm thú, sẽ không nghĩ tới những chuyện không hài hòa. Nhưng ngủ chung và nằm chuyện trò đêm khuya gì gì đó, chính là phương thức tăng tiến tình cảm, trao đổi chút bí mật nho nhỏ a.

Bỏ lỡ quả thật đáng tiếc.

Hạ Tranh chỉ chuyên tâm lãnh giáo Chris đại sư, hoàn toàn không chú ý tới tâm tình thất lạc của Hiền Cảnh.

Hạ Tranh vì theo Chris học tập trù nghệ, từ sáng sớm đã bắt đầu, hai người luôn bận rộn trong nhà bếp – không chỉ là ngao kẹo, Chris còn lấy ra nhiều bí quyết chế biến điểm tâm ngọt khác cho Hạ Tranh học tập.

Chris chính là một vị đại sư vĩ đại chuyên về đồ ngọt, các món điểm tâm ngọt là phương diện mà hẳn am hiểu nhất. Đương nhiên, Chris chế biến đồ ăn khác cũng không tệ, nhưng nếu là để cho hậu bối lãnh giáo, tự nhiên phải bày ra sở trường của mình.

Hạ Tranh ngoại trừ học tập, tất nhiên cũng sẽ tự mình thực hành, đồng thời còn chế biến những món điểm tâm Trung Hoa sở trường của mình để xin Chris chỉ điểm. Những thứ điểm tâm này cuối cùng tất nhiên là vào bụng Hạ Tranh.

Cũng vì hai người đem hết toàn lực ra chế biến nên điểm tâm tự nhiên sẽ sở hữu quang mang, mà những món ăn phát ra ánh sáng này Hiền Cảnh dĩ nhiên không có phản.

Cả món kẹo hoa hòe ban đầu nữa, hẳn cũng không có phản.

Phụ trách một ngày ba bữa cho hẳn là trù sư trong trang viên, tuy thức ăn không thể phát quang, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm.

Com nước xong, Hiền Cảnh sẽ ở trong trang viên rèn luyện thân thể, hoặc là lên giả lập luyện tập các kỹ xảo điều khiển cơ giáp.

Hẳn tuy là lưu lại, nhưng tựa hồ cũng chẳng có cơ hội giao lưu tình cảm với Hạ Tranh.

Đặc biệt rầu rĩ a.

Mà bên kia, Hạ Tranh trôi qua thực vui vẻ.

Cậu và Chris ở chung vô cùng hòa hợp, vị đại sư Tây minh này quyết định đem địa vị Hạ Tranh từ cậu bé thăng lên thành cậu bạn nhỏ, xưng hô của Hạ Tranh cũng từ Chris đại sư biến thành Côn.

Hạ Tranh biết tập tục của người Đông minh và Tây minh bất đồng, đối với kiểu xưng hô này cũng không có gì bất bẻ.

Hiên Cảnh thấy Hạ Tranh và Chris chung đụng ngày càng tốt, hai người biểu tình vui vẻ, hữu hảo mờ ám, khiến cho hắn thấy rất không thoải mái trong lòng.

Hiên Cảnh nhú mày. Hắn đây là đang ghen tị? Đây chính là ghen tị? Hóa ra ghen chính là cảm giác này a.

Thực khó chịu.

... Người với người trở nên thân thuộc, giữa song phương cũng không nhất định chỉ nói tới trù nghệ.

Hạ Tranh đang bưng một chén bánh trôi nho nhỏ, nước dùng là nước cốt hoa hòe ngọt, viên bánh trôi lớn nhỏ bằng ngón út với nhân bên trong là trái cây tươi và mứt quả, một chén trôi nước ngọt ngào mà không ngán, chỉ cần ngửi hương khí của hoa hòe thôi cũng đã thấy say sưa.

6134293_944395

Đồ ăn ngon, ăn hoài cũng sẽ không thấy chán, huống chi còn kiểu cách công phu như vậy.

Chris lúc này, đang nghe Hạ Tranh nói về sinh hoạt thường ngày của cậu, cũng bắt đầu truyền thụ cho Hạ Tranh kinh nghiệm của mình.

Kinh nghiệm này cũng không phải là trên phương diện trù nghệ, mà là kinh nghiệm sống.

Chris cảm thấy tính cách Hạ Tranh quá mềm yếu.

Trù sư như hắn vậy, sẽ không tùy tiện nấu nướng.

Tựa như một thợ may hàng đầu, cũng sẽ không ôm đồm tất cả các đơn hàng may vá lớn nhỏ trong tiệm.

Trên thực tế, trù sư càng lợi hại, càng ít làm cơm.

Hạ Tranh cũng đã nhận ra, cùng một trù sư mà chế biến những món ăn bất đồng, trình độ mỹ vị (sự tỏa sáng) cũng sẽ bất đồng, nếu như là đồ ăn thông thường, trên cơ bản cũng không phát quang.

Nhân loại thợ lâu như vậy, ngày tháng cộng lại có rất nhiều, mỗi ngày chỉ dành thời gian chế biến những món ăn phổ thông cũng sẽ không giúp mình tăng tiến trù nghệ, vậy còn có thời gian rảnh để thử nghiệm lĩnh cảm sao?

Thật lâu trước kia, khi trù sư đạt tới một trình độ nhất định, liền không còn cách nào để thăng thực lực bản thân nữa.

Bởi vì bọn họ còn phải lo cơm áo gạo tiền.

Rất nhiều đại trù đều giữ chức vụ trong các nhà hàng và tửu điểm, cho dù đại trù chỉ chế biến vài món ăn chính, nhưng thực khách lại ngày qua ngày năm qua năm lui tới. Đám trù sư chỉ cần có chút chuyên môn, hầu hết thời gian sẽ chỉ làm đi làm lại một món ăn.

Rất nhiều thực khách cảm thán, món này mười mấy năm trước lúc mới ăn còn cảm thấy kinh diễm a, hiện tại ăn lại, thấy cũng bình thường thôi. Nhà hàng này càng mở càng thụt lùi a.

Trù sư nghe thấy cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà cười.

Thực sự là do chất lượng của nguyên liệu nấu ăn kém đi, do tay nghề của trù sư kém đi sao? Một nhà hàng được truyền thừa từ xưa tới nay sẽ không ở trên nguyên liệu nấu ăn giờ trò đùa rồi tự đập vỡ bảng hiệu của mình, trù sư ngày qua ngày chế biến cùng một món ăn cũng không có khả năng tay nghề trở nên ngày càng kém.

Chẳng qua, là thực khách đã chán ăn mà thôi.

Tựa như kẹo đường hoa hòe, tuy mỗi ngày nhấm nháp một khối, đều cảm thấy rất ngon. Nhưng càng ăn về sau, cũng không còn cảm giác kinh diễm như trước nữa.

Kẹo hoa hòe tốt xấu gì cũng chỉ là đồ ăn vặt, thi thoảng nếm thử một lần, cho nên đại đa số thời điểm vẫn có thể bảo trì hương vị tương đối mới mẻ. Nhưng cơm nước thì lại không giống.

Vì sao chuỗi nhà hàng bán đồ ăn băng chuyền của Đông minh sẽ khiến cho đa số thực khách muốn tiếp tục lui tới và thưởng thức? (*) Bởi vì một đĩa chỉ có từng ấy, thực khách có thể ăn no nê nhiều chủng loại đồ ăn, nhưng mỗi một chủng loại đồ ăn cũng chỉ có một chút như vậy mà thôi.

1509_sushi_15

Bản QT dịch không rõ nghĩa lắm nên mình đoán là dạng tựa tựa như sushi băng chuyền này ~

Tương tự như có rất nhiều người yêu thích sashimi cá hồi, một hơi hai, ba lát cảm thấy thực mỹ vị, nhưng mà một hơi hai, ba đĩa... Muốn ới a.

mon-goi-ca-hoi

Các trù sư không muốn thay đổi sao? Muốn chứ. Nhưng bọn họ còn phải kiếm ăn, thực khách chọn đúng món chiêu bài, bọn họ vẫn phải làm.

Tuy thời điểm nhàn hạ cũng muốn nghĩ ra món ăn mới, nhưng đại bộ phận thời gian, đều không đủ tinh lực.

Có rất nhiều trù sư sau khi trở về nhà, ngay cả cơm nước cũng không nấu.

Thế giới phát triển cho đến hiện tại, địa vị của trù sư đã được đề cao rất lớn, ngũ tinh trù sư trở lên thậm chí còn là lực lượng nòng cốt – bọn họ có thể đảm bảo cho sự khôi phục và đề thăng tinh thần lực của chiến sĩ cơ giáp. Hiển nhiên các trù sư đều phải ưu tiên tinh tiến trù nghệ bản thân.

Càng là trù sư đẳng cấp cao, thời điểm nấu đi nấu lại những thức ăn phổ thông, khả năng trù nghệ chiếm được đề thăng càng thấp.

Bọn họ cần phải chấp cánh cho linh cảm thăng hoa.

Bọn họ cần rất nhiều thí nghiệm điên cuồng làm bùn đất màu mỡ, để từ đó đào tạo nên một đóa hoa mỹ vị diễm lệ.

Thi thoảng thả lỏng tâm tình, chế biến vài món ăn thông thường chiêu đãi thân bằng hảo hữu cũng không có gì đáng trách, nhưng đại đa số thời gian, tinh lực của trù sư, không nên lãng phí ở những thao tác đơn giản mà máy móc ấy.

Hạ Tranh lại còn muốn học tập cơ giáp.

Chris cảm thấy chủ ý này rất tốt. Bản thân hắn cũng không sở hữu tinh thần lực, nhưng hắn có hợp tác, hắn hợp tác với người có thể điều khiển cơ giáp chở hắn đi săn bắt nguyên liệu nấu ăn, thỏa mãn nhu cầu của hắn đối với việc tìm kiếm nguyên liệu có hiệu quả mang tính hạn định.

Đồng thời, phiếu lưu mạo hiểm lại là thiên tính của con người, cũng là lạc thú, có khi còn có thể phát hiện ra nguyên liệu nấu ăn và gia vị mới, cung cấp linh cảm cho món ăn mới của hắn.

Nhưng vì bản thân không thể thao túng cơ giáp, có đôi khi vẫn cảm thấy thực phiền toái.

Muốn tới địa phương nào đó còn phải chú ý đến thời gian biểu của hợp tác, dù sao hắn và hợp tác cũng là hai cá thể độc lập, ai cũng có chuyện riêng của mình.

Nếu như bản thân có thể lái cơ giáp, chẳng phải là muốn đi lúc nào thì đi sao.

Và còn nhiều tiện lợi khác nữa.

Nhưng vẫn là câu nói kia, thời gian và tinh lực có hạn.

Cho dù Chris không thể điều khiển cơ giáp, hắn cũng biết, muốn lái cơ giáp, cũng cần phải đầu tư tinh lực và thời gian.

Như vậy thời gian cho Hạ Tranh nghiên cứu trù nghệ lại càng thiếu thốn.

Mỗi một lần xuống bếp, cậu đều phải cam đoan có thu hoạch. Cho dù chỉ là rèn luyện một chút sở học trụ cột.

Nhưng nếu chỉ đơn giản là nấu cơm nướng bánh, cũng không thể đem lại cho cậu những điều ấy.

“Cậu là đứa trẻ tốt bụng, coi trọng người nhà, coi trọng cả những người khác, không quen nói lời cự tuyệt. Cậu cho rằng làm cơm cho thân nhân là điều đương nhiên, tận khả năng cung cấp ba bữa một ngày cho những người bảo hộ mình cũng là đương nhiên. Kỳ thực không phải vậy.” Chris nói, “Cả ngày chỉ nấu nướng mấy món ăn phổ thông, liệu có bằng một món ăn được chế biến tỉ mỉ? Nếu như chỉ là mỹ vị thông thường, bọn họ ăn ở đâu mà chẳng được. Thứ cậu có thể cho bọn họ thưởng thức, không phải nên là mỹ vị đặc biệt chỉ thuộc về đại sư hay sao?”

“Đối với vệ sĩ, cậu lại càng nên phiền phiền thôi. Một món ăn của cậu, cũng đủ khiến cho càng nhiều cơ giáp sư lợi hại hơn chủ động chạy tới bảo hộ. Tuy không có giao dịch rõ ràng, nhưng một ngày ba bữa trên cơ bản bọn họ sẽ tự giải quyết, còn cậu thì mỗi bữa, chỉ cần cung cấp một món ăn, như vậy là đủ rồi.”

“Cậu dùng trù nghệ bảo đảm sự bảo hộ của bọn họ, cũng không có nghĩa mỗi ngày phải uy bọn họ ăn no.”

“Cũng do cậu hiện tại còn chưa trải thí trình độ trù sư. Nếu cậu thu được chứng nhận ngũ tinh, cho dù cậu không có ý kiến với việc nấu nướng mỗi ngày, bản thân bọn họ cũng nên cự tuyệt.” Chris nhu mày, “Nếu không phải bọn họ còn biết chủ động săn bắt nguyên liệu nấu ăn quý trọng tới bồi thường cho cậu... Ta còn hoài nghi phẩm đức của bọn họ đây.”

Hạ Tranh há hốc miệng. Nghiêm trọng vậy sao?

“Đây là quy định bất thành văn của chúng ta, mọi người đều làm như thế.” Chris tiếp tục tận tình giáo dục cậu bạn nhỏ tính cách nhu nhược của hắn, “Cậu nên cao ngạo thêm chút nữa. Thực lực và địa vị của cậu, bắt buộc cậu phải có chút ngạo khí nhất định. Cái này cùng bản tính của cậu không quan

hệ, mà là tôn nghiêm của chức nghiệp.”

“Bạn suy nghĩ chút đi, nếu trù sư ngang hàng với cậu, thậm chí không bằng, biết thái độ của cậu không mang theo tia ngạo khí nào, trong lòng sẽ nghĩ gì?”

“Hơn nữa, đại bộ phận trù sư chúng ta đều chỉ là những con người bình thường, nếu chúng ta không có ngạo khí, chúng ta vẫn sẽ là đại sư được người người tìm tới cầu cạnh mỹ thực sao? Không, chúng ta sẽ biến thành đám lợn được nuôi nhốt trong chuồng.”

Vì sao mỹ thực đại sư lại được tôn kính? Bởi vì nếu bọn họ không cam tâm tình nguyện nấu nướng, mỹ thực sẽ không có khả năng phát sáng.

Đối với những người khác mà nói, đây là một bí ẩn khó giải.

Đối với bản thân mỹ thực đại sư mà nói, đây chính là ngạo khí và tôn nghiêm.

Địa vị ngày hôm nay của mỹ thực đại sư, là do bọn họ trả giá đại giới dùng tài nghệ bản thân để đổi lấy.

Một kẻ có sức mạnh, sẽ cam nguyện cúi cái đầu cao quý trước một người thấp kém không có thực lực?

Trước khi khom lưng cúi mình, bọn họ nhất định sẽ thử tất cả những biện pháp khác.

Ví dụ như nhốt những người có thể chế biến ra mỹ thực có ảnh hưởng lên tinh thần lực lại, bắt làm nô lệ của mình.

Nếu điều này không thể thực hiện, bọn họ liền tìm kiếm tiểu hải tử có thiên phú, tự bồi dưỡng thành trù sư chuyên dụng, để trên gốc gác của chúng sẽ luôn là tôi tớ của mình.

Tuy nhiên, làm như vậy cũng không thể bồi dưỡng ra mỹ thực đại sư, chỉ có thể là trù sư thông thường mà thôi.

Bởi mỹ thực đại sư phải có một tâm tình tự do, cùng một linh hồn đầy ngạo khí.

Không nói tới việc mỹ thực đại sư là người tốt hay người xấu, chỉ là bản thân bọn họ trước hết, phải biết yêu lấy chính mình.

Món ăn muốn phát quang không chỉ yêu cầu trù nghệ, mà càng cần đến tình cảm. Đầu tiên, trù sư cần phải yêu chính bản thân mình.

Hiện tại Hạ Tranh gặp được đều là người tốt. Nhưng trên thế giới này không phải ai cũng là người tốt.

Lúc này nhóm binh lính bảo hộ cậu còn biết bản thân thiếu nợ Hạ Tranh, biết tự giác sẵn bắt nguyên liệu nấu ăn để bồi thường. Nhưng rất nhiều người sẽ không làm như vậy, bọn họ thậm chí còn được một tác lại muốn tiến một bước.

Cho dù địa vị của mỹ thực đại sư hiện nay vô cùng cao thượng, nhưng vẫn như cũ có thật nhiều mỹ thực đại sư ảm đạm ngã xuống.

Bọn họ có thể là ngoài ý muốn mất đi danh tiếng, cũng có thể là bị người khác mài mòn hết khả năng làm ra những món ăn mỹ vị đủ tư cách.

Chris đã từng thấy qua một ngũ tinh trù sư trẻ tuổi có thiên phú, vì báo ân, bị người ta yêu cầu mỗi ngày nấu nướng để kiếm lời, không còn chút thời gian nào dành cho bản thân nữa.

Cuối cùng, trù sư này phát hiện linh cảm của mình đã khô kiệt, tuy trù nghệ vẫn đây, nhưng không còn những khoảnh khắc linh quang chợt lóe khi nấu nướng trước kia nữa. Hắn làm ra đồ ăn tuy vẫn mỹ vị như cũ, nhưng hiệu dụng lại dần dần trở nên bình thường. Tới bây giờ vẫn bồi hồi ở trình độ ngũ tinh.

Đối với kẻ muốn kiếm lời từ hắn mà nói, ngũ tinh trù sư là đã đủ rồi.

Đối với bản thân hắn mà nói, hắn đã mất đi tư cách trở thành một vị đại sư.

Ngũ tinh trù sư, là điểm cuối vĩnh viễn của hắn.

Khi hắn rốt cục thoát ra khỏi loại sinh hoạt này, hắn đã không thể trở lại thời điểm linh cảm bộc phát khi còn trẻ.

“Ta không muốn cậu trở thành như vậy.” Chris cũng không phải là đang hù dọa. Hắn cảm thấy, lấy thái độ hiện nay của Hạ Tranh, rất có thể sẽ bị kẻ tiểu nhân thích chiếm tiện nghi khi dễ.

Những kẻ này cũng mặc kệ Hạ Tranh về sau có thể trưởng thành tới trình độ nào, đối với bọn họ mà nói, có thể một lần được thưởng thức tay nghề của ngũ tinh trù sư đã là vạn hạnh.

Hạ Tranh lại không biết cự tuyệt người khác, như vậy khi cậu đi học, lúc thực tập, đi du lịch, thậm chí đủ loại thời điểm, luôn có thể gặp gỡ ngoại nhân, những người này đều có khả năng lấy đủ loại lí do để nghiền ép Hạ Tranh.

Trong mắt bọn họ, đây đối với Hạ Tranh chẳng qua chỉ là một cái nhấc tay.

Nhưng cho dù chỉ là một cái nhấc tay, cũng là cái nhấc tay của cậu, cậu dựa vào cái gì mà phải cho bọn họ chiếm tiện nghi, để bản thân mình mệt nhọc?

Hạ Tranh cần phải thấy rõ điểm này.

Hạ Tranh nghe vậy liền rơi vào trong suy tư.

Tính tình cậu cũng không hề giống như biểu hiện mềm yếu bên ngoài.

Nằm ở tầng dưới chót của thế giới nhọc nhằn cường thực, ngoại trừ tận hết khả năng tăng tiến trừu nghệ, cộng thêm bản năng nguy trang về mặt tối gần như hoàn mỹ đã ăn sâu vào cốt tủy, thì việc bảo trì lý trí và tâm tình đậm mực cũng là những thủ đoạn tự vệ cần thiết.

Cho nên cậu cũng không ở khi người khác yêu cầu, để cho bọn họ mất mặt làm gì. (?)

Cậu sở dĩ không ý thức được vấn đề Chris nói tới, là bởi vì cậu quả thực không ngờ còn có loại chuyện này.

Kiếp trước cậu không thể cự tuyệt người khác. Ngạo khí gì đó, là thứ mà con sâu cái kiến không có thiên phú tu hành như cậu có thể sở hữu sao?

Cậu mặc dù không tự ti, nhưng tuyệt đối không tự ngạo.

Cho nên khi cân nhắc được mất về sau, Hạ Tranh thường sẽ chọn cách tận khả năng không đắc tội với người khác.

Trước khi trọng sinh, cậu lại được người nhà bảo hộ chặt chẽ. Thời điểm cậu đạt được Quán quân vòng chung kết cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, người nhà lấy lý do sợ cậu mệt mỏi, không để cậu làm cơm cho mọi người nữa – trên thực tế trừ phi cậu có ngày nghỉ, ngoài ra cũng rất ít khi phụ trách chuyện nấu nướng trong nhà, tối đa cũng chỉ xuống bếp làm một hai món ăn. Có đôi khi liên tục vài ngày liền đều nấu nướng, ba mẹ còn cần nhắc cậu, không cho phép cậu tiếp tục. Trừ phi cậu cam đoan mình quả thực rất muốn xuống bếp.

Mà thời điểm học đại học cậu lại đăng ký ngoại trú, cũng không quen thân với đám đồng học, sau đó xuất môn ra ngoài cũng luôn có người nhà hoặc vệ sĩ hộ tống.

Đời này người nhà nuôi thả, cậu lại muốn thi vào trường quân đội có phương thức học tập phong bế, thậm chí có khả năng phải đi chấp hành nhiệm vụ, cơ hội giao lưu với người ngoài cũng ngày càng nhiều hơn, sẽ thường xuyên phải tự mình xử lý những vấn đề như thế này.

Cậu thực sự nên hào hào suy nghĩ một chút.

“Côn, tôi nghĩ chú nói đúng.” Hạ Tranh đối với nhân tình thế thái vốn rất thông suốt, Chris đã chỉ ra rõ ràng như vậy, cậu tự nhiên rất nhanh đã suy nghĩ minh bạch, “Tôi sẽ chú ý.”

“Cậu là một đứa trẻ ngoan ngoãn, nhưng trẻ ngoan cũng không thể bảo vệ tốt chính mình.” Chris vuốt ve mái tóc Hạ Tranh, “Tuy ta thích đáng về nhu thuận của cậu hiện tại, nhưng vì chính bản thân mình, cậu nên tự do phóng khoáng thêm chút nữa.”

Hạ Tranh ngại ngừng cười.

Chris nhìn nụ cười của Hạ Tranh, trong lòng vô cùng sốt ruột.

Thế nào mà cho dù Hạ Tranh đã đảm bảo, hắn vẫn cảm thấy không đáng tin a? Bánh bao yếu yếu mềm mềm, thực sự biết tự mình khoác lên một lớp kim cương, làm cho kẻ khác muốn cắn cũng phải sút đầu mẻ trán sao?

... Chris và Hạ Tranh chuyện trò cũng không tránh mặt Hiên Cảnh, hắn tuy nghe được không nhiều lắm, nhưng ý tứ thì đại khái đã rõ ràng.

Sau khi nghe Chris ân cần giáo dục, Hạ Tranh giam mình trong phòng suy nghĩ thật lâu, rồi nói với cái người nhất quyết phải theo sau chen vào phòng mình, còn lấy cớ an ủi mình là Hiên Cảnh kia: “Bọn họ sẵn bắt nguyên liệu nấu ăn cho em... Là do anh đề nghị à!?”

Hiên Cảnh nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn sáng bóng: “Tôi cũng không đề nghị gì, tôi chỉ nói, đừng nên nghĩ thừa dịp em còn nhỏ không hiểu chuyện, mà làm những việc thiếu đánh.”

Hắn ngừng một lát, lại nhìn không được phi nhỏ: “Hạ Khâm nhất định rất hối hận để cho Hạ Ngọc trông chừng em, nó quả thực... Quá ngu ngốc rồi. Lần này trở về nhất định phải hào hào dạy dỗ nó một trận a!”

Hạ Tranh nhú mày: “Nhị ca là người tốt, ca ấy cũng không suy nghĩ nhiều như vậy. Hơn nữa nếu em không muốn, nhất định sẽ tự mình cự tuyệt. Chỉ cần em cự tuyệt, nhị ca cũng sẽ đứng về phía em.”

Hạ Ngọc có thể không hiểu nhiều đạo lý đối nhân xử thế – anh lịch lãm dù sao cũng còn ít, tiếp xúc với người khác cũng không nhiều, nhưng anh đối với cảm xúc của Hạ Tranh vẫn rất nhạy cảm.

Đừng nói cự tuyệt, chỉ cần trong lòng Hạ Tranh có chút xiu mát hứng, anh cũng sẽ giúp Hạ Tranh nói lời từ chối.

Nhưng Hạ Tranh không phải là con nít, cậu giấu giếm tâm tình rất sâu. Không, cậu thậm chí không phải là ẩn giấu tâm tư, mà là suy nghĩ quá mức thông

thấu, hầu hết thời gian đều cân nhắc lợi hại rồi tự mình điều chỉnh. Kiếp trước bị người nhà bao bọc quá mức, Hạ Tranh cũng không hề mất hứng, bởi vì cậu tự biết thực lực bản thân quá yếu kém, cần phải núp dưới sự bảo hộ của thân nhân.

Khi nào có đầy đủ lực lượng, lại cùng người nhà nói chuyện, bọn họ ắt sẽ hiểu.

Lần này cũng thế. Bản thân Hạ Tranh cũng không cảm thấy cực khổ nấu nướng nhiều bữa như vậy thì có quan hệ gì.

Mặc dù mấy ngày nay bận thu thập nguyên liệu làm cậu không có thời gian thử nghiệm món ăn mới, nhưng cậu cũng đang lợi dụng việc nấu nướng những món ăn thông thường để tìm hiểu phương pháp xử lý nguyên liệu, cho nên vẫn chưa cảm thấy bản thân bị liên lụy bởi công việc nấu nướng mệt nhọc này.

Huống chi cậu còn đẩy hết những việc vặt vãnh ra ngoài.

Bất quá, cậu quả thực vẫn luôn áp dụng thái độ hòa hoãn.

“Tôi nhìn ra được trong lòng em có chủ ý, nên cũng không nhắc nhở em. Nếu quả thực xúc phạm tới điểm mấu chốt của em, em cũng không phải loại người hiền lành đến không có nguyên tắc.” Hiên Cảnh cảm thấy mình nhìn người vẫn rất chuẩn xác, “Bất quá tôi dù sao cũng không phải là trù sư, không đứng ở góc độ nghề nghiệp của các người mà suy nghĩ. Chris đại sư nói đúng, em nên biểu hiện ra một chút kiêu ngạo. Kiêu ngạo và lạnh nhạt, có đôi khi lại là thủ đoạn phòng tránh phiền phức vô cùng tốt. So với việc em sử dụng cách làm uyển chuyển thì có thể đạt được mục đích dễ dàng hơn rất nhiều.”

Dứt lời, Hiên Cảnh sờ sờ cằm: “Có lẽ, tôi cũng nên học hỏi một hai.”

Trong nháy mắt, Hạ Tranh tựa hồ nhìn ra nguyên nhân tạo nên vị Tướng quân mặt lạnh ngày sau.

Lẽ nào cái gọi là lãnh diện thiết huyết Tướng quân, thực chất là... Sợ phiền toái nên mới phải ngụy trang như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Thời điểm li khai nơi này của Chris, trở lại Hoa Đô Tinh, Hạ Tranh đã có thể làm ra kẹo hoa hòe đạt tiêu chuẩn không sai biệt lắm so với thành phẩm do máy móc sản xuất.

Đây còn là vì Hạ Tranh sở hữu trực giác trời sinh, đồng thời còn có kinh nghiệm chế tác các loại kẹo khác.

Nếu muốn tài nghệ lại tinh tiến thêm một bước, thì phải cần đại lượng kinh nghiệm đến từ thực tiễn, cùng với một thứ hết sức mơ hồ gọi là linh cảm.

Cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể đạt được.

Bất quá Chris đã phi thường hài lòng. Hắn cũng không bắt buộc Hạ Tranh phải truyền thừa toàn bộ tay nghề của mình. Chỉ cần có một vị trù sư biết được kỹ thuật này, khiến cho phương pháp chế biến kẹo hoa hòe thủ công được nhiều người thưởng thức hơn nữa, hắn đã đủ vui mừng rồi.

Trước khi Hạ Tranh rời đi, cũng truyền cho Chris món kẹo đậu xốp mà cậu am hiểu.

tb2ltpvnfxxxxaypxxxxxxxxxx_2826401133

Nguyên liệu làm kẹo đậu xốp là lúa mạch và đậu tương (đậu nành). Lúa mạch được sử dụng để chế kẹo, đậu tương được dùng để tạo độ xốp. Kẹo đậu xốp mỗi tầng đều mỏng như tờ giấy, Hạ Tranh tối đa có thể chồng chất tới sáu mươi tầng, đạt được độ giòn xốp tuyệt đối, vào miệng không một chút cặn bã.

Tay nghề xếp chồng từng lớp kẹo mỏng dính này của Hạ Tranh khiến cho Chris xuýt xoa không ngừng, đồng thời cảm thấy thực đáng tiếc Hạ Tranh đến giờ mới xuất ra kỹ năng này, bằng không nhất định sẽ cho hắn thật nhiều dẫn dắt.

Bất quá Chris vừa lúc cũng muốn lần vào đám khán giả tới xem chung kết cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, hai người liền hẹn tới lúc đó lại gặp mặt trao đổi.

Hạ Tranh vô cùng vui vẻ đáp ứng.

Thời điểm chia tay, Chris tặng Hạ Tranh một hộp kẹo, bên trong là tất cả các loại kẹo mà hắn am hiểu.

Hạ Tranh cũng tặng lại Chris một hộp kẹo, bên trong cũng là tất cả các loại kẹo mà cậu sở trường.

Hiên Cảnh nhìn đã quen mắt, nhưng vẫn dặn dò: “Lễ vật Chris đại sư tặng, em tự giữ lấy, ai xin cũng không được cho, kể cả Hạ Ngọc.”

Hạ Khâm nhất định sẽ không cần, nhưng Hạ Ngọc thực sự là đầu óc thiếu một sợi gân. Thông qua mùi vị của những thứ kẹo này, Hạ Tranh sẽ nhận được rất nhiều linh cảm. Những thứ kẹo này đều rất khó có được, không nên cho người khác chỉ để thỏa mãn cơn thèm ăn.

Hạ Tranh gật đầu. Cậu đương nhiên biết rõ.

Trước khi li khai, cậu chuẩn bị một hộp kẹo hoa hòe lớn, dự định chia cho những binh lính đi theo bảo hộ cậu lần này.

Sau khi lắng nghe Chris chỉ bảo, Hạ Tranh biết mình không thể tùy ý đem món ăn tâm đắc của bản thân đi tặng người – việc này sẽ khiến cho giá trị bản thân cậu lộ ra vẻ rẻ mạt. Nhưng thành quả thí nghiệm thì vẫn có thể chia sẻ với mọi người.

Mặc dù không phát sáng, thế nhưng mùi vị cũng không tệ nha. Đây chính là một loại tâm ý.

Thời điểm Hạ Tranh đưa kẹo hoa hòe, năm binh sĩ quả nhiên không hề ghét bỏ việc Hạ Tranh đưa kẹo không phát quang, thậm chí, bọn họ còn có chút thụ sủng nhược kinh, đồng thời lần nữa khẳng định tính tình Hạ Tranh quá mức mềm yếu thiện lương, lại vì bản thân trước đó “chiếm điểm tiện nghi nhỏ” mà xấu hổ không thôi.

May mà lần này nguyên liệu bọn họ săn được cũng không sai, đều có thể lấy ra bù đắp thiếu sót này.

Nếu không thì đừng nói bản thân bọn họ hồ thẹn muốn chết, chiến hữu và các trưởng quan mà biết được cũng sẽ cười nhạo đến chết a.

Khi đi là ba người, lúc trở về, cũng chỉ có Hạ Tranh và Hạ Ngọc đồng hành.

Nhiệm vụ của Hạ Khâm mặc dù đã hoàn thành, nhưng cấp trên của anh sẽ không nhân từ buông tha sức lao động vốn lười muốn chết lại tự đưa tới cửa này. Hạ Khâm liền bị cưỡng chế giữ lại.

Hiên Cảnh lúc đầu còn muốn thừa dịp bản thân đang trong thời gian dưỡng thương, bồi Hạ Tranh trở về Hoa Đô. Nhưng hần lập được đại công, cấp trên yêu cầu hần làm báo cáo – trước đó hần bị trọng thương nằm trên giường, chuyện kia liền gác qua một bên, hiện tại hần phải hoàn thành nốt quy trình này.

Khó có được cơ hội cùng Hạ Tranh ở chung lâu như vậy (kỳ thực Hạ Tranh là cùng Chris đơn độc ở chung mới đúng), hiện tại phải rời đi, Hiên Cảnh có chút mất hứng.

Mấy ngày nay chung đụng, cũng đủ để Hạ Tranh đem Hiên Cảnh đặt ở vị trí bằng hữu. Thấy Hiên Cảnh không vui còn tưởng hần mất hứng vì phải đối mặt với đám trưởng quan phiền phức khó chơi của Liên minh. Đề trấn an Hiên Cảnh, riêu cua và kẹo đậu xốp Hạ Tranh làm cho Hạ Khâm, cũng lưu lại cho hần một phần.

Hiên Cảnh thực cao hứng, Hạ Khâm lại đánh báo động trong lòng.

Lúc trở về, Hạ Tranh chợt phát hiện, mắt Hạ Ngọc đen một khối.

“Bị đại ca đánh.” Hạ Ngọc ghé vào trên vai Hạ Tranh, vẻ mặt sinh không thể luyến, “Bị la thăm a?”

“Làm sao vậy?” Tuy nhị ca bình thường cũng hay bị đại ca giáo huấn, nhưng Hạ Tranh vẫn quyết định quan tâm một chút.

“Không có gì, đại ca ghét bỏ anh.” Hạ Ngọc cười cười, né qua đề tài này, bắt đầu đồng xả tây xả về sự tình của Chris đại sư.

Hạ Tranh cho là Hạ Ngọc sĩ diện, cũng không tiếp tục truy vấn.

Hạ Ngọc không muốn nói về chuyện này, ngoại trừ vấn đề mặt mũi, còn có thất vọng đối với chính mình, thêm nữa, cũng không muốn để Hạ Tranh mang gánh nặng trong lòng.

Lúc Hạ Ngọc vui vẻ vác nguyên liệu nấu ăn trở về, mới vừa vào tới căn cứ đã bị Hạ Khâm đánh.

Thời điểm bị đánh, Hạ Ngọc mới biết, thì ra “đề ý Tiểu Tranh” mà Hạ Khâm nói không phải là “ăn nhiều mỹ thực Tiểu Tranh làm một chút, đừng để tiện nghi cho người khác”.

Anh lúc này cũng mới biết, hàm ý phía sau của việc Hiên Cảnh đề nghị bọn họ chủ động đi săn bắt nguyên liệu nấu ăn cho Hạ Tranh.

Hạ Ngọc quả thực không suy nghĩ nhiều như vậy.

Trong mắt anh, Hạ Tranh vẫn là tiểu đệ đệ yêu thích nấu nướng kia. Hạ Tranh muốn làm cơm cho bọn họ, bản thân cậu còn không có dị nghị, vậy anh cũng thuận theo Hạ Tranh thôi.

Huống chi anh cũng muốn thưởng thức đồ ăn Hạ Tranh làm, cho dù là món ăn thông thường không thể phát quang anh cũng thích,

Hạ Ngọc chưa từng nghĩ tới thân phận Quán quân cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên khu vực Đông minh, cùng trình độ thực tế phải đạt tới ngũ tinh trù sư của Hạ Tranh hiện tại, sẽ mang tới những biến hóa gì.

Anh chỉ nhớ kĩ Hạ Tranh là đệ đệ của Hạ Khâm, cũng là đệ đệ của đám chiến hữu này, giữa bọn họ là bình đẳng, là có quan hệ.

Nhưng anh đã quên Hạ Tranh còn là một trù sư, và những người này là chiến sĩ cơ giáp, Hạ Tranh đã phá hủy quy củ của giới trù sư.

May mà Hạ Tranh hiện tại vẫn còn là vị thành niên, vẫn chưa thi được cấp bậc trù sư, cho nên chuyện lần này ngược lại cũng không đặc biệt quá phận. Nếu như Hạ Tranh đã thi được chứng nhận trù sư ngũ tinh, kể cả khi Hạ Tranh chính mình yêu cầu được nấu cơm cho mọi người, những người này cũng nên cự tuyệt.

Nếu không trù sư khác biết Hạ Tranh như thế, sẽ cho rằng những người này không tôn trọng bọn họ.

Coi như không có những chuyện này, nhưng lần đầu tiên Hạ Tranh đi xa nhà, còn vượt qua ba vòng trắc thí ở căn cứ, chính là vì săn bắt nguyên liệu nấu ăn nhằm để thăng trù nghệ. Nhưng hiện tại Hạ Tranh lại dành toàn bộ thời gian để chuẩn bị cơm nước cho những người kia (sức ăn của bọn họ cũng không nhỏ), nguyên liệu nấu ăn cơ bản cũng vào hết trong bụng họ. Có thể nói, nếu không có nguyên liệu những người này săn bắt về sau để bồi thường, cùng với việc vô tình gặp được Chris đại sư, thì lần xuất hành này của Hạ Tranh sẽ có thu hoạch cực kỳ ít ỏi.

Hạ Tranh vẫn còn là con nít (vị thành niên vẫn được coi như tiểu hài tử), cậu không hiểu, nhưng Hạ Ngọc hẳn là thấu triệt.

Hạ Tranh tâm địa thiện lương, không biết cự tuyệt người khác. Làm ca ca có ý thức bảo hộ đệ đệ thì hẳn là nên giúp cậu cự tuyệt.

Hạ Ngọc ít khi làm nhiệm vụ, cơ bản chưa rời khỏi ghế nhà trường, tâm tư rất đơn thuần.

Ở nhà, Hạ Ngọc chỉ nghe theo Hạ Khâm, trong nhà có một người ra quyết định là tốt rồi, anh cũng chưa từng nghĩ nhiều tới những chuyện công công vẹo vẹo này.

Hiện tại Hạ Khâm cho anh biết, Hạ Tranh tuổi còn trẻ đã đạt được thành tựu cao như vậy, về sau người đó kị cậu, muốn lợi dụng cậu, thậm chí muốn hủy diệt cậu còn có rất nhiều, vì để cho Hạ Tranh trôi qua được như ý, Hạ Khâm nói bản thân anh sẽ không lại lười biếng nữa, muốn lớn lên trở thành một người có đủ khả năng bảo hộ thân nhân.

Vì mục đích ấy, anh sau này có khả năng sẽ vắng nhà một thời gian dài. Rất nhiều sự tình, đều phải do Hạ Ngọc quyết định.

Trọng trách bảo hộ Hạ Tranh về sau cũng phải giao lại cho Hạ Ngọc.

Thế nhưng lần này Hạ Ngọc một mình đi theo bảo vệ Hạ Tranh, khiến cho Hạ Khâm vô cùng thất vọng.

Anh hoàn toàn không biết suy tính trước sau, vẫn cứ ngốc bạch ngọt như vậy.

Làm ca ca còn ngốc bạch ngọt đến thế, lẽ nào muốn trông cậy vào tiểu đệ đệ tới bảo hộ ca ca? Bất Tiểu Tranh phải trưởng thành nhanh một chút để bảo vệ vị ca ca ngốc bạch ngọt này?

Hạ Ngọc như bị sét đánh, Hạ Khâm xuống tay anh cũng không trả đòn.

Hạ Khâm đánh anh một quyền, thấy anh ngốc lảng đờng đó, thở dài, cũng không tiếp tục hạ thủ.

Để cho nó an tĩnh một lát a! Làm ca ca, luôn luôn thành thực hơn đám đệ đệ.

Hạ Tranh nếu biết được chuyện này, khẳng định sẽ thở dài.

Cậu cũng không phải mềm yếu thiện lương gì đâu, chỉ là không nghĩ được đến thế thôi, đồng thời cũng không hề cảm thấy phiền phức.

Quan trọng nhất là, cậu bây giờ còn chưa dưỡng ra được tự tôn cùng tự ngạo của một trù sư thiên tài, cho nên khi ấy mới không thấy có vấn đề gì.

Địa vị của cậu đã từng quá mức hèn mọn, kiếp trước tuy hưởng thụ qua hào quang, nhưng việc không có thực lực vẫn luôn là một cây kim trong lòng cậu, khiến cho cậu phải cẩn thận từng bước. Người nhà lại bảo hộ cậu vô cùng tốt, trên cơ bản là hoàn toàn ngăn cách cậu tiếp xúc với những kẻ tâm mang ác ý, cậu cũng không có cơ hội để mà ý thế hiếp người.

Cho nên, cái thứ gọi là ngạo khí kia đời này còn cần được bồi dưỡng ra.

Bất quá bồi dưỡng là một chuyện, bên cạnh đó cậu còn có thể nguy trang, còn có thể diễn kịch.

Chỉ cần biết rõ nên làm thế nào, liền thuận theo mà diễn là được rồi, việc này cậu vốn thành thực, cho nên đại ca nhị ca căn bản không cần phải lo lắng.

Cậu khi nào từng bị khi dễ qua?

Hạ Tranh kết thúc chuyến lữ trình lần này, sau khi trở lại Hoa Đô Tinh, rất nhanh thì khai giảng, chuẩn bị thi tốt nghiệp trung học.

Hạ Ngọc lại bị ba mẹ rổng thêm một trận, thời điểm trở lại học viện tựa như biến thành một người khác, thành thực hơn rất nhiều, tính tình tuy vẫn hơi thoát tuyền, thế nhưng lòng dạ đã không còn nông cạn như trước nữa.

Bản thân Hạ Ngọc vốn thông minh, chỉ số IQ lẫn EQ đều rất cao. Chỉ là lúc trước không có cơ hội cho anh khôn ngoan nhạy bén, anh cũng lười khôn ngoan nhạy bén. Hiện tại đại ca muốn đi kiểm công huân rồi, đệ đệ giao cho mình bảo vệ, anh liền trưởng thành lên.

Ngoại trừ việc hai người đều bắt đầu khai giảng, thì thay đổi lớn nhất trong nhà, chính là nhiều thêm một trù sư gia đình chuyên phụ trách nấu cơm.

Lí do vẫn giống với đời trước. Hiện tại Hạ Tranh phải chú trọng vào học tập, cả việc tôi luyện trù nghệ bản thân cùng với sau này học tập cơ giáp, đều rất mệt nhọc, việc nhà tuyệt đối không được tiếp tục làm nữa.

Còn nếu Hạ Tranh rèn giữa kỹ năng nấu nướng, một hai ngày thậm chí là một hai tuần nghĩ ra được một món ăn, đến lúc đó cả nhà cũng coi như được hưởng một bữa ngon.

“Con thí nghiệm làm ra món mới, ăn cũng đâu có ngon lành gì?” Hạ Tranh hỏi.

“Vậy để cho ba và ca ca con xử lí.” Phụng Xu không chút suy nghĩ đáp.

Hạ Tranh 囧

“Sẽ ăn.” Hạ Viên rất nghiêm túc gật đầu. Nhi tử làm ra, khó ăn nữa cũng ăn.

“Anh cũng phải nếm thử, xem đồ Tiểu Tranh làm ra, có thể khó ăn được đến mức nào.” Hạ Ngọc cười hi hi nói.

Hạ Tranh sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng.

Sủng ái của người nhà, là tài phú lớn nhất của cậu sau khi chuyển thế.

Lần này, bất kể ra sao, cũng phải bảo vệ bản thân cho thật tốt, không thể làm người nhà thương tâm.

Trước hết, cậu muốn thi đậu quân giáo Hoa Đô, học tập cách thao túng cơ giáp.

Nhưng mà cậu lại không biết, bản thân mình đã trở thành học viên trên danh nghĩa của hệ cơ giáp trường quân đội Hoa Đô Tỉnh rồi.

Không phải vì cậu là một trù sư lợi hại, mà vì một đoạn video ngắn.

Một đoạn phim ngắn quay cảnh cậu tiếp nhận khảo nghiệm ở căn cứ quân sự.

Đoạn phim này chẳng những khiến cho cậu trở thành đề tài nóng bỏng trên mạng, càng giúp cậu chiếm được sự chú ý của các lão sư trường quân giáo Hoa Đô.

Lão sư của trường quân đội Hoa Đô Tỉnh có một vài người là quân nhân xuất ngũ, một số khác thậm chí vẫn còn đang tại chức, thời điểm không có nhiệm vụ thì thay phiên tới dạy học. Cho nên trong số bọn họ có mấy người khá quen thuộc với đám trưởng quan của căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh, biết được tính chân thực của đoạn phim kia.

Kết quả tin tức thu được khiến cho bọn họ đều có chút buồn bực.

Còn có đám trưởng quan của căn cứ Nạp Cát Nạp Lỗ Tỉnh cũng đồng dạng phiền muộn.

Tinh thần lực Hạ Tranh cao bao nhiêu, phải đợi trưởng thành mới có thể kiểm tra ra giá trị ổn định. Nhưng thể năng và năng lực phản ứng của Hạ Tranh đều hết sức ưu tú, nếu như tinh thần lực cũng không kém, nói vậy nhất định sẽ lại là một chiến sĩ cơ giáp cấp thiên tài.

Vô luận là Hiên Cảnh và Hạ Khâm đã nổi danh, hay Hạ Ngọc hiện tại vẫn chưa rời trường làm nhiệm vụ, thiên phú đều hết sức ưu tú, khiến cho Liên minh vô cùng vui sướng.

Hiện tại lại thêm một Hạ Tranh, theo lí mà nói, Liên minh hẳn là càng thêm kinh hỉ.

Thế nhưng, Hạ Tranh còn là một trù sư rất có tiềm năng.

Mà, tinh lực cùng thời gian của cậu thì có hạn. Vậy bọn họ nên khuyên Hạ Tranh chuyên tâm phấn đấu trở thành một mỹ thực đại sư, hay vẫn nên tập trung làm một chiến sĩ cơ giáp đây?

Không cần nghĩ nữa, đương nhiên là phải cố gắng trở thành một mỹ thực đại sư so với cơ giáp sư càng thêm hiếm hoi rồi.

Thế nhưng cứ như vậy để một mầm non cơ giáp sư ưu tú vượt qua dưới mí mắt, đám lão sư này trong lòng vô cùng khó chịu có được không?

Nếu sau khi Hạ Tranh nhập học, biểu hiện tốt hơn so với các học viên khác, lòng bọn họ khẳng định sẽ càng thêm khó chịu.

Mà dựa vào mấy hạng mục trắc thí của Hạ Tranh ở căn cứ quân sự, điều này rất có khả năng xảy ra.

Nếu Hạ Tranh có thể tập trung vào cả hai phương diện thì tốt rồi, nhưng việc này lại không có khả năng.

Hạ Tranh cũng chưa từng nghĩ tới sẽ chuyên tâm vào cả hai chức nghiệp. Cậu học tập cơ giáp, chỉ cần đạt tới trình độ trung đẳng, đủ để tự vệ, gặp nguy hiểm có thể chạy thoát là đủ rồi.

Trừ nghệ, mới là truy cầu cả đời của cậu.

Thời gian trôi dần, chớp mắt, Hạ Tranh sẽ tham gia thi tốt nghiệp trung học.

Lúc này, chẳng những Hạ Khâm đã trở lại, mà Hiên Cảnh tỏ ý không muốn bỏ qua kỳ thi vào đại học của Hạ Tranh, cũng chạy trở về.

Ban đầu Hạ Tranh vốn cũng không khản trương, thế nhưng bị người nhà vây quanh như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy có chút căng thẳng.

Đây là loại cảm xúc mà ở cả kiếp trước lẫn trước khi trọng sinh cậu đều chưa từng trải qua.

Kiếp trước cuộc sống của cậu không có các loại thi cử, trước khi trọng sinh cậu đối với trường học mình sắp thi vào cũng không đặc biệt mong chờ.

Còn hệ cơ giáp của trường quân đội Hoa Đô lần này, cậu thực sự muốn thi đậu.

Thế là cậu lại bắt đầu lo lắng liệu bản thân có phát huy thất thường hay không.

Thời điểm Hạ Tranh còn đang khản trương, Hạ Viên và Phuong Xu đã có đến ba mặt con rớt cục phát hiện được điểm không đúng, tâm tình bản thân đã ảnh hưởng tới Hạ Tranh mất rồi.

Nhưng bọn họ cũng không có biện pháp. Hiện tại không phải cứ nói không khản trương thì sẽ không khản trương.

Cuối cùng dưới sự khuyên nhủ của khuê mật, Hạ Viên và Phuong Xu rất không cam lòng đưa Hạ Tranh tới Hiên gia.

Hiên Huy và Văn Mân tuy cũng quan tâm Hạ Tranh, nhưng dù sao không phải ba mẹ ruột, cho nên bọn họ còn có thể khống chế tâm tình của mình.

Hiên Cảnh hiện tại cũng lãnh tĩnh hơn nhiều so với Hạ Khâm và Hạ Ngọc.

Hạ Tranh đối với Hiên gia tuy xa lạ, nhưng cũng sẽ không sinh ra cảm giác bài xích. Tới một hoàn cảnh mới, nói không chừng tâm tình sẽ bình ổn hơn một chút.

Mà quyết định này tạo nên hiệu quả không tệ, sau khi rời khỏi ba mẹ, Hạ Tranh quả thực bình tĩnh hơn không ít.

Tuy rằng cậu đối với gối con thỏ cùng cốc tách hình thỏ nhỏ trong phòng mình phi thường... hắc tuyến. Nhưng đây dù sao cũng là... hảo ý của Hiên Cảnh? Cho nên cậu nhận.

Hạ Tranh nghĩ bụng mình đối với những thứ này không có yêu cầu gì, coi như là thỏ nhỏ đáng yêu, cậu cũng sẽ không sinh ra bất luận là hảo cảm hay chán ghét.

Đương nhiên, nếu là thịt thỏ tươi non, cậu vẫn sẽ rất ưa thích.

Ở dưới sự phát huy ổn định của Hạ Tranh, kì thi đại học hữu kinh vô hiểm mà qua.

Hạ Tranh còn chưa kịp thở phào, đã phải lập tức đi tới Liên minh tinh vực, tham gia chung kết cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên.

Cũng may thành tích lạc quan đã được công bố trước khi cuộc thi diễn ra, nếu không Hạ Tranh khẳng định sẽ nhớ thương mãi thôi.

Thành tích Hạ Tranh vượt qua điểm chuẩn của quân giáo Hoa Đô, vốn dĩ sở hữu tinh thần lực, đồng thời dưới tình huống thể năng đạt tiêu chuẩn, hệ cơ giáp là xác định có thể vững vàng thi đậu. Kế tiếp chỉ cần thông qua vòng thi thực hành trước khi nhập học là xong.

Mục tiêu nho nhỏ đầu tiên trong nhân sinh đã đạt được, Hạ Tranh vô cùng cao hứng.

Điều này khiến cho cậu ở buổi lễ khai mạc, trong lúc thi đấu hữu nghị với Quán quân khu vực Tây minh, phát huy vượt xa bình thường, thời điểm chế biến tháp kẹo ngàn tầng, thành công làm ra kẹo hoa hòe hợp cách.

500x500_32

Bánh ngàn tầng ~ Tuy không phải kẹo, cũng không khoa trương tới ngàn tầng, cơ mà đại khái ~

Bí quyết thành công, đương nhiên là vì kỹ thuật ngón tay của cậu, đã vượt trội kỹ thuật của máy móc sản xuất. Tuy siêu việt không được bao nhiêu, nhưng đây đã được coi như một bước vượt qua giới hạn khó khăn nhất.

Dưới tình huống cực kì phấn khởi, cậu trong lúc mỳ mọ kỹ thuật chế biến kẹo hoa hòe, hoàn mỹ vượt qua cái lần ranh kia.

Tháp kẹo ngàn tầng của Hạ Tranh, thực sự có tới một ngàn tầng kẹo.

Tháp kẹo có tổng cộng mười tầng chính, sở hữu mười loại hương vị bất đồng. Mỗi tầng dùng một trăm lớp kẹo xếp chồng lên nhau mà thành.

Đương nhiên, mười loại hương vị này, Hạ Tranh không có khả năng đều làm được đến hoàn mỹ. Nếu xét tới phương diện phát sáng và không phát sáng, thì Hạ Tranh dự định lấy loại kẹo không phát sáng làm tầng đáy của tháp, loại kẹo có tỏa ánh hào quang thì làm đỉnh tháp, như vậy tháp kẹo càng lên cao càng sáng, trong mắt những người sở hữu tinh thần lực, bảo tháp phát quang như vậy cũng không có gì kì lạ.

Vốn bảo tháp thông thường, cũng đều là đỉnh tháp mới phát ra ánh sáng nha.

Hạ Tranh chế tác mười loại kẹo, theo thứ tự là ba loại kẹo sữa, ba loại hoa tươi bọc đường, và ba loại kẹo trái cây. Tầng trên cùng, nơi đỉnh tháp phát quang mãnh liệt nhất, thì là kẹo đậu xốp sở trường của cậu.

201407012202241749

Kẹo sữa

2016032413031856187_550

Hoa tươi bọc đường

tb1akmcgvxxxxc9xfxxxxxxxxx_0-item_pic

Kẹo trái cây

Thứ tự của vài loại kẹo ngọt này, được sắp xếp bắt đầu từ chủng loại mà cậu không am hiểu nhất trở lên.

Hạ Tranh vốn muốn dùng kẹo hoa hòe làm đế tháp.

Thế nhưng cậu lại nhận được thành tích thi đại học trước vòng đầu hữu nghị có mấy phút, lúc lên đài cả người đều lảng lảng.

Thời điểm chế kẹo, cũng là bay bổng thăng hoa.

Mà kẹo hoa hòe vốn định làm đế tháp thì được chế biến đầu tiên, loại kẹo được làm trước này, ở dưới tình huống tinh thần cậu hưng phấn cao độ, mỗi một thao tác dường như cũng được tâm tình lôi kéo, đã có chút thay đổi so với trước kia. Thời điểm lấy kẹo hoa hòe ra khỏi nồi, Hạ Tranh cũng cảm giác được, kẹo hoa hòe lúc này so với dĩ vãng đã bất đồng.

Nó so với trước kia phát quang hơn rất nhiều, tạo thành hoa nhỏ trôi nổi khắp nơi trong không khí.

Nhìn chính mình đều bị bao phủ bởi hoa nhỏ do đại lượng kẹo này mang tới, Hạ Tranh rốt cục từ trong trạng thái lảng lảng mà tỉnh lại.

Nếu như lại chế biến kẹo hoa hòe thêm một lần nữa, phỏng chừng cậu cũng không nhất định có thể thành công.

Nhưng chỉ cần thành công được một lần thôi, Hạ Tranh đã chạm được tới cái giới hạn này rồi. Chỉ cần cậu tiếp tục không ngừng nỗ lực trong thời gian dài, nhất định có thể một lần nữa đạt tới trình độ hiện tại.

Nhưng mà, đây là chuyện sau này.

Vấn đề bây giờ là, một đồng kẹo hoa hòe này, khẳng định không thể dùng làm đáy tháp rồi.

Nhưng cậu lỡ nấu quá nhiều a.

Suy nghĩ một chút, Hạ Tranh bèn lấy nó làm tầng thứ hai, chỉ nằm dưới mỗi kẹo đậu xốp trên đỉnh tháp. Số còn dư, thì nặn thành nhiều quả chuông be bé, cùng một ít hoa văn trang trí nho nhỏ, dính vào mỗi một góc của các tầng tháp.

Vừa lúc kẹo hoa hòe có thể phát tán hoa nhỏ, hiện tại cả tòa tháp đều như bung xòe nở rộ.

Đến khi tháp kẹo hoàn thành, trình độ đạt tới cực hạn, tầng tầng lớp lớp, đã không còn là một tòa tháp trong suốt do nhiều lớp kẹo xếp thành, mà thoát nhìn tựa như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo dị thường.

Mà hiệu ứng hoa nhỏ đặc trưng của kẹo hoa hòe, khiến cho tòa tháp càng trở nên mỹ lệ.

Mặc dù trong mắt Hạ Tranh, tòa tháp biết tung hoa hơi có điểm kỳ quái a?

Nhưng người khác thì đều lấy làm kinh hãi.

Quán quân Tây minh là Âu-Lôi Mông cũng chế ra một tòa tháp.

Hắn cũng làm ra một tháp bánh ngọt vô cùng xinh đẹp.

0019b91ec9440aef4b3005

Đồng dạng, mỗi một tầng bánh đều có phong vị đặc trưng riêng.

Chỉ là, bánh của hắn cao nhất chỉ có mười tầng, nhưng Hạ Tranh lại sở hữu tới cả ngàn tầng.

Khiến cho sau khi hai người làm ra thành phẩm, Âu-Lôi Mông có chút uể oải.

Hắn lần này dường như đã chọn sai phương thức rồi.

Không nghĩ tới cả hai người bọn họ đều chọn món ăn có hình thức “tòa tháp”, điều này khiến cho “tháp” của hắn trong nháy mắt bị hạ thấp xuống.

Tuy chưa nếm thử mùi vị, nhưng kỹ thuật cực kỳ tinh vi kia, một phen quý phủ thần công tạo ra tháp kẹo ngàn tầng, đã đem tháp bánh ngọt tuy cũng yêu cầu tài nghệ, nhưng lại càng thông thường dễ gặp của hắn, trở nên chẳng có gì đáng nói.

Tháp bánh ngọt này của hắn làm cho người ta nhìn liền nước miếng giàn giụa muốn được nếm thử. Mà tháp kẹo ngàn tầng của Hạ Tranh lại khiến cho tất cả mọi người thời điểm xuống tay đều có chút chần chừ.

Luôn cảm thấy phá hư một tác phẩm nghệ thuật như vậy, là phạm tội.

Hơn nữa cái tháp kẹo ngàn tầng này, chia nó ra thưởng thức, cơ hồ cũng là phạm tội.

Bởi vì phải phá hủy kiến trúc hoàn mỹ của nó, mới có thể nếm được vị kẹo.

Phương pháp chính xác hưởng dụng tháp kẹo ngàn tầng này, hẳn là một người mang theo tâm tình sùng kính, ôm lấy tác phẩm nghệ thuật, mà chậm rãi chấm dứt.

Hào hảo lĩnh hội mùi vị biến hóa của mỗi một tầng.

Là loại kẹo chỉ dành cho một người nhắm nháp mà thôi.

Ah, nếu được vậy thì quá tốt đẹp rồi.

May mà Hạ Tranh không nghe được tiếng lòng của bọn họ, nếu không cậu nhất định sẽ nhìn không được mà phun tào, phải chấm dứt tới bao lâu mới xong a.

Mị lực của tháp kẹo ngàn tầng, chính là ở thời khắc kẹo tiến nhập vào trong khoang miệng, dưới sự ma sát của hàm răng, truyền tới xúc cảm phi thường xốc giòn.

Nếu như giám khảo bị móm, mị lực của kẹo ngàn tầng liền không thể phát huy.

Tháp kẹo ngàn tầng tinh mỹ, cũng không chỉ riêng ở mùi vị.

Cuối cùng, đám quan chức tới tham gia lễ khai mạc cùng ban tổ chức của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên toàn Liên minh, vẫn là nhìn không được đem tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ kia phá hủy, bỏ vào trong miệng (khoảnh khắc này, rất nhiều người đều rửa xà bọn họ, đặc biệt một số cá nhân nhiệt tình yêu thích nghệ thuật).

Xúc cảm giòn tan thêm vào đó là vị đạo liên tục biến hóa ngay lập tức chinh phục mọi người, bọn họ một khắc kia, tựa như được đắm chìm trong một đại dương mật đường, lại như đưa thân vào một hoa viên không lồ ngập tràn hương sắc ngọt ngào.

Thật muốn cứ như vậy ngủ thiếp đi, trong thứ hương khí ngọt lịm mỹ miều này mà say giấc vĩnh hằng.

Gì mà ưu sầu áp lực, gì mà uể oải không vui, hết thảy đều bị lãng quên hết, thứ thân thể có thể ghi nhớ, chỉ có hương vị ngọt ngào này mà thôi.

“Thực muốn nếm thử một miếng a.”

Đây là tiếng lòng chung của toàn bộ khán giả, bao gồm cả nhóm giám khảo vô duyên thưởng thức tác phẩm trong vòng thi đấu hữu nghị.

Mà những người sở hữu tinh thần lực, khi nhìn thấy bảo tháp phát quang kia, ở trong tay một đám phàm phu tục tử, hóa thành những hạt bụi lấp lánh, một vài cá nhân tín Phật lại có chút đa sầu đa cảm, nước mắt đều đã tuôn rơi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

Nếu như là làm kẹo thông thường, loại kẹo cao thấp chỉ bằng ngón út, thì xếp chồng tới sáu mươi tầng đối với Hạ Tranh hiện tại đã là cực hạn.

Nhưng chế biến tháp kẹo thì lại bất đồng, chỉ cần tầng kẹo bên dưới không bị gãy đổ, mặt trên muốn chồng lên bao nhiêu thì chồng thêm bấy nhiêu.

Đương nhiên, làm thế nào để các tầng kẹo tuy mỏng mà không gãy, thì là khảo nghiệm đối với tay nghề của trù sư rồi.

Hạ Tranh ở vòng chung kết cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần này bộc lộ tài năng, khiến cho những kẻ trước kia chưa được quan sát tận mắt, vì tuổi tác mà nghi vấn thực lực của cậu đều phải ngậm miệng.

Bởi vì hào quang của mỹ thực chỉ có thể thấy được ở hiện trường, xem qua màn hình phát sóng thì không thể chứng kiến những dị tượng này. Vì vậy rất nhiều người đều không quá tin tưởng, một hài tử nhỏ tuổi như vậy, có thể sở hữu trình độ ngũ tinh.

Bây giờ tới tận nơi, chứng kiến tháp kẹo có “Phật quang” chớp động cùng “hoa nhỏ” phiêu đăng, rốt cục tin tưởng.

Giang sơn đời nào cũng xuất hiện yêu nghiệt, lần này đến phiên Đông minh rồi.

Thi đấu hữu nghị chỉ là Quán quân Đông minh và Tây minh mỗi bên chế biến một món ăn xinh đẹp cho các quan viên nếm thử – cũng chỉ cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên mới có cái lệ này. Nếu như là Mỹ thực đại hội, thì sẽ không làm như thế.

Tuy đạt được vị trí Quán quân của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, nhưng thông thường, Quán quân cũng chỉ coi như sở hữu trù nghệ khá cao trong lứa tuổi vị thành niên mà thôi, nếu xét trong cả trù giới, thì còn kém xa.

Trên cơ bản, những thí sinh vị thành niên kia có trình độ của trù sư thông thường, một vòng thi đấu hữu nghị này để cho đám quan viên nhớ kỹ bọn họ, lưu lại một ấn tượng tốt đẹp.

Bất quá lúc này nếm được tháp kẹo của Hạ Tranh, trong đầu đám quan viên liền nảy ra ba chữ “Lời to rồi”.

Tuy rất nhiều người trong bọn họ sở hữu thư mời của ngũ tinh trù sư, muốn thưởng thức mỹ thực có thể phát quang cũng không phải việc khó. Nhưng đại đa số trù sư từ ngũ tinh trở lên sẽ không dễ dàng nấu nướng cho người khác, muốn có cơ hội nếm thử, phải chờ đợi tới mấy năm cũng là chuyện khả thi. Trừ phi là đồng bạn hợp tác hoặc là trù sư đặc biệt thân thuộc với bọn họ.

Những người này tin tức đều vô cùng linh thông, biết Hạ Tranh được Hạ gia nâng niu bảo vệ tựa như trứng mất – đương nhiên, nếu như nhà mình cũng sinh ra một hạt giống mỹ thực đại sư như thế, bọn họ nói không chừng biểu hiện càng thêm khoa trương. Muốn thưởng thức đồ ăn của Hạ Tranh, cũng không biết phải đợi tới khi nào.

Ngũ tinh trù sư nhiều như vậy, bọn họ muốn được nếm thử chuyên môn bất đồng của các trù sư a.

Trong khi đại bộ phận chiến sĩ cơ giáp có thể thưởng thức món ăn xuất từ ngũ tinh trù sư đã cảm thấy thực cao hứng, đám cận vệ này lại còn muốn thay đổi khẩu vị. Nói ra khẳng định sẽ bị người đánh chết.

Thi đấu hữu nghị chắc chắn sẽ không cho điểm, nhưng bản thân trù sư đều có thể đoán được mình là thắng hay là thua.

Lôi Mông hiện tại cũng có chút chán nản.

Thời điểm vô địch tại Tây minh, hắn còn hơi kiêu ngạo.

Mặc dù biết Đông minh còn có một La Tân, nhưng hắn và La Tân luận bàn, phần thắng vẫn rất lớn. Cho nên hắn đối với chức Quán quân chung cuộc của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên lần này, rất có lòng tin.

Lôi Mông ban đầu còn cho rằng, cứ cái đà này hắn sẽ bước ra bước thứ nhất vô cùng hoàn mỹ, trên con đường hướng tới mỹ thực đại sư của mình.

Kết quả sự hoàn mỹ này đã bị một hắc mã của Đông minh phá tan.

Thế nào lại mạc danh kỳ diệu xuất hiện một nhân vật lợi hại đến như vậy?

Sư phụ đánh giá hắn là thiên tài, có thể trước năm mười tuổi, trùng kích ngũ tinh trù sư.

Nhưng cái người kia thì tính là gì đây? Sư phụ nói sao nhỉ, yêu nghiệt trăm năm có một? Còn là vị thành niên, cũng đã sở hữu thực lực của ngũ tinh trù sư rồi sao?

Lôi Mông không sở hữu tinh thần lực, hắn cũng không nhìn thấy hào quang. Nhưng hắn nghe được người khác đánh giá rằng, “Rốt cục nếm được kẹo đường hoa hòe do thủ công chế tác, mà đạt đủ tiêu chuẩn.”

Người có khả năng chế biến ra kẹo hoa hòe hợp cách, không phải ngẫu nhiên trù sư thì không thể.

Vốn đã không ở cùng một đẳng cấp, so cái gì mà so a.

Lôi Mông nghĩ thầm.

Nhưng sớm biết trên con đường đạt tới mỹ thực đại sư sẽ có rất nhiều thất bại cùng khiêu chiến, cho nên không đạt được bước đầu tiên hoàn mỹ cho chính mình, Lôi Mông chỉ hơi ưỡ ỏi đã ngay lập tức nghĩ được thông suốt.

Sinh ra cùng một thời với nhân vật lợi hại như vậy, hẳn cũng có cảm giác khẩn trương.

Hiện tại, vẫn nên hào hào nỗ lực, dựa theo kế hoạch ban đầu đem La Tân đập xuống rồi hãy nói.

La Tân rung mình một cái, sờ sờ chớp mắt. Bị cảm? Hay vẫn là người nào thấy hắn quá tuấn tú nên sinh lòng ghen tị? Quả nhiên vẫn là ghen tị a!? Lớn lên đẹp trai đến vậy cũng không phải là lỗi của hắn.

Lần trước không có cơ hội tỏ tình, La Tân vốn còn tâm huyết dâng trào, nhưng Hạ Tranh đã rời đi, hắn lại không thể mạo muội chạy tới nhà người ta (chỉ số IQ của hắn vẫn còn, biết rõ làm thế sẽ bị đánh), chuyện bày tỏ đành phải gác lại. Qua một đoạn thời gian, nhiệt tình của hắn cũng có chút nguội lạnh.

Hiện tại lần nữa trông thấy Hạ Tranh rực rỡ hào quang, hắn lại gọi lên hứng thú. Nhưng nhớ tới đáng vẻ hung hãn của Hạ Tranh trong đoạn video kia, hắn lại có chút do dự.

La Tân thích nam hài nữ hài mềm mại ôn nhu khá ái, đương nhiên, cũng phải đủ ưu tú.

Ban đầu Hạ Tranh vô luận là về ngoài, hay thực lực, đều phù hợp với gu thẩm mỹ của hắn.

Nhưng sau khi xem đoạn phim kia hắn liền do dự.

Dường như Hạ Tranh cũng không nhu nhuyễn như trong tưởng tượng a?

Hắn cũng không thích loại hình dữ dằn như vậy.

Nhưng nói không chừng tuy thể thuật cường đại, tính cách lại ôn nhu thì sao? Hắn có nghe qua người khác đối với Hạ Tranh đánh giá, đều nói Hạ Tranh là một người tốt, vô cùng hiền lành ngoan ngoãn a.

La Tân trong lòng suy tính, lại quên mất nghĩ tới vấn đề trọng yếu nhất.

Hắn để ý Hạ Tranh, Hạ Tranh cũng không nhất định cam tâm tình nguyện tiếp thu hắn.

Đương nhiên, La Tân cho là bản thân ưu tú như vậy, lại đẹp trai ngút trời, người khác có thể nào cự tuyệt lời tỏ tình của hắn?

Trong khi các tuyển thủ mãi mê theo đuổi tâm tư của mình, thi đấu cuối cùng cũng bắt đầu.

Cuộc tranh tài lần này cũng kéo dài tới ba ngày, hạng mục thi đấu là chế biến ba món ăn. Nhưng không phải là mỗi ngày nấu một món.

Hết thấy nguyên liệu nấu ăn của cuộc thi lần này, đều do trù sư tự mình lựa chọn tại trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn, sau đó dựa vào ý tưởng của trù sư mà tiến hành nấu nướng. Đến ngày thứ ba, giao ra ba món ăn thành phẩm là xong.

Đây là giới hạn lớn nhất bảo đảm cho thời gian nấu nướng của trù sư.

Đồng thời cho bọn họ đầy đủ thời gian để suy nghĩ về ý tưởng.

Ba ngày này, chỉ có thời điểm diễn ra lễ khai mạc, cùng với ngày cuối cùng trù sư tiến hành nấu nướng và trình lên thành phẩm, là khán giả có thể nhập tọa. Những lúc khác, cũng chỉ có máy quay đi theo quay chụp. Sau đó cắt nối biên tập, mỗi tối phát sóng trên truyền hình.

Đề mục của lần tranh tài này, món ăn thứ nhất là “Nội tạng Càn Khôn” (bao hàm trời đất bên trong); món ăn thứ hai là “Từ phồn tới giản” (từ phức tạp tới đơn giản); món ăn cuối cùng là “Rực rỡ muôn màu”. Ba dạng món ăn này, nhìn trên mặt chữ, đều vô cùng dễ hiểu.

Tất cả các loại đồ ăn có nhân đều có thể quy vào “Nội tạng Càn Khôn”; mà các món canh thì đều là “Từ phồn tới giản”.

“Rực rỡ muôn màu” sau cùng, giám khảo chắc là muốn nói tới kỹ năng trang trí món ăn của trù sư.

Thế nhưng điều đơn giản nhất này cũng chính là điều khó khăn nhất.

Đơn giản, mới khó phát triển thành ý tưởng mới lạ.

Tỷ như “Nội tàng Càn Khôn”, bạn làm một xừng bánh bao. Coi như bánh bao ăn rất ngon, lại tiếp cận ý tứ đề mục, nhưng đạt được điểm số phòng chừng cũng không cao.

Bởi vì không hề có sáng ý.

Trừ phi bạn có thể làm ra loại bánh bao khiến cho người ta cảm thấy mới lạ.

Mà “Tứ phần tới giản” cũng khiến cho các thí sinh hết sức đau đầu.

Nếu nói “Tứ phần tới giản”, thì Hoa Hạ có một món “Canh sương cải trắng” trứ danh, tuyệt đối là phù hợp nhất.

shopphoto

Nhưng cũng vì nó quá nổi tiếng, nên đem ra cũng không tốt.

Còn như “Rực rỡ muôn màu” cuối cùng, ước chừng không chỉ thể hiện ở phương diện thị giác, mà còn trong cả vị giác.

Nếu đề cho vị giác đạt được niềm hưởng thụ đa dạng hơn mà không hề xung đột lẫn nhau, nghĩ tới nghĩ lui, dường như cũng chỉ có con đường đi tìm là có thể đi.

Đây cũng là dẫn dắt mà Hạ Tranh và Lôi Mông đạt được trong lúc thi đấu hữu nghị.

Chỉ là đã có Hạ Tranh và Lôi Mông ra oai phủ đầu, những người khác liền chịu nhiều hạn chế nhất định.

Mà bản thân Hạ Tranh và Lôi Mông cũng có những hạn chế của riêng mình. Bọn họ chẳng những không thể làm lại món ăn đã chế biến trong thi đấu hữu nghị, mà còn phải xuất ra tác phẩm không hề thua kém.

Rất nhiều người đều vô cùng hiếu kỳ, Hạ Tranh đến tốt cùng sẽ lựa chọn như thế nào.

Đặc biệt là một món ăn cuối cùng.

Đã có tháp kẹo ngàn tầng như châu như ngọc phía trước, cậu sẽ làm thế nào để cho ra một tác phẩm càng thêm huy hoàng chói mắt?

... Ba ngày, rất nhiều người trong nửa ngày đầu đều đang chìm trong suy tư.

Bọn họ phải nghĩ ra món ăn muốn làm càng sớm càng tốt, thì mới có thể tiến hành bước kế tiếp trong công tác chuẩn bị.

Hạ Tranh cũng đang suy tư.

Trong ẩm thực Hoa Hạ, đồ ăn mang ý “Nội tàng Càn Khôn” nhiều vô kể.

Vô luận là các loại đồ ăn có nhân, hay là loại món ăn như “Thiên hạ quy nhất” đem toàn bộ nguyên liệu nấu chung với nhau.

Cũng chính vì có quá nhiều lựa chọn, mà việc tuyển trạch trở nên hơi khó khăn.

Còn món ăn thứ hai, cách làm so với món thứ nhất tuy có khác biệt nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu.

Từ phần tới giản, dĩ nhiên không thực sự để thí sinh xuất ra mấy món như rau xào các loại.

Ý tứ ban tổ chức hẳn là, đem “phần” ăn chứa bên trong “giản”. Đồ ăn nhìn như “đơn giản”, nhưng lại có thể nếm ra được cái “phức tạp”.

Trong ẩm thực Hoa Hạ, rất nhiều món ăn đều lấy “Nội tàng Càn Khôn” để thể hiện “Tứ phần tới giản”.

Người muốn dùng các món canh truyền thống của Hoa Hạ để biểu thị yếu tố “Tứ phần tới giản” hẳn là rất nhiều, cho nên Hạ Tranh quyết định sẽ không nấu canh nữa.

Đương nhiên, nước dùng là thứ vô cùng cần thiết đối với nhiều món ăn, cậu cũng sẽ không vì nhiều người có cùng ý tưởng, mà bỏ qua.

Còn đề mục “Rực rỡ muôn màu” cuối cùng, Hạ Tranh ngược lại đã sớm có ý tưởng.

Cậu dự định chế biến một món sa-lát hoa quả rực rỡ theo phương thức hoàn toàn mới.

light02_portal_0

Tuy nguyên văn ghi là sa-lát hoa quả, nhưng dựa theo tình tiết câu chuyện, mình đoán là một loại trái cây thập cẩm ft. đồ ngọt.

Nếu như bản thân cậu đã am hiểu chế kẹo, vậy cũng không cần phải ném đi sở trường của mình chẳng phải sao?

Thời điểm Hạ Tranh rốt cục tiến hành chọn lựa nguyên liệu nấu ăn, phần lớn các tuyển thủ khác cũng bắt đầu một bước này.

Có người chỉ xác định được một hai món ăn, muốn chuẩn bị trước. Đồng thời trong lúc chuẩn bị, lại suy nghĩ mấy món còn lại.

Quá trình Hạ Tranh tuyển chọn nguyên vật liệu, là tiêu điểm quan tâm của toàn bộ khán giả và ban giám khảo.

Đương nhiên, trừ sự dự thi khác cũng muốn biết, bọn họ thậm chí hi vọng có thể tránh những nguyên liệu Hạ Tranh đã chọn lựa, như vậy món ăn của mình cũng không đến mức ở dưới sự so sánh mà trở nên ảm đạm thất sắc.

Nhưng bọn họ lại không có khả năng đi hỏi thăm, chỉ có thể làm tốt khâu chọn lựa của mình.

Loại nguyên liệu nấu ăn đầu tiên Hạ Tranh chọn vô cùng đơn giản, cơ hồ đơn giản nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Cậu chọn một loại đậu tương, lại chọn tiếp một loại đậu xanh.

Bất quá thời điểm cậu đem đậu tương và đậu xanh xử lý, rất nhiều người có chút nghiến cừu đối với trừ nghệ đều hiểu ra ý tứ của cậu.

Đậu tương hẳn là dùng để chế biến đậu phụ, còn đậu xanh là làm mầm giá đỗ nha.

Bởi vì trong ẩm thực Hoa Hạ, có rất nhiều món ăn đều phải dùng tới hai chủng nguyên liệu này, cho nên vẫn khiến cho người ta đoán không ra cậu đến tột cùng là muốn làm cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Khi người khác còn đang đoán già đoán non, thì Hạ Tranh đã bắt đầu làm đậu phụ.

Đậu phụ non vì tính chất mềm mịn, thường được dùng để nấu canh. Đậu phụ mặn thì có độ cứng, lại co dãn, tính dai cũng mạnh, vô luận là rán hay nướng, đều ngon vô cùng.

Lần này Hạ Tranh cần đậu phụ có tính dai, nhưng vì coi trọng mùi vị, cậu vẫn quyết định làm đậu phụ non. Dù rằng như vậy sẽ dẫn đến trong lúc nướng đậu, độ khó được đề cao hơn rất nhiều.

Trong thời gian chờ đậu phụ mới và giá đỗ thành thực, Hạ Tranh bắt đầu chọn lựa các loại nguyên liệu nấu ăn cần thiết khác.

Cua tươi, cá lớn béo tốt, các loại thịt chim và thịt thú vật, nấm tươi và rau dại, các loại hoa thảo, trái cây tươi mới; Hạ Tranh tuyển trạch rất nhiều nguyên vật liệu, nhiều đến khiến cho người ta càng xem càng không hiểu cậu muốn làm cái gì.

Thời gian thoáng chốc vụt qua, ngày thi thứ ba rất nhanh đã tới.

Đã có trừ sư lục tục trình lên món ăn của mình.

Hạ Tranh cũng không sớm không muộn đem tác phẩm dự thi của mình tới.

Cậu vừa trình lên đồ ăn, ban giám khảo đã ngồi thẳng người dậy.

Bọn họ hiển nhiên phi thường mong chờ.

Bởi thời gian quay chụp hạn chế, cũng vì bảo đảm tính riêng tư cá nhân, nên không có khả năng ghi lại toàn bộ quá trình nấu nướng. Vì vậy tuy biết Hạ Tranh đã tuyển chọn những loại nguyên vật liệu nào, ngày hôm nay cũng xem được các bước nấu nướng sau cùng của Hạ Tranh ngay tại hội trường này.

Nhưng bọn họ tất nhiên không tin, món ăn Hạ Tranh chế biến, thoát nhìn chỉ đơn giản như vậy.

Trước Hạ Tranh, món ăn đạt được điểm số cao nhất hiện tại là của Lôi Mông.

Hắn làm một loại đồ ăn thoát nhìn tựa như bánh nhân thịt bò.

5e3964b6ed7df9a1a15c6d4662511863

Thông thường người ta dùng bột mì làm vỏ, lấy thịt làm nhân. Hẳn lại dùng thịt làm vỏ ngoài, mà bột bánh lại là phần nhân bên trong.

Món ăn nhìn như một tảng thịt bò chính tề, bên trong được nạo sạch, đút vào ngàn tầng bột mì. Mà mỗi một tầng, đều mang một loại hương vị bất đồng.

Khiến cho thời điểm cắt mở tảng thịt bò, mùi vị phong phú của nhân bánh thấm đẫm nước thịt bò đậm đà, sau khi vào trong miệng, mỗi một lần nhắm nuốt đều nhận được niềm kinh hỉ bất đồng.

So ra mà nói, món “Thiên hạ quy nhất” được cải tiến của La Tân, dùng các loại nguyên liệu nấu ăn bất đồng nướng chung, hương vị chẳng những không bị trung hòa, ngược lại càng thêm thơm ngon, tuy cũng thể hiện được trù nghệ cao siêu của hắn, nhưng luận về kinh hỉ và tinh xảo, hiển nhiên thua kém Lôi Mông. Vì vậy tạm thời đứng ở vị trí thứ hai.

Còn Á quân vòng loại Tây minh lần này – Emily-Ngải Văn, cũng trình lên một loại bánh, nhưng lại là nhân hoa quả.

Hiển nhiên món ăn tâm đắc của cô không được ban giám khảo ưa thích – cũng có thể vì hai loại điểm tâm ngọt như châu như ngọc của Hạ Tranh và Lôi Mông ở vòng thi đấu hữu nghị trước đó, khiến cho bánh trái cây này nhìn qua quá mức sơ sài. Dù sao nấu nướng trong cuộc thi, cùng nấu ăn bình thường là không giống nhau. Chỉ ít, thí sinh cũng phải làm ra chút thủ thuật khiến cho giám khảo phải ngạc nhiên.

20120413112018_59391

Ngải Văn tiểu thư đạt được số điểm tương đối thấp, điều này khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô tràn đầy thất vọng đối với bản thân.

Cô biết mình đã chọn sai thực đơn.

Bởi một màn thi đấu hữu nghị của Quán quân vòng loại hai khu khiến cho cô chịu áp lực quá lớn, món ăn đầu tiên thường có khuynh hướng chế biến đồ ăn mình am hiểu nhất. Nhưng am hiểu nhất cũng không nhất định là thích hợp nhất.

Đến lượt món ăn thứ hai, La Tân lại đánh bại Lôi Mông.

Món ăn thứ hai của La Tân là một chén mì sợi canh suông thoạt nhìn vô cùng phổ thông. Nhưng dù là canh hay bột làm mì, đều ẩn chứa Càn Khôn. Nhìn qua thì tưởng nhạt nhẽo, kì thực mùi vị vô cùng nồng đậm.

Ở đề mục Từ phồn tới giản, ẩm thực Tây minh so với Đông minh kém đa dạng hơn một chút. Ngoại trừ La Tân, vị trí thứ ba ở vòng khảo nghiệm thứ hai này cũng là một trù sư tới từ Đông minh.

Tuy nhiên nếu xét tổng số điểm, Lôi Mông vẫn cao hơn một chút so với La Tân. Nhưng chênh lệch giữa bọn họ cũng không phải là rất lớn.

Đã đạt đến tầng thứ này của bọn họ rồi, độ thuần thực trong trù nghệ của hai bên cũng không khác nhau là mấy, nếu muốn so ra hơn thua, ngoại trừ làm thời phát huy, thì cũng chỉ là thiên phú bản thân cộng thêm linh cảm, cùng với một chút vận khí.

Ở món ăn thứ ba, Lôi Mông lại lấy ưu thế khá lớn mà chiến thắng.

Hắn chế biến một món cơm hải sản kiểu Ý (Risotto).

small_news_0-971762387534493

Sử dụng hải sản có màu sắc bất đồng, kết hợp với nhiều loại rượu và nước sốt khác nhau nấu thành. Món cơm hải sản này chẳng những về ngoài tiền điểm lóa mắt, mà còn khiến cho khẩu vị người ta như được khuếch đại. Mỗi một loại hải sản vốn đã sở hữu mùi vị đặc trưng riêng, để cho vị giác của người ăn cũng cảm nhận được chính xác cái gọi là “Rực rỡ muôn màu”.

Thời điểm La Tân lựa chọn thực đơn cho món ăn thứ ba, cũng giống như Ngải Văn với món ăn thứ nhất, đều xuất hiện sai lầm tương đối lớn. Hắn lựa chọn trình lên một món đồ nguội rất đẹp mắt, từ màu sắc cho tới tạo hình, hoàn toàn phù hợp với chủ đề “Rực rỡ muôn màu”. Nhưng về khẩu vị mà nói, thì lại quá đơn điệu.

delicacy24

Thu được hạng nhì với món ăn thứ ba là súp đặc bảy màu của Ngải Văn.

images848628_8

Món súp mang màu sắc và mùi vị bất đồng được chứa đựng trong cùng một chiếc bát, nhìn qua đã thấy cảnh đẹp ý vui. Chỉ giành được vị trí thứ hai, là vì khi mức lên nếm thử, các loại màu sắc của món súp liền bị trộn lẫn với nhau. Tuy mùi vị sau khi dung hợp vẫn có thể phân biệt ra những điểm đặc sắc riêng, nhưng dáng vẻ của hỗn hợp súp sau đó quả thực có chút xấu xí, cho nên liên lụy tới điểm số của Ngải Văn.

Món ăn của Hạ Tranh vẫn được đề dành tới cuối cùng mới mang lên.

Giống như trong cuộc thi vòng loại ở Đông minh, ban giám khảo lo lắng nếu thường thức đồ ăn của Hạ Tranh trước, thì cho dù có súc miệng bằng nước trà hay dùng thuốc xịt bài trừ mùi vị, cũng không dễ dàng quên được ấn tượng còn lưu lại trong tâm trí. Việc này sẽ ảnh hưởng tới phán đoán và xếp hạng

của bọn họ dành cho những người khác.

Thời điểm Hạ Tranh trình món ăn thứ nhất lên, toàn thể ban giám khảo đều hơi sững sốt.

Từ dáng vẻ bên ngoài mà xem, đây chỉ là một món đậu phụ mà bà cực kì giản dị.

200872912940523_2

Đương nhiên, căn cứ theo yêu cầu dành cho món ăn thứ nhất, đậu phụ mà bà này khẳng định không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trước đó cũng có trù sư dự thi làm ra món “đậu phụ nhồi”, trong đậu phụ bỏ thêm nhân thịt. Bên trong món đậu phụ mà bà này khẳng định cũng có bí mật gì đó.

dau-nhoi-thit-dspl6

Bất quá chỉ từ vẻ ngoài mà xem, đậu phụ là một khối nhỏ nhỏ hoàn chỉnh, một chút cũng nhìn không ra bên trong chứa đựng thứ gì. Hơn nữa một khối đậu phụ non bé nhỏ như vậy, muốn nhồi nhân vào bên trong, yêu cầu đối với tay nghề của trù sư là vô cùng nghiêm ngặt.

Một người trong ban giám khảo cố tình không dùng muỗng, mà dùng đũa gấp đậu phụ lên. Đậu phụ ngoài ý muốn rất có tính dai, dùng đũa kẹp cũng không bị nát.

Khi một khối đậu phụ bé nhỏ này được đưa vào trong miệng, chất đậu non mịn hòa lẫn với hương thơm đặc trưng có chút cay cay của gia vị, trong số những món đậu phụ mà bà mà hần từng được ăn, coi như là cực phẩm.

Giám khảo hãy còn lý trí định đánh giá món ăn mình vừa nếm thử, đột nhiên đầu lưỡi bị vị đạo mãnh liệt trùng kích một trận, đầu óc trong nháy mắt một mảnh bối rối.

Biểu tình tương tự hần cũng có mấy vị giám khảo khác. Làm giám khảo, món này lại ít như vậy, cho dù là dùng muỗng, mỗi người cũng chỉ múc một khối đậu phụ là đã có thể thưởng thức.

Thời điểm đậu phụ vừa vào miệng, bọn họ vẫn có thể bảo trì bình tĩnh mà thưởng thức mùi vị của một muỗng đậu phụ mà bà này, đồng thời tán dương tay nghề Hạ Tranh quả thực không sai, món đậu phụ mà bà này so với đậu phụ mà bà cấp nhân vật đại sư mình từng ăn qua, chỉ ít ỏi trên hương vị đã không hề thua kém (đương nhiên, nghiên cứu kĩ vẫn sẽ tìm ra khác biệt rất lớn, tí như trình độ phát sáng...)

Thế nhưng khoảnh khắc cắn vào miếng đậu phụ, bọn họ đều bày ra biểu tình thần thò.

Khán giả đã từng xem qua cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên vòng loại Đông minh trong đầu đều lướt qua một hàng chữ. “Rốt cục đã tới!”

Thời điểm nhóm giám khảo vòng loại Đông minh thưởng thức mỹ thực của Hạ Tranh, cũng chính là một dạng biểu tình rất ngoài ý liệu này.

Rốt cục, giám khảo đầu tiên nếm thử đậu phụ mà bà hồi phục tinh thần, về mặt kinh ngạc lên tiếng: “Cá lược cay?”

1461291940059097100-4

“Thực cay...”

“Bò nấu cay.”

00248120253e15efb1b313

“Phôi phu thê cắt miếng?”

1448854441563

...

“... Vì sao tôi lại nếm ra hồi oa nhục (hai lần chín a.k.a thịt lợn nấu hai lần)?” Một giám khảo rất không cam lòng lên tiếng, “Tuy là hồi oa nhục ăn cũng thật ngon, nhưng tôi muốn nếm thử vị cay a.”

elaine

Vì vậy giám khảo này thừa dịp những người khác còn chưa hồi phục tinh thần, nhanh tay múc thêm một khối đậu phụ, mỹ mãn nhai nuốt một phen: “Ha ha, gà hương cay!”

17170236Nguyên văn: 香水鸡

Giám khảo khác trông thấy thế, cũng không kịp trở về chỗ, mà nhao nhao tăng tốc độ trên tay.

Làm giám khảo, bọn họ sao có thể chỉ nếm qua một loại mùi vị như vậy được?

May mà món ăn này tuy không nhiều, nhưng đậu phụ là từng khối nhỏ nhỏ, số lượng cũng không ít, mỗi người vẫn có thể nếm được bốn năm loại mùi vị.

Đương nhiên, cũng có một vị giám khảo có khẩu vị phi thường kém nên dù đã ăn được sáu viên đậu phụ, cũng chỉ nếm ra hai loại mùi vị.

“... Lê nào dùng bữa cũng phải đi bái thần trước?” Giám khảo vô cùng buồn bực. Hắn tuy được công nhận là tay thối rút thưởng vĩnh viễn không bao giờ trúng, nhưng ăn đồ ăn thôi cũng bị khi dễ, vậy cũng quá đáng lắm rồi đi?

“Chỉ ít ông còn nếm được trứng cá om.” Một giám khảo khác nói, “Tôi cũng chỉ thêm trứng cá om cay thơm nồng thôi a.”

1471397226457-jpg288w_216h_50q_1e_1c

“Tôi không nếm được vị hồi oa nhục.” Một giám khảo vẻ mặt tiếc nuối, “Mùi vị của hồi oa nhục bên trong đậu phụ sẽ là như thế nào a?”

“Chính là loại hương vị hồi oa nhục vô cùng ngon lành ẩn bên trong đậu phụ a...”

“...” đây không phải là lời nói nhảm sao?

Nhóm giám khảo tiếc nuối nhìn đĩa ăn trống rỗng. Hiện tại trong đầu bọn họ suy nghĩ không phải là chấm điểm, mà là... Còn chưa nếm được mùi vị khác đâu! Sao đã hết rồi!

Thực tò mò những loại mùi vị khác là cái gì a! Làm một thí sinh, cậu không phải là nên để cho ban giám khảo được thưởng thức tất cả các loại mùi vị của món ăn này hay sao! Tốt xấu gì cũng nên ở trên đậu phụ đánh dấu một hai ba bốn a, để giám khảo bọn tôi chọn ăn a.

Đều trộn chung một chỗ để người ta phải dựa cả vào vận khí, là cái gì chứ?! (?)

Món này cứ gọi luôn là đậu phụ cá độ đi cũng được! Ăn đậu phụ còn phải xem vận khí! Chỉ có thể nói may mà đây là thi đấu, bên trong không bao gồm cả hắc ám liệu lí. Nếu Hạ Tranh ở trong đậu phụ thử nghiệm một số vị đạo nghĩ ra khi linh cảm thăng hoa, đó mới thực sự là đậu phụ cá độ.

“Bên trong đậu phụ bao hàm một chuỗi những món ăn mỹ vị, món đậu phụ ma bà này trên thực tế là một bản món cay Tứ xuyên thịnh soạn.” Vừa nhủ thầm vừa nhìn đĩa đồ ăn không nỡ dời mắt một hồi, giám khảo rốt cục bắt đầu bình luận: “Vô luận là mỹ vị sâu sắc tới tận cùng của mỗi một loại đồ ăn ẩn chứa bên trong đậu phụ, hay tay nghề tinh xảo dùng vỏ ngoài đậu phụ bao bọc khiến cho phần nhân bên trong không hề bị bại lộ, hoặc sự dung hợp đến hoàn mỹ của mỗi một loại mùi vị, món ăn này, quả không hổ là nội tạng Càn Khôn.

“Tôi thậm chí còn không cảm nhận được trong đậu phụ có nhân. Đây rõ ràng là một món ăn hoàn chỉnh, chỉ là khẩu phần có hơi nhỏ một chút,” Một giám khảo khác cười nói, “Đồ ăn bên trong đậu phụ hẳn là đã được hoàn thành từ trước sau đó dùng một loại nguyên liệu nấu ăn đặc thù bọc lại đúng không!? Loại nguyên liệu nấu ăn này sau khi đun nóng lên thì sẽ hòa tan nhĩ? Hẳn là ở thời điểm làm đậu phụ, trước khi đậu phụ thành hình liền đem đồ ăn đã chế biến xong cho vào đi!? Đậu phụ mới làm xong vẫn còn chút nhiệt độ, tầng vật liệu bao bọc quanh nguyên liệu nấu ăn bên trong kia hẳn là nóng chảy dưới nhiệt độ của đậu phụ mới ra lò.”

“Là một loại vỏ tảo, sẽ hòa tan ở nhiệt độ trên dưới 90oC, sau khi hòa tan thì có tác dụng nói trên.” Hạ Tranh gật đầu, xác nhận suy đoán của giám khảo.

“Độc đáo.” Vị giám khảo cuối cùng sau khi trầm tư mới lên tiếng, “Chính thể món ăn xuất hiện quang mang ngưng tụ mà không hiển lộ, thời khắc đậu phụ bị cắn nát kia, quang mang này mới phát tán ra. Đây là món ăn phù hợp với chủ đề “Nội tạng Càn Khôn” nhất mà tôi thấy được trong ngày hôm nay.

Cũng là món duy nhất hắn nhìn thấy, xuất hiện hào quang chói mắt như vậy.

Các giám khảo khác cũng nhao nhao gật đầu. Tuy bọn họ nếm không ra tác dụng đối với tinh thần lực, nhưng mùi vị này, sáng ý này, thực sự là tuyệt vời.

Hạ Tranh mỉm cười, nhưng đáy lòng thì có điểm hỗn độn trong gió.

Cậu cũng không nghĩ đồ ăn mình làm sẽ có... hiệu quả phát quang kì lạ đến vậy. Thời điểm bày ra trên đĩa thì không tỏa sáng, mà khi ăn vào miệng rồi nhai nuốt, một đạo hồng quang mãnh liệt mới thoáng hiện trong khoang miệng. Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng nhìn thôi cũng thấy thực lúng túng a.

Tựa như hiệu ứng hạng ba dành cho người ngoài hành tinh trên phim ảnh... Miệng bắn tia la-ze gì đó...

Mặc kệ Hạ Tranh có lúng túng thẹn thùng gì hay không, nhưng món ăn này không thể nghi ngờ thu được điểm số gần như tuyệt đối, chỉ có một vị giám khảo không chấm màn điểm mà thôi, khán giả đen tối nghĩ, người nọ không phải là do vận khí đặc biệt kém, không nếm được hương vị mà mình muốn, cho nên mới u oán không cho màn điểm đây chứ.

Đương nhiên, giám khảo cũng không vì loại lí do hẹp hòi ấy. Hắn chẳng qua là cảm thấy món ăn này quá cay, có chút không hợp khẩu vị.

Mỹ vị, vốn chính là dựa vào cảm giác chủ quan. Chỉ có ở Mỹ thực đại hội, mới có thể lấy “năng lượng” ra để bình xét.

Tuy nhiên cho dù không quá hợp khẩu vị, hắn vẫn xuất ra số điểm cao nhất mình từng chấm cho tới thời điểm này. Chỉ có thể nói bản thân hắn vốn là một giám khảo tương đối nghiêm khắc mà thôi.

Có kinh nghiệm từ món ăn thứ nhất, mong đợi của giám khảo đối với món ăn thứ hai, thứ ba lại càng cao hơn.

Món thứ hai sau khi lộ diện, là một bát canh giá đỗ nhìn qua cực kỳ bình thường.

1358871322-1776299745_n

Nếu nói so với canh giá đỗ bình thường có gì khác biệt, đại khái là mầm giá đỗ ở đây đã bỏ đi đầu đuôi, không biết dùng loại dây gì xâu cùng một chỗ, hợp thành một vại đóa hoa thủy tinh, nhìn qua phi thường khả ái.

Bất quá đã có trải nghiệm với món ăn đầu tiên, nhóm giám khảo đương nhiên sẽ không tin tưởng đây chỉ là một bát canh giá đỗ thông thường. Cho dù là giá đỗ được xâu thành đóa hoa, hay là bản thân nước canh.

Kỹ thuật nấu canh của Hoa Hạ vô cùng tinh xảo, bọn họ trước đó đã nếm qua canh của trù sư Đông minh, trong đó khắc sâu ấn tượng nhất chính là món canh của La Tân, mùi vị vô cùng nồng đậm, cùng vẻ ngoài trong suốt của nước dùng tạo nên đôi lập mãnh liệt.

Vậy canh của Hạ Tranh sẽ là mùi vị gì đây?

Giám khảo đem canh uống vào, sau đó hít mũi lại, thờ dài.

Mùi vị của đậu phụ mà bà trước đó còn sót lại trong khoang miệng dù đã dùng qua nước trà và phun sương để tẩy trừ, nhưng chính như suy nghĩ của bọn họ ban đầu, vị đạo lưu lại trong tâm trí, vẫn khắc sâu ấn tượng như vậy.

Bọn họ tựa hồ cảm thấy, trong miệng vẫn còn thoang thoảng mùi vị tê cay thơm ngát.

Nhưng một ngụm canh này vừa tới, mùi vị sót lại trước đó trong nháy mắt đã không còn.

Chỉ còn lại hương vị của sơn trân (đặc sản núi rừng quý hiếm, thường là nấm, thực vật).

Cũng là nước canh suông thông thường, cũng là mùi vị vô cùng đậm đà. Nhưng canh mà bọn họ nếm qua trước đó, đều là canh “mặn” (nấu từ thịt động vật).

Hầm nước dùng vốn là để chế tác nước canh nguyên chất, mà canh nguyên chất thông thường đều sử dụng gà mái, xương cốt khô to, các loại hải sản tươi sống có vị mặn để chế biến, nếu như trù sư có yêu cầu đặc biệt nào khác, cũng có thể bỏ thêm thịt dê bò hoặc thịt chim, các loại tôm cá tươi để nấu.

Những thứ canh “mặn” này sau khi được thịt băm nhuyễn hấp thu cặn bã, cuối cùng trở thành một bát canh nguyên chất có vẻ ngoài tựa như nước đun sôi.

Giám khảo rất ít khi nếm được món canh nguyên chất “chay”.

Sơn trân hải sản. Mùi vị tươi ngon của sơn trân vốn là cùng hải sản nổi danh, có thể thấy được độ mỹ vị không thể thua kém so với hải sản.

Chỉ là thực vật núi rừng có hương vị bất đồng, khó có thể dung hợp thành mỹ vị tốt cùng, cần phải dùng “mặn” để điều hòa.

Cho nên canh sơn trân, thông thường đều là thực vật gia nhập thêm thịt gia cầm để nấu cho ngọt nước, hoặc là thêm các loại hải sản.

Nhưng trong chén canh này, bọn họ không nếm ra vị “mặn”, mà chỉ có hương vị sơn trân đậm đà. Vị đạo nồng nàn của núi rừng, không hề thua kém chén canh của La Tân trước đó.

Nhưng loại hương vị này lại càng nhẹ nhàng khoan khoái, khiến cho người ta càng thêm thả lỏng.

Nếu như uống hết chén canh này, có lẽ sẽ cảm thấy hơi quá “chay tịnh”. Nhưng trước đó bọn họ mới vừa trải qua món ăn có khẩu vị nặng tẩy lễ, hiện tại một chén canh nồng đậm hương vị sơn trân như vậy, khiến cho tâm tình tạo báo vừa bị món ăn trước khơi gợi lên trong nháy mắt đã được xoa dịu, thanh khí sáng, phảng phất như từ phố thị náo nhiệt lập tức được trở về với nguyên thủy từng lăm.

Hạ Tranh chọn lựa thực đơn cũng không phải là từng món từng món đơn độc tồn tại, mà là có liên hệ với nhau, hỗ trợ lẫn nhau.

Ấn tượng của ban giám khảo đối với mùi vị của món ăn trước, theo một ngụm canh này rốt cục tiêu tan, hiện tại lực chú ý hoàn toàn tập trung vào món ăn thứ hai.

Bọn họ gấp một đóa hoa nhỏ lên nếm thử.

Mầm giá đỗ bỏ đi đầu đuôi chỉ còn lại vị đạo tao nhã khó có thể diễn tả bằng lời, lại được hương vị canh nấm thanh tẩy, càng thêm phong hoa tuyệt đại.

Song, khi giá đỗ bị nhai nuốt, tinh túy bên trong lại càng khiến cho lòng người say sưa không thôi.

Trong giá đỗ tự nhiên cũng có nhân!

Già đồ làm từ mầm đậu xanh so với mầm đậu tương còn mảnh khảnh hơn nhiều, muốn nhồi nhân vào bên trong có thể tưởng tượng là khó khăn biết bao nhiêu.

Trước đó mì của La Tần cũng được lăn qua đủ loại mùi vị, một tô mì ném ra không giống như mì bình thường mà lại nồng đậm hương vị.

Nhưng nhào bột mì qua gia giảm so với nhồi nhân vào trong giá đồ thì dễ dàng hơn nhiều.

Những thứ nhân bên trong giá đồ bởi vì cực nhỏ, ném không ra rốt cục là loại nguyên liệu nào được kết hợp với nhau. Nhưng dựa vào cảm giác ban đầu, hẳn là có nấm và thịt.

Phần nhân cực ít ỏi bên trong giá đồ đem đến mùi vị chỉ chọt lóe lên trên đầu lưỡi rồi biến mất, vị giác vừa muốn tóm lấy, mùi vị ấy đã không còn, người ăn bị mầm đậu thơm ngát cùng hương khí của canh nắm ngăn cách, ngay cả cái bóng của nhân giá đồ cũng không bắt được.

Thời điểm đem canh nuốt xuống, mùi vị kia lại xuất hiện trên đầu lưỡi, thế nhưng vẫn cự tuyệt bị bắt, một lần nữa biến mất, khiến cho người ta tiếc nuối không thôi, không tự chủ được cứ nhấm nuốt mãi, muốn cho mỹ vị nọ xuất hiện thêm một lần, ghép thành một bức tranh hoàn chỉnh về vẻ đẹp của nó.

Thế nhưng hoa thủy tinh trong canh cũng chỉ có mấy đóa như vậy.

Nhóm giám khảo phi thường mắt húng nhìn tô canh trống rỗng.

Thế nào mà hoa thủy tinh chỉ có từng ấy đóa? Có đủ cho một người ăn được hai đóa sao? Hơn nữa ngay cả nước canh cũng hết mất rồi!

Các giám khảo đồng loạt trông chờ nhìn hai vị giám khảo đặc biệt ngồi ngoài cùng bên phải, hai người bọn họ đang ừng ực ừng ực uống nốt một ngụm canh cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Hai vị giám khảo đặc biệt sau khi uống hết một ngụm canh cuối cùng, liền mỹ mãn thở dài, ưu nhã dùng khăn giấy lau miệng, không chút xấu hổ khi thừa dịp các giám khảo khác chưa kịp về chỗ, mà độc chiếm phần canh còn lại.

“Canh giá đồ” của Hạ Tranh, bất đồng so với đậu phụ ma bà ngum mà không lộ, nhai nuốt trong miệng mới phát ra hồng quang. Món canh này khi được trình lên, đã tỏa ra ánh sáng màu lục xanh non mơn mẫm, tựa như dấu hiệu xuân về.

Phảng phất trước mắt là một tinh linh mùa xuân khoác trên mình lớp áo hồ phách huyền bí.

Mà lúc dùng muỗng múc lên một đóa hoa thủy tinh, ánh vàng nhàn nhạt của giá đồ cuối cùng cũng từ trong bao bọc của lục quang mà hiển lộ, tựa như một khối thủy tinh chân chính, dưới ánh mặt trời và những tia sáng mãnh liệt khác, lóe lên quang mang mê người.

Bất đồng với các giám khảo khác, phải nếm thử mới có thể xác định được hương vị của món ăn. Hai giám khảo đặc biệt sở hữu một đôi mắt có thể nhìn ra mỹ thực, món canh này nhất định là vô cùng ngon lành, cho nên bọn họ mới không chút do dự, ngậm ngậm muỗng vào bát mình nhiều hơn một chút.

Tuy quá trình nếm thử kéo dài cả ngày, đồng thời mỗi món ăn chỉ nếm qua một miếng, thậm chí có nhiều món một miếng còn không dùng hết, chỉ thoảng thưởng thức mùi vị mà thôi. Nhưng nhiều đồ ăn như vậy, dạ dày cũng đã có tới tám phần no đủ.

Đồng thời có lẽ vì là một cuộc thi quan trọng, các thí sinh đều trình lên những món ăn tươi ngon nhất, trong đó không thể thiếu đồ ăn mặn.

Tuy hương khí nồng đậm, phi thường mỹ vị, nhưng sau khi ăn nhiều, cũng có chút ngấy ngán.

Hơn nữa theo lệ thường của cuộc thi, để có thể chiếu cố tới khẩu vị của tất cả các giám khảo, trù sư thường sẽ chế biến món ăn có hương vị tương đối trung hòa, không đặc biệt nổi bật rõ ràng, để tránh gặp phải giám khảo không thích loại vị đạo này, dẫn tới đạt được số điểm kém.

Món đậu phụ ma bà thứ nhất, lấy hương vị tê cay thơm ngát không giống trù sư khác mà bắt được vị giác của họ, đồng thời bên trong bản thân món ăn lại tràn đầy kinh hi, khiến cho người ta phải khen không dứt miệng.

Đây thực ra là một lần đánh cược tương đối mạo hiểm.

Trù sư phải đối với trù nghệ bản thân vô cùng tự tin, mới có thể dứt khoát làm ra loại mùi vị mãnh liệt như vậy. Người ấy phải tin tưởng, rằng ngay cả giám khảo không quá ưa thích loại khẩu vị này, cũng không thể đưa ra phán xét bất công đối với món ăn của mình.

Hiển nhiên Hạ Tranh đã làm được rồi.

Mà ở món ăn thứ hai, Hạ Tranh cũng có chút tính toán.

Cậu tham gia cuộc tranh tài này, vốn đã biết, đồ ăn của mình rất có thể vẫn sẽ được giữ tới cuối cùng mới mang lên.

Kỳ thực chuyện này đối với cậu cũng không thể coi là một chuyện tốt.

Các món ăn trước đó đã để lại cho ban giám khảo nhiều ấn tượng, dù sau khi nếm qua đồ ăn mặn sẽ phun sương để tẩy trừ mùi vị, nhưng trong lòng vẫn đọng lại cảm giác ngấy ngán không dễ tiêu tan.

Dưới tình huống như vậy, cho dù cậu có làm ra một món ăn mặn càng thêm tươi ngon, thì vào trong miệng ban giám khảo, mỹ vị vẫn sẽ bị giảm đi một chút.

Nếu trước đó đã phải nếm qua một trăm món cá kho, thì cho dù đĩa cá kho thứ một trăm là một dị thường ngon lành, vào trong miệng, đại khái cũng chỉ có một loại hương vị như vậy mà thôi.

Món thứ nhất lấy vị đạo cường liệt tới kích thích và đánh thức vị giác của giám khảo, đồng thời làm cho bọn họ thanh tỉnh từ trong ấn tượng do các món ăn trước đó lưu lại, tin tức có liên quan tới những đồ ăn mỹ vị khác trong đầu, hết thấy đều bị món đậu phụ của cậu trùng kích thành mảnh vụn.

Kế tiếp, cậu lại trình lên món ăn có hiệu quả tẩy lễ linh hồn.

Một món ăn chỉ sử dụng chút xíu vị mặn nhồi bên trong mầm giá đỗ để nâng lên cấp độ của mùi vị, còn lại đều là tinh hoa của thực vật.

Kỳ thực một chén canh này cũng không chỉ dùng các loại nấm để nấu thành. Hạ Tranh còn bỏ thêm một số chủng thực vật tươi non khác – ví dụ như các loại măng.

Hơn nữa cậu cũng gia nhập vào một số nguyên vật liệu mặn để nấu canh, bất quá có dùng cũng chỉ là dầu khớp xương của gia cầm, canh hầm ra có vị nhạt hơn so với canh hầm từ thịt động vật, sau khi thêm vào các loại rau củ, mùi vị thuộc về đồ ăn mặn này chỉ tăng thêm chút nồng đậm cho nước canh, sẽ không để người ta nếm ra được vị đạo của thịt.

Cũng như sau khi dùng cơm, nhất định phải có một chén canh rau để xua tan đi vị dầu mỡ. Nhóm giám khảo vốn đã phát ngấy với các món ăn mặn, sau khi thưởng thức chén canh ngập tràn vị đạo thanh tân của thực vật này, cảm giác dầu mỡ trước đó mà chính bản thân họ cũng không nhận ra, trong nháy mắt bị tiêu trừ hết.

Tựa như linh hồn vốn đang bị trói buộc trong chốn đô thành phồn hoa náo nhiệt, đột nhiên được phóng thích ra ngoài, để đến với rừng rậm bồng bồng sinh cơ.

Hạ Tranh coi cuộc thi này là một yến hội cỡ lớn, cậu dựa theo quy trình của yến hội mà an bài một thực đơn của riêng mình.

Món ăn này đã không cô phụ sự cố gắng của cậu, điểm số dành cho món ăn thứ hai còn cao hơn cả món ăn trước đó.

Ngay cả vị giám khảo vì khẩu vị bất đồng trong vòng thứ nhất, mà không cho Hạ Tranh mãn điểm, ở vòng này cũng chấm cho cậu số điểm tuyệt đối.

Hắn hiển nhiên đối với món canh dưỡng sinh này, cùng với sự chiếu cố của Hạ Tranh dành cho dạ dày của ban giám khảo trong cuộc thi, cảm thấy hết sức hài lòng.

Món ăn này trình độ tinh xảo phức tạp cũng không hề thua kém món ăn trước đó.

Không nói tới làm cách nào có thể dùng thực vật hầm ra hương vị nước canh nồng đậm như vậy, hơn nữa chất nước còn trong suốt như nước tinh khiết – thông thường sử dụng thực vật nấu canh đều phải thêm chút bột để nước canh có vẻ quánh đặc, nhưng món canh này lại trong suốt thấy đáy, hiển nhiên cũng không trải qua một bước kia. Lại nói muốn đem nhiều cọng giá đỗ nhỏ bé như vậy nhồi ướp và xâu chuỗi tạo hình, cũng là một việc vô cùng hao tổn công phu và nhân lực.

Thời điểm món ăn thứ hai vừa ra, những người trước kia còn có chút nghi ngờ đối với thực lực của Hạ Tranh, đều đã tâm phục khẩu phục.

Tất cả mọi người đều biết, bao nhiêu món ăn giám khảo đã thưởng thức trước đó, kỳ thực sẽ ảnh hưởng tới đánh giá của bọn họ đối với cậu vốn là người áp trực.

Tuy việc sử dụng dung dịch phun sương tẩy trừ khoang miệng và sự chuyên nghiệp của ban giám khảo, đã đem loại ảnh hưởng này giảm xuống đến mức thấp nhất.

Nhưng thấp nhất không có nghĩa là không tồn tại.

Mà để cho món ăn của Hạ Tranh được mang lên cuối cùng là sự tình không thể làm khác.

Trù nghệ của cậu hiển nhiên vượt xa các trừ sư còn lại, nếu như thưởng thức món ăn của cậu trước, sẽ là đã kích rất lớn đối với những thí sinh khác.

Cũng chính vì trù nghệ Hạ Tranh cao siêu, cho nên mới phải làm áp trực.

Mà Hạ Tranh cũng không cô phụ kỳ vọng, hoàn toàn tuyệt sát cả trường thi.

Thời điểm món ăn thứ ba lên bàn, nhóm giám khảo đã không còn tâm tư đánh giá bình xét, mà chỉ còn lại có chờ mong.

Khi món ăn thứ ba lộ diện, vừa lúc có một tia sáng mặt trời chiếu xuống, tựa như thiên nhiên cũng vì món ăn này mà rung động, ngay cả trong mắt người không sở hữu tinh thần lực, cũng thấy lóe lên một cái.

Càng chưa nói tới những người sở hữu tinh thần lực, đơn giản là bỗng nhiên lóa mù con mắt.

Đây quả thực là một đóa thực vật có hình dáng tựa như một viên bảo thạch, còn kèm theo cả quang mang chớp động.

Hai vị giám khảo đặc biệt phải thích ứng trong chốc lát, mới có thể nhìn ra, đang phát quang nguyên lai là từng viên từng viên kẹo trái cây nho nhỏ, hợp lại thành một đóa hoa kẹo. Tạo hình của món ăn là một bồn thực vật vô cùng tinh xảo, bên trên nở rộ hoa, kết đầy quả, được nước đường trong suốt như thủy tinh bao bọc bên ngoài, khiến cho cả bồn hoa phát ra ánh hào quang tựa một viên bảo thạch.

Lại là một tác phẩm nghệ thuật khiến cho người ta không nỡ hạ thủ phá hủy.

Nhóm giám khảo nghĩ thầm.

Hiển nhiên giám khảo đặc biệt ở phương diện này có sức chống cự mạnh hơn không ít, hai người bọn họ phi thường không khách khí, một người hái xuống một viên kẹo được điêu khắc thành dâu tây, người kia thì ngắt được một đóa kẹo có tạo hình hoa hồng.

Sau đó bọn họ thực sự nếm được mùi vị của dâu tây và hoa hồng.

“Sữa chua dâu tây?” Một trong hai giám khảo đặc biệt đưa kẹo lên miệng, khẽ cắn một miếng, chất lỏng mang theo vị dâu nồng đậm tuôn ra. Ngoại trừ mùi vị của dâu tươi, còn kèm theo hương khí ngọt ngào của sữa.

sua-chua-dau-tay

Chất kẹo mềm ngọt cùng hương sữa bò thơm nồng quyện vào nhau, khiến cho linh hồn vừa bị vị đạo của canh sơn trân kích thích mà bay lên giờ phút này liền lắng đọng xuống.

Phảng phất như được trở lại một sáng tinh mơ đắm sương, trong bầu không khí thanh tân ngập tràn hương vị lười biếng.

“Bánh bông lan hoa hồng.” Hương hoa hồng sực nức, phối hợp với chất bánh giòn ngọt mềm nhuyễn, khiến cho người ta có cảm giác đây chính là một đóa hồng hoa đích thực, mà cánh hoa chính là do bánh ngọt huyền hoặc ra. Nếu như là nữ giới, nhất định sẽ điên cuồng a. Đương nhiên, mình tuy không phải nữ nhân, nhưng cũng không nhịn được mà trầm mê mất rồi. Một giám khảo đặc biệt khác nghĩ thầm.

a6873c037bf48ba1fa08c26a6b96d34c

Các giám khảo khác trông thấy tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ đã bị phá hư, cũng không khách khí nữa, nhao nhao đòi đưa trong tay, chọn lấy hoa trái mà mình ưa thích.

Có người nếm ra pút-đing xoài, có người ăn được bánh táo, có người lại thưởng thức ra thạch hoa quế (quế hoa cao), có người thì được bánh xốp hoa sen (liên hoa tổ)...

2d03d1995809a7e122574f0b188b0c0b

8-5

1450774446-2777647571_1

p800_201501269ade3b82753153bf

Ban giám khảo ngay cả cảnh lá và bùn đất cũng không buông tha. Tạo nên cảnh lá là các loại chocolate đủ mùi vị, mà bùn đất thì tầng xốp giòn trên cùng là Tiramisu, tầng chót hơi cứng rắn là bánh chocolate hạnh nhân (brownie), ở giữa còn thêm một tầng cốt bánh xốp để hòa hoãn hương vị.

304_579969_24cd911bd1adb91

20151208064434824

20140613093727367184448

Đây là một bàn thịnh yến đồ ngọt.

Bữa chính đã ăn xong, tới lúc tráng miệng với hoa quả và điểm tâm ngọt rồi.

Không chỉ nữ nhân mới có một dạ dày thứ hai dành riêng cho đồ ngọt, nam nhân cũng có.

Tuy không phải ai cũng nhiệt tình yêu thương đồ ngọt, nhưng sau bữa ăn chính, trên cơ bản không người nào sẽ lại cự tuyệt một phần trái cây chua chua ngọt ngọt.

Trên bồn hoa này, người hảo ngọt có thể chuyên chú với đồ ngọt, người ưa thích hoa quả, có thể nếm được đủ loại hương vị của trái cây. Tâm linh của tất cả bọn họ đều vô cùng thỏa mãn.

Điểm cuối của thịnh yến ấy mà, phải dùng một phần trái cây hoặc điểm tâm ngọt làm dấu chấm kết mới được.

Đương nhiên, cây trái cùng hoa thảo rực rỡ muôn màu này, còn có khẩu vị phong phú đa dạng cũng không kém phần muôn màu rực rỡ kia, lại khiến cho Hạ Tranh lần nữa đạt được vị trí đệ nhất ở vòng thi thứ ba.

Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là thực lực.

Ban giám khảo vừa hưởng thụ đại tiệc đồ ngọt của mình trong ánh mắt kính phục của khán giả – thậm chí là của các trù sư khác, vừa nghĩ thầm, nhìn tổng thể, cũng có thể thấy rõ, Hạ Tranh so với các trù sư có mặt ở đây đã cao hơn một cấp bậc.

Một trù sư, cũng không phải chỉ cần nấu ăn giỏi, là được.

Thân là đại trù, chắc chắn sẽ không việc nhỏ nhặt gì cũng tự mình làm. Bọn họ thậm chí hầu hết thời gian chỉ phụ trách một hai món ăn chính, còn lại đã có trợ thủ giúp đỡ.

Thế nhưng có một việc, nhất định cần trù sư đích thân làm ra quyết định.

Đó chính là chọn thực đơn.

Trong yến tiệc của đại trù, thực đơn cũng không được chọn lựa bởi chủ nhân bữa tiệc hay khách nhân bình thường.

Đều là do đại trù sư sau khi thăm dò khẩu vị của khách, mới tự mình đặt ra thực đơn.

Đối với mỹ thực đại sư, thậm chí còn chả thèm thăm hỏi bất luận kẻ nào.

Bọn họ định ra thực đơn, nấu nướng xong xuôi, thích thì ăn, không thích thì lẩn.

Nhưng cho dù không cần tới ý kiến của người khác, bọn họ cũng sẽ không đập bẻ chiêu bài của mình.

Món ăn đầu tiên như thế nào, món thứ hai ra sao... Món áp chót như thế nào, món cuối cùng lại làm ra sao, phối với loại rượu nào, món chính sẽ là dạng gì, đại trù sư sẽ tỉ mỉ chọn lọc, tận khả năng chiêu cố tốt tất cả các phương diện, để cho toàn bộ yến tiệc diễn ra một cách hài hòa lưu loát.

Thời điểm Hạ Tranh định ra thực đơn, đã coi cả cuộc thi như một yến hội. Đồ ăn của cậu, không chỉ suy tính tới tình huống bản thân, còn chiêu cố tới tình huống của tất cả mọi người.

Cuối cùng, cậu lấy một món điểm tâm ngọt vô cùng hoa lệ mà kết thúc cả tràng yến hội, vì bữa đại tiệc này hạ xuống một dấu tròn mỹ mãn.

Cũng vì bản thân cậu, đã đặt một dấu kết hoàn mỹ như vậy, nên cũng hoàn mỹ giành được ngôi Quán quân cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Thành tích siêu việt của Hạ Tranh, đưa tới cho cậu tràng pháo tay vô cùng nhiệt liệt.

Người chủ trì kích động nói, hân dường như đang chứng kiến một kỳ tích ra đời.

Mà trù sư dự thi khác, biểu tình có thể cũng mang ước ao, nhưng vẫn thành tâm thành ý vỗ tay vì Hạ Tranh.

Có lẽ là từ trước khi cuộc thi bắt đầu, đã đoán được kết quả cuối cùng, cho nên mọi người cũng không ngoài ý muốn, không vì chức Quán quân bị đoạt mất mà bất cam.

Thời điểm La Tân vỗ tay, tâm tình có chút phức tạp.

Người từ trước tới nay vốn vẫn luôn kiêu ngạo như hán hiển nhiên hơi bị đã kích.

La Tân trong cuộc tranh tài này tuy giành được vị trí thứ ba, nhưng tạm thời không nói tới Hạ Tranh, coi như chỉ so với đối thủ cũ của hán là Lôi Mông thôi, cũng đã thua kém hơn không ít.

Chênh lệch giữa Á quân và vị trí thứ ba có chút lớn.

La Tân phi thường thưởng thức Hạ Tranh, cho rằng Hạ Tranh xứng với người ưu tú như mình.

Thế nhưng hiện tại gặp phải thất bại, đồng thời lòng tự tin bị đã kích, hán bắt đầu hoài nghi, bản thân mình liệu có xứng với người ưu tú như Hạ Tranh hay không?

Nếu như lúc này là vòng loại khu vực Đông minh, La Tân khẳng định sẽ không chút do dự mà tỏ tình.

Khi ấy hán tràn đầy tự tin, cho rằng chỉ ít ở phương diện trù nghệ, trên đời này, ngoại trừ Hạ Tranh, mình chính là người ưu tú nhất.

Hơn nữa, hán còn có gia thế tốt đẹp, cùng vẻ ngoài đẹp trai suất khí.

Hạ Tranh với mình đơn giản chính là một cấp do trời đất tạo nên.

Thế nhưng hiện tại hán chẳng những không bằng Hạ Tranh, thậm chí so với Lôi Mông còn kém hơn nhiều. Cái người lòng tự trọng... hay phải nói là tâm tự luyện vô cùng mạnh mẽ này, lại có chút lo lắng sẽ bị cự tuyệt.

Có lẽ, chờ khi mình trở nên ưu tú hơn, lại tỏ tình sau!? La Tân nghĩ thầm. Ít nhất thì hiện tại, cũng thực mất mặt khi để bản thân được lựa chọn bởi một người xuất sắc hơn mình.

Hạ Tranh đối với La Tân thực sự có một bóng ma nghiêm trọng trong lòng, điều này khiến cho cậu vốn chưa từng yêu đương cũng sinh ra một chút chán ghét đối với ái tình.

Tuy tình cảm giữa ba mẹ rất tốt, Hạ Tranh vẫn cho rằng, đó chỉ là tình thân.

Dù sao ba mẹ cũng không giống như trong phim truyền hình, cả ngày dính lấy nhau.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Hạ Tranh nhớ tới kiếp trước bị La Tân theo đuổi một cách khủng bố, bèn nhịn không được len lén liếc La Tân, lại phát hiện ánh mắt La Tân khi nhìn mình đã không còn cuồng nhiệt khiến cậu phiền não như lúc trước.

Người này di tình biệt luyện rồi?

Hạ Tranh thờ phào nhẹ nhõm. Nếu thật là vậy, thì tốt quá.

Thời điểm Hạ Tranh hoàn thành việc chế biến ba món ăn, tâm tình cũng đã bình tĩnh trở lại. Bất quá lúc nhận giải, tuy trong lòng cậu không có cảm tưởng gì, nhưng vẫn lộ ra thần sắc kích động.

Nếu không sẽ có vẻ rất bất hợp lý.

Hạ Tranh vẫn sẽ luôn nguy trang bản thân sao cho thật hòa hợp với người xung quanh.

Mọi người nhìn Hạ Tranh lúc này đều cảm thấy thoải mái trong lòng. Dáng dấp nhu thuận, trù nghệ xuất chúng, nghe đồn thành tích cũng hết sức ưu tú, hiện tại lại lộ ra biểu tình ngại ngùng kích động thuộc về thanh thiếu niên, mạnh chết một đám người.

Về đẹp trai mang tính xâm lược có thể nháy mắt miếu sát một đám người, thế nhưng ngoại hình càng nhìn càng thấy đẹp, tướng mạo càng xem càng thoải mái trong lòng này của Hạ Tranh, giúp cậu hấp dẫn tới rất nhiều người ái mộ.

Hơn nữa lực hấp dẫn ấy còn vô cùng vững chắc, vô cùng dài lâu.

Cái gọi là tiểu thịt tươi, chính là phải sở hữu khí chất sạch sẽ ôn hòa, mới được xem như một tiểu thịt tươi a.

Tuy vai nam chính từ trước tới nay đều luôn tà mị cuồng quyến, nhưng nam chính sẽ được nữ chính yêu thương, mà nam thứ ôn nhu mới là nam thần, được khán giả ưu ái nha.

Theo một vị biên kịch giấu tên tiết lộ, trong giới căn bản là đem nam nhân ôn nhu định nghĩa thành nam thần, cũng bởi vì nam thần quá hoàn mỹ, quá dễ dàng khiến cho người ta YY, cho nên nam thần là của tất cả mọi người.

Nếu như bị nữ chính ngu ngốc hái đi, thì ngay cả biên kịch cũng sẽ tức đến mất ngủ.

Có thể tưởng tượng, số má này của Hạ Tranh, có bao nhiêu phù hợp với khẩu vị của quần chúng.

Hơn nữa trước kia còn truyền ra đáng về tràn đầy khí khái nam nhân của Hạ Tranh trong đoạn video, cũng làm phai nhạt bớt khí tức thiếu niên nhu nhược trên người cậu.

Nghe đồn cậu còn sắp theo học hệ cơ giáp thuộc quân giáo Hoa Đô.

Quá có khí khái nam nhân rồi.

Nam thân! Chuẩn nam thân!

Đám tà giáo ái mộ Hạ Tranh rốt cục bắt đầu biến thân hồng thẩm (ý nói rất nổi tiếng), tràn ngập toàn bộ các mạng xã hội.

Mà tà giáo này không chỉ hoạt động trên mạng, ở hiện trường cũng có rất nhiều nữ hài tử giống như hâm mộ minh tinh, hú hét tên của Hạ Tranh.

Hạ Tranh thính lực tốt, mê man nhìn về khán đài nơi tên của mình được gọi lớn tiếng nhất. Khi thấy một đám thiếu nữ gần như muốn xông qua lan can, Hạ Tranh vốn đang trả lời phỏng vấn của ký giả liền lộ ra một nụ cười được người hâm mộ tôn là mỉm cười thánh khiết của thiên sứ.

“Cẩn thận.”

Một câu nói này, theo micro vang lên, thanh âm êm ái thuộc về thiếu niên của Hạ Tranh, trong nháy mắt miểu sát toàn bộ trai gái trên khán đài vốn đối với Hạ Tranh đã có sẵn hảo cảm.

Mà người xem qua truyền hình trực tiếp thì đã hét ầm lên.

Rõ ràng chỉ có hai âm tiết giản đơn, sao lại thấy sung sướng thế này? Sung sướng đến toàn thân đều tê dại.

Một câu “Cẩn thận” này của Hạ Tranh cũng không có được hiệu quả mà cậu mong muốn, đám nữ hài tử đang thét chói tai ngược lại càng kích động hơn. Nhìn qua, phảng phất như muốn từ trên khán đài phi thẳng xuống.

Hạ Tranh đang muốn nhắc tiếp một câu, mọi người trong nhà đã vọt tới, đem cậu vây lại, ngay cả “trường thương đại pháo” của đám ký giả, cũng bị người nhà dùng thân thể ngăn cách.

“Con trai, giỏi lắm!” Tuy sớm tin chắc Hạ Tranh sẽ giành chiến thắng. Thế nhưng khoảnh khắc chân chính thắng lợi kia, Phượng Xu vẫn nhịn không được mà lệ nóng doanh tràng. Không chỉ Phượng Xu, ba nam nhân khác trong nhà vành mắt cũng ửng hồng, nhưng lại áp chế được nước mắt, cũng thực không dễ dàng.

Đương nhiên, có thể là đã khóc xong từ trước rồi.

Ba mẹ Hạ Tranh cũng đều là người nổi tiếng, lúc này còn không tranh thủ phỏng vấn thì đợi tới khi nào? Các phóng viên lập tức hưng phấn, ngay cả phiên muộn khi bọn họ ngăn cản mình phỏng vấn Hạ Tranh cũng tạm thời bỏ quên.

Lúc này người nhà Hạ Tranh đều rất nể tình, các vấn đề của ký giả trên cơ bản đều trả lời hết.

Nhưng Phượng Xu và Hạ Viên đều là những nhân vật dày dặn kinh nghiệm giao lưu với phóng viên, đừng nhìn Hạ Viên bình thường luôn trầm mặc ít nói, được cho là thành thực ôn trọng, khi còn trẻ, hẳn từng có một thời gian làm phát ngôn viên của chính phủ Liên minh. Ai có thể nói lại hẳn?

Đương nhiên, về sau giá trị vũ lực của người này lại càng mạnh hơn, đã từ quan văn được chuyển qua làm quan võ.

Thời điểm đám ký giả nghe Phượng Xu và Hạ Viên trả lời mà một giọt nước cũng không để lọt, mới chợt nhớ tới sự tích buru hãn của hai người.

Ngay cả những phóng viên lòng tràn đầy ác ý tới từ tinh hệ khác, cũng không thể chiếm được dù chỉ chút xiu tiện nghi trong tay Hạ Viên, huống chi là bọn họ?

Bọn họ lại không phải là từ địch, cũng không có ý muốn đắc tội với người.

Vì thế phỏng vấn này cứ như vậy mà dang dở kết thúc, các phóng viên thu được một rổ lời khen của ba mẹ Hạ đối với Hạ Tranh mang về.

Thôi được rồi, dù sao Hạ Tranh đã giành được Quán quân, khẳng định cũng phải viết về những phương diện tốt. Ba mẹ cậu tốt xấu gì cũng kể ra rất nhiều chuyện xưa về sự chăm chỉ nỗ lực của Hạ Tranh từ ngày còn nhỏ, thôi phỏng một cái lên là được.

Lúc này chắc chắn sẽ không có kẻ nào lại tuôn ra chuyện xấu của Hạ Tranh.

Coi như muốn bùng nổ cũng bùng nổ không được, Hạ Tranh quá nhu thuận. Cho dù có người nói xấu cậu, cũng chỉ là chê trách cậu quá cứng nhắc, hoặc nghi ngờ cậu đạo đức giả.

Vừa nghe đã thấy sắc mũi ghen tị, căn bản không có cơ hội để mà gây nên sóng gió.

Không thuốc lá không rượu chè không đánh lộn cũng không có bạn gái.

Nhưng lại xuất hiện nữ nhân tự xưng có quan hệ ám muội với Hạ Tranh, kết quả ký giả vô cùng hưng phấn đang chuẩn bị phỏng vấn, thì lại có một đám người lao tới chầm chọc khiêu khích cô nàng.

Hạ Tranh đã từng cùng cô nói chuyện qua chưa? Thực khôi hài.

Hạ Tranh vẫn luôn nhu thuận, chính là do gia trưởng quản nghiêm, tan học xong liền trở về nhà ngay, căn bản không hề la cà bên ngoài. Việc học ở trường trung học trọng điểm rất nặng, coi như có nói thì cũng chỉ nói tới bài vở. Yêu đương gì đó, sẽ có lão sư ngăn chặn.

Nói tới yêu đương, lên đại học mới có thể. Đây là điểm đặc biệt của Đồng minh. Càng là nét đặc sắc được lưu truyền từ Hoa Hạ cổ.

Cô nàng kia thậm chí còn không phải học sinh trường chúng tôi, thực là mắc cười.

Bạn học chân chính của Hạ Tranh đông một câu tây một câu, trong lời nói thể hiện rõ thái độ bao che.

Hạ Tranh ở trường chính là tiểu thiên sứ được rất nhiều người bảo hộ, hiện tại tiểu thiên sứ đã trở thành nam thần của bọn họ rồi, bọn họ phải đứng lên bảo vệ nam thần ở tuyến đầu.

Được thôi, hóa ra tổ chức tà giáo đã sớm tồn tại.

Hạ Tranh cũng không biết bản thân mình lại có nhân khí cao như vậy. Cậu mang theo đặc điểm tính cách từ tiền thế, vốn có một loại khí chất khiến cho tất cả mọi người đều xem cậu là người tốt, không hề có tâm phòng bị với cậu.

Kiếp trước thực lực cậu thấp, nhưng vẫn có thể sống tới khi thọ mệnh thuận theo tự nhiên mà kết thúc, đồng thời được lão tổ tông yêu thích, ra tay giúp cậu chuyển thế, còn ngăn cho cậu hai lần tử kiếp, có thể tưởng tượng cậu biết cách làm người đến thế nào.

Loại tính cách này giúp cậu khi đối đãi với người xung quanh, tựa như cá gặp nước. Tính cách ấy cùng sát ngôn quan sắc đã xâm nhập vào trong cốt tủy, trở thành bản tính của cậu. Dẫn tới đám thanh thiếu niên trẻ tuổi này, nhìn không ra điểm nào không đúng.

Cho dù là người đố kỵ với cậu, không thích cậu, cũng không thể không công nhận, kỳ thực cậu là một người tốt.

Loại ấn tượng tốt này vẫn luôn được tích lũy, thời điểm Hạ Tranh trở thành nam thần, lại thêm một tầng hảo cảm, đám người kia liền biến thành fan nào tàn trung thành của cậu.

Hiên Cảnh vẫn luôn quan sát bình luận trên mạng về Hạ Tranh.

Lúc đầu hẳn chỉ lo liệu có kênh truyền thông vô lương tâm nào bôi đen cậu hay không. Bất quá sau khi nhìn thấy một loạt ngôn luận không hề có tiết tháo “Chỉ cầu một đêm với nam thần” “Nam thần em muốn sinh một tiểu hầu tử cho anh” “Nam thần chúng ta sinh một vườn bách thú a” “Nam thần đẹp trai em không thể khép chân” “Nam thần tôi đã cứng rồi” “Nam thần cậu muốn ướm hay muốn cứng tôi đây đều có thể”, Hiên Cảnh liền nổi giận.

Vị hôn phu chân chính của Hạ Tranh còn ở chỗ này, đám người kia cũng quá kiêu ngạo rồi đi?!

Vì vậy Hiên Cảnh u ám xoa xoa tay lập một tài khoản Face Bo nhỏ, ném ra một tin tức nội bộ.

“Các người đừng có mơ, nghe đồn nam thần đã có vị hôn phu rồi, là chi phúc vi hôn nha.”

Bài đăng này chìm ngấm trong yên lặng.

Hiên Cảnh đen mặt.

Cư nhiên không ai tin hẳn!

Vì vậy hẳn không chút do dự đăng nhập vào tài khoản chính của mình, chuyển phát lại tin này.

Hiên Cảnh tốt xấu gì cũng coi như có chút danh tiếng, chí ít, rất nhiều chiến hữu và đồng học đều quan tâm hẳn, hơn nữa thời gian trước còn lập công, khiến cho quân hàm của hắn trong đám người cùng tuổi, đạt được vị trí coi như không tệ, cho nên fan hâm mộ cũng có tới mấy trăm ngàn.

Tin này vừa được chuyển phát, rốt cục có người đề ý.

“Cái gì? Thực sự đã có hôn ước? Tôi không tin!”

“Khóc lớn! Trời ạ! Lão Thiên trêu đùa tôi! Nam thần đã bị người hái đi mất rồi!”

...

Trong một mảnh gào khóc thảm thiết, rốt cục cũng có người hỏi tới vấn đề then chốt.

“Chẳng lẽ chỉ có mình tôi thắc mắc, vì sao Hiên học trưởng lại chuyển phát cái tin này, lẽ nào...” (Ý bạn này là lẽ nào Hiên Cảnh chính là vị hôn phu trong lời đồn lol)

Hiên Cảnh cười nhạt. Không có lẽ nào gì hết, đó chính là sự thực!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Sau khi Hiên Cảnh công bố rộng rãi chuyện này, rất nhanh liền kết nối tới máy truyền tin của Hạ Tranh.

Hạ Tranh vừa đối phó với đám ký giả, lúc này đang nghỉ ngơi.

Buổi tối cậu còn phải tham gia nghi lễ bế mạc.

“Chúc mừng.” Hiên Cảnh cười nói, “Tôi vốn muốn cùng mọi người trực tiếp chúc mừng em, nhưng bảo an nói phải là thân nhân mới có thể tiến vào hội trường, thực đáng tiếc.”

Hạ Tranh cũng mỉm cười nói: “Cảm ơn. Anh cũng tới hội trường?”

“Đương nhiên, em thi đấu, tôi sao có thể không tới xem?” Hiên Cảnh nói, “Cha mẹ tôi cũng tới.”

“Chú Hiên và dì Vân cũng tới?” Hạ Tranh có chút vui vẻ. Ngoại trừ ba mẹ và ca ca ra, người thân cận nhất với cậu đại khái chính là chú Hiên và dì Vân.

Cậu cùng những thành viên khác của Hạ gia, Phụng gia cũng không quá quen thuộc. Trước khi trọng sinh không biết vì lý do gì, mà nhà bọn họ cũng không liên lạc với những người khác của Hạ gia và Phụng gia.

Trước khi Hạ Tranh trọng sinh chỉ chuyên tâm đề thăng trù nghệ và thực lực bản thân, không quá quan tâm tới chuyện trong nhà. Cho nên cũng không chủ động tìm hiểu về những thân thích khác qua Hạ Viên và Phụng Xu.

Trong mắt Hạ Tranh, những người chưa bao giờ liên hệ với nhà bọn họ, cũng không cần cậu phải chú tâm lưu ý.

“Cha mẹ có thể nào không tới?” Giọng Hiên Cảnh có chút tiếc nuối, “Đáng tiếc tôi còn chưa đủ năng lực, nếu có thể ngồi vào vị trí của giám khảo đặc biệt, được nếm thử món ăn của Tiểu Tranh thì tốt biết mấy.”

Hạ Tranh nói: “Không cần phải trở thành giám khảo, em cũng có thể nấu cho Hiên ca ăn.”

“Ha ha, tôi chỉ đùa chút thôi, em ở trước mặt người khác cũng không nên nói ra lời ấy, đã quên những gì Chris đại sư dạy dỗ rồi sao?” Hiên Cảnh cười nói.

Hạ Tranh nghiêm túc đáp: “Nhớ kỹ.”

Nhưng chú Hiên và dì Vân lại không phải người ngoài. Đương nhiên, Hiên Cảnh cũng đã trở thành bằng hữu rồi.

Sau khi cậu được câu không nói chuyện một lúc, Hiên Cảnh mới dám động tới vấn đề chính: “Tiểu Tranh, tôi hỏi em chuyện này, không biết em có biết không?”

“Chuyện gì?” Nghe Hiên Cảnh bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, Hạ Tranh có chút nghi hoặc. Đã xảy ra sự tình nghiêm trọng khó nói gì rồi sao.

Hiên Cảnh giả bộ bình tĩnh đáp: “Hôn ước giữa hai nhà.”

Hạ Tranh nhíu mày một cái. Thì ra Hiên Cảnh là trong khoảng thời gian này biết tới hôn ước sao? Như vậy kiếp trước cũng thế ư?

Nghe tiếng hít thở bên kia máy truyền tin không chút rối loạn, Hiên Cảnh liền khẳng định suy đoán trong lòng.

Hắn vẫn cho là Hạ Tranh chẳng hay biết gì, dù sao chú Hạ và dì Phụng vẫn luôn cưng chiều Hạ Tranh, loại sự tình bọn họ có thể tự mình giải quyết này sẽ không để cho Hạ Tranh phải bận tâm.

Hiên Cảnh từng thăm dò qua Hạ Khâm và Hạ Ngọc, hai người này thậm chí cũng không biết.

Đương nhiên, Hiên Cảnh dù rất gần gũi với Hạ Viên và Phụng Xu, quan hệ với Hạ Khâm Hạ Ngọc cũng không tệ, nhưng hắn vẫn cảm thấy chỉ ít là trên phương diện nuôi dạy nhi tử của Hạ Viên và Phụng Xu, sai lầm đến có chút thái quá.

Có lẽ vì Hạ gia hiếm khi sinh ra được một hài tử không cường đại, cần được bảo vệ, cho nên người một nhà dâng tràn tình thương, mới rối tung rối bời

lên như thế.

Dưới cái nhìn khách quan của hần, Hạ gia đem mọi sự tình của Hạ Tranh đều xử lý hết, đừng nói tới những chuyện xấu xa, ngay cả một chút phiền toái cũng không để cho Hạ Tranh tao ngộ. Bởi vì lo lắng Hạ Tranh bị thương tổn, nghe được nhân ngôn toái ngữ, ngay cả khách tới thăm hỏi cũng đều chặn lại.

Thậm chí tất cả những người tiếp cận với Hạ Tranh, đều bị Hạ gia lên lút tra xét.

Cách này dường ra người, hoặc là chim hoàng yến, hoặc là một kẻ tâm lý biến thái.

3586382095_9c35210de9

Hần nghĩ bụng, nếu bản thân mình mà ở trong tình cảnh như vậy, có lẽ sẽ phát điên lên mất.

Hơn nữa người Hạ gia mặc dù đối tốt với hần, hai huynh đệ Hạ gia cũng quan hệ tốt với hần, nhưng dù sao đây là chuyện nhà người ta, con trai của người ta, chú Hạ và dì Phượng vẫn luôn cố tình ngăn cản hần và Hạ Tranh tiếp xúc, hần cũng lười quản nhiều như vậy.

Đương nhiên, hiện tại hần mới biết được, chú Hạ dì Phượng ngăn cản hần tiếp xúc với Hạ Tranh, là vì duyên cớ hôn ước. Lo lắng người khác thấy mình và Hạ Tranh đi lại gần gũi, đoán ra hôn ước của Hạ Tranh, sau đó tạo thành thương tổn cho cậu.

Dù sao bản thân mình khi ấy so với Hạ Tranh mà nói, thì ưu tú hơn nhiều lắm. Lại là con trai độc nhất của Hiên gia, ong bướm vây quanh rất nhiều.

Thẳng đến khi hần trông thấy Hạ Tranh, cư nhiên phát hiện Hạ Tranh hoàn toàn bất đồng so với tưởng tượng của hần.

Cho dù được người nhà cưng chiều đến gần như là nịch sát, nhưng Hạ Tranh thế mà vẫn tự mình đánh ra được một tiền đồ thênh thang.

Tính cách tốt, thành tích tốt, nhân duyên tốt, hầu như không ai là không khen ngợi.

Điều này khiến cho Hiên Cảnh có chút tò mò.

Thẳng đến khi Hạ Tranh thể hiện ra thiên phú trừ nghệ phi thường, lại khôi phục tinh thần lực, người Hạ gia mới tỉnh ngộ về thái độ đối xử với Hạ Tranh trong quá khứ, Hiên Cảnh cũng gần gũi với Hạ Tranh hơn.

Hần cảm thấy, bé con này thực có ý tứ.

So với vẻ ngoài nhu thuận mềm yếu, Hạ Tranh trên thực tế lại là một người rất cố chấp và cũng rất có chủ kiến.

Có thể dưới tình huống người nhà không hề hay biết, tự mình học tập thể thuật, lấy danh nghĩa quan sát nguyên liệu nấu ăn mà lén rèn luyện nơi dã ngoại, cuối cùng luyện ra được một thân vũ lực thậm chí không hề thua kém Hạ Khâm.

Thực sự là rất có ý tứ rồi.

Cũng vì cảm thấy rất có ý tứ, liền càng thêm đề ý, kết quả đem chính bản thân hăm sâu.

Hiên Cảnh đối với mắt nhìn người chuẩn xác của mình vẫn có mấy phần tự tin. Hần sau khi chăm chú quan sát Hạ Tranh, cảm thấy Hạ Tranh lúc ở chung với hần luôn có thêm vài phần xa cách và khách khí.

Theo lý thuyết, nhà hần và Hạ gia là thế giao, bản thân lại là bằng hữu của Hạ Khâm, coi như trước kia không thường xuyên gặp gỡ, Hạ Tranh cũng không nên khách khí với mình như vậy.

Hạ Tranh cũng không hề cố ý che giấu loại xa cách và khách khí này.

Chỉ có thể nói, Hạ Tranh đang cố kỵ điều gì.

Suy đi nghĩ lại, phòng chừng cũng chỉ có hôn ước mà thôi.

Hiện tại thăm dò một chút, quả nhiên là vậy.

Khóe miệng Hiên Cảnh nhếch lên một biên độ lớn, lại tiếp tục dùng giọng điệu bình thản mà nói: “Thì ra em đã biết rồi. Bảo sao em đối với tôi khách khí như vậy, nguyên lai là vì tị hiềm a.”

Hạ Tranh chau mày, có chút không rõ Hiên Cảnh đang muốn nói điều gì.

Bất quá mình chỉ còn mấy tháng là sẽ thành niên rồi, có thể giải trừ hôn ước.

“Em biết chuyện hôn ước, hần cũng biết nguyên nhân chúng ta đính hôn nhỉ?” Hiên Cảnh cười nói, “Em biết vì sao chú Hạ và dì Phượng vẫn luôn ngăn cản không cho phép tôi tiếp cận em không? Ngoại trừ chuyện hôn ước, còn vì tôi vốn luôn cảm thấy bọn họ cưng chiều em như vậy là không đúng. Rất nhiều chuyện trong lòng em đều minh bạch, cũng biết nên làm như thế nào. Kết quả tôi đã bị bọn họ ghét bỏ.”

Tại sao đột nhiên lại nói tới chuyện này. Hạ Tranh mê man.

“Em hiện tại nổi danh, những người trước kia bỏ qua em lại bắt đầu coi trọng em.” Hiên Cảnh rốt cục nói vào trọng tâm, “Trong đó những người muốn gả muốn cưới hay chỉ đơn thuần là người muốn câu dẫn em chắc chắn sẽ nhiều hơn. Tôi đã dùng hôn ước giúp em cản vài lớp sóng rồi. Em cũng nên cẩn thận một chút. Tôi nghĩ chuyện này chủ Hạ và dì Phụng phòng chừng cũng sẽ không nói với em đâu. Bọn họ vẫn còn coi em như con nít a! Em cũng đừng giận, họ chỉ là quá yêu thương em, luyến tiếc em trưởng thành mà thôi.”

“Em biết.” Hạ Tranh đương nhiên biết thái độ của ba mẹ và hai vị ca ca nhà mình đối với mình tuyệt không đúng đắn, nếu là một đứa nhỏ chân chính, nói không chừng sẽ bị nuôi thành phế vật.

Thế nhưng cậu không sao hết. Cậu cũng không phải là một đứa nhỏ thực sự, sẽ không bị loại cung chiêu này hủy diệt. Cậu chỉ cần biết ba mẹ rất yêu thương mình, là được rồi.

Dù sao đợi đến khi mình cường đại lên, bọn họ tất sẽ sửa chữa loại thái độ này.

Bất quá cậu đối với Hiên Cảnh lần này vẫn có thiện cảm nhất định.

Dù sao cách làm này của Hiên Cảnh, so với thân nhân lúc trước mà nói, là rất chính xác.

“Hiên ca không muốn em giải trừ hôn ước?” Tuy Hiên Cảnh vòng vo nửa ngày, nhưng Hạ Tranh cũng đã tóm được trọng điểm.

“Có sự tồn tại của hôn ước sẽ thoải mái hơn rất nhiều.” Hiên Cảnh nắm chặt bàn tay, phát hiện bản thân có chút khẩn trương, “Tôi cũng thấy phiền với những người đó, tôi nghĩ em tốt nhất đừng nên giải trừ hôn ước này. Bất quá tôi chẳng phải cũng nên trung cầu ý kiến của em sao? Nếu như Tiểu Tranh của chúng ta đã có người mình thích, hoặc là muốn thử nói chuyện yêu đương, cảm thấy quan hệ hôn ước vướng bận, thì tất nhiên tôi cũng sẽ không cưỡng cầu.”

Hạ Tranh nghe Hiên Cảnh nói xong, trong lòng quả thực hơi dao động một chút.

Kỳ thực nếu không có bóng ma bị sát hại kia, nghe được lời này của Hiên Cảnh, Hạ Tranh khẳng định sẽ không chút do dự mà đáp ứng duy trì hôn ước, thẳng đến khi cả hai không cần phải kéo dài nữa mới thôi.

Hôn ước quả thực có thể chặn lại rất nhiều phiền toái.

Cậu chưa từng trải nghiệm cái thứ gọi là ái tình kia, đối với nó cũng không ôm mong chờ. Cho nên dùng hôn ước ngăn cản đào hoa gì đó, cậu cũng không để bụng.

Nếu quả thật tới thời điểm muốn thành gia lập thất, lại giải trừ sau cũng được.

Tuổi thọ của con người ở thế giới này mặc dù không dài lâu như người tu hành, nhưng cũng không ngắn. Hai mươi lăm tuổi kết hôn không hề ít, mà 250 tuổi mới kết hôn cũng rất bình thường.

Hiện tại Hiên Cảnh nói hẳn không định kết hôn sớm như vậy, muốn dùng hôn ước ngăn chặn phiền phức. Hai người ý tưởng nhất trí, vốn là có thể hợp tác.

Thế nhưng Hạ Tranh bởi vì bị sát hại, có bóng ma trong lòng.

Mặc dù biết việc mình bị giết cùng hôn ước với Hiên Cảnh kỳ thực không liên quan nhiều lắm. Nhưng lại mượn cớ hôn ước, thành ra nghe vào trong tai, ghi tạc vào trong lòng, khiến Hạ Tranh vẫn luôn cảm thấy, cứ duy trì hôn ước, dường như sẽ còn gặp phải nguy hiểm.

“Xin lỗi, để em suy nghĩ một chút.” Hạ Tranh nói.

Cậu đúng là nên ngẫm lại, có muốn để cho khúc mắc kiếp trước chi phối quyết định của bản thân hay không.

“Tôi mới nên nói lời xin lỗi, đột nhiên nhắc tới chuyện này. Bị một đoạn quan hệ trói buộc, không phải ai cũng cảm thấy không vấn đề.” Thanh âm Hiên Cảnh trở nên trầm thấp, chút ý cười ở âm cuối tựa như tiếng vĩ cầm, “Nghĩ ngợi cho thật tốt, nghĩ lễ bề mạt còn phải mệt mỏi thêm một hồi, tôi cúp trước, gặp lại sau.”

“Àn, gặp lại sau.” Tâm tình hơi phiền não của Hạ Tranh đã được biểu hiện ôn nhu khó có được của Hiên Cảnh xoa dịu bớt. Cậu tắt máy truyền tin, ngay ngắn mắt một lúc.

Kỳ thực duy trì hay không duy trì hôn ước cũng không có gì đáng lo, cậu chỉ là thông qua chuyện này phát hiện, việc bị giết vậy mà đã để lại bóng ma sợ hãi trong lòng cậu, khiến cho cậu không tự chủ được lựa chọn một thái độ sống bất đồng với kiếp trước.

Hạ Tranh vẫn luôn cho rằng tuy tu vi của mình kém cỏi, nhưng tâm cảnh vẫn không tệ lắm, lão tổ tông cũng từng khen ngợi qua.

Không nghĩ tới một lần tử vong ngoài ý muốn, vậy mà sinh ra ảnh hưởng lớn như vậy đối với bản thân?

Không chỉ là chuyện hôn ước lần này, mà biểu hiện tích cực của cậu ở căn cứ quân sự cũng thế.

Ngoại trừ để đạt được tư cách đi tới địa phương nguy hiểm săn bắt nguyên liệu nấu ăn, cậu càng muốn được thể hiện bản thân. (?)

Cậu lúc ấy nghĩ, nếu muốn gia nhập quân đội, nếu muốn ở trong quân doanh đạt được vị trí cao.

Nếu muốn trở thành một cơ giáp sư lợi hại.

“... Minh tại sao phải tòng quân, làm chiến sĩ cơ giáp, phấn đấu trở thành Tướng quân cơ chứ.” Hạ Tranh nhéo nhéo mi tâm. Nguyên vọng duy nhất của cậu chẳng phải là đạt được trù nghệ đỉnh phong sao? Cơ giáp chỉ là thủ đoạn bảo vệ bản thân, mà không phải chức nghiệp chính của cậu a.

... Hiên Cảnh sau khi tắt máy truyền tin, liền thở ra một hơi thật dài. Từ trong gương trông thấy chính mình đã toát mồ hôi lạnh, Hiên Cảnh không khỏi cười khổ.

Thời điểm chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, hắn cũng không có khăn trường như vậy.

Nói không chừng cảm tình của hắn đối với bé con này so với chính mình nghĩ còn sâu sắc hơn.

Hiên Cảnh lại nổi máy với Vân Mân, cho nàng biết, mình đã giải quyết ổn thỏa bên phía Hạ Tranh rồi.

Kế tiếp, phải do bọn họ thương lượng với Hạ gia, để cho Hạ gia cũng đứng về phía mình.

Muốn cướp Hạ Tranh đi, người Hạ gia chắc chắn sẽ không dễ dàng nhả ra như vậy. Nhưng đưa ra lí do duy trì hôn ước, nhằm thay Hạ Tranh ngăn cản phiền phức, chắc hẳn bọn họ sẽ không cự tuyệt.

Chỉ là người Hạ gia hiện tại đã bắt đầu coi trọng ý kiến của Hạ Tranh. Cho nên Hiên Cảnh phải làm công tác tư tưởng với Hạ Tranh trước, sau đó mới quay lại đột phá từ phía Hạ gia.

Mặc dù không có hôn ước, hắn vẫn có thể theo đuổi người ta như cũ. Nhưng có một tầng quan hệ hôn ước này thay hắn ngăn trở tình địch, vì sao lại không cần?

Nói yêu đương, cũng phải có chút tâm cơ a.

Vân Mân và Hiên Huy đối với chuyện này, vẫn rất ấn ý với Hiên Cảnh. Hiên Cảnh vừa nói, bậc làm cha mẹ đã hiểu ý.

Ngay sau đó, thời điểm Hạ Tranh còn đang suy tư về bóng ma trong lòng, Hiên gia đã cùng Hạ gia bắt đầu tiến hành một hồi giao phong không thấy máu.

Cuối cùng Hiên gia giành chiến thắng.

Hạ gia đồng ý dưới tình huống Hạ Tranh chấp thuận, bảo trì quan hệ hôn ước này.

Bọn họ sẽ đem lợi hại nói rõ cho Hạ Tranh.

Còn Hiên Cảnh có thể lấy quan hệ hôn ước mà ngăn cản Hạ Tranh yêu đương với người khác hay không, bọn họ cho rằng chưa chắc đã dễ dàng như vậy.

Người Hạ gia cũng đã phát hiện, Hạ Tranh so với tướng tượng của bọn họ còn có chủ kiến hơn, muốn chiếm được tâm Tiểu Tranh nhà mình, không hề dễ.

Bọn họ rất vui lòng ngồi xem Hiên Cảnh không ngừng gặp phải trắc trở.

Cho dù có thành công, thì tuy trong lòng chắc sẽ hơi khó chịu, nhưng Hiên Cảnh cũng không phải là một lựa chọn tồi.

Đương nhiên, lần đầu tiên biết tới tiêu đệ đệ nhà mình có hôn ước, Hạ Khâm và Hạ Ngọc đều sợ đến ngất người. Hai huynh đệ chìm trong trạng thái hóa đá đã lâu mà vẫn chưa tỉnh thần.

Đợi khi hai người rốt cục bình thường trở lại, Hạ Ngọc bắt đầu ngồi xổm trong góc nhà vẽ vòng tròn, lẩm bẩm “Minh thật ngu xuẩn mình cứ nhiên đề cho hai người bọn họ đơn độc ở chung lâu như vậy”, cả người như rơi vào trong mưa dầm kéo dài. Mà Hạ Khâm thì tiến nhập trạng thái phần nộ, vọt thẳng về phòng mình (hai người ở chung một gian), cùng Hiên Cảnh hảo hảo so tài một phen.

Đối với công kích của anh vợ tương lai, Hiên Cảnh quyết định...

Khụ khụ, đánh lại.

Dù có phản kích hay không, thái độ của Hạ Khâm cũng sẽ không thay đổi, chẳng bằng trước hết đánh cho tâm phục khẩu phục rồi lại nói.

Sau khi Hạ Tranh lấy thân phận vô địch tham gia nghi lễ bế mạc, thời điểm gặp lại người nhà, lại không thấy chú Hiền và dì Vân lúc trước vẫn còn ở cùng ba mẹ.

“Chú Hiền dì Vân của con có chút chuyện, đều trở về Hoa Đô Tinh trước rồi.” Phụng Xu ôm con ngoan của mình, sau đó cầm cúp của con trai hôn một cái, “Hai ca ca con và Hiền Cảnh cũng cùng nhau trở về.”

Hạ Khâm và Hạ Ngọc vẫn còn chưa thoát khỏi đả kích, Phụng Xu dứt khoát đem người đuổi đi.

Còn Hiền gia, quả thực là có việc.

Hạ Tranh lần này đã thực sự nổi danh, trở lại Hoa Đô Tinh cũng không thể bình tĩnh như trước nữa. Phụng Xu và Hạ Viên chỉ tin nhiệm mỗi phu thê Hiền gia, so với thân nhân của mình còn tin tưởng hơn, cho nên để bọn họ trở về trước hỗ trợ xử lý một ít ruồi nhặng.

Mặc dù phần lớn thời gian, bọn họ đều sẽ để cho Hạ Tranh tự lập. Nhưng có thể làm chút chuyện giúp Hạ Tranh sống được thoải mái hơn, bậc làm ba làm mẹ sao lại không làm?

“Tiểu Tranh, ba mẹ có chuyện muốn nói với con.” Hai vợ chồng cùng Hạ Tranh thân thiết trong chốc lát, mới liếc nhau một cái, mặt mang áy náy cất lời.

Hạ Tranh nhú mày.

Mới vừa nói rõ với Hiền Cảnh xong, hiện tại ba mẹ cũng muốn ngả bài sao?

... Vì gấp gáp chuẩn bị cho kì thi thực tiễn trước khi nhập học, Hạ Tranh chỉ cùng Chris trò chuyện một lần, sau đó vội vã theo ba mẹ trở về. Các tuyển thủ khác cậu cũng không có thời gian giao lưu làm quen.

Trên tinh hạm, Hạ Tranh nằm nhoài ra giường, nhìn cảnh sắc xinh đẹp của tinh không bên ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại những lời ba mẹ đã nói với mình.

Hạ Viên và Phụng Xu giải bày, cũng không chỉ có mỗi chuyện hôn ước này.

Mà còn rất nhiều sự tình trong đó nữa. Bao gồm cả chuyện xưa về Hạ gia và Phụng gia mà cậu chưa từng nghe qua.

Mỗi một đại gia tộc, đều có nhiều chuyện không tốt đẹp như vậy.

Hạ Viên và Phụng Xu cũng không tính là “con cháu” của hai gia tộc, bọn họ thậm chí đều là cô nhi.

Cha mẹ Hạ Viên và cha mẹ Phụng Xu là chiến hữu, bọn họ cùng nhau làm một nhiệm vụ, cùng nhau hi sinh vì nhiệm vụ, lưu lại hai hài tử mới tròn mười ba tuổi.

Hài tử mười ba tuổi đã hiểu chuyện, không có khả năng được người thu dưỡng. May mà ông bà của cả hai thân thể đều còn khỏe mạnh, cho nên bọn họ được nuôi bên người ông bà.

Thời điểm qua đời thì cha mẹ của Hạ Viên và Phụng Xu tuổi không lớn lắm, địa vị cũng không cao, cho nên Hạ Viên và Phụng Xu tự nhiên cũng không có vị thế. Quan hệ giữa bọn họ và thân thích khác lại khá xa lạ, cho nên cũng không có giao tình gì.

Thẳng đến khi cả hai cùng ở trong quân đội bộc lộ tài năng, Phụng Xu ở phương diện nghiên cứu rực rỡ quang huy, mà Hạ Viên thì trở thành Tướng quân, hai người bọn họ ở trong gia tộc mới dần dần có được địa vị.

Bất quá loại địa vị này bọn họ cũng không cần. Khi còn bé bị đối đãi lạnh nhạt, khiến cho hai người đối với gia tộc không có bất cứ cảm tình gì.

Cho dù người giám hộ của bọn họ, là ông bà, cũng quan tâm những tôn tử tôn nữ khác hơn hẳn, không đặc biệt chiều cố Hạ Viên và Phụng Xu. Hạ Viên Phụng Xu vẫn luôn trụ ở trong trường, ít khi bồi bên người ông bà.

Hai người kể từ lúc bắt đầu, vẫn luôn nương tựa lẫn nhau mà lớn lên. Cũng kể từ lúc đó, mới quen biết Hiền Huy và Vân Mân, hai người bạn có thân phận địa vị bất đồng với bọn, cuối cùng lại trở thành bằng hữu vào sinh ra tử.

“Tuy không có tình cảm gì, nhưng vẫn cần phải cho nhau mặt mũi.” Phụng Xu nói, “Giữa đồng tộc, tốt xấu gì cũng khá hơn so với ngoại nhân. Bất quá, tất cả đều thay đổi trước khi con được sinh ra.”

Khi đó vừa lúc ban lãnh đạo Liên minh thay nhiệm kỳ mới, gia chủ Hạ gia và Hạ Viên không may đứng ở chiến tuyến bất đồng.

Hạ gia tất nhiên phải chống đỡ cho gia chủ, đồng thời yêu cầu Hạ Viên đổi phe phái. Nhưng Hạ Viên và người mà Hạ gia ủng hộ quan hệ không tốt, cũng không đồng ý với tư tưởng lãnh đạo của bên kia. Bên hẳn còn có lão sư và chiến hữu mà mình tín nhiệm, đương nhiên không có khả năng thay đổi.

Ban lãnh đạo Liên minh cứ mười năm lại tuyển cử một lần, thất bại lần này thì lần sau quay lại, theo lý hẳn sẽ không kết thành thâm thù đại hận gì, cùng lắm thì người Hạ gia khó chịu trong lòng mà thôi. Nhưng nếu phe Hạ Viên chiến thắng, bọn họ coi như khó chịu, cũng phải cùng Hạ Viên làm tốt quan

hệ.

Nhưng hết lần này tới lần khác hai đứa con một nam một nữ của chủ nhân Hạ gia đều có chút ương ngạnh, cố tình hạ độc thủ với Phụng Xu đang mang thai, hại nàng suýt thì sinh non, hài tử được bảo toàn, vẫn bị mắc phải chứng tinh thần lực cổ hóa.

Một nam một nữ kia cũng không thực sự muốn độc chết Phụng Xu, chỉ muốn cho nàng một bài học.

Mà hài tử chưa đủ tháng dù có bị sảy, cũng không tính là tội giết người.

Nhưng chuyện này, vẫn phải chịu tội đầu độc.

Hạ Viên và Phụng Xu đều giận điên lên, muốn cho bản thân, cho hài tử một cái công đạo. Người Hạ gia đương nhiên muốn bảo vệ đôi nam nữ kia.

Cuối cùng người Phụng gia cũng ra mặt, nói Phụng Xu không phải là chưa bị làm sao ư, hài tử chẳng phải vẫn còn đầy thai, coi như không có tinh thần lực thì cũng có sao. Nếu không tạo thành hậu quả nghiêm trọng, hà tất phải truy cứu. Hài tử còn nhỏ, không hiểu chuyện, chỉ đùa giỡn mà thôi, cũng không phải là cố ý.

Hạ Viên và Phụng Xu nghe được thì đều muốn thổ huyết.

Cặp anh em sinh đôi kia đã mười bảy rồi, còn có thể coi là hài tử?

Mới là hài tử đã có thể hạ độc phụ nữ có thai, trưởng thành còn không biết sẽ điên rồ đến mức nào.

Nhưng dù có truy cứu tiếp, hai người này cũng chỉ bị giam giữ mấy năm là cùng, nói không chừng còn có thể hoãn thi hành xử phạt, khó có thể giải trừ mối hận trong lòng Hạ Viên và Phụng Xu.

Bọn họ liền rút đơn kiện, chuyển sang đánh vào dư luận. Nói thẳng bản thân bị bức bách, bị cái đạo lý “cô và con cô còn chưa chết cơ mà” ép phải rút lại tố tụng, càng càng thêm cường điệu, vẫn còn là vị thành niên đã điên rồ như vậy, sau này lớn lên còn không biết sẽ táng tận thiên lương như thế nào, đem thanh danh đôi song bào thai kia triệt để bôi đen, ngay cả cha mẹ của bọn chúng cũng lòi ra.

Sự việc kết thúc, người mà Hạ Viên và Phụng Xu ủng hộ được bầu chọn. Mà người được Hạ gia ủng hộ thì vì vụ việc này, mà bị dân chúng sâu sắc căm ghét, dân ý thấp đến trình độ khó có thể tưởng tượng. Đảng phái sau lưng bọn họ dù có muốn mười năm sau thượng đài một lần nữa, cũng sẽ không tìm gia chủ Hạ gia làm phát ngôn viên.

Còn lãnh đạo mà Hạ Viên bọn họ ủng hộ, nhiệm kỳ này đã là nhiệm kỳ thứ hai liên tiếp, ngược lại dân ý rất cao, đoán chừng lần sau nữa cũng có thể liên nhiệm.

Một lần tuyên cử ban lãnh đạo, dài nhất có thể nắm quyền trong mười nhiệm kỳ liên tiếp, tức là một trăm năm,

Sau chuyện này, bọn họ và Hạ gia xem như triệt để xé rách da mặt. Mà Phụng gia thiên vị, cũng khiến cho Phụng Xu hoàn toàn chết tâm.

“Khi đó tuy hai chúng ta giành được phần thắng, nhưng thế lực Hạ gia và Phụng gia cũng không phải thứ hai chúng ta có thể chống lại. Hạ Khâm và Hạ Ngọc còn có thể tự mình xông ra một mảnh thiên địa.” Phụng Xu nói tới chuyện năm đó, liền không nhịn được dựa vào vai Hạ Viên yên lặng rơi lệ, “Nhưng con thì phải làm sao bây giờ? Bất đắc dĩ, chúng ta phải cầu cạnh chú Hiền và dì Vân của con, cho con và Hiền Cảnh đính hôn. Hiền gia căn bản là do chú Hiền làm chủ, dì Vân của con cũng rất được sủng ái. Đính hôn với con một của bọn họ, chỉ ít cũng đại biểu thái độ của hai nhà bọn họ. Xin lỗi, Tiểu Tranh... Ba mẹ cũng không muốn dùng cọc hôn ước này trói buộc con, nhưng khi ấy thực sự là không còn biện pháp nào khác.”

Hiện tại địa vị của bọn họ đã càng thêm vững chắc, Hạ Khâm dần có thể gánh vác trọng trách, biểu hiện của Hạ Ngọc ở trường cũng không tệ. Khiến cho người ta kinh ngạc nhất lại là Hạ Tranh, chẳng những khôi phục tinh thần lực – mà coi như không có tinh thần lực, mới ở tuổi vị thành niên đã sở hữu thực lực chuẩn ngũ tinh trừ sư, để cho toàn bộ Liên minh phải chú mục.

Chỉ cần thế hệ này trưởng thành, bọn họ cũng chẳng sợ Hạ gia và Phụng gia địa vị ở trong chính giới mấy năm nay vốn đã không thể so với lúc trước. Trên thực tế Hạ gia và Phụng gia cũng đã đưa ra cảnh ô-liu với bọn họ.

Tuy vẫn còn thù hận, nhưng dù sao đây cũng là hiện thực, sau khi Hạ Viên và Phụng Xu thấy Hạ gia và Phụng gia nhượng bộ, vẫn sẽ cùng hai gia tộc hòa giải – dù không có khả năng kết thêm một bằng hữu, tốt xấu gì cũng sẽ giảm đi một địch nhân. Bọn họ và những người khác của Hạ gia, Phụng gia cũng không phải là tử địch.

Chỉ là trải qua sự kiện kia, vẫn sẽ có tử địch tồn tại. Dù không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng ác tâm còn khiến người ta phải chán ghét hơn cả cái chết.

Hạ Tranh tuổi còn nhỏ, địa vị chưa đủ cao, nói không chừng sẽ gặp phải chuyện gì đó.

Cho nên hôn ước, không chỉ nhằm ngăn cản đám người để mắt tới Hạ Tranh, mà còn ngăn cản những kẻ rắp tâm bắt lương này.

“Cuối cùng vẫn phải nhìn thêm một đoạn thời gian nữa sao?” Hạ Tranh thở dài.

Biết được chân tướng của nhà mình, tựa hồ so với đời trước bản thân an ổn núp dưới cánh chim của ba mẹ lại càng không được bình yên a.

Chương 35

Thời điểm Hạ Tranh còn đang đau đầu với những vấn đề triết học như tính toán cho tương lai, hay suy ngẫm thái độ sống về sau, thì độ nóng của cậu trên mạng lại đang liên tục tăng cao.

Sau khi Hạ Tranh giành được Quán quân, danh vọng theo đó tăng lên, vô luận là giám khảo vòng loại hay vòng thi chung kết đều đánh giá món ăn của Hạ Tranh vô cùng cao, đồng thời còn tiến hành bình luận chi tiết từng món.

Sau đó Face Bo của họ ngập tràn bình luận.

“(¬¬) nước miếng, ngon không chịu nổi a.”

“(¬¬) nước miếng, tôi thừa nhận, quả thực là ngon không tưởng a.”

“(¬¬) nước miếng, câu hình dung này, thật là khoa trương, nhưng vì sao bản thân tôi cũng muốn chảy nước miếng.”

“(¬¬) nước miếng, chỗ này của tôi đang là đêm khuya...”

“(¬¬) nước miếng, đêm khuya + 1...”

“(¬¬) nước miếng, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng tôi tới để bảo trì đội ngũ.”

“(¬¬) nước miếng, bảo trì đội ngũ + 1”

...

Theo sau các giám khảo, một số mỹ thực đại sư cũng ở trên trang cá nhân của mình công khai bày tỏ tán thưởng đối với Hạ Tranh, trong đó Face Bo của Chris đại sư được người ta quan tâm nhiều nhất.

Tháp kẹo ngàn tầng của Hạ Tranh trong vòng thi hữu nghị, đã cho khán giả một ấn tượng khác sâu.

Theo lời giám khảo, trong đó có một loại hương vị tựa như kẹo hoa hòe.

Chris phát tin xác nhận chuyện này.

“Ta và Hạ Tiểu Tranh gặp gỡ ở Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh, chúng ta trải qua một tháng ngắn ngủi, trao đổi rất nhiều về kinh nghiệm trù nghệ. Ta rất mong chờ ngày mà Hạ Tranh có thể phát huy ổn định kỹ thuật chế biến kẹo hoa hòe.”

Đám fan hâm mộ biểu thị thần tượng của mình so với tưởng tượng còn ngu ngốc hơn, bèn nhao nhao chấn kinh.

“Hạ Tranh đại đại (Nguyên tác: 大大) nhà ta đã có thể cùng mỹ thực đại sư vui vẻ trao đổi rồi sao? Gàò khóc-ing vậy sau này chẳng phải là không thể hô đại đại nữa vì đã quá vĩ đại rồi sao.”

“Thế nên kêu là gì bây giờ?”

“Đại đại đại!”

“Lầu trên đại lượn!”

“Kẹo cao su đại đại!”

“Sữa rửa mặt đại đại!”

“... o_O Lầu trên có vật ấy?”

“Kêu đại thăm a!!”

“- _ lầu trên...”

“o(∩_∩)o lầu trên trên...”

“~o(>_<)o~ tay run, ý tôi là, kêu bằng đại thần!”

“Này thì còn được. Bất quá đại đại hiện nay còn chưa phải là đại thần a. Chris đại sư gọi cậu ấy là Tiểu Tranh, chúng ta cũng nên gọi cậu ấy là Hạ tiểu thần!!”

“Tiểu thần...”

“Lâu trên đại lục!”

...

Được rồi, tuy là rất náo nhiệt, thế nhưng dường như tất cả mọi người đều vô tình hữu ý bỏ quên một yếu tố nóng bỏng vô cùng trọng yếu.

Vị hôn phu vừa được khai quật đầu mắt rồi?

Không có, ai cũng không thấy.

Cũng khó trách, dù sao hiện tại Hạ Tranh còn phải mấy tháng nữa mới thành niên, tuy đã có chút khí khái nam tử hán, nhưng nói cho cùng, vẫn được người coi như tiểu hài tử mà đối đãi. Tuy người ái mộ vô vàn, nhưng đều là fan mẹ ruột fan cha ruột fan ca ca, fan tỷ tỷ, fan nam nữ bằng hữu cũng không nhiều.

Cho nên tin nóng lần này tạm thời lạnh xuống, chờ lần khác Hạ Tranh lộ diện.

Thời điểm Hạ Tranh xuống khỏi tinh hạm, trên phi trường đã có rất nhiều truyền thông và người hâm mộ đứng đợi.

Hạ Tranh là dân bản địa Hoa Đô Tinh, cậu ở tỉnh vực Liên minh đoạt được giải thưởng cao như vậy, thân hương phụ lão sao có thể không tới chúc mừng một câu?

Đây chính là Quán quân chung cuộc của cả Liên minh nha!

Lực lượng bảo vệ phi trường Hoa Đô Tinh rất mạnh, lần này tuy đã nhượng bộ, để mọi người tới tiếp đón tinh hạm, nhưng trật tự thì vẫn phải tuân theo an bài.

Đã từng có một nhóm ngôi sao từ Cao Ly Tinh tới Hoa Đô Tinh trình diễn, kết quả công ty nghệ thuật vì bọn họ tạo thế, kích động một đám fan náo tàn trừng kích đội ngũ bảo an ở phi trường, để tạo nên thanh thế vô cùng nổi tiếng cho đám minh tinh.

Kết quả cảnh sát phòng chống bạo lực xuất động, đem đám fan gây chuyện này bắt lại, vị thành niên thì mời giám hộ tới chuộc người, trưởng thành cũng mời thân nhân tới chuộc người, tất cả những cá nhân tham gia vụ việc đều bị ghi tên vào sổ đen, phát hành trên bản tin Liên minh, cũng công khai tuyên bố trên trang chủ của phi trường, cấm những người có tên trong danh sách đen tiến nhập sân bay Hoa Đô trong vòng một năm.

Mặt khác sau khi nắm được chứng cứ công ty nghệ thuật cố tình kích động người hâm mộ, chính phủ Hoa Đô Tinh cũng viết giấy phạt một khoản tiền khổng lồ, đồng thời còn cấp giấy phạt cho bên đoàn thể mời nhóm minh tinh này tới biểu diễn – đây cũng là vì cách tổ chức của mấy người không hiệu quả.

Chính phủ Hoa Đô Tinh còn trưng cầu ý kiến người dân, đối với những kẻ vi phạm trật tự xã hội này, để tránh loại hành vi bôi đen Hoa Đô Tinh, có nên hạn chế người ngoài nhập cảnh hay không.

Tuy fan hâm mộ rất náo tàn, nhưng cũng không chiếm đa số, rất nhanh thì số phiếu bầu cho “Hạn chế nhập cảnh” đã vượt quá 50%.

Chính phủ Hoa Đô Tinh vô cùng cao hứng ban hành chế lệnh – đương nhiên, lần này các người tới rồi thì cứ trình diễn đi, diễn xong lần ngay, cho mấy người chế lệnh kéo dài mười năm, mười năm này hảo hảo thanh tỉnh lại a!

Hoa Đô Tinh là thủ đô Đông minh lại hạn chế các người tiến nhập, các người làm khách qua đường có vui không nè? (?)

Đám fan hâm mộ khóc đến thiên hôn địa ám, nhóm minh tinh thì tập thể lệ rơi đầy mặt.

Nhưng cũng phải chịu.

Sau khi vụ gièm pha này được công bố toàn bộ tỉnh vực, đoàn thể ngôi sao kia vì hành vi của công ty kinh doanh náo tàn và fan hâm mộ náo tàn mà bị phạt tiền, hơn nữa rất nhiều tinh cầu cũng không muốn người như vậy tiến nhập, có mời diễn cũng không mời bọn họ, rất nhanh, danh tiếng của bọn họ liền rớt xuống ngàn trượng, sau đó chỉ có thể dựa vào một đám náo tàn đến chết cũng không thay đổi để duy trì cảm giác tồn tại.

Lần này đã có tiền lệ, nên nhóm người ái mộ rất ngoan ngoãn. Cho dù là náo tàn, cũng biết phải tuân theo quy củ, đảm bảo trật tự.

Còn fan thực sự náo tàn hoặc anti giả dạng náo tàn, chưa kịp nháo loạn, đã bị những người hâm mộ khác trấn áp rồi.

Đám bêu xấu đại đại nhà chúng tôi, đánh chết mấy người.

Từ đó về sau chất lượng người hâm mộ ở Hoa Đô Tinh đạt tới trình độ tối cao toàn Đông minh.

Dưới điều kiện tiên quyết này, tuy có rất nhiều người tới nghênh tiếp Hạ Tranh, nhưng trật tự lại phi thường tốt, khiến cho Hạ Tranh có một loại ảo giác mình đang được nhân viên chính phủ tổ chức chào đón.

Kiếp trước và kiếp này, Hạ Tranh đều là lần đầu tiên gặp được loại chuyện này.

Mặc dù sinh tiền cậu cũng giành được Quán quân, nhưng người nhà hẳn đã lường trước tình huống này, sợ dọa tới cậu, cho nên cậu được trực tiếp đưa đi nghỉ phép ở một tỉnh cầu nhỏ (khi đó cậu cũng không thi vào quân giáo Hoa Đô, không cần về trước để tham gia khảo hạch thực tiễn).

Mà trước khi cậu trọng sinh cũng không cao điệu như hiện tại, tuy thu được vị trí Quán quân, nhưng khi ấy cũng không sở hữu thực lực ngũ tinh. Hơn nữa bình thường bất hiển sơn bất lộ thủy, không ở căn cứ quân sự đánh ra danh tiếng, tự nhiên cũng không có nhân khí khoa trương như vậy.

So với hiện tại mặc danh kì diệu được thần tượng hóa, Hạ Tranh trước khi trọng sinh quả thực là một “Nhân viên kỹ thuật” khiêm tốn.

Đại sư của tất cả các ngành nghề, đi tới địa phương nào, mà không được quần chúng nơi đó chủ động nghênh tiếp.

Cho nên Hạ Tranh bị giật mình.

Đám người ái mộ bắt gặp đáng về bị dọa sợ của cậu.

Bọn họ cảm thấy mình bị mạnh đến tận cùng.

Bộ đáng hai mắt tròn miệng nhỏ khẽ nhếch thần tình khản trương không biết nên làm cái gì này, chu choa, manh chết lão nương rồi! Mau nhào vào trong lòng tôi đi!

Vì vậy “Hạ Tiểu Tranh cậu thực lợi hại” lập tức biến thành “Hạ Tiểu Tranh cậu thực đáng yêu”, fan hâm mộ thét chói tai làm cho Hạ Tranh nhin không được hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó yên lặng trốn tới phía sau ba mẹ.

Hạ Viên cùng Phượng Xu ngẩng đầu ưỡn ngực che trước mặt con trai, hướng về phía người ái mộ xung quanh mà mỉm cười.

Lúc này quản lí sân bay phi thường đúng lúc đưa tới một chiếc loa lớn.

Hạ Viên là trụ cột trong nhà, là đại gia trưởng, muốn hưởng lạc sau cùng, trước hết phải chịu khổ, trọng trách giao lưu cùng những người hâm mộ này liền giao cho hắn.

Cụ phát ngôn viên của bản tin Liên minh dùng thanh âm hùng hậu nói: “Cảm ơn sự mến mộ của mọi người đối với Tiểu Tranh. Nhưng chắc mọi người cũng thấy, Tiểu Tranh da mặt mỏng, hiện tại nếu có kẻ dắt, khẳng định sẽ hận không thể trốn ngay xuống dưới. Chúng ta đừng nên hù dọa nó, để cho nó an an bình bình về nhà nhé.”

Lời nói hóm hình không tương xứng với vẻ ngoài nghiêm túc của Hạ Viên vừa vang lên, nhóm fan hâm mộ đã cười vang.

“Hạ Tiểu Tranh đừng sợ, chúng tôi sẽ tách ra một con đường, để cậu có thể bình an về tới nhà!”

Hạ Tranh yên lặng cọt tới bên người Hạ Viên, dè dặt nói vào loa: “Cảm tạ...”

Sau đó bộ dáng đáng thương lại đáng yêu vô cùng nhìn về phía các fan cha ruột mẹ ruột ca ruột tỷ ruột.

Ôi, Hạ Tiểu Tranh của chúng ta sao lại đáng yêu đến vậy kia chứ?

Hạ Tranh lần đầu tiên có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Sao lại trở nên đáng sợ thế này? Tựa như đang đối mặt với một đám quái thú mắt lóe lục quang.

Thời điểm Hiên Cảnh tới phi trường đón người, liền bắt gặp đáng về sợ hãi không thôi của Hạ Tranh. Hắn giúp ba mẹ Hạ đặt hành lí vào sau xe, chờ mấy người trở về Hạ gia.

“Cha mẹ đã bày xong tiệc lớn đón chờ. Mặc dù không bằng Tiểu Tranh, nhưng tay nghề cũng không tệ lắm.” Hiên Cảnh nói, “Hạ Khâm và Hạ Ngọc chẳng biết bị chuyện gì đã kích, gần đây vẫn không có tâm trạng. Tiểu Tranh em trở về nhớ khuyên giải bọn họ một chút.”

Hạ Viên và Phượng Xu nhin không được quảng cho Hiên Cảnh một cái liếc mắt.

Đã kích cái gì? Còn không phải là vì hôn ước giữa hắn và Hạ Tranh.

Hạ Tranh lúc này vẫn còn hơi hoảng hốt bất định: “Những người kia là xảy ra chuyện gì? Em cảm thấy... có chút đáng sợ.”

“Đều là những người yêu thích em a.” Hiền Cảnh cố lò đi một tia ghen tị xẹt qua trong lòng. “Đây chẳng phải là chuyện tốt sao? Về sau ai khi dễ em, những fan hâm mộ này sẽ xé xác bọn họ.”

Hạ Tranh không còn lời nào để nói: “Vì sao một trù sư như em lại có fan hâm mộ?”

“Bởi vì đáng đáp em khá ái.”

Hạ Tranh càng cạn lời: “Làm ơn đừng dùng loại tính từ khá ái dành cho trẻ con này với em, em đã trưởng thành rồi.”

“Còn kém mấy tháng.”

“Khụ khụ.” Phurong Xu ho khan vài tiếng, cắt đứt đối thoại của hai người. Dù đã nói sẽ không ngăn cản Hiền Cảnh theo đuổi, nhưng nhìn hai người trêu đùa, sao có thể cam lòng. Bọn chúng rút cục từ lúc nào bắt đầu trở nên thân thuộc như vậy? (Hạ Ngọc lặng lẽ rùng mình một cái).

“Hào hào tổ chức đám fan hâm mộ này, nói không chừng sẽ có tác dụng lớn.” Đã từng làm phát ngôn viên, Hạ Viên hiểu rất rõ sức mạnh của dư luận.

Hạ Tranh như có điều suy nghĩ. Cậu trầm mặc một lát, rồi nói: “Đã biết, ba, con sẽ điều chỉnh tâm tính.”

Tuy cậu không phải, nhưng kiếp trước trong sư môn cũng có rất nhiều nhân vật “vạn người mê”, càng có lắm kẻ lợi dụng sự nổi tiếng của mình để kéo tới nhiều thành viên nòng cốt, tích lũy lực lượng cường đại.

Cậu đối với địa vị bản thân vẫn không cam lòng. Vẫn luôn một mực yên lặng học tập, chờ đợi chính mình cũng có một ngày như vậy.

Hiện tại chẳng phải là thời điểm lấy ra dùng sao?

Hiện tại cậu cũng sẽ là nhân vật đứng trên đỉnh phong, cùng kiếp trước đã hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Hạ Tranh đứng trước cổng lớn trường quân đội Hoa Đô Tinh, thở dài một hơi.

Đã qua lâu như vậy rồi, cậu cũng đã nhập học, mà hai vị ca ca vẫn chưa thoát khỏi đả kích.

Vốn là ba người Hạ Khâm, Hạ Ngọc và Hiền Cảnh cùng đưa Hạ Tranh tới nhập học, kết quả nói nói một hồi liền đánh lộn, trùng hợp bị lão sư của Hạ Khâm và Hiền Cảnh bắt gặp, xách đi nghe giáo huấn.

Chỉ còn lại Hạ Ngọc mặt ủ mày ê theo sau Hạ Tranh như một u linh.

“Anh, đi báo danh trước à?” Hạ Tranh dè dặt hỏi.

Hạ Ngọc hé miệng, linh hồn màu xám tro từ đó xông thẳng ra ngoài.

Hạ Tranh: “...”

“Tiểu Tranh?” Ninh Quân kinh ngạc kêu lên.

“Ninh Quân.” Hạ Tranh trông thấy người quen, liền lộ ra một nụ cười, “Chẳng phải cậu nói đang có việc bận sao?” (*)

(*) Vốn là Ninh Quân lớn hơn Hạ Tranh một tuổi, nhưng mình thích để xưng hô cậu-tôi ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

“Vừa làm xong rồi, liền thử xem có khả năng gặp được cậu hay không, đang muốn gọi cho cậu thì đã thấy người rồi.” Ninh Quân cảm lấy bực nhỏ trên tay Hạ Tranh, lại nhìn Hạ Ngọc linh hồn xuất khiếu, đang lôi kéo một rương hành lý lớn, “Hạ Ngọc làm sao vậy?”

“... Tôi cũng không biết.” Cũng không thể nói ca ca còn chưa tỉnh lại từ trong đả kích vì tôi có hôn ước đi!

“Hạ Ngọc, hoàn hồn.” Ninh Quân vỗ một phát vào ót Hạ Ngọc.

Hạ Tranh chớp chớp mắt. Lẽ nào nhị ca nhà mình và Ninh Quân có giao tình?

“Tiểu Ninh Từ...” Hạ Ngọc cuối cùng cũng đem linh hồn nhồi nhét trở lại trong thân thể, lộ ra một biểu tình thê thảm nửa như khóc nửa như cười.

“... Còn kêu Tiểu Ninh Từ nữa tôi sẽ đánh anh.” Khuôn mặt Ninh Quân lập tức đen sì.

“Ninh Quân, cậu và nhị ca quen nhau?” Hạ Tranh hiểu kì hỏi.

Kể từ sau khi cậu và Ninh Quân trao đổi thông tin liên lạc, thi thoảng cũng trò chuyện với nhau, nhưng Ninh Quân chưa bao giờ nói qua sự tình gì về nhị ca.

Nhị ca ở nhà cũng chưa từng nhắc tới Ninh Quân.

“Học sinh hệ cơ giáp và hệ chế tạo cơ giáp kết thành đồng bạn hợp tác để hoàn thành các bài kiểm tra.” Ninh Quân cười nói, “Sau khi quen biết với cậu, nhị ca cậu liên tục tới tôi làm hợp tác, mỗi ngày đều thao thao bất tuyệt cậu có bao nhiêu khả ái bao nhiêu nhu thuận. Nhưng lại sợ tôi lộ ra khiến anh ta mất mặt, nên không cho phép tôi nói với cậu chuyện hợp tác này.”

Nhưng mà cậu hiện tại đã nói ra rồi... Hạ Tranh im lặng.

“Tiểu Ninh Từ... Đã bảo sẽ không nói cơ mà?” Hạ Ngọc u oán lên tiếng. Hình tượng hảo ca ca vĩ đại của anh a (kỳ thực chưa từng có)!

“Đã nói còn kêu Tiểu Ninh Từ nữa sẽ đánh anh mà.” Ninh Quân hướng về phía Hạ Ngọc lộ ra một nụ cười âm u đầy nguy hiểm, khiến cho Hạ Ngọc nhẹn không được run lên, sau đó mới quay đầu nói với Hạ Tranh, “Cậu đã trở thành bạn học, khẳng định cũng sẽ biết. Giấu giếm nữa cũng không cần thiết. Tôi đối với hệ cơ giáp cũng rất quen thuộc, nếu Hạ Ngọc không được, để tôi tới dẫn cậu đi tham quan một vòng a! Mặc dù không cùng hệ, nhưng tôi cũng là học trưởng đấy nhé.”

Dứt lời, Ninh Quân thờ dài: “Cũng may tôi đúng lúc chạy tới, bằng không mỗi mình Hạ Ngọc thì có tác dụng gì chứ?”

“Cảm ơn học trưởng.” Hạ Tranh rất biết lắng nghe lên tiếng.

Ninh Quân thoát nhìn so với lúc trước thì sáng sủa tự tin hơn rất nhiều, tựa như biến thành một người khác vậy. Một năm qua y tựa hồ đã trải qua một ít chuyện tình.

“Tiểu... Khụ khụ,” Thấy Ninh Quân trừng mắt, Hạ Ngọc bèn đáng thương nói, “Ninh Quân a, đừng phá có được hay không, tôi đã đủ khó chịu lắm rồi.”

“Ồ.” Ninh Quân qua loa ứng phó vài câu. Bắt đầu cùng Hạ Tranh cao hứng bừng bừng đàm luận những chuyện lí thú trong học viện, đồng thời biểu thị y ở hệ chế tạo cơ giáp nhân duyên cũng không tệ lắm, về sau nếu Hạ Tranh muốn tìm tân sinh năm nhất hệ chế tạo cơ giáp để kết thành hợp tác, y sẽ hỗ trợ hết mình.

“Tuy nhị ca cậu có lúc rất không đáng tin cậy, nhưng cậu cũng đừng ghét bỏ anh ta. Chỉ ít trên phương diện học tập, anh ta vẫn có chút năng lực.” Ninh Quân thực khó khăn mới vì Hạ Ngọc mà nói chút lời hữu ích, “Kiểm tra cuối kỳ lần này, tôi và anh ta hợp tác, đạt được điểm tuyệt đối. Chúng tôi là nhóm thứ ba giành được miễn điểm. Ưm, đệ nhất đương nhiên là tổ của Hiên ca và đại ca của cậu. Hai người bọn họ không mang theo học sinh thuộc hệ chế tạo cơ giáp, dựa vào bản thân mà mạnh mẽ xông quan, thực lợi hại.”

“Hiên ca và đại ca quả thực rất lợi hại.” Hạ Tranh nhìn sang Hạ Ngọc, “Nhị ca cũng lợi hại, Ninh Quân học trưởng cũng lợi hại. Em sẽ hảo hảo học tập mọi người.”

Hạ Ngọc cảm giác bản thân bỗng như được hồi sinh.

Tiểu đệ đệ nói muốn noi theo học tập mình nha!

“Anh và Ninh ca của em hợp tác rất lợi hại đó, nếu không phải là không còn điểm số nào cao hơn miễn điểm, chúng ta khẳng định còn mạnh hơn cả bọn họ.” Hạ Ngọc lắc lư chạy theo, “Đúng không, Ninh Quân?”

Ninh Quân quăng cho anh một cái liếc mắt, qua loa lấy lệ nói: “Trước hết, anh phải đạt được điểm tuyệt đối toàn khoa đã. Tôi đương nhiên là không có vấn đề, tôi đã miễn điểm toàn khoa rồi.”

Hạ Ngọc: “...”

Ninh Quân lại tiếp tục cùng Hạ Tranh nói chuyện phiếm: “Này còn phải cảm ơn Tiểu Tranh. Nếu không phải Tiểu Tranh nhắc nhở tôi không nên vì làm thêm mà bỏ bê bài vở cùng việc học, tôi cũng sẽ không coi trọng các môn trụ cột như thế. Hiện tại tôi đã theo Trần giáo sư làm nghiên cứu. Trần giáo sư mỗi lần nhắc tới biểu hiện của tôi lúc mới khai giảng vẫn còn gõ đầu tôi này, ài, tuy là tôi rất tôn kính ông ấy, nhưng không thể không nói, ông quả thực là một lão nhân nóng nảy a.”

“Trần giáo sư quả thực rất nóng tính, cho điểm còn cực kì hà khắc.” Hạ Ngọc cũng u oán nói, “Chính ông ấy chết sống không chịu cho tôi miễn điểm.”

“Tự mình viết sai số hiệu mới thành ra không được đủ điểm, Trần giáo sư châm chước cho anh khỏi phải thi lại mà chỉ trừ điểm xem như đã rất chiếu cố anh rồi.” Ninh Quân hiển nhiên đối với việc đả kích Hạ Ngọc hết sức quen thuộc, “Còn nói cái gì mà miễn điểm, anh đang muốn chọc cười Tiểu Tranh hay sao?”

Hạ Tranh hiển nhiên cũng biết đến chuyện này, bèn không chút do dự mà gật đầu: “Bình thường nhị ca vẫn luôn dùng chuyện này chọc cười tôi.”

“Tiểu Tranh...” Thấy đệ đệ và hợp tác cùng nhau xem thường mình, Hạ Ngọc càng thêm u oán.

Bất quá tốt xấu gì cũng không lại linh hồn xuất khiếu nữa.

****... Dưới sự dẫn dắt của Hạ Ngọc và Ninh Quân, Hạ Tranh đã quen thuộc với mỗi một khu vực trong khuôn viên học viện.

Ký túc xá thì không cần phải xem xét. Hạ Tranh sẽ ra ngoài mượn phòng.

Tuy trường chỉ cách nhà có mấy giờ chạy xe, nhưng đôi khi giờ học lại được xếp vào sáng sớm hoặc tối muộn, vào buổi tối có khả năng còn có nhiều hoạt động khác, cho nên về nhà ở là rất không thực tế.

Hạ Ngọc và Hạ Khâm cũng vậy, cuối tuần hoặc vào ngày nghỉ lễ, hay thời điểm không có lớp cũng không có nhiệm vụ, mới trở về nhà.

Hạ Khâm và Hạ Ngọc đều ở ký túc xá, nhưng lại nghĩ việc luyện tập trù nghệ mỗi ngày của Hạ Tranh không thể bị gián đoạn, trường học lại không thiết kế nhà bếp trong ký túc xá, thế nên Hạ Tranh quyết định ra ngoài thuê phòng.

Trùng hợp Ninh Quân vì bình thường hay theo Trần giáo sư nghiên cứu, kiếm được không ít tiền – Trần giáo sư sau khi biết Ninh Quân trước kia vì phải làm thêm kiếm tiền, nên mới bỏ bê bài vở và học tập, liền để cho Ninh Quân lấy thân phận học viên thuộc những khóa đầu duy nhất làm trợ thủ cho công tác của mình, ông vô cùng tín nhiệm năng lực thực tiễn và thiên phú của Ninh Quân, Ninh Quân cũng dùng nỗ lực bản thân để chiếm được hảo cảm của các sư huynh sư tử khác – vì trong ký túc xá thiếu tính riêng tư cá nhân, không có phương tiện sử dụng bàn tay vàng, nên cũng phải mượn phòng bên ngoài.

Hai người nhất trí, quyết định thuê chung.

Dưới sự an bài chu đáo của ba mẹ Hạ, bọn họ thuê được một gian ba phòng ngủ trong khu vực dành cho gia quyến của giáo viên, cũng được phép thay đổi kết cấu nội thất bên trong.

Bọn họ dự định đem một phòng ngủ cải tạo thành phòng làm việc của Ninh Quân, Hạ Tranh thì sử dụng một thư phòng khác, mà nhà bếp tự nhiên biến thành thiên địa của Hạ Tranh.

Ninh Quân mặc dù có tiền mượn phòng, nhưng vẫn chưa đủ khả năng thuê được nhà trong khuôn viên học viện.

Tuy nhờ cậy quan hệ của Hạ gia cũng có chút ngượng ngùng, nhưng nghĩ lại y và Hạ Tranh, Hạ Ngọc đều là bằng hữu, cũng không quá mất tự nhiên.

Ở chung với Hạ Tranh, y còn có thể chiếu cố cậu bạn nhỏ này nhiều hơn một chút.

Còn chuyện bàn tay vàng, thời điểm Ninh Quân sử dụng nó, không cần thận có chút cầu thả, bị Hạ Ngọc kỳ thực sở hữu năng lực quan sát cực mạnh phát hiện. Hạ Ngọc vẫn luôn giúp đỡ Ninh Quân che giấu, cũng nói với y người nắm giữ loại đồ vật cao cấp này không phải là không có, chỉ là nếu bị phát hiện, có khả năng sinh ra chút ảnh hưởng với bản thân mà thôi.

Cho nên Ninh Quân tốt nhất vẫn nên giấu diếm. Đợi sau khi thấu triệt các loại tri thức của nó, thì hạn chế sử dụng là được rồi.

Từ sau sự kiện ấy, Ninh Quân đối với Hạ Ngọc trở nên phi thường tín nhiệm, đối với người Hạ gia có thể bồi dưỡng ra một Hạ Ngọc như vậy cũng rất tin tưởng.

Sau đó dưới sự hỗ trợ của Hạ Ngọc, Ninh Quân cũng càng ngày càng thận trọng, không còn lúc nào cũng lộ ra sơ hở nữa.

Bất quá Ninh Quân cảm thấy, dù Hạ Tranh có phát hiện, cậu khẳng định cũng sẽ hỗ trợ bảo mật.

Tuy đa số thời gian đều ở chung với Hạ Ngọc, nhưng đại khái vì Hạ Tranh đã để lại cho y ấn tượng ban đầu quá tốt đẹp, cho nên Ninh Quân vẫn cảm thấy bản thân tín nhiệm Hạ Tranh hơn một chút.

Chỉ có thể nói, Hạ Ngọc đôi khi biểu hiện quá mức không đáng tin, ngay cả hợp tác cũng ghét bỏ anh.

Ba người dạo quanh vườn trường xong, liền tới phòng thuê đã được cải tạo ổn thỏa, thu dọn hành lý.

Lúc này Hạ Khâm và Hiên Cảnh rốt cục cũng được lão sư trả tự do, cùng giúp đỡ sắp xếp đồ đạc.

Hạ Tranh nhớ tới scandal của Hiên Cảnh và Ninh Quân trước khi trọng sinh, thực hiểu kỳ hai người khi gặp mặt sẽ ở chung ra sao.

Không biết lúc này, hai người bọn họ đã quen nhau chưa nhỉ?

Bất quá Hiên Cảnh dường như chưa có người yêu thích. Chẳng lẽ là Ninh Quân đơn phương thầm mến?

Hạ Tranh một bên thu dọn đồ đạc, một bên lén lút quan sát hai người.

Bọn họ sau khi chào hỏi, Hiền Cảnh cũng không tỏ ra như thế nào, mà Ninh Quân có lẽ bị vị học trưởng truyền kỳ này làm cho hơi giật mình, sau đó không biết Hạ Ngọc tiến tới nói gì bên tai Ninh Quân, thần tình Ninh Quân lập tức trở nên vô cùng xa cách.

Hiền Cảnh cũng không phản ứng gì. Dù sao cũng là một người xa lạ, còn muốn phản ứng cái gì đây?

Hắn đang xem xét đồ vật trong tay, không biết nên đặt ở chỗ nào.

Hạ Tranh buồn bực. Sao lại thế này? Chẳng những không thiên lời câu động địa hỏa, quan hệ dường như còn không tốt.

Đương lúc suy nghĩ, Ninh Quân liền xán lại, nhỏ giọng hỏi: “Hắn là vị hôn phu của cậu?”

Hạ Tranh gật đầu.

Nghe nói Hiền Cảnh đã công khai chuyện này trên trang cá nhân, cũng không có gì mà không thể thừa nhận.

Ninh Quân nhú mày: “Tiểu Tranh à, tôi không phải là nói xấu sau lưng người khác đâu, nhưng mà á, Hiền học trưởng tuy lợi hại, nhưng không nhất định là một bạn lữ thích hợp a.”

Hạ Tranh vô cùng kinh ngạc. Tưởng là đối tượng scandal kia mà? Ghét bỏ lộ liễu như vậy là chuyện gì xảy ra?

Ninh Quân cho là Hạ Tranh không tin mình, bèn quay đầu nhìn qua, xác định Hiền Cảnh đang ở phòng khách mà không theo vào bếp, mới tiếp tục thấp giọng nói: “Trai gái yêu thích Hiền học trưởng rất nhiều, nghe nói đám người hâm mộ phía sau hắn cũng rất náo loạn, lần trước vì một nữ sinh tỏ tình với Hiền học trưởng mà còn làm ra một vài việc, bị trường học xử phạt. Tuy chuyện kia không có quan hệ với bản thân Hiền học trưởng, nhưng sở hữu loại fan náo loạn này cũng sẽ gây ra rất nhiều phiền phức đó!”

Tiểu Tranh ngoan ngoãn như vậy, nhất định sẽ bị khi dễ! Ninh Quân nghĩ thầm.

“Còn nữa, nghe nói Hiền học trưởng cường thi hành nhiệm vụ, quanh năm không về nhà. Các người mà kết đôi, thời gian chung đụng cũng không được nhiều.”

Tiểu Tranh hoàn mỹ như thế, sao có thể chọn một kẻ đến người của mình còn không thể chiều cổ tốt a!? Bất kể là nam hay nữ, dù sao cũng phải có thời gian dư dả để bồi bên người bạn lữ, mới có thể đem lại hạnh phúc cho Tiểu Tranh chứ!? Nếu như Tiểu Tranh có một vị hôn phu, mà đối xử với cậu còn không tốt bằng người nhà, vậy còn cần hôn phu làm gì nữa?

Ninh Quân cảm giận nghĩ.

Cái người mặt lạnh cuồng công việc không biết chiều cổ trên thân lại lắm phiền toái như vậy, sao có thể xứng với Tiểu Tranh khả ái nhu thuận hoàn mỹ vô khuyết nhà mình chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Nếu hiện tại Hạ Tranh mà nhìn vào gương, lại am hiểu ngôn ngữ mạng đang được lưu hành, nhất định sẽ đem biểu tình trên mặt mình lúc này, miêu tả thành “Vẻ mặt mộng bức (vừa mê man vừa buồn bực)”.

Đã nói đối tượng scandal kia mà? Ghét bỏ như vậy là chuyện gì xảy ra? Lẽ nào cái gọi là scandal chỉ là lời đồn nhảm? Hay là từ ghét bỏ sau lại biến thành ái mộ? Hoặc là yêu nhau lắm cắn nhau đau (tương ái tương sát)?

Hiền nhiên, Hạ Tiểu Tranh bị truyền thông hiện đại đầu độc, tư tưởng cũng có chút lệch lạc mất rồi.

Ninh Quân đem biểu tình thất thần đờ đẫn của Hạ Tranh hiểu thành thái độ nghi ngờ nhưng không muốn tin vào chuyện xấu của Hiền Cảnh, không khỏi thờ dãi, sau đó quay sang Hạ Ngọc lắc đầu.

Hạ Ngọc nhất thời lòng như tro tàn, hỗn độn trong gió.

Lẽ nào Tiểu Tranh đã bị cướp đi rồi? Chuyện khi nào? Vì sao anh không biết?

Không đúng không đúng không đúng, chẳng lẽ là trong một tháng đơn độc ở chung trên Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh kia?

Nhất định là vậy! Tên khốn Hiền Cảnh kia! Nhất định trong một tháng nọ đã làm gì đó!

Nhìn Hạ Ngọc hoàn toàn không có một chút sức chiến đấu nào, Ninh Quân lại thở dài.

Ca ca không đáng tin cậy như vậy, thực sự có thể bảo vệ tốt Tiểu Tranh sao? Tiểu Tranh đơn thuần đến thế, nhất định sẽ bị đại hoi lang tha đi, tâm cũng bồi theo luôn (?).

Bất quá nghĩ đến tâm lý yêu đương của hài tử thời nay, nói không chừng nhiều lời sẽ phản tác dụng, càng bị phản đối lại càng muốn yêu. Ninh Quân quyết định tạm thời đình chỉ công kích đối với Hiên Cảnh, bắt đầu lảng sang chuyện khác.

Đợi khi nào Tiểu Tranh buông lỏng phòng bị, Ninh Quân sẽ lại tiếp tục cố gắng.

Hơn nữa, Tiểu Tranh xuất sắc như vậy, về sau khẳng định cũng có người phi thường ưu tú theo đuổi. Hiên Cảnh quanh năm không ở trong trường, thế nào cũng bị người khác thừa lỗ hổng mà chui vào!

... “Hất xì!” Hiên Cảnh đang thu thập phòng khách bèn đưa tay xoa mũi, “Kẻ nào đang đồ kị mình?”

“...” Hạ Khâm quăng tới một cái liếc mắt, “Cậu đắc tội nhiều người như vậy, nguyên rủa cậu vài câu cũng rất bình thường.”

“Tôi cho tới bây giờ chưa từng đắc tội người nào, cho rằng tôi đắc tội đều là những kẻ đồ kị tôi.” Hiên Cảnh nói, “Hạ Khâm, Tiểu Tranh có hôn ước với tôi, cậu khó tiếp thu đến vậy sao? Đã nói là huynh đệ tốt kia mà?”

“Huynh đệ tốt không có nghĩa là tôi thực sự muốn cậu cướp đệ đệ của tôi đi.” Hạ Khâm cười lạnh, “Hơn nữa tôi cũng không cho rằng cậu thích hợp với Tiểu Tranh.”

Hiên Cảnh nhướng mi.

“Đương nhiên, cậu rất ưu tú. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thành tựu của cậu sẽ cao hơn cả tôi, nói không chừng còn có thể trở thành Tướng quân trẻ tuổi nhất đương thời. Nếu như Tiểu Tranh là một người bình thường, hai người cùng một chỗ tôi rất yên tâm.” Hạ Khâm nói, “Cậu phụ trách kiếm tiền nuôi gia đình, ở bên ngoài bốn ba, Tiểu Tranh ở nhà giúp cậu lo liệu gia vụ phụng dưỡng cha mẹ chồng là được rồi, ha ha.”

Hiên Cảnh dờn tầm mắt.

Hắn hiểu được ý tứ trong lời nói của Hạ Khâm.

Hạ Tranh cũng là một người rất ưu tú, cậu có sự nghiệp của riêng cậu. Thời điểm bản thân mình ở bên ngoài xông pha, Hạ Tranh không có khả năng sẽ buông tha cho sự nghiệp của mình.

Đương nhiên, cũng không khoa trương như Hạ Khâm nói như vậy, lo liệu gia vụ phụng dưỡng cha mẹ chồng gì đó – đây cũng chẳng phải là thời phong kiến. Nhưng nếu hai người đều ở bên ngoài dốc sức làm việc, thì còn đâu thời gian mà duy trì tình cảm nữa? Phu thê coi trọng sự nghiệp trên đời quả thực không ít, gia đình chỉ xếp thứ hai.

Nhưng Hạ gia yêu thương bé con Hạ Tranh này đến thế, bọn họ lại là một gia đình ấm áp như vậy (tuy phương thức cưng chiều Hạ Tranh ban đầu tuyệt không đúng đắn), nếu Hạ Tranh muốn thành gia lập thất, vì sao không chọn một gia đình hạnh phúc, mà phải chịu cảnh bầu bạn mỗi người một nơi?

Nếu như vậy, ba mẹ Hạ càng nguyện ý Hạ Tranh ở bên làm bạn, dù sao thọ mệnh cũng dài.

Nói trắng ra là, cá nhân Hiên Cảnh, quả thực hết sức ưu tú, thậm chí không thể soi mói.

Nhưng, hắn không phù hợp với tiêu chuẩn bạn lữ mà Hạ gia muốn kén cho Hạ Tranh.

Bất quá hiện tại cả hai còn trẻ, hai nhà lại là thế giao. Hạ gia lại dựa vào hôn ước với Hiên gia để bảo vệ Hạ Tranh. Bây giờ Hiên Cảnh nói hắn coi trọng Hạ Tranh, bọn họ cũng chỉ có thể dần lòng chấp nhận cho Hiên Cảnh một cơ hội, không thể làm khó dễ hắn.

“Hiện tại cũng không phải thời đại chiến tranh, tôi cũng không cần lúc nào cũng phải ở trên tiền tuyến.” Hiên Cảnh hiển nhiên cũng đã cân nhắc qua chuyện này, “Bây giờ chúng ta đều còn trẻ, Tiểu Tranh cách tuổi kết hôn cũng còn tận bảy năm. Thời gian bảy năm, cũng đủ cho tôi bò lên được một vị trí ổn định, sau đó sẽ giống như cha tôi, ba cậu, an ổn làm một nhân viên công vụ cho quốc gia.”

“Ngoại trừ săn bắt nguyên liệu nấu ăn, Tiểu Tranh cũng không phải loại người thích chạy loạn khắp nơi. Thời gian làm việc của nhân viên công vụ tuy không linh hoạt, nhưng cũng không bao gồm chiến sĩ cơ giáp. Chỉ cần có đầy đủ lý do, đồng thời luôn luôn duy trì định vị, Liên minh vẫn cho cao cấp cơ giáp sự không gian tự do hành động rất lớn, nếu như là hợp tác của mỹ thực đại sư, càng sẽ ưu tiên lấy chuyện tình của mỹ thực đại sư làm chủ.” Hiên Cảnh nhún vai, “Cho nên, tôi sẽ phối hợp chức nghiệp của mình với Tiểu Tranh, không cần lo lắng về thời gian chung đụng.”

Hạ Khâm nhin không được “Ha ha” nhìn Hiên Cảnh.

Trước hết, cậu phải thăng lên chiến sĩ cơ giáp cao cấp đã.

Thứ hai, cậu phải bỏ lên được chức Thiếu tướng.

Cơ giáp sư cao cấp và hàm Thiếu tướng là rau cải trắng sao? Cậu nói được là được? Lại còn trong thời gian bảy năm!

Bất quá Hạ Khâm cũng lười cùng Hiên Cảnh tranh luận về vấn đề này. Đối phương lại còn khẳng định đầy tự tin, nói cái gì “Không thành vấn đề tuyệt đối không thành vấn đề chuyện nhỏ” vân vân.

Anh liền ngoảnh mặt làm thinh!

Chỉ ít, nếu như Hiên Cảnh thực sự làm được, bầu bạn này, Tiểu Tranh cũng không hẳn là không thể thích.

Bản thân Hạ Khâm đối với Hiên Cảnh cũng không có ác cảm, vô luận là trình độ ưu tú hay gia thế, Hiên Cảnh đều không có điểm nào có thể chỉ trích.

Chỉ là không thích hợp mà thôi.

Hiên Cảnh cho rằng có thể trở nên “thích hợp”, anh còn có gì để mà phản đối nữa? Để xem hán biểu hiện ra sao!

Hiên Cảnh cười trộm trong lòng.

Hạ Khâm như vậy, thái độ xem ra đã mềm đi rồi phải không? Chỉ cần Hạ Khâm không ở giữa gây khó dễ, thì cũng chẳng cần phải lo lắng. Còn chú Hạ và dì Phụng nơi đó, đã có cha mẹ giải quyết.

Đương nhiên, hứa hẹn của bản thân hán, nhất định sẽ thực hiện.

Gi cơ, bạn nói Hạ Ngọc ấy hả?

Hiên Cảnh ngoáy tai, xin lỗi, không thấy.

Nhưng mà Hiên Cảnh lại không biết, sức chiến đấu của Hạ Ngọc quả là nát bét, nhưng sau lưng anh còn có một Ninh Quân.

... Chương trình học của quân giáo Hoa Đô rất nặng, mặc dù tân sinh chỉ có kiểm tra nhập học và quân huấn, nhưng không có nghĩa là giờ lên lớp của học sinh cũ sẽ được lùi lại.

Sau khi thu thập xong phòng ở, ngoại trừ Hạ Tranh thì bốn người khác đều phải đi học, còn Hạ Tranh sẽ tự mình đi kiểm tra thực tiễn đầu vào.

Ban đầu Hạ Khâm và Hạ Ngọc còn muốn xin nghỉ để đồng hành với Hạ Tranh, nhưng bị Hạ Tranh cự tuyệt.

Hạ Tranh nhú mày, rất mất hứng nói: “Em cũng không phải là trẻ con.”

Hạ Khâm và Hạ Ngọc bị cái nhú mày của Hạ Tranh mạnh ra một búng huyết (?), gật đầu lia lịa: “Tốt tốt, Tiểu Tranh đã không còn là trẻ con nữa.”

Hiên Cảnh và Ninh Quân ở một bên oán thầm, hai tên ca ca ngốc.

Bất quá bộ dáng Hạ Tranh cau mày làm nũng (Hạ Tranh: ...) quả thực rất khả ái. Loại vẻ mặt này quá ít xuất hiện, cậu làm thường xuyên hơn một chút!

Thời điểm Hạ Tranh đi tới trường thi, lão sư đã bắt đầu phát số thứ tự sát hạch.

Sau đó tân sinh sẽ dựa vào số thứ tự này, tiến nhập không gian trắc thí giả lập.

Cảm tạ sự tồn tại của không gian giả lập, tiết kiệm được rất nhiều diện tích.

Khi phát tới số của Hạ Tranh, lão sư liền dừng lại mấy giây, dường như có chút tò mò nhân vật truyền kỳ rõ ràng sẽ là một mỹ thực đại sư tương lai này, sao lại chạy tới hệ cơ giáp.

Nghe trường quan căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh nói hài tử này là một hạt giống chiến sĩ cơ giáp vô cùng tốt, còn muốn tranh thủ một chút, kết quả liền bị mọi người chê cười.

Cơ giáp sư cao cấp tuy rất thừa thớt, nhưng mỹ thực đại sư mới là hi hữu, hi hữu hiểu không?

Thời điểm lão sư tới phát số cho những người khác vẫn còn đang suy nghĩ, may mà lần này khảo hạch trong không gian giả lập, chứ nếu lỡ mà tồn thường tới hai tay quý báu nhất của một trụ sư thì biết làm sao bây giờ?

Thế thì vì sao người Hạ gia lại đồng ý cho Hạ Tranh tới hệ cơ giáp a? Hệ cơ giáp đều là một đám người man rợ, sẽ gặp phải thương tổn đó! Coi như không tới trường dạy nấu ăn, thì bồi dưỡng tri thức văn học lịch sử gì đó, hoặc là theo cái gì mà quản trị nhân sự hay học nâng cao giá trị cảm xúc vân vân, đều rất an toàn a. Đánh đánh đấm đấm làm cái gì, giao cho đám chiến sĩ cơ giáp khác là được rồi mà.

Bị thương thì làm sao bây giờ bị thương thì làm sao bây giờ bị thương thì làm sao bây giờ!

Thế nhưng lão sư à, người tựa hồ cũng là một người man rợ nha, tự trào phúng bản thân thực sự rất hay ho sao?

Không chỉ là lão sư, ngay cả ánh mắt của các tân sinh khác cùng dự thi khi nhìn Hạ Tranh cũng hơi khó hiểu.

Như thế Hạ Tranh là một dị tượng.

“Hi vọng đừng bị gộp vào một tổ với cậu ta.” Một người lặng lẽ nói với bạn mình, “Đương nhiên tôi cũng không phải là khinh thường cậu ta, tôi rất tôn trọng cậu ta trên phương diện nấu nướng. Thế nhưng lỡ gây ra thương tổn thì làm sao bây giờ? Được rồi, lần này là không gian giả lập. Thế nhưng nếu nổi lên xung đột cũng không dễ giải quyết đâu!”

Người bạn bên cạnh khuyên hấn chó nói năng lung tung, nhưng trong lòng cũng nghĩ như vậy.

Một trù sư mới khôi phục tinh thần lực thì có thể có bao nhiêu sức chiến đấu? Nếu như liên lụy tới bọn họ thì sao? Liên lụy thì bọn họ cũng không dám kêu là a, đây chính là mỹ thực đại sư tương lai, cần được bảo hộ.

Đương nhiên, cũng có người xem qua video chiến đấu của Hạ Tranh trên mạng, nhưng đại đa số đều không quá xem trọng, cho rằng trường huấn luyện ở căn cứ quân sự làm sao có thể dễ dàng như vậy, khẳng định đã nhường nhịn, chắc là không muốn cho Hạ Tranh khó chịu!?

Đám người kia rất ngây thơ. Cho là bản thân xì xào bàn tán thì sẽ không có ai nghe thấy.

Thế nhưng Hạ Tranh đối với tâm tình của người khác vô cùng mẫn cảm.

Cậu còn có thể đọc được khẩu ngữ.

Hạ Tranh tuy vẫn duy trì mỉm cười thích hợp với biểu tình khản trương bên ngoài, thế nhưng trong lòng đã xoạt xoạt xoạt bùng lên một ngọn lửa.

Dường như sau khi chuyển thế, bản thân tốt xấu gì cũng thuộc về hàng ngũ những nhân vật ưu tú, cho nên tính khí cũng bị nuôi lớn lên một chút.

Giờ lại bị người khác coi thường như vậy?

Hạ Tranh yên lặng xuất ra một phong thư giới thiệu, đưa cho lão sư phụ trách ghi danh: “Lão sư mạnh khỏe, đây là thư giới thiệu, em xin được tiếp nhận sát hạch cấp S dành cho cá nhân.”

Lão sư phụ trách ghi danh “bá” một phát ngẩng đầu lên, vẻ mặt không dám tin.

“Trò xác định?” Lão sư tiếp nhận thư giới thiệu, mở ra, tên của trưởng quan căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh thỉnh linh hiện ra trước mắt.

Mẹ kiếp ngu xuẩn, ông thật là có đảm lượng a! Coi như Hạ Tranh có thiên phú hơn nữa, nhưng một mỹ thực đại sư tương lai băng băng lạc lối trên con đường chiến sĩ cơ giáp, ông muốn bị hiệp hội trù sư cho vào sổ đen hay sao!

“Đúng vậy.” Hạ Tranh lộ ra một nụ cười có chút kiêu ngạo, “Hai ca ca của em đều trải qua sát hạch cấp S dành cho cá nhân mà nhập trường, đây chính là truyền thống của nhà em.”

Lão sư đem thư giới thiệu lật qua lật lại xem xét mấy lần, muốn từ trong đó tìm ra lí do cự tuyệt.

Nhưng mà không có.

Người tiến cử phi thường trâu bò, cách thức nội dung đều phù hợp yêu cầu, hoàn toàn không tìm ra địa phương có thể cự tuyệt!

“Tất nhiên rồi.” Lão sư khô khốc lên tiếng, “Đây đúng là truyền thống của nhà các trò.”

Chỉ hi vọng trò chỉ truyền thống như thế một lần thôi có được không? Hãy hứa với lão sư, chúng ta chỉ truyền thống một lần này thôi được không a?!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Việc Hạ Tranh xin tiếp nhận khảo hạch đặc thù, rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ trường thi.

Hiện trường vốn đang xôn xao bàn tán bỗng lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người cùng dùng nhãn thần không dám tin nhìn Hạ Tranh.

Học sinh gia nhập hệ cơ giáp, cho dù cuối cùng không nhập ngũ, cũng phải hoàn thành một số nhiệm vụ nhất định mà quân đội ban bố hàng năm – nếu không sẽ bị hủy bỏ bằng lái cơ giáp.

Sau khi thi vào trường quân đội, sơ cấp phải học mất bốn năm, thời gian học trung cấp là ba năm, giai đoạn cuối cấp học thêm hai năm (bởi vì chịu ảnh hưởng từ các trường đại học khác, cũng được gọi là sinh viên chưa tốt nghiệp, nghiên cứu sinh, tiến sĩ). Sau khi tốt nghiệp bốn năm sơ cấp, đã có tư cách trở thành sơ cấp cơ giáp sư.

Bốn năm học sơ cấp này, cũng có thể bắt đầu chấp hành nhiệm vụ. Điểm thưởng của nhiệm vụ, khi gia nhập quân đội có thể đổi thành công huân, mà không gia nhập quân đội cũng có thể đổi lấy tài nguyên và quyền hạn.

Chiến sĩ cơ giáp trung cấp tối thiểu cũng phải tốt nghiệp giai đoạn trung cấp, đồng thời sở hữu đầy đủ công huân.

Chiến sĩ cơ giáp cao cấp thì tối thiểu phải tốt nghiệp cuối cấp, ngoài việc sở hữu công huân, tinh thần lực cũng phải đạt tới một giá trị cố định.

Giai đoạn trung cấp và cao cấp trên cơ bản đã không còn học tập trong phạm vi vườn trường nữa. Trung cấp đôi khi phải ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ của đạo sư, cuối cấp thì chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ trong suốt thời gian học tập, rồi đúng hạn trở về kiểm tra sát hạch là được.

Trên cơ bản thì giai đoạn học tập cuối cùng của cơ giáp sư, đều ở dưới dạng tại chức.

Đương nhiên, sở hữu tích phân bất đồng, có thể lựa chọn nhiệm vụ không giống nhau. Đẳng cấp của chiến sĩ cơ giáp, cũng sẽ ảnh hưởng tới quyền hạn tiếp nhận nhiệm vụ.

Nhưng nói chung thì ba năm đầu của sơ cấp, đại khái không thể làm nhiệm vụ.

Tuy nhiên mọi việc đều có ngoại lệ. Luôn luôn có chút nhân vật thiên tài không muốn hoang phí ba năm này. Cho nên trong kì thi thực tiễn đầu vào của mỗi một trường quân giáo đều thiết lập sát hạch cấp S dành cho cá nhân.

Chỉ cần hoàn thành, thì có thể ngay từ năm học sơ cấp đầu tiên, chiếm được tư cách làm nhiệm vụ. Trên phương diện kiểm điểm, đã có thể đi trước người khác một bước.

Nhưng sát hạch cá nhân cấp S không dễ hoàn thành như vậy. Thí sinh tiếp nhận phải được một người không phải thân thích, đồng thời có đủ quyền hạn trong quân đội tiến cử.

Hơn nữa, để tránh cho học viên mơ tưởng xa xôi, nếu như sát hạch cá nhân cấp S thất bại, tuy sẽ không đuổi học, có thể xin kiểm tra bình thường một lần nữa, nhưng học sinh này phải sau khi tốt nghiệp mới có thể làm nhiệm vụ, đồng thời điểm nhiệm vụ ban đầu sẽ bị hạ xuống – 100.

Thêm vào đó, tất cả các bài thi sát hạch cá nhân cấp S của quân giáo đều sẽ được phát sóng trực tiếp trên mạng, nếu như thất bại thì sẽ mất mặt trước toàn bộ Liên minh.

Cho nên nếu không có tự tin một kích tất thắng, thì không ai sẽ lựa chọn loại ngoạn ý này. Hậu quả sau khi thất bại rất nghiêm trọng, còn phi thường mất mặt, quả thực có thể trở thành vết nhơ cả đời.

Ở trên mạng cũng có trắc thí mô phỏng sát hạch cá nhân cấp S, không tin có thể chính mình thử xem.

Từ khi đặt ra bài sát hạch này tới nay, rất hiếm có người xin tiếp nhận. Mà những thí sinh hoàn thành trắc thí, không ngoài ý muốn đều sẽ trở thành cao cấp cơ giáp sư.

Hạ gia ngoại trừ Hạ Tranh thì những người còn lại (bao gồm của Hạ Viên và Phụng Xu) đều hoàn thành sát hạch cá nhân cấp S khi nhập học tại đây, cho nên nói đây là truyền thống của Hạ gia cũng không sai.

Thế nhưng Hạ Tranh bất đồng với bọn họ.

Hạ Tranh mới khôi phục tinh thần lực không được bao lâu.

Hạ Tranh thoạt nhìn vừa mềm mại vừa ngoan ngoãn vừa khéo léo, tuyệt không lợi hại chút nào.

Hạ Tranh vẫn còn là vật quý trọng (a phi phi) nhân vật quý trọng cần được bảo hộ nghiêm ngặt trong ấn tượng của mọi người, không nên chịu bất kì thương tổn nào hết.

Đương nhiên, chế độ tiến cử tham gia sát hạch cá nhân cấp S vô cùng nghiêm ngặt, sau khi tiếp nhận kiểm tra cũng tuyệt đối không thể chậm chước, hơn nữa hiện nay còn phải liên tục cập nhật tư liệu và thông tin lên mạng để xây dựng bài thi mô phỏng.

Nếu như Hạ Tranh vượt qua trắc thí, năng lực cá nhân là không thể nghi ngờ.

Nhưng ý nghĩ của đám người đang có mặt ở đây là, vô luận năng lực cá nhân của Hạ Tranh ra sao, người dám viết đơn đề cử cho Hạ Tranh quả thực là ngu ngốc.

Ngũ tinh trừ sư là cỡ nào khó có được a? Đặc biệt còn là ngũ tinh trừ sư trẻ tuổi như vậy (tuy Hạ Tranh còn chưa kiểm tra trình độ trừ sư, nhưng hiệp hội trừ sư đã thừa nhận năng lực thực tế của cậu), nếu như thật sự một lòng một dạ theo nghiệp chiến sĩ cơ giáp, đám cơ giáp sư tương lai bọn họ đây còn không khóc chết ư?

Được rồi, lúc này đây đám chiến sĩ cơ giáp cũng đã phải khóc rồi.

Mỹ thực có tác dụng đối với tinh thần lực rất thông thường sao? Trong khi có nhiều miệng ăn như vậy.

Cho nên mới nói, người chịu viết thư đề cử cho Hạ Tranh, thực sự là một dũng sĩ.

Ở trên Nạp Cát Nạp Lô Tinh xa xôi, Liên Hoa đánh một cái hắt xì thật to.

“Như vậy, sát hạch cá nhân cấp S có thể được ưu tiên tiến hành trước.” Lão sư thấy Hạ Tranh tâm ý đã quyết, đành phải khô khốc nói.

Các thí sinh khác lại tiếp tục đăng kí báo danh. Tuy rất ít người xin sát hạch cá nhân cấp S, nhưng toàn bộ Liên minh có nhiều trường quân đội như vậy, hàng năm trong quá trình chiêu sinh, luôn có mấy trường học có thí sinh xin tiếp nhận sát hạch cá nhân cấp S.

Đương nhiên, nếu chia bình quân cho mỗi một trường quân giáo mà nói, đại khái phải rất nhiều năm mới có một người.

Nhưng chuyện này cũng sẽ không khiến cho các thí sinh khác phải tạm thời ngừng sát hạch mà vậy xem.

Bọn họ sau này có thể coi lại bản thu hình trên mạng, rồi quan sát học tập. Chỉ là bỏ qua phát sóng trực tiếp mà thôi.

Hạ Tranh sau khi nói lời cảm tạ với lão sư, liền dẫn đầu đi tới đăng ký khoang giả lập, bắt đầu lựa chọn nội dung sát hạch.

Lúc này toàn bộ lão sư và thí sinh có mặt tại trường thi, đều cầu khẩn trong lòng.

Nhất định phải để cho Hạ Tranh chọn phải một nhiệm vụ khó khăn nhất.

Sau đó không biết là do lực lượng nguyện cầu quá mức mạnh mẽ, hay có người ngằm đựng tay chân, Hạ Tranh quả thực chọn được một nhiệm vụ có thể nói là khó khăn nhất.

....

Độ khó của các nhiệm vụ trong sát hạch cá nhân cấp S thực ra khá tương đồng, thế nhưng phải công nhận thực chiến là bài kiểm tra khó khăn nhất.

Không vì lí do nào khác, hiện tại là thời đại hòa bình, Liên minh đối với vị thành niên giáo dục và bảo hộ vô cùng nghiêm ngặt, trước khi tiến vào đại học, vị thành niên rất ít có cơ hội tham gia những sự tình liên quan tới thực chiến, cho nên nội dung này tự nhiên là khó khăn nhất.

Sát hạch cá nhân cấp S sẽ tiến hành mô phỏng đến mức cao nhất, hoàn cảnh xung quanh và các đòn công kích đều tận khả năng làm đến vô cùng chân thật, ngoại trừ cảm giác đau sẽ yếu hơn một chút, nếu lọt vào trong công kích trí mạng thì nhiệm vụ cũng sẽ trực tiếp thất bại, phải trở ra để tránh tổn thương tới tinh thần lực ở bên ngoài, ngay cả mùi tanh hôi thở ra từ trong miệng quái thú cũng mang lại cảm giác vô cùng chân thực.

Rất nhiều người tự cao tự đại ở trên mạng chọn tiếp nhận trắc thí mô phỏng sát hạch cá nhân cấp S, vừa đi vào giả lập đã bị dọa phải lui ra ngoài.

Cho nên trắc thí mô phỏng sát hạch cá nhân cấp S còn được xưng là “Bài kiểm tra lòng can đảm.”

Nghĩ đến Hạ Tranh từ nhỏ được người nhà bảo hộ nghiêm mật như vậy, tinh thần lực khôi phục còn chưa tới một năm, đây còn là kiểm tra năng lực săn bắt cá nhân và cơ giáp thực chiến, thấy thế nào cũng là độ khó khăn lớn nhất a!?

Thời điểm tân sinh nhập học trường quân giáo hàng năm, đều là một lần thịnh yến đối với những người ham mê quân sự và cơ giáp.

Bọn họ luôn canh giữ trên mạng, chờ xem phát sóng trực tiếp sát hạch cá nhân cấp S.

Lần này toàn bộ Liên minh có 98 người lựa chọn tiếp nhận sát hạch cá nhân cấp S, luận về số lượng mà nói, năm nay coi như một năm bội thu thiên tài – đương nhiên, tuy người vượt qua trắc thí trên cơ bản đều có thể trở thành cao cấp cơ giáp sư, nhưng cao cấp cơ giáp sư lại không nhất định phải vượt qua sát hạch cá nhân cấp S, dù sao tuổi thọ của người Liên minh cũng rất dài.

Nhóm người ham mê quân sự và cơ giáp còn đang lựa chọn xem nên coi phát sóng trực tiếp của ai, những cái khác thì sẽ xem băng ghi hình sau, thì một cái tên đã hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người.

“Tôi kháo! Mọi người có nhìn thấy không! Đây là Hạ Tranh mà tôi biết sao không phải đầu kháng định không phải đâu!”

“Lâu chủ + 1, tôi cũng hoa mắt rồi, chúng ta cùng đi gặp bác sĩ nhãn khoa đi!! Sốt ruột chờ trên tuyến! Ở Điện Tinh có bệnh viện nhãn khoa nào tương đối tốt không a!”

“Lâu trên cùng lâu chủ đừng trốn tránh nữa, trường quân đội Hoa Đô, Hạ Tranh, đều đã rõ ràng như vậy rồi còn không chịu đối mặt với hiện thực sao! Thôi được rồi, Huyền Lâm Tinh có bệnh viện mắt nào tương đối lợi hại hay không?”

“Lầu ba cậu khỏe không vậy? Chẳng phải cậu nói đừng nên trốn tránh sao, sao còn muốn đi bệnh viện mắt! Lẽ nào không có ai như tôi, muốn nói một câu Hạ Tiểu Tranh rất giỏi sao?”

“Lầu trên, đương nhiên tôi sẽ không nói tôi hiểu rõ thực lực nam thần của tôi, nam thần của tôi trong cơ thể có phong ấn tiểu quái thú gì gì đó tôi đã sớm biết rồi. Chỉ có điều nam thần băng băng trên con đường cơ giáp sư, những người khác thực sự sẽ đồng ý sao?”

“Cái gì gọi là có phong ấn tiểu quái thú chứ? Tôi muốn... Đánh chết người cho nam thần thư đề cử.”

“Lẽ nào không ai cảm thấy nhiệm vụ thực chiến phi thường khó khăn ư? Tôi cảm thấy nam thần khẳng định chưa từng trải qua thực chiến đi!? Coi như năng lực cá nhân mạnh hơn nữa, lần này phỏng chừng cũng phải thất bại. Các người nói xem đây có phải là âm mưu của quân đội hay không? Cố ý cấp nam thần thư đề cử, sau đó ngầm đưng tay chân để nam thần chọn được nhiệm vụ khó khăn nhất, cuối cùng làm cho nam thần phải ngoan ngoãn ở trong trường bốn năm không bước chân ra ngoài một bước?”

“Tuy tôi muốn nói việc lựa chọn nhiệm vụ cho sát hạch cá nhân cấp S không có biện pháp ngầm ngầm giờ thủ đoạn, thế nhưng đột nhiên cảm thấy thuyết âm mưu của lầu trên rất có cảm giác không thể phản bác a?”

“Tuy việc chọn lựa nhiệm vụ không thể đưng tay đưng chân, thế nhưng thư đề cử gì đó... Các người hiểu mà.”

“Lầu trên chẳng lẽ là tin tức nội bộ, chân tướng đế!”

“Tôi hiểu, quân đội thực sự là một đám tâm cơ boy hừ hừ, đáng thương cho nam thần của tôi.”

“Mặc kệ thế nào, tôi vẫn quyết tâm xem phát sóng trực tiếp của nam thần, sau đó hảo hảo an ủi cậu ấy. Nhưng mà! Vì sao nam thần không mở Face Bo!”

“Vì sao nam thần không mở Face Bo + 1!”

...

Bình luận trên mạng càng lúc càng lạc đề, chúng ta tạm thời chớ quan tâm.

Nói chung, hầu như tất cả mọi người đều lựa chọn xem phát sóng trực tiếp của Hạ Tranh, số còn lại, thì chọn mở cả 2-3 lượt phát sóng cùng một lúc... Khụ khụ, dù sao thì tỉ suất xem phát sóng trực tiếp sát hạch cá nhân cấp S của Hạ Tranh vẫn tăng lên vùn vụt, rất nhanh đã đột phá kỉ lục được ghi chép lại, ngay cả các kênh truyền thông mạng qui mô lớn cũng đều mở chuyên mục theo dõi và đưa tin, rất nhiều truyền thông khác cũng quyết định viết báo.

Mà lúc này, Hạ Tranh đang xem nội dung nhiệm vụ, về mặt may mắn.

Cậu còn lo nếu tất cả đều liên quan tới cơ giáp và công nghệ cao, bản thân rất có thể sẽ nhận được số điểm tương đối thấp (?). Dù vượt qua được trắc thỉ, cũng có chút mất mặt a.

Không có biện pháp, mặc dù có người nhà và Hiên Cảnh phụ đạo, nhưng cậu dù sao mới chỉ mày mò với cơ giáp có một năm, hơn nữa chú trọng rèn luyện thao tác thực tế, kiến thức trụ cột có chút yếu kém.

Nhưng nếu chỉ là thực chiến, thì Hạ Tranh vẫn rất tự tin.

Đặc biệt là thực chiến khi không sử dụng cơ giáp, Hạ Tranh tin tưởng mình sẽ không thua bất luận kẻ nào.

Cậu dù sao cũng tới từ cái thế giới nhọc nhằn cường thực kia. Chỉ cần làm quen với vũ khí công nghệ cao mà thôi, những thứ khác chỉ là chuyện nhỏ.

Hạ Tranh cảm thấy vận khí của mình thực tốt, lần này nói không chừng còn thu được một số điểm cao.

Cậu phi thường cẩn thận kiểm tra trang bị của bản thân, rồi tiến nhập vào bản đồ từng lâm đầu tiên.

Mục tiêu của nhiệm vụ, duy trì sống sót, đồng thời săn bắt Thần Lân Ba Đầu sinh trưởng trong vùng rừng ngập nước ở khu vực trung tâm.

Khán giả khẩn trương ngồi chờ trước màn hình phát sóng trực tiếp, nhìn Hạ Tranh vừa mới tiến vào bản đồ, đã có một con mãnh thú cao lớn giống hổ mà không phải hổ ngoác cái miệng to như bồn máu nhào về phía cậu.

Khán giả bắt đầu bùm miệng thét chói tai, sau đó trông thấy hồng quang lóe lên, Hạ Tranh cầm kiếm la-ze, đứng ở phía sau mãnh thú.

Àn, mãnh thú thì đã nằm úp sấp.

Hạ Tranh bắt đầu lột da giải phẫu, sau đó chưa kịp động vài cái, thì thể mãnh thú đã biến mất không chút tăm hơi.

Hạ Tranh chột vồ vồ đầu, nói: “Ai nha! Mình đều đã quên đây chỉ là giả lập a, không có khả năng thu thập nguyên liệu nấu ăn! Thực là đáng tiếc!”

Hết thấy khán giả: “...”

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Thời điểm Hạ Tranh còn đang tiếc nuối đầu mảnh thú kia là nguyên liệu nấu ăn tốt đến thế nào, lúc này lại chỉ có thể đứng nhìn, quả thực quá lãng phí tình cảm, trên mạng đã một lần nữa bùng nổ bình luận.

“Run rẩy, nam thần vừa rồi là muốn làm cái gì? Giải phẫu?”

“Không phải không phải không phải, nam thần là đang chuẩn bị làm công việc sơ chế mảnh thú của một trù sư, thu được da mảnh thú + 1, thịt mảnh thú + 1, nội tạng mảnh thú + 1.”

“Lâu trên đừng quên, còn có xương mảnh thú + 1, bím tóc của mảnh thú + 1.”

“Tuy tôi rất muốn nói lâu trên thực là đen tối (Nguyên văn: ㄟ), thế nhưng lâu trên làm sao biết được mảnh thú là công hay mẫu?”

“Này này mấy người có phải lại lạc đề rồi hay không!”

...

Được rồi, bình luận đã lạc tới vấn đề mảnh thú là đực hay cái rồi. Chúng ta lại đem ánh mắt dời về bài sát hạch.

Sau khi đánh bại con mảnh thú thứ nhất, Hạ Tranh ổn định lại trạng thái. Cậu hoạt động gân cốt một chút, xác định phương vị của bản đồ, sau khi xoa một tảng bùn đất và dính cành lá lên người để ngụy trang, lại bắt đầu tăng tốc hướng về phía mục tiêu.

Khán giả lần nữa há hốc mồm.

Hành động này thật là chuyên nghiệp a, Hạ Tiểu Tranh rốt cục là đã trải qua rất nhiều lần diễn luyện thực chiến trên giả lập, hay là thực sự đã từng làm như vậy trong hiện thực?

Bọn họ đương nhiên thiên về thực chiến diễn luyện, thế nhưng vừa rồi Hạ Tranh không kịp phản ứng, muốn giải phẫu... Khụ khụ, thu thập nguyên liệu nấu ăn thì sao.

Thực chiến trên giả lập sẽ có nguyên liệu nấu ăn để thu thập à?

“Uy uy! Lẽ nào thân thủ Hạ Tiểu Tranh là do săn bắt nguyên liệu nấu ăn mà luyện ra được? Mặc dù không sở hữu tinh thần lực, thế nhưng cũng không có nghĩa là không thể đi săn bắn.”

“Đừng mà, tôi cảm thấy trù sư thực đáng sợ...”

“Chẳng lẽ không phải là thực suất khí ư, mắt lóe sao!”

Rừng rậm là một trong những bản đồ mà Hạ Tranh thích nhất.

Tu chân giới kiếp trước, thiên nhiên được bảo vệ rất tốt, loại rừng lâm này cũng rất thường gặp. Tuy Hạ Tranh chỉ có thể tới những địa phương hạ cấp nhất để săn bắt nguyên liệu nấu ăn, nhưng đối mặt với mảnh thú đồng cấp hiển nhiên so với việc giao đấu cùng những tu sĩ kia thì càng thêm thông dong thoải mái.

Mảnh thú ở thế giới này còn không thông minh giả dối bằng mảnh thú ở Tu chân giới, không gian giả lập mô phỏng ra mảnh thú, lại càng kém một phần linh động, chỉ có thể dựa theo lập trình mà công kích.

Bản năng săn mồi vốn ẩn sâu trong cơ thể Hạ Tranh, trải qua nhiều lần lén lút thích ứng nơi dã ngoại, cùng với diễn luyện thực chiến trên giả lập, đã dần dần sống lại.

Đối với loại nhiệm vụ lấy săn bắn làm đề mục này, Hạ Tranh làm được đến thuận buồm xuôi gió.

Nhìn Hạ Tranh xuyên qua giữa rừng rậm, nhẹ nhàng thông dong như đang chơi Parkour (*) trên máy tính. Bộ dáng thoạt nhìn không chút khẩn trương này, khiến cho người xem cảm thấy thập phần lo lắng, tựa hồ chỉ cần có chút sinh vật mang tính uy hiếp bổ nhào tới, sẽ lập tức đem Hạ Tranh K.O.

(*) Parkour: một phương thức huấn luyện sử dụng vận động bắt nguồn từ tập luyện kỹ năng tránh vật cản của quân đội. Các học viên di chuyển từ A đến B theo cách hiệu quả nhất có thể.

Sau đó quả thực có một con rắn từ trên cây, lao vút về phía Hạ Tranh tựa như một mũi tên vừa rời khỏi dây cung.

Hạ Tranh vừa vặn đang từ một chạc cây bên này, nhảy qua một chạc cây khác. Thời điểm khán giả lần nữa lau mồ hôi hột, thân thể cậu đã hơi nghiêng, tay cầm kiếm la-ze vung lên, từ phần miệng đang ngoác to của con rắn kia, chia cắt nó thành hai nửa.

Nghe đồn đầu rắn có một trung ương thần kinh độc lập, cho dù bị chặt xuống vẫn có thể nhảy nhót.

Nhưng từ cái miệng đang mở rộng mà bị cắt dọc thành hai nửa, phỏng chừng làm thế nào cũng nhảy không nổi nữa rồi.

Bởi chỉ hơi nghiêng thân mình, quỹ tích vận động của Hạ Tranh trên không trung vẫn không có gì thay đổi, thuận lợi đáp xuống trên một cành cây khác.

Đứng trên chạc cây chắc khỏe, Hạ Tranh một tay cầm kiếm la-ze, một tay vịn vào thân cây, hơi nhíu mày, môi khẽ đóng mở.

“Rắn Cạp Nong Xanh? Trời ạ, vì sao đối tượng thực chiến trong giả lập đều là nguyên liệu nấu ăn a? Da rắn Cạp Nong Xanh nướng lên ăn ngon nhất, thịt rắn Cạp Nong Xanh nấu canh tuyệt không gì bằng, mật và xương rắn Cạp Nong Xanh đều có thể dùng để ngâm rượu...”

bluekrait

Rắn Cạp Nong Xanh, hay còn gọi là rắn Malayan, 1 trong những loài rắn độc nhất thế giới.

634551914744646729

Da rắn nướng

1005dish01_g_20101005004328

Canh rắn

ruou-ran.jpg

Hạ Tranh tự cho là người khác không nghe được mà lầm bầm nói nhỏ.

Sau đó những lời nói nhỏ này liền chân chân thực thực truyền vào trong tai tất cả các khán giả đang xem phát sóng trực tiếp.

“... Trời ạ lải nhải kia, tôi ban đầu còn muốn nói Hạ Tiểu Tranh thực tàn bạo thực đáng sợ, thế nhưng vì sao hiện tại lại cảm thấy Hạ Tiểu Tranh thực đáng yêu a, bụng mặt to!”

“Lầu trên khuôn mặt rớt cục vì sao lại biến lớn! Thăng thần sẽ được khoan hồng!”

“Tôi cảm thấy lầu trên lại muốn lạc đề rồi. Tôi tới chán chỉnh lại. Động tác của nam thần quả thực là lưu loát gọn gàng, nhất định đã trải qua rất nhiều thực chiến diễn luyện a!!”

“Dáng vẻ thêm thuồng hường về nguyên liệu nấu ăn này, tựa hồ không quá giống như từ trong thực chiến diễn luyện mà tập được ra...”

“Có lẽ cả hai khả năng đều có? Hoặc cũng có thể mỗi lần luyện tập thực chiến trên giả lập, nam thần đều ở đây thêm nhỏ dãi những nguyên liệu nấu ăn mô phỏng này!”

“(◡‿◡) nam thần thực là đáng yêu.”

“Mỗi lần thực chiến diễn luyện đều cần nhả một chút nguyên liệu nấu ăn của mình (͡_ ͡_)# , đáng ghét, vì sao những nguyên liệu nấu ăn này đều là hư cấu a!”

“Tranh: Hạ Tiểu Tranh ngồi bên cạnh nguyên liệu nấu ăn đã về châu trời mà vẽ vòng tròn.”

“Ha ha ha fanart đã có rồi sao! Cảm tạ đại thụ bút!”

“Tôi cũng có! Tranh: Hạ Tiểu Tranh một tay cầm đao một tay cầm xiên, hướng về phía nguyên liệu nấu ăn đã biến thành gạch men mà rơi lẹ.”

...Hiển Cảnh lần đầu tiên thất thần trong lớp, yên lặng tải fanart về, dường như nhân khí của Tiểu Tranh càng ngày càng cao a. Hiển Cảnh sờ sờ cằm. Tựa hồ áp lực có chút xiu lớn, gần đây có nên chứng minh sự tồn tại một chút không nhì? Thế nhưng hần còn chưa theo đuổi được người ta, có cách nào tốt hơn không a? Đau đầu quá.

Không chỉ là khán giả, mà người Hạ gia tất nhiên cũng chú ý theo dõi bảo bối Tiểu Tranh nhà mình.

Hạ Khâm và Hạ Ngọc trong toàn bộ quá trình học tập đều thất thần.

Lão sư sau khi biết Hạ Tranh lựa chọn sát hạch cá nhân cấp S, cũng rất lí giải tâm tình của Hạ Khâm và Hạ Ngọc, bèn cho phép hai người nghỉ sớm rồi đi.

Dù sao có ngồi đó cũng nghe không vào.

Thấy Hạ Khâm rồi đi Hiền Cảnh cũng xin nghỉ theo, hơn nữa còn lấy việc mình là vị hôn phu của Hạ Tranh mà cảm thấy thực ưu việt (?); Thời điểm Hạ Ngọc xin phép về trước, vừa vận gặp được hợp tác cũng đồng dạng xin nghỉ là Ninh Quân.

“Chẳng phải anh nói Tiểu Tranh được bảo hộ rất tốt sao?” Ninh Quân nhin không được gằm lên với hợp tác của mình, “Thân thủ thuần thực đến thế kia, Tiểu Tranh bình thường hẳn là hay chạy tới địa phương nguy hiểm a!?”

“Hoặc là, có lẽ là, luyện được từ trong thực chiến trên già lập cũng nên?” Hạ Ngọc thế nào cũng không chịu tin tưởng đệ đệ mềm mại đáng yêu dưới mí mắt của bọn họ đã từng trải qua sự tình nguy hiểm gì đó, “Còn về nguyên liệu nấu ăn... Bệnh nghề nghiệp của trù sư chẳng?”

Ninh Quân cũng bị lí do này thuyết phục. Dù sao, người Hạ gia đối với Hạ Tranh là chân tâm thật ý, Hạ Tranh còn phải tới trường, còn luyện tập trù nghệ, làm gì có thời gian ra ngoài đã ngoài?

Các lão sư khác, thậm chí cả hiệp hội trù sư và cao tầng quân đội đều đang chăm chú quan sát vị học viên hệ cơ giáp vô cùng đặc thù này. Nhìn biểu hiện của Hạ Tranh trước mắt, bọn họ rốt cục hiểu vì sao đồ ngu ngốc nào đó (Liên Hoa: Hất xì!) có thể coi trời bằng vung mà viết thư đề cử cho Hạ Tranh.

Nếu như Hạ Tranh không phải là mỹ thực đại sư tương lai, bọn họ cũng hiểu được, mầm non tốt này nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng.

Thế nhưng Hạ Tranh lại là mỹ thực đại sư tương lai! Hiện tại phát hiện cậu còn là một hạt giống chiến sĩ cơ giáp vô cùng ưu tú, còn không bằng dừng để cho bọn họ phát hiện! Không biết trong lòng bọn họ có bao nhiêu khó chịu sao! Quả thực là tề tâm liệt phế mà! Rầu muốn chết luôn biết không!

Cho dù rất rõ ràng mỹ thực đại sư càng thêm hi hữu, Hạ Tranh tốt nhất nên chuyên chú vào phương diện ấy, nhưng chứng kiến cao cấp cơ giáp sư vẩy tay với bọn họ, vẩy vẩy vẩy vẩy một lát đã không còn tâm hơi, chuyện này có biết bao nhiêu khổ bức a!

Lúc này bọn họ rốt cục hiểu được dụng tâm hiểm ác của Liên Hoa. Tên hỗn đản này!

Trong ánh mắt hoặc kinh ngạc hoặc đau khổ vẩy xem của mọi người, Hạ Tranh dọc theo lộ trình vượt qua mọi chông gai (vốn không có), tào ngộ vô số ác chiến (cũng không có luôn), ai thần biết bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn rồi mình mà đi (cái này thì có), cuối cùng cũng gặp được Boss cuối của ải đầu tiên, một con Thần Lân Ba Đầu với đôi cánh thịt không lồ, nhưng lại không biết bay.

“Lúc này đây, tôi nghe được âm thanh cõi lòng Hạ Tiểu Tranh tan nát.”

“Lâu chủ bạn có khỏe không vậy, bạn biết nhiều ghê.”

“Nhìn gương mặt đỏ của nam thần, biểu tình ấy, rõ ràng chính là lòng như tro tàn nhân sinh vô vọng.”

“Nam thần: Vì sao lão Thiên đối xử với mình tàn nhẫn như vậy {{{(>_<)}}}! Nguyên liệu nấu ăn phía trước thì cũng thôi, dù sao vẫn rất phổ thông. Nhưng đây lại là nguyên liệu đặc sản a! Còn là loại nguyên liệu không dễ được lâu!”

“Trong đầu nam thần nhất định đang xẹt qua đủ loại rán chưng hầm om xào ㄟ(ㄟ _ ㄟ) ㄟ...”

“(◕_◕) Hiện tại trước mặt nam thần không phải là đại Boss, mà là một đồng nguyên liệu nấu ăn.”

“Nhưng mà, bi thảm là, đồng nguyên liệu nấu ăn kia chỉ là hư cấu, không thể ăn/(ㄟ o ㄟ)/~...”

“Kỳ thực chúng ta có thể mở rộng thêm các trình tự phía sau, đầu tiên là săn bắn, sau đó lại xử lí nguyên liệu nấu ăn, rồi chế biến. Trên mạng cũng có rất nhiều cửa hàng mỹ thực giả lập như vậy nha.”

“Tuy việc này có thể thực hiện, nhưng có phải mọi người đã quên rồi hay không, đây là nhiệm vụ sát hạch cá nhân cấp S của trường quân giáo, mà không phải sát hạch trù sư...”

“Quên mất...”

“Quên mất + 1...”

“Nam thần quả nhiên là trù sư...”

“Nam thần đã làm cho chúng ta lạc đề...”

Lúc này nam thần đã bắt đầu đánh nhau với Thần Lân Ba Đầu.

Hai tay Hạ Tranh đều vô cùng linh hoạt, có thể nhìn ra được điểm này trong lúc cậu nấu ăn.

Mà loại ưu thế ấy ở trong thực chiến liền được thể hiện càng thêm rõ ràng.

Tay phải Hạ Tranh vẫn cầm kiếm la-ze như cũ, nhưng tay trái cậu còn mang thêm một khẩu súng la-ze nữa.

Dưới sự trợ giúp của thiết bị đẩy sau lưng, Hạ Tranh có thể bay có thể nhảy có thể chạy, tốc độ rất nhanh, hành động cũng vô cùng linh hoạt.

Bay ra xa thì dùng súng la-ze oanh kích, chạy vào gần lại xuất ra kiếm la-ze.

Ba cái đầu của Thần Lăn Ba Đầu vô cùng phần nộ mà lắc tới lắc lui, vừa mở miệng tát, vừa phun lửa, lại dùng móng vuốt vô bắt, muốn đem nhân loại đáng giận kia bóp chết.

Hạ Tranh linh xảo bay tới bay lui giữa các kẽ hở của công kích, khiến cho người ta nhìn mà kinh hồn táng đảm.

Hạ Tranh dưới sự bảo vệ của lồng bảo hộ, chính lực đẩy tới tốc độ siêu âm, trong nháy mắt thân hình cậu chỉ còn lại tàn ảnh.

Cơ giáp máy móc một khi kích hoạt tốc độ siêu âm đều phi thường khó khổng chế được chuẩn xác, Hạ Tranh lại có thể dưới tốc độ cao như vậy, mà vẫn khổng chế chính xác quỹ tích hành động cùng thao tác của mình, mỗi một lần công kích đều có thể nhìn thấy hiệu quả trên thân thể Thần Lăn Ba Đầu.

Các vị lão thành quân đội thấy thế liền bất cần đập chén phun trà xé nát sách vở nguy trang (? : Chắc là dùng sách vở giả vờ làm việc để lên mạng coi phát sóng trực tiếp lol)

Thiên tài! Nhất định phải thu vào dưới trướng!

Chờ đã, đây hình như là mỹ thực đại sư tương lai a.

Vì sao lại là mỹ thực đại sư chứ! Cỡ nào phung phí của trời a! Người này nhất định sẽ trở thành một chiến sĩ cơ giáp cao cấp phi thường lợi hại mà!

Không sử dụng cơ giáp, năng lực cá nhân đã mạnh mẽ đến thế, có cơ giáp thì còn cần phải nói nữa sao! Chúng ta khuyết thiếu những nhân tài như vậy! Nhân tài có năng lực cận chiến như vậy a!

Nhưng mà, đây lại là mỹ thực đại sư tương lai.

Muốn đầm đất! Cái tên hỗn đản cho Hạ Tranh thư đề cử kia! Nếu như không có thư đề cử! Bọn họ sẽ không biết Hạ Tranh cư nhiên lợi hại như vậy! Cũng sẽ không xoắn xuýt đến thế!

Nhưng mà xoắn xuýt cũng vô dụng thôi! Quân đội cũng không thể cướp người với hiệp hội trừ sư a!

Một vài cao tăng quân đội nhắm chặt mắt lại.

Ừm, ta không nhìn thấy, ta không nhìn thấy gì hết, ta cái gì cũng không biết, ta thực sự không biết có một nhân tài ưu tú ở ngay dưới mí mắt, mà ta đành phải lực bất tòng tâm.

Mỗi người có thể trở thành nhân vật cấp lão thành, đều có năng lực điều tiết tâm lý (lừa mình dối người) cực mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Rất nhanh, toàn thân Thần Lăn Ba Đầu đã hiện đầy vết thương, động tác càng ngày càng trì trệ, bị Hạ Tranh tìm được cơ hội, một kích trí mạng.

Vòng trắc thí đầu tiên kết thúc, sau khi trải qua hệ thống xác nhận và đánh giá, tổng hợp lại các yếu tố thời gian, trình độ thụ thương trong giả lập, kỹ xảo đề bình xét, Hạ Tranh giành được điểm số tuyệt đối.

Một vòng này nói ngắn thì cũng không ngắn lắm, các tân sinh xin khảo hạch bình thường khác vào thời điểm vòng trắc thí thứ nhất của Hạ Tranh diễn ra được một nửa thì cũng hoàn thành phần thi của mình, đã lục tục nộp bài rời khỏi hiện trường – bài thi đầu tiên của bọn họ là kiểm tra kiến thức cơ bản.

Sau đó bọn họ xúm lại vây xem biểu hiện của Hạ Tranh ở nửa chặng sau của vòng trắc thí thứ nhất.

Những kẻ lúc trước nói thầm sợ bị Hạ Tranh liên lụy kia, khuôn mặt đều như bị đánh sưng lên.

Những người khác có cùng ý nghĩ, nhưng tốt xấu còn chưa nói ra khỏi miệng, đều âm thầm cảm thấy may mắn.

Người này cũng quá mạnh mẽ rồi đi? Hoàn toàn không phù hợp với lễ thường a. Hơn nữa, Hạ Tranh trong tình huống chiến đấu kịch liệt như vậy, mà vẫn bảo trì nụ cười ôn nhu như cũ, thế nào lại thấy...

Khụ khụ, có điểm biến thái.

QAQ có chút giống sát nhân cuồng ma biến thái trong TV a, thực đáng sợ. – đây là số ít quần chúng đầu óc bay bổng tương đối nhanh. (?)

“Đừng nói, quả thực có chút giống. Bất quá, tôi nghĩ đây là vì nam thân là trù sư a!”

“Tôi cũng nghĩ thế, đây là vì nam thân là trù sư thôi. Trù sư nha, thời điểm xử lý nguyên liệu nấu ăn đều sẽ bảo trì cảm xúc sung 〇 sướng.”

“Lầu trên cậu vì sao muốn thêm kí hiệu 〇 ở giữa hai chữ sung sướng W(_ _)W rất đen tối đó có biết không! Hạ Tranh nhà chúng ta mới không đen tối như thế!”

“Đường như trù sư trong quá trình nấu nướng quả thực luôn duy trì tâm tình vui thích, cho nên trù sư đều là biến thái cả sao + _ +.”

“Lầu trên, cậu đã bị hiệp hội trù sư nhớ kĩ, có bản lĩnh đừng ăn đồ do trù sư làm nữa.”

“Tôi nghĩ lầu trên nhất định không thành vấn đề! Cũng chẳng phải toàn bộ thế giới đều là ăn hàng! Không phải chỉ là đồ ăn thôi sao! Cũng chẳng phải vấn đề có ăn hay không! Chúng ta gặm bánh mì khô!”

477299_62367832

“Làm màn thầu ăn!”

cover600

“Vẫn có thể tự mình nấu mà, chỉ là không ăn đồ do trù sư chế biến thôi. Cả đời không đặt chân vào tiệm ăn, tráng sĩ tôi xem trọng cậu!”

“... ID đã tự sát, đừng tưởng niệm. Tôi đi nhà hàng tìm an ủi đây.”

“Tráng sĩ chí khí của cậu đâu!”

“Ồ trước mặt thực, toàn bộ chí khí đều chỉ là cọp giấy.”

...

Sau khi Hạ Tranh hoàn thành vòng trắc thí đầu tiên, sẽ có nghỉ ngơi giữa giờ.

Cậu vừa từ trong khoang giả lập bò ra ngoài, đã thấy cả một đám người xúm xít lại.

Sau đó, ánh mắt bọn họ “bá” một phát bắn thẳng về phía cậu. Nhãn thần mọi người hoảng sợ, tựa như đang nhìn một con quái thú.

Hạ Tranh sờ sờ khuôn mặt. Nguy trạng từ trước tới nay quá xuất sắc, nên biểu hiện vừa rồi gây ra lực xung kích rất mạnh sao?

Hạ Tranh trừng mắt nhìn lại, đùa dai nở một nụ cười chuẩn học sinh ngoan với mọi người.

Đám tân sinh đồng loạt lùi về phía sau một bước.

Hạ Tranh thu hồi nụ cười, yên lặng sửa sang quần áo.

“Lão sư, vòng trắc thí tiếp theo là vào hai giờ chiều sao?” Hạ Tranh xác nhận lại một chút.

Lão sư còn đang thất thần, theo phản xạ có điều kiện kiểm tra thời gian, sau đó gật đầu.

“Như vậy em về nghỉ ngơi trước, gặp lại lão sư vào buổi chiều.” Hạ Tranh thu dọn đồ đạc của mình, rời khỏi trường thi.

Tựa như Moses rẽ biển (*), các tân sinh xung quanh tự động tách ra một lối đi cho Hạ Tranh.

(*) Moses là một đứa trẻ sơ sinh người Do Thái bị thả trôi sông và được Công chúa Ai Cập Thermuthis nhận làm con nuôi. Moses lớn lên nhưng không quên gốc gác và về sau lãnh đạo nhân dân Do Thái thoát khỏi ách nô lệ của người Ai Cập. Tương truyền khi Moses dẫn dân Do Thái chạy trốn về hướng Đông, thì bị quân Ai Cập dồn tới bên bờ Biển Đỏ. Moses đã rẽ nước biển để người Do Thái đi qua và nhấn chìm đại quân Ai Cập.

Trong nháy mắt, thần tình Hạ Tranh có chút ngẩn ngơ.

Cậu dường như trở về thời điểm còn ở Tu chân giới.

Khi đó, môn phái của cậu cũng là một đại phái, trong đó có một chi đi Thực nhập Đạo.

Mỗi một chi, đều có nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh.

Trong nội bộ môn phái có thi đấu, giữa các tông môn lại có đại bỉ. Mỗi một lần tỉ thí, thời điểm nhóm thiên chi kiêu tử hoặc ngạo khí mườì phản hoặc tao nhâ hoặc trong treo nhưng lạnh lùng cô tịch bước lên võ đài, cũng sẽ y hệt như lúc này, người khác tự động tách ra một con đường, để cho bọn họ đi qua.

Khi đó, mình vẫn luôn bảo trì nụ cười khéo léo vô hại, dù ở trong đám người tách sang hai bên đó, cũng chỉ dám đứng ở tít tận ngoài rìa.

Hạ Tranh lại sờ sờ mặt mình.

Hiện tại chính mình cũng coi như là thiên chi kiêu tử rồi đi? Như vậy tám mặt nạ này có phải là có thể tháo xuống rồi hay không? Dù sao cũng đã thể hiện ra thực lực, giả trư ăn lão hổ cũng không cần thiết nữa.

Thế nhưng bản ngã chân chính bên dưới lớp mặt nạ có hình dáng gì, Hạ Tranh đã không còn nhớ nổi.

... Thời điểm Hạ Tranh rời khỏi trường thi, Hạ Khâm và Hạ Ngọc, còn có Hiên Cảnh, Ninh Quân đang cùng nhau chờ đợi ở bên ngoài. Vừa thấy Hạ Tranh đi ra, liền chạy tới nghênh đón.

Bị bốn người riu rít âm ỉ một hồi, chút sầu não khó có được trong lòng Hạ Tranh cũng bị quên sạch.

“Tiểu Tranh cực kì đẹp trai suất khí!” Hạ Ngọc vỗ vai Hạ Tranh, “Làm tốt lắm!”

“Đúng vậy, ba mẹ trong giờ làm việc cũng len lén xem phát sóng trực tiếp, bọn họ còn nói đã gửi tin chúc mừng em, bắt quá thời điểm em ở trong trường thi hẳn là đã tắt máy.” Hạ Khâm cũng vỗ vai Hạ Tranh.

Dường như chứng chiến bộ dạng lợi hại như vậy của Hạ Tranh, hai vị ca ca cũng không có biện pháp coi Hạ Tranh như tiểu hài tử, ôm vào lòng nhào tới nện đi nữa.

Hạ Tranh vội vàng mở máy truyền tin, quả nhiên bên trong hiện đầy tin nhắn. Ngoại trừ ba mẹ, chú Hiên và dì Vân, còn có bạn học quen biết trước kia, cả Chris và các băng hữu mới quen cũng gửi tin chúc mừng.

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, gửi hồi âm riêng cho Hạ Viên, Phượng Xu, Hiên Huy, và Vân Mân, còn những người khác thì soạn chung một tin nhắn biểu thị lòng biết ơn.

“Ăn một bữa thật ngon đã! Thức ăn trong trường học cũng không tệ lắm.” Hiên Cảnh nói, “Sau đó ngủ một giấc, dưỡng lại tinh thần, tranh thủ đến chiều cũng thu về một lần mãn điểm nữa.”

“Một vòng kiểm tra cuối cùng là vào buổi tối, đừng ngủ nhiều, đến tối chỉ sợ không có tinh thần.” Ninh Quân cũng lên tiếng.

“Vòng thi cuối là về cơ giáp nhĩ?” Hạ Tranh nhú mày, “Phương diện này em không có khả năng giành được điểm tuyệt đối.”

Dù sao thời gian huấn luyện cũng quá ngắn ngủi.

“Vòng trắc thí cơ giáp này, thí sinh có thể giành được mãn điểm vốn cũng không nhiều lắm. Cho dù là người từ nhỏ đã sở hữu tinh thần lực, số tuổi tới thiếu để thao túng cơ giáp trên gĩa lập cũng phải tới mười sáu.” Hiên Cảnh an ủi.

Hạ Tranh ngẩng đầu: “Nhưng mà anh đã đạt được mãn điểm.”

Hiên Cảnh gật đầu: “Ừ, tôi tương đối lợi hại.”

Hạ Tranh: “...” đây mà gọi là an ủi à?

“Khụ khụ.” Hạ Khâm đẩy Hiên Cảnh qua một bên, “Không sao, Hạ Ngọc cũng không đạt được điểm tuyệt đối, không vấn đề gì.”

Hạ Ngọc dùng ngón tay chỉ vào mũi: “Đại ca, chúng ta còn là huynh đệ ruột thịt sao?”

Hạ Khâm gật đầu: “Đương nhiên, không tin em hỏi lại ba mẹ.”

Hạ Ngọc: “...” để sau đó bị hai người đánh hội đồng sao?

Ninh Quân không nhịn được cười: “Hay là trước hết cho Tiểu Tranh an tĩnh ăn một bữa cơm đã.”

Hạ Tranh liền vội vàng gật đầu. So với loại an ủi này, cậu vẫn cảm thấy đi ăn chút gì đó còn tốt hơn.

Quân giáo Hoa Đô có mấy cái nhà ăn, hệ cơ giáp vì học sinh có chút đặc thù, nên sở hữu một căn tin độc lập nho nhỏ. Mùi vị cũng không tệ lắm.

Mặc dù không phát sáng, nhưng dinh dưỡng rất cân đối. Hạ Tranh ăn đến về mặt thỏa mãn.

Nếu như nhà ăn vẫn luôn bảo trì loại trình độ này, cậu cũng có thể tiết kiệm được thời gian mỗi ngày chuẩn bị ba bữa cơm phổ thông.

Đồ ăn phát quang cũng không phải là lúc nào cũng có hiệu quả tốt. Chúng chủ yếu dùng để trị liệu và xoa dịu, lúc tinh thần lực mệt mỏi hoặc bị tổn thương sẽ có hiệu quả rất lớn, nhưng thời điểm bình thường khi tinh thần lực hoàn hảo vô hại, đại khái cũng chỉ cho người ta cảm giác vui thích hơn một chút so với những món ăn phổ thông mà thôi.

Bất quá thao túng cơ giáp nhất định sẽ tiêu hao tinh thần lực, thời gian dài lái cơ giáp cũng như thời gian dài chiến đấu, tinh thần lực sẽ bị một số thương thể ngầm. Cho nên đồ ăn phát sáng vô cùng trọng yếu, nhu cầu cũng không ít.

Càng là đồ ăn đỉnh cấp do mỹ thực đại sư chế biến ra thì tác dụng đối với tinh thần lực càng lớn, nếu như là thời kì chiến tranh, có đôi khi còn là điểm mấu chốt để giành thắng lợi.

Hai bên đều hao hết tinh thần lực, sau đó một phe bỗng hồi huyết sống lại gì đó...

Tuy nhiên lúc bình thường, thì ăn hay không cũng chẳng có quan hệ gì.

Có thời gian chế biến các món ăn phổ thông như vậy, còn không bằng động não suy nghĩ thêm một chút, làm cách nào để đề thăng trù nghệ của mình. Đã đạt đến loại trình độ này của Hạ Tranh rồi, mỗi một lần tăng tiến trù nghệ, đều cần có linh cảm và vận khí.

Trù sư của nhà ăn khi biết tin Hạ Tranh tới dùng cơm, đã xuất ra toàn bộ vốn liếng để nấu một phần ăn đặc biệt.

Thấy Hạ Tranh ăn đến đầy mặt hài lòng, trù sư cũng rất đắc ý.

Nhìn đi, chỉ ít trên phương diện mùi vị, tôi cũng đã nhận được khẳng định của đại trù rồi.

Bốn người khác thời điểm đưa đồ ăn vào trong miệng, vẻ mặt không dám tin.

Đây chính là nhà ăn chúng ta thường lui tới sao? Cơ bản chính là mùi vị khác biệt hoàn toàn có được không! Tuy căn tin hệ cơ giáp nấu nướng không tệ nhưng dù sao cũng là căn tin a! Căn tin nấu ăn ngon như vậy còn có thể gọi là căn tin sao!

Đương nhiên, sau đó bọn họ mới phát hiện, chỉ có khi nào cùng Hạ Tranh ăn chung mới có thể nếm được đồ ăn hoàn toàn khác hẳn với bình thường. Điều này làm cho bốn người chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ kéo Hạ Tranh cùng đi dùng cơm.

Phúc lợi mà.

... Vào buổi chiều khi Hạ Tranh tiếp nhận vòng khảo thí thứ hai, bạn học và lão sư vẫn còn chưa tỉnh thần từ khiếp sợ ban sáng.

Sau khi Hạ Tranh oán thăm một câu, với cái loại trạng thái này không biết thi đấu vào năm này có xảy ra vấn đề gì không, liền tiến vào trong khoảng giả lập.

Vòng thi thứ hai vẫn là săn bắn, nhưng lần này là ở trong biển. Hơn nữa cũng không phải là cơ giáp thực chiến.

Quân đội muốn xem xét tố chất của học viên trường quân giáo, chủ yếu là năng lực chiến đấu khi không có cơ giáp của từng người. Bởi vì cơ giáp tuy cường đại, nhưng hầu hết thời điểm, rất nhiều nhiệm vụ đều không cần sử dụng đến cơ giáp để hoàn thành. Mà những người biểu hiện ưu tú trong tình huống không có cơ giáp, chỉ cần tinh thần lực mạnh mẽ, thì khả năng thao túng cơ giáp chắc chắn cũng sẽ không kém.

Những tố chất mà binh sĩ cần phải có khi chiến đấu đơn độc, lúc tác chiến với cơ giáp cũng rất cần thiết. Cơ giáp chiến đấu, chỉ là nhiều hơn một hạng tinh thần lực so với chiến đấu không có cơ giáp mà thôi.

Hạ Tranh vẫn như trước kiểm tra lại trang bị bản thân, ở trên bờ hoạt động gân cốt một chút, sau đó nhảy vào trong biển.

Bởi vì ở bên trong nước biển, Hạ Tranh không có biện pháp nói thăm như lúc sáng sớm.

Bất quá dù Hạ Tranh không nói nhỏ, khán giả cũng sẽ vì cậu mà phối âm.

Hạ Tranh giết chết một con cá.

“Loại cá này bột xương làm đồ gia vị rất tốt, thịt cá nửa chín nửa tái phối với nước tương ăn ngon đến bạo nỏ!”

“Nam thần: Cá của mình...”

Hạ Tranh giết chết một con sứa.

goi-sua-rau-thom

“Trụng qua nước sôi sau đó ngâm lạnh, chẹp chẹp mùi vị ấy...”

“Nam thần: Sứa của mình...”

Hạ Tranh giết chết một con cua biển.

“Loại cua biển này tôi vừa ăn xong! Thịt mặc dù hơi già, thế nhưng chấm với sốt cà chua ăn đặc biệt ngon!”

“Nam thần: Rõ ràng phải chấm với dấm đường, sốt cà chua là cái loại tà ma ngoại đạo gì a!”

“Lầu trên! Nam thần sẽ không nói ra lời như vậy đâu!”

“Trời ạ lái nhà lái nhái! Sốt cà chua với dấm đường là cái quỷ gì! Các người đều là tà giáo! Rõ ràng là sốt hải sản có được không!”

Hạ Tranh giết chết một con bạch tuộc.

“Nam thần: Risotto mực (*)... (¬¬).”

(*) Mực ở đây là mực màu đen của bạch tuộc, không phải con mực. Ảnh:

70318_slideshow_std_h_republique-risotto-nero

“Nam thần: Bạch tuộc viên (Takoyaki)... (¬¬).”

cgljny5uaxbpyy5jb20vmjaxmda1mduvnjy3mjg4mv8xmje5mznmwnde0mdhfini5qcgcdeng

“Nam thần: Râu bạch tuộc nướng... (¬¬).”

img_3407

“Nam thần: Minh nghĩ có thể làm một nồi lẩu bạch tuộc... (¬¬).”

“Kẻ nào đặt ra trình tự nhiệm vụ lần này vậy! Tại sao tất cả đều là nguyên liệu nấu ăn! (¬ '□')¬ へ—— xem xem nam thần nhà chúng ta đã khóc rồi kia!”

Hạ Tranh dụi mắt, dù chỉ là hư cấu, nhưng thời gian dài tập trung chú ý cao độ hai mắt cũng sẽ mệt mỏi a.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Ở vòng trắc thí thứ hai này, Hạ Tranh lại chiến thắng quái vật đáy biển có xúc tu lớn.

Đại quái xúc tu đem hết tất cả vốn liếng, dùng thịt dề người rồi lấy xúc tu triển quán rồi còn phun ra dịch thể không rõ, cảnh tượng khủng khiếp tựa như phim kinh dị R18+.

Nhưng vẫn bất lực (Nguyên văn: 卵).

“Tôi từng nói qua một câu đùa thế này, đại quái xúc tu mà gặp phải người làm nghề nghiệp bất đồng thì sẽ như thế nào.

Bi kịch nhất chính là, đại quái xúc tu gặp phải trù sư.

Nó sẽ biến thành một món ăn a.”

“Lầu một đã kết lại bài này rồi.”

“Thế nhưng nam thần không thể biến đại quái xúc tu thành đồ ăn.”

“Cho nên nam thần khóc.”

“Khóc không phải là đại quái xúc tu sao!”

...

Hạ Tranh cũng không có khóc, cậu chỉ là hơi mỏi mắt, lần nữa đưa tay lên dụi mắt mà thôi.

Dưới đáy biển hôn ám, cho dù có dán lên đồng tử một cặp kính do thám các tia xạ tuyến, thì đôi mắt vẫn sẽ có chút khó chịu.

Cả hai vòng sát hạch này đối với Hạ Tranh mà nói, đều tương đối đơn giản.

Kiếp trước Hạ Tranh có rất nhiều kinh nghiệm chiến đấu với đám quái thú, giỏi nhất là khi đối mặt với quái thú đang trong tình trạng không phòng bị, quan sát hành động và khuyết điểm của nó, để rồi một kích trí mạng.

Bởi vì thực lực của Hạ Tranh ở kiếp trước yếu kém, cho nên theo thói quen lấy cái giá thấp nhất để đánh gục quái thú. Trước khi có thể một kích trí mạng, Hạ Tranh có đầy đủ kiên nhẫn cùng quái thú triển đấu.

Vòng sát hạch thứ hai Hạ Tranh vẫn đạt được điểm tuyệt đối như trước. Có trận đấu giảm sức tâm lý, sau khi vòng kiểm tra thứ hai kết thúc, Hạ Tranh tuy vẫn thu được những ánh mắt phức tạp từ đám học viên, nhưng tốt xấu gì cũng đã không còn lúng túng như lúc sáng sớm.

Hạ Tranh cảm thấy có chút mừng thầm trong lòng.

Loại vui vẻ này là tâm tình mà cậu chưa bao giờ cảm thụ qua.

Cậu biết thời điểm mình lựa chọn hệ cơ giáp, đã có rất nhiều nhân ngôn toái ngữ.

Cũng biết cho dù bản thân là mỹ thực đại sư mà đám chiến sĩ cơ giáp phải tôn kính, nhưng đối với thực lực của mình, trong lòng những bạn học này có lẽ cũng rất coi thường.

Tựa như một siêu sao bóng đá lại chạy đi chơi bóng rổ, ngay cả cầu thủ bóng rổ bình thường nhất, cũng sẽ ồn ào một câu, đá bóng của cậu đi, chạy tới sân bóng rổ làm trò hề sao.

Đang có thành tựu ở một lĩnh vực, lại nhảy nghề, làm cái rắm gì a.

Nhưng sinh hoạt kiếp trước đã để lại trong linh hồn cậu một dấu ấn mãnh liệt. Cậu khát vọng sức mạnh của chính bản thân mình.

Dù rằng hệ thống xã hội của hai thế giới bất đồng, làm một mỹ thực đại sư, cậu có thể khiến cho vô số chiến sĩ cơ giáp ra sức cho mình. Nhưng cậu vẫn như cũ khát vọng lực lượng thuộc về bản thân.

Tựa hồ nếu thực lực không phải là của mình, trong lòng cảm thấy hư ảo, thì ngay cả việc tỏ ra chút xíu hãnh diện cũng không dám nghĩ đến.

Mỗi khi cậu thu được tiến bộ lớn lao trên phương diện trừu tượng, đang muốn thoảng kiêu ngạo một phen. Thì kinh nghiệm sống kiếp trước lại kéo tới quấy rối, như thể chỉ cần cậu hơi lộ ra chút xíu tự ngạo, thì sẽ bị bóp chết ngay.

Để khắc phục bóng ma trong lòng, cậu lựa chọn hệ cơ giáp.

Hiện tại xem ra có vẻ là rất không sai nhỉ?

Trong ánh mắt kính ngạc và kính nể của người khác, u ám vẫn luôn ngự trị trong lòng Hạ Tranh mãi không biến mất vào giờ khắc này rốt cục tan thành mây khói, khiến trên mặt cậu không tự chủ được mà lộ ra một nụ cười từ tận đáy lòng.

Nụ cười mang theo kiêu ngạo, tự hào, lại có chút khoe khoang.

Nụ cười này, khiến cho khí chất thiếu niên và vẻ yếu mềm trên người cậu trong nháy mắt tiêu thất hầu như không còn, toàn thân từ một cậu thiếu niên chưa lớn, biến thành một thanh niên rất có khí khái nam nhân.

Bất quá, cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Hạ Tranh lại theo thói quen khôi phục hình tượng ôn hòa vô hại, sau khi cùng lão sư chào hỏi, liền lặng lẽ rời khỏi trường thi.

... Khán giả đã trải qua việc điên cuồng xoát bình luận ở hai vòng thi trước, thời điểm đề mục của vòng sát hạch thứ ba được công bố, mọi người nhất thời có chút buồn chán.

Chẳng có nguyên liệu nấu ăn, chỉ có máy móc, mắt hứng nha, còn muốn cho các bảo bối được vui vẻ bình luận nữa hay không đây?

Đề mục của vòng thi thứ ba đều chỉ liên quan tới cơ giáp và máy móc, nội dung rất nhiều, từ thao tác điều khiển cơ giáp cho đến sửa chữa máy móc đơn giản, cùng với thực chiến bình thường.

Trong đó khó khăn nhất có lẽ là kiến thức về sửa chữa. Sát hạch sẽ mô phỏng các loại vấn đề có thể xảy ra với từng bộ phận của cơ giáp, thí sinh phải khẩn cấp ứng phó trong mọi tình huống.

Tuy nói nội dung vòng thi này cũng không khác biệt lắm so với bài sát hạch đầu tiên của các tân sinh bình thường khác, nhưng lý luận suông và thao tác thực tiễn lại là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Bạn chỉ cần xem qua sổ tay phi công, là có thể lái được phi cơ sao? Hiển nhiên là không thể.

Nhưng Hạ Tranh có bug trên người. (?)

Cậu quen biết Ninh Quân.

Hạ Tranh cảm thấy vận khí của mình trong cuộc thi lần này quả thực không tệ. Nếu như trọng điểm kiểm tra ở vòng sát hạch thứ ba là cơ giáp thực chiến, cậu đoán chừng chỉ có thể đạt được một số điểm cao mà thôi.

Nhưng nếu là kiểm tra kiến thức trụ cột và thực tiễn, thì cậu lại rất quen thuộc.

Từ khi biết tới cơ giáp, thời điểm bản thân còn chưa khôi phục tinh thần lực, Hạ Tranh đã chủ động học tập những kiến thức liên quan tới cơ giáp, thời gian bỏ ra, so với đại ca nhị ca cậu phỏng chừng còn lâu dài hơn (tuy hai người này lớn tuổi hơn cậu).

Cho nên phương diện kiến thức cơ bản, cậu phi thường vững chắc.

Sửa chữa cơ giáp lại không cần đến tinh thần lực, vì vậy sau khi có thể vào mạng, Hạ Tranh đối với những bài huấn luyện có liên quan tới cơ giáp mà không cần sử dụng tinh thần lực, đều vô cùng thuần thục.

Sau đó thì Hạ Tranh quen biết Ninh Quân, càng hiểu rõ hơn tác dụng của tinh thần lực trong khâu chế tạo và sửa chữa cơ giáp.

Tuy cậu khẳng định sẽ không học tập thêm về ngành chế tạo cơ giáp, thế nhưng kiến thức về sửa chữa cơ giáp thì lại được đích thân Ninh Quân chỉ dạy, ngoài những bài học bình thường thì còn có tri thức đến từ bàn tay vàng của y.

Cho nên nội dung trắc thí mà người khác cho là khó khăn nhất, đối với Hạ Tranh mà nói, trùng hợp lại là phương diện mà cậu am hiểu nhất.

Thật giống như từ sau khi trọng sinh, vận khí tựa hồ trở nên tốt đẹp hơn, làm chuyện gì cũng phi thường thuận lợi.

Bất quá đối với khán giả mà nói, vòng sát hạch này có chút kém thú vị, chỉ ít thì bọn họ cũng không biết bao nhiêu kiến thức để mà bình luận.

Đương nhiên, lúc Hạ Tranh hoàn thành bài thi, lần nữa thu được mãn điểm, và khi các chuyên gia cuối cùng cũng xuất hiện để bình luận về độ khó khăn trong lần sát hạch này của Hạ Tranh, khán giả liền vui mừng trở lại.

Có người nói ba vòng sát hạch này có độ khó cao nhất nha, chẳng lẽ quân đội thực sự đã ngầm động tay chân! Ha ha ha.

Kỳ thực... cũng không phải, chỉ có thể nói vận khí Hạ Tranh quá tốt (đương nhiên, trong mắt những người khác, vận khí của cậu là cực kì kém).

Mà việc tiếp nhận đề thi khó khăn nhất, cũng khiến cho Hạ Tranh lần này uy danh đại chấn, và ấn tượng của công chúng, cũng đã có cải biến.

Chỉ ít đồng nghiệp vẫn về Hạ Tranh bây giờ, đã không còn là nghìn bài một dạng, lấy hình tượng thụ ngực phẳng anh anh riu rít hiền lành yếu nhược nữa, mà đa số đã trở thành cường thụ, thậm chí chủ công văn cũng bắt đầu trôi dạt. Văn ngôn tình cũng lấy Hạ Tranh làm nam chính, hình tượng nam chủ phúc hắc giả heo ăn thịt hổ.

Ân, đương nhiên, những chuyện này Hạ Tranh không biết, phỏng chừng về sau... cũng không có khả năng biết.

Loại đồng nghiệp văn này, đều có diễn đàn bí ẩn của riêng mình, không thể truyền bá công khai.

Không, sai, sẽ, bị, phạt, tiền, a. (?)

Hoàn thành sát hạch cá nhân cấp S, Hạ Tranh như ý nguyện thu được tư cách đặc biệt, có thể làm nhiệm vụ ngay sau khi nhập học.

Thời điểm trao giấy phép, lão sư rút cục nhìn không được mà hỏi Hạ Tranh có phải là muốn gia nhập quân đội hay không.

Hạ Tranh về mặt mê man: “Cái gì? Quân đội?”

“Không phải là muốn làm nhiệm vụ để kiếm điểm sao?”

“Ách... Em là muốn sớm một chút đạt được giấy phép săn bắt nguyên liệu nấu ăn. Nếu như không phải là nhiệm vụ, thì có một ít nguyên liệu nấu ăn bị cấm săn bắn, thậm chí nơi sinh trưởng cũng cấm tiến nhập.” Hạ Tranh nghiêm túc nói. “Điều khiển được cơ giáp, rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đều có thể tự mình săn bắt, xử lí ngay tại hiện trường!”

Lão sư: "..."

Được rồi, ông không cần lo lắng Hạ Tranh đổi nghề nữa. Thế nhưng vì sao lại thấy thất tâm thế này?

Sau khi tan việc, lão sư nhin không được đăng một dòng trên Face Bo.

"Ngày hôm nay nhiệm vụ sát hạch cá nhân cấp S của học sinh nguư bức nào đó là do ta phụ trách. Ban đầu ta thập phần lo lắng trò ấy sẽ muốn đổi nghề làm chiến sĩ cơ giáp (được rồi, nói tới đây thì không cần nêu tên các bạn cũng biết đó là ai), sau đó trò ấy nói cho ta biết, nỗ lực phấn đấu trên con đường cơ giáp sư như vậy, là để có thể săn bắt nguyên liệu nấu ăn. [Emo: Quỳ lạy 14] vốn nên thờ phào nhẹ nhõm, nhưng vì sao hiện tại ta lại thấy đau thất tâm can thế này a?"

Rất nhanh bài đăng này đã trở thành bài đăng nổi tiếng nhất trên mạng, bình luận để lại bên dưới suýt chút nữa làm máy truyền tin của lão sư nổ tung.

"Đương nhiên đương nhiên, tôi lập tức biết đây là người nào rồi! Đây là nam thần của tôi! Quỳ liếm!"

"Thực xin lỗi tôi không định đổi nghề tôi chỉ là muốn săn bắt nguyên liệu nấu ăn mà thôi nam thần à cậu thực giỏi tôi không cần thận ngã xuống rồi muốn được nam thần hôn nhẹ mới dậy được!"

"Tôi cũng ngã, nam thần hôn nhẹ đi!"

"Tôi có thể lí giải nỗi lòng của lão sư. Dù biết nam thần làm trù sư mới mang lại cống hiến lớn nhất cho Liên minh, nhưng chứng kiến một chiến sĩ cơ giáp ưu tú vượt mất dưới mí mắt mình nhất định là một chuyện cực kì khó chịu."

"Chẳng lẽ tân sinh hệ cơ giáp năm nay còn chẳng bằng một trù sư sao! Miễn đánh giá, tôi là người phi thường tôn trọng trù sư nhiệt tình yêu thương nam thần!"

"Có thể... Là... vì năm nay số người thông qua nhiệm vụ cá nhân cấp S tuy cũng là trăm phần trăm, nhưng tất cả các vòng thi đều đạt được điểm tuyệt đối thì chỉ có một mình Hạ Tranh mà thôi, thất tâm a, không sai, tôi là một trong những thí sinh thông qua QAQ."

"Thất tâm + 1, một trong những người thông qua + 1. Ngày xưa tôi nói không chừng cũng là một nhân vật vạn chúng chú mục nữ giới mến mộ nam giới đồ kị, năm nay cả nam lẫn nữ đều bị Hạ Tranh câu hồn mang đi mất rồi, ngã quỵ nằm úp sấp."

"Một trong những người thông qua + 1, $\neg (\neg \neg \neg) \neg$, nhân sinh của đám chiến sĩ cơ giáp đã gian nan như vậy rồi, vì sao trù sư còn muốn tới đoạt mỗi làm ăn a, tôi không phục!"

"Thì ra tất cả mọi người đều vô cùng bi thống, được rồi, tôi còn tưởng chỉ có mình tôi. Một trong những người thông qua + 1."

"... Các đại thần lâu trên các vị có khỏe không? Đừng bi thương đừng khổ sở a nam thần nhà chúng tôi cũng chỉ là muốn săn bắn nguyên liệu nấu ăn mà thôi!"

"Muốn nằm úp sấp luôn, chiến sĩ cơ giáp nhiều như vậy, việc săn bắn nguyên liệu nấu ăn có thể giao cho chúng tôi mà! Mỹ thực đại sư nếu ngay cả việc săn thú đều tự mình làm, chúng tôi còn biết lấy gì đến đôi đồ ăn ngon đây!" "Cảm thấy lâu trên sinh không thể luyện..."

Chris là bạn thân duy nhất của Hạ Tranh trong giới trù sư, đương nhiên muốn phát tin biểu thị chúc mừng một chút.

Khi hẳn biết Hạ Tranh hung tàn như vậy, là để ngày sau có thể săn bắn nguyên liệu nấu ăn, nhin không được cảm thán trên trang cá nhân: "Kỳ thực ta vô cùng thấu hiểu tâm tình của Hạ Tiểu Tranh. Rất nhiều nguyên liệu nấu ăn đều có tác dụng mạnh nhất trong một kỳ hạn nhất định, cần phải xử lí một chút, nếu không sẽ bị hỏng. Mặc dù hợp tác có thể mang ta tới hiện trường, nhưng người săn thú dù sao cũng không phải là bản thân trù sư, nói không chừng chỉ cần một pháo đập tới, nguyên liệu nấu ăn đã bị hư hại. Ta đã từng trơ mắt chứng kiến rất nhiều nguyên liệu nấu ăn bị hỏng, đó mới thực là lòng đau như cắt. Nếu có thể tự mình săn bắn, vậy thì sẽ phi thường thỏa mãn. Bất quá tuy ta muốn nói về sau có thể sẽ tìm Hạ Tiểu Tranh để ban bố nhiệm vụ, thế nhưng nếu gặp được nguyên liệu nấu ăn quý hiếm, người này nhất định sẽ nhồi trước vào không gian trữ vật của mình mất. Ah, bởi vì nếu là ta thì cũng sẽ làm như vậy."

Tin này của Chris được rất nhiều bạn thân là mỹ thực đại sư chuyển phát, thậm chí là cả một ít mỹ thực đại sư vốn hiếm khi lên mạng.

Lúc này, hợp tác của Chris mới yếu ớt chuyển phát dòng tin này: "[Emo: Gào khóc 38] Hợp tác đừng chê anh đừng vứt bỏ anh!"

Chris: "..."

Tốt xấu gì cũng là một trong những thợ săn tối cường của Liên minh thế hệ này, anh như vậy là rất mất mặt đó có biết không!

Hợp tác: "[Emo: Gào khóc38] Vì ăn anh có thể không biết xấu hổ!"

Chris: "... "Thất tâm, thật là muốn chia tay. Hợp tác của người khác khóc suýt cường bá duệ, vì sao hợp tác nhà mình lại là da mặt so với tường thành còn dày hơn hai lớp a?"

...

Hiên Cảnh quan sát tràng diện náo nhiệt trên mạng, cũng vô cùng thất tâm.

Hắn cảm thấy, nếu như Hạ Tiểu Tranh ngay cả nguyên liệu nấu ăn đều tự sẵn bắt, như vậy cơ hội mình lấy lòng chẳng phải sẽ ít đi rồi sao?

Cũng may hiện tại Hạ Tiểu Tranh điều khiển cơ giáp còn chưa thuần thục, tích phân còn chưa kiếm được, mình vẫn có biện pháp khẳng định cảm giác tồn tại.

Vì vậy Hiên Cảnh chuẩn bị thật lâu, một tháng sau khi Hạ Tranh khai giảng, tặng cho cậu một phần lễ vật.

Hạ Tranh sau khi xem xét không gian trữ vật, thì hết sức kinh ngạc: “Nguyên liệu nấu ăn em gấp được trong sát hạch anh đều bắt tới?”

“Ừ.” Hiên Cảnh giả bộ vân đạm phong khinh, tựa như đang nói tới chuyện nào đó rất không đáng giá, “Thấy em trong lúc thi bày ra biểu tình tiếc nuối, dù sao cũng không khó bắt, bắt quá số lượng có hơi nhiều.”

Nào chỉ là hơi, quả thực là rất nhiều. Hiên Cảnh ghi lại hình ảnh của tất cả những nguyên liệu nấu ăn mà Hạ Tranh đã tiêu diệt rồi đối chiếu, toàn bộ đều tìm tới. Cũng may những nguyên liệu này và đám sinh vật trong giả lập đều sống ở địa phương giống nhau, hắn chỉ cần chạy tới ba chỗ, là có thể bắt đủ toàn bộ, chỉ là trên đường phải hao phí chút thời gian.

“Thịt Thần Lân Ba Đầu sau khi chết sẽ bị hủ hóa rất nhanh, cho nên tôi lưu lại một hơi thở, đặt ở trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn, em tự đi lấy nhé.” Hiên Cảnh cười nói, “Vui không?”

Hạ Tranh hơi nghiêng đầu: “Kỳ thực em cũng không phải là rất tiếc nuối.”

“Tôi biết.” Hiên Cảnh gật đầu, “Bỏ lỡ một tháng học, may mà ba địa phương này cũng có nhiệm vụ để làm, nếu không tôi sẽ bị lão sư mắng chết mất. Tôi về trước viết kiểm điểm đây.”

“... Anh là đặc biệt đi sẵn?” Hạ Tranh kinh ngạc. Cậu còn tưởng Hiên Cảnh chỉ trùng hợp đi qua ba địa phương nọ làm nhiệm vụ, bèn nhân tiện sẵn tới a.

“Đương nhiên.” Hiên Cảnh không chút nào che giấu trình độ dụng tâm chuẩn bị lễ vật của mình. Không nói ra, người ta làm sao biết được tâm ý của hắn.

Nhìn Hiên Cảnh phát tay một cái rồi tiêu sái rời đi, Hạ Tranh biểu tình mê man. Không nghĩ tới sau khi đã quen thuộc, Hiên Cảnh lại rất tỉ mỉ còn rất biết quan tâm tới người khác như vậy, cho hắn một tấm thẻ người tốt!

Nhiều nguyên liệu nấu ăn thế này, làm một bữa tiệc lớn khao hắn a. Hạ Tranh gật đầu. Đối với người tốt, cậu cũng sẽ tốt lại.

Nếu như Hiên Cảnh biết mình được phát cho một tấm thẻ người tốt, không rõ sẽ có cảm tưởng gì.

Phóng chừng... Vẫn sẽ mặt dày cho là có chút tiến triển đi?

Khi người Hạ gia biết Hiên Cảnh tặng lễ vật, thì sửng sốt một chút.

Bất quá nếu bọn họ đã ngầm cho phép Hiên Cảnh theo đuổi Hạ Tranh, loại hành động tặng quà rất bình thường này, bọn họ cũng sẽ không bói móc. Chỉ là đối với việc bản thân đã không nghĩ tới phương diện này mà yên lặng bị thương trong chốc lát.

Người nhà còn không sẵn sàng bằng người ngoài, đây tính là chuyện gì a?

Vì vậy trong khoảng thời gian ấy Hạ Tranh được thu quà tới mỏi cả tay, thẳng đến khi cậu lấy lý do “lãng phí lớn” mà cự tuyệt, mới có thể kết thúc làn sóng tặng quà này.

“Bọn họ đến cùng là làm sao vậy?” Hạ Tranh nhìn không được phun tào với bạn cùng phòng Ninh Quân, “Tuy thu được nguyên liệu nấu ăn tôi rất cao hứng, nhưng nhiều như vậy biết ăn thế nào cho hết? Thực là lãng phí.”

“Đúng vậy, tuy cậu yêu thích nguyên liệu nấu ăn, nhưng nếu cứ mãi được tặng nguyên liệu nấu ăn thì cũng sẽ thấy chán.” Ninh Quân gật đầu. Cũng may lễ vật y chuẩn bị không phải là nguyên liệu nấu ăn.

Hiên Cảnh hình như cũng nghĩ như thế.

Vì vậy hắn lại tặng lễ vật khác, toàn bộ sách giáo khoa của bốn năm sơ cấp, còn có bút ký tỉ mỉ của chính mình.

“Đừng nhìn tôi thường hay ra ngoài làm nhiệm vụ, nhưng trong giờ học cũng rất nghiêm túc đó.” Hiên Cảnh vẫn một bộ vân đạm phong khinh, “Em về sau khẳng định còn thiếu nhiều giờ học hơn so với tôi, còn phải tham dự các loại hội nghị giao lưu trừ nghệ nữa. Bút ký của tôi coi như đầy đủ, em trước hết có thể tự học, không biết thì tới hỏi tôi.”

Hạ Tranh bày tỏ vô cùng cảm kích, đây chính là những thứ mà cậu cần.

“Em làm rất nhiều đồ ăn ướp sẵn và điểm tâm ngọt có thể bảo tồn lâu, Hiên ca lại phải ra ngoài làm nhiệm vụ trong thời gian dài đúng không!?” Có qua có lại, Hạ Tranh cũng tặng quà đáp lễ.

“Đừng mệt nhọc quá, không cần bỏ công làm mãi những thứ này, có thời gian thì nghiên cứu trù nghệ nhiều hơn một chút, trù sư các em chẳng phải rất thích cho cảm hứng thăng hoa sao?” Hiền Cảnh trêu ghẹo nói, nhưng lễ vật thì không hề từ chối.

Thời điểm Hạ Khâm ôm máy tính xách tay của mình tới, Hạ Tranh biểu thị đã có của Hiền Cảnh rồi.

Đương nhiên, cậu cũng không ngại thu thêm một phần.

Có thể đối chiếu xem xét bút ký của hai người nha.

Hạ Khâm nhin không được gửi cho Hiền Cảnh một tin nhắn: “Tiểu tử cậu giỏi a, bình thường không thấy cậu cẩn thận như vậy (jì).”

“Nếu không cẩn thận một chút, nhiệm vụ của tôi có thể hoàn thành được tốt như vậy sao?” Hiền Cảnh đối với châm chọc của bạn tốt, nhận định là lời tán dương, “Tôi chẳng qua là trước khi đi làm nhiệm vụ thì tặng chút lễ vật xoát cảm giác tồn tại, mấy người nhảy vào xem nào nhiệt làm gì? Đã bảo sẽ không quấy rối kia mà?”

“Cậu nói cứ như tôi không phải đi nhậm chức ấy.” Thấy Hạ Tranh lợi hại như vậy, Hạ Khâm vốn lười biếng cũng phải chăm chỉ lên.

Tốt xấu gì anh cũng là lão đại trong ba huynh đệ, thế nào cũng phải nhanh chóng trưởng thành tới trình độ có thể bảo vệ được đệ đệ chứ!

Nghe ba mẹ nói sau lưng vẫn có kẻ không ưa nhà mình mà rục rịch tay chân, tuy mẹ đều còn trẻ, còn có thể bảo bọc mình thật lâu, nhưng nếu Tiểu Tranh càng ngày càng có khả năng, anh cũng không thể để đến cuối cùng lại được Tiểu Tranh bảo hộ đi!

Hiện tại trình độ điên cuồng thi hành nhiệm vụ của Hạ Khâm, cũng có thể liều một trận với Hiền Cảnh rồi.

Không chỉ là Hạ Khâm, mà Hạ Ngọc nhìn qua cũng đã thành thực hơn rất nhiều (đương nhiên là trước mặt người ngoài thôi), điểm nhiệm vụ cũng dần đầy lên, đã hơi có bộ dáng của một vị thủ lĩnh trong đám học viên sơ cấp trường quân đội rồi.

Đương nhiên, Hạ Ngọc bận rộn, làm hợp tác của anh, Ninh Quân tự nhiên cũng không trộm được chút thư thả nào.

Nói chung, nhiệm vụ hơi khó khăn một chút, rất ít người có thể tự mình hoàn thành.

Có vài cá nhân nếu có thể đơn độc hành động thì sẽ đơn độc hành động, không thể liên hợp lại thành một đội, ví dụ như Hiền Cảnh và Hạ Khâm, hai người hiện tại đã gia nhập quân ngũ, cho nên không cần lo lắng chuyện lập đội; có vài người thì kết thành tiểu đội cố định hoặc hợp tác cố định. Hợp tác cố định có khi chỉ có chiến sĩ cơ giáp, cũng có thể là chiến sĩ cơ giáp cùng trù sư hoặc chiến sĩ cơ giáp với cơ giáp chế tạo sư (hay thợ sửa chữa) kết hợp thành một đội.

Hạ Ngọc cảm thấy hợp tác với Ninh Quân rất hòa hợp, mà Ninh Quân vì Hạ Ngọc đã biết bí mật bàn tay vàng của mình nên cảm thấy an tâm, cho nên hai người rất tự nhiên mà kết thành một đội, nhiệm vụ cũng luôn cùng nhau thực hiện.

Làm học sinh hệ chế tạo cơ giáp, Ninh Quân không thể tiếp nhận nhiệm vụ. Nhưng người thi hành nhiệm vụ, có thể mang theo học sinh khác hệ. Mặc dù không kiếm được tích phân, nhưng có thể nhận được những vật phẩm khác hoặc là tiền thưởng – bất quá, phải đệ trình lên mức độ cống hiến trong quá trình làm nhiệm vụ. Đồng thời còn cần tất cả các đội viên cho điểm.

Đương nhiên, trong một đội đôi khi cũng có kẻ lười biếng. Nhưng sẽ không nhận được điểm nhiệm vụ, tổng số phần thưởng của nhiệm vụ lại là cố định, càng chia thì càng ít. Cho nên nếu kết nạp phải những kẻ lười không ăn thừa, thì là vấn đề riêng của đoàn đội đó.

Huống hồ người có năng lực không làm gì mà cũng được người khác mang theo, cũng sẽ không thiếu chút phần thưởng vật chất ấy.

Tuy nhiên lúc làm nhiệm vụ lấy tích phân, vẫn có vài kẻ muốn lợi dụng sơ hở, chiếm chút tiện nghi. Nhưng vì còn phải nộp lên tư liệu nhiệm vụ, nên lỗ hỏng này cũng không phải là rất lớn.

Ninh Quân vốn là thiếu tiền. Sau khi theo Hạ Ngọc điên cuồng làm nhiệm vụ, hơn nữa còn đạt được danh ngạch làm trợ lý cho hạng mục nghiên cứu của Trần giáo sư, kinh tế đã dư dả hơn rất nhiều. Trong đám bạn cùng lứa, chỉ luận tiền riêng tự mình kiếm được, cũng có thể xếp hàng đầu.

Chờ sau khi y nổi danh, cơ giáp chế tạo sư cũng giống như mỹ thực đại sư có thể kiếm ra tiền. Hai chức nghiệp này tương đồng, đều phải tiêu hao tiền tài trước khi thành danh.

Tích góp một thời gian, Ninh Quân rốt cục gom đủ tài liệu, hoàn thành phần lễ vật tặng cho Hạ Tranh.

Đây là cơ giáp đầu tiên y chế tạo, đại bộ phận tài liệu trong đó đều đổi được từ nhiệm vụ của bàn tay vàng, tuyệt đối hiếm có.

Thông thường thì cơ giáp đầu tiên, y phải làm cho chính bản thân mình – dù sao hiện tại y cũng đang học điều khiển cơ giáp.

Nhưng khi nghĩ đến quà tặng cho Hạ Tranh, y liền liên tưởng ngay tới cơ giáp này.

Nếu như đem cơ giáp đầu tiên bản thân chế tạo ra tặng cho Hạ Tranh, cũng rất có ý nghĩa.

“Tài liệu và kết cấu của cơ giáp này còn có thể tiếp tục thăng cấp, bất quá tôi hiện tại chỉ có thể làm được đến thế thôi.” Muốn thăng cấp, trước hết cần

phải có bản vẽ, y bây giờ còn chưa đạt được quyền hạn kia, “Cơ giáp đã cài đặt trí năng, trí năng cũng có thể dò tới trên cơ giáp dùng trong huấn luyện.”

Ninh Quân ngưng ngưng sờ mũi: “Nhà các cậu nhất định sẽ mời đại sư chế tạo cơ giáp cho cậu, chiếc cơ giáp này dùng làm đồ dự bị a!”

Tuy y biết cơ giáp này rất tân tiến, thiết kế và tài liệu sử dụng đều đến từ văn minh cao đẳng hơn. Nhưng dù sao mình lúc này vẫn chỉ là một học sinh hệ chế tạo cơ giáp.

Còn việc cơ giáp này có thể làm y bại lộ hay không, Ninh Quân cũng chẳng lo lắng. Y tín nhiệm Hạ Tranh, đồng thời tài liệu cũng đã hoàn toàn dung nhập, dù có tháo dỡ nghiên cứu, cũng là những nguyên tố mà Liên minh có. Việc này bàn tay vàng đã đảm bảo rồi.

Còn về cấu tạo mới mẻ – tự y phát minh ra không được sao?

Hạ Tranh nhìn cơ giáp màu bạc uy phong lẫm lẫm mà mừng rỡ không thôi, vòng vo xoay quanh một hồi lâu.

Thời điểm Ninh Quân thành danh, mỗi một cơ giáp y chế tạo đều sử dụng thiết kế đặc thù, hơn nữa còn có thể tiếp tục thăng cấp, so với cơ giáp mà đại sư chế tạo ra cũng không hề thua kém.

Mà sức quan sát của Hạ Tranh rất nhạy bén, biết Ninh Quân khẳng định còn che giấu bí mật khác – cậu cũng có, cho nên không lấy làm kỳ lạ.

Những người khác của Hạ gia, thậm chí Hiền Cảnh cũng đã cảm giác được, nhưng sau khi Hạ Ngọc lần lượt giải thích, bọn họ liền giả bộ như không phát hiện gì hết.

Ninh Quân hiện tại nguy trang cũng càng ngày càng tốt hơn.

Biết cơ giáp này còn có thể thăng cấp, cũng biết rõ thành tựu ngày sau của Ninh Quân, Hạ Tranh sao có thể để cho nó làm đồ dự bị?

“Ninh Quân, cậu đã nói, cậu sẽ trở thành đại sư chế tạo cơ giáp.” Hạ Tranh cười híp mắt vỗ về vò ngoài của cơ giáp, “Cơ giáp của tôi liền giao cho cậu, cậu trưởng thành đến mức nào, cơ giáp của tôi liền lợi hại tới mức ấy. Cơ giáp này chính là cơ giáp chuyên dụng của tôi rồi. Ân, dù sao tôi cũng chỉ sẵn bắt nguyên liệu nấu ăn mà thôi, sẽ không ẩu đả với cơ giáp khác, không cần quá lợi hại. Chờ khi tôi cần đến, thì cậu khẳng định cũng đã rất xuất sắc rồi.”

Ninh Quân hít sâu một hơi, sau đó hung hăng vò tóc: “Được rồi, cậu đã tin tưởng tôi như vậy, tôi còn có thể nói gì đây? Hãy chờ xem, tôi sẽ lợi hại hơn so với tất cả các đại sư chế tạo cơ giáp đương thời! Đến lúc đó sẽ khiến cho ai cũng phải hâm mộ cậu có thể sở hữu cơ giáp đầu tiên do Ninh Quân đại sư làm ra!!”

“Cậu thực cuồng.” Hạ Tranh nghiêm túc gật đầu, “Tôi đây cũng phải điên cuồng một chút. Tôi sẽ trở thành mỹ thực đại sư lợi hại nhất, đến lúc đó để cho tất cả các đại sư chế tạo cơ giáp khác đều phải hâm mộ cậu có thể chế tạo cơ giáp cho tôi.”

“... Được rồi, cậu cũng rất cuồng.” Ninh Quân suy nghĩ một chút, “Nhưng hai cái chức nghiệp mỹ thực đại sư và đại sư chế tạo cơ giáp này cũng không quá liên quan nhỉ?”

“Ách... Không cần để ý những tiểu tiết này.”

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Sau phần thi sát hạch phô trương thanh thế, cuộc sống đại học của Hạ Tranh so với cậu tưởng tượng còn ung dung hơn rất nhiều.

Lời ra tiếng vào trên cơ bản khó có thể nghe được, người tốt thì lại không ít. Những người này cũng biết quy tắc ngầm của hiệp hội trừ sư, không hề mượn cơ bắt Hạ Tranh xuống bếp hay mang đồ ăn tới.

Hạ Tranh thì vẫn thi thoảng đem quà vặt tới lớp nhấm nháp, lập tức có người xán lại hỏi han.

Hạ Tranh cười híp mắt nói: “Đồ ăn vặt của nhà này quả thực rất được, bình thường tôi cũng hay mua ở đây. Có cần tôi cho cậu địa chỉ không?”

Người nọ ngưng ngưng nói lời cảm tạ, quay đầu liền phun tào với bạn bè, tôi còn tưởng cậu ta tự mình làm.

Bạn bè liếc hẩn một cái: “Cậu ấy đích thân làm thì lại thế nào? Cậu định nói ‘A, nể tình bạn học, tuy cậu là mỹ thực đại sư, nhưng vẫn cho tôi ăn chùa uống chùa có được không’ chắc?”

Mặt người kia lúc xanh lúc trắng: “Sao có thể? Tôi chỉ muốn hỏi một chút thôi.”

Nói xong những lời này chính bản thân hắn cũng chột dạ, không biết chừng hắn thực sự sẽ làm như vậy a?

Bất quá nếu xin thì đã làm sao? Chẳng phải là bạn học ư? Kiêu cái gì mà kiêu.

Những lời này tuy không thể nói ra, nhưng vẫn nghĩ thầm trong bụng. Mà những kẻ mang suy nghĩ ấy cũng không chỉ có một.

Bất quá cái loại hâm mộ ghen ghét này, cái loại ý tưởng cậu có năng lực nên tôi muốn chiếm tiện nghi đó thì sao này, Hạ Tranh dù nghe được cũng sẽ không thèm để ý.

Loại người này quá nhiều, cậu lười đi tính toán. Dù cho bọn họ có lời ra tiếng vào, cũng sẽ không truyền tới tai mình. Coi như truyền tới tai mình, thì có thể làm được gì? Bọn họ học giỏi hơn mình sao, hay thực lực mạnh hơn mình?

Coi như không so sánh những phương diện ấy, chỉ bằng vào việc mình là một mỹ thực đại sư thôi, những người này cũng phải tất cung tất kính.

Đợi đến khi mình lợi hại hơn chút nữa, những người này muốn cung kính cũng không có tư cách.

Từ sau khi chân chính cảm nhận được loại ý nghĩ “Mình rất trâu bò”, thái độ đối nhân xử thế của Hạ Tranh liền phát sinh biến hóa, từ “Mình phải khiến cho người người đều cảm thấy mình là người tốt”, biến thành “Mình không trêu chọc người ta cũng không chủ động đắc tội với người ta.”

Loại chuyển biến này khiến cho cậu trước kia vốn luôn bị bạn học vây quanh, hiện tại trở thành quan hệ kính nhi viễn chi.

Bản thân cậu cảm thấy rất tự tại.

Bất quá luôn có người giận dữ bất bình, cảm thấy cậu bị xa lánh.

Quá trình sơ cấp của hệ cơ giáp không có đạo sư, nhưng có chủ nhiệm lớp.

Tuy muốn chọn giờ phải dựa vào thành tích nhập học, nhưng chia lớp thì lại là phân phối ngẫu nhiên.

Hạ Tranh thuộc ban hai hệ cơ giáp, chủ nhiệm lớp họ Lý, là một mỹ nữ lão sư có vẻ ngoài xinh đẹp.

Đương nhiên, tuổi thật chúng ta đừng hỏi, đó là bí mật.

“Ta và mẹ trò từng là đồng sự, trò ở trên lớp học thấy thế nào?” Lý Mộng Lệ ôn nhu hỏi, “Có gì không quen thì nói với chủ nhiệm a.”

“Đã quen nếp rồi.” Hạ Tranh đáp, “Bạn cùng phòng rất chiều cô em, Chương trình học cũng có thể theo kịp.”

Lý Mộng Lệ sững sốt một chút mới kịp phản ứng lại, Hạ Tranh không dọn vào ký túc xá, mà thuê nhà ở chung với học sinh năm hai xuất sắc của hệ chế tạo cơ giáp Ninh Quân.

Ninh Quân là hợp tác của nhị ca Hạ Tranh – Hạ Ngọc, đương nhiên sẽ đối tốt với Hạ Tranh.

“Thế trò ở chung với bạn học có được không? Có bị bắt nạt không?” Lý Mộng Lệ lại hỏi.

“Không có ai khi dễ em cả.” Hạ Tranh cười nói, “Đại học mỗi người đều tự học, hàng ngày cũng có rất nhiều công chuyện riêng, em rất thích cuộc sống như vậy.”

Lý Mộng Lệ gật đầu. Xem ra là mình lo lắng thái quá.

Có chút xa lánh và cách ly khẳng định là tồn tại, thế nhưng ở đại học, chuyện này cũng không tạo thành bao nhiêu vấn đề lớn.

Tuy nói là cùng một lớp, nhưng ngoại trừ các môn học chính ra, những giờ học khác đều là lên lớp nghe giảng với học sinh khác hệ, dù là chỗ ngồi trong lớp chính cũng không cố định, tan học mỗi người đều vội vàng lo làm việc riêng của mình, loại hành động tẩu chay này, ở đại học không có tác dụng gì.

Trên thực tế, dù một phòng ký túc ở đại học có nhiều người cùng ở, nhưng lớp học thì nếu không thường có hoạt động gì, thời điểm tốt nghiệp, bạn cùng lớp cũng không nhất định nhớ hết tên của nhau.

Tuy không có ai chủ động lấy lòng Hạ Tranh, bình thường cũng không có người tìm cậu nói chuyện (ngoại trừ cái người thấy Hạ Tranh mang đồ ăn vặt tới lớp thì lần la chạy lại kia), nhưng Hạ Tranh lên lớp thì chăm chú học tập, tan học phải tới thư viện hoặc huấn luyện trong khoang giả lập, muốn nghỉ ngơi thì về phòng trọ bên ngoài, loại thái độ xa lánh này đối với cậu mà nói, cũng chẳng coi vào đâu.

Dù sao cũng sẽ không có ai chủ động chạy tới bắt nạt cậu.

Bất quá nếu thực sự có kẻ dám làm vậy, còn không biết ai sẽ bị khi dễ đâu. Lý Mộng Lệ mỉm cười tiếp tục hỏi han một vài vấn đề khác trong sinh hoạt và học tập, rồi để Hạ Tranh li khai.

Tuy nhiên đám học sinh lớp mình cũng thực là ngu ngốc. Thật vất vả mới có thể học chung một lớp với mỹ thực đại sư, còn không biết lấy lòng, về sau có khi phải hối hận.

Đám bạn cùng lớp của Hạ Tranh không biết lấy lòng thật sao? Dĩ nhiên là không. Chính bởi vì biết rõ tầm quan trọng của Hạ Tranh, nên mới do dự không dám tiến tới.

Hải từ ở cái tuổi này, là ngàn dặm, thậm chí ngàn ngàn dặm mới tìm được một người sở hữu tinh thần lực, bọn họ đều có ngao khí của riêng mình. Kẻ không cần mặt mũi dù sao cũng chỉ là số ít.

Hạ Tranh là mỹ thực đại sư, Hạ Tranh lại có thiên phú trở thành cao cấp cơ giáp sư, vàng sáng này đủ để cho bọn họ không dám tiến tới.

Nói tóm lại, đối mặt với Hạ Tranh, bọn họ có chút tự ti. Nhưng bản thân bọn họ lại kiêu ngạo, không muốn ở trước mặt Hạ Tranh lộ ra điểm tự ti ấy. Kết quả lại biến thành kính nhi viễn chi với cậu rồi.

Nếu như Hạ Tranh phát huy năng lực giao tế trước khi vào đại học, sẽ rất nhanh có thể hòa đồng với đám người này. Nhưng Hạ Tranh lười phá vỡ tầng băng ấy, cục diện liền cứ duy trì như thế.

Hạ Tranh sợ lộ ra biểu hiện cao ngạo, cũng không vì vậy mà bôi đen bản thân, ngược lại khiến cho bạn học tự tại hơn rất nhiều. Ngay từ đầu cậu nên cao ngạo một chút a. Các phương diện của cậu đều mạnh hơn so với những người khác, nếu lại tỏ ra hiền lành mềm yếu, nói không chừng sẽ có người cảm thấy cậu dễ bắt nạt ấy chứ.

... Sau khi Hạ Tranh thích nghi trong nửa học kỳ, cảm thấy mình dù có làm nhiệm vụ cũng vẫn theo kịp tiến độ học tập, liền xin nghỉ học để chấp hành nhiệm vụ, cuối kỳ sẽ trở về thi sát hạch.

Như vậy điểm cuối kỳ của cậu sẽ là số điểm tổng kết của cả khóa học, thi cuối kỳ không tốt, cũng sẽ không vì thành tích ngày thường mà được cộng thêm điểm.

Nhưng các lão sư chủ nhiệm khóa cậu đều rất sáng khoái phê duyệt. Bọn họ biết, Hạ Tranh đã tự học xong nội dung kiến thức của kỳ này rồi, dù không nghe giảng cũng chẳng sao.

Ngay từ đầu, tiến độ học tập mà bọn họ đề ra vốn cũng không dựa theo trình độ của thiên tài mà chế định.

Sau khi nhận ra Hạ Tranh không lên lớp nữa, bạn học của cậu lại có chút buồn bực vô cớ. Người khác đều đã đi làm nhiệm vụ rồi, chính mình vẫn còn học tập. Nghe nói ngay cả Chương trình của kỳ này Hạ Tranh đều đã học xong, bản thân thì thậm chí tiến độ giảng dạy của lão sư cũng không theo kịp.

Thực sự là người so với người, tức chết người a.

Bất quá thực tò mò Hạ Tranh chọn loại nhiệm vụ gì, chờ cậu trở về hỏi, chẳng biết cậu có nói không nhỉ?

Rất nhiều bạn học từ lúc khai giảng cho tới nay, ngoại trừ chào hỏi xã giao, cũng không cùng Hạ Tranh nói chuyện bèn nghĩ thầm.

Nhiệm vụ lần này của Hạ Tranh, tất nhiên là săn bắt nguyên liệu nấu ăn.

Thời điểm học sinh hệ cơ giáp thu được tư cách chấp hành nhiệm vụ, có thể xin luôn bằng lái cơ giáp đặc thù.

Nghĩa là, chỉ được phép sử dụng cơ giáp trong lúc làm nhiệm vụ.

Đồng thời trong quá trình thi hành nhiệm vụ, phải có một người dẫn đội chẳng những sở hữu bằng lái chính thức, mà còn phải gia nhập quân ngũ.

Tuy loại tay mơ lần đầu làm nhiệm vụ thường sẽ gây ra không ít phiền phức, nhưng dẫn dắt người mới sẽ được công thêm số điểm thưởng không nhỏ, đám tiền bối cũng không quá mất hứng. Chỉ cần nhắc nhở trước, rằng người mới phải biết nghe lời là được.

Hạ Tranh lựa chọn nhiệm vụ giữ gìn cây trái. Đây là một nhiệm vụ cần rất nhiều người làm, chỉ cần phù hợp với điều kiện, thì đều có thể tham gia.

Loại trái cây này gọi là quả Trí Tuệ – vừa nghe cũng biết là thuộc về tinh vực Tây minh. Đương nhiên, đó cũng không phải là táo (*), mà là một loại quả mất mười năm mới thành thực, đồng thời vô cùng độc đại, mỗi tinh cầu chỉ có thể có một cây Trí Tuệ sinh trưởng.

(*) Có lẽ có liên quan tới truyền thuyết về quả táo trong Vườn Địa Đàng, được gọi là The Fruit of Wisdom, hoặc The Fruit of Good and Evil, Forbidden Fruit.

Đương nhiên, nghe thì thấy phi thường hi hữu, nhưng bởi mỗi một tinh hệ – gồm cả những tiểu hành tinh mà ban đầu thực vật không thể sinh trưởng, sau đó được cải tạo lại – đều có thể trồng loại cây ăn quả này, đồng thời còn có thể gieo trồng nhân tạo, cho nên cũng không quá hiếm lạ.

Nhiệm vụ lần này là bảo vệ một cây ăn quả sinh trưởng trong hoang dã, hơn nữa thụ niên rất cao, nên có hơi quý hiếm một chút.

Mặc dù lấy tinh vực để tính toán diện tích lãnh thổ đối với nhân loại mà nói là rất thông thường, nhưng đối với những sinh vật khác trên tinh cầu kia, thì loại cây này cũng được coi như thiên tài địa bảo trong truyền thuyết rồi. (*)

(*) Đoạn này hơi tối nghĩa, đại khái là đối với nhân loại, lấy tinh vực tinh hệ (một khái niệm rất to lớn) để đánh dấu lãnh thổ /địa bàn là rất bình thường, nhưng một loại cây có thể độc bá cả 1 tinh cầu cho riêng mình, không để cây khác cùng loại sinh sống cùng, thì đối với những loài sinh vật khác trên tinh cầu ấy, cây này có thể xem như báu vật.

Vì vậy thời điểm trái cây thành thực, rất nhiều cao đẳng quái thú trên tinh cầu đều sẽ tới cướp đoạt.

Giá trị dinh dưỡng của quả Trí Tuệ hoang dã và quả Trí Tuệ do nhân loại bồi dưỡng cũng không có bao nhiêu khác biệt, sở dĩ phải phải nhiều người tới bảo vệ như vậy, là vì lo lắng thời điểm đám quái thú này cướp đoạt trái cây, không cẩn thận phá hủy thân cây được xưng là “Thần bảo hộ của tinh cầu”, rất có giá trị văn hóa và ý nghĩa lịch sử này.

Đồng thời, đám quái thú bị quả cây hấp dẫn tới kia đều là những nguyên liệu nấu ăn rất tốt, bộ phận không thể ăn cũng là những tài liệu hữu dụng.

Hơn nữa, đám quái thú bị dụ dỗ đi ra đều là quái thú đã thành niên, vô cùng lợi hại, đám quái thú không đặc biệt cường đại hoặc là quái thú còn nhỏ sẽ không được xuất hiện để giành ăn với các lão đại, không cần phải lo lắng tới chuyện kéo dài nòi giống, mọi người có thể thoải mái săn bắt.

Bởi vì địa phương quả Trí Tuệ sinh trưởng cách rất xa Hoa Đô Tinh, nếu vận chuyển về đây thì hương vị sẽ không còn tốt nữa, cho nên Hạ Tranh chưa từng gặp qua.

Lần này trùng hợp có cái nhiệm vụ kia, Hạ Tranh tất nhiên rất muốn tham gia.

Thế nhưng đội ngũ đăng ký phải sở hữu tổng số tích phân đạt yêu cầu, Hạ Tranh là tay mơ mà muốn tham gia, phải ôm được một bắp đùi lớn.

Không biết dùng mỹ thực mê hoặc một chút, liệu sẽ có người mang mình đi không nhỉ? Hạ Tranh nghĩ thầm. Bất quá, hay là hỏi thăm người nhà và bằng hữu trước đã! Nếu như ca ca bọn họ rảnh rỗi mang mình đi, dù sao cũng tốt hơn so với người xa lạ.

Tin vừa được gửi, Hạ Khâm liền phát ra một chuỗi chấm lửng. Anh đang thi hành nhiệm vụ riêng, không có biện pháp tham gia nhiệm vụ đầu tiên của tiểu đệ đệ yêu quý nhà mình.

Hạ Ngọc căn bản không có hồi âm. Người này chẳng những cũng đang làm nhiệm vụ, mà còn bị ngăn cách tín hiệu.

Đương nhiên, Ninh Quân cũng thế.

Chẳng qua một lúc sau, Hiên Cảnh đã gọi tới.

“Thật đúng dịp, tôi cũng chuẩn bị nhận nhiệm vụ này, chúng ta hợp thành một đội a!” Hiên Cảnh nói.

Hạ Tranh thở phào nhẹ nhõm. Có Hiên Cảnh làm dẫn đội, hẳn là không còn vấn đề gì rồi. Điểm nhiệm vụ của Hiên Cảnh rất cao, khẳng định cũng nhận thức rất nhiều bằng hữu có tích phân cao: “Vậy xin nhờ Hiên ca, em sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh, sẽ không gây thêm phiền toái cho anh.”

“Dù em có mang tới phiền phức cũng không sao hết, Hiên ca của em rất mạnh.” Hiên Cảnh cúp điện thoại, quay đầu nói với đồng bạn đang ngây ngốc nhìn mình, “Tôi muốn bồi lão bà, nhiệm vụ kế tiếp mọi người tìm người khác làm đi, tôi bỏ qua.”

Đồng bạn trừng mắt thò: “Muốn trọng sắc khinh bạn phải không?” Tuy loại nhiệm vụ liên hoàn này đúng là có thể hoàn thành từng vòng một, nhưng giữa đường vứt bỏ đồng đội như vậy thực sự rất ỏn sao!

“Đúng.” Hiên Cảnh nghiêm trang phát tay một cái, “Bái bai.”

Đồng bạn cố nhin một chút, cuối cùng không thể nhin được nữa, chen nhau nhào lên quần áo tên phản cầu không độc thân duy nhất này.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Lúc Hạ Tranh gặp được Hiên Cảnh, Hiên Cảnh đã kéo theo cả một đội người qua, trong đó còn có mấy gương mặt mà cậu quen thuộc.

Đã từng gặp ở căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh.

“Hạ đại sư, lại gặp mặt.” Vương Ninh là một thành viên trong đội hộ vệ của Hạ Tranh khi đó, thấy Hạ Tranh liền cười híp mắt chào hỏi.

“... Gọi Hạ Tranh là được rồi.” Hạ Tranh đã thông qua khảo nghiệm trừ sư ngũ tinh lên tiếng.

Kỳ thực trình độ hiện tại của cậu hẳn là ở lục tinh. Dù sao cũng là người từng lọt vào top 100 ở Mỹ thực đại hội (tuy chỉ bài danh thứ 95).

Nhưng từ ngũ tinh trở lên, mỗi một cấp độ đều được phân chia rất nghiêm ngặt, cho nên không được vượt cấp trắc thí. Nếu như vừa thi xong ngũ tinh lại muốn thi nữa, thì có vẻ phô trương quá.

Bởi vì giành được Quán quân chung cuộc của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, cậu được Mỹ thực đại hội gửi thư mời, trở thành khách quý đặc thù, và sẽ được tiếp thu sự chỉ điểm của các mỹ thực đại sư.

Đội đến sau khi được chỉ điểm, cậu lại chạy đi tấn cấp, dường như rất có vẻ thuận lý thành Chương a!?

Tấn cấp về sau cũng không chỉ dựa trên mỗi chỉ số năng lượng đo lường được, mà còn phải xét tới trình độ cống hiến đối với xã hội, nếu không thì lấy thành tích bài danh thứ 95 trong Mỹ thực đại hội của Hạ Tranh trước kia, năng lực thực tế phải đạt tới bát tinh trừ sư. Nhưng vì độ cống hiến không đủ, cho nên vẫn còn ở lục tinh.

Cống hiến thì gồm có phát minh ra món ăn mới, phát hiện nguyên liệu nấu ăn mới hoặc tìm được phương pháp nấu nướng mới, vân vân. Hạ Tranh dù sao cũng còn trẻ tuổi, ở phương diện này tương đối bạc nhược.

Nhưng trù nghệ của cậu từng trải qua so đấu tại Mỹ thực đại hội (tuy ngay từ vòng đầu đã bại thảm), nên vẫn được công nhận.

“Vậy thì không tốt lắm đâu.” Vương Ninh cười nói.

Hạ Tranh nghiêm mặt đáp: “Gọi đại sư em sẽ thấy rất ngại. Mọi người đều là chiến hữu của đại ca và Hiền ca.”

“Cứ gọi bằng tên đi.” Hiền Cảnh tuy trên mặt mỉm cười, kỳ thực trong lòng rất muốn lôi từng tên trong đám này ra ngoài đánh cho một trận.

Một tiểu đội này thêm cả Hiền Cảnh nữa thì tổng cộng có sáu người, đều là quân nhân thuộc căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lô Tinh, đồng thời cũng là học viên trường quân đội.

Nhiệm vụ cho điểm thưởng cao không phải bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi đâu cũng có, mỗi lần tranh thủ được thời gian giữa các nhiệm vụ đặc thù của quân đội, đám người Hiền Cảnh đều sẽ làm một ít nhiệm vụ phổ thông để điều hòa trạng thái.

Nhiệm vụ liên hoàn hẳn bỏ qua trước đó đã làm đến vòng cuối cùng. Một vòng cuối cùng có tích phân cực kỳ cao, sau khi hoàn thành còn có thêm điểm thưởng tổng kết.

Loại nhiệm vụ liên hoàn này quá trình có chút phiền phức, nhưng độ khó của mỗi vòng đều không phải là rất lớn. Coi như thiếu đi Hiền Cảnh, những người còn lại cũng có thể hoàn thành một bước cuối cùng.

Hiền Cảnh vội vã chạy tới bởi Hạ Tranh làm nhiệm vụ, không chút do dự bỏ qua một vòng cuối này. Mặc cho nhiệm vụ kia trên cơ bản đã là làm không công, tích phân và phần thưởng vật chất lấy được lúc này cũng chỉ tương đương với một phần tư của một vòng hoàn chỉnh cuối cùng. (?)

Nhưng không nghĩ tới mấy người khác trong đội ngũ, cũng theo sau bỏ dở nhiệm vụ, chạy tới đây góp vui.

“Cậu nhất định sẽ tìm đến một đội người không quen biết, như vậy cậu và Hạ đại sư sẽ tương đương với đơn độc ở chung. Hừ hừ, hảo tâm cơ.” Nhóm tiểu đồng bọn biểu thị độc thân cầu bọn họ rất không có nhân quyền, nên bọn họ phải làm bóng đèn, cản trở Hiền Cảnh yêu đương.

Hiền Cảnh vô cùng thất tâm.

Thế nhưng tích phân của đám người này đều rất cao, phối hợp cũng ăn ý, lại là chiến hữu của hắn và Hạ Khâm, khẳng định sẽ rất chiều cô tới Hạ Tranh. Nhiệm vụ đầu tiên của Hạ Tranh, còn là loại nhiệm vụ lập sát quái thú kiếm điểm thưởng này, có thể dựa dẫm vào đồng đội đối với Hạ Tranh cũng tốt.

Cho nên Hiền Cảnh hơi do dự một chút, cuối cùng đành phải đành lòng chấp nhận.

Hiện tại trông thấy mấy tên cảm thụ trở ngại yêu đương này chạy tới trước mặt Hạ Tranh xoát cảm giác tồn tại, Hiền Cảnh bèn mỉm cười nói: “Tuy nhiệm vụ bảo vệ quả Trí Tuệ rất đơn giản, nhưng vì phải dựa vào số lượng quái thú săn bắt được và trình độ lợi hại của chúng để tính điểm, tổng tích phân toàn đội lại quyết định vị trí chấp hành nhiệm vụ, cho nên tôi liền nhờ mấy vị bằng hữu cùng nhau qua đây.”

Mấy vị “bằng hữu” “mới được thăng chức” trong lòng ngoa tào.

“Trùng hợp lúc đó chúng tôi đang cùng nhau làm một nhiệm vụ liên hoàn, bọn họ không chút do dự bỏ qua vòng cuối cùng, chạy tới giúp em. Tiểu Tranh hẳn là nên cảm tạ bọn họ mới phải.” Hiền Cảnh tiếp tục mỉm cười.

Hạ Tranh đương nhiên biết nhiệm vụ liên hoàn là cái gì, nghe được bọn họ thế mà lại bỏ qua một vòng cuối cùng, vừa kinh ngạc lại vừa có chút cảm động, vội nói: “Cảm ơn mọi người, thật là ngại quá.”

Nhóm tiểu đồng bọn: “...”

Nhóm tiểu đồng bọn: “Không cần cảm ơn, nên làm nên làm”

Cái tên Hiền Cảnh này thực là không biết xấu hổ! Ngoài sáng nói là bọn họ, trên thực tế đang nhắc nhở Hạ Tranh, chính mình cũng bỏ qua một vòng

cuối cùng của nhiệm vụ liên hoàn!! Lại còn cố ý nhờ cậy gì gì đó! Làm như bản thân đã phải bỏ ra bao nhiêu nhân tình vậy!

“Hiên ca, chuyện này, cảm ơn.” Hạ Tranh có chút ngượng ngùng, quả nhiên đã sập bẫy, “Hại anh bỏ qua một vòng cuối cùng của nhiệm vụ liên hoàn.”

“Tôi không sao, nếu như bởi vì chút điểm thưởng này mà bỏ lỡ lần đầu làm nhiệm vụ của em, đó mới là kỳ quái a!” Hiên Cảnh vỗ vai Hạ Tranh, “Giữa chúng ta còn cần nói cảm ơn sao? Em nếu muốn cảm ơn, cảm ơn bọn họ là được rồi.”

Nguy, chúng ta rất thân thuộc, làm chuyện này là đương nhiên; bọn họ không quen, phải hảo hảo nói lời cảm tạ.

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, dường như quả thực là vậy.

Sau khi trở nên quen thuộc, Hiên Cảnh vẫn rất chiều cô tới cậu. Hai nhà là thế giao mà hẳn lại giống như đại ca của mình, tựa hồ mình quả thực cũng không cần phải khách khí như vậy.

Vì thế Hạ Tranh lại lần nữa nói lời cảm tạ với nhóm tiểu đồng bọn của Hiên Cảnh, cảm ơn bọn họ tiếp nhận thỉnh cầu của Hiên Cảnh, tới giúp một người mới làm nhiệm vụ kiểm điểm.

Nhóm tiểu đồng bọn nhìn nụ cười dương quang rực rỡ lại có chút ôn nhu của Hiên Cảnh, đột nhiên cảm thấy thực buồn nôn thực muốn ói.

Tuy sớm biết Hiên Cảnh rất phúc hắc, nhưng mặt không biến sắc tim không loạn nhịp dối trá như vậy thực sự ổn sao?

Nhưng lại nhìn nụ cười sáng lạn của Hiên Cảnh lần nữa, đám người này vẫn vô cùng nhục nhả mà kinh sợ, một chút khí thế mạnh mẽ khi bám đuôi theo tới cũng không có.

Loại chuyện này phá rồi một lần là đủ rồi, nếu còn tiếp tục can quấy, thực sự khiến cho Hiên Cảnh sinh khí, kết cục sẽ rất thê thảm.

Vì vậy nhóm tiểu đồng bọn dần lòng, biểu thị tất cả những gì Hiên Cảnh nói đều đúng hết, Hiên Cảnh quả thực sẵn sàng chu đáo lại còn đặc biệt nhờ vả đám bọn họ cùng nhau kiểm điểm.

Hiên Cảnh gật đầu. Được rồi, nếu đều đã thức thời như thế, vậy sau này lúc tính sổ sẽ bớt đi một khoản.

... Có mấy người này gia nhập, cho dù điểm tích lũy của Hạ Tranh chỉ là một số không tròn trĩnh, nhưng tích phân bình quân trong số các đội ngũ có mặt tại đây, cũng nằm ở khoảng giữa.

Đương nhiên, đây cũng là vì loại nhiệm vụ này đối với những người sở hữu tích phân cao mà nói, lực hấp dẫn không lớn.

Dựa theo an bài, địa phương bọn họ bảo hộ, sẽ xuất hiện quái thú rất cường đại, toàn bộ đều là Lục Hành hệ. (?)

“Loại quái thú này thịt rất dai, dùng để nướng hoặc làm bít-tết đều ngon vô cùng” Hạ Tranh thấy thế liền vui vẻ, “Săn bắt nguyên liệu nấu ăn đều có thể lưu lại cho bản thân một chút đúng không?”

4cnuwpf

“Chính mình lưu lại sẽ không được tính vào điểm thưởng,” Hiên Cảnh đáp, “Mục đích của em vốn là để săn bắt nguyên liệu nấu ăn, muốn để lại bao nhiêu thì để lại bấy nhiêu. Bất quá bản thân em săn thú tốt nhất vẫn nên đổi ra điểm tích lũy. Tích phân không tăng lên, về sau em sẽ không thể nhận tới những nhiệm vụ săn bắt nguyên liệu quý hiếm.”

Sau khi Hiên Cảnh nhiều lần cường điệu chính mình chạy tới dẫn dắt cậu, chút điểm thưởng này không đủ nhét kẽ răng, có hay không cũng chẳng sao hết, Hạ Tranh cũng không chối từ nữa, lại bày tỏ lòng biết ơn.

Đám tiểu đồng bọn ở một bên nhìn mà buốt răng chịu không thấu, khoe miệng đều co rút.

Cứ làm như bọn họ rất quan tâm tới số điểm thưởng này vậy. Còn đặc biệt dặn dò qua máy truyền tin, không cho phép đề nghị săn bắt nguyên liệu nấu ăn cho Hạ Tranh mang về. Nếu muốn tặng nguyên liệu nấu ăn thì cũng phải yêu cầu được ném đồ ăn ngon.

Thực là duy ngã độc tôn (?), chỉ cho phép bản thân nịnh nọt lấy hảo cảm, không cho người khác làm theo.

(?) Nguyên văn: 既核心思想只有一个

Thất tâm a, cái tên này, thực là muốn đánh hấn a a a a a.

Đáng tiếc đánh không lại...

Thấy biểu tình thoáng co giật của các thành viên khác trong đội, Hạ Tranh đã bị đầu độc, cho là Hiên Cảnh đang nói dối, những tích phân này vẫn rất hữu dụng đối với hấn.

Nhìn xem, nếu thực sự không cần, các thành viên khác hẳn cũng sẽ lấy phương thức đưa tặng nguyên liệu nấu ăn để biểu thị thiện ý chứ nhỉ? Coi như không nhìn mặt mũi đại ca và Hiên ca, thì bản thân mình dù gì cũng là ngũ tinh trù sư nha.

Có lẽ bỏ qua nhiệm vụ trước đó bị tổn thất rất nhiều điểm tích lũy, vẫn có ảnh hưởng tới bọn Hiên ca. Hạ Tranh nghĩ thầm. Yên lặng nhớ kỹ sự giúp đỡ của Hiên Cảnh.

Hiên ca thật là tốt. Một tấm thẻ người tốt đã được phát đi.

Nhiệm vụ lần này, bọn họ sẽ không như trước chờ Hạ Tranh làm cơm cho ăn.

Hạ Tranh cũng có sức chiến đấu, đồng thời đã thi được tư cách ngũ tinh trù sư. Sau khi toàn bộ nhiệm vụ chấm dứt, cậu nấu một bữa là rộng rãi, mà không làm căng thẳng có vấn đề gì. Cậu không phải là người được bảo hộ, nói trắng ra là, không thiếu gì của đồng đội.

Vì nhiệm vụ, Hạ Tranh cũng toàn thân giới bị – dù sao cậu đây là lần đầu tiên ở trong hiện thực điều khiển cơ giáp sẵn bất, tất nhiên cũng không còn tâm tư để nấu nướng.

Sau khi tới được địa điểm mai phục, bọn họ đều chỉ ăn lương khô chứa hàm độ năng lượng cao, uống dung dịch dinh dưỡng.

“Mùi dấm?” Hạ Tranh hơi cau mày, còn tưởng có ai đánh đổ cả chai dấm kia.

“Mùi vị dịch dinh dưỡng của Từ muối.” Hiên Cảnh nói, “Từ muối là người Tấn Tinh, nguyên quán cũng ở Cổ Sơn Tây.”

Từ Đình được gọi là Từ muối liên tục dịch dinh dưỡng của mình, nhìn Hạ Tranh cười cười: “Chị là người Tấn Tinh, một ngày ba bữa không có chút mùi chua của dấm toàn thân liền khó chịu.”

Hạ Tranh gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Cậu từng gặp một vị mỹ thực đại sư người Tấn Tinh, toàn thân hẳn mang theo hồ lô, trong hồ lô không phải rượu mà chỉ có dấm chua lâu năm tự ủ. Khát liền lấy ra nhấp một ngụm.

Dùng lời của hắn thì, son trên hải vị, còn chẳng bằng một chén cơm trắng chan dấm chua.

“Vương Ninh là người Ba Thục Tinh, tên này nếu một tuần không ăn được một lần cay, tính cách sẽ đại biến, tựa như một nhân cách thứ hai vậy.” Từ Đình cười nhạo nói, “So với chị còn nghiêm trọng hơn.”

Vương Ninh bất mãn lên tiếng: “Cái gì gọi là nhân cách thứ hai? Đây là tâm tình hâm hực. Hơn nữa, chẳng phải tôi vẫn chưa từng để ảnh hưởng tới việc phát huy năng lực sao?”

“Quả thực không ảnh hưởng, ngược lại còn mạnh hơn một chút so với trước kia.” Hiên Cảnh nghiêm túc gật đầu, “Thế nên đại đội trưởng có nói, thực lực của cậu nếu muốn nâng cao thêm một bậc, phải kiên trì cay.”

Vương Ninh lập tức mặt mang phong bị ôm chặt bình ớt dùng để chấm với lương khô của mình: “Người sống trên đời, chẳng phải chỉ vì một miếng ăn hay sao? Vì mỹ thực, tôi có thể không cần nâng cao thêm một bậc!”

“Nói rất hay, tôi cũng cảm thấy thế.” Từ Đình gật đầu, tiếp tục uống dịch dinh dưỡng mùi dấm chua của cô.

Hiên Cảnh nhún vai: “Xin lỗi, đồng đội của tôi mặc dù ưa thích đùa giỡn, nhưng thực lực cũng không tệ lắm.”

Nhóm tiểu đồng bọn khác yên lặng xê dịch cái mông, cách xa Vương Ninh và Từ Đình.

Bọn họ mới không phải loại người thích đùa giỡn đâu. Chỉ có hai kẻ này là ham ăn ham uống nhất thôi. Bọn họ đều là những con người đứng đắn chịu được gian khổ.

Hạ Tranh cười cười: “Tất cả mọi người đều rất tốt.”

Vừa rồi cậu cảm thấy đội người này rất quen thuộc, hiện tại rốt cục nhớ tới, những người này mấy năm sau sẽ cùng Hiên Cảnh nổi danh, tuy không lợi hại như Hiên Cảnh, nhưng cũng không thể coi thường.

Trong số bọn họ, chỉ có Từ Đình là ngoại lệ.

Hai năm sau cô sẽ hi sinh trong một nhiệm vụ, thời điểm hi sinh còn bị vụ hãm tội phản quốc.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Mặc dù Hạ Tranh không mấy quan tâm tới những tin tức về quân đội, nhưng sự việc ấy huyền ảo quá lớn, lại liên lụy đến người nhà, cho nên ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Khi ấy Hiên Cảnh là Trung tá, Từ Dĩnh là một Trung úy dưới trướng của hắn, nhận trọng trách dẫn đội chấp hành nhiệm vụ liên quan tới một tổ chức khủng bố.

Thế rồi tiểu đội kia lọt vào mai phục, chỉ có một người trọng thương được cứu trở về. Sau khi kẻ kia tỉnh lại liền nói, lần phục kích này là do một phần từ khủng bố nào đó liên hợp với tình vực đối địch gây nên. Trung úy Từ Dĩnh phản quốc, tiểu đội bọn họ đem hết toàn lực cũng chỉ có thể cùng với Từ Dĩnh và địch nhân đồng quy vu tận, một mình gã trọng thương thì được cứu sống.

Nếu là bằng chứng được người may mắn sống sót cung cấp, Từ Dĩnh hiển nhiên bị dính lên ô nhục, dẫn tới Hiên Cảnh cũng chịu liên lụy, tạm thời cách chức thẩm tra.

Hiên gia và Hạ gia vẫn luôn là minh hữu, tự nhiên Hạ gia cũng nhận phải chỉ trích.

Bất quá sau đó sự tình xoay chuyển, hộp đen cho là đã bị tiêu hủy lại được tìm thấy, Từ Dĩnh được lật lại bản án.

Từ Dĩnh vẫn chưa phản quốc, mà người được cứu kia mới là kẻ phản bội kiêm gian tế, muốn mượn cơ hội ấy đã kích vị Trung tá trẻ tuổi nhất Liên minh thể hệ này, đồng thời dựa vào phần công lao to lớn kia mà tiến vào cao tầng quân đội.

Từ lúc Từ Dĩnh bị vu oan tội phản quốc, cho đến cuối cùng bản án được lật lại, thời gian trôi qua xấp xỉ một năm. Trong một năm ấy bầu không khí ở Hạ gia vô cùng căng thẳng, Hạ Tranh không có sức chiến đấu suốt một năm trời không hề rời khỏi Hoa Đô Tỉnh, chỉ qua lại giữa hai điểm sinh hoạt là trường học – gia đình.

Sự tình cuối cùng cũng được giải quyết, Hiên Cảnh nhảy lên một cấp, thăng làm Đại tá, kẻ phản quốc chân chính thì bị trừng phạt.

Nhưng hiện giờ nghỉ lại, sự tình hẳn là còn lâu mới kết thúc.

Kẻ phản quốc có thể gây nên động tĩnh lớn như vậy, nếu không phải ở những giây phút cuối Từ Dĩnh và các đội viên khác nhìn ra điểm không đúng, bảo toàn hộp đen, Hiên Cảnh lần đó phóng chùng cũng phải ngã xuống.

Trong nội bộ quân đội, khẳng định có người của bọn chúng.

Nhưng chuyện lần đó vẫn chưa nghe nói có liên lụy tới ai khác.

Có lẽ là không có bằng chứng, cũng có lẽ do liên lụy quá lớn, không thể dả thảo kinh xà.

Hạ Tranh nhớ kĩ tên và mặt mũi của kẻ phản quốc kia, nhưng có nên báo trước cho bọn họ biết hay không, cậu lại có chút chần chừ.

Cậu không biết nên dùng lí do gì, khiến cho nhà mình hoặc Hiên Cảnh, hoài nghi kẻ này trước khi mọi chuyện xảy ra.

Thế nhưng Hạ Tranh nhớ rõ, khi người nhà biết được kẻ kia mới là quân phản quốc thì vô cùng khiếp sợ. Có thể tưởng tượng, bọn họ cho tới thời điểm ấy vẫn chưa từng hoài nghi kẻ đó.

Hiên Cảnh phóng chùng cũng vậy.

Hạ Tranh tự nhận là loại người lãnh tâm lãnh phế, dù sao chuyện này cuối cùng cũng sẽ được giải quyết, cậu biết địa điểm hộp đen được phát hiện, tới lúc đó sớm tìm ra hộp đen là xong. Dù gì thì sự kiện kia cũng chưa mang lại tổn thất nào cho Hạ gia và Hiên gia, hai nhà ngược lại còn nhân họa đắc phúc.

Nhưng lúc này trông thấy người bị hãm hại xuất hiện, Hạ Tranh lại do dự.

Có thể sống lại một đời, cậu thì ra đã không còn đậm mực như khi ở Tu chân giới nữa.

... Bởi vì có chút xoắn xuýt, nên Hạ Tranh liền chú ý Từ Dĩnh nhiều thêm mấy phần.

Hiên Cảnh rất nhạy bén đã phát hiện ra.

Ra-đa tình địch của hắn lập tức “tích tích tích” báo nguy.

“Từ muội đội chúng tôi có phải là rất đẹp hay không.” Hiên Cảnh làm bộ không thèm để ý hỏi.

Hạ Tranh hơi sững sốt, lại quan sát Từ Dĩnh một chút: “Quả thực xinh đẹp.”

Hiên Cảnh vội ho một tiếng, nói: “Bất quá Từ muội đã có một thanh mai trúc mã, em không có hi vọng.”

Hạ Tranh lúc này mới nhận ra ý tứ của Hiên Cảnh, vội nói: “Hiên ca, anh nghĩ nhiều rồi. Em chỉ tò mò dịch dinh dưỡng vị dấm chua và dấm chua chân chính, khẩu vị khác biệt ra sao thôi.”

Hạ Tranh nói những lời này cũng không hạ giọng, Từ Đình vừa nghe thấy, bèn bật cười: “Chị ở đây vẫn còn, Hạ đại sư có muốn nếm thử không a.”

“Gọi Hạ Tranh là tốt rồi.” Hạ Tranh lại lần nữa cường điệu, thân thủ tiếp nhận dịch dinh dưỡng, “Cảm ơn.”

“Kỳ thực so với dấm chân chính thì còn kém xa, chỉ có thể nói là cùng một loại mùi vị với canh cải chua!” Từ Đình nói, “Bất quá, cũng không tệ lắm.”

1472698105198

Hạ Tranh nhấp một ngụm. Tuy vừa vào miệng đã biết là vị đạo của chất tổng hợp, nhưng quả thực không khó uống: “Cũng được, đúng là có chút cảm giác của canh cải chua.”

Sau đó Hạ Tranh liền thoáng do dự. Hiểu kì mùi vị của dịch dinh dưỡng chỉ là cái có mà cậu lấy đại, nhưng cậu vừa mới ăn no xong, hiện tại không uống nổi, hơi có điểm đam lao đành phải theo lao vậy.

Đại khái thấy được Hạ Tranh khó xử, Từ Đình mỉm cười định lấy dịch dinh dưỡng về tự mình uống hết, thì Hiên Cảnh đã lạnh tay lẹ mắt đoạt mất, một hơi tu cạn: “Tôi cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm.”

Dứt lời, còn nháy mắt với Hạ Tranh một cái, đem ý tứ “Tôi biết em không uống nổi, tôi tới uống giúp em” bày tỏ một cách rõ ràng.

Hạ Tranh thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm cảm ơn Hiên Cảnh.

Từ Đình vội vàng nuốt xuống lời vừa định nói ra khỏi miệng.

May mà chưa nói, nói ra thì Hiên Cảnh còn không chuẩn bị làm thịt cô chắc.

Tên này cũng chẳng biết mấy chữ hảo nam không đấu cùng nữ nhân viết như thế nào.

“Lại nói, vị thanh mai trúc mã kia của Từ muội cũng muốn gia nhập vào căn cứ của chúng ta nhì!” Hiên Cảnh làm bộ vô tình nhắc tới.

Từ Đình gạt đầu: “Thành tích kia của anh ấy, phỏng chừng có chút khó khăn.”

“So với Từ muội cô thì còn kém hơn nhiều, sao cô lại khẳng khái một lòng yêu thương tên đó chứ.” Vương Ninh ở một bên đùa giỡn, “Cô xem tôi lợi hại như vậy, có muốn chọn tôi hay không?”

Từ Đình thúc một cùi chò qua, Vương Ninh liền ngã xuống đất K.O.

Đám đồng đội nhao nhao chê cười chọc ghẹo, Từ Đình cũng không do dự, đánh trả từng người một.

Hạ Tranh ở bên cạnh nghe, đối với tính cách của Từ Đình có thêm vài phần hảo cảm. Trong lòng lại càng do dự hơn.

Tuy không thể nói rõ vì sao mình lại biết, nhưng hiện tại mình cũng đã là một học viên thuộc hệ cơ giáp, kẻ nọ lại là thủ hạ của Hiên Cảnh, như vậy vẫn sẽ có cơ hội tiếp xúc.

Sau khi tiếp xúc, mình có thể gây ra chút xích mích bất hòa, hoặc là biên ra một hai lời nói dối nửa thật nửa giả, đại ca và Hiên ca rất tin tưởng mình, mặc dù không thể định tội ngay, tốt xấu gì cũng sẽ hoài nghi một hai đối với kẻ kia nhì!?

Mặc dù không biết có bao nhiêu tác dụng, nhưng chí ít thì bản thân mình đã từng nỗ lực a.

Hiên Cảnh thấy Hạ Tranh vẫn còn “lén lút” nhìn Từ Đình mà thần thờ, còi báo động trong lòng tiếp tục kêu vang, vì vậy lại như vô tình mà đem đề tài dẫn tới trên thanh mai trúc mã của Từ Đình.

Từ Đình dù biết Hiên Cảnh rất phức tạp, nhưng cũng không hề nghĩ tới tên này cư nhiên chỉ vì vài ánh mắt của Hạ Tranh, liền coi mình thành tình địch, cho nên vẫn chưa cảm thấy có gì không đúng.

Thời điểm Từ Đình và bằng hữu ở chung, chuyện yêu đương với thanh mai trúc mã vẫn thường xuyên bị nhóm câu độc thân này lấy ra ghen tị, cho nên lần này lại nhắc tới đề tài ấy, Từ Đình cũng không giấu giếm.

Thanh mai trúc mã của Từ Đình chẳng có gì đặc biệt, hai người lớn lên bên nhau, trưởng thành cũng học chung một trường, tình cảm cứ tự nhiên như vậy mà sinh ra.

Tuy thành tích của vị thanh mai trúc mã kia không tốt bằng cô, thực lực không mạnh mẽ như cô, đầu óc cũng thua kém so với cô, nhưng Từ Đình không ngại, tình cảm giữa hai người rất tốt. Là chân ái nha.

Bất quá bởi vì cả hai còn nhỏ tuổi, Từ Đình lại bận rộn thi hành nhiệm vụ, cho nên quan hệ yêu đương vẫn chậm chạp chưa phát triển.

“Nhưng đợi sau khi tiểu tử kia tiến nhập căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh, phỏng chừng hai người các cô sẽ bắt đầu nói chuyện yêu đương hén.” Các đồng đội ở một bên ồn ào.

Hạ Tranh nghe tới đây, liền cảm thấy có điểm không đúng. Lại dưới sự huyền não của mọi người, khi Từ Đình rốt cục nổi nóng lần nữa, cậu cuối cùng cũng nghe được tên đầy đủ của thanh mai trúc mã kia.

Đó chẳng phải là kẻ phản quốc đấy ư?

Hạ Tranh chớp mắt, cuối cùng cũng biết vì sao sau khi kẻ phản quốc vu hãm Từ Đình, còn chưa trải qua kiểm chứng, dư luận đã nghiêng về một phía, ngay cả người nhà mình cũng đều tin tưởng. Cũng hiểu vì sao thời điểm người nhà biết được kẻ kia là vu hãm, lại khiếp sợ đến vậy.

Cô gái Từ Đình này, rốt cục là tạo ra cái nghiệt gì a.

Hạ Tranh không chỉ đối với cô gái mới gặp mặt này có thêm vài phần đồng tình, mà đối với việc nghĩ biện pháp né tránh tránh bị kịch kia cũng để bụng hơn mấy phần.

Hiên Cảnh thấy Hạ Tranh thờ dãi, cho là cậu rốt cục hiểu được tình cảm giữa Từ Đình và thanh mai trúc mã của cô mà sinh lòng kính phục, buông bỏ tâm ái mộ thâm kín của thiếu niên.

Hắn cũng thờ phào nhẹ nhõm theo.

Thờ phào xong hắn lại càng sâu hơn.

Nếu Hạ Tranh có hảo cảm với nữ tính xinh đẹp, vậy có phải là chứng minh Hạ Tranh ưa thích nữ nhân hay không? Hắn vẫn luôn cảm thấy bản thân mình rất ưu tú, cứ nỗ lực theo đuổi thì nhất định có thể ôm vợ về nhà.

Nhưng hắn lại chưa từng cân nhắc qua, nếu như Hạ Tranh không thích nam nhân thì phải làm sao bây giờ?

Tuy nói thế giới này tuyệt đại đa số đều là song tính luyện, thế nhưng cũng có người ngoan cố yêu thích khác phái.

Nếu Hạ Tranh rơi vào nhóm dị tính luyện có sắc xuất cực thấp kia thì phải làm sao đây?

Thời điểm nhóm quái thú tập kích, tâm tư Hiên Cảnh lúc này đã bay tới, giả dụ như Hạ Tranh yêu thích người khác phái, phải làm thế nào để bẻ cong Hạ Tranh.

Bất quá nghe nói người dị tính luyện rất khó bẻ cong, tựa như trời sinh đồng tính luyện ái cũng rất hiếm có khả năng uốn thẳng vậy. Có thể bẻ thì cũng là ẩn hình song tính luyện.

Hiên Cảnh càng sâu hơn.

Hắn rầu rĩ như vậy, liền trở nên càng thêm bạo lực.

Hạ Tranh vốn đang chuẩn bị tâm lý thật tốt, mở ra cơ giáp làm một hồi thực chiến đầu tiên, thì đám quái thú đã bị Hiên Cảnh diệt sạch mất rồi.

Không chỉ Hạ Tranh không cướp được đầu người... Khụ khụ, đầu quái thú, các thành viên khác trong tiểu đội cũng toàn bộ rơi vào trong trạng thái quan khán.

“Hiên Cảnh vì khoe khoang tài năng trước mặt Hạ Tiểu Tranh, thật đúng là xuất ra đầy đủ tinh lực.” Thời điểm chuyện phiếm nội bộ, các đồng đội nhin không được tỏ tào.

“Đúng vậy, tựa như một con khổng tước xòe đuôi.”

“Bất quá tôi cảm thấy ý nghĩa cũng chẳng lớn bao nhiêu, nói không chừng Tiểu Tranh còn rất phiền muộn ấy.”

“Có thể lắm, đây là lần đầu tiên thực chiến bằng cơ giáp của Hạ đại sư đi! Cậu ấy khẳng định cũng muốn xem thử thân thủ bản thân.”

“Hạ Tranh thực chiến khi không có cơ giáp rất lợi hại, thực chiến sử dụng cơ giáp thì tôi còn chưa thấy qua, có chút hiếu kì.”

“Muốn nhắc nhở Hiên Cảnh một phen hay không? Có thể tăng thêm chút hảo cảm.”

“Mới không cần đâu, hắn là tên phản đồ.”

“Đúng! Kẻ phản bội!”

“Tôi còn cho là trong đám chúng ta trở thành phản đồ đầu tiên là Từ muội cơ, kết quả lại là cái tên Hiên Cảnh vừa nhìn liền thấy lòng dạ đen tối không ai

yêu này!”

“Uy uy cái gì gọi là tôi sẽ trở thành kẻ phản bội đầu tiên chứ!”

...

Đám đồng đội thảo luận vô cùng kịch liệt, toàn tâm toàn ý muốn nhìn Hiên Cảnh bị chê cười.

Hạ Tranh quả thực có chút phiền muộn. Cứ tiếp tục như vậy cậu còn có thể thực chiến sao?

Cho nên sau khi công kích của một lớp quái thú chấm dứt, Hạ Tranh liền gửi cho Hiên Cảnh một tin nhắn.

“Cảm ơn Hiên ca, em biết Hiên ca đang bảo vệ em, thế nhưng em muốn thử thực chiến xem sao...”

Lúc gửi đi tin nhắn này, Hạ Tranh cũng hơi ngượng ngùng. Luôn cảm thấy dường như có điểm cô phụ hảo ý của người khác?

Hiên Cảnh vừa xem, trong lòng liền lộp bộp kêu vang, biết là bản thân đã làm lỗi.

Bắt quả người này đầy mình cong vẹo, chỉ trong nháy mắt, đã nghĩ ra đối sách.

“Tôi đã đáp ứng chú Hạ và di Phượng phải bảo vệ em cho thật tốt, em nếu như bị thương, tôi trở về khẳng định chịu không nổi.”

Tâm tư Hạ Tranh trầm xuống. Quả nhiên là người nhà đã có lời nhờ cậy sao? Đối với bảo hộ quá mức của bọn họ thực sự là vô cùng bất đắc dĩ mà.

“Tuy nhiên, tôi cũng hiểu nhất định phải nắm chặt cơ hội thực chiến thật vất vả mới có được này (*^_ ^*). Đợt công kích vừa rồi quá dày đặc, đợt thể công thay đổi, tôi sẽ thả ra một đầu quái thú cho em thể nghiệm.

Hạ Tranh vui vẻ: “Cảm ơn Hiên ca.”

Hiên Cảnh rất nhanh đã thương lượng xong với đồng đội, thời điểm đợt quái thú thứ hai đánh tới, chọc thủng thể tiến công của bọn chúng, đặc biệt tách ra một đầu quái thú để cho Hạ Tranh ứng phó.

Các đồng đội mặc dù đối với việc Hiên Cảnh nhanh như vậy đã tỉnh ngộ lại, không thể tiếp tục vây xem chê cười thì tỏ vẻ tiếc nuối, nhưng hành động vẫn vô cùng phối hợp.

Hạ Tranh rất nhanh thì tao ngộ con quái thú cần phải dùng tới cơ giáp để đánh bại đầu tiên trong đội.

Sử dụng cơ giáp chiến đấu và chiến đấu bằng nhục thân là bất đồng, tuy có thể dùng tinh thần lực để thao túng, nhưng vẫn phải động thủ lèo lái. Đồng thời động tác của cơ giáp cũng sẽ không thông thuận như khi điều khiển tứ chi của bản thân.

Hạ Tranh đã nhiều lần thao túng cơ giáp trong giả lập, ban đầu còn có chút khó khăn, hiện tại động tác đã vô cùng lưu loát.

Về phần trong thực chiến quan trọng nhất là tâm tính, Hạ Tranh đảm bảo không có vấn đề gì.

Mà trong lần thực chiến này, Hạ Tranh cảm thấy bản thân điều khiển cơ giáp còn tốt hơn so với trong giả lập, càng thêm thuận buồm xuôi gió, cơ giáp đối với chỉ lệnh do tinh thần lực phát ra cũng càng thêm linh chắn.

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, bèn quy công cho Ninh Quân.

Hiện tại cậu đang sử dụng cơ giáp do Ninh Quân chế tạo. Tuy đã trải qua thích ứng lúc ban đầu trong giả lập, nhưng Ninh Quân nói, trí năng của cơ giáp sẽ chậm rãi thức tỉnh trong thực chiến, đồng thời người điều khiển cơ giáp, cũng sẽ từng bước đề thăng độ hòa hợp với cơ giáp.

Nói cách khác, kinh nghiệm chiến đấu càng phong phú, tỉ suất hòa hợp càng cao, cơ giáp đối với mệnh lệnh của tinh thần lực cũng càng thêm nhạy cảm.

Hiện tại Hạ Tranh đã cảm nhận được điều này.

Trải qua đo lường của trí năng trong cơ giáp, từ lúc phát ra chỉ lệnh cho đến khi cơ giáp tuân theo mà hành động, thời gian phản ứng càng lúc càng ngắn, tần suất sai lệch động tác cũng càng ngày càng thấp.

Việc này khiến cho Hạ Tranh vô cùng kinh hãi.

Hiện tại Ninh Quân đã có thể chế tạo ra cơ giáp lợi hại như vậy rồi, mà y bây giờ vẫn còn đang lớn lên, thành tựu tương lai ắt sẽ bất khả hạn lượng.

Trách không được kiếp trước Ninh Quân gây ra náo động như vậy, còn trẻ măng đã được tôn làm đại sư chế tạo cơ giáp, tuy nhân duyên không tốt mà tính cách cũng có vấn đề, nhưng ngay cả đại sư chế tạo cơ giáp nổi tiếng có thâm niên cũng phải cho y mấy phần mặt mũi.

Có thể tưởng tượng được thực lực của y.

Bất quá nghe đồn, cơ giáp do Ninh Quân chế tạo cũng chia ra ba bảy loại, cơ giáp lợi hại nhất sở hữu tài liệu và trí năng đều rất đặc thù. Đồng thời đẳng cấp cũng không lấy thời gian được chế tạo trước sau mà phân chia.

Hạ Tranh không nhận được nghĩ thầm, cơ giáp này của mình, có phải là một trong những cơ giáp Ninh Quân đặc biệt chế tác hay không?

Ban đầu cậu quen biết với Ninh Quân, tuy rằng không mang theo ác ý, nhưng cũng có vài phần thăm dò, có chút hư tình giả ý.

Hiện tại Ninh Quân thực tâm đối xử với cậu, với người nhà của cậu, cậu có phải cũng nên đỡ xuống phòng bị, thừa nhận người bạn này hay không.

Dường như bản thân có vẻ rất dễ tiện a.

Hạ Tranh chém chết đầu quái thú, hoàn thành lần cơ giáp thực chiến đầu tiên, sau đó mở ra chức năng quay phim rồi chụp lại hình ảnh cơ giáp của mình và quái thú dưới chân, gửi tới máy truyền tin của Ninh Quân.

“[Anh] Ninh Quân cậu xem nè! Có đẹp trai không! [Emo: Kiểu ngao 66]”

Ninh Quân đang làm nhiệm vụ thật vất vả mới tới được một địa phương có tín hiệu, biết mình và Hạ Ngọc đã hoàn mỹ bỏ lỡ lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ của Hạ Tranh, mặt mày đang u ám, giờ lại nhận được tin của cậu, nhận không được mà vui vẻ.

“Cơ giáp tôi làm nè.” Ninh Quân tới bên tai Hạ Ngọc nhỏ giọng kiểu ngao, “Rất suất đúng không?”

“Tiểu Tranh cứ thế mà lái cơ giáp em chế tạo ra ngoài thực chiến?” Hạ Ngọc kinh ngạc, thấy biểu tình Ninh Quân trong nháy mắt biến thành cực âm, lập tức giải thích, “A a, đừng nóng giận, tôi không có ý nói cơ giáp do em chế luyện không tốt. Tôi biết em sở hữu truyền thừa, tất nhiên là tin tưởng em. Nhưng Tiểu Tranh lại không biết a, trong mắt nó, em chỉ là một học viên năm hai của hệ chế tạo cơ giáp mà thôi! Nghĩ thế nào thì nghĩ, người bình thường cũng sẽ không đem chiếc cơ giáp do một học sinh năm hai sơ cấp hệ chế tạo cơ giáp làm ra để thực chiến chứ!”

Ninh Quân ngẫm lại, cũng đúng a. Tiểu Tranh lại không biết mình có bàn tay vàng, không biết cơ giáp kia từ tài liệu cho đến phương pháp luyện chế đều vô cùng đặc thù, tuy về sau vẫn cần thăng cấp thêm, nhưng vì là phần thưởng của bàn tay vàng, đạt được tới trình độ trên trung đẳng của thế giới này vẫn không thành vấn đề.

Tiểu Tranh thực là tín nhiệm mình nha, không hổ là Tiểu Tranh của mình.

Ninh Quân ngọt ngào đáp: “Cho nên đây mới là Tiểu Tranh a, nói tín nhiệm thì sẽ tín nhiệm, chưa bao giờ câu nệ quan điểm của người ngoài. Bất quá loại tín nhiệm này đối với người trong nhà thì còn được, đối với ngoại nhân vẫn nên cẩn thận một chút a!”

“Đúng vậy, luôn khiến cho người ta phải lo lắng.” Hạ Ngọc cau mày gật đầu.

Hai người tuy ngoài miệng nói lo lắng, nhưng tin nhắn hồi âm đương nhiên là chọn một đồng lớn từ ngữ tán dương, bày tỏ chúc mừng đối với lần cơ giáp thực chiến đầu tiên của Hạ Tranh đã thành công một cách viên mãn.

Hạ Khâm cũng nhận được tin nhắn này, đối với việc Hạ Tranh khó có được mà bày ra vẻ phấn khích của trẻ con, Hạ đại ca biểu thị rất thất tâm.

Anh thực sự muốn chạy tới hiện trường a, bị tên hỗn đản Hiên Cảnh kia giành trước thật là khó chịu mà.

Tuy hứa hẹn sẽ không trở ngại Hiên Cảnh theo đuổi tiểu đệ nhà mình, thế nhưng không có nghĩa là anh sẽ không buồn bực.

Vừa nghĩ tới Hiên Cảnh có thể mượn cơ hội này mà nịnh nọt, lừa đi tiểu đệ đệ hiền lành thuần khiết của mình, Hạ đại ca liền nổi giận trong lòng.

Kết quả vì con giận quá lớn, Hạ đại ca trong nhiệm vụ lần này xung phong lên trước, đạt được danh hiệu “Độc lang liều mạng”, khiến cho anh càng thêm thất tâm.

Bên này, Hạ Tranh lưu loát chém chết con quái thú đầu tiên, khiến cho các thành viên trong đội phải lần nữa nhìn cậu với cặp mắt khác xưa.

Tuy đã xem qua ghi hình Hạ Tranh hoàn thành nhiệm vụ sát hạch cá nhân cấp S, thậm chí Vương Ninh còn từng đồng hành với Hạ Tranh ở Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh, đã biết năng lực hành động nơi dã ngoại vô cùng mạnh mẽ của Hạ Tranh.

Nhưng thực chiến, đặc biệt là cơ giáp thực chiến, bọn họ đều là lần đầu tiên trông thấy.

Hạ Tranh quả nhiên là danh bất hư truyền, ngoài năng lực chiến đấu vô cùng cường hãn, cho dù là kỹ thuật thực chiến với cơ giáp, độ thuần thực cũng không hề thua kém binh lính lâu năm.

Việc này không chỉ yêu cầu kỹ xảo, mà càng phải sở hữu trạng thái tâm lý vững vàng.

Giá trị vũ lực của quân nhân lâu năm không nhất định phải mạnh mẽ hơn so với tân binh, nhưng biểu hiện của bọn họ trong thực chiến lại luôn lợi hại hơn tân binh rất nhiều, đó cũng là vì tố chất tâm lý của bọn họ đã từng trải qua thử thách.

Cho dù ở trong giả lập, sử dụng cơ giáp để chiến đấu có lợi hại hơn nữa. Nhưng khi bước vào thực chiến, đối mặt với quái thú chân thật, và uy hiếp sinh tử chân thật, có thể không chút sợ hãi mà điều khiển cơ giáp, bày ra chiến lược tương ứng của bản thân, thì lác đác chẳng có được mấy người.

Trong lòng Hiền Cảnh thấy rất thất bại. Cho dù là hấn, thời điểm khởi động cơ giáp lần đầu tiên, cũng có chút ngỡ ngàng.

Dù sao đây cũng là thời đại hòa bình, đám thiếu nam thiếu nữ mới trưởng thành chưa từng trải qua nguy hiểm, lần đầu tao ngộ, nhất định sẽ tâm thần rối loạn.

Động tác ban đầu của Hạ Tranh quả thực có chút chậm chạp, nhưng nhìn ra được là đang thích ứng với cơ giáp, chứ không hề kinh hoàng trước trận chiến này.

Sau đó lại lưu loát gọn gàng ứng phó, thậm chí không chút sợ hãi mà cận thân chiến đấu, cho thấy Hạ Tranh đối với thực chiến không có một chút khiếp đảm nào.

Thiếu sót của Hạ Tranh, chỉ là kinh nghiệm điều khiển cơ giáp chiến đấu trong hiện thực mà thôi.

Nếu Hạ Tranh đã biểu hiện xuất sắc đến vậy, Hiền Cảnh sẽ không già mồm nói bảo hộ gì nữa.

Sau đó khi kiến tạo lại đội hình, Hạ Tranh cũng được gia nhập vào đội ngũ chủ lực, cùng đồng đội sẵn sàng.

Ban đầu hợp tác còn có chút không được tự nhiên, nhưng năng lực học tập của Hạ Tranh cực mạnh, rất nhanh đã không còn kéo chân sau mọi người nữa.

“Nghe nói thời điểm Hạ đại sư vượt qua nhiệm vụ cá nhân cấp S, rất nhiều cao tầng quân đội đều vô cùng phiền muộn.” Trong tiểu đội này cũng có khá nhiều quan nhĩ đại (*) giống như Hiền Cảnh, cho nên tin tức rất linh thông. “Cậu nói, nếu một màn cơ giáp thực chiến này của Hạ đại sư mà bị phát tán ra ngoài, không biết mấy vị lão đại quân đội kia có đập luôn máy tính không nhỉ?”

(*) Quan nhĩ đại: đời hai của nhà quan chức (có cha là quan chức), cũng như phú nhĩ đại có cha là phú hào/ti phú triệu phú gì đó.

“Mười phần thì có đến tám chín. Chắc chắn, không hổ là cao cấp cơ giáp sư tương lai, Hạ Khâm cũng rất biến thái.”

“Hiền Cảnh cũng là một biến thái.”

“Ha hả.”

“Ngọa tào, Hiền Cảnh cậu sao lại tiến vào tổ này, mau đá ra ngoài!”

“Ngọa tào ngọa tào! Quá chuyên tâm nói chuyện phiếm, suýt chút nữa đã bị quái thú ngoạm!”

“Cậu được lão bà của tôi cứu, nhớ phải xuất ra nguyên liệu nấu ăn quý hiếm làm lễ vật cảm tạ.”

“... Lão bà cái gì chứ, cậu còn chưa truy được tới tay đâu! Ha hả.”

“Đã có hôn ước, chỉ còn đợi đến tuổi kết hôn thôi.”

“... Không biết xấu hổ.”

“Không biết xấu hổ!”

“Không biết xấu hổ.”

“Thật muốn xem Hạ Khâm mà thấy được sẽ có phản ứng gì. Quả thực là không biết xấu hổ.”

“Ha hả.”

“Đã ghi hình, đồng thời đợi lát nữa sẽ phát sóng trực tiếp. Ngồi chờ xem trên mạng nổi lên tình phong huyết vũ a.”

“Sao lại là tình phong huyết vũ? Cùng lắm là chút náo nhiệt thôi.”

...

Bởi vì đàn quái thú này đối với tiểu đội mà nói, thực sự có chút yếu. Thấy Hạ Tranh lợi hại như vậy, vì để Hạ Tranh kiếm được nhiều tích phân hơn một chút, các thành viên khác bắt đầu ở phía sau vung vẩy qua loa, đồng thời còn ghi hình phát sóng trực tiếp nữa.

Mỗi thành viên trong tiểu đội này đều là nhân vật phong vân trong học viện, Face Bo cá nhân cũng không thiếu người quan tâm.

Thời điểm đăng tải đoạn ghi hình lên, rất nhanh thì có người phát hiện.

“Chờ đã, đây là cái gì? Nhiệm vụ bảo hộ quả Trí Tuệ? Đối với học trường mà nói thì thật là đơn giản nha! Học trường sao lại chạy đi làm loại nhiệm vụ này.”

“Lầu trên thỉnh xem tiêu đề...”

“Lúc đầu còn muốn bình luận giống đại ca, sau đó thấy được câu này của nhị ca, hiện tại trong lòng đang có một đoàn thảo nê mã lao nhanh mà qua...”

9a6d546a31be

20160425002275

Cái mặt con này bao hài lol

“Lầu trên đã bại lộ chân tướng, cậu nhất định là người Đông minh, nói không chừng còn là người Hoa...”

“Tây minh thì nói như thế nào? Một đoàn lạc đà lao nhanh qua?”

“... Một đoàn chuột túi...”

“Cậu nhất định là nguyên quán ở Úc Tinh...”

“Đừng lạc đề, chúng ta đem bình luận kéo trở về. Người nào nói cho tôi biết, tiêu đề có phải là thật hay không vậy?! Nam thần của tôi lần đầu cơ giáp thực chiến?! Kia sao có thể là lần đầu tiên?!”

Sau đó những thành viên khác trong đội cũng lần lượt trôi lên Face Bo, chuyển phát tin tức vừa xuất hiện kia.

Hiên Cảnh cũng chuyển phát.

“Lôi kéo một đám bằng hữu bởi Tiểu Tranh lần đầu tiên thi hành nhiệm vụ, nhìn Tiểu Tranh dùng cơ giáp thực chiến, tôi phát hiện lực chiến đấu của người làm bạn trai có nghĩa vụ bảo vệ Tiểu Tranh là tôi đây quả thực thất bại [Tranh: Tôi đã là một con mèo vô dụng]

Trạng thái và bức tranh bất thường của Hiên Cảnh vừa xuất hiện, làn sóng bình luận cư nhiên lặng đi mất mười giây.

“... Học trưởng, sao em cứ có cảm giác anh hơi...”

“Hiên học trưởng là đang khoe khoang đấy à!”

“Muốn biểu hiện nam thần thuộc về mình.”

“Tôi lúc này mới nhớ tới, Hiên học trưởng hình như là vị hôn phu của Hạ đại sư?”

“... Cái gì? Hạ đại sư có vị hôn phu?”

“Nam thần nhà tôi đã có hôn phu sao?! Cái quỷ gì vậy!”

“Tôi kháo! Tôi không phục!”

“... Tuy Hiên học trưởng rất lợi hại, thế nhưng tôi cảm thấy nam thần... Khụ khụ, còn nhỏ...”

“Nói thật, tôi cũng không phải là fan hâm mộ của Hạ Tranh, cũng lắm chỉ coi như một người qua đường có chút hảo cảm. Nhưng Hiên Cảnh thì tôi từng nghe tiếng, chẳng phải là một tên rất hoa tâm hay sao?”

Sau khi Hiên Cảnh xem xong bình luận, khuôn mặt lập tức đen sì.

Là kẻ nào bịa đặt?!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Hạ Tranh thao tác lưu loát, lại là đối chiến với mật độ quái thú cao, tuy nhìn chung không quá khó khăn, nhưng lần đầu tiên điều khiển cơ giáp thực chiến, đã đủ đẹp trai ngắt trời.

Các đồng đội cũng rất mạnh mẽ, một bên đâm chém một bên quay phim, từng câu từng câu tăng tốc Hạ Tranh lên tận mây xanh, khán giả theo dõi qua

mạng cũng hưng phấn không thôi.

Đương nhiên, lúc này khẳng định cũng có đám hắc fan ghen tị ngoi lên nhảy nhót. Dù sao đi nữa thì bản thân bọn họ không thể làm được cũng không sở hữu tinh thần lực, còn tự nhận là không bao giờ phải cầu tới mỹ thực đại sư, nên chẳng hề thấy khó khăn khi nhảy nhót biểu hiện sự hâm mộ và ghen ghét của mình.

“Không phải chỉ là một ngũ tinh trù sư thôi sao, mỗi người đều thổi phồng cái chân thúi của cậu ta, còn cả học sinh xuất sắc của quân giáo nữa, cũng đều một cái dạng này.”

Ở trên, đại khái là luận điệu căn bản của đám anti fan.

Đương nhiên, loại anti fan này cũng chỉ loi nhoi được một chốc một lát, hoàn toàn không có sức chiến đấu.

Nói cứ như đoạn phát sóng trực tiếp quá trình Hạ Tranh hoàn thành bài sát hạch cá nhân cấp S là giả; cứ như video quay cảnh Hạ Tranh lần đầu thực chiến cơ giáp lúc này cũng là giả vậy.

“Để kiểm chứng thật giả (nhưng thật ra là để tham quan học tập nam thần nhà tôi), tôi đã bỏ trận địa chạy đi vậy xem!”

“... Làm đồng tội, tôi có thể đánh cậu không? Tôi muốn nói, cậu ở lại coi chừng, để tôi đi cho!”

“Hai lần trên vậy mà có thể quan sát hiện trường! Hơi quá đáng! Cậu chụp ảnh chung cậu xin chữ ký!”

“Có ký tên cũng không cho cậu [Emo: Chồng nạnh cười to 17], đã sắp tiếp cận... Kháo! Bị cảnh vệ cản lại rồi! Không cho phép tự tiện rời khỏi vị trí!”

“... Xin cho tôi được cười một phát.”

“... Đây chẳng phải là thường thức ư?”

“... Vậy nên không cho phép bị thương chỉ cho phép mỉm cười.”

“A?! Thì ra đã chọn trận địa là trước khi nhiệm vụ kết thúc liền không thể rời đi sao!! Đắm đất khóc lớn, tôi muốn nhìn nam thần nhà tôi!”

“Lầu trên cậu cẩn thận một chút, nam thần không phải là của nhà cậu, là của nhà Hiên Hiên chúng tôi!”

“... Hiên Hiên là cái quỷ gì?”

“Hiên Cảnh á!? Cái tên củ cải hoa tâm kia?”

“Kẻ tung tin vịt đó đã bị tố cáo, dù là trên mạng, cũng xin hãy tích chút khẩu đức, coi chừng bị cáo buộc tội phi bang.”

“Tôi chỉ biết là oanh oanh yến yến bên ngòi Hiên Cảnh quả thực không ít.”

“Lầu trên chọc cười tôi đấy à, nhiều người thích Hiên Cảnh, liền đại biểu hấn hoa tâm? Nói cứ như người thích Hạ Tranh không nhiều lắm ấy.”

“Đừng gọi hồn nam thần nhà tôi, nam thần nhà tôi mới trưởng thành, rất ngoan!”

...

Được rồi, anti fan bị kéo xuống, người hâm mộ của Hiên Cảnh và người hâm mộ của Hạ Tranh lại gây sự.

Trọng tâm gây hấn là hôn ước của bọn họ.

Fan của Hạ Tranh phần nhiều là fan ba ruột mẹ ruột ca ca tỷ tỷ, đối với Hạ Tranh rất bảo vệ, cảm thấy hài tử đơn thuần như vậy hẳn là phải xứng với một trung khuynh; người ái mộ Hiên Cảnh đa phần là fan thiếu nam thiếu nữ, ôm X ảo tưởng đối với Hiên Cảnh, cảm thấy tuy Hạ Tranh không sai thể nhưng anh yêu của tôi cũng không tệ mà, cho nên những kẻ nói anh yêu nhà tôi không tốt đều là đồ kị!

Nói trắng ra là, fan hâm mộ hai nhà trời sinh khí tràng bất hòa.

Hiên Cảnh rất thất tâm, nhưng hiện tại hẳn vẫn đang trong giai đoạn theo đuổi, không thể lên mạng tú ân ái quá lộ liễu.

Hiên Cảnh suy nghĩ một chút, không thể tú lộ liễu, vậy thì làm không lộ liễu là được rồi.

Vì vậy Hiên Cảnh lái cơ giáp bay qua, cùng Hạ Tranh phối hợp hoàn thành một lần giết chóc, sau đó quay chụp lại.

“Chẳng phải rất xứng đôi hay sao.”

Tranh luận bên dưới lập tức nín thinh.

Một lát sau, mới có người yếu ớt bình luận.

“Kỳ thực tôi cảm thấy, chúng ta hâm mộ là chuyện của chúng ta, mà hôn ước gì gì đó là chuyện riêng của bọn họ, giữa hai người lại không ai có lỗi với ai, chúng ta nhảy nhót như vậy có tính là châm ngòi li gián hay không? Ngược lại còn chọc cho nam thần mất hứng.”

“QAQ tôi chẳng qua là cảm thấy nam thần xứng đáng có được một người tốt hơn.”

“Trước hết, phải tìm được một người tốt hơn đã.”

“Thôi được rồi, tạm chấp nhận.”

“Lé mắt, không biết lâu trên nói tạm chấp nhận là fan Hiền Cảnh hay fan Hạ Tranh thế.”

“Chỉ ít tôi biết lâu trên chả phải fan nhà ai cả.”

“Mối quan hệ giữa gia đình Hạ Viên Tướng quân và Hiền Huy Tướng quân vẫn luôn tốt đẹp, Phượng nữ vương và Vân nữ thần cũng là khuê mật, nghe nói Hạ đại ca và Hiền Cảnh còn là bằng hữu thân thiết. Hai nhà bọn họ quan hệ tốt như vậy, đám người hâm mộ chúng ta ở đây gây gỗ, không tốt lắm đâu?”

“Tôi nghĩ, nói không chừng có kẻ tâm tư không thuần khiết trà trộn vào, cố ý dựng chuyện, muốn li gián quan hệ hai nhà! Trước đây cũng không phải là chưa từng xảy ra loại sự tình này.”

“Ha hã, ăn nói thận trọng, trong lòng mình bạch là tốt rồi.”

“Đặc biệt kiểm tra, quả nhiên có hắc fan trà trộn vào rồi, [Ảnh: địa chỉ IP].”

“Cũng bái đại thần lâu trên!”

...

Hiền Cảnh tắt Face Bo đi.

Thời điểm này thủy quân vẫn rất là hữu dụng.

Bất quá vậy mà thực sự có anti fan trà trộn vào. Xem ra có vài kẻ quả thực vô cùng đáng ghét.

Hết thấy những chuyện vừa phát sinh này, Hạ Tranh không sở hữu Face Bo cá nhân nên không biết.

Cậu rất thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của mình, thu được cơ man nào là nguyên liệu nấu ăn (Hiền Cảnh tài trợ, các thành viên khác trong đội muốn đưa tặng đã bị Hiền Cảnh uy hiếp).

Nói chung là, rất thành công.

Để khao đám đồng đội đã giúp đỡ mình, Hạ Tranh chuẩn bị lấy ra một phần nguyên liệu nấu ăn, làm một bữa tiệc nướng.

Tuy năng lượng mà đồ ăn ngon cung cấp cho tinh thần lực có quan hệ trực tiếp với trình độ tỉ mỉ khi nấu nướng, nhưng lí do mọi người cuồng nhiệt yêu thích mỹ thực, không chỉ vì nó có tác dụng mãnh liệt đến thế nào, mà còn vì muốn cho đầu lưỡi được hưởng thụ.

Hạ Tranh vừa thông báo muốn làm tiệc nướng, các đội viên đã bắt đầu hoan hô. Ngay cả Từ Đình gần đây nói muốn không chế hàm lượng mỡ, cũng biểu thị tuyệt đối sẽ không nhường bất kì một miếng thịt nào.

“Bảo sẽ không chế lượng mỡ trong cơ thể kia mà?”

“Ăn no lại nói!”

Được rồi, lúc nào cũng vậy, ăn no rồi mới giảm béo, luôn là chân lí.

Cùi lửa đã dựng tốt, nguyên liệu nấu ăn cũng đã lột da cắt tiết lọc xương gọn gàng.

Khi Hạ Tranh xử lí bất kì thứ nguyên liệu nào, đều mang một loại khí độ thông dong, khiến cho các đồng đội nhin không được lại quay thêm một đoạn video ngắn.

“Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao Hạ Tiểu Tranh khi thực chiến luôn có thể gặp nguy không loạn, [Video], đây chẳng lẽ là thiên phú của trù sư?”

Hiền Cảnh thấy tin này vừa được đăng lên, suýt chút nữa liền cười ra tiếng.

Hắn rốt cục nhin không được kéo màn hình tới trước mặt Hạ Tranh, chia sẻ tin tức trên Face Bo với cậu.

Hạ Tranh đã sớm biết đây là một công cụ có thể hỗ trợ trò chuyện công khai trên mạng. Nhưng cậu không có gì muốn nói với công chúng, tự nhiên sẽ không đăng ký tài khoản.

Hiện tại, cậu vẫn là lần đầu tiên để ý tới Face Bo, cũng mới biết được hóa ra mình đã nổi tiếng trên mạng xã hội.

“Có muốn đăng ký một cái hay không, biểu đạt một chút lòng biết ơn của em với fan hâm mộ.” Hiên Cảnh cười híp mắt dụ dỗ.

Mau mau đăng ký Face Bo, như vậy tôi liền có thể nắm lấy cơ hội tú ân ái trước mặt mọi người!

“Không cần đâu!” Hạ Tranh nhủ mày, “Em không có thời gian xử lý, cũng không thích nói về chuyện của mình trước mặt người xa lạ.”

Hiên Cảnh bị nghẹn lại một chút: “Em không thấy cảm giác được người ta tung hô rất tốt sao?”

“... Đại khái thì cũng tốt?” Hạ Tranh lại nhủ mày, “Nhưng có ích lợi gì đâu?”

“... Có lẽ đối với em mà nói, cũng không có nhiều tác dụng lắm” Hiên Cảnh thở dài. Thôi được rồi, Hạ Tranh không có một chút hứng thú với việc vui đùa nũng nịu trước mặt người khác để trở thành vớ vẩn. Cũng tốt, không mở tài khoản Face Bo, cũng không lo lắng nói sai nói lầm, càng không phải trông thấy đám anti fan, ảnh hưởng tới tâm tình.

Hạ Tranh gạt đầu, tiếp tục chuẩn bị đồ nướng.

Trước khi tới nơi này, Hạ Tranh đã quyết định sẽ làm đồ nướng, cho nên dụng cụ đều đã chuẩn bị xong xuôi, gia vị cũng được phối tốt.

Mặc dù chế tác nơi dã ngoại, không có biện pháp tắm ướp trước một thời gian, mùi vị khi thiếu nướng ắt sẽ kém hơn một chút. Nhưng ăn đồ nướng ở dã ngoại, thì lại nếm được vị đạo nguyên chất nhất.

Rom và củi dùng để đốt lửa được thu thập ở xung quanh, không cần bỏ nhiều tâm tư; nguyên liệu nấu ăn cũng là đương thời xử lý, rác rưởi vùi lấp tại chỗ, để tránh ô nhiễm môi trường.

Người cả đội chỉ cần giải quyết một đầu quái thú là đã đủ no, thịt được cắt thành khối xiên vào cành cây, đầu khớp xương thì dùng để nấu canh đồng thời còn gia nhập thêm rau dại nấm hoang và một nắm gạo thơm.

Thời điểm khói thịt dưới sự liếm láp của ngọn lửa, vang lên thanh âm “tách tách”, canh xương cũng đã “cô lỗ” bốc hơi, mùi thơm ngát của rau và nấm dại hòa lẫn với hương vị đặc trưng của gạo, tỏa ra bốn phía, cho dù phải chống lại hương khí bá đạo của thịt nướng, cũng không hề thua kém chút nào.

Khối thịt tươi mới mong nước, trong lúc nướng chẳng cần phải phết thêm sốt cũng đã đủ tươi ngon. Mật, rượu trái cây và tương đặc chế từng lớp từng lớp được bôi lên thịt nướng, khối thịt từ nhan sắc đỏ hồng tươi ngon, dần dần biến thành sắc hoàng kim, cuối cùng dưới sự tắm ướp của các loại gia vị, thay đổi thành một màu rậm nung đậm đà khiến cho người ta vô cùng thêm thưởng.

Hạ Tranh lấy thịt đã nướng chín xuống, đặt trên một phiến lá lớn có mùi hương nhàn nhạt, cắt thành từng lát bé, lại dùng vài chiếc chén nhỏ để đựng nước chấm.

“Đáng tiếc là không có biện pháp đi tới địa phương xa hơn để thu thập nguyên liệu nấu ăn, em cũng không mang theo nguyên liệu dư thừa, chỉ có thể ăn thịt nướng mà thôi.” Hạ Tranh có chút tiếc nuối.

Chỉ ăn thịt nướng không thì sẽ hơi ngán a, tuy đã nấu một nồi súp rau hầm xương làm món chính, nhưng không có rau dưa khác ăn kèm thì vẫn thấy có chút tiếc nuối.

“Thịt nướng cũng rất tốt.” Máy tên chỉ mới ngửi được hương khí, đã nhỏ nước dãi lên tiếng.

Vì mỗi người có một phiến lá lớn đựng thịt, nên cuối cùng cũng không phải tranh nhau. Hiên Cảnh trước khi dùng bữa, liền chụp lại một tấm ảnh đăng lên Face Bo.

“Tiêu diệt xong tiểu quái thú, nên ăn thịt tiểu quái thú. P/s: Nhìn Tiểu Tranh bình tĩnh lột da róc xương tiểu quái thú, tôi cuối cùng cũng biết vì sao thời điểm thực chiến em ấy lại có tố chất tâm lý tốt như vậy.”

“Anh đang làm gì đó? Thịt nướng lạnh rồi ăn sẽ không ngon.” Hạ Tranh nhắc nhở. Bên cạnh đã có người ánh mắt lom lom nhìn thịt nướng trước mặt Hiên Cảnh.

“Nói xấu em” Hiên Cảnh cười cười đem màn hình phóng lớn, kéo tới trước mặt Hạ Tranh.

Hạ Tranh vừa trông thấy tin tức Hiên Cảnh đăng lên Face Bo, sắc mặt liền có chút cổ quái.

Năng lực thực chiến của cậu mạnh mẽ, cũng không phải vì bản thân là trù sư đâu.

Bất quá hiển nhiên những người khác đều phi thường tán thành ngôn luận này của Hiên Cảnh.

“Tôi đã bảo rồi, nam thần mỗi ngày đều xử lý các loại nguyên liệu nấu ăn tươi sống, tự nhiên gặp nguy không loạn.”

“... Trù sư đáng sợ.”

“Giết gà và giết người là bất đồng a! ...”

“Hạ Tiểu Tranh cũng đâu có giết người, bị giết là tiểu quái thú, rõ ràng chính là nguyên liệu nấu ăn!”“... Được rồi, các người nói rất có lý, tôi cư nhiên không còn lời nào để phản bác...”

“Không sai, nam thần kỳ thực chỉ một mực xử lý nguyên liệu nấu ăn mà thôi.”

“Dùng cơ giáp xử lý nguyên liệu nấu ăn ư? Vậy có phải là còn có thể dùng cơ giáp để nấu cơm hay không...”

“Khen thay cho dùng cơ giáp nấu cơm... Thực là có hình tượng!”

...

Thấy đám bằng hữu trên mạng tâm tư ngày càng bay xa, não bổ càng lúc càng lớn, Hạ Tranh đen mặt nghĩ thầm, may mà cậu không có Face Bo, về sau cũng không cần phải đăng ký nữa.

Nếu không còn không bị đám người này đùa giỡn chết.

Hiên Cảnh xem biểu tình của Hạ Tranh, sờ cảm một cái.

Hạ Tranh ngày thường thoát nhìn luôn rất bình tĩnh, nhưng ở một vài thời điểm nhỏ, da mặt vẫn rất mỏng nha.

Vừa nghĩ, Hiên Cảnh vừa nhét thịt nướng vào miệng. Sinh mệnh lực mạnh mẽ của quái thú lợi hại tựa như được lưu lại bên trong khối thịt này, mỗi một miếng đều có thể khiến cho người ta cảm thấy vô cùng rung động. Hơn nữa nước sốt thơm ngon phối với hỗn hợp các loại gia vị tẩm ướp, để cho mỗi một lần nhắm nuốt đều có thể nếm được một mùi vị mới mẻ.

Mặc dù chỉ là giá nướng được dựng ngay tại chỗ, phương pháp chế biến có chút thô sơ, nhưng tinh thần lực trong cơ thể vẫn theo bữa ăn mà thông thả khôi phục. Có thể thấy được thân thể đối với mỹ vị lúc này là có bao nhiêu thỏa mãn.

Có thể trong lúc nấu nướng bình thường, áp dụng phương pháp phổ thông nhất, vẫn khiến cho tinh thần lực của người khác được tẩm bổ, thực lực của Hạ Tranh, phỏng chừng không chỉ là ngũ tinh.

Thứ cậu còn thiếu, chỉ là danh vọng mà thôi.

Chỉ cần phát hiện được nguyên liệu nấu ăn mới, hoặc phát minh ra thức ăn hay phương pháp nấu nướng mới.

Hiên Cảnh nghĩ, nếu như năng lực thực chiến của Hạ Tranh đã đạt được tán thành, thì nhiệm vụ thăm dò lần tới có thể mang Hạ Tranh cùng đi.

Phương pháp chủ yếu mà bọn họ dùng để kiểm điểm nhiệm vụ, tích lũy công huân, ngoại trừ nhiệm vụ do quân đội ban bố, có quan hệ tới tổ chức khủng bố và tình vực đối địch, còn có nhiệm vụ thăm dò và khai hoang.

Tình vực Liên minh lớn như vậy, luôn luôn có một vài địa phương thần bí chưa được khai thác.

Những tình cầu hoang vu chân chính này, tràn đầy nguy hiểm, cũng ẩn chứa vô số bảo tàng.

Lần tới Hiên Cảnh đi khai hoang, vừa vặn là kì nghỉ dài hạn sau khi kết thúc năm học này. Mặc dù lấy tích phân hiện tại của Hạ Tranh, còn lâu mới có thể tham gia loại nhiệm vụ tràn đầy tính nguy hiểm ấy.

Nhưng dù sao vẫn còn cách một đoạn thời gian nữa, một năm học này, lấy thực lực của Hạ Tranh, có thể tích góp từng chút một không ít điểm nhiệm vụ, mà thực lực của hắn (*), cũng có thể thu được sự tán thành của những người khác.

(*) Trong bản raw thì “hắn” là xưng hô dành cho tất cả mọi người, nên mình không chắc lắm “hắn” ở đoạn trên là chỉ Hạ Tranh hay Hiên Cảnh. Có 2 cách nghĩ:

1. Thực lực của Hiên Cảnh chiếm được sự tán thành của những người khác có tích phân cao => có thể lập đội làm nhiệm vụ.
2. Thực lực của Hạ Tranh có thể nhận được sự tán thành của các thành viên khác trong đội, dù tích phân của cậu không đủ cao.

Hơn nữa nhiệm vụ khai hoang vốn là phải dẫn theo một cá nhân am hiểu về nguyên liệu nấu ăn (đương nhiên không nhất định phải là mỹ thực đại sư, bởi vì mỹ thực đại sư quá trân quý, chỉ cần bị tổn thương hoặc nguy hiểm tới tính mạng, đều là tổn thất vô cùng to lớn đối với cả Liên minh), để phân loại các chủng nguyên vật liệu mới – dù sao thì người dân Liên minh chính là dĩ thực vi thiên nha (coi thức ăn bằng trời).

Hạ Tranh có thể đảm nhận tốt vị trí này.

Hơn nữa có mỹ thực đại sư sở hữu năng lực cường hãn đồng hành, nhiệm vụ của bọn họ cũng sẽ an toàn hơn rất nhiều – dù Hạ Tranh không chú tâm

nấu nướng, mỹ thực cậu làm ra vẫn có công hiệu khôi phục tinh thần lực một cách chậm rãi.

Tuy hiệu lực của loại đồ ăn ấy phi thường chậm chạp, nhưng để bổ sung tiêu hao trên đường, giảm bớt mệt mỏi cũng đã đủ rồi.

Càng chưa nói tới vào thời khắc mấu chốt chỉ cần cho Hạ Tranh đầy đủ thời gian, làm ra mỹ thực có đủ công hiệu, đó chính là bùa cứu mạng a.

Cho nên, mỹ thực đại sư trong lòng đám chiến sĩ cơ giáp mới được hoan nghênh như vậy.

Thời điểm chiến sĩ cơ giáp thi hành nhiệm vụ nguy hiểm, trên người đều sẽ trang bị các loại kẹo bánh hoặc thức ăn thuận tiện mang theo do mỹ thực đại sư chế biến, để khôi phục tinh thần lực.

Tựa như đan dược vậy.

Tùy thân mang theo quà vật, mệt mỏi liền lấy ra nhấm nháp một chút, phong cách của chiến sĩ cơ giáp Liên minh cũng thực là đặc biệt.

... Nhiệm vụ đầu tiên hoàn thành một cách viên mãn, Hạ Tranh không ngừng thu hoạch tích phân và nguyên liệu nấu ăn, cũng vì bản thân là một mỹ thực đại sư, còn được mời tới dự bữa tiệc chúc mừng quả Trí Tuệ thành thực.

Trong buổi tiệc, cậu lại làm quen với một vị mỹ thực đại sư lục tinh tên là Lệ Tát-Chris, cũng am hiểu các món điểm tâm ngọt, nghe đồn là em họ của Côn-Chris.

“Nhưng mà quan hệ rất không tốt.” Lệ Tát nói, “Lúc đầu ta và Côn ở chung cũng không tệ lắm, thế nhưng hợp tác của Côn thực sự là quá đáng ghét. Mà Côn lại thiên vị hợp tác của hắn, cho nên ngay cả Côn ta cũng ghét luôn.”

Lệ Tát nở nụ cười thực nữ mà phun ra những lời tuyệt không thực nữ chút nào: “Đương nhiên, nếu như ngày nào đó hợp tác khiến cho người ta chán ghét của Côn ngỏm, ta nghĩ ta vẫn sẽ giao hảo lại với Côn.”

Hạ Tranh ở một bên nghe được mà toát mồ hôi lạnh. Cậu luôn cảm thấy mình không nên ở đây nghe Lệ Tát nói chuyện.

Trực tiếp nguyên rủa người khác chết đi, rốt cục là phải có bao nhiêu cừ hận? Giữa bọn họ lại tồn tại những chuyện ân oán tình thù thế nào đây?

Xin thứ cho bản thân cậu tuyệt đối không muốn biết...

Lệ Tát phòng chừng cũng hiểu nói ra những lời ấy trước mặt một văn bối quả thực có chút quá phận, rất nhanh liền đổi đề tài, bắt đầu thảo luận về điểm tâm ngọt và một ít phương pháp nấu ăn với Hạ Tranh. Nàng rất có hứng thú với các món điểm tâm ngọt của Đồng minh.

Hạ Tranh rốt cục thở phào một hơi, bắt đầu nghiêm túc cùng nàng thảo luận những vấn đề chuyên nghiệp.

Hiên Cảnh bị ném qua một bên cảm thấy hơi thất tâm

Hiên Cảnh cũng được mời tới với thân phận “người bảo vệ” (trái cây), lại giống như thời điểm được Chris đại sư mời, đồng dạng bị không đếm xỉa tới.

Trong lòng các mỹ thực đại sư đều vô cùng ngao khí, nhưng bọn họ đối với đồng nghiệp lại phi thường thân thiết, sẽ không để ý tới tuổi tác của đồng nghiệp, hay các yếu tố như nguyên quán, tầng lớp xã hội.

Cho nên Lệ Tát – mỹ thực đại sư nổi danh quái tính của Liên minh, còn bị người khác lén gọi là bà đồng, vẫn bày ra vẻ mặt cực kì ôn hòa với Hạ Tranh.

Đương nhiên, Lệ Tát không phải là đối với tất cả các mỹ thực đại sư đều có vẻ mặt ôn hòa. Đoán chừng là do Hạ Tranh vừa nhìn đã thấy rất được các di (phi phi) các chị yêu thích.

Hoặc có lẽ nên nói trắng ra là, nữ nhân đều ưa thích tiểu thịt tươi.

Cho nên Hạ Tranh may mắn chiếm được ưu ái của Lệ Tát, đồng thời cũng trao đổi phương thức liên lạc với nhau.

“Liên lạc với ta thường xuyên vào.” Lệ Tát nói, “Tên Côn ngu ngốc kia, có hợp tác liền trở nên vô dụng, anh ta cái gì cũng không thể dạy cho cậu đâu.”

Không phải mà, chú ấy đã dạy tôi làm kẹo hoa hòe đó. Hạ Tranh yên lặng nói thầm.

Thực là đáng sợ, rốt cục thì anh em bọn họ đã xảy ra chuyện gì thế, khiến cho Lệ Tát đại sư ngay cả với một người xa lạ cũng phải lải nhải không ngừng?

Hạ Tranh hoàn toàn bó tay.

Sau yến hội, Chris trùng hợp liên hệ với Hạ Tranh, chúc mừng cậu thành công thực chiến với cơ giáp lần đầu tiên.

Vừa nghe Hạ Tranh gặp được Lệ Tát, Chris liền cười nói: “Lệ Tát được ta nuôi lớn từ nhỏ, tính khí của em ấy, ừm, dùng ngôn ngữ hiện đang lưu hành mà nói, thì có điểm ngạo kiều? Từ sau khi ta có hợp tác, em ấy vẫn luôn giận dữ với ta.”

“Mà hợp tác của ta... Ừm, cũng rất ngây thơ, nói chung là thích đối nghịch với Lệ Tát. Vì vậy quan hệ của hai người liên rất không tốt. Bất quá trên thực tế cũng không có cừu hận gì. Nếu như một bên xảy ra chuyện, bên kia cũng sẽ lo lắng.”

“Những người quen thuộc với Lệ Tát và ta đều biết đến chuyện này, nghe được cũng sẽ không để trong lòng.” Chris thở dài, “Lệ Tát cũng đã hơn 100 tuổi, vẫn giống như một tiểu hài tử.”

Hạ Tranh hắc tuyến. Đây không gọi là ngao kiêu, mà phải gọi là huynh khổng đi!?

Bất quá cũng chỉ là hợp tác của ca ca mà thôi... Chỉ là hợp tác thôi mà!? Cứ như ca ca cưới chị dâu không cần nàng nữa vậy.

“Cậu nói vậy cũng không sai.” Chris kinh ngạc đáp, “Cậu không biết hợp tác của ta cũng chính là bầu bạn của ta sao?”

Hạ Tranh: “...”

Hạ Tranh: “... Không biết. Hai người chẳng phải đều là nam ư?”

Chris cười nói: “Vị hôn phu của cậu chẳng phải cũng là nam đấy ư?”

Hạ Tranh ngẩn người, đúng nha, vị hôn phu của cậu cũng là nam. Cứ nhiên không kịp phản ứng.

Kiếp trước của Hạ Tranh tuy cũng có nam nam ở chung với nhau, nhưng vẫn như cũ lấy nam nữ chiếm đa số. Dù sao tu chân giả kết thành bạn lữ đa phần là vì tu hành, nam nữ kết hợp mới có thể lấy đạo Âm Dương để tăng cường tu vi. Nam nam hoặc là nữ nữ thì không đem lại loại hiệu quả này – cũng có thể tồn tại loại công pháp dành cho bọn họ, chỉ là rất hiếm hoi, có điều tâm cá ở tầng chót như cậu không thể biết tới mà thôi.

Sau khi chuyển thế thì cả ba mẹ và những người quen của cậu đều là tổ hợp gia đình nam nữ, cho nên trong tiềm thức cậu liền cho rằng quan hệ bầu bạn hẳn phải do một nam và một nữ tạo thành.

Còn Hiên Cảnh... Ách, tuy là vị hôn phu, nhưng Hạ Tranh chỉ coi đó là kẻ ước giao hảo giữa hai gia tộc, dù sao cuối cùng cũng sẽ giải trừ, cậu hoàn toàn không suy xét tới vấn đề hôn nhân.

Phải nói là, cậu thậm chí chưa từng nghĩ đến kết hôn hay yêu đương gì đó.

“Cậu thích nữ nhân?” Chris xấu xa cười, “Vị hôn phu của cậu mà biết chắc sẽ khóc mất thôi? Hẳn hiện tại đang ở cùng cậu phải không?”

Hiên Cảnh khóc? Hạ Tranh đầu đầy hắc tuyến. Nghĩ thôi cũng thấy rất đáng sợ rồi có được không?

“Không phải...” Hạ Tranh cảm thấy, trước khi hôn ước được giải trừ, chính mình đừng nên gây ra chuyện phiền phức gì thì hơn, “Tôi thích vị hôn phu của mình mà, nếu không cũng sẽ không có hôn ước này. Chỉ là tôi từng nghe nói, hợp tác của Côn là một người có tính tình rất trẻ con, tôi không ngờ Côn sẽ kết hôn với một người như vậy.”

“Có lẽ vì đại đa số thời điểm vẫn tương đối đáng tin cậy chẳng?” Chris cười nói.

Hạ Tranh cười cười lái qua đề tài này. Cậu không muốn bàn tới chuyện có thích hay không nữa, thực sự là vô cùng lúng túng.

Trước kia cậu chỉ kinh ngạc khi bị sát hại, mà chưa hề nghĩ tới việc bán thân, Ninh Quân và Hiên Cảnh đều là nam nhân. Bất quá hiện tại ý thức được, trong lòng Hạ Tranh cũng chẳng có bao nhiêu sóng to gió lớn.

Nam nữ hay nam nam gì đó đều không quan trọng, dù sao hiện tại cậu cũng không định tính tới chuyện yêu đương hay thậm chí là kết hôn.

Có thể trong tương lai người ấy sẽ xuất hiện, nhưng lúc này mà nói thì còn hơi sớm.

Hiên Cảnh một mực ở bên cạnh quan sát, thấy Hạ Tranh cáo biệt Lệ Tát thì rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Kết quả Hạ Tranh lại quay sang trò chuyện với Chris đại sư.

Bé con này sao lại được hoan nghênh như vậy chứ. Hiên Cảnh mất hứng.

Đương nhiên, nếu như hắn biết trong lòng Hạ Tranh đang suy nghĩ những gì, phỏng chừng sẽ càng thêm mất hứng.

Những lời qua loa có lẽ Hạ Tranh nói với Chris sau đó đã được Chris kể lại cho hợp tác của hắn.

Mà tính tình hợp tác của hắn chẳng những trẻ con, lại còn miệng rộng.

Mới đầu thì đám hảo hữu của hợp tác này đều biết thiên tài yêu nghiệt mỹ thực đại sư mới xuất hiện kia có một vị hôn phu mà mình yêu sâu sắc.

Cuối cùng không biết lan truyền ra làm sao, lại trở thành Hạ Tranh từ nhỏ đã một mực yêu thầm Hiên Cảnh say đắm, nhưng vì không sở hữu tinh thần lực lại không đủ ưu tú, nên Hiên Cảnh vẫn chưa từng nhìn thẳng vào cậu.

Kể tiếp thì trải qua một màn thảm miễn thống khổ ngược thân ngược tâm, Hạ Tranh lặng lẽ tôi luyện trù nghệ, muốn trở thành người xứng đôi với Hiên Cảnh.

Sau đó, nhờ có ái tình vĩ đại, Hạ Tranh trở thành mỹ thực đại sư trẻ tuổi nhất, thậm chí còn khôi phục tinh thần lực.

Được rồi, nghe nói là Hiên Cảnh là người đã cứu Hạ Tranh trong nạn thức tỉnh tinh thần lực ngoài ý muốn kia. Nói không chừng Hạ Tranh chứng kiến Hiên Cảnh chạy tới giải cứu cậu ngay thời điểm tao ngộ nguy hiểm hoặc bị tổn thương, sau đó mới tiềm lực bạo phát a.

Hết thấy đều là nhờ có ái tình vĩ đại.

Có lẽ loại tình sử súp gà cho tâm hồn (Chicken soup for the soul) này rất phù hợp với khẩu vị đại chúng, nên rất nhanh thì được lan truyền rộng rãi trên mạng, đồng thời còn có đủ loại phiên bản, đều không ngoại lệ là Hạ Tranh lặng lẽ yêu Hiên Cảnh như thế nào, sau khi cuối cùng cũng trở thành mỹ thực đại sư, thì chiếm được ưu ái của Hiên Cảnh, còn thêm một tờ hôn ước.

May mà Hạ Tranh không có tài khoản Face Bo, cũng không lên mạng xem tin tức về bản thân, chứ nếu thấy được còn không thổ huyết ư.

Chỉ ít thì người nhà cậu hết thấy đều đã muốn học máu.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Đương nhiên, đó cũng là chuyện xảy ra sau này.

Hiện tại Hạ Tranh đang ôm nguyên liệu nấu ăn và điểm thưởng nhiệm vụ, còn sử dụng đặc quyền mua thêm mấy cân quả Trí Tuệ về nghiên cứu phương pháp thưởng thức, toàn bộ lý trình nói tóm lại là phi thường hải lòng.

Ngoại trừ mỗi khi nghĩ đến Từ Đình, nội tâm liền trùng xuống.

Cho đến tận khi Hạ Tranh trở về rồi, vẫn còn suy tư mãi, nên nhắc nhở chuyện này như thế nào.

Cậu chưa từng gặp kẻ phản quốc kia, cũng mới gặp mặt Từ Đình có một lần, thực sự không biết nên nhắc tới bằng cách nào.

Hạ Tranh tra xét một chút tư liệu về thanh mai trúc mã của Từ Đình. Gã tên là A Lí Mộc, theo học tại trường quân giáo Lỗ Tinh.

Toàn bộ Liên minh tất nhiên không chỉ có mỗi hai trường quân đội là Hoa Đô và Y Điện, hai trường này chỉ phân biệt là hai trường quân giáo tốt nhất của Đông minh và Tây minh mà thôi.

Từ Đình thi vào năm nhất tại quân giáo Hoa Đô, nhưng A Lí Mộc vô luận là thành tích văn hóa hay tinh thần lực đều không bằng Từ Đình, phải thi vào trường quân đội Lỗ Tinh kém hơn một bậc.

Thời điểm thi lên cấp vì là đề thi chung của cả Liên minh, nên có thể một lần nữa chọn trường quân giáo khác. Nhưng điểm số của A Lí Mộc không đủ, nên vẫn như cũ học lên cấp tại trường quân đội Lỗ Tinh.

Nói một cách công bằng, thì quân giáo Lỗ Tinh vẫn rất tốt. Nếu như quân giáo Hoa Đô và quân giáo Y Điện là hai học viện hàng đầu Liên minh, thì quân giáo Lỗ Tinh được xếp vào nhóm những trường hạng hai.

Toàn bộ tinh vực Liên minh rộng lớn là vậy, trường quân đội đứng đầu một khu, trình độ khó khăn khi thi vào là có thể tưởng tượng.

Nếu như không có một Từ Đình đối lập như thế, phỏng chừng trạng thái tâm lý của A Lí Mộc sẽ không bị mất cân bằng.

A Lí Mộc đối với Từ Đình là hận thấu xương, đã hại Từ Đình mất mạng, lại còn bôi đen thanh danh sau khi chết của Từ Đình, thậm chí vì bêu xấu Từ Đình mà để lộ chân tướng, mới bị người ta phát giác.

Hạ Tranh còn nhớ rõ thời điểm A Lí Mộc bị bắt, vẫn còn cuồng loạn gào thét như bị tâm thần.

Loại người như vậy, kiếp trước cậu cũng từng gặp qua.

Kiếp trước môn phái bọn họ có một vị thiên tài rất tốt tính, y có một người huynh đệ tình cảm vô cùng tốt đẹp.

Thiên tài kia đối tốt với huynh đệ của y đến nỗi người người phải kính phục, vậy mà trong một lần thám hiểm bí cảnh, y lại bị chính huynh đệ của mình hại chết.

Huynh đệ của y liều mạng vì tiền đồ, đẩy y vào chỗ chết.

Trong mắt người bình thường, đây là một sự tình vô cùng bất khả tư nghị.

Thiên phú của kẻ kia tuy không tới mức thiên tài, nhưng cũng là nhân tài xuất sắc, tiền đồ ngày sau hẳn cũng sẽ sáng lạn.

Hắn lại dùng tiền đồ bản thân, thay đổi vận mệnh của huynh đệ tốt luôn chân tâm thật ý với mình.

Đồ kị, thực sự là đáng sợ.

A Lí Mộc luôn bị Từ Đình áp chế phía dưới, lòng ghen tị đáng kinh tởm không biết đã đè nén trong bao lâu, đến cuối cùng, gã thậm chí bỏ qua tiền đồ tương lai tốt đẹp của bản thân, đầu nhập vào tổ chức khủng bố và tình vực đối địch.

Đúng rồi, nghe nói A Lí Mộc còn tin ngưỡng một giáo phái kì thị nữ giới – Hạ Tranh đã sống qua hai đời, nhưng việc kì thị nữ giới vẫn khiến cho cậu cảm thấy vô cùng bất khả tư nghị – không biết gã vì tin ngưỡng cái giáo phái này mới phần hạn sự ưu tú của Từ Đình, hay vì phần hạn Từ Đình ưu tú, mới đi tin ngưỡng loại giáo phái này để tìm thoải mái.

Bất kể là lí do nào, cũng có thể từ điểm này mà đột phá.

Thời gian còn có hai năm, Hạ Tranh cũng chỉ có thể thử.

Mà trong chuyện này, cậu còn phải tìm kiếm một “đồng minh”.

Nghĩ mãi, Hạ Tranh vẫn quyết định tìm Hiên Cảnh giúp đỡ.

Không phải cậu không tin nhiệm Hạ Khâm, chỉ là Hạ Khâm hiện tại còn chưa quen biết với Từ Đình.

Thời điểm Hiên Cảnh biết Hạ Tranh tới tìm hắn để nói về chuyện của Từ Đình, trong lòng lập tức vang lên cảnh báo.

Lúc làm nhiệm vụ, Hạ Tranh đã trộm nhìn Từ Đình vài lần, khiến cho Hiên Cảnh đặc biệt khó chịu. Hiện tại cậu cư nhiên chủ động tìm mình nói chuyện của Từ Đình, chẳng lẽ đã thực sự coi trọng Từ Đình rồi?

“Tiểu Tranh rốt cục biết yêu rồi sao?” Hiên Cảnh hơi chua xót nói.

Hạ Tranh nhú mày: “Không phải. Em chỉ là nhớ tới một sự kiện, không biết có nên nói ra hay không.”

“Tôi chỉ đùa chút thôi. Bảo sao em lại quan tâm Từ muội như vậy, thế nào, trước kia em đã từng gặp qua cô ấy?” Hiên Cảnh thờ phào nhẹ nhõm. Thì ra không phải là coi trọng Từ Đình?

“Không phải từng gặp qua, là nghe qua... Ừm, đã từng nghe được có người nhắc tới tên của cô ấy.” Hạ Tranh đem lời nói dối đã soạn sẵn trong đầu ra: “Một năm trước em tình cờ nghe được ở quân giáo Lỗ Tinh.”

Một năm trước vừa vặn là thời điểm Hạ Tranh khôi phục tinh thần lực, bắt đầu thích nghi với việc huấn luyện. Mặc dù đa số thời gian Hạ Tranh đều ở Hoa Đô Tinh, nhưng vì thu thập nguyên liệu nấu ăn nhằm rèn đức trù nghệ, mấy tình cầu hành chính gần gần Hạ Tranh cũng đã đi qua.

Nhà có quyền nên sự tình gì cũng dễ xử lí, cậu ở trên tình cầu hành chính khác, cũng có thể tới trường quân đội nơi đó mượn dùng các phương tiện huấn luyện.

Cho nên quân giáo Lỗ Tinh, cậu cũng trùng hợp ghé qua. Tuy nhiên, cậu chỉ tới có một lần, toàn bộ hành trình còn có Hạ Khâm hộ tống.

Đương nhiên, cũng chưa từng gặp qua A Lí Mộc.

Bất quá coi như Hạ Khâm đi theo trong suốt cả hành trình, nhưng nếu Hạ Tranh có lúc ở một mình, vô tình gặp được người nào, thì Hạ Khâm cũng không thể biết hết.

“Em nghe thấy kẻ kia... Chậm chậm chửi bới một người tên là “Từ Đình”, “Từ Đình” nọ hẳn là một cô gái, hơn nữa còn học tập tại quân giáo Hoa Đô.” Hạ Tranh nói, “Bởi vì... mắng chửi rất khó nghe, cho nên mới cố ý nhìn một chút diện mạo của gã.”

Hạ Tranh hình dung tương mạo kẻ nọ, sau đó tiếp tục nói: “Gã vừa chửi bới vừa rời đi rất nhanh, em trùng hợp gặp thoáng qua nên mới nghe được vài câu. Tuy rằng gã chửi mắng rất quá đáng, bất quá em không biết gã, cũng chẳng biết “Từ Đình” trong miệng gã, cho nên không lưu ý lắm. Lần này gặp được Từ học tỷ, mới nhớ tới chuyện đó.”

Hạ Tranh do dự trong chốc lát, lại nói: “Lúc đầu em không định nói ra chuyện này, vì có thể là nhớ lộn a. Nhưng em nghe được tên vị thanh mai trúc mã kia của Từ Đình... Đường như thời điểm có người chào hỏi với kẻ kia, cũng gi gĩa là... A Lí Mộc?”

Hiên Cảnh thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra Hạ Tranh quả thực không hề coi trọng Từ Đình. Tuy rằng loại ý nghĩ này khiến hắn cảm thấy có chút xin lỗi Từ muội...

“Như vậy, gã chửi bới những gì?” Hiền Cảnh vội ho nhẹ một tiếng che giấu đi tâm tình của mình.

“Chính là rất khó nghe... Phi thường khó nghe...” Hạ Tranh nhất thời cũng không nghĩ ra lời chửi mắng nào tương đối thích hợp, chỉ đành phải hình dung như vậy, “Đúng rồi, thời điểm gã mắng chửi còn niệm mấy lần tên của thần linh nào đó... Hình như là cái gì mà Chân thần... Anh cũng biết, em đối với “Chân thần” có chút miễn cảm. Nhưng mà Chân thần giáo chẳng phải là tổ chức khủng bố ư? Có lẽ em nghe nhầm rồi.”

“Giáo đồ của Chân thần giáo không nhất định đều là phần tử khủng bố, cũng có giáo phái ôn hòa. Liên minh vẫn tương đối khoan dung đối với những người thuộc phái ôn hòa.” Tuy Hiền Cảnh không đặc biệt hiểu rõ A Lí Mộc, nhưng thường xuyên làm nhiệm vụ với Từ Đình, nghe cô kể nhiều, nên đối với tình huống căn bản của A Lí Mộc cũng biết một chút. “Giáo phái ôn hòa thường xưng là “Chân linh giáo”. A Lí Mộc quả thực sinh ra trong một gia đình có truyền thống tín ngưỡng Chân linh giáo.”

Hạ Tranh không hiểu rõ lắm về Chân linh giáo: “Vậy Chân linh giáo và Chân thần giáo có gì khác nhau?”

“Em muốn nghe những gì chính phủ nói, hay là quan điểm riêng của tôi.” Hiền Cảnh nhún vai.

Hạ Tranh: “... Có gì bất đồng sao?”

“Có khác biệt rất lớn.”

“Nghe của chính phủ trước đi!” Hạ Tranh có chút 囧.

“Chân linh giáo là một trong những giáo phái hợp pháp của Liên minh, chung sống hòa thuận với các tôn giáo khác, mọi người cùng nỗ lực phấn đấu nhằm tạo nên một đại gia đình Liên minh hài hòa.”

“Quả thực rất có phong cách của chính phủ.” Hạ Tranh nghe giọng điệu tựa như phát ngôn viên trên radio của Hiền Cảnh, không nhịn nổi cười, “Còn suy nghĩ của Hiền ca thì sao?”

“Một tổ chức đã trở thành phần tử khủng bố, một tổ chức tuy căn nguyên tín ngưỡng nhất trí với tổ chức khủng bố nhưng tốt xấu gì vẫn còn chút lương tri, không dễ cho bản thân sa đọa thành thứ súc sinh.” Hiền Cảnh không chút khách khí nói, “Lời này em cũng đừng truyền ra ngoài, tôi sẽ bị khép vào tội kì thị tôn giáo, về sau thăng quan tiến chức sẽ khó khăn lắm.”

“... Quả thực rất không khách khí.” Hạ Tranh tự nhiên chẳng ôm chút hảo cảm nào với Chân thần giáo, bất quá đối với Chân linh giáo lại không có cảm giác gì, “Nói như vậy, tín ngưỡng Chân linh giáo cũng chẳng thành vấn đề.”

“Cũng không phải là không có vấn đề gì. Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, Chân linh giáo và Chân thần giáo cùng phát triển từ một tôn giáo cổ, giáo lí của bọn họ về cơ bản là giống nhau. Giáo phái đó vô cùng kì thị nữ giới. Đương nhiên, hiện tại có rất nhiều Chân linh giáo đồ đã từ bỏ điều này, giáo quy cũng rất thức thời, biến thành một tôn giáo thích hợp với nhân dân hiện đại. Tuy nhiên, luôn luôn có chút phần tử ngoan cố ẩn núp.” Hiền Cảnh buông tay, “Cho nên A Lí Mộc có khả năng đã kì thị nữ tính từ trong xương rồi. Bất quá cho dù như vậy, chúng ta cũng không có biện pháp nhắc nhở Từ muội.”

“Vì sao?” Hạ Tranh thật vất vả mới tìm được một cái cớ. Dù không thể khiến cho người ta hoài nghi A Lí Mộc phản quốc, chí ít cũng phải để cho Từ Đình không còn tin tưởng A Lí Mộc như vậy nữa.

“Trước không bàn tới người đang yêu chỉ số IQ sẽ thấp xuống, nói với Từ Đình chuyện này, cô ấy chưa chắc đã tin tưởng.” Hiền Cảnh hờ hững đáp, “Thứ hai, coi như quan hệ đôi bên rất tốt đẹp, đối với việc riêng tư của người khác, cũng không thể can thiệp. Huống chi tôi và Từ Đình chỉ có quan hệ chiến hữu bình thường, còn chưa thể can thiệp vào chuyện tình cảm của cô ấy. Nếu tôi nói ra, phỏng chừng sẽ có một đám người cho là tôi thâm hận Từ Đình mất.”

Hạ Tranh nghiêng ngẫm ý tứ của hắn. Được rồi, cậu đã hiểu.

Cũng đúng, đừng nói Hiền Cảnh hiện tại chưa phải thượng cấp của Từ Đình, cho dù có là, thì cấp trên cũng không có khả năng đi quản thuộc hạ nói chuyện yêu đương.

“Tuy nhiên nếu là bạn thân cùng giới, thì có thể khuyên nhủ một hai.” Hiền Cảnh lúi máy liên lạc nội bộ ra, tìm tòi một chút, chọn một cái tên rồi gửi tin nhắn qua, “Tôi đã nói là em trong lúc vô tình nghe được, rất lưu ý, cho nên muốn nhờ tôi nhắc nhở một chút.”

Hạ Tranh nâng ngón tay gãi gãi khuôn mặt: “Hiền ca lúc này thoát nhìn rất lạnh lùng, kết quả vẫn không nhận được đi quản chuyện của người ta nhỉ?”

Hiền Cảnh hơi sùng sốt, đáp: “A, tôi vốn rất dễ dàng xen vào việc của người khác.”

Nếu không thì cũng sẽ chẳng bị chú Hạ và di Phượng ngăn trở, dẫn tới biết nhau đã nhiều năm rồi, hiện tại mới có thể quen thuộc hơn một chút với Hạ Tranh.

... Quan hệ giữa Hiền gia và Hạ gia thân thiết như vậy, Hạ Khâm và Hiền Cảnh cũng là huynh đệ tốt, mà Hạ Tranh với Hiền Cảnh lại là hai người xa lạ, chuyện này vốn rất không hợp lẽ thường.

Hết thầy, đều do Hiên Cảnh khi còn bé tạo nghiệt.

Hiên Cảnh trưởng thành sớm, lại rất có tinh thần trọng nghĩa, có đôi khi sẽ dễ dàng xen vào việc của người khác.

Khi đó Phụng Xu có bầu Hạ Tranh bị người độc hại suýt thì đẻ non, Hạ Tranh sau khi ra đời cũng bị bệnh tinh thần lực cổ hóa.

Mặc dù nhìn khắp toàn bộ Liên minh, việc không sở hữu tinh thần lực cũng chẳng được coi vào đâu, chỉ là không thể thao túng cơ giáp mà thôi. Nhưng sự tình này đối với loại gia đình mà tất cả các thành viên đều sở hữu tinh thần lực, Hạ Tranh lạc loài như vậy, cũng khiến cho Hạ Viên và Phụng Xu vô cùng thống khổ.

Bọn họ cảm thấy đã bạc đãi Hạ Tranh, không bảo vệ tốt Hạ Tranh.

Cho nên, từ nay về sau bọn họ phải bảo hộ cậu cho thật tốt, không để Hạ Tranh phải chịu dù chỉ chút xui ỷ khuất.

Mà phu thê hai người tuy đã dạy dỗ nên hai đứa con rất xuất sắc, cũng từng dẫn dắt nhiều học sinh ưu tú, nhưng trên phương diện cung chiêu hải tử, bọn họ lại không quá am hiểu.

Đối với Hạ Tranh, hai người có vẻ đã quá cung chiêu đến độ ngang ngược. Các phương diện của Hạ Tranh đều được bọn họ quan tâm sát sao, không để Hạ Tranh tiếp xúc với bất kì hắc ám dơ bẩn nào.

Triệt để nhốt Hạ Tranh trong một nhà kính ẩm áp.

Đối với yêu cầu của Hạ Tranh, bọn họ luôn tận lực thỏa mãn, căn bản luyện tiếu giáo huấn cậu dù chỉ là chút xui.

Nếu Hạ Tranh không mang theo trí nhớ kiếp trước, phỏng chừng sẽ bị dưỡng thành quần là áo lụa, hoặc bị nuôi thành một đứa con nít mong manh dễ vỡ.

Trong nhà mưa dầm thấm đất khiến cho Hạ Tranh không đến mức trở nên đòi hỏi, vì vậy trường hợp Hạ Tranh bị nuôi thành tiểu hải tử hoàn toàn chịu không nổi sóng gió là có khả năng nhất.

Mà dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của gia trưởng, Hạ Tranh cũng không có quá nhiều bạn bè thân thiết.

Hạ Viên và Phụng Xu luôn nghĩ hết phương pháp tìm bạn cho Hạ Tranh, vì thế còn đặc biệt xin chuyển công tác tới quân khu Hoa Đô Tinh. Mà do ba mẹ lúc nào cũng ở bên bầu bạn, Hạ Tranh tự nhiên không có thời gian chơi đùa với bạn bè cùng tuổi.

Hiên Cảnh vào thời điểm Hạ Tranh còn bé, vẫn có cơ hội tiếp xúc với cậu.

Hắn vốn trưởng thành sớm, cảm thấy phương pháp nuôi dạy hải tử của Hạ Viên và Phụng Xu là không đúng.

Liên nhanh mồm nhanh miệng phản ánh với mọi người, lại tính tình con nít cho là lời nói của mình rất có trọng lượng. Hiên Cảnh nói lời thật lòng với Hạ Viên và Phụng Xu, đồng thời cũng nói với cha mẹ mình.

Hạ Tranh không thể bị cung chiêu như thế, chuyện này đối với cậu là không tốt.

Mà Hạ Viên và Phụng Xu, thì giống như tất cả những gia trưởng khác, không coi trọng ý kiến của tiểu hải tử, dĩ nhiên xem như lời nói đùa, nghe xong liền quên.

Hiên Huy và Vân Mân xuất thân từ đại gia tộc, cái truyền thống con cả lợi hại nhất, con út được cung chiêu nhất là sự tình rất bình thường trong nhiều gia đình, bọn họ cũng nghĩ là không sao cả.

Nhưng Hiên Cảnh rất quật cường, mỗi lần đều phải can thiệp chuyện kia một phen, thậm chí hải tử này còn dự định đích thân lôi Hạ Tranh ra khỏi nhà ảm, nói cho cậu biết thế giới bên ngoài là như thế nào.

Rất bị kích, Hiên Cảnh vừa hành động đã bị người lớn phát hiện. Đám trưởng bối nhất trí cho rằng Hiên Cảnh đang làm hư Hạ Tranh, vì vậy tách hai đứa nhỏ ra.

Ngay cả cha mẹ của Hiên Cảnh cũng cho rằng Hiên Cảnh làm như vậy là không đúng, mỗi lần Hiên Cảnh muốn tìm Hạ Tranh chơi đùa, đều bị lôi đi.

Lâu dần, Hiên Cảnh cũng hết hi vọng rồi.

Dù quan hệ giữa hai gia đình có tốt đến đâu, cũng không có nghĩa là hắn có thể khoa tay múa chân với phương thức nuôi dạy con cái của người ta. Đạo lý này hắn cuối cùng cũng hiểu được.

Coi như đây là bài học đối nhân xử thế đầu tiên của hắn nhỉ?

Cũng may, Hạ Tranh không bị nuôi thành phế vật. Cậu vẫn rất chín chắn rất tự chủ, ngoại trừ học tập trù nghệ, rất ít khi đòi hỏi ba mẹ điều gì. Dù là xa xỉ phẩm cũng chẳng màng, kết quả chẳng những không bị làm hư, ngược lại vì quá hiểu chuyện, khiến cho Hạ Viên và Phụng Xu không biết được sở thích của Hạ Tranh, thoạt nhìn lại có vẻ không mấy quan tâm đến cậu.

Mà ở nơi Hạ Viên và Phượng Xu nhìn không tới, Hạ Tranh âm thầm trưởng thành một nhân vật chẳng hề thua kém so với đại ca mạnh mẽ cường đại của mình.

Cũng khiến cho Hiên Cảnh lần nữa bị hấp dẫn, rồi dần dần trầm mê.

... Cái tính thích lo chuyện bao đồng của Hiên Cảnh cho tới tận bây giờ cũng không có mấy thay đổi, bất quá thủ đoạn của hắn thành thực hơn nhiều, chỉ ít sẽ không ở ngay trước mặt người ta mà lạnh mồm lạnh miệng.

Từ Đình có một khuê mật cảm tình vô cùng tốt, khuê mật vừa hay không quá thiện cảm với A Mộc Lí, đánh giá về thanh mai trúc mã này của Từ Đình thấp đến độ “cái gì cũng hồng chỉ có mỗi cái thành thật.”

Nếu như cô biết A Lí Mộc cũng chẳng phải người thành thật gì, phỏng chừng sẽ dốc toàn lực ngăn trở.

A Lí Mộc và Từ Đình lại là trời Nam đất Bắc, hai người dù có nói chuyện yêu đương, cũng chẳng sâu đậm bao nhiêu, chỉ là thói quen mà thôi. Khuê mật của Từ Đình là một kỹ thuật viên thiên tài, nếu cô hữu tâm, mà A Lí Mộc thực sự có dị động gì, cô nhất định có thể tra ra dấu vết.

Trước kia không điều tra chuyện của A Lí Mộc, là vì tôn trọng riêng tư của người khác. Dù sao khuê mật của Từ Đình cũng là một cô gái tốt.

Mặc kệ kết quả ra sao, Hiên Cảnh và Hạ Tranh cũng đã tận lực.

Nếu như dưới tình huống thực sự tìm ra chứng cứ, mà Từ Đình vẫn khẳng khái một mực nhảy vào trong hồ lửa, thì đó là vấn đề của bản thân cô.

Tốt xấu gì cũng miễn cưỡng hoàn thành một cốc tâm sự, Hạ Tranh liền đem tâm trí dời tới trên nguyên liệu nấu ăn mới thu được.

Dù là quả Trí Tuệ, hay đám quái thú săn bắt được, đều là những nguyên vật liệu vô cùng tốt.

Kết hợp với nhau sẽ cho ra những phương pháp nấu nướng hay ho.

Hạ Tranh phi thường vui vẻ dùng những nguyên liệu này để linh cảm thăng hoa, thử nghiệm ra nhiều cách nấu ăn kỳ lạ.

Ví dụ như bánh ngọt nhân thịt;

Mì thịt băm (*) vị trái cây;

(*) Hình như là món mì thịt băm của Đài Loan. Ảnh:

19300114895391132074072710955_950

Lại tí như bít-tết có vị chua muốn chết;

Hay thịt luộc (*) ngọt đến khó cổ;

(*) Nguyên văn: 水煮肉 (Phiên âm: shuǐ zhǔ ròu). Trong đó shuǐ zhǔ có nghĩa là water-cooked ~ nấu bằng nước ~ 1 phương pháp nấu ăn thường gặp trong ẩm thực Trung Hoa. Tuy Việt hóa là “luộc”, nhưng nước “luộc” của món ăn này có vị cay do được nêm nếm với sa tế ớt bột, etc. Ảnh:

boiled

...

Cả đám Hạ Khâm, Hạ Ngọc, Ninh Quân, Hiên Cảnh đều được đút (đầu) ăn (độc) qua, ngay cả trường bối Hạ gia và Hiên gia cũng không trốn được đồ (trái) ăn (tim) tình (điên) yêu (cuồng) của Hạ Tranh.

Phượng Xu lau nước mắt: “Tiểu Tranh hiện tại càng ngày càng có phong phạm của mỹ thực đại sư chân chính.”

Hai huynh đệ Hạ gia yên lặng nuốt vào một viên thuốc dạ dày.

Thử nghiệm phương pháp nấu ăn kỳ quái chính là phong phạm của mỹ thực đại sư sao?

Trù sư gì đó, thật là đáng sợ.

Làm bạn cùng phòng với Hạ Tranh, Ninh Quân tiếp xúc gần gũi với toàn bộ quá trình linh cảm thăng hoa của cậu đồng thời ghi hình phát sóng trực tiếp trên Face Bo, rất nhanh từ tiểu trong suốt biến thành ngôi sao mạng xã hội.

“Bạn cùng phòng Quân cậu có phải là đang khóc hay không? Bạn cùng phòng Quân có phải đang rất hối hận hay không?”

“Bạn cùng phòng Quân: Lúc đầu cho rằng ở chung với Hạ Tiểu Tranh, là có thể hưởng thụ mỹ thực vô cùng vô tận, nhưng mà! Tôi sai rồi!”

“Bạn cùng phòng Quân: Trời ơi! Đất ơi! Người tỉnh không bằng trời tỉnh!”

“Chỉ có mình tôi cảm thấy, mùi vị của cá chua cay vị anh đào nói không chừng cũng không tệ lắm ư...”

c2a270fd-1f78-4ffd-9513-50379261b0ba

cherries

“... Trái cây có vị của thịt mỡ thì sao?”

“Bánh ngọt đen thùi kia rốt cục là cái gì? Không giống như chocolate, cũng chẳng giống bột cà phê!”

“Tôi mới lượn Face Bo Hiên Cảnh về, hần đã nếm thử bánh ngọt kia, nghe nói là đậu phụ tiết (*).”

(*) Không phải đậu phụ vị tiết canh nhé, mà là 1 món gọi là blood tofu, hay blood-wang (Nguyên văn: 血豆腐口味). Đại khái là miếng tiết màu nâu trong bóng có hình dáng cố định mình hay luộc, xào hoặc nấu bún bò Huế đó ^_^ . Ảnh:

20161734197987140

“Đó là cái quỷ gì...”

“Muốn nói một câu, nam thần quả không hổ là mỹ thực đại sư nha, ngã quy.”

“Đây là con đường nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn vô cùng huyền bí bắt buộc phải đi qua!”

...

Ninh Quân cười cười chia sẻ bình luận của bằng hữu trên mạng với Hạ Tranh, Hạ Tranh cũng không nhịn được cười nghiêng ngả.

“Mỹ thực đại hội sắp khai mạc rồi nhỉ? Mặc dù còn trong thời gian học tập, nhưng cậu nhất định phải đi đúng không!” Sau khi cười đủ, Ninh Quân mới nói, “Trước khi đi, tôi sẽ điều chỉnh lại cơ giáp của cậu một chút. Hiên học trưởng nói, sau khi kết thúc Mỹ thực đại hội sẽ trực tiếp dẫn cậu đi làm nhiệm vụ khai hoang. Nghe nói nhiệm vụ khai hoang rất nguy hiểm, tôi có chút lo lắng về cường độ hiện tại của cơ giáp.”

“Chẳng phải nói có tiến bộ về kỹ thuật mới có thể tiếp tục điều chỉnh sao?” Hạ Tranh cười nói, “Ninh Quân cậu tiến bộ thật nhanh.”

“Này nha, thấy cậu đều đã trở thành mỹ thực đại sư, tôi nếu không mau mau tiến bộ một chút, sẽ bị cậu vượt qua.” Ninh Quân nói đùa, “Đã nói sẽ cùng nhau trở thành đại sư mà.”

“... Tuy rằng tôi cảm thấy đại sư chế tạo cơ giáp và mỹ thực đại sư không có chút liên quan nào.”

“Nha, tôi cũng cho là như vậy. Nhưng tốt xấu gì đều là đại sư cả.” Ninh Quân gật đầu, “Tuy tích phân của cậu không đủ, nhưng cậu có thể đảm nhiệm vị trí thu thập và phân loại nguyên liệu nấu ăn, lấy thực lực trước mắt của cậu gia nhập tiểu đội khai hoang cũng không thành vấn đề. Tôi và Hạ Ngọc nếu muốn tham gia, thì có chút khó khăn. Giá mà có thể cùng nhau làm nhiệm vụ thì tốt rồi.”

“Tôi cảm thấy Ninh Quân cậu nếu đá nhị ca đi, lấy thân phận vô địch cuộc thi chế tạo cơ giáp thanh thiếu niên của cậu, muốn gia nhập vào tiểu đội khai hoang cũng rất dễ dàng.” Hạ Tranh nói đùa.

Trong khi Hạ Tranh miệt mài luyện tập trù nghệ, Ninh Quân cũng chẳng nhàn rỗi. Y dưới sự đề cử của Trần giáo sư, tham gia cuộc thi chế tạo cơ giáp của Đồng minh, thuộc nhóm thanh thiếu niên.

Lứa tuổi thanh thiếu niên giới hạn từ mười tám cho đến năm mươi. Ninh Quân là thí sinh trẻ tuổi nhất.

Mặc dù chỉ là thi đấu trong khu vực Đồng minh, nhưng Ninh Quân có thể giành được danh hiệu đệ nhất, cũng thực sự khiến cho người ta hết sức kinh ngạc.

Người Tây minh chưa xốt cảm khái, Đồng minh sau nhiều năm im hơi lặng tiếng, mấy năm nay lại bạo phát yêu nghiệt. Mới xuất hiện một Hạ Tranh, hiện tại lại thêm một Ninh Quân.

Nếu như cũng xét luôn cả Hiên Cảnh, ba yêu nghiệt này, vẫn thuộc về ba lĩnh vực bất đồng.

Đương nhiên, danh tiếng thịnh nhất trong đó vẫn là Hạ Tranh. Mỹ thực đại sư quá hi hữu, mà Hạ Tranh mới chỉ là vị thành niên đã đạt được thành tựu như vậy (tuy còn kém một hai tuổi, nhưng sự khác biệt giữa thành niên và vị thành niên trong lòng dân chúng vẫn rất trọng yếu), lại còn sở hữu tiềm lực của một chiến sĩ cơ giáp rất khiến cho vạn nhân chú mục, làm cho tất cả các lão đại của giới quân sự ăn không ngon ngủ không yên.

So ra thì, Hiên Cảnh thành danh đã lâu, và Ninh Quân lúc này mới sơ hiện phong mang, còn kém hơn không ít.

Bất quá Hiền Cảnh và Ninh Quân lại có quan hệ rất gần gũi với Hạ Tranh, cũng khiến cho cả ba người đều được quan tâm hơn mấy phần.

“Nhị ca cậu mà biết sẽ khóc đó.” Ninh Quân cũng đùa, “Nghe được sẽ ôm đùi tôi khóc rống.”

“... Nhị ca nói không chừng sẽ thực sự làm vậy.” Hạ Tranh đầu đầy hắc tuyến.

Tính tình này của nhị ca rốt cục là kế thừa từ ai? Ba mẹ đều không phải người như vậy, cậu và đại ca cũng hoàn toàn không giống a.

“Lấy thực lực của Hạ Ngọc, tham gia nhiệm vụ khai hoang cũng chỉ là chuyện của mấy năm nữa thôi. Tôi cũng không có nhu cầu tham gia loại nhiệm vụ này, từ từ sẽ tới là được rồi.” Ninh Quân tuy thường xuyên ghét bỏ hợp tác của mình, nhưng trình độ tín nhiệm dành cho Hạ Ngọc vẫn rất không tầm thường, “Đối với cơ giáp chế tạo sư mà nói, có chiến sĩ cơ giáp ăn ý đồng hành, sẽ tránh được rất nhiều chuyện.”

Hạ Tranh gật đầu: “Cũng may bản thân tôi là cơ giáp sư, cho nên có thể giảm bớt rất nhiều sự tình.”

Vốn Ninh Quân còn muốn nói, để Hiền Cảnh đi khai hoang cùng cậu, tôi vẫn tương đối yên tâm, vừa nghe Hạ Tranh nói vậy, y liền lặng lẽ đem lời này nuốt xuống.

Hiền Cảnh nỗ lực biểu hiện trước mặt Hạ Tranh, Ninh Quân xem vào trong mắt, cái nhìn đối với Hiền Cảnh cũng đã bớt phiến diện.

Hiện tại lại thấy Hạ Tranh hoàn toàn không ý thức được tình cảm của Hiền Cảnh, Ninh Quân liền sinh ra chút xiu đồng cảm với hắn.

Đương nhiên, xúc cảm chiếm phần nhiều nhất, vẫn là nhìn mà thấy hả hê.

Đây phỏng chừng chính là phiền não ngọt ngào của phận làm huynh trưởng a! Ninh Quân nghĩ thầm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Mỹ thực đại hội ba năm mới tổ chức một lần.

Mặc dù đã trở thành ngũ tinh trù sư, nhưng dù sao vừa mới thi đậu, cống hiến của Hạ Tranh dành cho Liên minh còn chưa đủ, Mỹ thực đại hội lần này, Hạ Tranh còn chưa có tư cách tham gia.

Cho dù đã trọng sinh và thi được chứng chỉ ngũ tinh trù sư sớm hơn đời trước, nhưng kỳ Mỹ thực đại hội đầu tiên mà Hạ Tranh tham dự vẫn sẽ diễn ra vào ba năm sau. Chỉ có điều đời này, có lẽ cậu sẽ giành được thành tích càng tốt hơn đời trước.

Nhưng đó cũng là chuyện của ba năm sau.

Hiện tại cậu là Quán quân chung cuộc của cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, là khách quý đặc biệt được mời tới tham dự Mỹ thực đại hội, đồng thời có thể tiếp nhận sự chỉ điểm của các mỹ thực đại sư hàng đầu Liên minh.

Tuy còn đang đi học, nhưng khi nhóm lão sư biết Hạ Tranh muốn xin nghỉ để tham gia Mỹ thực đại hội, liền trực tiếp cho cái có ra ngoài làm nhiệm vụ, dù là giả cũng chẳng sao.

“Nhớ xin ảnh chụp có chữ ký đó.” Chủ nhiệm lớp còn đặc biệt căn dặn.

Hạ Tranh thở dài: “Đã biết.”

Người muốn xin ảnh chụp và chữ ký cũng nhiều quá rồi, ngay cả bạn cùng lớp bình thường không mấy quen thuộc cũng lằng xằng chạy tới, hỏi cậu có thể giúp bọn họ xin ảnh chụp và chữ ký hay không... Hoặc là không cần ký tên, ảnh chụp thôi cũng được.

Mặc dù chỉ là một cái nhắc tay, nhưng Hạ Tranh cũng hiểu không có khả năng nhờ vả mỗi mỹ thực đại sư đều kí tên cho cả một đám người, cho nên sau khi thương lượng với cả lớp, cậu thiết lập một màn rút thăm trúng thưởng. Mười bạn học rút trúng, có thể nhờ Hạ Tranh xin giúp một tấm ảnh có chữ kí.

Giới hạn một tấm mà thôi.

Trước hết phải nghĩ cho kỹ xem nên xin chữ ký của người nào đã!

Để công bằng, Hạ Tranh cũng cho các lão sư muốn xin chữ ký gia nhập vào vòng rút thưởng, kéo thấp tỉ suất rút trúng.

Kỳ thực câu “Chữ ký” kia của chủ nhiệm lớp cũng chỉ là nói đùa mà thôi. Có thể trở thành lão sư chủ nhiệm ở đây, địa vị bản thân cũng sẽ không thấp.

Muốn cầu một bữa ăn của mỹ thực đại sư có lẽ phải hẹn trước nhiều năm, nhưng nếu chỉ là một tấm ảnh có chữ ký thì quá đơn giản.

Huống chi sùng bái mỹ thực đại sư cũng là sùng bái món ngon của họ, chứ không phải mặt mũi bọn họ.

Được rồi, trong đó có vài mỹ thực đại sư đáng đáp rất đẹp thì là ngoại lệ.

Bất quá trong lớp khó có khi diễn ra hoạt động, các lão sư cũng phi thường cam tâm tình nguyện vây xem khuôn mặt tuyệt vọng của đám học trò sau khi tỉ suất trúng thưởng bị kéo thấp xuống, vô cùng cao hứng mà gia nhập.

Hon nữa, quả thực là có hai vị lão sư trúng thưởng.

Ban đầu hai vị này muốn nhường danh ngạch lại, nhưng nhìn thấy ánh mắt hâm mộ và ghen tị của đám học sinh, lại nhịn không được thu vào.

Hạ Tranh sờ mũi một cái. Lão sư cũng rất xấu xa nha.

Lần hoạt động nho nhỏ này cũng ngoài ý muốn kéo gần khoảng cách giữa Hạ Tranh và các bạn cùng lớp lại không ít, bạn bè vây quanh Hạ Tranh càng ngày càng nhiều.

Còn có cả trai lẫn gái gửi thư tình cho cậu.

“... Cho dù đã có vị hôn phu cũng vô ích sao?” Ninh Quân cười đến nghiêng ngả, “Thực muốn nhìn một chút vẻ mặt của Hiên Cảnh lúc này, đáng tiếc hấn ra ngoài làm nhiệm vụ mất rồi.”

Hạ Tranh có chút xấu hổ. Lần đầu tiên được người tỏ tình, thực sự rất kỳ quái. Nhưng mà chuyện này lại có quan hệ gì với Hiên Cảnh?

Được rồi, Hiên Cảnh là vị hôn phu đã được công khai của cậu. Không thêm để vị hôn phu này vào mắt mà tỏ tình với cậu, có phải là chuyện rất mất mặt hay không? Hi vọng Hiên Cảnh đừng quá tức giận.

Ninh Quân không cần thận buột miệng trợ giúp Hiên Cảnh một phen, kết quả Hạ Tranh lại hoàn toàn không kịp phản ứng, cũng thực là bi thảm

Loại thịnh hội như Mỹ thực đại hội, làm cao tăng của Liên minh, ba mẹ Hạ và cha mẹ Hiên tự nhiên cũng muốn tham dự.

Hạ Khâm và Hạ Ngọc là quan nhị đại (phụ nhị đại là đời hai của nhà giàu, quan nhị đại là đời hai của nhà làm quan), tất nhiên cũng được ưu tiên đặt mua vé vào cửa.

Bất quá lần này, bọn họ được “dính ánh sáng của Hạ Tranh”.

Hạ Tranh là khách quý đặc thù, được cho bốn vé ngồi ở khu khách quý dành cho người nhà (hiển nhiên ba mẹ cậu vốn cũng là khách quý).

Đây là đãi ngộ mà ngay cả cao tăng Liên minh cũng không có.

Ba mẹ Hạ tự có danh ngạch riêng, Hạ Khâm và Hạ Ngọc liền hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng lấy thân phận người nhà của Hạ Tranh, lần đầu tiên quan sát Mỹ thực đại hội mà không cần mua vé. Hon nữa loại người nhà này, còn có thể được ưu tiên khi rút thăm danh ngạch ăn thử trong đám khán giả.

Nhóm được dính ánh sáng như Hạ Khâm và Hạ Ngọc, làm cho đám chiến hữu nhị đại khác hâm mộ muốn chết.

Bấy giờ Hạ Tranh mới biết, nguyên lai hai người ca ca của mình còn có một hội nhị đại, trong đó có rất nhiều nhị đại, một số còn rất thích xoát cảm giác tồn tại trước truyền thông, không ít người được tôn là anh chàng quốc dân.

Hạ Tranh nhần thần phức tạp nhìn chăm chăm Hạ Khâm và Hạ Ngọc một lúc lâu.

Hạ Khâm vội ho một tiếng: “Tiểu Tranh, có lời gì thì cứ nói thẳng.”

“Sin hoạt của đại ca và nhị ca ở nơi em không nhìn thấy, không quá giống với tường tượng của em.” Hạ Tranh bèn nói thật, “Có ý chạy xe vượt tốc độ? Bao nuôi mình tỉnh? Ý thế hiếp người? Ăn quýt? Đại ca nhị ca đã từng làm qua những việc nào, em thực sự tò mò.”

Hạ Khâm và Hạ Ngọc liếc nhau: “Điều chưa từng làm qua. Tiểu Tranh em xem quá nhiều tiểu thuyết rồi đó. Cơ mà, tại sao lại có cả ăn quýt?”

“Phim truyền hình mẹ hay xem gần đây thường có một màn này a. Nam chính tổng tài bá đạo đã ăn com chùa lại còn phá quán, bị nữ chính giáo huấn, sau đó hai người yêu nhau.” Phượng Xu thích nhất là lời kéo Hạ Tranh xem truyền hình (bởi vì hai đứa con trai khác đã biết phản kháng, mà Hạ Tranh thì thật nghe lời). Tuy toàn bộ quá trình Hạ Tranh đều trong trạng thái đầu óc bay bổng, nhưng tốt xấu gì vẫn có thể nhớ kỹ những tình tiết chủ yếu.

“... Ngoại trừ ăn quýt thì một vài kẻ đầu óc mạng bệnh có thể sẽ làm ra những hành vi như Tiểu Tranh nói. Đương nhiên, những việc này đều là chuyện mà đám tiểu tử hư hỏng làm, Tiểu Tranh không được bắt chước.” Hạ Khâm nói, “Bất quá ăn quýt... Coi như đầu óc có bệnh cũng sẽ không làm đâu!”

“Bệnh thời kỳ cuối, phải vào bệnh viện tâm thần tỉnh đường thì có khả năng.” Hạ Ngọc che mặt, “Bộ phim kia là cái thể loại gì vậy, tình tiết quá nào tào.”

Hạ Tranh chớp chớp mắt, tỏ vẻ khó hiểu. Những chuyện vừa rồi cậu nói dường như còn nghiêm trọng hơn so với ăn quýt, vì sao ăn quýt lại có vẻ càng thêm mất thể diện nhỉ, hoàn toàn không hiểu.

Nhưng hiển nhiên hai người muốn bảo vệ hình tượng ca ca tốt của mình nên không tính nói tiếp nữa, cũng không định giới thiệu đám người trong vòng tròn bạn bè của mình cho Hạ Tranh nhận thức.

Hạ Tranh hiện tại cũng coi như đã công thành danh toại, so với người làm ca ca như bọn anh đây còn lợi hại hơn nhiều. Trong cái vòng tròn kia vẫn có không ít kẻ sinh hoạt phóng túng, vô dụng. Nếu muốn làm quen với Hạ Tranh, vậy bọn họ phải bày ra thái độ tôn kính, chuẩn bị lễ vật đưa tặng cho thật tốt.

Mang Hạ Tranh ra ngoài, Hạ Tranh khẳng định sẽ cố kị mặt mũi của bọn anh.

Dựa vào cái gì mà Hạ Tranh nhà chúng ta lợi hại như vậy còn phải cố kị mặt mũi chứ, Tiểu Tranh nên được người người tung hô tôn sùng.

Hạ Khâm và Hạ Ngọc, đều đệ không đến không giới hạn rồi.

“Còn hai vé, Tiểu Tranh chuẩn bị đưa cho ai.” Hạ Ngọc lảng sang chuyện khác, “Nếu Tiểu Tranh chưa quyết định, thì cho nhị ca thêm một tấm, nhị ca mang Tiểu Ninh Từ theo, cậu ấy cũng rất muốn đi.”

“Em đương nhiên sẽ để lại cho Ninh Quân một tấm” Hạ Tranh biểu thị không cần Hạ Ngọc phải nhắc nhở, “Một tấm khác đưa cho Hiên ca.”

Hạ Khâm và Hạ Ngọc lại liếc nhìn nhau.

“Từ khi nào quan hệ giữa Tiểu Tranh và Hiên Cảnh trở nên tốt như vậy?” Hạ Khâm nỗ lực nặn ra một nụ cười.

“Hiên ca là người tốt, giúp đỡ em rất nhiều.” Hạ Tranh thành thật nói, “Đại ca và Hiên ca chẳng phải là hảo huynh đệ ư? Hai người cãi nhau à?”

Nhìn đại ca dường như thực sự chẳng có bao nhiêu vui vẻ.

“Không phải.” Hạ Khâm ôm Hạ Tranh vào lòng, “Anh chỉ lo lắng mình gần đây quá bận rộn, Hiên Cảnh cướp em đi mất rồi.”

Hạ Tranh cười nói: “Đại ca đừng đùa, anh là ca ca ruột thịt của em.”

Huynh đệ máu mủ ruột thịt và bằng hữu không chung huyết thống có thể giống nhau sao?

“Vậy là tốt rồi.” Hạ Khâm vừa nghe, liền hiểu tuy hiện tại Hạ Tranh rất có hảo cảm với Hiên Cảnh, nhưng cũng không tồn tại ý tứ trên phương diện kia.

Bất quá Hiên Cảnh đã đem độ hảo cảm tăng lên cao như vậy rồi, Hạ Khâm vẫn có chút phiền muộn.

Nhưng trước đó đã cam đoan sẽ không ngăn trở, anh cũng chỉ có thể nhịn.

Hiện nay người theo đuổi Hạ Tranh càng ngày càng nhiều, nếu không có hôn ước với Hiên Cảnh chặn lại, không biết sẽ có bao nhiêu kẻ chạy tới lắc lư trước mặt Hạ Tranh. Ngay cả người Hạ gia và Phụng gia cũng động tâm tư, muốn cho Hạ Tranh “nhận tổ quy tông”.

Quy em gái tông ấy, thời điểm mẹ anh mang thai bị hạ độc, Tiểu Tranh suýt nữa thì sinh non, sao mấy người chưa từng nghĩ tới chúng ta cùng thuộc về một tông.

“Anh sẽ hẹn thời gian với Tiểu Ninh Từ.” Hạ Ngọc vui vẻ lôi mấy truyền tin ra, “Nếu cậu ấy đã muốn đi, sao lại không nói với anh chứ, còn gạt anh, đây là muốn cho anh một niềm vui bất ngờ sao?”

“Em cho rằng cậu ấy chẳng qua là cảm thấy nhị ca khá phiền mà thôi.” Hạ Tranh yên lặng phun tào.

Hạ Khâm nhún vai.

Được rồi, anh không nên chi quan tâm tới mỗi Hạ Tranh.

Có lẽ Hạ Tranh còn chưa bị Hiên Cảnh cướp đi, thì anh đã có một đệ đệ ngốc phải gả ra ngoài trước rồi.

Đương nhiên, cũng có thể là cưới về. Ai mà biết được? Dù sao hiện tại cả hai đều chưa thông suốt, người ở bên cạnh đứng xem thấy rất vui về a.

... Ninh Quân đúng là muốn dọa sợ Hạ Ngọc, không nghĩ tới Hạ Ngọc sẽ hỏi xin Hạ Tranh thêm một vé người nhà, kết quả bị bại lộ trước giờ.

Bất quá, thấy Hạ Ngọc suy nghĩ vì anh em tốt như thế, Ninh Quân vẫn rất cao hứng.

Ninh Quân và người Hạ gia cùng nhau bước lên tinh hạm xuất phát tới Mỹ Thực Tinh, ba mẹ Hạ và cha mẹ Hiên phải đi trước xử lý chút sự tình, Hiên Cảnh trùng hợp có nhiệm vụ, sau khi hoàn thành sẽ trực tiếp tới Mỹ Thực Tinh, mấy người sẽ hội họp tại khách sạn.

Làm khách quý đặc biệt, Hạ Tranh vừa xuống tinh hạm đã có người tiếp đón, lái xe đưa bọn họ về khách sạn.

Tới khách sạn, Hạ Tranh liền gặp được những thí sinh khác cùng tham gia cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, Á quân Lôi Mông và giải Đồng La Tân.

Thời điểm gặp mặt, hai người này dường như đang tranh luận gì đó, đáng về hăm hè, thoát nhìn giống như sẽ ngay lập tức ước hẹn quyết đấu.

“Hạ Tranh!” Bất quá trong nháy mắt trông thấy Hạ Tranh, lực chú ý của cả hai lập tức chuyển dời, đều bày ra nụ cười chào đón.

Sau khi kết thúc tranh tài, vì Hạ Tranh rời đi trước, ba người cũng không trao đổi thông tin liên lạc, từ lúc ấy, cũng chưa từng giao lưu với nhau.

Thấy Hạ Tranh ngày càng tỏa sáng, tựa hồ cách bọn họ càng ngày càng xa, Lôi Mông và La Tân không phải là không chán nản. Bất quá lập tức đã lại sục sôi ý chí chiến đấu.

Có một mục tiêu, khiến cho bọn họ cũng tràn đầy hăng hái.

Tâm tư của La Tân so với nhiệt tình đơn thuần của Lôi Mông thì phức tạp hơn một chút.

Dù sao hắn cũng coi trọng Hạ Tranh, muốn tỏ tình với Hạ Tranh.

Nhưng mà Hạ Tranh quá mức ưu tú, khiến cho kẻ tự luyện như hắn lần đầu tiên do dự.

Hiện tại hắn cũng không rõ trước đây mình do dự là đúng hay sai.

Hạ Tranh càng ngày càng ưu tú, chênh lệch với mình càng lúc càng lớn. La Tân bỏ thêm vài phần tâm tư trên người Hạ Tranh, thời thời khắc khắc chú ý tin tức của cậu, tuy còn chưa biết rõ về Hạ Tranh, nhưng Hạ Tranh ưu tú đã hấp dẫn hắn sâu sắc.

Nhưng mà dường như hắn không có cơ hội tỏ tình.

Bởi vì Hạ Tranh đã có vị hôn phu.

La Tân tự ngao đã đến trình độ tự luyện. Loại tự luyện này không cho phép hắn chủ động theo đuổi người khác. Nếu như chỉ là quan hệ yêu đương đơn thuần thì hắn còn có thể nhảy vào tranh đoạt, nhưng loại quan hệ “hôn ước” này không chỉ là yêu đương, còn là kết minh giữa hai gia tộc.

Suy nghĩ một chút, Hạ gia và Hiên gia vốn chính là thế giao, thiết lập liên minh, Hiên Cảnh là con trai độc nhất của Hiên gia, Hạ Tranh là con trai ưu tú nhất của Hạ gia, hai người kết hợp quả thực rất phù hợp với lợi ích của gia tộc.

Tuy gia tộc của La Tân cũng không kém, nhưng lại chẳng có lợi ích gì liên quan tới Hạ gia. Không có khả năng vượt trội hơn kết minh giữa Hạ gia và Hiên gia.

Từ phương diện này mà xem, La Tân cảm thấy, mình đã không còn hi vọng.

Trừ phi Hiên Cảnh và Hạ Tranh đều tự tìm được tình yêu, đem quan hệ hôn ước hủy bỏ.

La Tân suy tính rất nhiều, nhưng không lộ ra biểu tình, mà dùng vẻ mặt bình thường chào hỏi với Hạ Tranh, lời kéo làm quen, thuận lợi lấy được số liên lạc của Hạ Tranh.

Đương nhiên, Lôi Mông và Hạ Tranh cũng trao đổi thông tin liên lạc.

Lại không biết, đáng về bình thường này của La Tân đã đem Hạ Tranh dọa sợ không nhẹ.

Trước khi Hạ Tranh trọng sinh đã bị bệnh xà tinh tự luyện thành cuồng của La Tân làm phiền, hiện tại trông thấy đáng về bình thường này của hắn, khiến cho toàn thân Hạ Tranh nổi lên mấy tầng da gà, rất có một loại cảm giác “kẻ này có phải là uống lộn thuốc rồi hay không”.

La Tân còn chưa biết hảo cảm của Hạ Tranh đối với hắn đã kém tới mức này, hắn còn đang suy nghĩ làm thế nào để được lĩnh giáo Hạ Tranh một phen, không chỉ có thể giúp trừ nghệ tiến bộ, trọng yếu hơn là, kéo gần quan hệ với Hạ Tranh hơn.

Ừm, hắn chưa từng nghĩ xen vào giữa quan hệ hôn ước của người ta, hắn chỉ đơn thuần muốn kết giao bằng hữu mà thôi. Nếu như Hạ Tranh yêu thích hắn, hủy bỏ hôn ước với Hiên Cảnh, thì cũng chẳng phải lỗi của hắn nha.

Sau khi tới được khách sạn, người Hạ gia nghỉ ngơi một đêm thật tốt, thời điểm Hiên Cảnh chạy tới vào ngày hôm sau, liền hẹn nhau trước khi Mỹ thực đại hội khai mạc, hảo hảo du ngoạn Mỹ Thực Tinh một phen.

Mỹ Thực Tinh là một tinh cầu nhân tạo. Nó chỉ có hội trường dành cho Mỹ thực đại hội cùng với lẻ tẻ vài đài quan sát mang kiến trúc hiện đại, những khu vực được lực sắc bao phủ khác, là trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn lớn nhất toàn bộ Liên minh.

Mỹ Thực Tinh do nhiều thế hệ mỹ thực đại sư tần tần khổ khổ tạo dựng nên, nuôi thả những nguyên liệu nấu ăn bọn họ thu thập được, và những nguyên vật liệu khác vốn sinh trưởng ở Mỹ Thực Tinh. Ban đầu Mỹ Thực Tinh chỉ là nơi bọn họ so tài, kết quả sau nhiều năm, đã trở thành một hệ thống sinh thái độc lập, các loài sinh vật chung sống hài hòa cùng một chỗ.

Mà luận bàn của đám mỹ thực đại sư cũng trở thành thịnh hội của cả Liên minh – Mỹ thực đại hội, mỹ thực đại sư ưu tú phải nhận được thiệp mời, mới có thể tham gia luận bàn tại Mỹ thực đại hội.

Trong Mỹ thực đại hội, sẽ chọn ra Top 100.

Top 100 của Mỹ thực đại hội không nhất định là dựa theo đẳng cấp mà sắp xếp. Bởi vì sau khi đạt tới ngũ tinh trù sư, mỗi một lần thăng cấp ngoại trừ trừ nghệ, còn cần tới danh vọng và cống hiến.

Mà luận bàn lại mang tính ngẫu nhiên nhất định và vận khí, coi như là thập tinh trù sư, cũng có thể bị bại bởi lục tinh thất tinh trù sư.

Chris mặc dù là bát tinh trù sư, nhưng ở lần Mỹ thực đại hội trước đó được xếp hạng thứ hai mươi ba, vị trí phi thường cao.

Mặc dù xét tổng thể, Chris không nhất định lợi hại hơn cửu tinh và thập tinh trù sư, nhưng nếu nói tới điểm tâm ngọt, thì Chris lại vô cùng xuất sắc.

Mà trong Mỹ thực đại hội, cũng sẽ không đặt ra bao nhiêu hạn chế đối với sự sáng tạo của mỹ thực đại sư – tối đa là hạn chế về nguyên liệu nấu ăn. Cho nên các mỹ thực đại sư đều sẽ xuất ra tài nghệ sở trường nhất của bản thân.

Chris ở trên phương diện sở trường của mình, đã siêu việt rất nhiều mỹ thực đại sư có cấp bậc cao hơn so với hắn.

Mỹ Thực Tinh chỉ vào thời điểm tổ chức Mỹ thực đại hội, mới có thể mở ra cho du khách. Hơn nữa danh ngạch của khách du lịch cũng bị hạn chế một cách nghiêm khắc.

Mặc dù hiện trường không còn chỗ ngồi, người đông nghìn nghịt, nhưng đặt tới trên cả viên tinh cầu, thì vẫn có vẻ thua thót.

Mỹ Thực Tinh chỉ có một vài địa phương an toàn mới mở cửa đón khách du lịch, phong cảnh cũng không nhiều, mật độ du khách cũng không lớn.

Không chỉ là Ninh Quân và Hạ Tranh (đời này), Hạ Khâm và Hạ Ngọc cũng là lần đầu tiên tới thăm Mỹ Thực Tinh. Hiên Cảnh ngược lại vì thi hành nhiệm vụ nên đã mấy lần ghé qua Mỹ Thực Tinh, cho nên không hưng phấn như những người khác, còn có thể làm hướng dẫn viên du lịch, khoe khoang bản thân một chút.

Trên Mỹ Thực Tinh có rất nhiều nhiệm vụ. Thời điểm Hiên Cảnh mới tiếp nhận nhiệm vụ cũng thường xuyên tới đây, mặc dù đã lâu không quay lại, nhưng so với người bên ngoài thì quen thuộc hơn một chút, thậm chí còn có thể giới thiệu rõ ràng về những nơi không mở cửa cho du khách.

Hạ Khâm và Hạ Ngọc thấy Hạ Tranh và Ninh Quân đã hoàn toàn bị sự giảng giải của Hiên Cảnh hấp dẫn, trong lòng đều có chút chua xót.

Đặc biệt là Hạ Khâm, anh không thể không phi nhỏ sự lười biếng trước kia của mình.

Biết vậy đã sớm chịu khó một chút, hiện tại giảng giải cho Hạ Tranh, thì người được hưởng thụ nhân thân lóe lên ánh sáng sùng bái của Hạ Tranh (kỳ thực cũng không có...) chính là anh rồi.

Nếu Hạ Tranh trước khi trọng sinh từng tham gia Mỹ thực đại hội, tất nhiên cũng đã tới thăm Mỹ Thực Tinh.

Bất quá vì năng lực hạn chế, lại không có hợp tác đồng hành, địa phương Hạ Tranh có thể đi cùng không nhiều lắm.

Thời điểm Hạ Tranh thua cuộc, truyền thông đã từng bình luận, nếu như Hạ Tranh sở hữu một hợp tác đáng tin cậy, nói không chừng còn có thể đi được xa hơn.

Có đôi khi, chỉ bằng vào bản thân mỹ thực đại sư, quả thực cũng có chút bất lực.

Ban đầu Hạ Tranh có thể để Hạ Khâm hoặc Hạ Ngọc tham gia lần Mỹ thực đại hội kia, làm hợp tác của mình. Nhưng khi ấy Hạ gia đối với Hạ Tranh quá mức cưng chiều, bảo hộ quá độ, không muốn cho Hạ Tranh tới những địa phương nguy hiểm.

Hạ Khâm và Hạ Ngọc càng không có khả năng bồi Hạ Tranh tới những nơi nguy hiểm ấy.

Hạ Tranh cũng biết thực lực mình yếu kém, lại không có một chiến sĩ cơ giáp ẩn ý. Nếu thực sự đi tới địa phương nguy hiểm, nói không chừng còn gây thêm cản trở. Mà khi đó được thiện của cậu đã sắp thí nghiệm ra. Nghĩ tới Mỹ thực đại hội ba năm tổ chức một lần, tới lần kế tiếp, tự cậu có thể điều khiển cơ giáp khắp nơi chạy loạn, cho nên cũng không cường liệt yêu cầu Hạ Khâm hay Hạ Ngọc làm hợp tác tạm thời.

Hiện tại lại tới Mỹ Thực Tinh, vì lúc trước cậu đã biểu hiện xuất sắc trong quá trình thi hành nhiệm vụ, nên còn được mang theo cơ giáp tùy thân.

Các tiền bối trên Mỹ Thực Tinh cũng rất chiều cố cậu, hứa hẹn sau khi Mỹ thực đại hội chấm dứt, sẽ mang cậu đi tham quan một số địa phương nguy hiểm.

“Ta tin tưởng, lần Mỹ thực đại hội kế tiếp, chắc chắn sẽ có bóng dáng của cậu.” Chris cười nói, “Cho nên làm bằng hữu, ta nhất định sẽ len lén dẫn cậu

đi làm quen địa hình Mỹ Thực Tinh một chút, miễn cho đến lúc tranh tài cậu bị lạc đường.”

Hạ Tranh cười nói: “Chú đây là đang bồi dưỡng nên một đối thủ thực lực mạnh mẽ đó.”

“Có đối thủ, nhân sinh mới kịch tính.” Chris đến tham gia Mỹ thực đại hội cũng chạy tới đi dạo cùng Hạ Tranh, còn giới thiệu hợp tác của hắn là Lô Lê-Barry với Hạ Tranh.

Mà vì có Chris đồng hành, nên Hiên Cảnh cũng đành phải bắt đầu lùi xuống từ vị trí hướng dẫn viên lâm thời, đi theo phía sau Hạ Tranh, nghe Hạ Tranh và Chris hoan thanh tiểu ngữ, đặc biệt thất tâm.

“Đừng bày ra vẻ mặt đó.” Barry một bộ người từng trải, “Ta đã thành thói quen. Cậu về sau cũng sẽ quen dần thôi.”

Hiên Cảnh nhìn đáng vẻ thốn thức của lão tiền bối, lại càng thêm thất tâm.

Ít nhất ngài cũng đã đem người đuổi tới tay, tôi còn chưa đây này. Ngài có thể mang vị kia nhà mình về đi được không, cho tôi chút cơ hội thể hiện.

Nhưng Hiên Cảnh và Barry hiển nhiên không có kỹ năng thần giao cách cảm, Barry hoàn toàn không lĩnh hội được tâm tình hò hét của Hiên Cảnh.

Barry là một trong những thợ săn tự do mạnh nhất trong thế hệ của y, thực lực bản thân là không thể nghi ngờ. Y đối với tiểu bối trẻ tuổi lợi hại rất coi trọng.

Hiên Cảnh là chiến sĩ cơ giáp, danh tiếng cũng vô cùng cường thịnh. Trong lòng những người khác, trình độ lợi hại của Hiên Cảnh trên phương diện cơ giáp sư, đại khái cũng tương tự như trình độ lợi hại của Hạ Tranh trong đám trù sư.

Chỉ là mỹ thực đại sư lại càng thêm hi hữu mà thôi.

Cho nên Barry đã sớm muốn cùng tiểu bối này trao đổi, thậm chí luận bàn một chút.

Nhưng Barry là người tự do, Hiên Cảnh vừa nhìn đã biết, xác định sẽ vững bước trên con đường quân ngũ, cho nên hai người trước đó cũng không qua lại với nhau.

Hiện tại Chris và Hạ Tranh giao hảo, Barry liền mặt dày mày dạn theo tới, muốn gặp gỡ tên tiểu bối này.

Đương nhiên Barry cũng muốn tiếp xúc với Hạ Tranh vốn ở trên phương diện cơ giáp, đồng dạng phi thường lợi hại.

Tuy thao tác điều khiển cơ giáp của Hạ Tranh còn lộ ra non nớt, nhưng năng lực cận chiến khi không sử dụng cơ giáp của cậu vô cùng xuất sắc, khiến cho Barry ngứa ngáy trong lòng, rất muốn so tài một lần.

Thợ săn tự do như bọn họ, có rất nhiều thời điểm không thể dùng đến cơ giáp. Loại năng lực này của Hạ Tranh thực sự khiến cho y vô cùng tâm hi.

Nếu như Hạ Tranh không phải mỹ thực đại sư, y thậm chí còn muốn nhận Hạ Tranh làm đồ đệ, bồi dưỡng Hạ Tranh thành thợ săn tự do lợi hại nhất – Hạ gia mặc dù là quân nhân thế gia, nhưng Hạ Tranh đã có hai người ca ca nhất định sẽ gia nhập quân ngũ, dù cậu có tiến vào hàng ngũ thợ săn tự do, đối với gia tộc mà nói, chắc hẳn sẽ không bị phản đối.

Đừng xem thợ săn tự do tổ chức rời rạc, nhưng lực ảnh hưởng cũng không nhỏ.

Đáng tiếc, Hạ Tranh lại là mỹ thực đại sư.

Cậu không có khả năng gia nhập quân đội trở thành cao cấp cơ giáp sư, cũng không có khả năng trở thành thợ săn tự do.

Bởi vì chiến sĩ cơ giáp cao cấp và thợ săn cao cấp so với mỹ thực đại sư thì bình thường hơn rất nhiều.

Mỹ thực đại sư trẻ tuổi hiếm hoi như Hạ Tranh nếu như đi lên một con đường khác, ở trong lòng tất cả mọi người, chính là đang lạc lối.

Ai dám dụ dỗ, đánh chết kẻ đó.

Chứng kiến biểu hiện mạnh mẽ của Hạ Tranh, thất tâm không chỉ là đám cao tầng quân đội, mà ngay cả cao tầng của tổ chức thợ săn tự do cũng rất thất tâm.

Lợi hại như vậy làm chi? Nếu như yếu kém một chút, nếu không để bọn họ phát hiện ra, thì cũng sẽ không đau lòng như thế.

Mặc dù biết Hạ Tranh hẳn sẽ vững vàng tiêu sái trên con đường mỹ thực đại sư thênh thang của mình, nhưng trong lòng khó chịu thì biết làm thế nào đây?

“Haizz, Hạ Tranh nhất định có thể trở thành một thợ săn rất giỏi.” Barry nhịn không được thờ dài nói.

“Hạ Tranh đề thăng thực lực bản thân, chính là để thu được nguyên liệu nấu ăn tốt hơn.” Hiên Cảnh nhún vai, “Barry tiền bối đừng nghĩ nữa, càng nghĩ càng khó chịu. Quân khu trưởng của bọn tôi vì Hạ Tranh, đã sụt mất mười kí.”

Kia quả thực là ngày nhớ đêm mong, cơm nước không màng.

“Nghe nói Liên Hoa là người đầu tiên phát hiện ra tiềm lực của Hạ Tranh.” Barry trong lòng đầy cảm thông gật đầu, “Nếu như ta là người thứ nhất phát hiện, khẳng định cũng sẽ sầu tới sứt mắt mười kí.”

Hạ Tranh vừa vặn nghe được một câu này, bèn nhỏ giọng hỏi Chris: “Barry tiền bối nói gì vậy? Gầy? Chú ấy chẳng phải là hợp tác của chú sao, sao lại gầy?”

Có mỹ thực đại sư làm hợp tác, khẳng định được ăn rất ngon a! Ninh Quân làm bạn cùng phòng, cũng đang chuẩn bị giảm cân kia kìa.

“Ừ, có thể vì ăn nhiều quá nên mập.” Chris trợn trắng mắt liếc Barry, dù có là người yêu kiêm hợp tác, muốn hướng Hạ Tiểu Tranh vào ngã rẽ thì đều là địch nhân, “Cậu biết đấy, thợ săn cần phải vững vàng duy trì năng lực hành động. Cho nên, y ít nhất phải gầy đi mười kí. Vì vậy ta quyết định khoảng thời gian này không nấu cho y ăn nữa.”

Barry không nghe được những lời này của Chris.

Đương nhiên, sau đó y vẫn sẽ biết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Mỹ thực đại hội đúng hạn bắt đầu.

Vô luận là lễ khai mạc long trọng, hay khán đài chật kín quan khách, đều thể hiện rõ đây là một thịnh hội của toàn bộ Liên minh.

Trù sư được mời có tới hai trăm người, nhưng chỉ một trăm danh được xếp hạng.

Mỹ thực đại hội diễn ra trong vòng bảy ngày, ngày thứ nhất là lễ khai mạc, ngày thứ bảy là lễ trao giải và bế mạc. Cho nên thời gian thi đấu kỳ thực chỉ có năm ngày.

Sau lễ khai mạc, Top 100 trù sư của lần đại hội trước sẽ thi thố tài năng, chế biến đồ ăn cho khán giả thưởng thức.

Thân phận của nhóm khán giả đều đã trải qua nghiệm chứng, phía chính phủ sẽ chọn ra hai trăm người may mắn, được ném thử sớ trường của một trăm vị trù sư đứng đầu toàn bộ Liên minh.

Mà trong lễ bế mạc, Top 100 trù sư tân tấn cũng sẽ như vậy, làm ra món ngon để khán giả may mắn được thưởng thức.

Đây đại khái là thời điểm mà các khán giả mong đợi nhất.

Mà Hạ Tranh và nhóm thân nhân ngồi ở ghế khách quý dành cho người nhà, sẽ có xác suất trúng thưởng cao hơn.

Đây là chuyện mà ai cũng biết.

Không chỉ là ghế khách quý dành cho người nhà, mà các khán giả sở hữu ghế khách quý khác cũng có tỉ lệ trúng thưởng bất đồng so với ghế phổ thông.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, chuyện này đều dựa cả vào vận khí, đôi khi thực sự không có chút quan hệ gì tới xác suất.

Tỷ như có người hàng năm đều sở hữu ghế khách quý, nhưng chưa từng được rút trúng. Mà có người lại chỉ ngồi ghế bình thường nhất, liên tục hai năm liền đều trúng thưởng.

Chỉ có thể nói, đối với người mặt đen và người mặt trắng (? ~ Có lẽ ý muốn nói đối với người xui xẻo và may mắn tuyệt đối, thì vận khí quan trọng hơn xác suất), cái vụ xác suất này, chính là một chuyện cười.

Tuy Hạ Tranh là khách quý đặc thù, nhưng đây lại là phúc lợi dành riêng cho khán giả, cậu không được tham gia vào. Bất quá thời điểm tranh tài diễn ra, cậu sẽ giống như ban giám khảo, được thưởng thức món ngon mà các trù sư tỉ mỉ nấu nướng.

Trong nhóm trù sư đang chờ nhập cuộc, có hai vị là người quen của Hạ Tranh – Côn-Chris và Lệ Tát-Chris.

Bài danh của Lệ Tát thấp hơn Côn rất nhiều, xếp hạng 59.

Cả hai người đều am hiểu các món điểm tâm ngọt.

Nhìn Côn, Hạ Tranh lại nhớ tới trước khi lễ khai mạc diễn ra, giữa Côn và người yêu của hắn là Lô Lê-Barry tiên sinh xảy ra một chuyện nhỏ.

Barry tiên sinh cuối cùng cũng nghe được Côn chuẩn bị cất xén thức ăn của y, lập tức phi thường không biết xấu hổ, tựa như một con lười, đeo sau lưng Côn, liều mạng làm nũng.

Barry tiên sinh sở hữu dung mạo của một người đàn ông rắn rỏi tiêu chuẩn, đáng vẻ nũng nịu thực sự có chút không nở nhen.

Côn vẽ mặt ghét bỏ.

Bất quá Hạ Tranh thấy, hai người tuy một thì vô lại một thì chán ghét, nhưng bầu không khí thoát nhìn rất... hài hòa? Tựa như xung quanh bọn họ tự động hiện lên một tầng kết giới, cô lập những người khác ở bên ngoài.

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, đại khái giống như trong phim truyện, tự động hình thành thế giới riêng của hai người? Mỗi thời mỗi khắc tú ân ái?

Hạ Tranh vẫn là lần đầu tiên ở trong hiện thực chứng kiến một đôi đồng tính chung đụng (không tính trong TV và trên mạng), dường như cũng không đặc biệt mất tự nhiên. Tuy so với bầu không khí giữa nam nữ thì có chỗ bất đồng, thế nhưng cảm giác lại hoàn toàn giống nhau.

Kỳ thực những hành động kia cũng có thể diễn ra giữa huynh đệ bằng hữu không tồn tại chút ý tứ ám muội nào, nhưng giữa người yêu, chính là bất đồng, luôn khiến cho người khác không dám nhìn thẳng.

Sau đó Hạ Tranh quay đầu, thấy nhị ca đang dựa vào Ninh Quân không biết nói cái gì, cùng với Ninh Quân vẽ mặt ghét bỏ nhưng khóe miệng lại không nhịn được nhếch lên.

Được rồi, bầu không khí giữa hai người này cũng có chút kỳ quái. Tựa như cùng một loại với Côn và Barry tiên sinh.

Xem ra đời này Ninh Quân rất có thể sẽ bị nhị ca nhà mình tha đi.

Cuối cùng cậu liếc nhìn Hạ Khâm và Hiên Cảnh mặc dù chẳng nói chẳng rằng, thế nhưng trong hành động, lại tỏ ra vô cùng ăn ý.

Ừm, đây có phải cũng được coi là một loại mập mờ hay không? Trong tiểu thuyết viết, lẫn nhau ám muội không nói thành lời gì gì đó?

Lẽ nào đại ca và Hiên ca có chuyện không thể nói ra? Tỷ như tình chiến hữu đã biến thành ái tình rồi mà hai người còn chưa phát hiện?

Sau khi Hạ Tiểu Tranh sở hữu thực lực đồng thời loại bỏ được tâm ma, tính cách cũng ngày càng hoạt bát, tư duy (bỏ não) cũng ngày càng bay bổng, còn có thể YY đến trên đầu đại ca nhà mình.

“Nếu như đại ca và Hiên ca quả thực có gì đó, hôn ước giữa mình và Hiên ca chẳng phải sẽ trở ngại tình cảm lưu luyến của đại ca hay sao?” Hạ Tranh nhớ tới đại ca nhà mình và Hiên Cảnh vốn là hai đứa nhỏ vô tư, thanh mai trúc mã, thời điểm mới biết bò đã lăn lộn chơi chung một chỗ (đánh lộn) – đây là lịch sử đen tối do cha mẹ hai nhà cung cấp, từ nhỏ cảm tình đã tốt đến quả thực có thể mặc chung một cái quần – đây là phun tào của nhị ca, thẳng đến một hai năm gần đây quan hệ mới có chút xa cách.

Chẳng lẽ vì ý thức được bản thân nảy sinh cảm tình bất thường với bằng hữu, đâm ra ngượng ngùng?

Như vậy mình chẳng phải nên giải trừ hôn ước với Hiên Cảnh hay sao?

“Tiểu Tranh, em đang phát giác gì đó?” Khách quý đặc thù phải sau khi bắt đầu thi đấu mới có thể tới hội trường, hiện tại Hạ Tranh đang ngồi cùng đám Hạ Khâm. Hạ Khâm đang nói chuyện với Hạ Tranh, giới thiệu các trụ sự nằm trong Top 100 hiện nay của Liên minh, vừa quay đầu lại phát hiện Hạ Tranh đang ngẩn người.

“Đang nghĩ xem đại ca và Hiên ca có phải là một đôi hay không?” Hạ Tranh đang thất thần không để ý liền thốt ra lời trong lòng.

“... Khụ khụ khụ khụ...” Hạ Khâm lập tức sắc nước bọt, một hồi lâu nói không nên lời.

Hiên Cảnh yên lặng quay đầu, vẽ mặt hoảng sợ: “Tiểu Tranh, em bảo gì cơ?”

Hạ Tranh thấy hai người kích động đến vậy, trong lòng buồn bực, lẽ nào hai người thực sự là một đôi? Bị mình nói trúng tim đen cho nên mới xấu hổ như thế?

“Ha ha ha ha ha Tiểu Tranh cười chết anh rồi.” Hạ Ngọc cười đến nghiêng ngả, “Trong đầu em đang nghĩ những thứ gì thế hả?”

“Em chỉ là thấy cảm tình giữa đại ca và Hiên ca rất tốt thôi mà.” Hạ Tranh sờ mũi, “Nhị ca và Ninh Quân cảm tình cũng tốt lắm.”

Lần này đến phiên Hạ Ngọc và Ninh Quân ho khan.

“... Tiểu Tranh, em chớ nghĩ nhiều.” Hạ Khâm uống một ngụm nước, rót cục hòa hoãn khí huyết, “Lão nhị và Ninh Quân cảm tình quả thực rất tốt, nhưng anh và Hiên Cảnh không có tầng quan hệ kia.”

Khuôn mặt Hạ Ngọc đỏ bừng: “Tình cảm giữa em và Ninh Quân tất nhiên là tốt đẹp rồi, bọn em là hợp tác, mọi người nghĩ gì vậy? Em thì cảm thấy đại ca và Hiền ca rất có thể thực sự là một đôi, hai người các anh thanh mai trúc mã, nói không chừng đã sớm phát triển thành cái đó rồi nha.”

Sắc mặt Hạ Khâm tái xanh, hận không thể đánh cho đệ đệ hồ ngôn loạn ngữ này một trận.

“Tiểu Tranh, chớ suy nghĩ lung tung.” Hiền Cảnh vỗ vai Hạ Tranh, “Tôi tuyệt đối không thể có gì đó với Hạ Khâm được. Lịch sử đen tối của cậu ta tôi đều biết rõ, hoàn toàn không thể sinh ra bất cứ tâm tư ám muội nào hết.”

Hạ Tranh chớp mắt: “Ah, em chỉ đùa giỡn chút thôi, đừng quá kích động.”

Dáng vẻ của em hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn a! Một đám người rống giận trong lòng.

“Sao đột nhiên em lại nghĩ như thế?” Hạ Khâm mười phần bất đắc dĩ.

“Không có gì, chỉ là trông thấy bầu không khí giữa Côn và Barry tiên sinh rất giống với bầu không khí giữa mấy người.” Hạ Tranh ăn ngay nói thật.

Chỗ nào giống! Đám người lại tiếp tục rống giận trong lòng.

“Tóm lại... Anh và Hiền cảnh chỉ là bằng hữu bình thường mà thôi.” Hạ Khâm đỡ trán, “Em hù chết đại ca.”

“Ah, em sẽ không nói nữa.” Được rồi, đại ca cũng đã nói như vậy, thì tạm thời cứ để thế đi. Bản thân mình sẽ tự quan sát xem xét, Hạ Tranh nghĩ thầm. Nếu như đại ca và Hiền Cảnh thực sự tồn tại ý tứ nào đó, hẳn sẽ không có kỵ chính mình. Dù sao bọn họ đều biết hôn ước này cũng chẳng mang ý nghĩa đặc thù gì.

Hạ gia và Hiền gia liên minh, đại ca cùng Hiền ca đính hôn cũng có thể nha. Minh hiện tại đã cường đại hơn, không cần dùng hôn ước với Hiền gia để bảo hộ bản thân nữa.

“Tóm lại anh và Ninh Quân cũng không có quan hệ mờ ám nào hết, đúng không, Tiểu Ninh Tử?” Hạ Ngọc vội hỏi.

Ninh Quân tròn trĩnh mắt nhìn Hạ Ngọc: “Tiểu Tranh, tuy Hạ Ngọc là nhị ca của cậu, thế nhưng tôi vẫn phải nói một câu, trình độ thường thức của tôi rất là cao đó.”

“Tiểu Ninh Tử em có ý gì? Em muốn nói tôi rất kém sao? Tôi có chỗ nào không tốt? Tôi ưu tú như vậy!” Hạ Ngọc lập tức bắt nạt.

Ninh Quân ném cho Hạ Ngọc một ánh mắt chê cười.

Hạ Ngọc không tha tiếp tục quấy rầy Ninh Quân.

Nhìn hai người hồ động lẫn nhau, Hạ Tranh và Hạ Khâm trao đổi một ánh mắt.

Hai người này, tuyệt đối không giống như là không có chuyện gì a!?

Cũng may thời điểm lễ khai mạc diễn ra khán giả đều vô cùng kích động, tiếng ồn ào rất lớn, nếu không hai người này cứ ghét bỏ tới ghét bỏ lui như vậy, quả thực có chút mất mặt.

... Lễ khai mạc lần này vừa lúc do Đông minh chịu trách nhiệm, vô luận là ca vũ hay các tiết mục tạp kỹ, đều thể hiện nét văn hóa truyền thống đặc sắc của Đông minh.

Trong đó có biểu diễn cơ giáp, càng khiến cho khán giả kinh hô không ngớt.

Thời điểm hai trăm vị trù sư đăng tràng, pháo hoa liên bắn lên, lúc Thánh hóa tượng trưng cho Mỹ thực đại hội được đốt cháy, bầu trời cũng đã chuyển về tối.

Sau khi lãnh đạo của hiệp hội trù sư và quan chức cấp cao của Liên minh lần lượt tiến lên đọc diễn văn, liền đến phần phúc lợi mà vạn chúng cùng mong chờ.

Top 100 trù sư của lần đại hội trước, sắp sửa vì khán giả may mắn mà nấu nướng mỹ thực.

Mặc dù hiện tại đã là buổi tối, từ góc độ sinh lý mà nói, bữa tối ăn quá no cũng không tốt. Nhưng có thể ném thử món ăn của mỹ thực đại sư, đừng nói buổi tối, cho dù là hừng đông cũng không quan hệ.

Bởi vì thời gian cấp bách, cho nên những đồ ăn này đều cần được hoàn thành trong vòng nửa tiếng đồng hồ, đương nhiên sẽ không có các món chưng hầm cách thủy.

Mà nguyên liệu nấu ăn, thì do các trù sư tự chuẩn bị, sơ chế từ trước – tỷ như các loại nguyên liệu cần được yêm ướp, đã sớm làm sẵn, tại hiện trường

chỉ thực hiện công đoạn chế biến cuối cùng mà thôi.

Hội trường rất nhanh thì bay lên đủ loại hương khí thơm ngon của thức ăn, dẫn tới đám khán giả vốn đã tiêu hóa không sai biệt lắm đồ ăn trong dạ dày từ trước, lại càng thêm đói bụng.

Ở trong mắt Hạ Tranh, đây không chỉ là một hội thịnh yến dành cho khừu giác, mà càng là một hội thịnh yến dành cho thị giác.

Hào quang của các loại mỹ thực thì nhau khoe sắc, công hiệu bất đồng liên tiếp tranh đua với nhau. Hạ Tranh thậm chí còn nhìn thấy hai món ăn phân biệt huyền hoặc ra hai chủng mãnh thú, trực tiếp chém giết giữa không trung.

“... Mãnh hổ... Mãng xà...” Hạ Tranh nghẹn họng nhìn trân trối.

Hiên Cảnh vẫn luôn đặt vài phần chú ý trên người Hạ Tranh, cậu vừa mở miệng hẳn liền nghe được: “Sau khi sở hữu tinh thần lực, có thể chứng kiến rất nhiều cảnh vật thú vị. Khán giả phổ thông quan sát Mỹ thực đại hội là xem mỹ thực, còn đối với chúng ta mà nói, lại là chiêm ngưỡng một màn chiến đấu đặc sắc.”

“Đặc biệt về sau khi trù sư song song đối chiến, tranh đấu lúc đó mới thực là mãn nhãn.” Hạ Ngọc nháy mắt, “Có món ăn khí thế quá mạnh mẽ, trực tiếp áp món ăn khác một đầu, lúc ấy, mỹ thực đại sư thậm chí còn có thể mắc phải sai lầm.”

“Hiện tại chỉ là chút chuyện nhỏ, các mỹ thực đại sư cũng chưa xuất ra công phu thực sự, Tiểu Tranh trông thấy long xà triển đấu là vì hai vị mỹ thực đại sư này bình thường cũng hay ganh đua với nhau, hiện tại lại xếp hai người ở vị trí gần kề, nên bọn họ mới có chút chú tâm. Những mỹ thực đại sư khác cũng chẳng chăm chút là mấy đâu.” Hạ Khâm cười nói, “Không biết sau này khi Tiểu Tranh tham gia Mỹ thực đại hội, sẽ lại là cái dạng gì.”

“Lần trước đồ ăn của Tiểu Tranh chẳng phải cũng có rồng bay lên sao?” Lần đầu tiên Ninh Quân chứng kiến một quang cảnh long trọng đến thế, thực sự là mắt không kịp nhìn, “Nói không chừng đến lúc đó cũng là long a. Long rất suất.”

“Nói tới rồng... Dường như đặc hiệu của mỹ thực và văn hóa mà bản thân mỹ thực đại sư được hun đúc cũng có quan hệ. Mỹ thực đại sư Đông minh chế biến thức ăn ngon đa phần huyền hoặc ra rồng phương Đông, còn bên Tây minh thì lại là rồng phương Tây.” Hiên Cảnh nói, “Tôi còn từng gặp qua đủ loại thần tiên và ác ma thiên sứ nữa kìa.”

Hạ Tranh đầu đầy hắc tuyến.

Cậu thực sự đang quan khán Mỹ thực đại hội ư? Không phải cái gì mà triệu hoán đại hội đấy chứ? Thời điểm bản thân tham gia Mỹ thực đại hội trước khi trọng sinh, ở trong mắt các ca ca, rốt cục là trạng huống gì? Hiện ra đặc hiệu như thế nào? Có chiến đấu với đặc hiệu của đối thủ không hay? Thực là hiểu kỳ a.

“Khụ khụ, em chỉ lo lắng nếu chứng kiến những đặc hiệu này, thời điểm nấu ăn có thể sẽ bị quấy rầy hay không?” Hạ Tranh rót một giọt mồ hôi lạnh.

Trên không trung là các sinh vật thần kỳ đánh lộn, cậu thực sự có thể tĩnh hạ tâm lại mà nấu nướng sao?

“Hẳn là không có vấn đề chứ nhỉ?” Hiên Cảnh cũng không dám chắc, “Trong những mỹ thực đại sư này cũng có người sở hữu tinh thần lực, tôi không thấy bọn họ bị quấy nhiễu. Ừm, dường như cũng có một chút, nhưng là vì thất bại trong việc so bì khí thế.”

Hạ Tranh lại càng thêm lo lắng.

Tỷ như đồ ăn của mình huyền hoặc ra một con thỏ (???), đối phương lại xuất ra một mãnh hổ, mãnh hổ một miếng ngoạm rút tiểu thỏ, cậu nhất định sẽ bị ảnh hưởng đi!

“Không vận tinh thần lực lên hai mắt cũng không được.” Hạ Khâm cười nói, “Chỉ cần chẳng thêm quan tâm là tốt rồi. Bị thua về khí thế, phỏng chừng do tự bản thân quá khấn trương nên mới thua trước thôi! Cũng không phải là bị thua rồi nên mới trở nên khấn trương. Nếu như trù sư không thể bỏ hết tạp niệm ra ngoài trong lúc nấu nướng, thì cũng chẳng có tư cách tham dự Mỹ thực đại hội.”

Hạ Tranh gật đầu: “Cũng đúng, thời điểm nấu nướng, phỏng chừng em sẽ không dư lực đi quan tâm tới những thứ này.”

Thế nhưng thời điểm quan sát thì thực sự rất lưu ý a.

Hạ Tranh lại nhìn quanh hội trường.

Một hồi thì hoa rơi một hồi thì lá rụng, một lát trời trong một lát trời mưa, còn có cái gì mà vịt xiên đầy dao nĩa và gà trống cầm đu đủ hùng dũng oai vệ khí thế bùng bùng đi tuần tra xung quanh.

Quả thực là một bộ quần ma loạn vũ.

Bất quá đúng như lời đám Hạ Khâm nói, những mỹ thực đại sư này, ngoại trừ hai vị triệu hồi ra mãnh hổ và mãnh xà quần ẩu lẫn nhau, những người còn lại dường như cũng không sử dụng toàn lực, đặc hiệu do mỹ thực huyền hoặc ra đều chỉ có quy mô rất nhỏ.

Nhưng cho dù là vậy, cũng khiến cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Hạ Tranh lại nghĩ tới đặc hiệu đáng thương được thức ăn mình làm triệu hoán – đây quả thực là không cùng một đẳng cấp a!

Có lẽ ở trong mắt người sở hữu tinh thần lực, chỉ bằng vào thị giác, đã có thể xác định mỹ thực nào ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ hơn nhỉ?

Tuy sớm biết đường mình phải đi còn rất dài, nhưng hiện tại chứng kiến kỳ cảnh do những người này “triệu hoán” ra, Hạ Tranh lại càng thêm tin tưởng vững chắc vào suy nghĩ ấy.

Thức ăn cậu làm trước kia quả thực không tính là sở trường nhất của bản thân – dù sao chủ đề rất hạn chế, tài liệu hạn chế, thời gian cũng có hạn chế, đối thủ lại không thuộc cùng một đẳng cấp, Hạ Tranh cũng không xuất ra toàn bộ thực lực.

Nhưng cho dù có xuất ra toàn bộ thực lực, Hạ Tranh cũng không thể đảm bảo tác phẩm của mình sẽ tạo ra đặc hiệu lợi hại thế nào, có thể đối kháng với mãnh hổ và mãnh xà.

Được rồi, nghe nói về sau còn có long phượng và thiên sứ ác ma.

Thật là đáng sợ...

Không thể cứ lo lắng như vậy được, trở về nhất định phải tôi luyện trù nghệ bản thân cho thật tốt!

Hạ Tranh ở trong lòng siết chặt nắm tay, quyết định phải tiến thêm một bước cho linh cảm thăng hoa.

... Thời điểm Hạ Tranh còn đang bị chấn động, các mỹ thực đại sư đã lục tục hoàn thành món ăn của mình, trên màn hình lớn giữa không trung, rút thăm trúng thưởng đã bắt đầu.

Đám người Hiên Cảnh đều khẩn trương ngóng nhìn dãy số trên màn hình, kết quả trong bọn họ quả thực có người trúng thưởng.

Ninh Quân nhìn dãy số rồi mờ mịt quay trái quay phải: “Tôi được rút trúng? Là tôi? Thật là tôi?”

“Là em.” Hạ Ngọc ghen tị nói, “Ăn xong nhớ phải nói cảm tưởng cho tôi biết... Được rồi, hay là đừng nói thì hơn, miễn cho tôi càng thêm khó chịu.”

“Chúc mừng.” Hạ Tranh cười đẩy Ninh Quân một cái, “Còn không mau xuống dưới.”

Vận khí Ninh Quân thật là tốt.

“Trời ạ.” Ninh Quân vẫn đang bị vây trong trạng thái mộng du, hiển nhiên phi thường không dám tin, chính mình cư nhiên trúng thưởng.

“Thực đáng tiếc.” Những người khác vẻ mặt tiếc nuối. Đây chính là mỹ thực được chế biến bởi 100 vị mỹ thực đại sư đứng đầu toàn bộ Liên minh, ngoại trừ những vị đức cao vọng trọng đã ẩn cư khác.

“Không sao, mặc dù hiện tại không được rút trúng, thế nhưng sau đó em vẫn có thể lấy thân phận khách quý đặc thù để thưởng thức món ăn của các đại sư nha.” Hạ Tranh an ủi.

Những người khác phun huyết: “Đó là em, cũng không phải chúng tôi.”

“Ừ nhỉ.” Hạ Tranh gãi gãi mặt. Đúng rồi, chỉ có mình mới được ăn thôi.

Nhìn Ninh Quân trong hội trường, đang thưởng thức mỹ thực, mà sau lưng tựa hồ xuất hiện một đôi cánh trắng như muốn bay thẳng lên trời, mấy người xung quanh yên lặng che mắt.

Thực ghen tỵ, không muốn xem nữa.

Hạ Tranh thở dài. Khán giả tới đây quan sát Mỹ thực đại hội, không phải là đang tự ngược hay sao?

Có lẽ... thực sự cũng có chút tự ngược đi!

Sau khi các khán giả may mắn hoàn thành việc hưởng dụng mỹ thực, toàn bộ lễ khai mạc rốt cục kết thúc trong yên tĩnh.

Ninh Quân gần như là bay trở về.

Ăn quá ngon, ngon đến hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi. Lúc này khẩu vị bất đồng đã không còn quan trọng, mỹ thực đã vượt qua văn hóa vượt qua quốc gia.

Hơn nữa tinh thần lực của Ninh Quân cũng rất mạnh mẽ, khả năng cảm nhận được hiệu dụng của mỹ thực càng thêm mãnh liệt. Ngoại trừ vị giác được hưởng thụ, tinh thần lực cũng được thỏa mãn.

Dùng cách thô tục một chút để hình dung, tựa như đạt tới mấy lần cao triều (lên đỉnh đó mà ahihi) lận, còn là trên cả hai phương diện thân thể và tâm linh.

“... Đừng, đừng khóc.” Hạ Tranh 囧 囧 đưa khăn tay cho Ninh Quân.

Ninh Quân một bên lau nước mắt một bên lại không thể ngừng được mà rơi lệ.

Hỏi tôi vì sao mắt hàm lệ, bởi vì tôi đối với mỹ thực chân tâm yêu mến.

Quả thực cảm giác như linh hồn đã thăng thiên... Đã được nhìn thấy Thiên Đường.

“Tiểu Tranh, cậu nhất định phải nỗ lực lên!” Ninh Quân lệ nóng doanh tròng cầm chặt hai tay Hạ Tranh, “Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao mỹ thực đại sư lại là báu vật của cả Liên minh rồi!”

“Ách... Tôi sẽ cố gắng.” Hạ Tranh vẻ mặt 囧. Ý Ninh Quân là, muốn mình cũng có thể làm ra mỹ thực khiến cho y không ngừng được mà rơi lệ ư? Mỗi ngày nhìn Ninh Quân khóc, cậu áp lực rất lớn có được không.

“Được rồi Tiểu Ninh Tử, em dọa Tiểu Tranh rồi kìa.” Hạ Ngọc ra vẻ cụ non thở dài, đem Ninh Quân đang vô cùng hưng phấn kéo lại, “Em là lần đầu tiên được thưởng thức mỹ thực của những vị đại sư này, cho nên kháng tính quá yếu. Ăn nhiều thêm mấy lần sẽ không còn khóc nữa. Ừm, tuy là vẫn rất hưởng thụ. Em là hợp tác của tôi, về sau còn có nhiều cơ hội.”

“Vậy anh phải nỗ lực lên.” Ninh Quân đương nhiên biết, mỗi một nhân sĩ đứng trên đỉnh phong trong lĩnh vực của mình, đều có thể hẹn trước với mỹ thực đại sư. Hạ gia tự nhiên cũng có tư cách này.

Thế nhưng Hạ Ngọc nói tới, hẳn là tư cách của cá nhân anh!

“Tôi đương nhiên sẽ cố gắng.” Hạ Ngọc cười nói, “Có em làm hợp tác, nói không chừng tôi còn có thể sở hữu tư cách hẹn trước sớm hơn so với đại ca nữa.”

Hạ Khâm yên lặng thụ một mũi tên.

Chú mày có hợp tác, còn là đại sư chế tạo cơ giáp vô cùng lợi hại, rất đáng gờm phải không?

Được rồi, thực sự rất đáng gờm.

Hạ Khâm lặng lẽ thất tâm. Nếu không phải có nhiều người ở đây, anh nhất định sẽ làm một hồi giao lưu tình cảm giữa huynh đệ.

Anh cũng muốn có một đồng bạn, thế nhưng không tìm được ai hợp mắt.

“Nếu không thì Tiểu Tranh làm hợp tác của đại ca đi?” Hạ Khâm thờ dài.

“... Đừng có mơ, Tiểu Tranh là vị hôn phu của tôi, khẳng định là hai chúng tôi hợp tác với nhau.” Hiên Cảnh vội vã khẳng định chủ quyền bản thân.

“Hai người các anh cãi nhau, đừng lấy em ra làm cái cớ.” Hạ Tranh nghiêm túc nói.

Hạ Khâm & Hiên Cảnh: “...”

Sao cứ cảm thấy lời này không đúng lắm.

Hạ Tranh yên lặng thờ dài trong lòng.

Được rồi, cho dù đại ca và Hiên ca không tiến thêm một bước trong quan hệ, thế nhưng loại tình hữu nghị này vẫn rất thâm hậu. Cũng không biết bao giờ thì nó mới có thể thăng hoa.

Hạ Tranh rất thích đại ca, hiện tại cũng khá ưa Hiên Cảnh. Nếu như đại ca và Hiên Cảnh lựa chọn ở chung một chỗ, cậu vẫn cảm thấy rất tốt.

Làm đệ đệ, cậu đối với đại ca cũng tồn tại lòng chiếm hữu nhất định. Không muốn đại ca bị kẻ xa lạ nào đó đoạt mất.

Nếu như nhị ca và Ninh Quân ở chung một chỗ, Hạ Tranh sẽ thật cao hứng. Cả nhị ca và Ninh Quân cậu đều thích.

Bất quá đời sống tình cảm của các ca ca, cậu sẽ không nhúng tay, tối đa chỉ tưởng tượng trong lòng mà thôi, ngày nào đó khi tình hữu nghị giữa đại ca và Hiên ca thăng hoa, cậu liền triệt tiêu hôn ước, hảo hảo biểu thị bản thân sẽ là chỗ dựa cho hai người bọn họ.

Kỳ thực Hạ Tranh hiện tại cũng rất muốn hủy bỏ, bất quá hai nhà đều phản đối. Hiên Cảnh còn vẻ mặt bi thương hỏi có chỗ nào không phải với cậu, khiến cho cậu tức giận hay không. Người Hạ gia cũng tâm tình kích động hỏi cậu có phải đã bị Hiên Cảnh khi dễ.

Khiến cho Hạ Tranh thực sự hết cách.

Hạ Tranh thờ dài.

Buồn.

Nếu quả thực bởi vì mình mà trở ngại tình cảm giữa đại ca và Hiền ca thắng hoa, bản thân chẳng phải sẽ là tội nhân hay sao, thật là sầu a.

Hạ Khâm và Hiền Cảnh cãi nhau vốn là vì “quyền sở hữu” Hạ Tranh, nếu như bọn họ biết Hạ Tranh coi việc bọn họ tranh cãi là minh chứng cho tình cảm tốt đẹp, có lẽ đều muốn thất tâm mà chết.

Đương nhiên, khi đó nói không chừng Hạ Tranh lại cho rằng hai người song song tự tử vì tình.

Thực sự là vô cùng bi thương.

Thực chờ mong biểu tình của hai người này, vào thời điểm mà Hạ Tiểu Tranh đã bỏ não quá mức, hiểu lầm càng thêm sâu, thực sự cho rằng hai người đã tu thành chính quả mà đem hôn ước hủy bỏ, chúc phúc cho bọn họ.

Phỏng chừng sẽ ghen chết.

Đương nhiên, đây là chuyện của rất lâu về sau. Hiện tại Hạ Tranh bắt quá là được Côn và Barry giúp mở mang đầu óc, lại bị Ninh Quân và Hạ Ngọc gọi lên một tia sáng, dẫn tới đại não rộng mở quá mức, thần trí mới tương đối nhanh nhẹn.

Nhưng dù sao tâm tư của Hạ Tranh lúc này vẫn chủ yếu đặt vào Mỹ thực đại hội (cụ thể là các loại đặc hiệu đáng sợ), đối với “ăn ý” giữa Hạ Khâm và Hiền Cảnh chỉ là thoáng lưu tâm, rồi cũng không chú ý nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Mỹ thực đại hội khảo nghiệm không chỉ là trù nghệ.

Theo Hạ Tranh nhận xét, đây là một tràng vận động toàn diện vừa thú vị vừa đầy tính khiêu chiến.

Sử dụng phương thức này chọn ra những trù sư tối cường, khiến cho Hạ Tranh cảm thấy có điểm... kỳ quái.

Nhưng Mỹ thực đại hội đã cử hành nhiều năm như vậy, đời đời truyền thừa, mọi người đều không cảm thấy có điểm không đúng. Hạ Tranh cũng chẳng thể phun tào gì được.

Ngày thi đấu thứ nhất, các mỹ thực đại sư dự thi sẽ nhận được một tấm bản đồ được mã hóa, thông qua phá giải, tìm được vài địa điểm cất giấu nguyên liệu nấu ăn và dụng cụ làm bếp.

Các mỹ thực đại sư đều ở mỗi địa điểm lấy đi một phần nguyên liệu nấu ăn, đồng thời thu được dụng cụ làm bếp, sau đó trong thời gian quy định trình lên món ăn của mình.

Việc này còn khảo nghiệm cả trí nhớ và thể lực, thực sự là dân vật không gì bằng.

Hạ Tranh vẫn chưa hiểu rõ, điều này thì có quan hệ gì với việc chọn ra trù sư tối cường.

Bất quá đối với khán giả mà nói, tràng diện kia quả thực là một cuộc thi đẹp mắt vô cùng.

Mỹ Thực Tinh cũng không tốt đẹp như cái tên của nó, vì nuôi thả vô văn các chủng loại nguyên liệu nấu ăn, rất nhiều loại – vô luận là thực vật hay động vật – đều có tính nguy hiểm nhất định.

Đây quả thực giống như đang chơi trò mạo hiểm.

Mỹ thực đại hội vẫn luôn lấy cách thức thi đấu này làm mở màn, thời điểm Hạ Tranh tham gia cũng là như vậy. Chỉ có điều phương pháp mã hóa của bản đồ và địa điểm cất giấu nguyên liệu nấu ăn, dụng cụ làm bếp là bất đồng.

Bất quá cũng may đều là những địa phương có thể đặt chân tới, chỉ cần sở hữu năng lực sinh tồn nhất định nơi dã ngoại là được. Đối với Hạ Tranh mà nói, dù sao vẫn tương đối dễ dàng.

Không biết có phải vì các mỹ thực đại sư đứng đầu Liên minh đều đã từng trải qua việc thu thập nguyên liệu nấu ăn nơi dã ngoại hay không, một vòng này đối với bọn họ, quá trình tìm kiếm nguyên vật liệu cũng chẳng gian nan là bao, phá giải mật mã mới là công đoạn khổ sở nhất.

Mà ban tổ chức còn có một sở thích xấu xa, cho bọn họ biết những nguyên liệu nấu ăn được cất giấu kia sở hữu công hiệu trong thời gian có hạn. Nếu

như tới muộn, nguyên liệu nấu ăn sẽ bị biến vị!

Tuy nguyên liệu nấu ăn đa dạng phong phú, trên cơ bản có thể thỏa mãn mọi nhu cầu của trù sư. Nhưng dù sao vẫn có hạn chế.

Vì mức độ nguy hiểm của vòng thi đầu tiên không lớn, cho nên mỹ thực đại sư không được phép mang theo hợp tác, phải tự mình hoàn thành.

Một ít mỹ thực đại sư không am hiểu giải mã đã muốn trốn tránh. Đây gọi là còn chưa chân chính khoa tay múa chân, đã ngã xuống ngay từ vòng đầu, cũng quá bi thảm rồi đi.

Mà có mỹ thực đại sư đầu óc tương đối linh hoạt đã bắt đầu xuất phát, đi tìm nguyên liệu nấu ăn.

Một cái tình cầu lớn như vậy, mỗi một trù sư lại sở hữu bản đồ bất đồng, cho nên muốn theo sau người khác chiếm tiện nghi là điều không thể.

Nếu như sử dụng cả tình cầu để “chơi trò giải mã tìm bảo”, phương tiện giao thông nhất định sẽ được trang bị đầy đủ. Trù sư đã tìm ra được địa điểm, chỉ cần cho người điều khiển biết mình muốn tới nơi nào là xong.

Đương nhiên, người điều khiển phương tiện cũng chỉ có thể đưa tới đại lộ gần nhất, còn lại thì trù sư phải dựa vào hai chân, tự mình tìm tới mục tiêu cuối cùng.

Lúc bản thân tự thể nghiệm, kỳ thực vô cùng khổ bức. Bất quá hiện tại làm khán giả ngồi xem, lại cảm thấy phi thường có ý tứ.

Hạ Tranh lúc này đã ngồi vào ghế khách quý đặc biệt, chung một chỗ với ban giám khảo. Một bên của cậu là đám Lôi Mông, một bên khác là giám khảo của lần Mỹ thực đại hội này. Tất cả mọi người đều đang xôn xao bàn tán, suy đoán hàm nghĩa thực sự của mật mã bản đồ.

Dù sao, ngồi chờ cũng nhàm chán, chẳng bằng mọi người cùng nhau giải mã.

Khảo nghiệm của ban giám khảo không có ý bất ngờ, cho nên mật mã cũng không đặc biệt khó khăn, chỉ là có tới... mấy trăm lời giải lận. Nếu quả thực ngu ngốc đến mức không hiểu nổi gợi ý, cũng có thể dựa vào cậy mạnh mà thử ra được.

Chỉ có điều thời gian tiêu tốn chính là một cái bẫy.

Mấy trăm tám bản đồ này đều xuất hiện trên màn hình lớn, khán giả cũng có thể kéo màn hình nhỏ tới trước mặt để mở ra bản đồ mã hóa, tiến hành phá giải. Nếu có khán giả trả lời chính xác toàn bộ, trong số họ, chọn ra một người may mắn, phần thưởng là một tấm phiếu hẹn trước với mỹ thực đại sư xếp hạng đầu trong lần Mỹ thực đại hội này.

Căn cứ vào quy định của hiệp hội trù sư, muốn thưởng thức đồ ăn do mỹ thực đại sư làm, thì phải hẹn trước. Mà phiếu hẹn này thì có thể không thêm để ý tới những lần hẹn từ trước đó của mỹ thực đại sư kia, trong vòng một tháng sau khi Đại hội kết thúc, và trải qua mỹ thực đại sư tư vấn, sẽ được mỹ thực đại sư nấu cho một bữa ăn.

Nhưng đây cũng là phúc lợi của khán giả, giám khảo và khách quý đặc thù không thể tham dự.

Bất quá mặc dù không có phần thưởng, tự mình tìm ra lời giải cũng là một chuyện rất thú vị.

Hạ Tranh rất nhanh đã giải được mười mấy tám bản đồ – phương thức mã hóa này cậu rất quen thuộc, còn lại thì có điểm hao phí tâm tư, thậm chí phải dựa vào chút vận khí.

Trù sư trong hội trường đã lục tục li khai, còn dư lại gần một nửa vẫn đang vò đầu bứt tai, gấp đến độ xoay vòng vòng.

Mà muốn tìm ra đáp án thì cần phải tinh táo, càng vội vàng xao động lại càng khó hiểu thấu, một vài trù sư đã từ bỏ mà đi đường tắt, bắt đầu dùng biện pháp ngu ngốc là thử từng đáp án một.

Lúc này màn hình đã chuyển qua quá trình “tầm bảo” của đám trù sư đã tìm được lời giải, phần này hiển nhiên so với tình trạng cuống cuống trong hội trường thì đẹp mắt hơn nhiều.

Vận khí của Côn không tệ, thuộc về nhóm người đầu tiên tìm được lời giải.

Bản đồ giải ra có mười địa điểm, địa điểm thứ nhất của Côn là một thạch động phía sau một thác nước. Tuy không có gì nguy hiểm, nhưng áp lực nước cũng không nhỏ, cuối cùng vẫn rất chật vật.

Bất quá, quả thực mục đích của ban tổ chức là, không để bạn gặp nguy hiểm, nhưng cũng sẽ không cho bạn yên lành vượt qua.

Cả một ngày “tầm bảo”, nhất định sẽ khiến cho trù sư sức cùng lực kiệt, như vậy, mới có thể khảo nghiệm trù nghệ của bọn họ dưới tình huống hao hết thể lực.

Khảo nghiệm ở đây, chính là bản năng nấu nướng của trù sư.

... Đến giữa trưa, giám khảo và khách quý đặc thù sẽ có một bữa ăn giao lưu, khán giả cũng dưới sự hướng dẫn của nhân viên công tác, mà dời tới nhà hàng dùng cơm.

Mà những người dự thi đáng thương, chỉ có thể giải quyết bằng lương khô.

Đương nhiên, nếu như dư dả thời gian, tinh thần không quá khẩn trương, bọn họ cũng có thể ở ngay tại chỗ mà động thủ, làm một bữa ăn đơn giản.

Hạ Tranh đặc biệt nhìn xuống, các trù sư thuộc Top 100 lần trước, đều vô ưu vô tư ở đã ngoài nấu nướng mỹ thực. Mà rất nhiều mỹ thực đại sư năm nay mới được mời tới, thì vô cùng khẩn trương qua loa lấy lương khô lấp bụng.

Thường xuyên tham gia thi đấu và không thường tham gia thi đấu, tố chất tâm lý sẽ bất đồng.

Nhớ tới lần đầu tiên bản thân tham gia Mỹ thực đại hội, cũng là dùng lương khô.

Khi đó đầu óc mình đã hoàn toàn bị chiếm đóng bởi suy nghĩ nên nấu món gì trong vòng đầu tiên, thực sự không cách nào lo chuyện ăn uống nữa.

Chẳng biết ngày sau mình có còn khẩn trương như vậy nữa hay không.

“Hạ Tranh, người kia có biết cậu không?” Lôi Mông đột nhiên cất lời hỏi, cắt đứt tâm tư của Hạ Tranh.

Đều là bằng hữu trong cuộc thi Mỹ thực thanh thiếu niên, đám người Lôi Mông tự nhiên ngồi cùng bàn với Hạ Tranh. Hạ Tranh nhìn theo ánh mắt Lôi Mông, quả thực là người quen.

Là Vương Ninh lần trước hợp thành tiểu đội cùng nhau làm nhiệm vụ. Lần này hắn đảm nhiệm vị trí nhân viên an ninh của Mỹ thực đại hội, chấp hành công tác ở sảnh ăn này.

Hạ Tranh thấy Vương Ninh dường như có lời muốn nói, vừa vặn cậu đã dùng xong cơm. Sau khi nói với bằng hữu một tiếng, liền đi tới.

Vương Ninh kéo Hạ Tranh qua một bên, xấu hổ cười cười: “Không nghĩ tới ở chỗ này gặp được cậu.”

“Em được mời tới làm khách quý đặc thù đã là chuyện rất lâu trước kia rồi, khách quý đặc thù luôn dùng cơm ở đây.” Hạ Tranh bình tĩnh đáp.

Vương Ninh: “...” Có thể đừng sắc bén như vậy được không? Hắn đương nhiên là đặc biệt tới tìm Hạ Tranh, thế nhưng cũng đừng vạch trần thế chứ?

“Chuyện gì?” Hạ Tranh hỏi.

Vương Ninh ho khan một tiếng: “Kỳ thực cũng không có quan hệ với cậu...”

“Ah.” Hạ Tranh xoay người rồi đi.

“Chờ đã!” Vương Ninh vội vàng kéo Hạ Tranh lại, “Được rồi được rồi, anh không vòng vo nữa!”

Hạ Tranh cho Vương Ninh một ánh mắt “anh rốt cục biết thức thời rồi đó”.

Có chuyện mau nói, ấp a ấp úng cái gì.

“Kỳ thực là chuyện của Hiên Cảnh... Không đúng không đúng, không tính là chuyện của Hiên Cảnh, nhưng thực ra là chuyện của Từ muội.” Vương Ninh thở dài, “Cậu lần trước cũng đã nghe qua, Từ muội có một người yêu thanh mai trúc mã. Bạn thân của Từ muội tra ra gã kia có khuynh hướng tín ngưỡng tôn giáo cực đoan, đồng thời ở trên mạng cũng có ngôn luận kỳ thị phái nữ một cách trắng trợn, bèn đem chuyện này nói cho Từ muội.”

“Từ học tỷ và trúc mã của cô ấy tuyệt giao?” Chuyện này Hạ Tranh đương nhiên biết rõ, cậu chính là người khởi xướng.

“Không phải... Đầu óc Từ muội dường như chứa toàn hồ đản, cô ấy không tuyệt giao với tiểu tử kia, mà tuyệt giao với bạn thân của mình.” Về mặt Vương Ninh vô cùng thâm trầm.

Hạ Tranh: “... Vì sao?”

Vương Ninh tiếp tục thở dài: “Nữ nhân đang yêu có chỉ số IQ bằng âm a! Có lẽ thế đi? Dù sao Từ muội chính là không tin, trông thấy chứng cứ cũng không tin, còn nói bạn thân kia tự nhiên lại bỏ tâm đi tra xét tư ân của người khác như vậy là rất kỳ quái, bình thường cũng không thấy bạn thân nhiệt tình như vậy. Em gái kia nhất thời tình thế cấp bách, liền khai ra Hiên Cảnh, nói Hiên Cảnh ở Lô Tinh vô tình gặp được tiểu tử kia, vừa vặn nghe được sự tình không tốt của gã, cho nên nhờ cô ấy đề tỉnh Từ muội.”

Hạ Tranh trầm mặc. Hiên Cảnh đứng ra nhận lời nói dối của cậu vào mình?

“Dù sao, hiện tại Từ muội đã tuyệt giao với bạn thân của cô ấy, hơn nữa tựa hồ đối với Hiên Cảnh cũng có khúc mắc, lúc này đã đệ đơn xin chuyển đội.” Vương Ninh gãi gãi cái ót, “Hiên Cảnh có ý tốt, quan co lòng vòng tìm cớ nhắc nhở, Từ muội làm như vậy quả thực là quá phận... Đương nhiên, em gái khai ra Hiên Cảnh kia cũng có chút quá phận, bất quá cô ấy cũng là tình thế cấp bách, bây giờ thì vô cùng hối hận, nhưng lại không dám nói với Hiên Cảnh.”

“Việc Từ học chuyển đội anh cũng không dám nói với Hiền Cảnh, lúc này Hiền Cảnh vẫn chưa biết gì hết.”

Hạ Tranh hỏi: “Anh muốn em nói với Hiền ca?”

“Cậu nói, hẳn có lẽ sẽ không quá tức giận đi?” Vương Ninh thăm dò cất tiếng, “Đừng thấy đáng về hiền lành thường ngày của Hiền Cảnh, trên thực tế rất có uy nghiêm, bọn anh đều có chút sợ hãi.”

“Đây cũng chẳng phải vấn đề của mấy người, vì sao lại phải sợ?” Hạ Tranh khó hiểu.

“... Chuyện này bọn anh nghe được đều cảm thấy rất tức giận, Hiền Cảnh nhất định cũng sẽ phản nộ a!” Vương Ninh một bộ kinh sợ, hoàn toàn không giống như một quân nhân, “Hiền Cảnh mà giận lên một cái, bọn anh liền chân nhuyền. Đương nhiên, thời điểm hẳn không nổi giận thì rất dễ chung đụng, chuyện này Hạ Tranh cậu có thể yên tâm. Hẳn dù sao cũng không có vẻ là sẽ lên cơn với cậu.”

Hiền Cảnh vẫn còn đang theo đuổi người ta kia, chắc hẳn sẽ không sinh khí với đối tượng mình theo đuổi đâu nhỉ? Vương Ninh an lòng nghĩ.

“Nhưng em nói ra thì có ích lợi gì?” Hạ Tranh nhíu mày, “Để cho Hiền ca chuẩn bị tâm lí trước việc Từ học tỳ muốn chuyển đội? Hay là nói cho anh ấy biết một vị học tỳ khác không thể đích thân tới xin lỗi?”

“Xin lỗi nhất định là phải đi, chỉ là muốn cậu thăm dò tình hình trước một chút, xem Hiền Cảnh có đặc biệt nổi nóng hay không.” Vương Ninh cố gắng giải thích ý định của em gái kia, đôi mặt nói xin lỗi với một Hiền Cảnh đang giận dữ khẳng định sẽ chịu không nổi đâu, “Đợi khi nào Hiền Cảnh bớt sinh khí, lại tới xin lỗi.”

“Hiền ca không phải loại người sẽ vì sự tình này mà tức giận.” Hạ Tranh thần tình phức tạp. Cậu vốn tưởng chừng tay vào chuyện này trước, mặc dù không thể khiến cho Từ Đình tuyệt giao với A Lí Mộc, nhưng tốt xấu gì trong lòng cũng sẽ sinh ra một phản xạ cách.

Không nghĩ tới Từ Đình đã yêu đương với A Lí Mộc rồi, đối với đoạn tình cảm này còn vô cùng hăm sâu, ngay cả lời bạn tốt nói cũng nghe không lọt.

Cái thứ gọi là ái tình kia, thực sự đáng sợ như vậy? Ngay cả năng lực phán đoán cơ bản nhất của bản thân cũng bị che mờ?

Như vậy, bị kịch ngày sau của Từ Đình còn có thể tái diễn sao? Tương lai có thể được cải biến hay không?

Hạ Tranh thở dài: “Em biết rồi, em sẽ nói trước với Hiền ca. Hiền ca nhất định sẽ rất thất vọng, nhưng sinh khí thì chắc là không đâu.”

“Đừng nói Hiền Cảnh, ngay cả anh cũng vô cùng thất vọng.” Về mặt Vương Ninh có chút cô đơn. Kỳ thực hẳn đối với Từ Đình có vài phần hảo cảm. Đương nhiên, không phải là loại tình cảm yêu đương giữa nam và nữ, mà là hảo cảm đối với chiến hữu.

Nhưng lần này Từ Đình quả thực đã làm cho hắn cực kỳ thất vọng.

Vô luận là Hiền Cảnh, hay bạn thân của Từ Đình, bọn họ chỉ có lòng tốt nhắc nhở một cậu. Đặc biệt là Hiền Cảnh, hẳn chứng kiến bạn trai của đội hữu có điểm không đúng, nhắc nhở mới là chuyện nên làm đúng không!? Lờ đi không nói mới là nhân phẩm có vấn đề a!?

Bạn thân của Từ Đình cũng không hề tùy tiện vin vào tin tức vớ vẩn để định tội người khác, cũng phải sau khi thu thập được rất nhiều chứng cứ, mới phơi bày tất cả trước mặt Từ Đình.

Từ góc độ của người ngoài nhìn lại, Hiền Cảnh và bạn thân của Từ Đình cũng không làm gì sai, coi như Từ Đình không tin, cũng không nên giận chó đánh mèo với hai người bọn họ.

“Từ Đình thực sự đã bị tẩy não.” Vương Ninh thở dài, “Cô ấy trực tiếp kể lại chuyện này cho A Lí Mộc, A Lí Mộc nói là giả, cô ấy liền cho rằng đó là giả. A Lí Mộc nói Hiền Cảnh và em gái kia coi thường gã, Từ Đình liền tin. Đây là chuyện gì a. Từ Đình bình thường cũng là một cô gái cơ trí, tại sao hiện tại lại thiếu não như vậy chứ.”

Hạ Tranh cũng lặng lẽ gật đầu nơi đáy lòng.

Cậu thực sự không hiểu.

Đây coi như là hảo tâm lại làm hỏng việc?

Bất quá... Cũng không nhất định.

Hiện tại Hiền Cảnh chắc chắn sẽ càng không tin nhiệm A Lí Mộc. Sau khi Từ học tỳ chuyển đội, về sau cũng không có khả năng trở thành thuộc hạ đắc lực của Hiền Cảnh nữa.

Nghe nói năng lực của A Lí Mộc rất tầm thường, vì quan hệ với Từ học tỳ mà được xếp vào chung một đội ngũ với cô ấy, Từ học tỳ lại là do Hiền Cảnh cất nhắc lên.

Hiện tại quan hệ giữa Từ học tỳ và Hiền Cảnh kém đi, cô ấy cũng không có khả năng giống như kiếp trước thăng tiến nhanh như vậy, A Lí Mộc nếu muốn lợi dụng Từ học tỳ, cũng không dễ dàng nữa rồi.

Tuy cô ấy không thể phong quang như kiếp trước, nhưng nói không chừng... còn có thể nhặt về một cái mạng.

Chỉ hi vọng cô ấy có thể sớm ngày thấy rõ bộ mặt thật của A Lí Mộc, sớm ngày nhảy ra khỏi hố lửa này.

Bởi vì chuyện của Từ Đình, mà tinh thần Hạ Tranh vẫn luôn sa sút.

Dù cậu biết tương lai không dễ dàng cải biến như vậy, nhưng khi bản thân lần đầu tiên xuất thủ muốn cứu người, lại gặp phải thất bại to lớn đến thế, thậm chí dẫn tới hiệu ứng còn hỗn loạn hơn so với kiếp trước. Nói thế nào thì, đáy lòng khẳng định vẫn sẽ có điểm khó chịu.

Sau khi Hạ Tranh liên lạc với Hiên Cảnh, Hiên Cảnh trầm mặc một lúc, lại quay ngược sang an ủi Hạ Tranh: “Kỳ thực tôi đã sớm biết, chuyện có thể sẽ thành ra như vậy.”

“Vì sao?” Hạ Tranh không hiểu. Chứng cứ đều đã tìm được, vì sao Từ Đình lại không tin?

“Bởi vì A Lí Mộc là người mà Từ Đình yêu sâu đậm, là thanh mai trúc mã của cô ấy.” Hiên Cảnh nói, “Tôi chỉ là chiến hữu của cô ấy, nhiều nhất xem như cấp trên. Tôi chỉ không ngờ, địa vị của A Lí Mộc trong lòng Từ Đình, so với một người bạn thân còn trọng yếu hơn. Cô ấy tình nguyện tuyệt giao với bạn thân, cũng không nguyện ý hoài nghi A Lí Mộc.”

“Kỳ thực Từ Đình chưa hẳn là không biết những chứng cứ kia là thật hay là giả, chỉ là cô ấy không có cách nào buông tha cho đoạn tình cảm nhiều năm ấy, cho nên đành phải lừa mình dối người mà thôi.” Hiên Cảnh an ủi, “Tiểu Tranh em đã làm những chuyện mình có thể làm, bản thân cô ấy không muốn, em cũng không có biện pháp. Đây là con đường mà cô ấy tự lựa chọn.”

Nhưng mà cô ấy có thể sẽ chết.

Hạ Tranh nghĩ thầm.

Tuy cậu đoán Từ Đình về sau sẽ không thể trở thành thuộc hạ của Hiên Cảnh, có lẽ không còn giá trị lợi dụng đối với A Lí Mộc nữa, A Lí Mộc cũng không nhất định sẽ tiếp tục kế hoạch của gã.

Thế nhưng kỳ thực trong lòng Hạ Tranh vẫn luôn có một thanh âm nói cho cậu biết, không chừng, phản quốc chỉ là thứ yếu, mà hại chết Từ Đình, mới là điều mà A Lí Mộc muốn làm nhất.

Cứ cho là kế hoạch kia của A Lí Mộc không thể thực hiện, Hạ Tranh cứu được những đội viên khác, nhưng mà Từ Đình, cậu cứu không nổi.

Chỉ cần Từ Đình còn tin tưởng A Lí Mộc, cô ấy nhất định sẽ bị hại chết.

Nhưng cậu có thể làm gì đây?

Tuy thừa hiểu cái chết của Từ Đình không có quan hệ gì với mình, mình cũng đã tận hết khả năng. Tuy nhiên, biết rõ học tỷ mới gặp mặt một lần nhưng tương đối có hảo cảm sẽ tử vong, mà mình lại bất lực, Hạ Tranh vẫn rất là khó chịu.

Nếu như là ở kiếp trước, cậu nhất định tuyệt không như vậy.

Kiếp trước Hạ Tranh đã gặp qua quá nhiều sinh li tử biệt, cậu có thể sống sót, còn sống đến tương đối có tôn nghiêm, đã là tận hết sức lực, nào có tâm tình đi quản chuyện của người khác?

Mà cậu cũng quản không được.

Nhưng đời này cậu cảm thụ được rất nhiều thứ tình cảm mà kiếp trước chỉ là những hi vọng xa vời, tâm tư cũng trở nên mềm mại hơn không ít.

“Chớ nên nghĩ nhiều.” Thanh âm Hiên Cảnh rất ôn hòa, tựa như một dòng nước ấm, vuốt lên đáy lòng xao động của Hạ Tranh, “Trị được bệnh không trị được mệnh, mỗi người đều có cách sống của mình. Chúng ta cho Từ Đình một cơ hội nhảy ra khỏi hố lửa, tự cô ấy bỏ qua, về sau phải tự phụ trách cuộc sống của mình.”

“Bất quá, mọi việc cũng không tuyệt đối như vậy. Tôi nghĩ chuyện lần này khẳng định đã lưu lại vết tích trong lòng Từ Đình, nói không chừng về sau còn có cơ hội, để cho cô ấy thoát khỏi hố lửa. Cô ấy hiện tại chẳng qua là bị ái tình mê hoặc hai mắt mà thôi.”

“Hiên ca, ái tình rốt cục là thứ gì? Khiến cho người ta ngay cả lí trí cũng đánh mất.” Hạ Tranh rất khó hiểu, “Ngay cả loại chuyện rành rành trước mắt này cũng nghĩ không thông?”

“Cho nên trước khi thích một người, phải mở to hai mắt nhìn cho rõ ràng.” Hiên Cảnh cười nói, “Nếu không sau khi đã yêu rồi, còn muốn thần trí thanh tỉnh, thì có chút khó khăn.”

“Hiên ca dường như có rất nhiều kinh nghiệm.”

“Không có, chỉ có một lần thôi.” Giọng Hiên Cảnh trở nên có chút thần bí, “Bất quá hiện tại tôi sẽ không nói cho em đâu.”

“...” Hạ Tranh 冼, “Em cũng chẳng muốn biết.”

Được rồi, tâm tình bị gián đoạn như vậy, cậu bỗng thấy chuyện kia dường như cũng không khó vượt qua đến thế.

Tuy Từ Đình không thể tỉnh ngộ, nhưng Hiên Cảnh và các chiến hữu khác của Từ Đình khẳng định sẽ có ấn tượng đặc biệt xấu đối với A Lí Mộc, về sau cũng không có khả năng trở thành cộng sự.

Nếu bọn họ đã có thành kiến với A Lí Mộc, A Lí Mộc lại đầu nhập vào tổ chức khủng bố và tình vực đối địch, phỏng chừng cũng không thể nguy trang tốt như kiếp trước nữa!

Dù sao, chí ít bản thân mình sẽ nhìn chằm chằm vào gã.

Nghĩ vậy, Hạ Tranh trở nên thư thái hơn nhiều. Sống lại một đời, cậu vẫn có thể làm được rất nhiều chuyện nha.

Thời điểm tâm tình Hạ Tranh rốt cục chuyển biến tốt, ngày thi đầu tiên đã tiến vào hồi cuối.

Những người đến lúc này vẫn chưa trở về hội trường, phỏng chừng có chút nguy hiểm.

Trước mắt ở hội trường đã tề tụ hơn một trăm năm mươi vị trù sư, trong đó có hơn phân nửa đã hoàn thành tác phẩm của mình.

Đại khái là thân thể và tâm lý đều khá mệt mỏi, thời gian cũng tương đối gấp gáp, đồ ăn các trù sư làm ra lúc này tản ra hào quang không sai biệt lắm so với lễ khai mạc, thậm chí còn yếu ớt hơn.

Bất quá vẫn xuất hiện vài món ăn quang mang đại chấn, trong đó có món của Côn và Lệ Tát mà Hạ Tranh quen biết.

Hai người một thì làm tháp bánh ngọt, một thì điêu khắc kẹo. Xung quanh bánh ngọt có tiểu thiên sứ bay lượn, xung quanh tượng kẹo thì có tiểu tinh linh, sau đó tiểu thiên sứ và tiểu tinh linh phân biệt giương lên cung tiễn kim sắc và ngân bạc, “suru suru” bắn về phía nhau.

Hạ Tranh: “...”

Cảm tình giữa hai anh em không tốt, nên món ăn làm ra cũng không hợp nhau sao?

Bất quá đại khái là vì tình lực của cả hai đều đã bị tiêu hao không ít, cung tiễn do tiểu thiên sứ và tiểu tinh linh bắn tới giữa không trung liền rớt xuống, căn bản không chạm được đến địa bàn của đối phương.

Còn bên kia, hai vị trù sư đã từng đấu một trận trong lễ khai mạc, trong vòng thi này, (đặc hiệu) cũng dễ nhận ra nhất.

Không biết ban tổ chức có phải là cố ý hay không, mà bọn họ lại được an bài ở gần nhau.

Một người làm ra không biết là món canh gì, chỉ có một màu đỏ. Sau đó một con rồng phượng Tây màu đỏ phiêu phù ở bên trên, trong miệng phun ra hỏa tinh; một người khác lại làm món ngêu, các sắc thái của màu xanh kết hợp chung một chỗ, đặc biệt dồi dào sắc xuân. Sau đó một con chim to lớn màu xanh biếc xoay tròn trên không trung, há mỏ một cái, lốc xoáy lục sắc liền hướng rồng phượng Tây mà đi.

2008219113633324_2_11295

... Đại điều nhìn thì vô hại, kỳ thực vô cùng táo bạo.

Lốc xoáy đem hỏa tinh rồng phượng Tây phun ra thổi lại vào mặt nó, mặc dù không tạo nên thương tổn, nhưng khuôn mặt rồng phượng Tây dường như có chút đen.

Ồ, đặc hiệu cũng có thể bị thiêu đến cháy đen sao?

Sau đó rồng phượng Tây liền phẫn nộ, vỗ vỗ hai cánh, một hỏa cầu lớn liền hướng đại điều đập tới.

Đại điều không cam lòng yếu thế mà xuất ra một phong nhận đáp lễ.

Hạ Tranh dụi dụi hai mắt, vô cùng cạn lời: “Minh là đang xem một cuộc thi mỹ thực, hay là đang xem quái thú đại chiến vậy nè?”

“Coi như đang nhìn quái thú đại chiến đi, thực có ý tứ phải không?” Một vị trong nhóm giám khảo vui tươi hơn hờ nói, “Mỹ thực đại hội rất đặc sắc nhỉ? Tranh tài 1v1 về sau lại càng thêm đặc sắc.”

“... Trong lúc nấu nướng, các đại sư không sở hữu tinh thần lực khẳng định vô phượng nhận thấy.” Hạ Tranh cười khổ, “Ngược lại... Tôi thì không có biện pháp an tâm nấu ăn giữa đại chiến quái thú như vậy.”

“Thế thì cậu phải tôi luyện nhiều hơn chút nữa.” Một giám khảo khác cười nói, “Tại hoàn cảnh nào cũng có thể làm ra mỹ thực, mới là mỹ thực đại sư a. Ta nghĩ, chí ít là hai vị đại sư kia khẳng định cũng nhìn thấy một màn này.”

Hạ Tranh theo ánh mắt của giám khảo nhìn về phía chủ nhân của “rồng phượng Tây” và “đại điều”.

Hai người trong lúc nghỉ ngơi, tầm mắt quả thực chuyển qua quan sát cảnh đánh nhau của hai quái thú đặc hiệu.

... Thực không hổ là đại sư, tố chất tâm lý cực tốt, phải chăng đã xem chuyện này như thú vui tiêu khiển rồi?

Bất quá mình có khi không làm được a, Hạ Tranh lặng lẽ nói thầm.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Thời điểm cuộc so tài đầu tiên kết thúc, có tới hơn ba mươi vị trù sư chưa hoàn thành món ăn của mình.

Hạ Tranh nhìn ra được, những trù sư này không bị bại bởi trù nghệ hay trí lực, mà thất bại từ trong lòng.

Ngay từ đầu khi không tìm ra được lời giải tâm tình đã rối loạn rồi, loạn một lần dẫn tới toàn bộ quá trình tiếp theo đều thất bại.

Cũng có trù sư không am hiểu giải mã, lấy được nguyên liệu sau cùng, nhưng vẫn có thể an ổn trình lên tác phẩm của mình. Nhưng lại có trù sư chỉ chậm trễ chút xíu thôi, vậy mà vẫn không có biện pháp phát huy thật tốt.

Cuối cùng vẫn có hơn một trăm món ăn được trình lên, giám khảo lần lượt thưởng thức và chấm điểm. Hạ Tranh là khách quý đặc thù, có thể thưởng thức, nhưng không có quyền cho điểm.

Hơn một trăm món, mỗi món ném thử một chút, cũng không sai biệt lắm no đến bảy tám phần.

Hạ Tranh thưởng thức những tác phẩm khiến cho người ta phải kinh diễm, cũng ném được những tác phẩm vô cùng bình thường, không thể tin nổi là do mỹ thực đại sư làm ra.

Quan sát kỹ, Hạ Tranh phát hiện trù sư nộp lên những món ăn có hương vị bình thường này, đều thuộc nhóm người trở về cuối cùng kia.

Bọn họ tuy vẫn miễn cưỡng kịp giờ, thế nhưng hầu như không thể phát huy tài nghệ thực sự của mình.

Bất quá số lượng loại trù sư này cũng không nhiều, trên cơ bản thì trù sư có thể phát huy thực lực chân chính vẫn chiếm tuyệt đại đa số.

Một vòng này cũng không chấm điểm kỹ càng, mà sẽ chia các trù sư ra vài đẳng cấp, người xếp cuối trực tiếp bị loại, còn lại thì quyết đấu đôi.

Trận đấu đôi thứ hai thì có thể mang theo hợp tác, tự mình trong một phạm vi nhất định tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn, sáng tạo ngẫu hứng; trận đấu đôi thứ ba thì chỉ sử dụng nguyên liệu nấu ăn bản thân mang tới, chế biến ra món ăn sở trường nhất.

Hạ Tranh một bên thưởng thức, một bên ngắm chấm điểm cho các trù sư, một bên lại so sánh với chính mình.

Trước khi trọng sinh cậu cũng được mời tới Mỹ thực đại hội với tư cách khách quý đặc thù, may mắn được thưởng thức món ăn của các vị đại sư. Nhưng lúc ấy cậu không sở hữu tinh thần lực, tự nhiên là ngoại trừ đầu lưỡi được hưởng thụ, thì không có cách nào cảm giác được kích thích của mỹ thực đối với tinh thần lực.

Mà hiện tại, cậu rốt cục có thể cảm nhận được quá trình năng lượng vận chuyển trong cơ thể.

Cậu đã từng ném thử món ăn của chính mình, cảm thấy tác dụng đối với tinh thần lực không khác linh thực là mấy. Bất đồng duy nhất là, linh thực còn có thể tâm bổ thân thể, còn mỹ thực nơi này lại chỉ tâm bổ cho tinh thần lực mà thôi.

Nhưng lúc này thưởng thức mỹ thực do người khác chế biến, Hạ Tranh cảm thấy lý giải của mình có lẽ đã hơi sai lệch.

Kỳ thực chỉ cần là thức ăn, khẳng định đều có chút tác dụng đối với thân thể. Trước kia cậu không ném ra được, là vì bản thân còn chưa đạt tới tầng thứ này.

Hiện tại được thưởng thức mỹ thực càng thêm mỹ vị, Hạ Tranh rõ ràng có thể cảm nhận, dưới sự xao động của tinh thần lực, thân thể cũng sinh ra cải biến.

Có đôi khi Hạ Tranh nghĩ, sự chênh lệch giữa người sở hữu tinh thần lực và người không sở hữu tinh thần lực, ngoại trừ có thể và không thể điều khiển cơ giáp ra, thì ở những phương diện khác cũng không lớn. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng là vì đi theo lộ tuyến bất đồng.

Thế giới này đi theo con đường khoa học kỹ thuật, tinh thần lực sinh ra cũng là để phục vụ cho khoa học kỹ thuật. Nhưng ở một thế giới nào đó khác,

như Tu chân giới của bọn họ chẳng hạn, lại đi theo con đường tu luyện cả tinh thần và thân thể, khi đó tinh thần lực lại trở thành giới tuyến phân chia địa vị của con người.

Tu chân giới nguyên bản của cậu, nếu không đi theo lộ tuyến tu hành tìm kiếm cơ hội phi thăng, mà theo lộ tuyến khoa học kỹ thuật, thì có lẽ sẽ không có đáng về như thế.

Đại khái bởi vì đã từng là người yếu nhược, cho nên Hạ Tranh cảm thấy con đường khoa học kỹ thuật rất tốt.

Dù rằng hiện tại cậu cũng xem như thuộc về lớp cường giả.

Có lẽ vì kiếp trước từng thưởng thức qua rất nhiều linh thực (tuy là trù sư cấp thấp, nhưng cậu vẫn là một trù sư), đời này cũng đã hưởng qua quá nhiều món ăn đẳng cấp cao hơn mình lắm, Hạ Tranh tuy có thể cảm thụ được uy năng tựa như trí huyền được tề (kiểu như thuốc tạo ảo giác) của mỹ thực đối với tinh thần lực, nhưng dù sao, nếu cậu không tập trung tinh lực đi chú ý, thì vẫn có thể tỏ ra bình tĩnh.

So với các giám khảo khác, phản ứng của Hạ Tranh xem như đã rất lãnh đạm rồi.

Giám khảo của Mỹ thực đại hội, đều là những người sở hữu tinh thần lực, dù là dưới tình huống thần kinh căng chặt, bọn họ cũng sẽ không bị mê hoặc bởi cảm giác sung sướng và ảo giác do mỹ thực mang lại, nhưng Hạ Tranh thì dù là trong trạng thái thả lỏng, cũng vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh.

Dù sao đã sớm thành thói quen.

“Ăn không ngon à?” Một giám khảo ngồi cạnh sau khi tỉnh lại từ cực độ vui sướng, thấy nhãn thần thanh tỉnh của Hạ Tranh, liền có chút ngạc nhiên.

Nếu như nói chính mình đã tập thành thói quen, khẳng định sẽ có vẻ rất kiêu ngạo, Hạ Tranh suy nghĩ một chút, mới đáp: “Tôi xuất thân từ gia đình quân nhân, trong nhà huấn luyện rất nghiêm khắc, cho nên tôi đã quen thời thời khắc khắc bảo trì cảnh giác, sẽ không tùy ý để bản thân thả lỏng đến trình độ mất khống chế. Ừm, tuy là như vậy cũng mệt chết đi được, nhưng đã thành thói quen.”

Giám khảo mỉm cười gật đầu: “Thời điểm ba mẹ cậu huấn luyện tân binh vốn được xưng là huấn luyện viên ma quỷ, không nghĩ tới ở trên phương diện dạy dỗ hài tử còn nghiêm khắc đến thế. Bọn họ cũng thật là, đối với cậu mà lại có thể hạ quyết tâm như vậy.”

Hiển nhiên danh tiếng trong quá khứ của Hạ Viên và Phượng Xu khiến cho giám khảo rất dễ dàng tin tưởng Hạ Tranh: “Thực đáng tiếc, nếu cậu không phải là một mỹ thực đại sư, về sau nhất định sẽ là một chiến sĩ cơ giáp vô cùng xuất sắc.”

Hạ Tranh hơi nghiêng đầu, cố ý tỏ ra ngây thơ nói: “Tôi hiện tại cũng là một cơ giáp sư nha. Sau khi trở thành cơ giáp sư, tôi có thể tự mình săn bắt nguyên liệu nấu ăn!”

“Được rồi, cậu bây giờ cũng là... Ách, ta chỉ hi vọng số lượng mỹ thực đại sư sở hữu tinh thần lực sẽ bớt đi,” Giám khảo sờ sờ cằm, “Nếu không thì chúng ta biết lấy cái gì để trao đổi mỹ thực đây?”

Hạ Tranh “phốc” một tiếng bật cười: “Sẽ không như thế, một người săn bắt cũng không an toàn, vẫn phải cần tới hợp tác. Chỉ là có thể đích thân săn bắt nguyên liệu nấu ăn, là một sự tình vô cùng vui sướng.”

“Cho nên thời điểm thực chiến cậu mới có thể sở hữu tố chất tâm lý tốt như vậy sao?” Giám khảo nhìn không được cười nói: “Người khác nghĩ tới việc tiêu diệt địch nhân, thậm chí thương tổn đến sinh mệnh là một loại chuyện vô cùng đáng sợ. Mà cậu lại coi như đang săn bắt nguyên liệu nấu ăn, thu hoạch thức ăn. Cho nên cậu mới không có tâm lý tội lỗi.”

“Đối mặt với nguyên liệu nấu ăn đương nhiên là... Khụ khụ, đừng trách trù sư có bộ dáng tàn nhẫn.” Hạ Tranh giả vờ quần bách nói, “Lên chiến trường thì lại bất đồng.”

“Cũng đúng, bất quá cậu không có khả năng gia nhập quân đội a!” Giám khảo sâu sắc thở dài. Hiển nhiên, hắn là một thành viên trong quân đội.

Hạ Tranh cười khan vài tiếng, dời đi trọng tâm câu chuyện.

Từ sau khi bộc lộ tài năng trên phương diện thao túng cơ giáp, số người than thở với cậu cũng quá nhiều rồi.

Có điều, Hạ Tranh đã không nói thật.

Cho dù đối mặt với nhân loại, cậu cũng có thể không chút do dự mà hạ sát thủ. Dù sao cũng đã giết qua rất nhiều lần. Thế giới mà cậu từng sinh tồn, tựa như thiên nhiên hoang dã, nhược nhục cường thực, thời thời khắc khắc đều có thể nghênh đón giết chóc, mà nguyên nhân xuống tay, có lẽ chỉ vì cường giả phát tiết nỗi buồn chán.

Đương nhiên, sự tình này bản thân tự biết là được, không có khả năng nói cho người khác.

Hiện tại cậu sinh trưởng trong hoàn cảnh an bình... Ừm, ca ca bọn họ nói thế nào nhỉ, quan nhị đại? Đúng rồi, quan nhị đại. Làm sao có thể am hiểu chuyện giết người chứ.

Bất quá... Hạ Tranh lại nghĩ tới việc mình bị ám sát, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn.

Trước khi trọng sinh thật vất vả mới điều chỉnh được trạng thái tâm lý thần hồn nát thần tính, đối với thân nhân cũng có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng, đồng thời bắt đầu bù đắp việc mình trước kia tuy không tính là cố ý xa cách nhưng vẫn tồn tại phòng bị với bọn họ, hàn gắn quan hệ lẫn nhau.

Kết quả lại đi đòi nhà ma.

Quả thực là thê thảm.

Đời này dù thế nào cũng không thể lại chết đi a!? Mặc dù đã không còn là tu chân giả, thân thể chết linh hồn sẽ không tiêu tán theo, có thể đầu thai chuyển thế. Nhưng nếu linh hồn này mà đầu thai chuyển thế thì sẽ trở thành một sinh mệnh hoàn toàn mới, không còn một chút quan hệ nào với kiếp trước nữa.

Đối với nhân loại như Hạ Tranh mà nói, coi như đã mất mạng rồi.

Cậu chỉ có một sinh mệnh này thôi, thế nào cũng phải cực kỳ thận trọng.

Có điều tuy nói phải cẩn thận... Nhưng cậu cũng hiểu được là rất kỳ quái.

Đây là một thế giới hòa bình, xác suất công dân bình thường mất mạng là rất nhỏ. Tựa như khi xem TV trông thấy tai nạn xe cộ hay cháy nổ ngoài ý muốn hoặc thiên tai hại chết bao nhiêu mạng người gì đó, công dân phổ thông nhìn thấy, cũng chỉ là một vài số liệu, không có cảm giác bản thân mình sẽ gặp phải.

Cái chết của cậu so với chuyện ngoài ý muốn còn đáng kinh ngạc hơn, đi tới một địa phương yên bình, lại gặp phải phần tử khủng bố cố ý tập kích.

Tuy biết là mình bị theo dõi, coi như nửa ám sát. Nhưng nghĩ lại, nhiều mỹ thực đại sư như vậy, muốn giết thì đã sớm chết một đám. Mặc dù phỏng chừng cái chết của mình có thể là mồi lửa để phá hư quan hệ giữa Hiền gia và Hạ gia, nhưng dựa vào quan sát của bản thân đời này, quan hệ giữa hai nhà cũng sẽ không vì loại mưu sát khó giải thích kia mà trở nên kém đi.

Đối phương hẳn không cần tốn nhiều tâm tư mưu hại mình mới phải.

Nói không chừng... Thực sự là tiện tay mà làm a.

Ban đầu Hạ Tranh vẫn cho là mình bị ghim mục tiêu, mình là mấu chốt quan trọng nào đó.

Kết quả cậu đời này còn cao điệu hơn so với đời trước, nhưng không có tổ chức nào để mất tới.

Cũng phải, mưu sát cậu còn chẳng bằng mưu sát ba mẹ cậu a.

Đương nhiên, bản thân mình có nhiều khả năng tạo ngộ nguy hiểm hơn người bình thường một chút, cũng như con cái của người có tiền thường dễ bị bắt cóc hơn là con cái nhà bình thường.

Kỳ thực... Vẫn là do vận khí không tốt.

Sau khi rút ra kết luận này, Hạ Tranh buồn bực một hồi lâu.

Cậu thậm chí còn suy đoán, nói không chừng tổ chức khủng bố đang làm ra hành động gì ở nơi đó, trùng hợp bắt gặp mình ở đấy, sau đó vô đầu một cái cảm thấy giết mình đi mới có lợi, lại vừa vận biết được chút tin tức nội bộ, nên mình mới gặp phải tai ương.

Dù sao muốn điều động được cơ giáp cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Tuy có thể cất chứa cơ giáp trong rương không gian, nhưng loại rương này nếu để người trưởng thành khiêng... Ách, thực sự là phải khiêng lên mà di chuyển. Thì thời điểm ra vào trạm kiểm soát, thậm chí trạm bảo vệ của mỗi một địa phương, đều sẽ bị quét hình.

Muốn mang theo cơ giáp chạy loạn khắp nơi, cũng không dễ dàng, đều phải hoàn thành đủ thứ thủ tục.

Cho nên... so với giả thuyết bọn chúng phải hao phí nhiều tâm tư đi ám sát một tôm tép nhỏ như cậu, Hạ Tranh cảm thấy, việc mình vận khí kém vừa vận gặp phải tạo ngộ có khả năng lớn hơn.

Như vậy cũng có thể giải thích, vì sao một màn mưu sát lại qua loa như vậy, đã giả họa cho người khác, mà đồ đảng trên cơ giáp cũng không biết đường thay đổi. Quý mới tin thành viên của Thần thánh quân sẽ đứng về phía Hiền Cảnh vốn kiên quyết chủ trương chiến một trận với bọn chúng.

Hiền Cảnh trong đoạn thời gian ấy, nếu không phải là có kẻ cản trở, đã suýt chút nữa đánh hạ được hang ổ của Thần thánh quân.

Kết quả lúc cần quyết đoán lại không quyết đoán, cuối cùng dẫn tới rối loạn. Thần thánh quân đầu nhập vào tình vực đối địch, tạo thành thiên đại phiền toái cho Liên minh.

Thời điểm nhóm giám khảo bình xét, nhân thân Hạ Tranh đã trở nên mờ lung. (?)Cái chết kiếp trước nhất định là do Thần thánh quân gây nên, cho dù đời này bọn chúng không có hành động, Hạ Tranh vẫn hẹp hòi quyết tâm phải trả thù. Bất quá nhà cậu vẫn luôn thuộc phái chủ chiến, hình như dù không đi trả thù, vẫn sẽ gặp được Thần thánh quân liền đánh a.

Đáng tiếc bản thân trước khi trọng sinh lại không quan tâm tới chính trị và quân sự, đối với một vài sự kiện cụ thể liên quan tới Thần thánh quân cũng không rõ lắm, việc duy nhất nhớ được tương đối tỉ mỉ chỉ có vụ phản quốc gây khiếp sợ toàn bộ Liên minh kia.

Tiểu là cậu vừa ra tay đã gặp phải thất bại, ngược lại còn đẩy Từ Đình qua chiến tuyến của A Lí Mộc.

Bất quá Hạ Tranh đối với tam quan của Từ Đình vẫn rất tín nhiệm. Tuy Từ Đình vì ái tình mà không chịu nhảy ra khỏi hố lửa, thậm chí còn sinh ra ngăn cách với Hiên Cảnh. Nhưng một ngày nào đó biết được A Lí Mộc phản quốc, hoặc dù A Lí Mộc không đầu nhập vào tình vực đối địch mà gia nhập Thần thánh quân, Từ Đình nhất định sẽ ngay lập tức đoạn tuyệt với A Lí Mộc.

Chỉ là không biết thời điểm Từ Đình hiểu ra, có còn giữ được mệnh hay không.

Bộ dạng Hạ Tranh lạc vào cõi thần tiên được máy ghi hình trung thực quay chụp lại, người chủ trì cho rằng Hạ Tranh hẳn là đang suy tư sự tình liên quan tới nầu nướng.

Người chủ trì dùng giọng điệu vô cùng phiền tình, mỹ thực đại sư trẻ tuổi nhất của chúng ta, hiện tại đã mặc sức tưởng tượng tình cảnh bản thân tham gia Mỹ thực đại hội trong tương lai. Cậu đãi khách đã chiếm được cộng hưởng với tác phẩm của các mỹ thực đại sư khác, linh hồn của một trù sư đã rục rịch, trái tim bay tới trên đầu trường, chờ đợi được luận bàn với các vị tiền bối nơi đây.

Hạ Tranh mê mẩn mờ mịt nhìn về phía người chủ trì. Người này đang nói ai a, ừm, trong hội trường có nhiều mỹ thực đại sư trẻ tuổi như vậy, khẳng định không phải là mình.

Hạ Tiểu Tranh ở một số thời điểm ngây ngô ngoài ý muốn lại tiếp tục chu du trong cõi thần tiên.

... Buổi tối, Hạ Tranh vẫn cùng người nhà ngụ chung một chỗ.

Lúc này ba mẹ Hạ và cha mẹ Hiên rốt cục cũng gặp được bọn nhỏ, trưởng bối hai bên lần lượt cho Hạ Tranh một cái ôm lớn, hai mẹ lại đắp lên mặt Hạ Tranh một nụ hôn.

Đương nhiên, loại đãi ngộ này những người khác không có phần. Mà cho dù có, bọn họ cũng sẽ cự tuyệt.

Hạ Tranh ban ngày vì chuyện của Từ Đình, nội tâm vẫn luôn buồn phiền, hiện tại trông thấy Hiên Cảnh, vừa lúc muốn nhắc tới việc này.

Hiên Cảnh cũng biết Hạ Tranh khó chịu trong lòng, liền kiếm cớ để hai người nói chuyện riêng.

Việc này ở trong mắt đám người không rõ chân tướng, liền có chút biến vị.

Vân Mân về mặt kiêu ngạo, tay phải cầm quạt che đi khóe miệng đang nhin không được mà cong lên: “Con tôi vẫn rất được việc a.”

“Ha hả.” Phượng Xu tròn hai mắt như cá chết.

“Đã nói rồi đó, để bọn nhỏ tự quyết định, không được ngăn cản nha.” Vân Mân vẫn không quên nhắc nhở.

Phượng Xu nhếch mép: “Đương nhiên sẽ không ngăn trở, nếu như bản thân Tiểu Tranh nguyện ý, tôi cũng không nhiều lời. Thế nhưng cậu phải hiểu cho tâm tình của tôi.”

Tiểu áo bông tri kỷ nhà mình còn chưa kịp mặc vào, đã bị người khác cầm đi, có thể cao hứng sao?

“Hiểu hiểu. Thế nhưng Tiểu Tranh và Hiên Cảnh nhà tôi ở chung một chỗ, các cậu mới có thể thân cận như trước đúng không!?” Vân Mân nói, “Nếu như Hạ Tranh thành gia lập thất với người khác, nói không chừng sẽ chuyển tới nơi rất xa nha. Coi như vẫn ở Hoa Đô Tỉnh, nhưng dù sao cũng không quen thân như hai nhà chúng ta, phòng chừng cũng có rất ít thời gian về thăm cậu đi! Dù sao hai bên cha mẹ đều phải thăm hỏi, thời gian bọn nhỏ ở chung cũng rất ít.”

Phượng Xu nghĩ lại, cũng đúng. Hai nhà bọn họ quan hệ thân mật như vậy, trên cơ bản cứ có thời gian nhàn hạ liền tụ lại một chỗ vui chơi, nếu Hạ Tranh thực sự đến với Hiên Cảnh, như vậy về thăm ba mẹ một lần, cũng tương đương với về thăm cả hai bên gia đình.

So với những người khác, quả thực tốt hơn nhiều.

Hạ Tranh sớm muộn gì cũng phải thành gia, không có khả năng trôi lại bên người cả đời. Tìm một gia đình hiểu rõ nhau lại thân mật, cũng không tệ.

Phượng Xu thở dài: “Được rồi, tôi thừa nhận cậu nói rất đúng. Dù sao Hiên Cảnh từ bé đã biểu hiện ra quan tâm không bình thường đối với Hạ Tranh nhà tôi, cũng coi như là duyên phận.”

“Lại nói, cuối cùng vẫn là các cậu thua nha!” Vân Mân cười lên tiếng, “Trước đây Hiên Cảnh nhà tôi tuy không quá lễ phép, nhưng lời nói ra đều rất chính xác. Các cậu cưng chiều Tiểu Tranh như vậy quả thực là không tốt. Xem đi, Tiểu Tranh hiện tại càng thêm ưu tú.”

“Ha hả.” Phượng xu lại lần nữa bày ra đôi mắt cá chết.

Dù biết rõ lời Hiên Cảnh lúc ấy là đúng đắn, bọn họ cũng chiều Tiểu Tranh như vậy là không tốt, nhưng nàng sao có thể thừa nhận chứ. Đây là mặt mũi của người làm trưởng bối.

Trưởng bối nói chuyện, đám văn bối không có chỗ chen miệng, nhưng bọn họ lại có thể len lén bàn luận.

Ninh Quân dùng cùi chỏ đụng đụng Hạ Ngọc: “Tiểu Tranh sẽ không thực sự bị lừa mất đấy chứ?”

“...” Hạ Ngọc vẽ mặt hoảng sợ nhìn Ninh Quân, “Không có khả năng.”

Ninh Quân: “...” Phán xạ hình dung của người này sao lại chậm chạp như vậy?

Hạ Khâm an ủi: “Hiện tại thì chưa, chuyện bọn họ nói anh cũng biết, ngược lại cũng chẳng phải cơ mật gì, đợi lát nữa anh nói cho hai đứa, tránh cho hai đứa không biết chuyện thành ra quá mức để tâm. Nhưng mà... Tiểu Tranh đúng là càng ngày càng tin nhiệm Hiên Cảnh.”

Bên người Hạ Tranh lại không có những kẻ theo đuổi khác, phần thắng của Hiên Cảnh vẫn rất là lớn. Hạ Khâm thầm bổ sung.

Đương nhiên, tuy trong lòng khó chịu, nhưng Hạ Khâm cũng hiểu, tốt xấu gì so với những kẻ không quen khác, cái tên Hiên Cảnh này, chí ít thì anh vẫn cảm thấy rất hợp mắt.

Nếu không cũng sẽ không trở thành bạn bè thân thiết.

... Hạ Tranh cũng không biết hành vi của mình đã bị hiểu lầm, từ giọng điệu lộ ra của trưởng bối, lời đồn cậu đối với Hiên Cảnh yêu thương thấm thiết lại càng thêm đáng tin cậy.

Cậu hiện tại chỉ quan tâm tới chuyện của Từ Đình.

Hiên Cảnh có chút không vui.

Tuy hẳn biết Hạ Tranh không có ý gì với Từ Đình, nhưng thấy Từ Đình hấp dẫn nhiều lực chú ý của Hạ Tranh như vậy, vẫn rất là mất hứng.

Đương nhiên, Từ Đình tốt xấu gì cũng là niên muội mà hẳn tương đối coi trọng, còn là người mà hẳn từng nghĩ có thể bồi dưỡng thành cấp dưới. Đối với việc cô phạm phải hồ đồ lần này, Hiên Cảnh khẳng định cũng rất tiếc nuối.

Nhưng chuyện tình cảm dù sao cũng là loại chuyện vô cùng riêng tư, người xuất chúng trong công việc, nhưng phương diện cá nhân lại hồng bét cũng có không ít, hẳn không hề cảm thấy việc thất bại trên phương diện tình cảm tương lai, hay thậm chí là gia đình, thì có bao nhiêu ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vô luận là với tư cách bạn bè, hay cấp trên, hẳn cũng chưa từng hỏi nhiều về sinh hoạt riêng tư của người khác. Hẳn đã xuất phát từ lương tâm, tận khả năng nhắc nhở, còn việc đương sự có thể tỉnh ngộ hay không, lại là chuyện của bản thân người đó.

Hạ Tranh quản quá nhiều rồi.

Nhưng Hiên Cảnh đoán, có lẽ do Hạ Tranh quá mức thiện lương thuần khiết, không có biện pháp trơ mắt chứng kiến người quen chịu khổ, bản thân biết rõ sự tình, lại không ra tay làm gì đó.

Hiên Cảnh tự nhiên đã đoán sai, Hạ Tranh đối với chuyện tình cảm của người khác cũng chẳng hứng thú, càng không quen thuộc đến trình độ đi điều tra sự cận kề của bạn trai nhà người ta.

Bởi vì cậu biết Từ Đình sẽ chết vào tay A Lí Mộc, hơn nữa còn chết không được tốt đẹp, suýt nữa phải chịu tiếng xấu muôn đời, đồng thời sự kiện phản quốc kia cũng tạo thành ảnh hưởng vô cùng to lớn đối với Liên minh, với Hạ gia và Hiên gia, nên mới có thể nhúng tay vào chuyện này.

Hiện tại cậu tuy cũng lấy làm tiếc vì Từ Đình bị che mắt, nhưng càng thêm lo lắng hơn là, sau chuyện này, A Lí Mộc còn có thể tạo nên ảnh hưởng lớn như vậy với Liên minh hay không.

Phải biết rằng sau khi trải qua thẩm lý và phán quyết, A Lí Mộc đã khai ra không ít tin tức.

Bất quá trước khi nói ra lo lắng của mình, Hạ Tranh phải xin lỗi Hiên Cảnh đã.

“Xin lỗi, Hiên ca, em không nghĩ tới Từ học tỷ vì biết được chuyện này mà sinh ra bất mãn với anh.” Hạ Tranh nói, “Hiên ca rất coi trọng chị ấy đúng không!?”

“Em vì chuyện này nên mới thất thần trong Mỹ thực đại hội?” Lòng Hiên Cảnh rốt cục thư thái hơn một chút.

Hạ Tranh kinh ngạc: “Hiên ca nhìn ra em thất thần?” Sau đó cậu mới biết, đoạn bình luận kia của người chủ trì là nói về mình, những người khác chẳng phải đều cho là cậu đang mặc sức tưởng tượng tương lai sao?

“Đương nhiên nhìn ra.” Hiên Cảnh bật cười, “Người chủ trì còn nói rằng em đang nghĩ chuyện tương lai, mặc sức tưởng tượng tương lai là như thế sao? Rõ ràng là đang thất thần. Tôi còn tưởng em khổ sở vì chuyện của Từ Đình, khiến cho tôi lo lắng hồi lâu, không biết nên làm thế nào để an ủi em. Nếu như em là đang lo lắng cho tôi, ừm, cảm ơn, nhưng mà không sao đâu, chuyện của Từ Đình còn chưa gây ra ảnh hưởng gì đối với tôi.”

“Hiên ca chẳng phải là rất xem trọng Từ học tử sao? Hiên ca vốn chuẩn bị bồi dưỡng Từ học tử đúng không!?” Hạ Tranh nhớ kỹ Từ Đình về sau tuy không tính là cánh tay trái bờ vai phải của Hiên Cảnh, nhưng cũng là một kiện tướng đặc lực.

“Quả thực có ý nghĩ này. Nhưng ứng viên dự bị còn rất nhiều, cần phải trải qua đủ loại tình huống, cuối cùng chọn ra nhân tuyển lí tưởng nhất. Từ Đình lần này chẳng phải đáng bị loại bỏ rồi sao?” Hiên Cảnh hoàn toàn thất vọng, “Vi ái tình mà đánh mất lí trí, sẽ không thể thành công. Hoặc là nên nói, phải cảm tạ chuyện này khiến cho nhược điểm của Từ Đình hiển lộ ra. Nếu như ngày sau Từ Đình tỉnh ngộ, cũng sẽ không phạm phải loại sai lầm này nữa, đối với sự nghiệp và đời sống tình cảm của cô ấy mới có lợi. Cứ phải ngã một lần mới được a!”

“Hiên ca đã nói vậy, thì em an tâm.” Hạ Tranh cũng không biết gì về thành viên nòng cốt của Hiên Cảnh, Từ Đình bị vu hãm là vì có kẻ muốn dựa vào việc Từ Đình phản quốc, mà kéo Hiên Cảnh xuống ngựa. Nếu Hiên Cảnh đã không để bụng, phòng chừng thực sự cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

“Bất quá Tiểu Tranh, em có phải là quá quan tâm tới chuyện của Từ Đình rồi không?” Hiên Cảnh rốt cục nhìn không được mà chua chua nói một câu, “Như vậy sẽ bị người khác hiểu lầm đó. May mà tôi mượn cơ hội tới trên người mình, nếu không bọn họ còn tưởng rằng em đang thăm mền Từ Đình nữa kia.”

Hạ Tranh sùng sốt một chút, hiển nhiên không hề nghĩ tới vấn đề này: “Sẽ sao?”

“Sẽ.” Ngữ khí ghen tuông của Hiên Cảnh trở nên rõ ràng hơn.

Hạ Tranh nhìn không được đỏ mặt, cậu hoàn toàn chưa từng cân nhắc qua loại sự tình này. Hiện tại nghĩ lại, hình như đúng là có vẻ dễ gây hiểu lầm.

Cậu vội vàng giải thích: “Em cũng không phải là thăm mền học tử a. Em chỉ là vì nghe được mấy chữ Chân thần... Ừm, có chút phản ứng thái quá.”

Lần này đến phiên Hiên Cảnh ngây ngẩn cả người. Hắn không nghĩ tới, Hạ Tranh là vì vậy nên mới quan tâm chuyện này đến thế.

“Em... Vẫn còn nghĩ về việc bị tập kích lần trước?” Hiên Cảnh do dự hỏi.

Hạ Tranh cười khò: “Sao có thể quên...”

Sao có thể quên được cảm giác thống khổ và không cam lòng khi bị sát hại?

Hiên Cảnh thở dài, vươn tay kéo Hạ Tranh vào lòng.

Đầu Hạ Tranh đụng vào lồng ngực Hiên Cảnh, vẻ mặt mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

“Ngoan, đừng sợ.” Hiên Cảnh vỗ lưng Hạ Tranh, “Xin lỗi... Lúc ấy không thể chạy tới sớm hơn một chút, khiến cho em lưu lại hồi ức xấu xí như vậy.”

Hạ Tranh vẻ mặt mê man, suy nghĩ hồi lâu mới bừng tỉnh đại ngộ chuyện mà Hiên Cảnh đang nói tới là chuyện gì.

“Kỳ thực cũng không sao...” Hạ Tranh đang muốn nói gì đó, lại đột nhiên cảm thấy tư thế hiện tại có điểm xấu hổ.

Hiên Cảnh quả thực cao hơn so với Hạ Tranh, nếu hai người đứng thẳng, Hạ Tranh có thể đặt cằm trên vai Hiên Cảnh.

Do di truyền từ gia tộc, dáng dấp Hạ Tranh đã cao rồi, mà Hiên Cảnh lại còn cao hơn cậu một chút, đại khái do tuổi tác lớn hơn nhỉ?

Nhưng lúc này nói chuyện, Hạ Tranh ngồi trên ghế sofa, Hiên Cảnh thì ngồi trên tay vịn. Hiên Cảnh ôm như vậy, khiến cho cả khuôn mặt Hạ Tranh đều chôn ở trong ngực hắn, khí tức thuộc về Hiên Cảnh phả vào mặt làm cho Hạ Tranh ban đầu vốn chẳng có chút tâm tư, lúc này chợt thấy hơi hoảng sợ.

Mặc dù khi còn nhỏ cũng thường được người khác ôm tới ôm lui, nhưng sau khi lớn lên thì loại tư thế bị người ôm vào trong ngực tương đối nhu nhược này, lại thành ra có điểm kỳ quái.

Luôn luôn cảm thấy, dường như hơi ám muội?

Bất quá khi Hạ Tranh còn chưa kịp phục hồi tinh thần, thì Hiền Cảnh đã buông lỏng ôm ấp, đổi thành vỗ vai cậu một cái: “Tôi biết em rất kiên cường, nhưng bảo hộ em là chuyện của tôi, không quan hệ với việc em có mạnh mẽ hay không.”

“Ách... Cảm ơn.” Lúc này chỉ cần nói lời cảm tạ là được rồi nhỉ? Về mặt Hạ Tranh ngây ngốc.

Hiền Cảnh nhìn không được thờ dài, trong lòng cảm thấy rất thất bại.

Tuy vừa rồi ôm một cái là do nhất thời nhiệt huyết sôi trào, nhưng hẳn cũng đã hảo hảo suy xét bầu không khí trước mắt. Quan hệ giữa hắn và Hạ Tranh đã tương đối thân cận, Hạ Tranh cũng coi hắn là bạn thân, thậm chí có xu hướng đối đãi như đại ca.

Nhưng đây cũng không phải là điều mà hắn mong muốn.

Thừa dịp hiện tại Hạ Tranh còn chưa xác định được vị trí của hắn trong lòng, Hiền Cảnh quyết định làm một đợt phá nhỏ, tạo ra một ít ám muội.

Kết quả là Hạ Tranh hoàn toàn không hiểu.

Nhưng nếu tiến thêm một bước, Hiền Cảnh lại sợ tín nhiệm thật vất vả mới thu được từ Hạ Tranh sẽ biến mất.

Tuy chưa từng yêu đương qua, nhưng Hiền Cảnh tự nhận EQ của mình không tệ lắm, trên phương diện dụ bắt con mồi cũng xem như có kiên trì, hiện nay thành quả đã nằm trong dự liệu.

Nhưng Hạ Tranh đối với ái tình lại là một bộ không quan hệ, khiến cho Hiền Cảnh vô cùng thất tâm.

Tốt xấu gì cũng nên mặt đỏ tim đập một chút chứ!? Hắn cảm thấy dung mạo bản thân rất khá, vóc người cũng rất tuyệt, tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy có thể cạ xát ra chút hoa lửa hay không a? Chẳng lẽ Hạ Tranh yêu thích khác phái? Nhưng cũng không thấy cậu quan tâm nhiều tới nữ nhân nha.

Ách... Ngoại trừ Từ Đình.

“Em a...” Hiền Cảnh bất đắc dĩ đưa tay vò rối mái tóc Hạ Tranh, “Quên đi, em còn nhỏ, từ từ sẽ tới.”

Hạ Tranh “???” không hiểu gì hết, Hiền Cảnh đang nói gì vậy? Ý muốn nói thực lực của mình còn chưa đủ ư?

Hạ Tranh suy nghĩ một chút, rồi trịnh trọng gật đầu: “Em sẽ tiếp tục cố gắng!”

Hiền Cảnh: “...”

Tuy cảm thấy bản thân rất thê thảm, nhưng mà suýt thì nhìn không được cười ra tiếng phải làm sao bây giờ?

“Khụ khụ.” Hiền Cảnh thở dài, “Tôi nghĩ lời mình nói không có cùng ý tứ với em. Bất quá... Sau này lại bàn a!”

Hạ Tranh “???” vậy anh có ý gì, nói rõ ra nha, thật là tò mò.

Hiền Cảnh rẽ qua đề tài này, đổi sang vòng thi ngày hôm nay của Mỹ thực đại hội.

Hạ Tranh thấy Hiền Cảnh không muốn đàm luận tiếp, đành phải kiềm chế lòng hiếu kỳ, bắt đầu đánh giá mỹ thực mà hôm nay cậu ăn được, tiện thể gây thêm thưởng cho Hiền Cảnh một phen.

Trông thấy dáng vẻ hâm mộ của Hiền Cảnh, Hạ Tranh cảm thấy thật có ý tứ, vô cùng vui vẻ.

Đây đại khái là thú vui tà ác mới được bồi dưỡng ra đi! Ai kêu Hiền Cảnh luôn trưng lên bộ dáng bày mưu nghĩ kế, vạn sự đều coi như không chứ?

Mỹ thực đại hội bước vào ngày thứ hai quyết đấu đôi đã bắt đầu trở nên gay cấn, bất quá Hạ Tranh trước khi trọng sinh đã thấy qua hết thảy, tuy lần này có thể chiêm ngưỡng đủ loại đặc hiệu nên có điểm 囍, nhưng vẫn phải nói, cậu coi như tương đối bình tĩnh.

So với mấy người cùng đám đương thân phận khách quý đặc thù đều vô cùng kích động, thì về mặt Hạ Tranh tuy mang theo hâm mộ và tôn kính, nhưng dù sao cũng coi như còn bình thường.

Màn hình phát sóng trực tiếp thường sẽ quét về phía Hạ Tranh, người chủ trì cũng sẽ thi thoảng nhắc tới Hạ Tranh.

Ý tứ chính là, Hạ Tranh bất đồng so với những người bên cạnh, cậu và các mỹ thực đại sư có mặt tại đây đã ở cùng một đẳng cấp, cho nên mới có thể bình tĩnh như vậy.

Cũng không biết người chủ trì là anti hay fan nào tàn của Hạ Tranh, dù sao thì trên mạng vẫn dấy lên một loạt những tin tức trái chiều về cậu, nói mặt mũi Hạ Tranh lớn như cái bồn, nếu lần Mỹ thực đại hội kế tiếp mà không thu được tư cách tham gia, nhìn xem cậu biết giấu mặt vào đâu, cậu cho rằng cái danh hiệu ngũ tinh trù sư là rất giỏi rồi sao.

Hạ Tranh tất nhiên sẽ không quan tâm những lời bóng gió trên mạng này, Ninh Quân thì lại thời thời khắc khắc nhìn qua FaceBo. Vừa thấy bài đăng kia leo lên đứng đầu, khuôn mặt liền đen sì.

Chỉ thoáng suy tư một chút, Ninh Quân đã chuyển phát ngay một ngôn từ bêu xấu, ở trên còn viết thêm, “Đúng là rất cố gắng nhỉ.”

Ninh Quân bây giờ tuy còn chưa đạt được địa vị trong giới chế tạo cơ giáp như ở kiếp trước của Hạ Tranh, nhưng lữ trình nhân sinh của y hiện tại lại càng thêm thuận buồm xuôi gió hơn một chút, danh khí lúc này cũng khá lớn, hơn nữa bình thường hay viết một số đoạn ngắn thú vị, sau khi mở FaceBo thì nhanh chóng biến thành người nổi tiếng trên mạng xã hội.

Y vừa chuyển phát, rất nhanh đã có người vây xem.

“Ha ha ha ha tôi bet là Tiểu Ninh Từ nhất định sẽ ra mặt vì bạn tốt của cậu ấy!”

“Tiểu Ninh Từ là cái quý gì...”

“Lầu trên nhất định là người mới, muốn biết Tiểu Ninh Từ là gì thì bấm vô đây [Link].”

“Lầu trên hà tất phải phiền phức như vậy, nói thẳng Tiểu Ninh Từ là tên thân mật của hợp tác bảo bối chẳng phải là xong rồi sao.”

“Bảo bối + 1, ha ha ha ha ha đám đất cười to Tiểu Ninh Từ sẽ lại tạc mao.”

“Ninh Quân: Còn kêu tôi là Tiểu Ninh Từ nữa liền giết chết anh! Hạ Ngọc: Được rồi Tiểu Ninh Từ!”

“Lầu trên đừng vậy mà, Hạ nhị ca cũng rất không dễ dàng.”

“Hạ nhị ca rất không dễ dàng ngược cầu ư, gâu.”

“Không sai, ngược cầu, gâu gâu gâu.”

“Fan CP xin tự trọng, không cần ở trên FaceBo của chính chủ bình luận về CP, tránh quấy nhiễu tới đương sự.”

“Đúng vậy, muốn YY đợi khi nào hai người công khai hăng nói, còn có mấy năm nữa.”

“... Có phải là lại lạc đề rồi hay không?”

...

Khuôn mặt Ninh Quân càng đen hơn.

Đã nói cùng nhau lên tiếng ủng hộ Tiểu Tranh cơ mà? Đám fan hâm mộ này thực sự có chút quá đáng! Cư nhiên hoàn toàn lạc đề tới cả biệt danh của y rồi! Đề là lỗi của Hạ Ngọc!

“Ồi chao, sao lại trừng tôi?” Hạ Ngọc cảm nhận được ý chêt chóc mãnh liệt, vừa quay đầu đã thấy Ninh Quân đằng đằng sát khí nhìn anh chăm chăm, bèn về mặt mẽ mang tới gần xem xét, “Tôi ngất, lại đang nói xấu Hạ Tranh nhà mình, đám người kia không thấy nhầm chán hay sao?!”

Hạ Ngọc lập tức hùng hổ đăng nhập FaceBo, rồi chuyển phát ngôn luận của Ninh Quân: “Tôi cũng biết là rất đáng gờm, vô luận có thể tham gia Mỹ thực đại hội hay không đều rất đáng gờm. P/s: Chớ gọi Tiểu Ninh Từ là Tiểu Ninh Từ, cậu ấy sẽ tức giận, hiện tại đang tỏa sát khí, thật là khủng khiếp ah [Emo: Tôi sợ].”

Đám người ái mộ bên dưới mừng như điên.

“Được rồi Hạ nhị ca, chúng tôi sẽ không gọi Tiểu Ninh Từ là Tiểu Ninh Từ nữa đâu Hạ nhị ca.”

“Tôi cảm thấy Tiểu Ninh Từ mà xem được bài này của Hạ nhị ca phỏng chừng sát khí càng tăng thêm.”

“Chỉ có tôi cảm thấy Hạ nhị ca ngốc mạnh ngốc mạnh là rất khả ái sao! Ba huynh đệ Hạ gia đều rất khả ái! Gào khóc Hạ nhị ca tôi muốn gả!”

“Tôi mạnh Hạ đại ca, đáng về biếng nhác rất gọi cảm a, không thể lựa chọn.”

“Đại ca nhị ca cho mấy người, Tiểu Tranh để tôi nhận [Emo: Mím cười].”

“Ha hã, lầu trên tới chiến một trận! Ba huynh đệ Hạ gia một người tôi cũng không nhường!”

“Tôi cảm thấy chúng ta dường như lại lạc đề...”

...

Khuôn mặt Ninh Quân quả thực càng thêm âm trầm, ai có quan hệ đặc biệt với Hạ Ngọc chứ! Thế nhưng y đã từng trải nghiệm qua việc càng tô càng

đen trong quá khứ, cũng không tiện giải thích thêm, càng cố thanh minh thì người hâm mộ lại càng YY mạnh mẽ hơn.

Hạ Ngọc vui vẻ nhìn fan tỏ tình với mình, giờ còn đang ở trên FaceBo đắm chọc Hạ Khâm.

Hạ Khâm nhìn sang, chả thèm quan tâm. Tuy anh cũng có tài khoản FaceBo, thi thoảng sẽ trợ giúp Hạ Tranh một chút, nhưng cũng không sở hữu quá nhiều người theo dõi.

Hiên Cảnh vốn cũng muốn nói vài lời, Hạ Khâm liền đưa mắt nhìn hấn: “Cậu bị bêu xấu còn chưa đủ sao? Đừng lên mạng nữa, càng âm ỉ lại càng hỗn loạn. Trước đó Hạ Ngọc và Ninh Quân đã khuấy động mạng xã hội, để cho tụi nó nói vài lời là được rồi. Còn nữa, cậu chẳng phải sẽ lập tức chính thức nhậm chức ư? Về sau FaceBo cũng không thể dùng nữa đúng không!?”

Hiên Cảnh nghĩ thấy cũng đúng. Sau khi chính thức nhậm chức ở quân đội, FaceBo cá nhân là không thể sử dụng. Để phòng ngừa bất cẩn tiết lộ tin tức trọng yếu nào đó ra ngoài.

Đương nhiên, trở về lên lút mở tài khoản xem xét này nọ, chỉ cần báo cáo lên trên thì vẫn có thể.

Hiện tại hấn nên tận lực tránh xuất hiện trước tầm mắt công chúng.

Ngược lại Hạ Tiểu Tranh xưa nay vốn không để ý tới những thứ ngôn luận này, theo chân bọn họ âm ỉ tựa hồ cũng chẳng có ý nghĩa.

Bên này Hiên Cảnh bèn tắt FaceBo đi, thế nhưng quần chúng vậy xem thì lại rất không hài lòng.

Hạ đại ca ít khi lên FaceBo, Hạ gia chỉ có nhị ca cao lớn chống đỡ cho tiểu đệ đệ, bằng hữu thì có Ninh Quân trợ giúp, các bạn tốt và bạn học thậm chí người quen mới gặp một lần cũng chuyên phát FaceBo của Ninh Quân, biểu thị ủng hộ Hạ Tranh.

Hiên Cảnh tuy thời gian gần đây không thường xuyên cập nhật FaceBo, nhưng trước kia cũng là một người biết thi thoảng thay đổi trạng thái. Nghe nói chỗ ngồi của bọn họ cũng sát nhau, sự tình mà Ninh Quân và Hạ Ngọc đều biết, Hiên Cảnh không thể không biết chứ!? Hấn thậm chí ngay cả tiện tay chia sẻ ủng hộ Hạ Tranh một chút cũng không làm.

Hơi quá đáng! Thiệt thòi Hạ Tranh còn thương hấn như thế! Vì hấn bỏ ra nhiều như vậy! (Nào có???)

Đương nhiên, loại ngôn luận này cũng chỉ mới thoáng hiện, đã bị đám fan náo tào của Hiên Cảnh vui dập xuống. Bất quá vì fan náo tào của Hiên Cảnh quá kiêu ngạo, dẫn tới người qua đường đều có chút mất hứng.

Hiện tại Hiên Cảnh còn chưa tính là rất cao điệu, đợi sau này khi Hiên Cảnh ngày càng thăng tiến, anti của hấn sẽ mọc lên như nấm, lúc ấy, sự tích tra nam mới có thể gây nên scandal lớn.

Khiến cho Hiên Cảnh sau khi biết được xưng hô tra nam của mình là bắt nguồn từ vụ việc lần này, đáy lòng cảm thấy vô cùng oan khuất. Hấn cũng muốn chuyển phát a, nhưng bị anh vợ ngăn cản.*****

... Ba ngày thi đấu chỉ chớp mắt liền trôi qua, làm người xem, Hạ Tranh cũng không có quá nhiều kích động.

Có lẽ đợi tới thời điểm chính mình tham gia Mỹ thực đại hội, cùng những mỹ thực đại sư này so đấu, Hạ Tranh mới có thể kích động đi.

Bài danh sau cùng của Mỹ thực đại hội lần này, Top 100 không có quá nhiều thay đổi, nhưng xếp hạng trong danh sách thì lại xuất hiện không ít cải biến.

Bất quá vẫn có thể nhìn ra được, chênh lệch đẳng cấp của mỹ thực đại sư rất cố định, chỉ là thứ tự trong nội bộ có chút đổi mới mà thôi.

Vị mỹ thực đại sư vô địch lần này, lần trước xếp hạng nhì. Quán quân lần trước thì bây giờ lại ở vị trí thứ ba.

Đối với bọn họ mà nói, đoạt Quán quân không chỉ nằm ở thực lực, mà còn phải có chút vận khí.

Sau khi tranh tài kết thúc, Mỹ thực đại hội bế mạc, cuối cùng cũng tới phần chỉ điểm của mỹ thực đại sư mà đám người Hạ Tranh hằng mong đợi.

Đây là hội giao lưu nội bộ hậu bế mạc, không có ký giả, bầu không khí giữa các mỹ thực đại sư cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Lúc này Hạ Tranh mới phát hiện, hai vị đại sư từ lễ khai mạc vẫn luôn tranh đấu tới khi kết thúc, kỳ thực quan hệ cá nhân rất không sai.

“Tiểu Tranh.” Lê Tát vừa liếc mắt liền trông thấy Hạ Tranh, bèn bay ngay tới, “Có chiêm ngưỡng được biểu hiện tuyệt vời của ta không?”

Xếp hạng của Lê Tát lần này tăng mạnh, cách mục tiêu của nàng là Côn chỉ có mấy bài danh, có thể nói đã đạt tới cùng một đẳng cấp. Điều này khiến cho nàng bình thường vốn luôn tỏ ra cao quý lãnh diễm cũng không khỏi có chút hưng phấn quá mức.

Hạ Tranh suýt thì bị giày cao gót của nàng đạp phải chân, thật vất vả mới có thể đứng vững: “Rất đặc sắc, chúc mừng.”

“Tiểu Tranh, ta giới thiệu với cậu một chút.” Côn cũng đã tới. Lê Tát tuy trông thấy Côn thì vẻ mặt không mấy thoải mái, nhưng nghĩ đây là nơi công cộng, cũng chẳng nhiều lời. Bầu không khí giữa đôi anh em họ này vẫn rất không tệ.

Bất quá Lệ Tắt vốn không có ác cảm gì với Côn, chỉ là phi thường chán ghét Barry mà thôi.

Nàng lãnh đạm với Côn, chẳng qua vì tức giận Côn thiên vị Barry, không để mắt đến nàng. Nói trắng ra là, nàng là một huynh không.

Côn lôi kéo Hạ Tranh đi xung quanh chào hỏi, Lệ Tắt cũng không rời đi chỗ khác. Nàng cũng là người quen của Hạ Tiểu Tranh, tự nhiên phải đi theo làm chỗ dựa cho bằng hữu.

Giữa các mỹ thực đại sư xếp hạng trên đều có quan hệ cá nhân, dù là tính tình không hợp, cũng phải cho nhau vài phần mặt mũi.

Dù sao đều là những người đứng đầu trong cùng một lĩnh vực.

Đám tiền bối này niên kỷ có lớn có nhỏ, nhưng trẻ nhất cũng phải tầm năm mươi tuổi, so với Hạ Tranh mà nói, đều thuộc về thế hệ chú dì.

“... Lúc đầu ta còn cảm thấy ta rất trẻ.” Ngô Dịch là người dự thi trẻ tuổi nhất Mỹ thực đại hội hiện nay cười nói, “Kết quả so sánh với Tiểu Tranh, ta dường như cũng đã già cả mất rồi.”

“Đây chẳng phải là rất tốt sao? Cậu vừa tham gia Mỹ thực đại hội, đã khiến chúng ta được tôn lên làm lão thị khô. Hiện tại xuất hiện tiểu thị tươi mới tới, cho cậu thể hội một chút tâm tình của nhóm lão thị khô chúng ta.” Một vị trung niên có chòm râu híp mắt cười nói.

“Đâu có đâu có, Phát Lợi đại sư mười năm trước như vậy, bây giờ vẫn còn như vậy, già đi chỗ nào.” Ngô Dịch hiển nhiên rất quen thuộc với vị đại sư Phát Lợi này, cũng không khách khí.

Phát Lợi tùm tùm cười mà không hề tức giận, tiếp tục đùa giỡn với Ngô Dịch.

“Phát Lợi, lần này bị ta kéo xuống từ bảo tọa mỹ thực vương rồi, cảm giác thế nào hả?” Một vị mỹ nữ với mái tóc uốn lộn to phóng chừng là có ý nhuộm thành màu trắng bưng chén rượu tới cười nói, “Ông ngồi trên ngôi vương của giới mỹ thực nhiều năm như vậy, rốt cục đến phiên ta rồi.”

“Chúc mừng chúc mừng.” Phát Lợi nói, “Bất quá lần kế thi không nhất định.”

“Ta mặc kệ lần kế, dù sao lần này ta đã thắng.” Mỹ nữ lại hướng về phía Hạ Tranh mà liếc mắt đưa tình, “Đây chính là tiểu thiên tài kia của Đồng minh? Tôi đây, cho chị ôm một cái, lớn lên thật là đẹp trai nha.”

“... Phù Lạp Nhĩ ưa thích cái dạng khuôn mặt này của cậu.” Lệ Tắt hiển nhiên rất quen thuộc với vị mỹ nữ này, mở miệng ra liền châm chọc, “Số tuổi của cô, đã có thể làm bà của Tiểu Tranh rồi, lại còn chị.”

Phù Lạp Nhĩ chỉ vào khuôn mặt được bảo dưỡng rất tốt của mình: “Nhìn xem, vô cùng mịn màng nhé, chị luôn luôn là thiếu nữ mười tám.”

Hạ Tranh hơi sùng sốt, theo bản năng tiếp lời: “... Nhưng mà tôi đã sắp hai mươi rồi.”

“...” Phù Lạp Nhĩ nuốt thì sặc luôn ngụm rượu vừa uống vào.

“Cậu bạn nhỏ này của cô vẫn luôn ngờ ngác như vậy ư?” Phù Lạp Nhĩ vừa ho khan vừa trừng mắt nhìn Lệ Tắt.

“... Tôi có nói sai gì sao?” Hạ Tranh vội hỏi. “Xin lỗi, đây là khăn tay.”

“Nói không sai, cậu chỉ là quá ngu ngơ mà thôi.” Côn nhún vai, “Cậu phải biết rằng, nói mười tám chỉ là một phép ẩn dụ, không cần phải nghiêm túc như thế.”

Thấy mấy vị mỹ thực đại sư đứng đầu Liên minh khác đều vây quanh ở chỗ này, Côn bèn lôi kéo Hạ Tranh giới thiệu với từng người.

Đương nhiên, đám trù sư thanh thiếu niên khác cùng theo Hạ Tranh tới cũng không bị bỏ quên, các đại sư đều ôm rất nhiều kỳ vọng đối với đám nhân tài tân tinh này, không hề tư tàng tâm đắc của mình về trù nghệ.

Bất quá đãi ngộ dành cho Hạ Tranh vẫn không cùng một dạng với những người khác, sau khi trải qua một loạt đàm luận thăm dò, các mỹ thực đại sư bắt đầu bình đẳng thảo luận về kỹ xảo nấu nướng với Hạ Tranh. Biết Hạ Tranh sở hữu dao công tinh xảo, còn có trù sư Đồng minh am hiểu cắt thái tới luận bàn với cậu.

Hai người lấy luôn bánh flan ở trên bàn mà cắt, tốc độ đều rất nhanh, sợi bánh cắt ra vừa mịn vừa đều đặn.

Nguyên văn ~ 补丁 ~ Tuy tìm ảnh trên mạng có ra kết quả là pudding, nhưng chất bánh pudding mềm, dẻo, dính hơn, gần như chất lỏng nhưng đặc sệt, không thể cắt được như trong truyện, nên mình mạn phép đoán mò là bánh flan.

“... Tuy là ngang tài ngang sức, nhưng thực ra thì ta thua rồi.” Trù sư kia trực tiếp bỏ khối bánh flan vừa được cắt gọn vào trong miệng, “Ta ở tuổi của cậu cũng không thể có được kỹ thuật cắt thái tinh tế như vậy.”

“Nhưng mà dao công đạt tới loại trình độ này, cũng rất khó có thể tiến bộ thêm” Hạ Tranh cũng không chút khách khí thường thức luôn bánh flan của mình, không nên lãng phí nha.

Cậu không hề kiêu ngạo, cho dù con đường tu hành không tính là bình thường, nhưng thọ mệnh kiếp trước của cậu so với người bình thường vẫn dài hơn một chút, cho nên thời gian luyện tập kỹ thuật cắt thái cũng không hề ngắn.

Dao công mang theo từ tiền thế, ở đời này cũng chẳng có chút tiến bộ nào.

“Nói cũng phải.” Trù sư kia thở dài, “Ta đều đã cắt qua nhiều đồ vật li kỳ cổ quái rồi, vẫn không thể nào khiến cho dao công tăng tiến thêm một bước.”

Rất nhiều mỹ thực đại sư đều có tài nghệ sở trường của mình. Vị trù sư này am hiểu nhất là kỹ thuật cắt thái tinh xảo, món ăn thể hiện dao công của hắn nổi danh khắp Liên minh. Mặc dù không thể nói là số một, nhưng cũng tuyệt đối thuộc về tầng thứ thượng đẳng nhất.

Tất nhiên, ngoài kỹ thuật xắt rau, hóa hậu nêm vị gì đó cũng không kém, một món mỹ thực cũng không chỉ cần cắt thái đẹp là sẽ ăn ngon.

Nhưng dao công đối với hắn mà nói, vẫn là yếu tố quan trọng nhất.

“Tôi cũng đã cắt qua rất nhiều thứ, nhưng dường như không có ích lợi gì.” Tuy Hạ Tranh không thiên về dao công, nhưng kỹ thuật cắt thái đối với trù sư Đông minh truyền thống mà nói, là kỹ năng trụ cột trọng yếu nhất.

Mà hiện tại nghệ thuật ẩm thực của Đông Tây minh đã giao hòa cùng một chỗ, đối với trù sư Tây minh bên kia, dao công cũng là một môn học bắt buộc. Mắt thấy hai người này thảo luận về kỹ thuật cắt thái, bọn họ cũng gia nhập nói về bình cảnh mà mình gặp phải.

Lúc này cũng không có người đồ kị mà chê bai Hạ Tranh còn trẻ đã gặp phải bình cảnh.

Bởi vì dao công cũng không phải là sở hữu thiên phú thì có thể chơi đùa được, kỹ năng này cần phải khổ luyện mà thành.

Nếu như có người bắt đầu với một thanh niên mới hai mươi tuổi, mà dao công đã đạt tới trình độ của đám trù sư năm sáu chục tuổi bọn họ, như vậy chỉ có thể nói kẻ kia thực sự là tổn đủ công phu a.

Liên minh phi thường coi trọng lớp thanh niên, cha mẹ cũng sẽ bảo hộ con cái tới chỉ ít là hai mươi lăm tuổi, có đôi khi đến tận ba mươi tuổi, mới cho tự lập.

Đương nhiên, một số gia đình là bất đồng, giáo dục dành cho hài tử cũng bất đồng, nhưng việc Hạ Tranh đã ăn bao nhiêu khổ, bọn họ đều rất khó tưởng tượng.

Hài tử nhỏ như vậy, ngày qua ngày năm qua năm cầm con dao đáng sợ mà luyện tập cắt thái, gia trưởng cũng thật là nhẫn tâm lắm thay.

Thực là không nổi a.

Sau khi Hạ Tranh nghe được lời cảm thán của bọn họ, nhin không được sờ mũi, có chút ách náy với ba mẹ.

Ba mẹ cũng chưa từng bức bách cậu, đều là cậu chủ động luyện tập, có đôi khi còn lén lút luyện, miễn cho người nhà không nổi.

Đời này cậu cũng chưa từng gặp phải thất bại hay ma luyện nào, đều là do kiếp trước ban tặng. Có tích lũy từ kiếp trước, mới có thể khiến cho cậu ở đời này trở thành thiên tài.

Hạ Tranh không thể nói ra chuyện tiền kiếp, nhưng đời này là mình chủ động tất cả, cũng không phải do ba mẹ hà khắc, vẫn nên thanh minh một chút.

Đám mỹ thực đại sư tiền bối và trưởng bối xung quanh còn đang cảm thán, Hạ Tranh chịu áp lực quá lớn, đối xử với mình quá tàn nhẫn. Bất quá phải tàn nhẫn với bản thân, mới có thể thành tài.

“Này, cậu quả nhiên vì thăm mền Hiền Cảnh mới nỗ lực như vậy sao!?” Phù Lạp Nhĩ ghé vào bên tai Hạ Tranh, thấp giọng bát quái.

Lỗi tai Hạ Tranh bị nhiệt khí thổi qua một cái, gương mặt lập tức hơi phồng hồng: “... Không phải, lời đồn đãi ở đâu ra vậy, không quan hệ tới Hiền ca.”

“Mặt đỏ bừng, còn nói không quan hệ.” Phù Lạp Nhĩ vẽ mặt nhiều chuyện nở nụ cười.

Hạ Tranh xoa xoa lỗ tai. Còn không phải bị ngài thổi hồng lên sao? Quan hệ với Hiền ca gì đó. Thăm mền gì chứ, cũng quá bất hợp lý rồi.

Nhưng mà lúc này Hạ Tranh đã cảm nhận được thất tâm của Ninh Quân khi càng tỏ càng đen, cậu càng giải thích, người xung quanh càng là một bộ “Ta minh bạch ta minh bạch tiểu hài tử là đang xấu hổ a”, khiến cho cậu hết sức khó xử.

Cuối cùng Hạ Tranh cũng chỉ có thể yên lặng ngậm miệng, tùy ý những người này bát quái.

Dù sao niên kỷ của cậu là nhỏ nhất, bị trêu chọc một chút hình như cũng không có vấn đề gì.

Còn nhóm bạn hữu cùng tới kia, thấy Hạ Tranh đã dung nhập vào trong vòng tròn của các vị đại sư, nói không ao ước là không có khả năng, hơi chút đồ kị cũng là bình thường.

Nhưng không có biện pháp.

Thực lực của Hạ Tranh còn bày ra đó, đã được các mỹ thực đại sư thừa nhận. Hạ Tranh trong lòng các vị ấy phỏng chừng đã đạt tới tiêu chuẩn đại sư.

Mà bọn họ thì vẫn chỉ là tiểu bối.

Đợi đến khi mình cũng bước ra được một bước này, không biết còn phải tiêu tốn bao nhiêu thời gian nữa.

Bất quá bọn họ mỗi người đều mang theo mỹ danh thiên tài mà một đường đi tới, cũng đều là những người tâm cao khí ngạo. Bị Hạ Tranh đã kích như thế, bọn họ cũng rất có động lực.

Mặc dù còn tồn tại chênh lệch, nhưng chỉ cần nỗ lực, cuối cùng cũng sẽ vượt qua. Càng đừng nói tới thiên phú của mình cũng không kém, thậm chí còn có tiền lệ mỹ thực đại sư tài năng tuy trưởng thành muộn nhưng lại vượt qua người đi trước.

Vị trừ sư bài danh đệ nhị hiện tại, chính là từ sau tuổi hai trăm đột nhiên giác ngộ cực nhanh, ổn định trước Top 10 Mỹ thực đại hội.

Chính mình khẳng định cũng có hi vọng.

Mấy vị thiên tài nguyên bản bởi vì danh tiếng mà có chút buông thả này, dưới đả kích tới từ Hạ Tranh, rũ sạch kiêu ngạo, bắt đầu một lần nữa khơi lên kiên định và chuyên cần khi mới tiếp xúc với nấu nướng, thành tựu ngày sau quả thực cũng không tệ.

Cho nên mới nói, một yêu nghiệt, có thể kéo theo cả một đám thiên tài cùng quật khởi, cuối cùng tạo nên một thời đại huy hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Sau khi Mỹ thực đại hội kết thúc, Hạ Tranh lại trở về với sinh hoạt an tĩnh nơi vườn trường.

Tuy danh tiếng của cậu ở sau khi Mỹ thực đại hội kết thúc, do được các vị mỹ thực đại sư nổi danh tán dương mỗi khi tiếp nhận phỏng vấn mà lần nữa bay cao, nhưng Hạ Tranh không quá đề tâm tới việc này, cho nên danh khí cũng không tạo thành nhiều ảnh hưởng lớn với cậu.

Nếu nói ảnh hưởng lớn nhất, phỏng chừng là đám bạn học nguyên bản chỉ đứng từ xa nhìn ngóng cả một học kỳ, vốn đang chuẩn bị tạo mối quan hệ tốt với Hạ Tranh, lại bắt đầu tiếp tục quan vọng.

Hiện tại Hạ Tranh danh khí lớn như vậy, tùy tiện lại gần có thể bị người ta xem là muốn ôm đùi hay không?

Bất quá đối với Hạ Tranh mà nói, thái độ của bọn họ trước sau không có gì thay đổi là được rồi.

Trước cuối học kỳ, Hạ Tranh lại chuẩn bị tiếp nhận một nhiệm vụ mới.

Nhiệm vụ này là do Côn đặc biệt đề cử, sau khi biết Hạ Tranh muốn tham gia đội ngũ khai hoang của Hiến Cảnh, nhưng còn chưa đủ tích phân.

Người ban bố nhiệm vụ là Côn. Hắn chuẩn bị đi tới một tinh cầu hoang dã tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn. Tuy rằng tinh cầu hoang dã đã được khai phá, nhưng những phạm vi thuộc về thiên nhiên thì vẫn còn rất nhiều bí ẩn, cũng còn thật nhiều nguyên liệu nấu ăn mới chưa tìm được phương pháp chế biến.

Côn cảm thấy rất hứng thú với tinh cầu hoang dã kia. Thời điểm các mỹ thực đại sư phát hiện nguyên liệu nấu ăn và phương pháp nấu nướng mới, đều có khuynh hướng tìm về nơi sinh trưởng nguyên bản của nguyên liệu nấu ăn. Côn cũng chẳng ngoại lệ.

Ban đầu Côn muốn mời một vị mỹ thực đại sư cùng đi, hai người có thể tham khảo lẫn nhau, so với một mình mình tư khổ tương thì có thể mò tới mỹ vị chân chính một cách dễ dàng hơn nhiều.

Mà tuy Côn có hợp tác, nhưng vì tinh cầu kia còn rất nhiều địa phương chưa được biết đến, cho nên cũng tồn tại rất nhiều nguy hiểm tiềm tàng. Barry cho dù có cường đại, nhưng một thân một mình cũng sẽ có lúc lo được bên này lại không chiếu cố được bên kia, cho nên quyết định sẽ tìm thêm một vị cơ giáp sư, không cần phải rất mạnh mẽ, chỉ cần có thể mang Côn chạy thoát khi Barry lâm vào chiến đấu là được rồi.

Còn về những phương diện khác, Barry vẫn rất có lòng tin.

Chẳng qua nếu tìm tới một mỹ thực đại sư, nhất định sẽ nhiều thêm một người bảo vệ của mỹ thực đại sư đó.

Nhưng nếu Hạ Tranh gia nhập vào, thì chỉ cần một mình Hạ Tranh là được rồi. Barry đã xem qua video nhiệm vụ của Hạ Tranh, rất yên tâm với thực lực của cậu. Dù có tạo ngộ nguy hiểm, người này cũng có thể gặp nguy không loạn, đào tẩu nhất định không thành vấn đề.

Barry là thợ săn tự do, nguyên bản tính tình rất duy ngã độc tôn, nếu có một mỹ thực đại sư tâm cao khí ngạo hợp tác với y, Barry không nhất định có thể hòa thuận ở chung với người ta.

Barry thực sự thích Hạ Tranh, cũng nguyện ý dẫn dắt hậu bối này.

“Nói không chừng thời điểm khai hoang, ta cũng sẽ đồng hành.” Barry cười nói, “Mang cơ giáp của cậu qua đây, cơ giáp của cậu là do tiểu tử tên Ninh Quân kia chế tạo nhì!? Ninh Quân cũng không đơn giản, trẻ tuổi như vậy đã có thể độc lập làm ra cơ giáp. Mà cậu cũng yên tâm sử dụng cơ giáp cậu ta chế tác trong chiến đấu.”

“Ninh Quân đương nhiên rất lợi hại.” sau khi Hạ Tranh thử thí nghiệm với những cơ giáp giả lập khác ở trên mạng, mới chân chính cảm nhận được cơ giáp của mình cường đại đến thế nào.

“Được rồi, yêu nghiệt hấp dẫn yêu nghiệt, chẳng trách hai cậu lại là bạn tốt.” Barry nói, “Tuy rằng chỉ mời một mình cậu, nhưng dù sao tuổi cậu còn nhỏ, nếu như nhiều thêm một người cũng là có thể. Vị hôn phu của cậu có rảnh không? Để cậu ta cùng đi cũng tốt, ta cảm thấy rất hứng thú với tiểu gia hỏa Hiên Cảnh kia.”

Mặc dù đã biết mình với Hiên Cảnh có hôn ước từ rất lâu rồi, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên Hạ Tranh nghe được người khác gọi Hiên Cảnh là vị hôn phu của mình, luôn cảm thấy là lạ.

Cho dù xưng hô này dường như cũng chẳng có gì sai.

“Để tôi hỏi lại anh ấy một chút!” Hạ Tranh biết Barry là một cơ giáp sư phi thường lợi hại, thành danh đã lâu. Thêm vào đó Barry lại không phải là người của quân đội, Hiên Cảnh cũng rất khó gặp được y. Nếu có thể nhận được sự chỉ điểm của Barry, phỏng chừng Hiên Cảnh cũng sẽ thực cao hứng.

Nếu Barry đã đích thân điểm danh, cậu vẫn nên nói chuyện này cho Hiên Cảnh a.

Sau khi tắt máy truyền tin, Côn liếc mắt nhìn Barry: “Anh thực sự coi trọng tiểu tử Hiên Cảnh kia? Còn tạo cơ hội cho cậu ta nữa?”

“Sao nào, trước kia chẳng phải em nói Tiểu Tranh thăm mền Hiên Cảnh ư?” Thời điểm đơn độc ở bên Côn vẫn luôn rất chán chớ, ném máy truyền tin qua một bên, Barry liền tới trước mặt Côn, đầm đầm lưng bóp bóp vai cho hắn. “Lại vì nghiên cứu món ăn mới mà thức đêm à? Thân thể em làm sao chịu nổi.”

“Chỉ ngủ trễ chút thôi, không tính là thức đêm.” Côn nói, “Trước kia đúng là cho rằng như vậy, nhưng thấy cách bọn họ ở chung bấy lâu nay, em mà còn không nhìn ra Hiên Cảnh có ý với Tiểu Tranh, Tiểu Tranh ngược lại vẫn chưa thông suốt, thì em đã sống uống phí nhiều năm như vậy rồi.”

“Tôi cũng không tính là tạo cơ hội cho bọn họ đâu nha!” Barry cười nói, “Chỉ vì tuy thực lực Hạ Tranh nơi đó, so với mỹ thực đại sư thông thường thì để cho người ta an tâm hơn. Nhưng dù sao cũng là một tình cầu hoang tương đối nguy hiểm, nên vì an toàn của cậu ấy mà suy nghĩ. Nếu như mỹ thực đại sư trẻ tuổi nhất toàn Liên minh bị thương khi làm nhiệm vụ cùng tôi, mặt mũi tôi cũng chẳng còn. Thực lực Hiên Cảnh không tệ, lại thật lòng yêu thích Tiểu Tranh, đảm nhận trọng trách bảo vệ cũng không thành vấn đề.”

Côn suy nghĩ một chút thấy cũng phải. Tuy tuổi tác Hiên Cảnh không lớn lắm, thế nhưng năng lực bản thân cũng thuộc hàng yêu nghiệt. Thế hệ này các chức nghiệp đều xuất hiện yêu nghiệt, đúng là một thời kỳ chứng tinh tỏa sáng.

Hơn nữa Hiên Cảnh có ý với Tiểu Tranh, khẳng định sẽ càng thêm tận tâm so với vệ sĩ thông thường, hắn cũng yên lòng.

Tuy lần này mời Hạ Tranh, Côn cũng đã suy tính tới trình độ nguy hiểm rồi. Nhưng dù sao trên viên tinh cầu hoang chỉ lấy chữ số để gọi tên này vẫn còn có thật nhiều những sự vật chưa biết, nhiều người bảo vệ, cũng là để phòng ngừa vạn nhất.

“Thế nhưng Hiên Cảnh nói không chừng còn có chuyện của mình, không nhất định sẽ tham gia đâu.” Côn nói.

“Ah, hiện tại quân đội còn chưa ban bố nhiệm vụ nào, nếu cậu ta không tới, vậy chứng minh cậu ta cũng không thực sự quan tâm Hạ Tiểu Tranh như vậy, Hạ Tiểu Tranh có thể đá cậu ta.” Barry nói đùa.

Côn thì lại nghiêm túc suy tư: “Anh nói rất đúng, em nơi này còn có rất nhiều thiếu nam thiếu nữ trẻ tuổi tốt đẹp, có thể giới thiệu cho Tiểu Tranh.”

Barry: “...” y chỉ đang đùa thôi mà.

... Hiên Cảnh nhận được tin tức từ Hạ Tranh, thoáng kinh ngạc một chút.

Tuy lần đầu tiên gặp gỡ với Barry cũng coi như hòa hợp, nhưng hắn không nghĩ tới Barry sẽ mời hắn cùng nhau làm nhiệm vụ.

Dù sao thì hắn là người của quân đội, thợ săn tự do cũng không thường lập đội làm nhiệm vụ với quân nhân.

Bất quá chỉ thoáng tự hỏi trong chốc lát, Hiên Cảnh đã hiểu ý tứ của Barry.

“Tôi đương nhiên muốn tham gia.” Hiên Cảnh cười nói, “Vô luận là việc bảo vệ em, hay là nhận được sự chỉ điểm của Barry tiền bối, tôi đều sẽ không

bỏ qua đâu.” Bên kia máy truyền tin Hạ Tranh cũng gật đầu, sau đó phát hiện mình còn chưa mở ra chức năng video, lại mở miệng nói: “Em biết rồi, em sẽ chuyển lời tới Barry tiền bối.”

Được rồi, cậu lại lờ đi tình thoại trong lời nói của Hiên Cảnh.

Hiên Cảnh nhìn máy truyền tin đã ngắt tín hiệu, về mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Phụt...” Tên bạn thân từ lâu đã tiến hóa thành bạn xấu nào đó đang ở bên cạnh nhin không được mà bật cười thành tiếng.

“Hạ Khâm, há hê như vậy thực sự rất tốt à?” Hiên Cảnh thờ dài, “Tiểu Tranh rốt cục phải tới khi nào mới mở lòng a, sách lược nước ấm nấu ếch của tôi có phải đã sai lầm rồi hay không, tôi có nên cho em ấy một liều thuốc mạnh?”

“Ha hã, đừng hỏi tôi.” Hạ Khâm thật vất vả mới tìm được cơ hội nghỉ ngơi trong quá trình làm nhiệm vụ liền kéo tấm che mắt trên trán xuống, “Tôi đã không quấy rối rồi, chẳng lẽ còn muốn tôi bày mưu tính kế cho cậu?”

“Bày mưu tính kế thì sao? Có còn là anh em không đây?”

“Tiểu Tranh và tôi mới là anh em nhé, cảm ơn.” Hạ Khâm đánh cái ngáp, “Cậu tiếp tục phiền não đi! Ngay cả chút khó khăn này còn không có biện pháp vượt qua, nói gì tới bắt cóc Tiểu Tranh nhà tôi.”

Hiên Cảnh lại tiếp tục thờ dài bất đắc dĩ.

Sau khi Hạ Tranh ngắt máy truyền tin, mới phát giác lời nói của Hiên Cảnh có điểm không đúng.

Không muốn bỏ qua sự chỉ điểm của Barry tiền bối là đương nhiên, nhưng không muốn bỏ qua việc bảo vệ mình lại là chuyện gì xảy ra? Được rồi, Barry tiền bối nói lần này phải tìm một người đi theo bảo vệ mình, không quá tin tưởng vào năng lực của mình. Hiên Cảnh nói vậy tựa hồ cũng không sai.

Nhưng sao nghe được lại thấy kỳ cục thế này.

Lại nói, Hiên Cảnh dường như đã từng niệm qua những lời kỳ cục như vậy mấy lần rồi, chỉ là cậu vẫn luôn bỏ quên mà thôi.

Bất quá hôm nay tương đối rảnh rỗi, liền suy nghĩ nhiều hơn một chút.

Ninh Quân từ phòng tắm bước ra chuẩn bị đổi cho Hạ Tranh vào tắm lại thấy hai mắt cậu đang không có tiêu cự, rõ ràng đã chu du vào cõi thần tiên, bèn nâng tay vung vẩy trước mặt Hạ Tranh: “Tự nhiên đờ ra đó làm gì, cậu nên đi tắm rồi.”

“Ah.” Nhân thần Hạ Tranh vẫn cứ mê man mà gật đầu.

“Nghĩ gì thế.” Ninh Quân vắt khăn mặt trên đầu lên cổ, “Nói anh nghe xem nào.”

“... Vì sao mấy người đều thích xưng làm anh trai trước mặt tôi nhỉ.”

“Bởi vì tuổi tôi vốn lớn hơn cậu.” Ninh Quân ngừng lại, “Đều thích? Còn có ai nữa? Không phải là Hiên Cảnh chứ?”

Hạ Tranh đang nghĩ tới chuyện của Hiên Cảnh, nghe vậy thần tình liền hơi mất tự nhiên.

Ninh Quân hí mắt: “Sao rồi, vừa nãy thất thần là đang nghĩ tới Hiên Cảnh há?”

“Hmm... Coi như vậy đi?” Hạ Tranh gãi gãi đầu, “Cũng chẳng phải là chuyện quan trọng gì, tôi đi tắm trước đã.”

Ninh Quân hoài nghi nhìn theo Hạ Tranh.

Đến cùng đã xảy ra chuyện gì, thực tò mò, thực muốn biết. Lẽ nào Tiểu Tranh cuối cùng cũng thông suốt rồi sao?

Hạ Tranh vừa tắm xong, đã bắt gặp vẻ mặt nghiêm túc, nhìn mình mà như đang nhìn phạm nhân của Ninh Quân, liền hoảng sợ.

Dưới sự luân phiên truy hỏi của Ninh Quân, Hạ Tranh rốt cục thẳng thắn.

“Chẳng qua là tôi cảm thấy lời này hơi kỳ quái, nhưng chắc do tôi suy nghĩ nhiều.” Hạ Tranh vỗ đầu một cái, “Nhất định là gần đây rảnh rỗi quá. Barry tiền bối gọi Hiên ca theo cùng, vốn là để Hiên ca bảo vệ tôi mà.”

“...” Ninh Quân nhất thời cảm lạnh, y cảm thấy, y thực sự có chút đồng tình với Hiên Cảnh. Tiểu Tranh cũng quá ngây ngô rồi!

Rốt cục, y nhin không được bèn đáp ngược lại một câu: “Có gì kỳ quái đâu. Hấn là vị hôn phu của cậu mà. Lời như vậy, giữa hôn phu mà nói, cũng không tính là kỳ quái a!”

Về mặt Hạ Tranh mê man.

“Ý tôi là, cậu cảm thấy kỳ quái, là bởi vì cậu chưa bao giờ coi hắn là vị hôn phu của cậu.” Ninh Quân cảm thấy, bản thân là một người tốt, cư nhiên còn miễn phí giúp Hiền Cảnh một tay.

Chủ yếu vẫn là vì đứng bên cạnh vây xem, thấy sót ruột muốn chết...

Ninh Quân thấy Hạ Tranh dường như rất cực thông suốt, bèn thờ dài: “Hôm nay tôi nói những lời này, cậu cũng không nên kể lại với đại ca nhị ca cậu, nếu không bọn họ nhất định sẽ tức giận. Đệ đệ bảo bối bị người ta cuốn đi, trong lòng khẳng định sẽ khó chịu.

Ninh Quân ngừng lại một chút, rồi tiếp tục: “Tôi cũng thật là khó chịu. Trời muốn đổ mưa, đệ đệ phải lập gia đình, không giữ được a.”

“...” Hạ Tranh hỗn loạn một lúc lâu, mới tìm được ngôn ngữ, “Tôi sẽ không nói cho bọn họ biết, tôi cần yên tĩnh một chút.”

“Yên tĩnh một chút cũng tốt.” Ninh Quân gật đầu. Hiện tại Hạ Tranh đã biết Hiền Cảnh đang theo đuổi cậu, không biết về sau gặp lại Hiền Cảnh sẽ mang thái độ gì đây? Nói không chừng còn bài xích nha, vậy thì thật là có ý tứ.

Thế nhưng y lại không biết, Hạ Tranh lí giải hoàn toàn sai lệch.

Nếu biết, Ninh Quân phỏng chừng phải thổ huyết.

... Hạ Tranh cả một đêm không ngủ.

Từ khi bắt đầu có trí nhớ, cậu vẫn chưa từng yêu đương qua.

Đời trước chỉ là sống sót thôi đã phải tận sức, không có thời gian cũng chẳng còn tinh lực để mà nghĩ tới chuyện tình cảm.

Đời này thì vẫn luôn muốn ma luyện trừ nghệ, khôi phục tinh thần lực, chưa hề nghĩ đến, cũng không có cơ hội nghĩ.

Cho nên đối với ái tình, Hạ Tranh rất trì hoãn, cậu cũng không biết yêu là gì.

Trên thực tế có thể cảm nhận được tình thân và tình bạn, cậu cũng phải tốn một thời gian rất dài.

Cho nên cậu biết, cho dù cậu có sinh ra loại tình cảm tương tự như ái tình với một ai đó, phỏng chừng chính cậu cũng không thể phát giác được.

Vì vậy, thời điểm Ninh Quân chỉ ra, rằng cậu yêu mến Hiền Cảnh (Ninh Quân: ... Không phải mà...), trong nháy mắt Hạ Tranh liền tin tưởng.

Trách không được cậu quan tâm tới Hiền Cảnh như thế, trách không được cậu luôn chú ý quan sát Hiền Cảnh qua lại thân thiết với người xung quanh, thì ra là vì bản thân trong lúc vô tình đã trót yêu a (khuôn mặt bùng tình đại ngộ).

Suy nghĩ kỹ một chút, Hiền Cảnh xác thực là rất ưu tú, đối tốt với mình không thua gì ba mẹ và ca ca, cho nên mình đem lòng thích hắn, cũng rất có khả năng đúng không?

Huống chi hai người bọn họ còn là vị hôn phu của nhau?

Hạ Tranh lăn qua lăn lại trên giường, bực mình thành một cái bánh chưng.

Được rồi, coi như cậu thực sự thích Hiền Cảnh đi, sau đó thì sao? Cậu cũng không biết phải làm như thế nào a.

Tựa hồ thích một người thì sẽ muốn ở bên người đó, mà cậu và Hiền Cảnh vốn có hôn ước, cho nên cứ bảo trì hôn ước là được rồi nhỉ?

Nhưng mà vì sao vẫn cảm thấy là lạ?

Hạ Tranh suy nghĩ cả đêm, cũng không thể rút ra kết luận.

Cậu thế nào cũng không cần thận ngẫm lại, nguyên nhân bản thân cảm thấy lạ, là vì cậu căn bản không hề thích Hiền Cảnh a.

Ngày tiếp theo Hạ Tranh trưng lên hai vành mắt đen thui, dọa Ninh Quân một trận hoảng sợ.

Chẳng qua chỉ làm rõ chuyện Hiền Cảnh theo đuổi Tiểu Tranh mà thôi, lại khiến cho Tiểu Tranh phải dao động đến thế sao? Nói như vậy thì Tiểu Tranh cũng không phải là không có cảm giác với Hiền Cảnh nhỉ?

“Cậu vẫn ổn chứ?” Ninh Quân quan tâm hỏi.

Hạ Tranh hữu khí vô lực gật đầu.

“... Suy nghĩ minh bạch chưa?”

Hạ Tranh ngó người, một lát sau, mới yên lặng gật đầu.

“... Sau đó sẽ làm như thế nào?” Chẳng lẽ thực sự tuyệt giao với Hiền Cảnh!? Tôi coi anh như anh trai mà anh lại tơ tưởng tôi gì gì đó. Ninh Quân thầm phun tào trong lòng.

Hạ Tranh làm bộ đáng thương chớp chớp đôi mắt mỗi một: “Tôi nghĩ... Vẫn cứ như bình thường là được rồi.”

Cậu thực sự không biết nên làm cái gì mới tốt.

Theo lý thuyết, thích một người hẳn là phải theo đuổi người đó nhỉ!? Thế nhưng cậu không có vẻ như là muốn theo đuổi. Hoặc có lẽ, cậu không làm được cái việc theo đuổi người khác này.

Cho nên... Mặc cho số phận đi! Hạ Tranh sau một đêm hỗn loạn bèn quyết định trốn tránh.

“Ách, như vậy cũng không tệ.” Ninh Quân thở dài. Nếu Tiểu Tranh đã biết Hiền Cảnh đang theo đuổi mình, mà vẫn muốn ở chung như bình thường, trên thực tế tức là đã dao động rồi đi!? Kỳ thực cậu đối với Hiền Cảnh cũng có hảo cảm nhỉ!? Không biết Hạ Ngọc sau khi nghe được chuyện này, có thể lại chịu đả kích quá lớn đến nỗi linh hồn xuất khiếu hay không. Có nên tiết lộ trước, miễn cho Hạ Ngọc trực tiếp chết máy không đây?

“Kỳ thực tôi cảm thấy... Hiền Cảnh cũng không tệ lắm. Nếu như cậu không bài xích nam nhân, Hiền Cảnh này quả thực là một lựa chọn rất tốt.” Ninh Quân khách quan nhận xét, “Cha mẹ Hiền đối với cậu cũng rất tốt. Hai người kết hôn, không chỉ là chuyện giữa đôi bên, mà còn là chuyện của hai gia đình. Có sự yêu thích của cha mẹ Hiền làm chỗ dựa, sinh hoạt sau khi kết hôn của cậu cũng tốt hơn rất nhiều.”

“...” Hạ Tranh vẻ mặt xấu hổ, “Chuyện này... Nói xa quá đó.”

Sao lại nói ngay tới kết hôn rồi.

“Không xa đâu, các cậu vốn có hôn ước, kết hôn thì đã sao.” Ninh Quân thờ ơ nói, “Dù sao cậu cũng đã minh bạch tâm tư bản thân.”

Sau đó suy nghĩ thật kỹ, quyết định không tiếp nhận Hiền Cảnh.

Hạ Tranh yên lặng gật đầu.

Cậu phải suy nghĩ thật kỹ, có nên theo đuổi Hiền Cảnh không, hay tiếp tục yên lặng làm bộ như chưa hề phát hiện ra phần tình cảm này, để rồi chuyện gì cũng không phát sinh.

“Được rồi, lần này cậu và Hiền Cảnh đơn độc thi hành nhiệm vụ...”

“Không phải là đơn độc, còn có Côn và Barry tiền bối.”

“Cũng coi như đơn độc rồi. Hai người bọn họ là bầu bạn.” Ninh Quân nói, “Thật vất vả mới có thể đơn độc ở chung, nên suy nghĩ nhiều một chút.”

“Ah...” Hạ Tranh tỏ vẻ sinh không thể luyên.

Đột nhiên biết được bản thân yêu thích ai đó, sao lại thấy một mối thế này?

Chính mình trước đó còn phun tào Từ học tỷ vì cái thứ gọi là ái tình khó giải thích mà trở nên không giống bản thân, kết quả mình cũng yêu mất rồi.

Thực sự là... Kỳ quái.

“... Cũng không cần phải bày ra dáng vẻ bị đả kích như thế!” Ninh Quân không khỏi bật cười, “Thực sự, Hiền Cảnh cũng không tệ lắm đâu, rất ưu tú nha, cho nên cậu phải vui vẻ mới đúng.”

Được người ưu tú như vậy theo đuổi, dù không thích, cũng sẽ thấy rất có mặt mũi nhỉ!?

Hạ Tranh hữu khí vô lực gật đầu.

Đúng vậy, không giống với Từ học tỷ yêu thích một kẻ cận bã, chỉ ít người mình thích cũng rất ưu tú a, nói rõ tầm mắt của mình không sai, cho nên... hẳn là nên vui vẻ?

Ninh Quân vỗ vai Hạ Tranh: “Không cần nghĩ nhiều, lên tinh thần nào.”

“Ừm...” Hạ Tranh thở dài, không dậy nổi tinh thần a.

Bất quá vẫn phải điều chỉnh tâm lý cho tốt, nếu không thời điểm gặp lại Hiền Cảnh phải làm sao bây giờ.

... Bởi vì mọi người ở trên những tình cầu khác nhau, cho nên trực tiếp hẹn gặp ở trụ sở tiếp tế trên tình cầu hoang.

Hạ Tranh vẫn là lần đầu tiên tự mình đáp tình hạm chạy đường dài.

Hạ Viên và Phụng Xu vốn còn có chút lo lắng, nhưng lại nghĩ hài từ ưu tú như vậy, bọn họ cũng không thể cở hủ a! Hạ Tranh đã trưởng thành, nên tự lập. Vì vậy sau khi hai người tiễn Hạ Tranh lên tình hạm, liền trở về.

“Con cái mỗi đứa đều đã lớn, có chút tịch tịch a.” Trên đường về nhà, Phụng Xu không khỏi thở dài.

“... Nếu cô đơn, có thể lại sinh thêm một đứa.” Hạ Viên nghiêm túc nói.

Phụng Xu liếc mắt: “Không sinh.”

Ai biết sẽ là một bé con nhu thuận giống Tiểu Tranh, hay lại da dày thịt béo như hai đứa trước.

Lần đầu tiên Hạ Tranh tự mình đi thuyền bằng tình hạm, nhưng không hề ôm tâm tình khẩn trương sợ hãi gì.

Cũng chẳng phải là lần đầu tiên cậu đi xa nhà.

Bởi viên tình cầu hoang kia còn chưa mở cửa cho dân chúng bình thường, nên không có đường hàng không tốc hành, Hạ Tranh phải chuyển mấy lần lộ tuyến, cuối cùng cũng tới được tình cầu hành chính gần tình cầu hoang nhất, rồi phải đi qua cảng quân sự của tình cầu hành chính, lĩnh giấy thông hành đặc thù, mới có thể tới được tình cầu hoang.

Thời điểm tới cảng xin giấy thông hành, đã thấy Hiên Cảnh vốn nói sẽ gặp ở trụ sở tiếp tế của tình cầu hoang đang chờ ở đó.

“Tôi và chú Hạ xác nhận số hiệu chuyến bay của em, liền đoán em hẳn sẽ tới nơi vào lúc này.” Hiên Cảnh đang trò chuyện vui vẻ với một quan quân, thấy Hạ Tranh đến, bèn lập tức nghênh đón.

“À...” Mặc dù đã làm xong khâu chuẩn bị tâm lý, cũng tự giác điều chỉnh tâm tình, nhưng gặp lại Hiên Cảnh, Hạ Tranh vẫn thoáng cảm thấy mất tự nhiên.

Bất quá vì Hạ Tranh vẫn luôn trưng lên biểu tình tươi cười, Hiên Cảnh quả thực cũng không phát hiện ra.

“Chẳng phải đã nói tập hợp ở tình cầu hoang sao?” Hạ Tranh lãng sang chuyện khác.

Hiên Cảnh thân thủ cầm lấy ba lô của Hạ Tranh: “Đường hàng không đi tình cầu hoang còn chưa ổn định, ngồi tình thuyền loại nhỏ có thể sẽ khó chịu. Em lại còn là lần đầu tiên nữa! Nên tôi có chút lo lắng.”

“Vị này chính là Hạ Tranh đại sư?” Quan quân thấy Hiên Cảnh nửa ngày không có ý giới thiệu mình, bèn đích thân tiến lên tự giới thiệu, “Chào cậu, tôi là người phụ trách cảng khẩu này, Hạ Điem.”

“Chào anh.” Hạ Tranh mỉm cười đáp lễ, “Tôi là Hạ Tranh.”

Hạ Điem đang chờ Hạ Tranh nói thêm, tỷ như “Thật trùng hợp tôi cũng mang họ Hạ” gì đó, để hẳn có thể kéo dài câu chuyện.

Kết quả sau khi Hạ Tranh nói xong một câu kia, liền không tiếp tục nói thêm lời nào nữa.

Bầu không khí giữa hai người trong nháy mắt tẻ ngắt.

Hiên Cảnh bất động thanh sắc chắn giữa Hạ Tranh và Hạ Điem: “Tình thuyền loại nhỏ cũng không thoải mái như tình hạm, hơn nữa lộ tuyến đi tình cầu hoang còn có thể gặp phải bão táp và vành đai tiểu hành tinh. Tuy không thành vấn đề, nhưng cẩn thận vẫn hơn.”

“Em biết rồi.” Hạ Tranh nói, “Em đã tra tư liệu về lộ tuyến, cũng tự thể nghiệm qua đường xá trên mạng giả lập, sẽ không có chuyện gì.”

Hiên Cảnh tiếp tục lôi kéo Hạ Tranh nói chuyện, một cơ hội chen miệng cũng không lưu cho Hạ Điem.

Bất quá bởi vì thái độ trước đó của Hiên Cảnh với Hạ Điem rất tốt, hiện tại nói cũng là những lời quan tâm, Hạ Điem nhìn không ra là Hiên Cảnh đang cố ý, chỉ cho đây là một đôi hôn phu tình cảm không sai, Hiên Cảnh so với suy đoán của dư luận, lại càng để ý Hạ Tranh hơn.

Bất quá ai có vị hôn phu là một mỹ thực đại sư tuổi trẻ tài cao như vậy, cũng sẽ phải quan tâm a!

Hạ Điem đi theo bên cạnh hai người, rốt cục tìm được cơ hội, bắt đầu giới thiệu về cảng này và chuyện tình trên tình cầu hoang.

Hắn là người phụ trách duy nhất của cảng khẩu đi tới tình cầu hoang, đối với viên tình cầu kia vẫn rất am hiểu.

Lực chú ý của Hạ Tranh quả nhiên bị hấp dẫn, bắt đầu nói chuyện với Hạ Điem.

Hiên Cảnh thở dài trong lòng.

Thật là, không ngờ tới cái cẳng này lại đụng phải người Hạ gia, thực sự là xui xẻo.

Mặc dù Hạ Diễm này làm người coi như không tệ, chắc cũng không có ác ý gì với Hạ Tranh. Thế nhưng nghĩ đến Hạ gia và Phượng gia đã từng thương tổn Hạ Tranh, hẳn thế nào cũng không muốn để hai người ở chung quá lâu.

Hay là đợi sau khi rời đi, sẽ hảo hảo nói qua với Hạ Tranh về chuyện này a!

Hạ Tranh cũng nên biết một chút sự tình của thế hệ trước.

Biết thế đã tra xét một phen, ai ngờ lại trùng hợp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Tuy Hạ Diễm rất biết lời kéo trọng tâm câu chuyện, nhưng Hiên Cảnh muốn quấy rối cũng khá dễ dàng.

Dù sao thì hẳn vẫn là vị hôn phu của Hạ Tranh, không muốn Hạ Tranh vui vẻ trò chuyện với nam nhân khác, chẳng phải là rất bình thường hay sao?

Dưới sự tận lực quấy rầy của Hiên Cảnh, thời điểm chuyển bay tới tinh cầu hoang cát cánh, Hạ Diễm vẫn không thể tiến thêm một bước thiết lập nên loại quan hệ trên mức người lạ với Hạ Tranh.

Hạ Diễm nhìn về mặt dương dương tự đắc của Hiên Cảnh, có chút bất đắc dĩ, len lén phun tào nói: “Lòng ghen tị của cậu có phải là hơi nặng quá rồi không, chẳng giống cậu chút nào.”

Hiên Cảnh hừ lạnh: “Cậu mà có một người yêu vạn nhân mê như vậy, cũng sẽ giống tôi thôi.”

Hạ Diễm ngẩng lại, quả thực vậy. Lấy sự ưu tú của Hạ Tranh, khẳng định người mơ ước có cả một đồng lớn, không đề phòng mới là kỳ quái.

Hắn chỉ có thể thờ dài, lần này chọn thời cơ không đúng.

Có lẽ do Hạ Tranh còn nhỏ tuổi, lại đem đại bộ phận tinh lực đặt trên việc ma luyện trừ nghệ, nghe nói người nhà cũng bảo hộ rất chặt chẽ, hiện tại quan sát một chút, có vẻ thực đơn thuần.

Ban đầu hẳn còn cho rằng may mắn gặp được Hạ Tranh vốn luôn được Hạ Viên bảo vệ rất tốt, là có thể lời kéo quan hệ.

Kết quả lại bị Hiên Cảnh phá hủy.

Nam nhân nổi máu ghen thực đáng sợ, Hạ Diễm lắc đầu, cũng không kể lại lần vô tình gặp gỡ này với người trong nhà.

Nếu không thì trong nhà nhất định sẽ khiến hắn phiền chết luôn.

Đợi đến khi hai người Hạ Tranh và Hiên Cảnh đã yên vị trên phi hành khí đi tới tinh cầu hoang, Hạ Tranh mới nói: “Hiên ca, anh diễn quá lố rồi. Em biết hẳn có thể là người Hạ gia.”

Hiên Cảnh cười nói: “Đó là do em diễn quá tốt, tôi còn tưởng rằng em thực sự không biết đấy. Bất quá tôi cũng không tính là đang diễn, tôi rất không cao hứng khi thấy em trò chuyện vui vẻ với hắn.”

Đối với lời nói hơi mập mờ của Hiên Cảnh, Hạ Tranh không khỏi thờ dài.

Được rồi, ý tứ câu này của Hiên Cảnh là, không cao hứng khi thấy mình có khả năng bị người khác câu dẫn! Nhưng nói thành như vậy, thực dễ dàng khiến cho người ta hiểu lầm là hắn đang ghen a.

Hay là, bởi mình đối với hắn có hảo cảm nên mới nghĩ như vậy.

Hạ Tranh có điểm xấu hổ.

Trước đây ở chung một chỗ thì không sao, hiện tại lại cảm thấy sự tồn tại của Hiên cảnh có chút là lạ, mình hơi không được tự nhiên.

“Hạ Diễm là người xấu ư?” Hạ Tranh nói lảng sang chuyện khác.

Hiên Cảnh suy nghĩ một chút, đáp: “Cũng không hẳn. Nếu chỉ xét về bản thân hắn mà nói, vẫn coi như là một người có thể kết giao. Tuy nhiên dù sao

cũng là người Hạ gia. Bất đồng so với chú Hạ độc lập một mình, hẳn xem như thuộc về một mạch bốn gia, cùng với Hạ gia chung hưởng vinh nhục, cho nên em phải cẩn thận một chút.”

“Nhưng mà, Hạ gia cũng sẽ không làm gì với em.” Hiên Cảnh lại nói, “Phòng chừng chỉ muốn mượn hơi em mà thôi. Có điều trong nội bộ Hạ gia vẫn tồn tại kẻ phi thường căm hận chú Hạ và di Phụng, còn cả phái ngoan cố vẫn không chịu cúi đầu với Hạ gia nhà em, thậm chí vì việc danh vọng của Hạ gia bốn gia suy sút mà vô cùng phẫn nộ, nói không chừng sẽ muốn cho em ăn chút khổ sở.”

Hạ Tranh gật đầu: “Căm hận ba mẹ em, phòng chừng là những người năm xưa hạ độc mẹ em nhỉ!”

“Đúng vậy. Sự kiện ấy ảnh hưởng rất lớn tới cặp anh em sinh đôi kia. Dù sao hai người bọn họ đều đã sắp trưởng thành lại làm ra loại việc này, tuy nhiều lần biện hộ là trò đùa dai của hài tử không hiểu chuyện, thế nhưng người có đầu óc đều biết đức hạnh của hai kẻ này không tốt, tính tình lại tàn nhẫn.” Hiên Cảnh dừng một chút, “Thậm chí còn có khuynh hướng phản xã hội. Vô luận là quân đội, hay chính phủ, cũng không thể cho hạng người như vậy gia nhập. Mà Hạ gia thì vẫn luôn tòng quân tham chính.”

Cho nên, tiền đồ của hai kẻ này đều đã bị hủy.

“Sau này bọn họ làm gì?” Hạ Tranh hiếu kỳ hỏi.

“Kinh doanh thôi, dưới sự che chở của Hạ gia thì cũng không tệ lắm.” Hiên Cảnh châm chọc, “Dù sao vẫn là đại gia tộc nha. Luôn có chút đặc quyền.”

“Ừm, gia tộc lớn cũng cần có người kinh thương.” Kiếp trước Hạ Tranh cũng từng thấy qua loại hình thức này, “Bất quá đối với bọn họ mà nói, khẳng định cảm thấy bản thân sống không được tốt đẹp, nên mới ghi hận nhà em.”

“Em nhìn nhận rất thấu triệt.” Hiên Cảnh cười xoa đầu Hạ Tranh, “Tôi vẫn luôn cảm thấy em rất thông suốt, đối mặt với mỗi một việc so với Hạ Khâm còn thanh tỉnh hơn. Chỉ có điều, Hạ Khâm hiện tại vẫn lợi hại hơn chút, dù sao cũng là đại ca của em mà.”

Hạ Tranh đối với việc Hiên Cảnh làm rối tóc mình có điểm khó nỡ: “Đại ca của em đương nhiên là lợi hại. Có thể đừng xoa tóc em nữa không?”

“Tốt, tốt, Tiểu Tranh đã không còn là tiểu hài tử.” Hiên Cảnh thu tay về, “Ôm một cái thì sao?”

“... Không cần.” Hạ Tranh phiến muộn. Sau khi được Ninh Quân đề tỉnh mới phát hiện, Hiên Cảnh dường như cứ thi thoảng lại chọc ghẹo cậu.

Hay là nói, mình đã nghĩ quá rồi?

Hạ Tranh tiếp tục lãng sang chuyện khác, đem đề tài chuyển tới trên tinh cầu hoang, trao đổi tư liệu về tinh cầu này với Hiên Cảnh.

Còn người Hạ gia, cậu không tham chính cũng không nhập ngũ, cơ hội đụng phải người Hạ gia rất ít.

Mà dù có gặp, thì cũng là lấy thân phận của mỹ thực đại sư. Chỉ cần cậu vẫn duy trì vẻ mặt thân thiết hữu hảo đối với bất cứ ai, Hạ gia cũng chẳng dám làm ra sự tình quá đáng đến đâu.

Ai kêu cậu là mỹ thực đại sư, ai kêu tuổi cậu còn nhỏ, ai kêu dáng dấp của cậu vốn rất có tính lừa dối, ai kêu cậu nổi tiếng sở hữu tính cách tốt đẹp mềm mại.

Cho dù thực lực có cường đại hơn nữa, nhưng thế giới này, đa số vẫn phải dựa vào khuôn mặt a.

Hạ Tranh tới tinh cầu hoang được đánh số N1912, là một viên tinh cầu có diện tích rừng mưa rộng lớn.

Trên tinh cầu N1912, sinh vật phát hiện được cho đến nay, đẳng cấp nguy hiểm cao nhất là một loại rồng ba đuôi – đáng đáp tựa như rồng trong truyện cổ tích phương Tây, sở hữu cặp cánh thịt có thể bay, ba chiếc đuôi mọc đầy gai xương, cả hàm răng, móng vuốt và gai xương đều chứa kịch độc.

Vì vậy loại rồng ba đuôi này được đặt tên là Tam Vĩ Độc Long, ách, tên này được lấy quả thực rất không có thành ý. Bất quá thông thường tên khoa học của các loài sinh vật vốn không có mấy thành ý, tất cả đều rất hình tượng.

Có người nói thứ càng độc thì càng mỹ vị, những lời này có lẽ không thể coi là chân lí, nhưng thi thoảng cũng sẽ xuất hiện một hai trường hợp minh họa cho câu nói này.

Thế nội và xương cốt, cùng lớp da bên ngoài của Tam Vĩ Độc Long đều có độc, nhưng chất thịt lại phi thường mỹ vị.

Có điều xử lí Tam Vĩ Độc Long rất đòi hỏi kỹ thuật, bởi vì máu huyết của nó cũng chứa độc tố, mà huyết dịch thì không có khả năng hoàn toàn loại bỏ khỏi nhục thân.

Vì vậy cần sử dụng những phụ liệu khác để giải độc.

Mà phụ liệu giải độc thì sinh trưởng ngay trong địa bàn của Tam Vĩ Độc Long.

Chỉ là hiện tại kỹ thuật chế biến Tam Vị Độc Long còn chưa thành thực, tuy có thể làm ra đồ ăn không có độc, nhưng trừ sự phụ trách nấu nướng đều biết, mỹ vị khẳng định sẽ bị giảm đi.

Tuy Côn am hiểu các món ngọt, nhưng chế biến thịt động vật thì trừ sư nào cũng biết làm, hắn cũng không ngoại lệ.

Hắn cảm thấy rất hứng thú đối với Tam Vị Độc Long, đối với thực vật sinh trưởng xung quanh nơi ở của nó còn thấy hứng thú hơn. Nghe nói còn có thực vật vị ngọt, nói không chừng có thể chế ra chủng loại điểm tâm ngọt mới.

Tuy Tam Vị Độc Long là sinh vật cường đại nhất trên tinh cầu này, nhưng đối với Barry mà nói, cũng chẳng coi vào đâu.

Y ngay cả sinh vật ngoài không gian cũng từng đối đầu qua, huống chi là một con rắn mới còn chẳng thể bay ra khỏi tinh cầu này?

Y lo lắng, là những sinh vật chưa biết khác.

Thời điểm Hạ Tranh và Hiên Cảnh tới được trụ sở tiếp tế, Barry và Côn đã chờ ở đó.

“Ta không để ý tới sĩ quan trông giữ cảng khẩu kia là ai.” Mặc dù Côn chẳng mấy quan tâm tới sự tình của quân đội, nhưng chuyện của Hạ gia, nắm đó nháo lớn như vậy, hắn cũng từng nghe qua, “Xin lỗi.”

“Không sao, sớm muộn gì cũng phải gặp.” Hạ Tranh nói, “Tôi cũng không xảy ra chuyện gì, tôi chính là mỹ thực đại sư đó.”

Côn cười nói: “Cũng phải, bọn họ không dám khó dễ cậu.”

“Được rồi, chuyện phiếm ngừng tại đây nhé!” Barry nói, “Hay là chúng ta lên đường trước đi! Sào huyết của Tam Vị Độc Long ở chỗ khác trên tinh cầu, nơi này không có phương tiện giao thông thuận lợi, chỉ có thể dựa vào cơ giáp. Mọi người trang bị thêm nguồn năng lượng cho cơ giáp đi.”

Tinh cầu này chỉ có một trụ sở tiếp tế, nhưng rải rác vẫn có những trạm bổ sung năng lượng. Có điều để phòng ngừa vạn nhất, vẫn cần phải chuẩn bị thêm nguồn năng lượng để có thể bổ sung bất cứ lúc nào.

Trừ phi là lao ra khỏi tầng khí quyển, tuy nhiên cơ giáp muốn thoát li khỏi lực hút của tinh cầu, cần năng lượng cực đại để chống đỡ. Đến lúc đó sẽ không còn đủ năng lượng, cũng không có biện pháp bay ra ngoài khí quyển. (Đoạn này hơi tối nghĩa mà không biết edit sao nữa =..=)

Đám Hạ Tranh kiểm tra vật phẩm tùy thân xong, liền ngựa không ngừng vó lái cơ giáp hướng mục tiêu mà chạy.

Tuy cơ giáp di chuyển dưới tầng bình lưu, nhưng vì địa hình xa lạ, điều kiện khí hậu cũng không quen thuộc, hiện nay chưa có đường hàng không an toàn nào, vì vậy tốc độ của bọn họ cũng không cao, kết thành trận thế hình tam giác, để tùy thời ứng phó tình huống đột phát.

Mặc dù Hạ Tranh đã từng lái qua cơ giáp, nhưng sử dụng cơ giáp để di chuyển đường dài thì vẫn là lần đầu tiên.

Tuy trong giả lập đã mô phỏng rất nhiều lần, nhưng thao tác thực tế, vẫn còn có chút lạ lẫm.

Cơ giáp của Barry dẫn đầu, cơ giáp của Hạ Tranh và Hiên Cảnh thì song song theo sau. Hiên Cảnh vừa di chuyển, vừa chú ý tới tình trạng của Hạ Tranh, đồng thời triển khai hỗ trợ bất cứ lúc nào.

Rất may, điều kiện khí hậu dọc theo đường đi cũng không tệ lắm, vẫn chưa gặp phải thời tiết cực đoan, tuy ban đầu Hạ Tranh còn có chút luống cuống tay chân, nhưng thời điểm đáp xuống chỗ hạ trại, đã có thể lái đến tương đối không sai.

Vừa hạ cơ giáp xuống, đã thấy Barry giơ ngón tay cái lên với cậu.

“Cảm ơn.” Hạ Tranh gật đầu, đối với kích lệ trực tiếp này có chút ngượng ngùng.

“Hôm nay cắm trại ở đây đi! Ăn no bụng trước đã.” Côn ngồi trong cơ giáp, mặc dù không bị hao tổn tinh thần lực, nhưng không gian chật hẹp cũng khiến cho cơ thể hắn hơi cứng ngắc.

Hắn vươn vai duỗi người, rồi điểm lên bản đồ, nói: “Bản đồ này Tiểu Tranh cũng tải xuống rồi chứ!?”

“Đã tải.” Hạ Tranh cũng mở bản đồ ra. Bản đồ kia là bản đồ tài nguyên mới được khai thác trong giai đoạn đầu, ngoại trừ động thực vật nguy hiểm, ngay cả động thực vật có thể ăn và nguồn nước ngọt cũng được ghi chú đầy đủ.

“Chúng ta đi săn thú.” Mặc dù Côn không thể điều khiển cơ giáp, nhưng năng lực chiến đấu tự thân cũng rất không sai, săn bắn cũng chẳng phải là nói chơi.

Mỹ thực đại sư có thể đạt được tới trình độ này, khẳng định đã đi qua rất nhiều nơi, thân thủ thể nào cũng phải được mài luyện mà ra.

“Được.” Hạ Tranh hưng phấn gật đầu, “Không dùng cơ giáp?”

“Cơ giáp quá lớn, trong rừng rậm không dễ hành động.” Côn mặc trang phục phòng hộ vào, “Tiểu Tranh cậu có tự tin không?”

“Đương nhiên.” Địa phương nguy hiểm hơn nơi này gấp mấy trăm lần Hạ Tranh cũng đã đi qua, còn phải sợ một khu rừng mưa ư?

“... Thời điểm không cần tới cơ giáp, ta liền hoàn toàn không còn địa vị của người bảo vệ.” Barry thờ dãi.

Hiên Cảnh sờ mũi một cái: “... Vẫn còn tốt hơn tôi, thời điểm cần tới cơ giáp tôi dường như cũng không đảm đương được vị trí người bảo vệ, nhiều nhất chỉ là đồng bạn chiến đấu mà thôi.”

Barry cười to nói: “Được rồi, quả thực tốt hơn so với cậu.”

Còn trùng mắt liếc Barry, Hạ Tranh thì lúng túng cười khẽ một tiếng.

Được rồi, cậu lại cảm thấy Hiên Cảnh đang trêu chọc cậu.

Cũng may cái bụng đói của mọi người đã cứu Hạ Tranh khỏi tình huống xấu hổ, bốn người rất nhanh mặc vào trang phục phòng hộ và trang bị, chia nhau tiến vào rừng rậm.

Hạ Tranh và Hiên Cảnh một tổ, mục tiêu là một loại động vật lớn lên giống lộc, nhưng thực ra là dã thú ăn thịt, và một ít thực vật khác.

Đương nhiên, nếu như trên đường gặp được nguyên liệu nấu ăn cho rằng ăn được, cũng có thể săn về.

Hạ Tranh và Hiên Cảnh khi còn ở Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh đã từng phối hợp sơ qua, lần này kết hợp với nhau cũng rất ăn ý.

Bất đồng với lần trước chính là, lần này Hạ Tranh cũng tham gia săn bắn mà thôi.

Hiên Cảnh liền phát hiện ra điểm kỳ lạ của Hạ Tranh.

Nếu trước kia chỉ cảm thấy Hạ Tranh di chuyển ở nơi dã ngoại tựa như giẫm trên đất bằng, trình độ linh hoạt vô cùng cường đại, thì ngoại trừ quy cho việc bọn họ đã chọn sẵn tuyến đường tương đối dễ đi, còn có thể vì Hạ Tranh bình thường vẫn hay hoạt động trong trung tâm bảo tồn nguyên liệu nấu ăn.

Nhưng lần này biểu hiện của Hạ Tranh, rõ ràng không phải là ở những nơi an toàn mới luyện ra được thân thủ.

Rừng rậm trên tinh cầu N1912 có trình độ nguy hiểm tương đối cao, địa hình cũng có chút phức tạp, thường thường xuất hiện một vài sinh vật và địa thế hiểm nghèo.

Hạ Tranh hành động phi thường mau lẹ, không thua gì người hay làm nhiệm vụ ở địa phương nguy hiểm là hấn đây, thậm chí còn có vẻ thành thạo hơn.

Mà mỗi lần nguy hiểm xuất hiện, Hạ Tranh đều có thể dự đoán rất chuẩn, động tác chém giết cũng phi thường lưu loát... Đồng thời còn lão luyện nữa.

Đại bộ phận sinh vật nguy hiểm đột ngột tấn công, đều bị một kích trí mạng.

Điều này khiến cho Hiên Cảnh nhớ tới biểu hiện của Hạ Tranh lúc trắc thí nhập học.

Khi ấy Hạ Tranh cũng phải đối mặt với địa hình và hoàn cảnh săn bắn phức tạp, cậu cũng sạch sẽ gọn gàng giải quyết tất cả các mối nguy hiểm.

Cho nên đây cũng là luyện được trong giả lập ư?

Nhưng giả lập và thực tế bất đồng, sự chênh lệch này tuy nhỏ bé, nhưng lại ảnh hưởng cực lớn tới trình độ phát huy.

Nếu Hạ Tranh chỉ dựa vào huấn luyện trên giả lập, mà có thể lần đầu tiên thực chiến đã đạt được trình độ của một tay lão luyện, vậy phần thiên phú kia cũng thực là đáng sợ.

Bất quá những điều này đều rất có khả năng.

Hấn ngày trước cũng làm được.

Từ huấn luyện trong không gian ảo, đến thời điểm tiến hành huấn luyện thực chiến, bản thân Hiên Cảnh cũng biểu hiện rất tốt.

Cho nên đây cũng không phải là sự tình khiến hấn cảm thấy kinh ngạc nhất.

Hấn kinh diễm nhất là Hạ Tranh lãnh tĩnh đến đáng sợ.

Đối với nguy hiểm và giết chóc không hề có một tia dao động nào.

Đây cũng không phù hợp với tâm tính của cậu a.

Dù Hạ Tranh có trải qua nhiều huấn luyện hơn nữa, nhưng dù sao cậu cũng luôn ngấm mình trong bình yên, là thiếu gia được người Hạ gia phụng trong lòng bàn tay.

Chẳng lẽ là trời sinh?

Hay như đám người trên mạng nói, thiên phú của trù sư?

Thấy đáng về Côn cũng rất hưng phấn với việc săn bắn, thực sự là thái độ bình thường của trù sư ư?

Vậy cũng thật là lợi hại.

“Một mũi à?” Hiên Cảnh tuy ở một bên quan sát, nhưng động tác cũng rất mau lẹ, “Một thì nghỉ ngơi đã.”

Hạ Tranh tìm một địa phương tương đối an toàn để dừng chân: “Chỗ này thực phiền toái, không có thời gian dừng lại thu thập nguyên liệu nấu ăn.”

Hiển nhiên Hạ Tranh rất tiếc nuối nguyên liệu nấu ăn vừa rồi vì gấp gáp mà phải buông tha.

Hiên Cảnh nhớ tới vẻ mặt mất hứng của Hạ Tranh trong kì thi đầu vào, nhin không được cười nói: “Bất quá cũng chỉ là chút sinh vật kỳ quái chưa biết mùi vị thôi, đợi lát nữa còn có con mũi lớn chờ đợi chúng ta đó.”

Hạ Tranh gạt đầu, săn lộc mới là trọng yếu nhất.

Chút rắn chim côn trùng bò sát gì đó trước cứ để qua một bên đã!

Thời điểm tìm được con mũi, hai người không tốn bao nhiêu khí lực đã đem nó đánh ngã.

Tuy lộc ăn thịt có hàm răng rất lợi hại, động tác cũng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng trước mặt hai người đã được trang bị vũ khí công nghệ cao, thì cũng không khác mấy so với lộc bình thường.

Săn hai đầu lộc, lại bắt được hai con thú không biết tên lông xù thoát nhìn rất nhiều thịt, hai người lại nhặt nhanh thêm không ít trái cây rừng và rau dại, còn đào được thêm rất nhiều hoa cỏ và nấm không có độc, rồi mới trở về nơi cắm trại.

Barry và Côn cũng thắng lợi trở lại, ngoại trừ con mũi đã bàn trước, còn mang về một tổ ong đầy mật, và mấy con cá lớn.

“Ta tới con sông bên kia thấy còn có cả tôm, ta đã đặt bẫy, sáng mai quay lại xem bắt được bao nhiêu.” Côn cười nói, “Chỉ là không biết mũi của ta có dùng được với đám tôm này không.”

“Tôi hái được không ít hoa cỏ trái cây, đã kiểm tra được là không chứa độc tố, còn chưa nếm thử mùi vị.” Hạ Tranh cũng như hiến vật quý mà mang ra một sọt đồ.

Hai người nhìn nhau cười.

Mà Barry và Hiên Cảnh thì đột nhiên lạnh toát cả sống lưng.

Luôn cảm thấy... Đáng về thực là đáng sợ.

Com nước hôm nay sẽ không thành vấn đề chứ!?

...

Vấn đề lớn!

Barry và Hiên Cảnh nhìn đồ ăn trước mặt, biểu tình và động tác đều hết sức do dự.

Làm trù sư, Hạ Tranh và Côn có tinh thần thử nghiệm và tính nhẫn nại cực mạnh.

Hai người bọn họ lần lượt nếm thử từng loại nguyên liệu nấu ăn chưa biết mùi vị.

Barry và Hiên Cảnh cũng rất tò mò, bèn chọn một chút để thưởng thức.

Barry nếm một cánh hoa thoát nhìn khá bình thường, cánh hoa lập tức tuôn ra chất lỏng có mùi vị cực kỳ quái dị, đồng thời tán mát hương khí tanh tươi cực độ, Barry lập tức nằm úp sấp bên cạnh mà ới.

Còn Côn thì lại nhíu mày: “Dùng thứ này làm ra loại kẹo có mùi lạ phỏng chừng rất không sai.”

Hiên Cảnh cắn một quả rừng màu đỏ thoát nhìn khá bình thường, mùi vị trước chua sau đắng khiến cho hẳn dù có điên cuồng uống nước cũng không thể ép xuống được, cuối cùng phải quỳ rạp trên mặt đất thở dốc, cảm giác đầu lưỡi đều tê dại đến sắp rụng.

Hạ Tranh thì lại hân hoan vui vẻ: “Thứ này mùi vị không tệ, làm gia vị gây tê, còn có thể dùng vị chua để khử mùi. Chỉ là vị đạo cay đắng thì cần xử lí một chút.”

Barry và Hiền Cảnh còn chưa hoàn khí, động tác của Hạ Tranh và Côn đã vô cùng nhanh nhẹn, không hề ngại ngùng mà nếm thử toàn bộ nguyên liệu nấu ăn.

Hai người thậm chí còn không hề sử dụng phun sương, vẫn có thể phán đoán chuẩn xác mỗi một loại mùi vị, đồng thời cho ra bình luận cực kỳ trù tượng.

“Trong vị đắng ấy lại mang theo mùi ngọt ngào tựa như thanh xuân vậy.”

“Ta cảm thấy loại vị đạo chua ngọt này mới giống thanh xuân chứ!”

“... Thứ mùi này khiến cho tôi nghĩ tới hình ảnh khi đột mặc bikini.”

“Vẫn được mà! Tuy hơi quái dị, nhưng vẫn có thể cải biến. Cùng lắm chỉ là khi đột mặc quần dài thôi.”

“Cay đến vô vị, tựa như bếp lửa mau tàn.”

“Thứ mùi này thực sự rất giống với gió mát trong lành.”

...

Barry và Hiền Cảnh hai mắt nhìn nhau, bọn họ đến cùng đã nếm được thứ mùi vị gì vậy?

“Barry tiền bối...” Hiền Cảnh cười khổ.

“... Gọi Barry là được rồi, chớ có kêu ta thành lão già.” Barry điên cuồng phun sương tẩy vị vào miệng, “Đừng nhìn ta, ta và Côn cùng một chỗ đã nhiều năm như vậy, ta cũng không biết em ấy đang nói cái gì. Điều duy nhất ta biết là, bữa cơm này... Hãy chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Chuẩn bị tốt tâm lý gì cơ? Đáy lòng Hiền Cảnh run lên.

Côn và Hạ Tranh không có tinh lực để ý tới hai nam nhân tâm lý yếu ớt này, bắt đầu nhiệt huyết dâng trào chế biến đồ ăn.

Barry và Hiền Cảnh sợ hãi quan khán, bọn họ đem những nguyên liệu nấu ăn và gia vị có mùi quái dị này hòa chung với nhau, làm ra từng món ăn ngăn nắp gọn gàng.

Từ vẻ ngoài mà xem, đích thực là rất đẹp đẽ.

Nhưng sao lại không dám ăn thế này...

“Không ăn?” Côn nhướn mày.

“Lập tức ăn!” Barry vội vàng hốt hoảng cầm lấy cái đĩa, xiên lên một khối bít-tết dầm nước sốt.

“Đó là món tôi làm, bít-tết có vị lạ.” Hạ Tranh cười híp mắt nói, “Tiền bối mau nếm thử.”

“Lạ, mùi lạ?” Vừa nghe tên gọi, đã cảm giác được toàn thân run rẩy.

“Mùi lạ ăn cũng ngon lắm.” Hạ Tranh nói, “Đồng minh có một loại hương vị đặc thù, chính là các loại mùi lạ. Tuy ăn vào thấy kỳ quái, thế nhưng sẽ khiến cho người ta muốn ngừng mà không được.”

“Mau ăn.” Côn trừng mắt nhìn Barry.

Barry ha ha cười khổ buông bít-tết xuống, cắt ra một khối cực nhỏ, bỏ vào trong miệng.

Trong nháy mắt, không biết mùi vị ra làm sao, hay phải nói là không biết có tất cả bao nhiêu mùi vị, đều hung hăng xông tới đầu lưỡi, trước mắt Barry phảng phất như một đám ác ma hương y giương nanh múa vuốt nhào đến, sợ đến nỗi y một ngụm nuốt chửng bít-tết xuống.

Trong cái khoảnh khắc nuốt xuống kia, xúc cảm non mềm của bít-tết lướt qua yết hầu, mùi lạ táo bạo đến cực điểm cũng dần dần biến mất, trái tim Barry vốn luôn treo cao, rốt cục cũng rơi xuống.

“Mùi vị thế nào?” Côn vừa nói, vừa tự cắt một khối.

Thịt này vừa đưa vào miệng, hai mắt Côn đã lập tức sáng ngời: “Mùi vị này rất có lực trùng kích a! Trù nghệ của Tiểu Tranh cậu quả nhiên rất tốt!”

Rất có lực trùng kích? Như vậy nghĩa là mùi vị không tệ nhỉ? Barry tiền bối ăn vào cũng có vẻ rất cao hứng.

Hiền Cảnh vốn vẫn yên lặng quan sát rốt cục an tâm cắt một miếng thịt, bỏ vào trong miệng.

Sau đó hắn cũng nhìn thấy địa ngục, bị dọa đến một ngụm nuốt chửng.

Rốt cục hắn đã biết, thì ra Barry tiền bối cũng chẳng phải là ăn được đến vui về...

“Tuy rất có lực trùng kích, thế nhưng thiếu chút trung hòa, khiến cho mùi vị này trở nên quá táo bạo.” Hạ Tranh thở dài.

“... Ăn vẫn rất ngon.” Hiên Cảnh thấy Hạ Trang bộ dạng không vui, liền động tác lưu loát cắt thêm một miếng bít-tết.

Ừm, lại được trông thấy địa ngục.

Bất quá tuy trông thấy địa ngục, thế nhưng rất nhanh là có thể đem bít-tết nuốt xuống, cho nên cũng không tính là khó chịu nhỉ?

Loại mùi lạ này lan tràn trong khoang miệng, tuy ban đầu thì rất khó chịu, thế nhưng ăn quen rồi, dường như có một loại cảm giác nghiện bị ngược, không thể dừng ăn.

Cuối cùng còn cảm thấy rất thơm ngon.

Hiên Cảnh lộ ra một nụ cười thế nào cũng không phải là giả bộ: “Chỉ cần chống đỡ được qua khoảnh khắc ban đầu, ăn quen rồi còn thấy rất thơm.”

“Phải vậy không?” Được người khác tán thưởng món ăn mới, Hạ Tranh khó có được cười đến khoe mắt cong cong, “Giống cháo phải không?”

“Đúng thế.” Hiên Cảnh rất nhanh đã giải quyết xong một tảng bít-tết. Sức ăn của người sở hữu tinh thần lực thường lớn hơn so với người bình thường, một khối thịt này còn chưa đủ lót đáy bụng.

Barry: “...” Người Đông mình đáng sợ!

“Mùi vị thực sự rất tốt mà, anh không biết thưởng thức.” Côn trợn trắng mắt lườm Barry.

Barry yên lặng hướng tới một món khác thoát nhìn tựa như canh cá trong suốt thấy được cả đáy. Canh cá này hẳn sẽ không có mùi lạ đâu!

Sau đó y nếm được mùi vị của cá chua cay.

Thế nhưng chua là vị chua xót, cay lại mang theo cay đắng.

Rõ ràng chua cay vốn là tuyệt phối, thế nhưng chua này và cay này kết hợp lại với nhau, lại khiến cho y cảm giác được trước mặt có một con quái ngư cực kỳ xấu xí, phun một luồng hỏa diễm về phía y, làm cho cả khuôn mặt y bị cháy đen.

“Ai nha, thì ra hai loại trái cây kia kết hợp lại sẽ cho ra thứ mùi vị này.” Hạ Tranh kinh ngạc nói, “Côn chú thực sự là lợi hại!”

“Thế nhưng dung hợp cũng không tốt, mùi cá tuy được vị chua áp chế, nhưng vị chua cũng lại dẫn ra vị cay trong cổ đắng.” Côn nhũ mày, “Thêm chút vị ngọt có phải là sẽ càng ổn hơn không nhỉ.”

Hiên Cảnh do dự đã lâu, rốt cục cũng nếm thử một ít thịt cá, sau đó hắn cũng bị quái ngư nướng đen khuôn mặt.

“Anh cảm thấy ăn như vậy là rất ngon rồi, đừng thêm đường nữa.” Barry sau khi nghe được món này là do Côn làm, liền lập tức vui đầu ăn hết mình, “Trong đắng có ngọt, không chỉ sở hữu một loại mùi vị nha.”

Hiên Cảnh: “...” Tiền bối lợi hại, tôi còn phải học hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Sau lần đầu chấp cánh cho linh cảm thăng hoa, Hạ Tranh và Côn đối với nguyên liệu nấu ăn ở tinh cầu này dâng lên hứng thú nồng đậm.

Việc này dẫn tới tiểu quái thú dọc đường đi đều gặp phải tai ương.

Hiên Cảnh và Barry vốn nên đảm nhiệm vị trí bảo tiêu, nhưng Hạ Tranh và Côn trong lúc săn bắn quá hưng tàn, cũng chưa gặp phải trường hợp nguy hiểm phải cần tới cơ giáp để giải cứu, vì vậy trong toàn bộ hành trình hai người chỉ có thể vây xem săn bắn, đồng thời đảm đương thêm việc phun tào.

“Có phải là cảm thấy rất đáng sợ hay không?” Barry phát lời mời trò chuyện riêng với Hiên Cảnh, “Người khác còn nói ta đáng sợ đó, trừ sư mới là đáng sợ nhất.”

“Cũng tạm.” Hiên Cảnh lại thấy Hạ Tranh như vậy rất có sức sống, thật là đáng yêu, so với mặt nạ bé ngoan thường ngày càng chói mắt hơn, “Như thế tốt lắm. Tiểu Tranh ngày thường đã chịu gò bó quá rồi.”

“... Không nhìn ra bình thường cậu ta phải gò bó chỗ nào.” Barry khó hiểu. Y cảm thấy Hạ Tranh sống rất vừa ý, làm gì có đáng về bị đè nén.

Hiên Cảnh chỉ cười, không tiếp tục vấn đề này nữa, ngược lại cùng Barry bàn luận về thao tác cơ giáp và các kỹ xảo thực chiến.

Rất nhiều người đều cho rằng Hạ Tranh vẫn luôn sống rất tốt, làm người rất dương quang rất rộng rãi rất hiền lành, thậm chí ngay cả người nhà cậu cũng nghĩ vậy.

Nhưng Hiên Cảnh luôn cảm thấy, chuyện không như thế.

Hiên Cảnh vẫn luôn chú ý tới một mặt ẩn giấu của Hạ Tranh, cho nên mới nỗ lực tìm cách cho Hạ Tranh xuất đầu lộ diện, cuối cùng lại khiến cho người khác bất mãn.

Cũng chính là một mặt ẩn giấu này của Hạ Tranh, đã hấp dẫn Hiên Cảnh.

Nếu như chỉ đơn thuần là ưu tú thiện lương sáng sủa, thì trong đám người vây quanh Hiên Cảnh, có vô cùng nhiều những khuôn mẫu như vậy.

Có lẽ vì biết tâm cơ Hiên Cảnh rất sâu, nên cho rằng Hiên Cảnh càng ưa thích loại hình sáng long lanh tựa thủy tinh chăng?

Kỳ thực Hiên Cảnh thấy ngọc bạch ngọt mới là phiền nhất, nhìn mà muốn chết tâm.

Hắn thích Hạ Tranh như thế kia, trong lòng có chủ ý, rất cố chấp, nhưng cố chấp cũng có cái khả ái của cố chấp, là người có thể nắm tay cả đời.

... Barry tựa hồ đã lo ngại thái quá đối với nhiệm vụ lần này. Sau khi đặt chân tới tinh cầu hoang, bọn họ cũng chưa gặp phải nguy hiểm nào nằm ngoài dự liệu.

Quá trình Hạ Tranh và Côn tự săn bắn, cũng vô cùng thuận lợi, khiến cho hai vị bảo tiêu trong suốt toàn bộ hành trình đều là đã tương du *, chỉ có thể ném thử đồ ăn.

(*) Đã tương du: đại khái là người qua đường đó ^^

Theo lý thuyết, được mỹ thực đại sư nấu cho ăn, hẳn là một chuyện tình khiến cho người khác vô cùng hâm mộ.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, những mỹ thực đại sư này không đắm mình trong quá trình thử nghiệm đồ ăn mới.

Trong khoảng thời gian này Hiên Cảnh và Barry tiếp nhận sự tàn phá của đủ loại thức ăn kiểu đáng mới mùi vị mới, ăn đến cuối cùng tinh thần đều tê dại.

Hiên Cảnh rốt cục biết được chỗ khổ bức của việc làm hợp tác với mỹ thực đại sư.

Nhưng hết lần này tới lần khác những thứ đồ ăn có hương vị quái dị này lại sinh ra ảnh hưởng đối với tinh thần lực.

Có loại ảnh hưởng tựa như độc dược trực tiếp khiến cho tinh thần lực của hai vị cơ giáp sư cường hãn trong nháy mắt sụp đổ, cũng có loại ảnh hưởng theo hướng tích cực.

Trời mới biết đồ ăn mùi vị quái dị như vậy, lại còn có thể sinh ra tác dụng tốt đối với tinh thần lực.

Sao bảo hiệu lực của đồ ăn và trình độ mỹ vị có quan hệ trực tiếp với nhau cơ mà?

Hay vì mỹ vị gì đó quả nhiên chỉ là cảm thụ chủ quan, mà những thức ăn quái dị này thực sự là mỹ thực, chỉ là bản thân mình không thể thưởng thức ra điểm tuyệt vời trong đó?

Hai vị chiến sĩ cơ giáp lâm vào trong hoài nghi sâu sắc.

Mà Barry thì lấy thân phận tiên bối nói với Hiên Cảnh, quen là tốt rồi.

“... Kỳ thực, đại bộ phận đồ ăn tôi đều đã ăn quen.” Hiên Cảnh ăn ngay nói thật.

Barry khuôn mặt hoảng sợ, lần nữa cảm nhận được sự khủng bố của người Đồng minh.

Tinh cầu hoang N1912 vẫn chưa được khai phá nhiều, bên trên còn vô vàn những nguyên liệu nấu ăn chưa từng gặp qua, những nguyên liệu này sở hữu đủ loại kiểu dáng và mùi vị thần kỳ.

Đối với mỹ thực đại sư mà nói, đây là một tòa bảo khố thiên nhiên.

Cho nên mỹ thực đại sư đối với tình cầu hoang tồn tại niềm yêu thích sâu sắc. Mỗi một viên tinh cầu hoang đã mới phát hiện, đều biểu thị cho khả năng đột phá của mỹ thực đại sư.

Ngoại trừ Hạ Tranh và Côn, có không ít mỹ thực đại sư đã từng tới thăm tình cầu hoang này. Chỉ cần có hứng thú đối với nguyên liệu nấu ăn, đều sẽ đến đây xem xét.

Trù sư thì còn có thể phải mở tiệm ăn để kiếm tiền, nhưng mà mỹ thực đại sư, một món ăn có thể dùng làm chiêu bài trong một thời gian dài(?), không có khả năng thiếu tiền, chỉ là bọn họ cũng chẳng hứng thú lắm đối với việc kinh doanh mà thôi.

(?) 一道菜就可以他们吃很久 ~ Dịch bừa

Đương nhiên, đa số mỹ thực đại sư đều có cửa hàng thậm chí tập đoàn của chính mình, nhưng bọn họ trên cơ bản đều đảm nhiệm vị trí trữ sư chính hoặc là lão sư hướng dẫn (trên danh nghĩa), đột phá về trù nghệ, mới là truy cầu cuối cùng của bọn họ.

Côn cũng sở hữu một cửa hàng đồ ngọt, thế nhưng mỗi lần mở cửa đều là cách chừng nửa năm, lúc nào khai trương buôn bán hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tình.

Hạ Tranh cảm thấy, đợi mình hoàn thành xong việc học tập, nói không chừng cũng sẽ mở một cửa tiệm như thế.

Bất quá ngồi một chỗ cũng rất nhàm chán, có lẽ cậu sẽ làm một chiếc xe đẩy bán hàng rong trên phố, như vậy nhất định sẽ rất thú vị.

Hạ Tranh nói ra ý tưởng này với Hiên Cảnh, Hiên Cảnh suy nghĩ một chút, đáp: “Vậy thì em phải đeo khẩu trang và đội mũ, nếu không sẽ gây ách tắc giao thông.”

Hạ Tranh gật đầu. Hiện tại bản thân cũng coi như là danh nhân rồi đi!?

Vừa đi vừa thu thập các loại động thực vật (nguyên liệu nấu ăn), đám người Hạ Tranh cuối cùng cũng tới được mục tiêu.

Một sơn cốc ngập tràn sương mù.

Trải qua kiểm tra đo lường, vụ khí nơi này không chỉ chứa độc, còn có côn trùng tí hon. Có khí độc và côn trùng tạo nên bình chương, lập thành tấm màn bảo vệ vô cùng hoàn hảo cho môi trường sống của Tam Vĩ Độc Long.

Bất quá đối với nhân loại đã bước sang thời kỳ Tinh Tế mà nói, hoàn cảnh nơi đây thực sự không coi là hiểm ác đáng sợ bao nhiêu.

Mặc dù nơi nơi đều xuất hiện khí độc và côn trùng, nhưng vô luận là trang phục phòng hộ mặc trên người, hay cơ giáp, đều có thể khởi động lồng bảo hộ bằng năng lượng. Cho dù là lồng bảo hộ công phòng yếu nhất, cũng đủ để quét ngang hết thảy.

Sở dĩ Tam Vĩ Độc Long có được cuộc sống nhàn nhã như vậy, một là vì Liên minh rất bảo hộ tình cầu hoang dã, hai là Liên minh còn chưa tìm ra được phương pháp sử dụng Tam Vĩ Độc Long.

Nhưng cho dù là thế, sau khi Liên minh tiến hành khai phá viên tinh cầu hoang này, sinh hoạt của Tam Vĩ Độc Long cũng không còn được dễ chịu như trước nữa. Trải qua mấy lần bị săn bắt, cho dù đầu óc Tam Vĩ Độc Long không đủ phát triển, cũng biết mình không còn đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn nữa rồi, liền bắt đầu trở nên nhanh nhạy hơn.

Cơ giáp của đám người Hạ Tranh tuy đã mở ra hình thái ẩn nấp, nhưng đây chẳng qua là lồng bảo hộ mà thôi, đối mặt với ra-đa có chức năng quét rồi, hay cảm quan của các loài sinh vật, kỳ thực cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Chỉ ít thì sự khuấy động của cơ giáp đối với sương mù, thì vô luận làm cách nào cũng không che giấu được.

Vì vậy đám người Hạ Tranh vừa tiến vào trong sơn cốc, Tam Vĩ Độc Long đã phát ra tiếng gầm gừ uy hiếp, sau đó...

Chạy trốn.

Hạ Tranh nhìn một đám Tam Vĩ Độc Long chen lẫn tẩu thoát, có chút ngớ người.

Đã nói là đỉnh của chuỗi thức ăn cơ mà, bá chủ của tình cầu cơ mà? Cốt khí đâu rồi?

Tam Vĩ Độc Long tỏ vẻ, mạng còn sắp mất, còn muốn cốt khí gì a.

Bất quá tốc độ của Tam Vĩ Độc Long có nhanh hơn nữa, cũng không bằng được cơ giáp. Tuy là kẻ trốn người truy, trốn trốn tìm tìm vòng quanh sơn cốc, ảnh hưởng nghiêm trọng tới hiệu suất săn bắn, nhưng sau khi đã quen thuộc với địa hình, cả ba cơ giáp đều có thu hoạch.

Vì là tình cầu chưa được khai phá, số lượng Tam Vĩ Độc Long ở đây không hề ít, nhưng phóng nhãn khắp toàn bộ Liên minh thì lại có vẻ quý hiếm, vì vậy sau khi mỗi cơ giáp thu được một đầu Tam Vĩ Độc Long, đều đình chỉ việc săn bắn.

Đám Hạ Tranh chọn một nơi dừng chân đã được tra xét ổn thỏa, có nguồn nước có đất bằng, tầm nhìn rộng mở, cũng không có bao nhiêu địa phương

nguy hiểm, bèn bắt đầu xử lý ba con Tam Vĩ Độc Long.

Nói là xử lý, nhưng Hạ Tranh và Côn cũng không tùy tiện hạ thủ, mà cầm máy thăm dò di chuyển xung quanh Tam Vĩ Độc Long.

Tuy đoàn đội khai hoang trước đó của Liên minh đã cho ra số liệu, nhưng Hạ Tranh và Côn vẫn có khuynh hướng tự mình kiểm tra đo lường lại một lần nữa.

Giống như số hiệu đã được công bố từ trước đó, trên thân Tam Vĩ Độc Long có rất nhiều chỗ mang theo độc tố, nhất là chất độc chứa trong máu, khiến cho các trù sư đặc biệt đau đầu.

Vốn loại sinh vật có độc này không nên được xếp vào trong nhóm nguyên liệu nấu ăn, nhưng sau khi trải qua kiểm tra đo lường, cho thấy thịt Tam Vĩ Độc Long sở hữu hàm lượng dinh dưỡng phong phú. Mặc dù hiện tại nghiên cứu đối với tinh thần lực vẫn không tính là thấu triệt, nhưng loại dinh dưỡng này, quả thực có thể được xếp vào một trong những loại dinh dưỡng có tác dụng lên tinh thần lực.

Đồng thời sau khi loại bỏ độc tố, tuy trình độ mỹ vị của Tam Vĩ Độc Long khẳng định sẽ bị tổn hại, nhưng nếu ngay lập tức sử dụng, cũng có tác dụng tích cực đối với tinh thần lực.

Vì vậy, Liên minh bèn hiệu triệu các mỹ thực đại sư nghiên cứu phương pháp chế biến Tam Vĩ Độc Long.

Đối với độc tố, Liên minh đã cho ra xếp hạng, cũng đã công bố xếp hạng của gien giải độc. Với khoa học kỹ thuật phát triển của Liên minh, có gien giải độc, trải qua dụng cụ kiểm tra đo lường, liền có thể tìm được thuốc giải.

Cho dù không có thuốc giải thiên nhiên, dụng cụ cũng có thể tự chế ra thuốc giải độc.

Đoàn đội khai hoang muốn chế biến Tam Vĩ Độc Long, chính là dùng thuốc giải độc được chế ra kia, rồi tiến hành nấu nướng.

Dựa theo kinh nghiệm trong quá khứ, muốn không phá hủy phong vị và dinh dưỡng của Tam Vĩ Độc Long, thì chỉ có thể tìm kiếm thuốc giải thiên nhiên để điều hòa.

Việc này người bình thường cũng làm được. Nhưng làm sao để bảo trì mỹ vị, thậm chí nâng cao thêm một bước, để tác dụng tích cực đối với tinh thần lực được phát huy tới mức lớn nhất, thì phải cần đến mỹ thực đại sư.

Những người khác cũng đành bất lực.

Tuy nhiên cho dù là mỹ thực đại sư, cũng không nhất định có thể làm được điều này.

Tỷ như Côn, hẳn hiển nhiên am hiểu các món điểm tâm ngọt. Tuy chế biến các loại thịt cũng rất xuất sắc, nhưng vẫn không phải là sở trường của hắn.

Hắn nghiên cứu qua một lần, liền đem hứng thú chuyển dời tới việc làm thế nào để chế tác ra các món điểm tâm ngọt từ Tam Vĩ Độc Long.

Phải biết rằng điểm tâm ngọt cũng không nhất định đều là các món chay a.

Còn đối với phương pháp chế biến các loại thịt, Côn quả thực không dám dấy lên hứng thú.

Cũng chính vì mỗi một mỹ thực đại sư lại có những sở trường bất đồng, mới có thể từ cùng một nguyên liệu, mà tiến hành sáng tạo ra nhiều loại đồ ăn.

Sau khi săn bắt được Tam Vĩ Độc Long, đám người Hạ Tranh liền chuyển sang thu thập các mẫu động thực vật khác trong sơn cốc.

Căn cứ theo lý luận tương sinh tương khắc, xung quanh độc vật ắt sẽ có vật giải độc, tìm kiếm nguyên liệu giải độc ở ngay trên tinh cầu này, mới là việc làm thích hợp nhất.

Muốn thu thập thực vật và các động vật cỡ nhỏ, hành động bằng cơ giáp liền bị hạn chế. Đoàn người liền trang bị quần áo gọn nhẹ, bắt đầu tìm kiếm.

Hiên Cảnh và Barry đã quen làm đủ loại nhiệm vụ, thủ đoạn tự nhiên phi thường thành thạo. Côn và Hạ Tranh so với bọn họ lại càng thêm tinh tế, mỗi lần thu thập được gì, đều sẽ ngừng lại để nghiên cứu. Chính vì vậy, cho dù thực lực của Hạ Tranh và Côn đều không tệ, nhưng vẫn cần có người bảo vệ. Để tránh cho hai người nghiên cứu quá chuyên tâm, bị tiểu quái nào đó KO.

Cuối cùng, Hiên Cảnh và Barry bỏ qua việc thu thập của bản thân, chuyên tâm bảo vệ hai người, đề phòng động tĩnh xung quanh.

Hạ Tranh liếc mắt một cái, nhìn Hiên Cảnh đang khoanh hai tay trước ngực, dáng đứng thoát nhìn phi thường thả lỏng, nhưng trên thực tế lại cực kỳ cảnh giác, tùy thời có thể tiến vào trạng thái chiến đấu.

Sau khi cậu có được thực lực, cho rằng một người cũng có thể làm nên chuyện. Nhưng trải nghiệm qua vô luận là đoàn đội hợp tác, hay việc có người phối hợp bảo vệ và săn bắt cùng, Hạ Tranh lại cảm thấy, sở hữu một hợp tác cũng không tệ.

Chỉ ít cậu có thể toàn tâm toàn ý đắm chìm trong chuyện tình mình yêu thích.

Loại chuyện lên vào địa phương tương đối nguy hiểm, thu thập nguyên liệu nấu ăn này, đối với Hạ Tranh mà nói cũng không mấy xa lạ.

Kiếp trước Hạ Tranh đã trải qua loại kinh lịch này vô số lần rồi.

Chỉ là khi đó cậu muốn giữ mạng nhỏ, trốn đông trốn tây còn chưa xong, thu thập nguyên liệu nấu ăn, cũng chỉ có thể mau mau chóng chóng nhét vào bọc hành lý, sau đó lập tức phải chạy tới địa phương an toàn mới có thể tiến hành nghiên cứu.

Dưới loại áp lực cường độ cao này, Hạ Tranh đã luyện thành bản lĩnh phân biệt nguyên liệu nấu ăn và thu thập vô cùng nhanh chóng. Cậu có thể lấy tốc độ nhanh nhất, dùng phương pháp có khả năng bảo trì nguyên liệu nấu ăn không bị hư hại nhất, để mà thu thập chúng. Đồng thời từ đó còn lục lọi ra rất nhiều phương pháp bảo tồn các loại nguyên vật liệu vốn phải đương trường xử lý.

Đúng như lời lão tổ tông ở kiếp trước của Hạ Tranh đã nói, Hạ Tranh vô luận là trù nghệ hay bất cứ phương diện nào cũng đều là thiên tài trong thiên tài, bất đắc dĩ tư chất tu hành quá kém, không có kỳ ngộ nghịch thiên, thì sẽ vô duyên với đại Đạo.

Hạ Tranh với tư chất ấy, có thể đi tới điểm kết thúc trên con đường tu hành, cuối cùng sống thọ và chết, thân từ Đạo tiêu, thời điểm hồn phách tan biến, còn được lão tổ tông hộ pháp giúp chuyển thế, quả thực không dễ dàng.

Đời này, Hạ Tranh duy trì tư duy trước kia, tuy có rất nhiều người bảo vệ bên cạnh, nhưng cậu đã quen không dựa dẫm vào bất kì ai, chỉ khi thực sự gặp phải nan đề mới xin giúp đỡ. Đối với việc săn bắt và thu thập nguyên liệu nấu ăn, Hạ Tranh cũng đã chuẩn bị tâm lý phải dựa vào chính mình.

Nhưng cái cảm giác lúc này thực sự rất không tệ.

Có lẽ có một hợp tác cũng không sai.

Sau khi Hạ Tranh sống lại, luôn không ngừng kiểm điểm mọi hành vi trước khi trọng sinh.

Nếu tín nhiệm người nhà hơn một chút, có phải sẽ biết trước rất nhiều chuyện và giải quyết được chúng nhanh hơn không?

Nếu sớm thoát li khỏi tư duy kiếp trước, tìm kiếm một hợp tác thích hợp để bảo vệ, thay vì duy trì sợ hãi cùng tự ti đối với cường giả, ôm suy nghĩ đợi đến khi nào thực lực bản thân cường đại rồi mới dám tìm kiếm đoàn đội có trình độ ngang hàng, có phải cậu sẽ không tạo ngộ mãn tai ách kia?

Tuy kiếp trước có mang theo vệ sĩ, nhưng bọn họ cũng không phải là chiến sĩ cơ giáp.

Trong tiềm thức, Hạ Tranh vẫn còn giữ lấy tư duy của kiếp trước.

Kẻ yếu cho dù có cung cấp tiền tài, cũng không có khả năng để cho cường giả thuộc tầng thứ cao hơn tới bảo vệ mình.

Có lẽ sử dụng quyền thế thì cũng có thể, nhưng Hạ Tranh và người nhà giao lưu quá ít, đối với tình huống gia đình không quá am hiểu, không có tự giác bản thân là con em nhà quyền thế.

Nếu không thì cậu cũng sẽ không vì biết được hai vị ca ca cư nhiên thuộc về nhóm thủ lĩnh của cái đám nhị đại tam đại gì kia, mà cảm thấy kinh ngạc.

Suy nghĩ một chút, trước khi trọng sinh tuy mình rất nỗ lực hòa nhập với cuộc sống mới, nhưng trên thực tế, kiếp trước ảnh hưởng quá lớn tới cậu, mười mấy hai mươi năm căn bản không thể giúp cậu thoát khỏi tính cách đã định hình từ tiền thế. Rất nhiều hành vi của cậu, vẫn căn cứ theo lối sống kiếp trước, mà không phải kiếp này.

Tỷ như nguy trang vậy, dù không sở hữu tinh thần lực, kỳ thực cũng chẳng quan hệ. Hiện tại Hạ Tranh mới biết, mình vốn có phương pháp bảo vệ bản thân mà. Địa vị của mỹ thực đại sư, cũng đã đủ cao.

Dưới sự che chở của người nhà, cậu lại sống trong nom nớp lo sợ, như bước đi trên băng mỏng, tuyệt không giống một hải tử được cung chiều.

Quá xa cách và hiểu chuyện, cậu cực lực che dấu bản tính và nhu cầu của mình, mới dẫn tới những thứ mình muốn căn bản không được người nhà chú ý tới, ngược lại khiến cho cậu ở nhà tựa như một người vô hình.

Thân nhân có lẽ cũng có chỗ sai, nhưng lẽ nào cậu lại không sai?

Cũng may, hiện tại còn chưa muộn, quan hệ của cậu và người nhà ngày càng thân mật, cũng gặp được người có thể trở thành hợp tác.

Hạ Tranh lắc đầu, đem tâm tư phức tạp vứt hết ra ngoài.

Hiện tại nghĩ những chuyện này cũng vô dụng. Có lẽ, nếu như mình không sở hữu tinh thần lực, không có sức mạnh, thì cũng sẽ chẳng có những cải biến hiện tại a!

Nhất ẩm nhất trắc (*), tự có số trời, hà tất phải xoắn xuýt mãi?

(*) Nhất ẩm nhất trắc giai do tiền định: Một miếng uống, một miếng ăn đều đã được định sẵn từ trước.

Động tác trên tay Hạ Tranh ngày càng thêm chuyên chú, Hiên Cảnh đứng bên quan sát, khóe môi lộ vẻ tươi cười.

Thường nói nam nhân khi nghiêm túc là đẹp trai nhất, ở trong mắt Hiên Cảnh, Hạ Tranh chuyên chú cũng rất khiến cho hắn động tâm.

Lúc này Hạ Tranh đã gỡ xuống toàn bộ nguy trang, tựa như khi cậu nấu nướng, cả người tản mát ra khí chất tự tin mạnh mẽ. Đường như ở trong lĩnh vực này, cậu không gì là không làm được, cũng chẳng chút e dè sợ hãi, cậu chính là vương giả.

Hiên Cảnh nhớ tới lần đầu tiên bản thân rung động đối với Hạ Tranh, chính là sau khi cùng Hạ Khâm đánh cược, thời điểm quan sát Hạ Tranh làm bánh ngọt, cái dáng vẻ tự tin này, khiến cho hắn trong nháy mắt bị điểm trúng.

Bất quá khi đó, hắn chỉ là mới tiếp xúc quan sát đứa nhỏ đáng thương này lần nữa, hơi có hảo cảm, vẫn chưa đạt tới mức yêu thích.

Mà càng quen biết, Hiên Cảnh trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của Hạ Tranh càng nhiều, cũng càng lún sâu hơn.

Bất quá vận khí hắn tốt, trùng hợp có hôn ước với Hạ Tranh, quan hệ giữa trưởng bối hai bên cũng thân cận, gần quan được ban lộc, có thể tiếp xúc gần gũi với Hạ Tranh.

Nếu không thì lấy danh vọng và địa vị hiện tại của Hạ Tranh, người muốn tiếp cận cậu quá nhiều, hắn còn chưa kịp lăn lộn tới vị trí đủ cao, không có biện pháp nào ngoài việc vãn gây người tại chỗ, muốn bồi dưỡng tình cảm với Hạ Tranh, quả thực có chút khó khăn.

Năng lực bản thân và thiên phú của hắn, phòng chừng cũng sẽ khiến cho một số người không vui khi thấy mình và Hạ Tranh cùng một chỗ.

Cho nên hiện tại có được nhiều cơ hội tiếp xúc với Hạ Tranh như vậy, Hiên Cảnh cảm thấy, đây chính là phúc khí tu luyện từ kiếp trước.

Nói không chừng kiếp trước hắn đã làm chuyện tốt gì, mới có thể khiến cho người mình thích trùng hợp cũng là vị hôn phu của mình.

Hiên Cảnh ở trước mặt người ngoài, cũng không thích cười như ở trước mặt Hạ Tranh và người nhà cũng như người Hạ gia như vậy, đáng vẻ có chút bất cần đời.

Hiện tại biệt hiệu “mặt lạnh” “thiết diện” của hắn đã càng truyền càng xa, theo địa vị tăng lên, hắn cũng sẽ không như dĩ vãng, gặp ai cũng mang theo ba phần tươi cười, tận lực xây dựng hình tượng vô hại cho bản thân.

Cho dù hắn không có cha mẹ che chở, cũng sẽ tận lực tùy tâm sở dục một cách thỏa đáng.

Cho nên việc hắn có thể nguy trang thành dáng vẻ sáng sủa, càng lộ ra hiếm thấy.

Kỳ thực hắn cũng chẳng phải loại người lãnh đạm, chỉ là có chút lười biếng.

Lười ở trước mặt người xa lạ làm bộ như rất quen thuộc. Có điều loại nguy trang này, trong quân đội lại thể hiện ra là một loại tính cách rất tốt đẹp.

Hắn cũng chẳng phải binh lính có thâm niên, mà là lính mới xuất thân từ quân giáo, hầu hết thời gian đều làm nhiệm vụ với những người xa lạ. Nếu không có tính cách không sợ người lạ, thì hắn chẳng thể nào hòa đồng với các chiến hữu được.

Nếu chiến hữu không thể phối hợp ăn ý, thì càng không cần bàn tới việc hoàn thành nhiệm vụ nữa.

Mà hiện tại hắn ở trong quân đã có đầy đủ danh vọng, cũng có thành viên nòng cốt cơ bản. Thời điểm gặp mặt các chiến hữu xa lạ, hắn cũng không còn là tồn tại ngang hàng với những người này, mà đã trở thành người lãnh đạo.

Cho dù không biết hắn, cũng sẽ tin phục hắn, nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Tướng quân lãnh diện uy nghiêm, cũng chính từ lúc này bắt đầu thể hiện ra.

Bất quá ở trước mặt người quen, tính cách Hiên Cảnh cũng không biến hóa quá nhiều. Chỉ ít ở trong lòng Hạ Tranh, Hiên Cảnh là một anh chàng tốt bụng sáng sủa.

Mặc dù hiện tại Hạ Tranh đã hơi nhìn thẳng vào việc Hiên Cảnh là vị hôn phu của mình, nhưng chung quy vẫn cảm thấy, chỉ đơn thuần muốn phát cho hắn một tấm thẻ người tốt mà thôi(?).

Săn bắn không tốn bao nhiêu thời gian, thu thập những nguyên liệu khác thì lại tiêu hao không ít thì giờ.

Trải qua một loạt phân tích, Hạ Tranh và Côn đã tìm ra được vài loại động thực vật có khả năng giải độc.

Những thứ này là nguyên liệu mà đoàn khai hoang trước đó chưa phát hiện ra.

Dù sao đoàn đội khai hoang cũng là khai thác mở rộng cả tỉnh cầu, không có khả năng tiến hành nghiên cứu tỉ mỉ mỗi một loại sinh vật.

Nếu không thì những người tới đây về sau sẽ làm cái gì?

Trong những động thực vật dùng để giải độc này, có một chút là có thể ăn, có một chút thì bản thân cũng mang theo độc tố, còn việc kết hợp với độc tố của Tam Vĩ Độc Long sẽ xuất hiện phản ứng gì, thì còn cần phải tiến thêm một bước thí nghiệm nữa.

Còn mang theo đầy đủ dụng cụ thực nghiệm.

Hạ Tranh cũng vậy.

Mỹ thực đại sư ở thế giới này, thân kiêm rất nhiều chức nghiệp.

So với tình cảnh hiện tại, hai người cầm ống nghiệm và dụng cụ, ở trong phòng thí nghiệm vô khuẩn được làm thời xây dựng đi tới đi lui, nhìn qua quả thực không có chút quan hệ nào với nghề nghiệp trừ sư.

Mà thuần túy là nhân viên hóa học hoặc người làm việc trong ngành sinh vật học hay khoa học kỹ thuật.

Một lần nữa lại phải cảm thán khoa học kỹ thuật của Liên minh, loại phòng thí nghiệm vô khuẩn đơn sơ này cũng có thể được dựng nên một cách nhanh chóng, lều bạt và tia xạ tuyến sát trùng, cho phép nhân viên khoa học có thể tiến hành nghiên cứu của mình vào bất cứ lúc nào ở bất kỳ nơi đâu.

Hạ Tranh và Côn rơi vào trong thí nghiệm đến quên ăn quên ngủ, Hiên Cảnh cùng Barry thì có chút buồn chán.

Lúc này chỗ tốt của hai người liền được thể hiện, bọn họ thay phiên nhau cố thủ nơi này, người còn lại có thể ra ngoài đi dạo, thu thập nguyên vật liệu hay thuần túy chỉ là luyện tập thao tác điều khiển cơ giáp và thực chiến.

Đáng tiếc tình cầu này còn chưa được kết nối với mạng Liên minh, không thể lên mạng, huấn luyện giả lập cũng chẳng thể tiến hành.

Bất quá Hiên Cảnh vẫn quay chụp rất nhiều phim ngắn và hình ảnh của nhiệm vụ lần này, chuẩn bị sửa sang qua một chút rồi gửi cho đội ngũ quan hệ xã hội.

Giống như tất cả những nhân vật có danh vọng khác, Hiên Cảnh cũng thuê một đội ngũ quan hệ xã hội chuyên nghiệp, tùy thời quản lý mạng và truyền thông.

Vì công tác nên hẳn không phải là người của công chúng, đội ngũ quan hệ xã hội chỉ cần quản lý các tin tức mặt trái là được. Bất quá Hạ Tranh lại bất đồng, dưới tình huống tồn tại kẻ mang theo địch ý rõ ràng, danh vọng Hạ Tranh càng cao, người dân bình thường càng có hảo cảm, đối với cậu lại càng có lợi.

Cậu là mỹ thực đại sư, cũng chẳng phải quân nhân, nổi tiếng trên mạng cũng không cần chịu hạn chế.

Sau khi Hiên Cảnh và người Hạ gia thương nghị, Hiên Cảnh liền đề cho đội ngũ quan hệ xã hội đang rảnh rỗi đến phát điên tiếp nhận công tác quan hệ xã hội của Hạ Tranh. Hạ Tranh cũng biết chuyện này, tuy không hiểu rõ lắm, lại chẳng chú ý nhiều, nhưng cậu tin nhiệm Hiên Cảnh, Hiên Cảnh nói cậu hết thấy không cần lo lắng, hẳn sẽ xử lý tốt tất cả, Hạ Tranh liền toàn quyền ủy thác cho Hiên Cảnh làm những chuyện cậu không quá am hiểu, bản thân thì buông tay mặc kệ.

Những phim ngắn và ảnh chụp này, qua tay đội ngũ quan hệ xã hội, lấy hình thức chia sẻ với truyền thông hoặc fan hâm mộ, lan tràn trên mạng Liên minh, vì công cuộc minh tinh hóa của Hạ Tranh mà góp một viên gạch.

Dưới điều kiện tiên quyết là Hạ Tranh không thêm đề ý tới ngôn luận bên ngoài, việc minh tinh hóa đối với cậu chỉ có lợi mà không có hại. Cậu sẽ không phiền não vì lời lẽ của người khác, mà quan tâm của người ta, sẽ trở thành ô dù cường đại của cậu.

Trong tình huống thời thời khắc khắc đều có người chú ý, Hiên Cảnh thực tò mò, những kẻ mang địch ý với Hạ Tranh kia, sẽ gây ra chuyện bất lợi với cậu như thế nào.

Nói không chừng Hạ Tranh còn chưa kịp nhận ra, đám người kia đã bị fan hâm mộ làm cho bó tay.

Vậy thì thật là vô cùng thú vị.

Đương nhiên, hiện tại Hiên Cảnh còn chưa biết, về sau bản thân mình cũng sẽ bị fan hâm mộ của Hạ Tranh khiến cho bó tay bó chân.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Việc nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn tất nhiên không phải chỉ một hai lần thực nghiệm là có thể giải quyết.

Tuy tính chuyên nghiệp của Hạ Tranh và Côn cũng không kém, nhưng các mỹ thực đại sư khác đều là như vậy. Tất cả mọi người đều cần dành nhiều thời gian cho công cuộc nghiên cứu.

Nghiên cứu ngay tại hiện trường chỉ cho ra những số liệu cơ bản nhất, Hạ Tranh và Côn phải sau khi trở về, mới có thể tiến hành thêm một bước xem xét.

Nhiệm vụ hoang tinh lần này, có thể xem như đã kết thúc rồi.

Thời điểm Hạ Tranh mang theo nguyên liệu nấu ăn cùng số liệu rời đi, lòng vẫn còn chút ngán ngạo.

Mặc dù kiếp trước cậu cũng đạt tới trình độ mỹ thực đại sư, nhưng vì khúc mắc cá nhân cùng sự nuông chiều của người nhà, vẫn chưa từng đi qua những địa phương nguy hiểm, nguyên liệu nấu ăn trông thấy cũng ít hơn.

Hiện tại cậu mới hiểu được, tinh vực này là bí ẩn như thế, địa phương thần kỳ còn nhiều như vậy, thời gian của cậu... cũng là không đủ dùng đến thế.

Khoảng thời gian sau này, đoán chừng sẽ dành hết cho việc nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn, mệt rồi sẽ quay sang luyện tập cơ giáp và ôn lại chương trình học, tu dưỡng tinh thần để rồi lại tiếp tục nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn... Cứ thế mà tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Coi việc luyện tập cơ giáp như việc rèn luyện hàng ngày, việc ôn tập chương trình học thành nghỉ ngơi, cuộc sống như thế mà bị người khác biết được, chắc là sẽ thấy rất buồn bực a!

“Tinh cầu hoang thực là không sai nha.” Hạ Tranh phát biểu trên đường về, “Vô luận là Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh, hay là tinh cầu N1912.”

“Không chỉ là tinh cầu hoang, rất nhiều tinh cầu hành chính đã được khai thác một cách hoàn thiện, cũng sở hữu những nguyên liệu và phương pháp nấu nướng đặc trưng của riêng mình.” Hiên Cảnh bắt gặp nhân thân trong suốt tòa sáng của Hạ Tranh, bèn nghĩ thầm, những lúc thế này ở Tiểu Tranh mới có thể nhìn ra một điểm tâm tính thuộc về độ tuổi của cậu ạ.

“Về sau phải dành nhiều thời gian hơn để đi du lịch mới được.” Hạ Tranh nóng lòng muốn được thử nghiệm.

Mặc dù trước khi nhập học tỏ ra cao điệu như vậy không quá phù hợp với tính cách của cậu, thế nhưng chỗ tốt lấy được vẫn rất hữu dụng.

Nếu không cậu phải đợi thêm mấy năm nữa mới có thể tự do du ngoạn khắp nơi như lúc này.

Có thời gian, có tiền tài, có thực lực, có địa vị, cậu bây giờ có thể toàn tâm toàn ý đắm chìm trong công việc mà mình yêu thích, đạt được độ cao mà kiếp trước cậu không thể đi tới.

“Chẳng phải cách kỳ thi còn chút thời gian sao? Nếu như em có lòng tin đối với cuộc thi văn hóa cuối kỳ lần này, chúng ta có thể trở về muộn một chút.” Hiên Cảnh nói, “Nhiệm vụ kế tiếp của tôi là ở Hải Lục Tinh, diện tích biển trên tinh cầu kia đạt tới 90%, sở hữu nguồn hải sản vô cùng phong phú. Đồng thời, khi chúng ta tới, cũng vừa vặn là lễ hội ẩm thực tại thủ đô Hải Lục Tinh, nói không chừng còn có thể gặp được mỹ thực đại sư am hiểu chế biến các món hải sản.”

Hiên Cảnh cực kỳ hiểu Hạ Tranh, biết Hạ Tranh ít khi tiếp xúc với nguyên liệu hải sản, có lẽ, cậu sẽ cảm thấy hứng thú với chuyện này.

Hạ Tranh quả thực là vô cùng hứng thú.

Ai cũng biết hải dương là nơi thần bí nhất, cũng là địa phương nguy hiểm nhất.

Kiếp trước tuy Hạ Tranh có thể thận trọng tìm kiếm nguyên liệu nấu ăn trong những bí cảnh sơn lâm hạ cấp, nhưng ngay cả bí cảnh hải dương cấp thấp nhất, cậu cũng không dám bén mảng tới.

Ngoại trừ vũ trụ tinh không, hải dương có lẽ là môi trường thần bí nhất, cũng là nơi sở hữu những sinh vật nguy hiểm nhất. Dù cho khoa học kỹ thuật hiện tại đã vô cùng phát triển, hải dương vẫn cứ là địa phương mà những sinh vật nguy hiểm thường xuyên qua lại. Hơn nữa tinh cầu lấy hải dương làm chủ, cũng có nghĩa là lấy tân nhân loại làm chủ. Tân nhân loại sở hữu rất nhiều năng lực và tập tính đặc biệt, đối với Hạ Tranh mà nói, cũng tương đối nguy hiểm.

Trước khi trọng sinh cậu còn chưa sống được tới ngưỡng tuổi được xã hội công nhận là thành niên (pháp luật quy định tuổi thành niên là mười tám, xã hội lại nhận thức tuổi hai mươi lăm mới là tuổi thành niên), tự nhiên là không có cơ hội đi qua.

“Muốn đi.” Hạ Tranh nói, “Bất quá, anh không phải là còn có nhiệm vụ ư? Sẽ không làm phiền anh chứ?”

“Không hề, cũng chẳng phải là nhiệm vụ khó khăn gì.” Hiên Cảnh đáp, “Tuy nội dung nhiệm vụ là bảo vệ cho một nhân vật, trên thực tế chính là đại biểu cho quân đội tới trình diện một chút mà thôi, thể hiện thái độ coi trọng của quân đội ấy mà. Tôi chỉ cần lộ mặt, vẫn có thể tự do hoạt động, chỉ là phạm vi hoạt động không được quá xa.”

Hạ Tranh suy nghĩ trong chốc lát, rồi gật đầu: “Vậy em đi.”

Danh tiếng Hải Lục Tinh cậu cũng đã được nghe qua, trải qua vô vàn thế hệ hỗn huyết lai tạp, vẫn còn rất nhiều người sở hữu thiên phú sinh tồn trong đại dương của dân bản địa, nghe nói người có thiên phú tốt nhất, thậm chí còn có thể biến hóa ra đuôi cá, sinh hoạt nơi biển sâu, còn có thể câu thông với sinh vật biển sở hữu chỉ số IQ cao.

Có chút tương tự với yêu tộc ở kiếp trước.

Nghe nói trong thời kỳ vũ trụ đại hàng hải, người Địa Cầu cổ cùng những dân bản địa này từng phát sinh chiến tranh liên miên.

Tựa như mỗi một lần bành trướng lãnh thổ trong lịch sử vậy.

Trải qua vô số lần chinh chiến cùng hòa đàm, người Địa Cầu cổ cùng dân bản địa của các tỉnh vực khác đã từng bước dung hợp thành một đại gia tộc.

Chỉ là văn minh Địa Cầu cổ hiển nhiên rất có tính bao dung, người Địa Cầu cổ cũng càng có lòng đồng cảm, từng bước phát triển văn minh Liên minh lấy văn minh của Địa Cầu cổ làm trụ cột, ngay cả việc phân quyền chính trị cũng đều chiếu theo bộ máy chính trị của Địa Cầu cổ lúc ban đầu xuất chinh mà phân chia.

“Ban đầu, người Địa Cầu cổ cũng không được ưa thích.” Hiên Cảnh cười nói, “Chúng ta vừa không biết bay, cũng không biết lặn dưới nước, càng không sở hữu năng lực đặc biệt gì, quả thực bình thường đến không thể bình thường hơn. Có thể ở trong thời kỳ tinh tế khuếch đại mà cùng cư dân của các vũ trụ khác tranh đấu đến bất phân thắng bại, hoàn toàn là dựa vào trí óc và khoa học kỹ thuật.”

“Bất quá về sau tác dụng của tinh thần lực nổi lên, nghiên cứu phát hiện, huyết mạch của người Địa Cầu cổ càng dễ dàng thức tỉnh tinh thần lực, tỷ lệ người Địa Cầu cổ trở thành mỹ thực đại sư và cơ giáp đại sư cũng cao hơn, chủng tộc khác mới bắt đầu cam tâm tình nguyện thông hôn với người Địa Cầu cổ.” Hiên Cảnh cảm thán, “Lại nói, chúng ta cũng từng bị kỳ thị a.”

Hạ Tranh cũng đã xem qua đoạn lịch sử này.

Nhà cậu và Hiên gia giống nhau, có khuynh hướng kết hôn với người Hoa thuần chủng, được gọi là một nhánh dân tộc Hoa cổ, tần suất thức tỉnh tinh thần lực vô cùng cao.

Đương nhiên, bọn họ cũng không vì tỷ lệ thức tỉnh tinh thần lực nên mới chỉ chọn lấy đồng tộc, chỉ là phù hợp với khiếu thẩm mỹ cá nhân mà thôi.

Trên thực tế, rất nhiều dân tộc đều ưa thích người bản địa của mình. Mà thông hôn với dân tộc khác, thậm chí chủng tộc khác, cũng không có quan hệ gì. Dù sao tỷ lệ chỉ là tỷ lệ, không ai có thể nói chắc được. Mà dù không sở hữu tinh thần lực, cũng chỉ là không thể trở thành chiến sĩ cơ giáp mà thôi.

Hiện tại là thời đại hòa bình, chiến sĩ cơ giáp gì đó, cũng chẳng có gì đặc biệt hơn người.

“Nhân vật cần được bảo vệ lần này là nhân ngư?” Hạ Tranh hỏi. Nghe nói vương tộc Hải Lục Tinh, vẫn có thể hóa thành hình thái nhân ngư – đương nhiên, vương tộc ở đây cũng tương tự như đại bộ phận vương công quý tộc của các tỉnh cầu và quốc gia khác, chỉ là vật biểu tượng, không có thực quyền.

“Là nhân ngư, còn là nhân ngư sở hữu dị năng cao cấp khá hiếm thấy.” Hiên Cảnh gật đầu, “Nghe đồn có thể câu thông cùng không ít sinh vật biển.”

Hạ Tranh thực tò mò: “Có thể giao lưu với sinh vật biển, chẳng phải sẽ không thể nào nhẫn tâm hạ khẩu với hải sản à.”

Hiên Cảnh đầu đầy hắc tuyến. Trừ sư gì đó, thực đúng là dăm ba câu cũng không thể rời khỏi chủ đề ăn uống.

“Các loại sinh vật được đánh giá sở hữu chỉ số IQ cao vốn là không thể ăn... Trừ phi là loại có chỉ số IQ, nhưng không mang tính chất của sinh vật sống. Đồng thời tuy nhân ngư sẽ thuần dưỡng sinh vật biển, nhưng đa số chỉ biết thuần dưỡng một loại mà thôi, đối với các loại hải sản khác thì vẫn ăn được. Dù là bản thân sinh vật biển cũng sẽ cắn nuốt lẫn nhau a.”

“À à.” Hạ Tranh gật đầu, “Có thể ăn là tốt rồi.”

Không được ăn thì cũng quá bi thảm đi.

Cũng đúng, 90% diện tích tinh cầu là biển cả, không được ăn hải sản, chẳng phải sẽ chết đói à.

“Cá cá cũng ăn?” Không phải là có thể mọc ra đuôi cá ư?

“... Dù là nhân ngư, thì cũng sẽ ăn cá.”

“Nhưng người sẽ không ăn người mà. Ách, bất quá một số loài vượn khỉ và động vật thuộc họ linh trưởng cũng được dùng làm đồ ăn.” Hạ Tranh tỏ vẻ đã hiểu.

Hiên Cảnh lau nhẹ mồ hôi lạnh vốn không tồn tại.

Trừ sư... Thực là đáng sợ.

Rõ ràng đều là lời nói thật, vì có gì thốt ra khỏi miệng trừ sư liền trở nên đáng sợ như vậy a?

Tuy Hiên Cảnh đáp ứng rất thân thiện, nhưng mang theo người khác trong khi thi hành nhiệm vụ, vẫn phải viết báo cáo lên trên.

Lúc này địa vị mỹ thực đại sư đặc thù của Hạ Tranh liền được dịp thể hiện.

Vốn dĩ chuyện này cuối cùng rồi cũng sẽ được phê chuẩn thôi, nhưng quy trình thủ tục thì vẫn không thể thiếu. Nhưng cấp trên vừa nghe tin Hạ đại sư muốn tới Hải Lục Tinh tham quan lễ hội ẩm thực, quân đội còn chưa kịp phản ứng, hoàng tộc Hải Lục Tinh đã bày tỏ một trăm phần trăm thành ý hoan nghênh Hạ đại sư ghé thăm.

Lễ hội ẩm thực tại Hải Lục Tinh hằng năm đều được tổ chức, nhưng không có khả năng mỗi năm đều có mỹ thực đại sư tới tham dự, huống chi vị mỹ thực đại sư Hạ Tranh này hiện tại còn có nhân khí cao vô cùng.

Nếu đối tượng của nhiệm vụ bảo vệ là hoàng tộc Hải Lục Tinh đều đã tỏ vẻ phi thường hoan nghênh, quân đội ngay cả thủ tục cũng lười làm, cứ coi như tự Hải Lục Tinh ngỏ lời mời là được rồi.

Bất quá đám lão đại quân giới vẫn có chút nghi ngại, cảm thấy làm như vậy đối với mỹ thực đại sư có phải là quá có lệ hay không, thế là liền giao cho Hiên Cảnh thêm một nhiệm vụ nữa là bảo vệ Hạ Tranh.

Nhiệm vụ lần này của Hiên Cảnh, từ bảo vệ người thừa kế thứ nhất của ngôi vị Hoàng đế Hải Lục Tinh, biến thành nhiệm vụ bảo vệ hai nhân vật, hơn nữa còn ưu tiên bảo hộ Hạ Tranh.

Bởi vì người ta là người thừa kế đứng hàng đầu tiên nên bên cạnh cũng không thiếu vệ sĩ...

“Được rồi, nhiệm vụ kết thúc nhớ phải cho tôi điểm tối đa đó.” Hiên Cảnh khoanh tay.

Hạ Tranh không khỏi bật cười.

Thì ra danh tiếng mỹ thực đại sư lại dùng tốt đến vậy, mình trước khi trọng sinh thực sự là quá điệu thấp rồi.

“Em không cần phải lộ mặt sao?” Hạ Tranh đối với các loại tràng diện lớn lao cũng không phải là rất ưa thích, đặc biệt là cái loại phô trương lãng phí thời gian này.

“Không cần, tôi đã nói rõ, em chỉ là tới du ngoạn mà thôi, sẽ không xuất hiện công khai, hoàng tộc Hải Lục Tinh cũng bày tỏ sẽ không quấy rầy đến em.” Hiên Cảnh đã sớm xử lý tốt những chuyện này, “Tuy bọn họ muốn em tham gia lễ hội ẩm thực của mình để giúp quảng bá, nhưng cũng đúng mực, biết nếu làm vậy thì sẽ đắc tội với người ta.”

Trừ phi là ngỏ lời mời từ trước, nếu không mỹ thực đại sư đi du lịch, lại phải tới tham dự hoạt động do chính phủ tổ chức, thể diện cũng thực là lớn a.

Loại hoạt động mang tính thông lệ mỗi năm đều có này, cũng sẽ không mời mỹ thực đại sư.

“Bất quá em đã tới Hải Lục Tinh rồi, hoàng tộc Hải Lục Tinh nhất định sẽ tấn trách nhiệm chủ nhà, mời em tham dự vài buổi tiệc tùng là chán chán. Nếu em không thích, cũng có thể cự tuyệt.” Loại lễ hành tư nhân này, vốn hoàn toàn có thể từ chối tiếp xúc cùng người xa lạ.

“Gặp một lần cũng được.” Hạ Tranh nói, “Dù sao cũng là lần đầu tiên tới Hải Lục Tinh, em rất hiếu kỳ về bộ dạng của hoàng tộc Hải Lục Tinh.”

Muốn biết đuôi cá của bọn họ trông ra làm sao a.

Kỳ thực Hạ Tranh càng tò mò về sự khác biệt giữa đuôi cá của họ và các loại thịt cá khác. Đương nhiên, ý tưởng hung tàn này cậu chỉ dám nghĩ trong lòng, không thể nói ra được.

Cậu cũng chỉ theo bản năng trừ sư mà suy nghĩ một chút thôi, sẽ không thực sự làm ra điều gì.

Gặp được một loài cá xa lạ... Hẳn sẽ nhìn không được mà liên tưởng đôi chút đúng không!? Điều này rất bình thường mà.

Hải Lục Tinh, ý tứ tựa như tên gọi của nó, là một tinh cầu được bao phủ bởi màu xanh của nước biển.

“Đại dương ở Địa Cầu cổ là màu lam, mà hải dương của tinh cầu này lại mang sắc xanh biếc.” Hiên Cảnh giới thiệu.

“Là vì hằng tinh chiếu sáng tinh cầu này có quang phổ bất đồng ư?” Hạ Tranh đoán.

“Đúng vậy đó.” Hiên Cảnh nhìn xung quanh, “Có người tới đón chúng ta rồi, một số thủ tục nhập cảnh cũng sẽ được đơn giản hóa.”

Tuy thủ tục nhập cảnh bình thường cũng chẳng có gì, thế nhưng nếu có thể giảm bớt thêm nữa thì đại gì mà không làm.

Huống chi gương mặt này của Hạ Tranh đã nổi đình nổi đám toàn bộ Liên minh, cậu cũng không muốn bị người khác vây xem.

Trong khoảng thời gian này cậu cuối cùng cũng chân chính hiểu rõ đến cùng thì bản thân mình có bao nhiêu nổi danh. Điều này khiến cho cậu có chút phiền muộn.

Trước khi trọng sinh mặc dù không có thành tựu như ngày hôm nay, nhưng cậu dù gì cũng là mỹ thực đại sư, tại sao lại không cảm thụ được nhân khí kinh khủng như bây giờ nhỉ?

Cậu lại không biết, nhân khí cũng cần dựa vào đội ngũ quan hệ xã hội thổi phồng lên. Huống chi, tuy đúng là địa vị của mỹ thực đại sư rất cao, thế nhưng chiến sĩ cơ giáp lại soái khí hơn a...

Hai thân phận hợp nhất, đó chính là tạo nên một nam nhân hoàn mỹ.

“Hạ Tranh đại sư.” Một người xa lạ, nhìn qua tựa như thanh niên mới trưởng thành tiến lên cười đón, “Hiên Trung tá.”

Trung tá? Hạ Tranh liếc mắt nhìn Hiên Cảnh.

Hiên tại Hiên Cảnh đã là Trung tá rồi sao? Người này tấn chức cũng thật là nhanh. Cậu nhớ rõ trước khi trọng sinh Hiên Cảnh dường như cũng không thăng cấp nhanh như vậy a.

Tuy khi đó cậu và Hiên Cảnh không quen, nhưng nhà cậu và Hiên gia vốn thân thuộc, tần suất người nhà nhắc tới Hiên Cảnh cũng không phải là ít.

Hạ Tranh lại không biết, bản thân mình ưu tú, cũng tạo cho Hiên Cảnh áp lực rất lớn.

“Ừ.” Hiên Cảnh đơn giản đáp một tiếng, rất tự nhiên để người nọ tiếp nhận hành lý của mình và Hạ Tranh.

Hạ Tranh nhìn biểu tình có thể coi là lãnh đạm của Hiên Cảnh, trong lòng có chút kinh ngạc.

Cậu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Hiên Cảnh bày ra vẻ mặt này. Trước khi Hiên Cảnh làm nhiệm vụ, vẫn có vẻ như là một người tương đối cởi mở.

Hiên tại nên nói thế nào nhỉ... có chút uy nghiêm? Bất quá dường như cũng không phải là cố ý hay giả vờ.

So với vẻ sáng sủa khi đó, biểu tình lúc này ngược lại còn chân thật hơn một chút.

Hạ Tranh vẫn luôn cảm thấy, một Hiên Cảnh vui vẻ trước mặt người khác có chút... xa cách.

Điểm này, cậu thể mà lại tâm hữu linh tê với Hiên Cảnh.

Hiên Cảnh cũng cảm thấy hình tượng bé ngoan trước mặt mọi người của Hạ Tranh rất là xa cách.

Mà hai người theo địa vị và thực lực tăng lên, hình tượng vốn có trước mặt người khác cũng dần dần cải biến.

“Sao vậy?” Hiên Cảnh quan tâm hỏi, “Mệt à? Hay còn chưa thích ứng với khí hậu ở đây? Mùi biển nơi này quả thực rất nặng.”

Thấy Hiên Cảnh thời điểm đối mặt với mình, thần tình tự nhiên trở về bộ dạng lúc trước, trong lòng Hạ Tranh không biết vì sao, lại thở phào nhẹ nhõm.

Tuy đã sớm nghe đồn Hiên Cảnh có biệt hiệu “Lãnh diện Tướng quân”, nhưng vốn thường xuyên thấy được vẻ mặt dễ nói chuyện của Hiên Cảnh, chợt trông thấy dáng dấp lãnh ngạnh của hắn, thực sự là không quen.

“Không sao, chỉ là không quen với ánh mắt của người khác mà thôi.” Hạ Tranh lướt mắt qua đám người xung quanh đang len lén, thậm chí giữa thanh thiên bạch nhật mà chăm chăm nhìn vào mình, còn lấy điện thoại ra chụp tanh tách... Kỳ thực đây cũng là lời nói thật.

“Về sau khi em xuất hiện trước mặt công chúng, ngại trang một chút là được.” Hiên Cảnh cũng không nghĩ tới đội ngũ quan hệ xã hội lại có thể tạo ra hiệu quả tốt đến vậy, Hạ Tranh quả thực tựa như một minh tinh đang đi du lịch ấy.

Điều này dường như lại tạo ra chút bất tiện thì phải? Bất quá cũng may những người này vẫn tương đối lý trí, không giống như fan nảo tàn của ngôi sao, tùy tiện nhào lên.

Đại khái là do những người yêu thích Hạ Tranh, tố chất bản thân vốn cũng tương đối cao.

Thân phận địa vị của Hạ Tranh cũng bất đồng.

“Không sao, không cần để ý!” Tuy miệng thì nói vậy, nhưng Hạ Tranh vẫn quyết định, lần sau ra ngoài sẽ mang theo các loại mũ nón, còn có thể che nắng luôn.

Cậu thanh niên lái xe kia mặc dù rất hiếu kỳ đối với Hạ Tranh, tựa hồ thực muốn cùng Hạ Tranh tán gẫu, nhưng thấy Hiên Cảnh ở đó, thoạt nhìn lại không dám tùy tiện bắt chuyện với cậu.

Tới tận khi đã đến nơi, Hạ Tranh vẫn chưa biết tên cậu ta, Hiên Cảnh cũng không có ý giới thiệu.

Tới nơi, Hạ Tranh lại gặp được càng nhiều người hơn, có vẻ như là cấp dưới của Hiên Cảnh trong nhiệm vụ lần này.

Tất cả mọi người đều tỏ ra rất kính sợ Hiền Cảnh.

Lại nghĩ tới mấy năm trước, lúc trông thấy thái độ của đám binh lính ở căn cứ quân sự Nạp Cát Nạp Lỗ Tinh kia dành cho Hiền Cảnh, cùng với biểu hiện của Hiền Cảnh, quả thực tựa như hai người khác biệt.

Bất quá ngẫm lại chính mình, hình như cũng là hai nhân cách a!

Hạ Tranh nghỉ ngơi trong dịch quán hai ngày, làm quen với chênh lệch múi giờ. Đợi đến lúc cậu khôi phục lại tinh lực, Hiền Cảnh cũng vừa vận đem công chuyện xử lý xong, có thể tự do hoạt động.

“Ngày mai có muốn ra khơi không?” Hiền Cảnh đem bản đồ phân bố nguyên liệu nấu ăn của Hải Lục Tinh trong quang não gửi cho Hạ Tranh, “Khoảng thời gian này vừa vặn là mùa đánh bắt cá Hoàng Văn, có thể ra biển câu.”

Cá Hoàng Văn là một loại cá ăn thịt loại nhỏ sống quần cư, trên người mang theo hoa văn vân vân màu vàng, thân đẹp.

Nếu như gặp phải bầy cá cỡ lớn, quả thực đáng sợ tựa như gặp phải một đội quân kiến vậy. Đến cả những sinh vật biển xưng bá đại dương, cũng có thể bị ăn sạch chỉ trong chớp mắt.

Đáng sợ hơn là, cá Hoàng Văn còn sở hữu tính kháng độc mạnh nhất, độc vật biển bình thường, cũng không có biện pháp đấu với chúng nó.

Đương nhiên, cá Hoàng Văn cũng không phải là không thể chiến thắng. Trong đại dương dù sao cũng khác với trên đất bằng, chỉ cần khuấy động nước biển, là có thể tách đàn cá Hoàng Văn ra. Hơn nữa sức chịu áp suất của cá Hoàng Văn không tính là rất mạnh, thường quen sinh hoạt ở tầng nước biển bên trên. Mà đại bộ phận sinh vật biển cỡ lớn thì đều có thể lặn xuống rất sâu.

Vốn cá Hoàng Văn đối với người dân Hải Lục Tinh mà nói, cũng tựa như cá ăn thịt người, hay quân đoàn kiến, đều là đại sát khí.

Nhưng sau khi khoa học kỹ thuật phát triển, cá Hoàng Văn liền trở thành mỹ thực trên bàn ăn.

Đương nhiên, nếu không cẩn thận trong lúc lặn xuống nước mà gặp phải loại sinh vật này, thì vẫn rất nguy hiểm.

Đội thuyền bình thường cũng không nhất định chống chọi được sự tấn công của đàn cá.

Tất nhiên, sau khi xin được giấy phép đặc biệt, thì vẫn có thể ra biển đánh bắt.

Hạ Tranh và Hiền Cảnh đều thuộc về loại nhân vật được đặc biệt phê chuẩn.

Cá Hoàng Văn là đặc sản của Hải Lục Tinh, trước đây Hạ Tranh chưa từng tới Hải Lục Tinh, tự nhiên cũng chưa từng thưởng thức thịt cá Hoàng Văn tươi.

Cá Hoàng Văn khô thì đúng là đã ăn qua.

Nghe nói lượng mỡ trong cá Hoàng Văn rất phong phú, lại hay vận động, nên chất thịt vô cùng căng mịn. Nếu nướng lên, sẽ vô cùng mỹ vị, cá khô không thể nào sánh bằng.

Hạ Tranh vừa vận thu thập được rất nhiều gia vị mới mẻ ở N1912 Tinh, đang rất muốn thử nghiệm.

Hiền Cảnh vừa nghe Hạ Tranh muốn thí nghiệm đồ gia vị mới, liền cảm thấy đầu lười hơi đau nhức.

Bất quá muốn trở thành hợp tác của mỹ thực đại sư, nhất định phải làm quen dần a!...

Lần đầu tiên Hạ Tranh đặt chân tới Hải Lục Tinh, tự nhiên đem toàn bộ trách nhiệm sắp xếp hành trình giao cho Hiền Cảnh.

Hiền Cảnh đương nhiên sẽ không chọn những điểm du ngoạn người đến người đi. Có lợi mà không cần chính là kẻ ngu, nơi hắn chọn là một địa phương cấm du khách.

Nhưng lại mở cửa cho mỹ thực đại sư.

Lại nói, Hiền Cảnh vẫn là nương nhờ hào quang của Hạ Tranh.

Chỉ là tới nơi, Hiền Cảnh vừa trông thấy hướng dẫn viên du lịch đội nón có cỡ lớn đang cười hi hi, liền nhịn không được mà đen mặt.

“Hiền Trung tá, đừng tỏ ra đáng sợ như vậy nha, cười một cái nào.” Người nọ sở hữu mái tóc màu xanh lục tựa như đại dương, tươi cười lộ ra hàm răng trắng nõn, “Mỗi lần thấy cậu nếu không phải mặt đen, thì chính là mặt lạnh, đáng sợ như thế, có thể hù dọa cả trẻ con đó.”

“Bối Lỗ Vương tử, thỉnh đừng gia tăng số lượng nhiệm vụ của chúng tôi.” Hiền Cảnh tuy nghiêm mặt, nhưng giọng nói vẫn đầy đủ lễ độ, không khiến cho người ta cảm thấy là đang gây sự. “Sao có thể, ở trên biển, tôi có đầy đủ năng lực tự vệ.” Bối Lỗ Vương tử dương dương tự đắc nói, “Hơn nữa, chẳng

phải cậu cũng đem theo cá nhân không nằm trong nhiệm vụ đấy sao, tôi đi cùng thì cũng thế thôi.”

Dứt lời, Bối Lỗ Vương từ liền hướng về phía Hạ Tranh mà làm một nghi thức chào khách quý của hoàng tộc Hải Lục Tinh. Tuy lễ này rất trang trọng, nhưng bị vệ ngoài của Bối Lỗ Vương từ lúc này khiến cho chẳng ra làm sao hết.

“Xin chào Hạ Tranh đại sư, tôi là người thừa kế đứng hàng thứ nhất của hoàng vị Hải Lục Tinh, Cát Hạ Bối Lỗ, Hạ Tranh đại sư gọi tôi một tiếng Cát Hạ là được.” Bối Lỗ Vương từ mỉm cười nói, “Tôi và đại ca Hạ Khâm của đại sư cũng là bạn cũ đó.”

Hạ Tranh cũng đáp lại bằng nghi lễ dành cho khách quý của Hoa Đô Tinh: “Nếu ngài và đại ca là bạn, cứ gọi Hạ Tranh là được.”

“... Cát Hạ, cậu nói cậu và Hạ Khâm là bạn cũ, có còn biết xấu hổ không vậy.” Nếu Cát Hạ đã muốn lôi kéo làm quen, Hiên Cảnh cũng lười lấy lễ hoàng tộc mà đối xử với hắn, “Nếu tôi nhớ không lầm, tôi và Hạ Khâm với cậu là từ địch a!”

“Cái gì mà kẻ địch một mất một còn chứ, phải gọi là đối thủ.” Cát Hạ bị vạch trần nhưng không chút đỏ mặt, “Vừa là địch mà cũng vừa là bạn, tương ái tương sát, so với tình bạn thông thường lại càng thêm sâu sắc.”

“...” Hiên Cảnh nuốt chút nữa thì chán ghét mà nôn mửa. Ai muốn tương ái tương sát với cái loại không biết xấu hổ này chứ?

Hạ Tranh lại nhin không được mà cười thành tiếng: “Bối Lỗ Vương từ và đại ca đã từng là chiến hữu à?”

“Tiểu Tranh gọi Cát Hạ là được rồi.” Cát Hạ đặc biệt am hiểu bắt quàng làm họ liền phi thường tự giác đổi miệng sang một cái xưng hô càng thêm thân mật, “Tôi đã từng lên chạy đi tòng quân, vừa vận cùng Hạ Khâm, Hiên Cảnh ở chung một đơn vị. Ừm, bắt quả vẫn là hai liên đội đối đầu. Hồng lam chiến, cậu biết đấy.”

Hạ Tranh gật đầu.

Truyền thống diễn tập hồng lam chiến của quân đội Hoa Hạ cổ, vẫn được lưu lại cho tới tận bây giờ. Nói vậy, Bối Lỗ Vương từ và đại ca đích thị là từ địch.

Tuy nhiên cũng quả thực là chiến hữu.

Hiên Cảnh biết, chỉ cần liên quan tới người nhà, Hạ Tranh liền cực kỳ dễ nói chuyện. Cát Hạ hiển nhiên đã tìm được một cửa đột phá cực tốt.

Bắt quả tuy hấn và Cát Hạ không hợp tính, nhưng bản thân Cát Hạ cũng là một người đáng kết giao, thân phận của hắn đối với Hạ Tranh mà nói, đúng là có chỗ hữu dụng. Cho nên Hiên Cảnh cũng không ngăn cản việc Cát Hạ lôi kéo làm quen, chỉ có ở thời điểm hắn ăn nói bậy bạ, mới làm mặt lạnh phá hư mà thôi.

Nhìn qua, thực sự có chút bộ dáng của hồ bằng cầu hữu.

“Lại nói tới câu cá, tôi chính là đại sư nha.” Cát Hạ khoác lác, “Không cần tới mỗi câu, tôi vẫn có thể bắt được cá Hoàng Văn.”

“Cậu chuẩn bị tự mình nhảy xuống làm mồi hả?” Hiên Cảnh lạnh mặt nói, “Tôi có thể giúp đập cậu xuống. Có cần cắt một vệt máu trên người không? Như vậy bày cá Hoàng Văn có thể tới nhanh hơn chút nữa.”

“Tôi cảm thấy, vẫn là máu của cậu hấp dẫn bày cá hơn.” Cát Hạ cười híp mắt đáp, “Tôi nói nè Tiểu Tranh, kẻ mặt lạnh như vậy có gì hay ho chứ, có muốn tìm tôi làm hợp tác không?”

Hiên Cảnh không hay làm mặt lạnh, chỉ ít thì đây là lần đầu tiên mình bắt gặp được nhiều khoảnh khắc hấn diện vô biểu tình như vậy. Hạ Tranh trầm nghĩ

“Tôi và Hiên ca còn chưa phải là hợp tác.” Hạ Tranh mỉm cười từ chối, “Tạm thời tôi cũng không cần hợp tác, tôi có thể ứng phó với phần lớn công tác săn bắt nguyên liệu nấu ăn.”

“Ai nha, Tiểu Tranh cũng rất là lợi hại đó.” Cát Hạ cũng vừa nhớ tới, rằng Hạ Tranh không chỉ là một trù sư yếu đuối.

Bắt quả... Hình như mỹ thực đại sư đều không hề yếu đuối chút nào.

“Thật đáng tiếc, tôi còn tưởng rằng cậu bám chặt như thế, đã trở thành hợp tác của Tiểu Tranh rồi cơ.” Cát Hạ cười nhạo nói.

“Tôi đang vì trở thành hợp tác của Tiểu Tranh mà nỗ lực.” Hiên Cảnh một chút cũng không tức giận, “Hợp tác của mỹ thực đại sư là loại chỉ cần khua môi múa mép là có thể làm được chắc?”

Hạ Tranh chỉ coi việc hai người này “tranh giành” là việc đấu võ mồm thường ngày. Sự chú ý của cậu đều tập trung cả vào hải dương màu bích lục bên dưới.

Cậu vẫn là lần đầu tiên cách biển gần đến vậy. Bọn họ hiện tại đã rời xa đất liền, đưa mắt nhìn lại, bốn phía đều là đại dương mênh mông vô bờ.

Bích thủy liên thiên. Lần đầu tiên cậu hình dung được khung cảnh mà cụm từ này miêu tả.

Chương 56

Con người khi đối mặt với những thứ không biết, thường sẽ thấy sợ hãi.

Hạ Tranh cũng chẳng ngoại lệ.

Dù kiếp trước đã trải qua rất nhiều nguy hiểm, nhưng cậu vẫn sẽ cảm thấy khó thích ứng với hoàn cảnh lạ lẫm này.

Vô luận là gió biển ẩm ướt mang theo khí tức tanh nồng, hay sự chòng chành dưới chân khiến cho trái tim cũng phải run rẩy theo, hoặc mất tâm mất chí độc một sắc màu đơn điệu, cũng khiến cho cậu cảm thấy không khỏe.

Bất quá dù có khó chịu, Hạ Tranh cũng sẽ không biểu hiện ra mặt.

Ban đầu Hiên Cảnh còn lo lắng Hạ Tranh lần đầu đi biển sẽ thấy sợ, nhưng nhìn sắc mặt Hạ Tranh, hần thoáng yên tâm đôi chút.

Hắn nhìn ra, Hạ Tranh khẳng định có chỗ không quen, nhưng vẫn nằm trong phạm vi tiếp nhận được.

Cát Hạ cố ý cho thuyền đi xa như vậy, ngoại trừ tin tưởng vào thực lực của bản thân và Hiên Cảnh, cũng như trang thiết bị trên thuyền, thì còn tồn tại vài phần ý tứ ác liệt.

Tuy tỏ ra vô cùng thân thiết với Hạ Tranh, nhưng Cát Hạ quả thực không phải là bạn tốt của Hạ Khâm... Có lẽ, miễn cưỡng xem như hồ bằng cầu hữu đi, cái loại bạn xấu khi thấy đối phương ngã sắp xuống sẽ cao hứng chạy tới đập cho hai phát, nhưng ở thời điểm đối phương thực sự tao ngộ rủi ro thì sẽ tỏ vẻ chê bai mà kéo đối phương dậy, đợi sau khi đối phương đứng dậy được thì lại điệu võ dương oai cười nhạo đủ kiểu (?).

Cho nên khi thanh danh Hạ Tranh trở nên vang dội, Cát Hạ đương nhiên không có khả năng vui thay, mà là đố kỵ không ngớt, cũng phun tào chuyện tốt như vậy sao lại xảy đến trên người Hạ Khâm và Hiên Cảnh, thực sự là ông trời không có mắt a.

Quan hệ với Hạ Tranh nhất định phải làm tốt, nhưng tâm tư muốn khi dễ đệ đệ Hạ Khâm kiêm vị hôn phu của Hiên Cảnh trong lòng Cát Hạ thì vẫn tồn tại.

Tuy nghe đồn Hạ Tranh là một chiến sĩ cơ giáp có thực lực không tệ, nhiệm vụ ban đầu làm cũng không sai, nhưng thiết nghĩ Hạ Tranh dù sao còn thiếu trải nghiệm, khẳng định là tố chất tâm lý không mạnh mẽ như lời đồn đại.

Hiện tại xem ra, quả là danh phù kỳ thực a.

Cát Hạ càng thêm ghen tỵ.

Chuyện tốt như vậy sao lại xảy ra trên người cái tên hồ ly mặt cười Hạ Khâm cùng mặt hồ lạnh lùng Hiên Cảnh kia chứ? Cát Hạ hần xuất thân cao quý tính cách dí dỏm người gặp người thích hoa gặp hoa nở, chuyện tốt hẳn nên rơi xuống trên người hắn mới đúng, ông trời thật là bất công.

Hạ Tranh không nhận ra tâm tư nhỏ nhen của Cát Hạ. Sau khi quen thuộc dần với hoàn cảnh lạ lẫm nơi đây, Hạ Tranh bắt đầu kiểm tra những hạng mục liên quan tới việc đánh bắt trên biển.

Cảm tạ khoa học kỹ thuật thời nay, dù là ở giữa đại dương, mạng internet vẫn phủ sóng khắp nơi.

“Đây là địa phương đàn cá Hoàng Vãn phải bơi qua.” Cát Hạ thu liễm tâm tư, bắt đầu tỉ mỉ giới thiệu, “Cá Hoàng Vãn thích nước ấm, nơi này có một dòng nhiệt lưu chảy qua, Tiểu Tranh có thể xem trên bản đồ vệ tinh, màu nước biển nơi đây cùng màu nước biển trong phạm vi xung quanh có chỗ khác biệt.”

Hạ Tranh lập tức tra xét trên bản đồ vệ tinh, quả thực, từ trong hình chiếu có thể nhìn ra một cách rõ rệt, màu nước nơi này sâu sắc hơn một chút, tựa như một dải dây lưng màu lục vắt ngang trên thảm cỏ xanh nhạt, mà bọn họ thì vừa vịn dầm ngay trên dải dây ấy.

“Cá Hoàng Vãn sau khi bị đánh bắt, đã có tính cảnh giác đối với tàu thuyền, cho nên lúc này cần phải mở ra chức năng ẩn thân.” Hiên Cảnh đương nhiên sẽ không để cho một mình Cát Hạ phổ cập kiến thức. Hắn vốn định mượn cơ hội đơn độc ở chung với Hạ Tranh trên biển, tiện thể khoe khoang một chút vốn hiểu biết cất giữ của mình. Hiện tại bị Cát Hạ bám theo, cũng không thể để Cát Hạ đem cơ hội giảng giải tri thức này đoạt đi luôn a.

Nói là ẩn thân, tất nhiên không phải là khiến cho con thuyền này biến mất vô tung, mà là một loại nguy trang.

Cải biến mùi vị cùng tần sóng, khiến cho cá Hoàng Vãn nghĩ rằng đây chỉ là một vật thể bình thường trôi dạt trên mặt biển.

Nếu như đánh bắt bằng lưới, thì lúc này, nên là thời điểm thu lưới.

Bắt quá bọn họ tới đây câu cá, tự nhiên là sử dụng cần câu.

Cá Hoàng Văn hung hăng, cần câu tất nhiên cũng là thiết bị đặc chế, nếu không sẽ không chịu nổi sự cắn xé của cá Hoàng Văn.

Mà cá Hoàng Văn tuy tham lam, nhưng tính kỷ luật của bầy cá rất mạnh, trong dòng hải lưu không thiếu thức ăn, muốn cho cá cắn câu, cũng cần phải có chút kỹ xảo cùng vận khí.

Thời điểm ra-đa quét được hình ảnh bầy cá sắp bơi qua, đám người Hạ Tranh đã sớm chuẩn bị xong cần câu.

Bắt được cá trước tiên, tự nhiên là chủ nhà Cát Hạ, hần kéo cá mắc câu lên khỏi mặt nước, dùng gậy đánh, con cá liền hôn mê bất tỉnh.

“Loại cá này lúc câu lên nếu không đem nó đánh ngất, thì sẽ bị cắn.” Cát Hạ còn kể chuyện vài ngư dân bị cắn rớt mấy khối thịt ra để hù dọa Hạ Tranh, nhưng hiển nhiên là không thành công.

Hạ Tranh đối với hoàn cảnh lạ lẫm trên đại dương mà lòng mang sợ hãi, nhưng cũng không phải là nỗi sợ đối với mãnh thú.

Bắt quá dù sao cậu cũng từng trải qua huấn luyện giả lập trong môi trường đại dương, hiện tại đã điều chỉnh tốt tâm lý, không còn sợ sệt nữa.

Hiên Cảnh là người thứ hai bắt được cá, hần hiển nhiên cũng chẳng phải là lần đầu tiên tới Hải Lục Tinh săn bắt.

Trước khi trở về, Hạ Tranh rút cục câu được con cá đầu tiên, lần đi câu này cuối cùng cũng chẳng đến nỗi tay không mà về.

... Cát Hạ đối với hải vực này vô cùng quen thuộc, rất nhanh đã tìm được một hoang đảo nhỏ.

Nói là hoang đảo, nhưng diện tích cực kỳ nhỏ bé, không bằng nói trắng ra là một khối đá ngầm lớn lộ ra trên mặt biển, đứng ở địa phương cao nhất, liếc mắt là có thể bao quát trọn vẹn những nơi nhô lên khỏi mặt nước.

Bắt quá địa thế nơi này khá cao so với mực nước biển, tuy diện tích nhỏ, nhưng vẫn có sự sống mạnh mẽ, cây cối bên trên, thoạt nhìn cũng đã rất cổ lão.

Thảm thực vật phong phú, còn có tài nguyên nước ngọt, mặc dù con người không thể ở lại lâu dài, nhưng cũng đã có động vật an cư tại đây, ngư dân đi xa cũng thường ghé qua nghỉ tạm.

Thời điểm Hạ Tranh đặt chân lên tiểu đảo này, cũng không thấy có ngư dân khác.

Ba người bắt đầu thuận thực dựng lều, dưới sự hướng dẫn của Cát Hạ, tìm được nước ngọt và một vài loại rau dại trái rừng có thể ăn ở trên đảo – tuy mùi vị không hẳn là sẽ ngon, nhưng nếu đã tới đây rồi, cũng nên hái chút thực vật tươi mới nếm thử.

Tuy Cát Hạ không có đuôi cá, nhưng vẫn có thể tự do hoạt động dưới nước trong một thời gian rất dài. Hần còn lặn sâu xuống đầm nước bắt mấy con cá lên.

Hạ Tranh bây giờ đã là mỹ thực đại sư, sẽ không dễ dàng nấu nướng cho người khác, nhưng Cát Hạ có thân phận chiến hữu của Hạ Khâm và Hiên Cảnh, Hạ Tranh sẽ không để ý việc Cát Hạ nếm thử trù nghệ của mình.

Nhưng cậu cũng sẽ không chiếu theo khẩu vị của Cát Hạ mà chế biến.

Thời điểm Hiên Cảnh thấy Hạ Tranh xuất ra một đồng gia vị cùng nguyên liệu nấu ăn, bèn yên lặng loli lương khô ra gặm mấy cái, lót bụng trước.

Cát Hạ nháy mắt đã chạy tới, chính là muốn nếm thử tài nghệ của vị mỹ thực đại sư trẻ tuổi nhất này. Lúc đầu hần vốn không có ý định ăn chùa, đã chuẩn bị đầy đủ vật phẩm cùng tiền tài tới trao đổi, lại không nghĩ Hạ Tranh lại dễ nói chuyện như vậy, rất chủ động chịu trách nhiệm nấu nướng.

Có tiện nghi mà không chiếm thì phí, Cát Hạ bèn chảy nước miếng mong chờ.

Sau đó hần trông thấy Hiên Cảnh đang lặng lẽ gặm lương khô.

“Lót dạ trước.” Thần tình Hiên Cảnh tựa hồ tràn ngập chờ đợi đối với tay nghề của Hạ Tranh.

Cát Hạ nháy mắt liền minh bạch. Hiên Cảnh hẳn là sợ quá đói, ngược lại ăn không vào a!

Bắt quá bản thân mình trước khi rời bến đã ăn qua một chút, hiện tại cũng không phải là rất đói, có thể đợi tới lúc đồ ăn được làm xong.

Nhìn qua thì có vẻ như Hạ Tranh làm cá nướng, hần sẽ không mất bao nhiêu thì giờ.

Hạ Tranh lấy ra một con cá Hoàng Văn, dùng dụng cụ để kiểm tra mỗi một bộ phận trên thân cá, lại tra xét phương pháp thưởng thức cá Hoàng Văn trên mạng, bước đầu đã có khái niệm chung về mỗi một bộ vị của cá Hoàng Văn.

Bất quá dù sao cũng là lần đầu chế biến cá Hoàng Văn tươi, Hạ Tranh cắt những bộ phận có thể ăn thành miếng nhỏ, đầu tiên là ném thử mùi vị thịt cá sống, sau đó lại ném thử khi trụng qua nước sôi, rồi chiên trên lửa nếm thêm một lần, cuối cùng cho ra những nhận thức đầu tiên về mùi vị của cá Hoàng Văn tươi.

Dù sao cũng là hải sản, cá Hoàng Văn tươi sở hữu một loại mùi vị thuộc về đại dương, đối với những người ưa thích đồ biển mà nói, có thể sẽ rất thơm ngon, nhưng đối với người không quá quen thuộc, thì lại hơi tanh.

Thịt cá Hoàng Văn quả thực như đã nghe nói, vô cùng mỡ màng, trong đó lớp mỡ ở bụng cá là dày nhất, thậm chí còn có thể rán ra dầu.

Dầu cá sau khi chất ra thì không còn mùi biển, mà có một loại vị cá thơm ngát ngọt ngào rất đặc biệt, cũng không nặng mùi như dầu động vật, hay thậm chí dầu thực vật khác.

Đương nhiên, loại dầu này sẽ bị thiếu đi chút vị đạo của dầu ăn, nhưng đối với một số người có khẩu vị thanh đạm mà nói, thì quả là thượng hạng.

Bất quá nghe đồn loại dầu này khó bảo quản, rất dễ dàng biến chất. Mà vì khẩu vị của nó quá mức thanh đạm, thành phần không ổn định, gia nhập thêm bất luận loại chất bảo quản thiên nhiên nào đều sẽ khiến cho nó bị biến vị. Dù là bảo tồn trong trạng thái chân không, các thành phần không ổn định cũng sẽ tự động biến chất.

Cho nên dầu cá Hoàng Văn chỉ có thể chế biến và hưởng dụng tại chỗ, tựa như cá Hoàng Văn tươi, là mỹ vị độc hữu chỉ có ở Hải Lục Tinh.

Không chỉ là trong thịt cá, mà gan cá Hoàng Văn cũng vô cùng mỡ màng, có thể rán da dầu.

Loại dầu này cũng không dễ bảo quản.

Dầu gan cá so với dầu thịt cá thì nặng vị hơn nhiều, đồng thời còn mang theo mùi tanh và chút đắng chát, nhưng đối với dân bản xứ, so với dầu thịt cá thanh đạm thì lại càng thêm mỹ vị.

Mà vì dầu cá Hoàng Văn chứa hàm lượng dinh dưỡng phong phú, cho nên cũng được chế thành thuốc con nhộng hoặc kết hợp cùng các nguyên liệu khác làm thành dược phẩm. Đương nhiên, lúc này sẽ không ai còn quan tâm tới mùi lạ hay khẩu vị nữa.

Cá Hoàng Văn là cá biển, xương nhỏ không nhiều lắm, xương sống sau khi được mài nhỏ, cũng là một loại gia vị rất không sai.

Hạ Tranh đem toàn thân cá Hoàng Văn nghiền cứu qua một lần, giải phẫu con cá đầu tiên được đến thất thất bát bát, các bộ phận còn dư lại rất nhiều cũng sẽ không để lãng phí, hoặc làm thành điểm tâm, hoặc chế biến món phụ, hoặc dùng để nấu canh.

Chỉ nghĩ mùi vị, Hiên Cảnh và Cát Hạ liền có cảm giác dạ dày cồn cào.

Cát Hạ là người sinh trưởng ngay tại Hải Lục Tinh, cá Hoàng Văn đối với hắn cũng chỉ là một loại đồ ăn bình thường.

Mặc dù không tới mức ăn đến phát ngán, nhưng khẳng định sẽ không có cảm giác mới mẻ.

Cát Hạ là hoàng tộc Hải Lục Tinh, tất nhiên cũng từng thưởng thức qua đồ ăn do mỹ thực đại sư chế biến. Đồng dạng nguyên liệu và gia giảm, ở trong tay mỹ thực đại sư, có thể biến thành thể nghiệm mới mẻ khiến cho người ta tâm động không thôi.

Nhìn ra được, Hạ Tranh đây là lần đầu tiên chế biến cá Hoàng Văn tươi. Có thể trong lần đầu tiên nấu nướng cá Hoàng Văn, chỉ dựa vào mùi hương, đã khiến cho Cát Hạ sinh ra cảm giác thèm thuồng. Chỉ có thể nói, không hổ là mỹ thực đại sư tài nghệ cao siêu a.

Con cá Hoàng Văn đầu tiên bị chia chất không ít, làm ra thức ăn cũng chỉ đủ ba người miễn cưỡng lót dạ, sau đó mới là thời điểm Hạ Tranh bắt đầu phát huy.

Cát Hạ mười phần mong đợi đồ ăn thể hiện được thực lực chân chính của Hạ Tranh, vì vậy thấy tư thế cướp đoạt cực kỳ hung mãnh của Hiên Cảnh, rất rộng lượng mà nhường lại toàn bộ những món còn dư.

Hắn cảm chừng chờ bữa tiệc no đủ phía sau.

Hiên Cảnh lau miệng, cảm thấy cộng với lương khô mình vừa ăn ban nãy, miễn cưỡng cũng điền được lưng lưng dạ. Dội lát nữa khi thưởng thức món mới của Hạ Tranh, hẳn là sẽ không thành vấn đề.

... Nếu là cá Hoàng Văn, Hạ Tranh tự nhiên là muốn làm món cá nướng.

Hạ Tranh đặt cá Hoàng Văn trên lửa, vặn mở nắp một chiếc bình, mùi vị ngai ngái từ trong lọ bay ra.

Hiên Cảnh nuốt thì nhin không được mà lùi về sau một bước.

Dịch thể màu nâu đỏ từng tầng từng tầng được phết lên trên thịt cá, cùng với hỗn hợp dầu mỡ, hai chủng mùi vị nho nhỏ hòa chung một chỗ, sinh ra phản

ứng hóa học kỳ diệu, dưới tác dụng của nhiệt độ cao, bộc phát một loại hương thơm mãnh liệt mà lạ lùng.

Hạ Tranh nở nụ cười.

Xem ra hai loại nguyên liệu này tương tác với nhau rất tốt a.

“Trời ạ... Đây là loại gia vị gì vậy?” Cát Hạ nhìn không được thờ dài cảm khái. Quả thực là quá thơm rồi, thơm đến nỗi bản thân hắn cũng muốn trực tiếp nhào về phía thịt cá còn chưa chín mà gặm cắn.

Môi Hiên Cảnh giật giật, đem lời muốn nói nuốt xuống.

Hạ Tranh... hắn là sẽ đúng mực một chút nhĩ!?

Thấy loại dịch thể này cùng cá Hoàng Văn kết hợp phi thường tốt, Hạ Tranh đơn giản coi hỗn hợp nọ thành gia vị chủ chốt, mỗi lần lật cá đều phải phết thêm một lớp.

Hạ Tranh lại lấy ra rễ cây và thảo mộc nghiền nát, cùng trái cây rừng không biết tên, các loại bột phấn màu đen, từng tầng từng tầng vẩy, đồng thời dùng dao nhỏ khía rãnh trên thân cá, khiến cho nước sốt mang theo đồ gia vị ngấm vào bên trong.

Tuy thịt cá Hoàng Văn vô cùng chắc nịch, nhưng cũng rất dễ chín. Chỉ thoáng chốc, món cá nướng này của Hạ Tranh đã hoàn thành.

Mặc dù sốt có màu nâu đỏ, thế nhưng thịt cá nướng ra vẫn sở hữu sắc hoàng kim xinh đẹp, tuy bên trên có dính bột gia vị màu nâu đen, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy xấu xí, ngược lại còn tràn đầy ham muốn thưởng thức.

Cát Hạ tiến lên hai bước, nhìn không được mà muốn xin nếm thử một miếng.

Lúc này Hạ Tranh lại lấy dụng cụ kiểm tra đo lường ra.

“A, quả nhiên là không được a.” Hạ Tranh vẽ mặt tiếc nuối. “Tôi cảm thấy rất là thơm ngon đấy chứ.” Cát Hạ còn tưởng Hạ Tranh lần đầu chế biến cá Hoàng Văn, có lẽ hóa hậu gì đó vẫn chưa đạt tới trình độ mà cậu mong muốn, “Có thể cho tôi nếm thử một miếng được không?”

Hạ Tranh thờ dài: “Không được. Sẽ chết người.”

“...” Cát Hạ sùng sốt một chút, “Hả?”

“Độc tố cực mạnh, ngay cả thiết bị giải độc trong thời gian ngắn cũng không thể chế ra thuốc giải.” Ban đầu Hạ Tranh định để thiết bị giải độc chế ra thuốc giải xong, tìm cho mình một ông, rồi mới nếm thử mùi vị. Dù sao cũng quá là thơm đi.

“Độc tố...” Cát Hạ còn chưa kịp phản ứng lại.

“Chúng tôi là từ tỉnh cầu hoang N1912 tới đây.” Hiên Cảnh tốt bụng giải thích, “Cho nên những nguyên liệu nấu ăn này... Cậu hiểu mà. Rất thơm đúng không?”

Cho nên trước đó hắn mới muốn ăn tới lưng lưng bụng, nếu không lúc này trông thấy mỹ vị thơm ngon dụ hoặc như vậy, hắn cũng sẽ cảm thấy như trời muốn sập xuống a.

Có thể nhìn có thể nghĩ mà không thể ăn gì đó, quá ngược.

Cát Hạ đã hiểu, thì ra Hạ Tranh đang dùng cá Hoàng Văn để thí nghiệm nguyên liệu cùng gia vị mới thu thập được a, mà N1912 Tỉnh nổi danh nhất chính là độc vật...

Cát Hạ cuối cùng cũng minh bạch, vì sao Hiên Cảnh vừa rồi điên cuồng lấp đầy dạ dày. Nguyên lai đã sớm đoán trước được loại tình huống này a.

Lúc này, dạ dày Cát Hạ đang tạo phản.

Ban đầu hắn vốn đã đói bụng rồi, lại bị một phen kỹ thuật nấu nướng cùng mùi cá thơm ngon đậm đà gọi lên cơn sâu thèm ăn. Hiện tại tuy cá đã nướng xong, nhưng lại không thể ăn.

Quá dẫn vật người ta mà.

Nghe nói có một loại hình phạt, ấy chính là bày đầy mỹ thực trước mặt tù phạm, nhưng lại không cho tù phạm ăn. Cát Hạ còn từng phán rằng hình phạt nọ thật buồn cười.

Hiện tại hắn tin.

Thực sự là dẫn vật a.

Hạ Tranh thật không phải là cố ý đấy chứ?

Nhìn Hiên Cảnh một bộ rất quen thuộc... Có vẻ... Cũng không phải là cố ý nhỉ?

Hay phải nói, đây là cá tính cổ quái của mỹ thực đại sư a.

Hạ Tranh thờ dài. Quả nhiên, nguyên liệu có thể xứng đôi với Tam Vĩ Độc Long không dễ tìm được như vậy.

Thứ dung dịch cậu vừa quét lên thịt cá, là máu Tam Vĩ Độc Long, cũng là nguyên liệu mang độc tính mạnh nhất trên thân thể Tam Vĩ Độc Long.

Rõ ràng chỉ người mùi, đã thấy hai loại nguyên liệu này tương tác rất tốt mà, kết quả là độc tính tăng lên gấp bội...

Khụ khụ, vậy cũng có thể xem như lực tương tác khá tốt theo một nghĩa nào đó?

Cá nướng có độc, thậm chí có thể nói là kịch độc, đương nhiên không thể vứt bậy vứt bạ.

Dù cho nơi đây chỉ là một hoang đảo nhỏ bé, nhưng cũng có thể sẽ bị động vật ăn nhầm. Mà dù không ăn nhầm, cũng không biết độc này về sau sẽ biến chất thành thứ gì nữa.

Đối với đồ ăn có độc, các trù sư sẽ bỏ vào rương chuyên dụng, đảm bảo niêm phong kín kẽ, sau đó mới xử lý.

Đương nhiên, dưới tình huống điều kiện thiếu thốn, đại bộ phận nguyên liệu cùng đồ ăn có độc đều có thể tiến hành xử lý bằng cách đốt hủy, sau đó vùi lấp.

Chỉ là Hạ Tranh đối với món cá nướng vô luận là về ngoại hay mùi vị đều dị thường thơm ngon này vẫn có chấp niệm nhất định, muốn giữ lại để cho thiết bị giải độc tiếp tục phân tích nghiên cứu. Nếu chế ra được thuốc giải có thể dùng hoặc chích, để cậu có cơ hội thưởng thức một phen tư vị của cá nướng, thì không còn gì bằng.

Sau khi Hạ Tranh cất cá nướng vào rương kín, ngẩng đầu đã thấy Cát Hạ hai mắt bắn ra lục quang.

Ách, đối lăm rồi.

“Khụ khụ, tôi có gia vị không độc.” Hạ Tranh lập tức lần nữa nổi hỏa, tiếp tục nướng cá.

Lần này cậu một hơi nướng luôn ba con, rõ ràng là cho mỗi người một con.

Mà cá cũng chỉ còn lại đúng ba con như vậy, thoát nhìn như là đã tính toán tốt từ trước.

Cát Hạ hơi buồn.

Hạ Tranh và Hiên Cảnh ban nãy đều đã ăn không ít, nhưng bản thân mình vì muốn được thưởng thức trù nghệ đặc biệt của Hạ Tranh, nên cố ý để dành bụng.

Kết quả là Hạ Tranh lãng phí mất hai con cá.

Hiện tại chỉ còn lại ba con.

Còn là mỗi người một con.

Tuy cá Hoàng Văn khá lớn, nhưng lấy trình độ đói bụng hiện giờ của hắn, phỏng chừng không đủ no a...

Bắt quả ăn đến lưng dạ hắn là có thể. Đợi về lại trên đất liền, lại đi lấp đầy dạ dày a!

Trải qua chuyện không vui vừa nãy, tiêu chuẩn của Cát Hạ lúc này phi thường thấp.

Bắt quả Hiên Cảnh cảm thấy, chuyện sẽ không suôn sẻ như thế.

Mà khi hắn trông thấy đồ gia vị Hạ Tranh lấy ra, không khỏi vì trực giác của mình mà mặc niệm.

Quả nhiên sẽ không suôn sẻ mà.

Những gia vị này tuy quả thực không chứa độc tố, thế nhưng nếu kết hợp lại... sẽ tạo ra một loại mỹ vị... Khụ khụ, cực hạn.

Đương nhiên, cũng có thể tổ hợp thành mỹ vị thông thường. Việc này thì phải xem tâm tình của Hạ Tranh rồi.

Có lẽ cậu lúc này sẽ không có tâm trạng thử nghiệm món ăn mới đâu nhỉ?

Hiên Cảnh trầm cầu nguyện.

Lần này đồ Hạ Tranh mang ra, tất cả thoát nhìn đều là thực vật cùng gia vị rất đối bình thường.

Một loại dầu có mùi hoa được trộn chung với dầu cá; nước trái cây thơm ngát thoa lên thịt cá phát ra tiếng xèo xèo vang dội; gan cá và một loại nấm nào đó được nghiền chung với nhau, bỏ thêm bong bóng cá; một loại bột trắng tựa như muối được trộn cùng với bột xương cá, vẩy đều lên hai mặt cá; rễ cây sở hữu mùi vị vô cùng đậm đà không ngừng được bôi lên thịt cá; cá dần dần tan mát ra hương khí chua cay không thua gì ban nãy. Loại vị đạo này cũng khiến cho người ta muốn ngấu nghiến, hận không thể ngay lập tức nhào về phía thịt cá mà cắn một miếng.

Chỉ ngửi mùi, Cát Hạ đã bắt đầu tưởng tượng ra tư vị của thịt cá ở trong khoang miệng.

Thời điểm hàm răng tiếp xúc với thịt cá tươi non, miếng thịt xốp giòn vừa vào miệng liền tan, nước sốt gừng tỏi thơm ngon phết bên trên cùng nước cá tiết ra kết hợp lại, tấu lên một khúc hòa âm làm lòng người kích động. Mà mùi trái cây chua chua ngọt ngọt cùng vị đạo tươi mát xen chút đắng đắng của thực vật, khiến cho hương vị của thịt cá càng thêm phong phú.

Bột bong bóng cá cùng nấm đại đã hoàn toàn hòa làm một thể, thấm vào thớ thịt mỡ màng ngoài giòn trong mềm. Đầu lưỡi nếm được xúc cảm xốp giòn mà non mịn, tựa như đang thưởng thức làn gió nhẹ cùng ánh tà dương hiện ra sau tạt phong sậu vũ (mưa to gió lớn).

“Nướng xong.” Hạ Tranh lên tiếng cắt đứt ảo giác Cát Hạ tự huyền tưởng ra từ mùi thơm của món ăn.

Hắn tiếp nhận cá nướng.

Chỉ là con cá nướng được xuyên qua bởi một cành cây vô cùng đơn giản, thoát nhìn mộc mạc đến tột cùng. Thế nhưng về ngoài giản dị, lại mang theo một loại mỹ cảm khiêm nhường. Gần như châu báu tuyệt đẹp cho dù chỉ được đặt trong chiếc hộp đơn sơ nhất, dưới ánh mặt trời, vẫn như cũ tỏa ra hào quang long lánh mê người không gì sánh được.

“Nếm thử đi?” Hạ Tranh dứt lời, liền chính mình tự thử trước một miếng. Nhân tình cậu sáng lên, hiển nhiên là rất hài lòng với mùi vị của món cá nướng này.

Cậu lại thí nghiệm ra một loại vị đạo mới.

Loại hương vị này nói thế nào nhỉ, cực kỳ phong phú, tựa như từng cơn sóng trào đánh thẳng vào đầu lưỡi, quả thực vô cùng chấn động.

Thấy thần sắc thỏa mãn của Hạ Tranh, Cát Hạ không kịp chờ đợi liền lấy ra dụng cụ dùng bữa, chuẩn bị dùng dao nĩa ăn cá một cách ưu nhã.

Cho dù hắn đang đói đến sắp chết, cũng muốn ở trước mặt đối thủ, bày ra lễ nghi thanh nhã của hoàng tộc, tuyệt đối không thể lấy ác báo ác được (?).

Loại nhân nại này, hắn vẫn có.

Lực chú ý của Cát Hạ đều bị cá nướng mỹ vị cùng cơn sâu thềm ăn trong bụng hấp dẫn.

Cho nên hắn không thấy được vẻ bất đắc dĩ lộ ra thoáng chốc trong nhãn thần Hiên Cảnh.

Nhìn Hạ Tranh ăn đến mỹ mãn là thế, hắn có thể đại khái đoán ra mùi vị này là như thế nào rồi.

Hắn là bánh ngọt vị chao (đậu hũ thối), hoa quả vị cá nấu gì gì đó... Trần ngập những mùi vị mới lạ a!

Hừ, nghĩ vậy, hắn chợt thấy thực tò mò, rất có xung động muốn nếm thử một miếng.

Tâm động không bằng hành động, Hiên Cảnh cũng sẽ không ở nơi dã ngoại mà còn bày vẽ lấy ra dao nĩa khay ăn, trực tiếp cầm nhánh cây, cắn một miếng thịt cá thơm nức.

Bỗng chốc, trước mắt hắn xuất hiện một đàn... quái ngư Hoàng Văn đầu đội hoa đại, cổ (cá có cổ ư?) đeo những râu trái cây rừng, có tay chân tựa như ech nhái, bên hông quấn váy cỏ, mặt cá phồng lên, đang điên cuồng nhảy samba quanh đồng lửa...

Hiên Cảnh nuốt thịt cá vào bụng, lắc đầu một chút, đem ảo giác xua đi.

Thật thần kỳ, lại ăn thêm một miếng.

Ồ, quái ngư Hoàng Văn thực sự đang nhảy samba nha, còn có một con môi thoa son đỏ mọng hướng về phía hắn mà phóng mị nhãn.

Tốc độ ăn của Hiên Cảnh rất nhanh, hắn lau miệng, tán dương: “Nhảy samba rất đẹp.”

Tuy là hình dáng quái ngư Hoàng Văn trông rất kỳ cục.

Hạ Tranh không nhịn được mà nghiêng đầu, vẻ mặt viết rõ hai chữ mê man.

Nhảy samba gì cơ? Không phải là đang ăn cá sao?

Mà Cát Hạ màu mè rốt cục đã đem thịt cá thấm nhũn hỗn hợp gan và nấm đại đặc sệt đưa vào trong miệng.

Thời điểm thịt cá lướt qua đầu lưỡi, trôi xuống cổ họng, Cát Hạ phảng phất thấy được một “mỹ nhân” ngư to bằng cái đùi đang bày ra các loại tư thế cám dỗ với hắn.

Cái quái gì vậy mình gặp quỷ ư?

Cát Hạ không tin lại ăn thêm một miếng to.

Lúc này, hình ảnh “mỹ nhân” ngư lại càng thêm rõ nét.

Chỉ thấy “mỹ nhân” ngư trang điểm đậm đội tóc giả, hướng về phía Cát Hạ mở rộng hai chân, mắt cá lồi lên lấp lánh hữu thần, mỗi cá khiêu gợi khi đóng khi mở.

“Anh đẹp trai, đê em đi.”

Hai mắt Cát Hạ phút chốc dại cả ra.

Cái loại đặc hiệu quái quỷ gì đây a!!!! Hắn quả thực muốn ói luôn đó!!!!

Ờ? Thế nào lại cảm thấy tinh thần lực đang được xoa dịu vậy nè.

Gặp quỷ rồi! Loại mùi vị kỳ quái này vậy mà sẽ sản sinh ra tác dụng trực tiếp đối với tinh thần lực?! Chẳng lẽ thẩm mỹ bản thân hắn có vấn đề, sinh vật nửa trên là cá nửa dưới nhân loại mới thực sự là mỹ nữ? Chỉ là do hắn không biết thưởng thức mà thôi?

Cát Hạ nhất thời lâm vào sâu trong nghi hoặc.

Hắn cảm thấy, chẳng những khẩu vị hoàn toàn biến mất, mà ngay cả xu hướng tính dục cũng sắp bị cải biến mất rồi.

Thực không hổ là mỹ thực đại sư a, một món ăn, lại có thể khiến cho người ta phải hoài nghi về nhân sinh, hoài nghi về bản thân, hoài nghi về hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57

Mùi vị cá nướng quá đồi kích thích, Hạ Tranh quyết định nấu thêm một nồi cháo cá làm món chính.

Tuy ban đầu ra khơi với mục đích đánh bắt cá Hoàng Văn, nhưng cũng có những loại hải sản khác mắc câu.

Dù chỉ là cá biển với kích thước rất nhỏ, nhưng cũng đủ để hầm cháo.

Cháo cá ấm sực cả người khiến cho Cát Hạ một lần nữa tìm về khả năng phẩm định mỹ thực – chỉ ít thì hắn cảm nhận được cháo cá kia ngon tuyệt.

Nhưng điều này lại khiến cho hắn càng thêm mê mang.

Tác dụng của cháo cá mỹ vị đối với tinh thần lực không được như cá nướng ban nãy, chẳng lẽ cá nướng kỳ thực so với cháo cá lại càng ngon lành hơn?

Quan niệm về mỹ vị, thực ra là một loại cảm thụ rất chủ quan, bị ảnh hưởng bởi thói quen của mỗi người.

Người không cay không vui sẽ chẳng hề thấy đồ ăn thanh đạm là mỹ vị, người hảo ngọt thì ngay cả rau xào cũng phải thêm đường, người quen thanh đạm dù chỉ ném chút xiu vị ớt cũng thấy đầu lưỡi phát đau.

Mỹ vị, là tùy vào cảm nhận của mỗi người.

Nhưng trong đồ ăn mà mỹ thực đại sư chế biến, có một tiêu chuẩn nhận xét rất công bằng, đó chính là tác dụng đối với tinh thần lực.

Nếu dựa theo loại tiêu chuẩn này, cá nướng ban nãy của Hạ Tranh đích thực là vô cùng “mỹ vị”.

Cát Hạ ngay lập tức liền minh bạch, thì ra không phải thẩm mỹ quan của bản thân đối với mỹ thực có vấn đề, mà là vì khẩu vị bất đồng a.

Lại nhìn Hạ Tranh và Hiên Cảnh, chẳng phải đang ăn đến đầy mặt thỏa mãn ư?

Mùi vị kỳ quái, đối với người Hoa Đô Tinh mà nói, chưa biết chừng lại là cực phẩm mỹ vị.

Chắc chắn, người Đồng minh thực đáng sợ, người Hoa thực đáng sợ...

Trách không được vừa nhắc tới lĩnh vực ẩm thực, ngay cả rất nhiều người Tây minh cổ cũng dậy lên một tia thần tình phức tạp đối với người Hoa Hạ cổ.

Bọn họ thực sự là không thứ gì không ăn, không vị nào không nếm, ngoài chua ngọt đắng cay mặn, lại gia tăng thêm hương vị ê ẩm khác, thậm chí mùi lạ, mùi thối, các loại mùi hương kỳ quái.

Sau khi đã thông suốt, Cát Hạ sinh ra sợ hãi đối với trù nghệ của Hạ Tranh, đồng thời còn tăng thêm mấy phần chờ mong.

Dường như bị hành hạ qua một lần, đột nhiên lại nảy lên loại ham mê bị ngược. Cát Hạ có chút trông ngóng Hạ Tranh lại cho hắn nếm ra những ảo giác kỳ quái khác nữa.

Hạ Tranh biết, với tác dụng chính diện lên tinh thần lực, Cát Hạ sẽ không nghĩ tới là mình đang chinh hắn. Thế nhưng nhanh như vậy đã tiếp nhận rồi, còn tỏ ra chờ mong đối với các món ăn khác của cậu, liền khiến cho Hạ Tranh ngạc nhiên không thôi.

Hạ Tranh làm ra cá nướng như vậy, hay phải nói là bao gồm cả con cá đầu tiên, kỳ thực đều là cố ý.

Thí nghiệm món mới, so với nấu nướng thông thường, tự nhiên là bất đồng.

Vô luận người khác có nếm ra hay không, bản thân trù sư đứng bếp đều tự hiểu rõ trong lòng.

Trên phương diện quan sát lòng người, Hạ Tranh so với Cát Hạ và Hiên Cảnh nghĩ còn sâu sắc hơn nhiều lắm.

Cậu cũng không thiếu trải nghiệm như tuổi tác bên ngoài.

Cho nên lòng ghen tị và ý khi dễ nhỏ nhen mà Cát Hạ tự cho là ẩn giấu hết sức thành công, ở trong mắt Hạ Tranh, lại là vô cùng lộ liễu.

Bất quá Cát Hạ vẫn chưa làm gì quá đáng, trên nguyên tắc thì không khác lắm so với trêu đùa, Hạ Tranh cũng chẳng hề tức giận.

Nhưng không giận không có nghĩa là Hạ Tranh sẽ không đáp trả lại “trò đùa” ấy. Đời này Hạ Tranh bị dưỡng ra tính cách ăn miếng trả miếng, cũng không thể cứ bỏ qua như thế được.

Tốt xấu gì cũng là chiến hữu của đại ca và Hiên ca, Hạ Tranh cũng chẳng thể tỏ ra quá hẹp hòi. Tính cách Hiên Cảnh và Cát Hạ không hợp, vậy mà vẫn không ngăn cản Cát Hạ đồng hành, nói rõ kết bạn với người thừa kế hàng đầu của ngai vàng Hải Lục Tinh Cát Hạ này có chỗ hữu dụng đối với Hạ Tranh, cho nên một bữa cơm Hạ Tranh vẫn có thể mời.

Thế nhưng ăn gì thì lại do bản thân cậu định đoạt.

Tất cả các mỹ thực đại sư đều rất chấp nhất đối với mỹ thực, thời điểm gặp gỡ người xa lạ, sẽ kiên trì với cảm thụ về mỹ vị của mình, sẽ cho thế là đúng.

Cho nên Hạ Tranh nấu ra mỹ thực không hợp khẩu vị Cát Hạ, hắn cũng là chuyện bình thường nhỉ?

Mà thí nghiệm nguyên liệu nấu ăn mới, chế biến thành mỹ thực khiến người ta thêm nhỏ dãi mà không thể ăn được, cũng rất chi là bình thường ha!?

Bất quá vì còn có Hiên Cảnh ở đây, Hạ Tranh trước khi nướng cá, đã làm thêm món khác ăn được, cuối cùng còn nấu một nồi cháo cá mỹ vị.

Trải qua sự phối hợp ăn ý trên tinh cầu N1912, Hạ Tranh tin tưởng Hiên Cảnh thấy nguyên liệu cùng gia giảm, sẽ biết ngay cậu muốn làm ra loại “thí nghiệm” nào.

Quả nhiên, tuy Hiên Cảnh không nhận ra Hạ Tranh đang cố ý chinh Cát Hạ, nhưng hắn cũng đoán được rằng Hạ Tranh sẽ thí nghiệm nguyên liệu nấu ăn để tạo ra các loại mùi vị mới, cho nên đã sớm lót dạ trước.

Bất quá tuy chịu kích thích không nhỏ, nhưng rất nhanh Cát Hạ đã khôi phục lại, còn nóng lòng muốn thử món khác của Hạ Tranh, cũng khiến cho cậu có chút cảm giác thất bại.

Cậu không khỏi phi nhổ chính mình, kiểu trả thù này có hơi gây thơ quá không a. Đường như sau khi dứt bỏ bóng ma kiếp trước, tâm tính cũng rất nhanh mà cải biến hòa hợp với tuổi tác.

Sau khi trở về, Hạ Tranh uyển chuyển cự tuyệt lời mời tiếp đãi của Cát Hạ, tỏ vẻ bản thân muốn hào hào du ngoạn Hải Lục Tinh một phen.

Cát Hạ tuy lên trôn ra ngoài, nhưng lễ hội mỹ thực lần này là hoạt động quan trọng đầu tiên mà hắn thân làm người thừa kế hàng thứ nhất chủ trì, không có khả năng trộm an nhàn.

Hắn một mực tòng quân bên ngoài, không lâu trước đó mới trở về. Quân bộ cũng phái Hiên Cảnh dẫn đội tới bảo vệ an toàn của hoạt động lần này, biểu thị chống đỡ đối với việc Cát Hạ kế thừa ngôi vị Hoàng đế.

Cũng nhằm kinh sợ đám đạo chích vì Cát Hạ quanh năm bốn ba bên ngoài mà rục rịch tâm tư.

Tuy Hoàng đế Hải Lục Tinh cũng không can dự vào chính sự, chỉ là một loại tượng trưng về mặt tinh thần (hay cũng có thể coi là vật biểu tượng), nhưng vẫn luôn có những kẻ ngay cả thứ này cũng muốn cướp.

Cát Hạ biết cho dù là ngôi vị Hoàng đế hữu danh vô thực, cũng không thể để rơi vào tay của đám quân vũ trang phản chính phủ được, vậy nên dù không thể ném thêm càng nhiều “mỹ thực đáng sợ” của Hạ Tranh, vô cùng tiếc nuối, nhưng vẫn phải lấy đại sự làm trọng, ngoan ngoãn trở về.

Sau khi Cát Hạ rời đi, Hạ Tranh bỗng cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Trước đó vẫn không nhận thấy, lúc này mới phát hiện, có thêm một người xa lạ bên cạnh, quả thực không tự tại như khi đơn độc du ngoạn cùng Hiền Cảnh.

Sau khi li khai ngư trường, Hạ Tranh và Hiền Cảnh đặc biệt tìm tới một quán ăn am hiểu chế biến cá Hoàng Vãn.

Tuy đầu bếp của tiệm này không phải là mỹ thực đại sư, nhưng nếu đã lấy cá Hoàng Vãn làm chiêu bài để nổi tiếng, tất nhiên vẫn phải có chút bản lĩnh.

Cả Hạ Tranh và Hiền Cảnh đều ăn tới hài lòng.

Cho dù không có tác dụng đối với tinh thần lực, thế nhưng đầu lưỡi cảm nhận được mỹ vị, vẫn đủ khiến cho người ta vui vẻ thoải mái.

Hạ Tranh lại nếm thử món cá Hoàng Vãn của những nhà hàng khác, dưới thanh danh vang dội luôn là vài phần thực lực, mỗi một quán ăn nổi tiếng, đều có tuyệt kỹ riêng, có đặc trưng của chính mình.

Cho dù chỉ là một con cá Hoàng Vãn, nhưng cách chế biến bất đồng của Đông minh và Tây minh, thậm chí các trường phái nấu nướng khác nhau của từng bên, cũng có thể khiến cho đầu lưỡi cảm nhận được các loại vị đạo bất đồng.

Hải Lục Tinh là tinh cầu trứ danh về thủy sản, đương nhiên sẽ không chỉ có một loại nguyên liệu nổi tiếng là cá Hoàng Vãn.

Hạ Tranh gặp được một loại tôm ngũ sắc lớn bằng nửa người.

Lột bỏ vỏ tôm ngũ thái ban lan, thịt tôm hồng sắc hơi trong suốt bên trong sẽ lộ ra. Vô luận là nướng hay là nấu, hoặc tẩm bột chiên, đều khiến cho người ta muốn ngừng mà không được. Nếu rưới lên tương chua cay đặc chế để ăn sống, thì mùi tanh nhàn nhạt hầu như nếm không ra của thịt tôm sẽ được tẩy trừ hết, mỹ vị tự thân dưới phụ trợ của sốt chua cay, sẽ hiển hiện càng thêm rõ nét.

Hạ Tranh cũng thấy qua một loại bạch tuộc đen lớn cỡ bàn tay.

Loại bạch tuộc này thân chứa kịch độc, thế nhưng sau khi được tiêu độc, có thể xâu thành xiên, ướp gia vị, nướng lên với than. Chỉ là phương pháp nướng đơn giản nhất, nhưng hương vị bùng nổ của bạch tuộc, đủ khiến cho người ta chẳng thể ngừng miệng.

Hạ Tranh còn gặp được một loại hải tảo màu xanh nhạt.

Sau khi phơi khô ép thành mảnh nhỏ, tựa như tảo tía ở Hoa Đô Tinh, dùng nước sôi trưng qua, là sẽ nếm được mùi vị tươi mới đến nỗi có thể khiến cho người ra phải rơi lệ, dùng để nấu canh hay trực tiếp làm thành rau trộn, cũng đều là mỹ vị tuyệt vời.

...

Trong số vô vàn mỹ thực ở đây, khiến cho Hạ Tranh kinh ngạc nhất là một loại “hải mễ (gao biển)”.

Search nguyên văn (海米饭) thì ra món này, nhưng nếu theo văn cảnh thì mình cho rằng đây là tên một loại gao/ngũ cốc thối.

Thoạt nhìn loại ngũ cốc này, tựa như gạo tẻ, chỉ là hạt lớn hơn hẳn so với gạo thông thường, khi nấu chín sẽ có màu hồng nhạt, trông rất đẹp mắt.

Trên thực tế, loại gạo Hải Đại này cũng không thuộc bất kỳ chủng loại ngũ cốc nào, mà là một loại trứng cá nơi biển sâu.

Loài cá biển sâu kia sống trong lòng biển, rất khó bắt, mùi vị bản thân... cũng không quá tốt. Thế nhưng trứng của nó lại là cực phẩm mỹ vị có giá trị dinh dưỡng cao.

Không cần bất kỳ gia vị gì, chỉ cần nấu chín bằng phương pháp chưng cách thủy, là có thể khiến cho người ta ngập tràn rung động.

Gạo Hải Đại cũng là một nan đề của giới ẩm thực.

Bởi vì mùi vị của nó quá tuyệt, ngon đến nỗi không thể sánh cùng bất cứ loại nguyên liệu nấu ăn nào khác, bất cứ loại gia vị gì cũng chẳng thể phối hợp cùng, nếu không sẽ làm mất đi hương vị đặc hữu vốn có.

Hiện nay phương pháp tốt nhất để chế biến gạo Hải Đại được công nhận, chính là thêm nước rồi nấu thành cháo, hoặc là chưng cách thủy.

Loại món ăn mà chỉ cần làm chín là đủ này, kỳ thực đã không được coi là nấu nướng nữa.

Mà tuy gạo Hải Đại phi thường mỹ vị, nhưng tác dụng đối với tinh thần lực lại chẳng hề xứng với hương vị tuyệt vời của nó.

Giới mỹ thực của Liên minh sau nhiều năm nghiên cứu đã đưa ra kết luận, nguyên liệu nấu ăn dù có mỹ vị tới đâu, nếu không được chế biến tạo hình, cũng không thể phát huy được tác dụng đối với tinh thần lực,

Cho dù chỉ là phương pháp chế biến đơn giản nhất, ví dụ như một lát cá sống rưới thêm sốt đặc chế, chỉ cần nước sốt được pha tốt, đã có thể phát huy vị ngon của cá sống tới mức tận cùng, khi đó cá sống sẽ sản sinh ra tác dụng tích cực lên tinh thần lực.

Ngược lại, bản thân cá sống vốn đã ngon lành, nhưng nếu chỉ kết hợp với tương hải sản thông thường, thì dù thực khách có cảm thấy mỹ vị tới đâu đi chăng nữa, cũng không có tác dụng gì đối với tinh thần lực.

Đương nhiên, nếu như nấu loạn, khiến cho mùi vị sau khi trải qua chế biến còn kém hơn lúc chưa nấu, thì cũng vẫn không có tác dụng gì lên tinh thần lực.

Sau khi gạo Hải Đại được phát hiện, đã có rất nhiều mỹ thực đại sư đâm đầu vào nghiên cứu phương pháp chế biến, nhưng cho tới nay vẫn chưa có tiến triển lớn lao nào.

Hạ Tranh vừa nếm thử gạo Hải Đại, đã bị loại vị đạo tươi ngon này chinh phục, sau khi biết vẫn chưa có ai nghiên cứu ra phương pháp nấu nướng, cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

Gạo Hải Đại không chỉ thơm ngon, mà còn là loại nguyên liệu nấu ăn hiếm hoi của Hải Lục Tinh có thể vận chuyển đường dài và bảo tồn được lâu.

Là trứng của cá biển sâu, gạo Hải Đại có khả năng chống lại áp lực và tính ăn mòn mạnh mẽ. Gạo Hải Đại sau khi nấu chín sẽ sinh ra một tầng biểu bì cứng rắn tựa như ngừ cốc, không dễ dàng bị tổn hại.

Chỉ cần mô phỏng nhiệt độ và độ ẩm nơi biển sâu, là có thể bảo tồn gạo Hải Đại, thậm chí có thể giữ nguyên vẹn sinh mệnh lực vốn có, ngay cả độ tươi ngon cũng sẽ không bị xói mòn dù chỉ một tia.

Nhưng vì hầu như không có chút tác dụng nào đối với tinh thần lực, xuất khẩu ra ngoài cũng chỉ có thể trở thành mỹ thực phổ thông, nên không cách nào chào giá cao.

Mà tình vực Liên minh rộng lớn như vậy, đồ ăn tươi ngon tương tự cũng không hề thiếu.

Quan điểm chung của Liên minh là, tuy người thường không cảm nhận được tác dụng của mỹ thực đối với tinh thần lực, thế nhưng có thể kiểm tra đo lường ra. Liên minh công nhận, có thể sản sinh ra tác dụng lên tinh thần lực càng lớn, chứng minh trình độ mỹ vị càng cao. Cùng một loại vị đạo ấy, loại nguyên liệu nấu ăn có thể tạo nên tác dụng đối với tinh thần lực, sẽ có giá trị kinh tế hơn.

Hương vị của gạo Hải Đại không lo bị xói mòn, nhưng cũng vì chưa tìm được phương pháp chế biến và phụ gia phối hợp cùng, dẫn tới thị trường khai thác trên Hải Lục Tinh không hề thuận lợi, quả thực là đáng tiếc.

“Loại nguyên liệu nấu ăn này chẳng hề hiếm thấy, các mỹ thực đại sư cũng rất hứng thú với nó.” Hiên Cảnh nói, “Người ta đồn nếu có thể đột phá nan đề của loại nguyên liệu không có cách nào chế biến này, sẽ tạo nên ảnh hưởng lớn lao đối với sự tấn cấp của mỹ thực đại sư.”

Hạ Tranh đương nhiên biết rõ.

Đối với trù sư mà nói, không có nguyên liệu nấu ăn nào không chế biến được, có chăng là đẳng cấp bản thân đủ hay không thôi.

Trong giới tu hành, linh thực sư cũng giống luyện đan sư, luyện khí sư, khả năng chế biến được nguyên liệu và làm ra được đồ ăn, đều có quan hệ với đẳng cấp.

Mạnh mẽ vượt cấp chế biến nguyên liệu mà bản thân không thể nấu, sẽ chỉ làm ra một đồng rác rưởi.

Cho nên, loại gạo Hải Đại đến giờ còn chưa có phương pháp chế biến này, có lẽ cũng không hẳn là không có công thức, mà là đẳng cấp của trù sư còn chưa tới.

Mà trù sư đạt tới đẳng cấp, có thể là lực chú ý vẫn chưa đặt lên trên gạo Hải Đại.

Dù sao tình vực Liên minh quá ư rộng lớn, chủng loại nguyên liệu nấu ăn cũng vô vàn. Các trù sư đều có khuynh hướng nghiên cứu rõ các nguyên liệu nấu ăn của cô hương trước, rồi mới đi tìm tòi những thứ khác.

Mà Hải Lục Tinh và các tình cầu hành chính xung quanh, còn chưa có mỹ thực đại sư xuất thế, tự nhiên cũng không có ai tận lực nghiên cứu mở rộng các loại nguyên liệu nấu ăn của Hải Lục Tinh.

Mỹ thực mặc dù không bị hạn chế bởi địa vực, nhưng mỹ thực đại sư cũng có cố hương của mình. Tài nghệ bản thân, tất nhiên là muốn tạo phúc cho gia hương trước.

Tỷ như Hạ Tranh, nếu không phải lần này trùng hợp tới Hải Lục Tinh, thì cũng sẽ không quan tâm tới gạo Hải Đại.

Mà dù hiện tại cậu có chút chú ý, Đông minh vẫn còn rất nhiều nguyên liệu nấu ăn chưa thể sử dụng, cậu nhất định sẽ nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn của quê hương mình trước, gạo Hải Đại khẳng định sẽ bị xếp sau.

Khụ khụ, đương nhiên, cũng vì kỳ thực cậu không quá am hiểu các loại nguyên liệu thủy hải sản.

Đội đã...

Trong đầu Hạ Tranh chợt lóe tinh quang.

“Tiểu Tranh sao thế?” Hiên Cảnh thấy Hạ Tranh bỗng thất thần, lão đảo suất thì ngã xuống bèn kéo cậu một.

Đầu Hạ Tranh tiến vào trong lòng Hiên Cảnh. Lòng ngực rộng rãi lại chẳng hề mềm mại của Hiên Cảnh liền đụng vào mũi Hạ Tranh.

Cậu ôm chóp mũi bị đụng đỏ bừng, nhãn thần trào ra nước mắt sinh lý.

“Cẩn thận một chút.” Hiên Cảnh còn chưa kịp tỏ ra tâm viên ý mãn với việc Hạ Tranh sà vào ôm ấp của mình, đã bị đáng về che mũi làm bộ đáng thương của cậu chọc cười, “Đụng đau rồi!”

Hạ Tranh gạt đầu, xoa xoa mũi, lại dụi dụi mắt.

“Nghĩ gì thế?” Hiên Cảnh cười hỏi.

“Không có gì, chỉ đang cân nhắc nguyên liệu nấu ăn thôi.” Bị Hiên Cảnh va chạm như thế, linh quang chợt lóe trong đầu Hạ Tranh cũng trở nên rõ ràng.

Đời này Hạ Tranh có thể suy ra nguyên liệu thay thế cho được thiện kiếp trước, để giúp bản thân khôi phục tinh thần lực, đã nói lên sự bất đồng giữa nguyên liệu nấu ăn của hai thế giới, tác dụng cũng khác nhau, nhưng nhất định sẽ có điểm chung.

Linh thực sư ở kiếp trước đã là một hệ thống tu hành thành thực. Mỗi một cấp bậc đều có phân chia cụ thể, cũng định ra nguyên liệu nấu ăn mà mỗi đẳng cấp có thể chế biến. Thực đơn cơ bản có thể chế biến, cũng tựa như bí tịch tu hành, đều là điển tịch căn bản của môn phái.

Cho nên chỉ cần có đủ năng lực, là có thể từng bước “thăng cấp”.

Đương nhiên, các loại chức nghiệp như linh thực sư, luyện đan sư, luyện khí sư đều yêu cầu ngộ tính cực mạnh, cũng cần có óc sáng tạo. Dựa theo điển tịch, chỉ là yêu cầu thấp nhất, muốn tiến lên một bước, còn cần bản thân tự suy ngẫm.

Nhưng dựa theo điển tịch, chỉ ít có thể cho người ta đạt được tiêu chuẩn thấp nhất của cấp bậc này, lực lợi tới cánh cửa của nó, thậm chí vượt qua cánh cửa của cấp bậc ấy.

Sau khi nhảy qua cánh cửa, thấy được phong cảnh đằng sau, tất nhiên sẽ biết phải phát triển theo phương hướng nào.

Hơn nữa trong điển tịch còn liệt kê tiêu chuẩn phân chia cụ thể của nguyên liệu nấu ăn, chỉ cần đối chiếu một chút, sẽ biết được loại nguyên liệu nào có thể sử dụng khi ở đẳng cấp này. Nguyên liệu nấu ăn cao cấp chưa thể sử dụng, cũng có thể tích góp từng chút một, đợi sau khi thăng cấp thì lấy ra dùng.

Thế giới này đối với việc nghiên cứu và huấn luyện tinh thần lực kỳ thực đã hình thành một hệ thống, đối với mỹ thực cũng vậy.

Cho nên, nếu cậu có thể dựa theo phương thức tu hành kiếp trước để hỗ trợ cho việc rèn luyện tinh thần lực, có thể đối chiếu với phương thuốc kiếp trước để chế tác được thiện ở kiếp này, như vậy những điển tịch, thực đơn cùng nguyên liệu nấu ăn của linh thực sư trong kiếp trước, phải chăng cũng có chút tác dụng ở kiếp này?

Chỉ là, nguyên liệu nấu ăn ở kiếp trước được phân chia dựa vào linh khí, mà nguyên liệu đời này lại dựa theo tiêu chuẩn nào để phân chia đẳng cấp đây? Cậu bao trùm hai mắt bằng tinh thần lực, cũng chưa nhìn ra điểm khác biệt.

Hay là, do mình tu hành chưa đủ nhi.

“Hiên ca, anh thấy gạo Hải Đại, so với nguyên liệu nấu ăn khác thì có chỗ nào không giống?” Hạ Tranh hỏi.

Hiên Cảnh sững sốt một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua, “Không có gì bất đồng a.”

“Ý em là, nếu như bao trùm tinh thần lực lên hai mắt ấy.”

Hiên Cảnh thử lại, “Vẫn không có chỗ nào khác biệt.”

Đẳng cấp tinh thần lực của Hiên Cảnh cao hơn mình, nếu hấn cũng không nhìn ra, vậy thực sự là không có chỗ nào khác nhau rồi.

Xem ra cách phân biệt nguyên liệu nấu ăn đơn giản nhất ở kiếp trước, cũng không thích hợp áp dụng với nguyên liệu nấu ăn ở thế giới này.

Có lẽ nguyên liệu nấu ăn của thế giới này được phân chia dựa theo “độ mỹ vị” a!

Sau khi trải qua mấy mốc kiểm tra đo lường, khả năng sản sinh ra ảnh hưởng đối với tinh thần lực, chính là độ mỹ vị.

Dựa theo quan sát hiện nay của Hạ Tranh, loại phân chia này vẫn tương đối đáng tin.

Độ mỹ vị của gạo Hải Đài rất cao, tiếc là không ai có thể chế biến, nên không thể được đại chúng tiếp thu.

Cho dù mùi vị không tệ, cũng chỉ bán được trong nội bộ Hải Lục Tinh, người ở tỉnh cầu khác sẽ không cố tình mua về.

Thấy Hạ Tranh lại lâm vào trầm tư, Hiên Cảnh lần này cũng chẳng quấy rầy cậu.

Nghe nói loại suy tưởng này rất trọng yếu đối với mỹ thực đại sư, không biết Hạ Tranh đang nghĩ gì, chẳng lẽ sắp tìm ra phương pháp chế biến gạo Hải Đài?

Vậy thì thật là đại sự có thể gây oanh động Liên minh.

Lấy độ mỹ vị của gạo Hải Đài, chỉ cần tìm được phương pháp chế biến, sẽ có thể làm ra mỹ thực có tác dụng khôi phục tinh thần lực a!

Bất quá Hiên Cảnh chỉ tưởng tượng chút thôi, cũng không thực sự cho rằng Hạ Tranh đã nghĩ ra phương pháp.

Nhưng có linh cảm hay không... thì khó nói.

Hạ Tranh một mực giữ nguyên trạng thái đi vào cõi tiên, tất nhiên không thể tiếp tục du ngoạn.

Hiên Cảnh vì phòng ngừa Cát Hạ, hoặc là những người khác trên Hải Lục Tinh tới quấy rầy Hạ Tranh, đã hủy phòng đặt từ trước, thuê một biệt thự nhỏ thanh tĩnh, đồng thời nói qua với Cát Hạ, rằng Hạ Tranh đang chuyên tâm nghiên cứu nguyên liệu nấu ăn, khám phá trù nghệ, không có phép tới làm phiền.

Nếu làm phiền thì phải tự gánh lấy hậu quả, chỉ cần gánh vác nỗi phần nộ của mỹ thực đại sư khi linh cảm bị cắt đứt.

Hiên Cảnh còn đặc biệt thăm hỏi Hiệp hội mỹ thực ở địa phương, nói Hạ Tranh đang “tu hành” ở chỗ này, hi vọng Hiệp hội mỹ thực có thể hỗ trợ, không cho phép người ngoài tới quấy rối.

Hiệp hội mỹ thực đương nhiên sẽ giúp người mình.

Việc mỹ thực đại sư tìm tới một nơi yên tĩnh để nghiên cứu trù nghệ là chuyện thường thấy, nếu ở nơi nào đó nghiên cứu ra thứ gì, hoặc có cảm ngộ lớn lao, nơi ấy sẽ trở thành danh thắng được người người cung phụng quan khán, trù sư khắp chốn cũng sẽ hướng về, tìm kiếm cảm ngộ của mỹ thực đại sư, thử xem bản thân có thể hiểu ra điều gì hay không.

Chưa kể, chẳng biết do nhân tố tâm lý, hay thật sự từng có chuyện như vậy, ở địa phương mà mỹ thực đại sư cảm ngộ ra gì đó, quả thực có trù sư cũng đề thăng được trù nghệ của bản thân, hoặc phát minh ra món ăn mới.

Ai cũng biết Hạ Tranh mới trở về từ tỉnh cầu hoang chưa được khai phá, mang theo lượng lớn nguyên liệu mới chưa từng được chế biến qua. Nếu thực sự nghiên cứu ra thứ gì, trù sư bản địa nhất định sẽ chen chúc kéo tới, chạy đến “nơi bệ quan” của Hạ Tranh để tu hành.

Bản địa mặc dù không có mỹ thực đại sư, thế nhưng vẫn có trù sư lợi hại, uy vọng trong địa bàn còn đó, có thể cảnh cáo một vài người. Cho dù có kẻ không công nhận, nhưng trên Hiệp hội mỹ thực ở địa phương còn có Hiệp hội trù sư.

Quấy rầy mỹ thực đại sư bệ quan, muốn gây sự với từng ấy người chắc?

Cát Hạ quả thực lại muốn trộm trốn ra ngoài, thử xem có cơ hội thưởng thức lại “mỹ thực” khiến cho tinh thần hẳn nhận được đã kích lớn lao hay không (quả nhiên là bị ngược sinh tình...), nhưng nghe được tin Hạ Tranh bệ quan, cũng chẳng thể làm gì khác ngoài từ bỏ ý định này.

Nếu đã không gặp được Hạ Tranh, hẳn cũng không muốn nhìn thấy bản mặt đáng ghét kia của Hiên Cảnh.

Thật trùng hợp, Hiên Cảnh cũng chẳng muốn gặp hắn.

Nhưng lại thực sự có kẻ không biết điều, muốn “đặt lịch hẹn” với Hạ Tranh.

Có lẽ do Hải Lục Tinh đã lâu không có mỹ thực đại sư ghé qua, rất nhiều người đã quên phải tỏ lòng tôn trọng đối với mỹ thực đại sư.

Hiệp hội mỹ thực bản địa liền báo cáo lên Hiệp hội trù sư, Hiệp hội trù sư bèn lập tức kháng nghị công khai.

Khiến cho Cát Hạ không vui nổi.

Tuy hấn căn bản không để những kẻ muốn đoạt ngai vàng của mình vào mắt (kỳ thực hấn cũng chẳng đem ngôi vị Hoàng đế đặt vào mắt, chỉ vì cha hấn nói thứ vốn thuộc về hấn bị đám ngu xuẩn đoạt đi sẽ rất mất mặt, hấn mới trở về), nhưng đám người kia ngu xuẩn thành như vậy, tự mình tìm chết, vẫn là một chuyện vui.

Chỉ là những kẻ này trở thành trò cười, hấn thân là người thừa kế hàng đầu của ngôi vị Hoàng đế còn phải đại diện cho Hải Lục Tinh đứng ra giải thích rằng đám ngu xuẩn này chỉ đơn thuần ngu xuẩn mà thôi, không liên quan tới Hải Lục Tinh, thực sự là một mối.

Vừa nghĩ tới sau khi lên ngôi, hấn còn phải chùi mông cho rất nhiều kẻ ngu si một cách đơn thuần khác, Cát Hạ lại càng thêm mất hứng.

Hấn cảm thấy hấn bị gài bẫy.

Hạ Tranh quả thực đang rất nghiêm túc bề quan.

Cậu cuối cùng cũng tìm được từ trong trí nhớ một thực đơn.

Thời điểm Hạ Tranh thường thức gạo Hải Đại, liền cảm thấy hương vị kia hết sức quen thuộc, dường như đã từng nếm qua.

Nhưng thủy chung không nhớ ra được.

Qua một thời gian tĩnh tâm hồi ức, cậu rốt cục nhớ tới một công thức linh thực có liên quan tới hải sản.

Bởi vì khi ấy bản thân không có năng lực tới gần đại dương thu thập nguyên liệu nấu ăn, có cũng không mua về được, nên sau khi vô cùng vất vả mới có cơ hội nếm qua một lần, cậu đã dựa vào ký ức vị giác siêu cường cùng phiên thủ, tìm ra nguyên liệu nấu ăn thay thế.

Sau đó lại sử dụng nguyên liệu nấu ăn cấp thấp hơn chế biến ra linh thực mỹ vị không kém.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Từ lúc Hạ Tranh mới tới thế giới này, thì đã có ý niệm cải biến lại thực đơn linh thực của kiếp trước.

Mà cậu cũng đã làm như vậy, món được thiện kia chính là một lần thử nghiệm thành công.

Nhưng sau đó tinh lực của cậu đều tiêu hao hết trên phương diện cơ giáp, thời gian dành cho việc nghiên cứu thực đơn dĩ nhiên là thiếu đi rất nhiều.

Bởi vậy mới nói tinh lực con người có hạn, muốn tiêu hao lượng lớn vào một việc, thì những chuyện khác bắt buộc phải đặt qua một bên.

Bất quá Hạ Tranh còn trẻ, dành ra từng khoảng thời gian nhất định để làm những việc cần làm, cậu không hề hối hận.

Hiện tại tuy chỉ là linh quang lóe lên trong chốc lát, nhưng việc này vốn là sự tình đã được lên kế hoạch ổn thỏa.

Hạ Tranh có dự cảm, cải biến thực đơn, chính là con đường đột phá trừ nghệ của mình.

... Căn cứ vào đặc tính tương sinh, những loại nguyên liệu nấu ăn có thể phối hợp với nhau, cơ bản đều sẽ sinh trưởng trong cùng một khu vực.

Dựa theo giới hạn phân chia lớn hơn chút nữa, thì khu vực kia cũng có thể là cả một tinh cầu.

Hạ Tranh lấy ra công thức được thiện khôi phục tinh thần lực trước kia, rồi tìm kiếm nguyên liệu thay thế tương tự — đương nhiên, hiện tại cậu làm việc dễ dàng hơn trước rất nhiều.

Không chỉ trừ nghệ được đề cao, còn có tinh thần lực phụ trợ, khiến cho cậu sau khi thưởng thức thành phẩm, có thể dễ dàng đưa ra phán đoán về tác dụng của món ăn.

Trọng yếu hơn chính là, cậu giờ có tiền hơn rồi.

Trước kia đều chỉ dám chọn những nguyên liệu tiện nghi nhất để thí nghiệm, lượng mua cũng không lớn. Hiện tại cậu có thể muốn mua cái gì thì mua cái đó, muốn mua bao nhiêu liền mua bấy nhiêu.

Hạ Tranh lại không khỏi có chút tiếc nuối.

Ban đầu cho là thời gian mình thử nghiệm cũng chẳng mất bao lâu, nhưng giờ nghĩ lại, nếu sớm một chút đặt niềm tin nơi người nhà, được thân nhân chống đỡ, có đại lượng nguyên liệu nấu ăn để chọn lựa, nói không chừng đã sớm chế ra được thiện từ đời nào rồi.

Bất quá tiếc cũng chỉ là tiếc, đều đã trùng sinh, cũng không cần nghĩ ngợi thêm nữa.

Trong khoảng thời gian Hạ Tranh bế quan, Hiên Cảnh vốn tưởng ngoại trừ việc cung cấp nguyên liệu nấu ăn cho cậu ra, bản thân mình sẽ được nhàn rỗi. Dù sao nhiệm vụ Hải Lục Tinh lần này cũng chỉ mang tính tượng trưng, độ nguy hiểm chẳng có bao nhiêu.

Cho dù còn có lực lượng vũ trang phản chính phủ đang ẩn náu ngoài kia, nhưng Hải Lục Tinh không phải là một tinh cầu hỗn loạn, năng lực cường khổng của chính phủ vẫn rất mạnh mẽ, không cần Hiên Cảnh phải ra mặt.

Có đôi khi không thể cầm đèn chạy trước ô tô, rất nhanh Hiên Cảnh đã không còn được rảnh rỗi nữa rồi.

Vì có người bí mật tìm tới hắn.

Lấy thân phận địa vị của Hiên Cảnh hiện tại, có thể dùng tới hai chữ “tiếp kiến”. Người mà hắn tiếp kiến này, cũng chẳng phải ai xa lạ.

Chính là Từ Đình vốn vì thanh mai trúc mã mà xích mích với cả khuê mật, cấp trên, lẫn đồng sự.

Cách sự việc kia cũng đã hơn nửa năm, trong khoảng thời gian này Hiên Cảnh hậu tích bạc phát, liên tục thăng chức, đã trở thành Trung tá.

Trước khi Hạ Tranh trùng sinh, Hiên Cảnh cũng không lên cấp nhanh như vậy.

Vốn là Hiên Cảnh sẽ lên chức Trung tá vào thời điểm Hạ Tranh hai mươi tuổi, khi đó Từ Đình là kiện tướng đặc lực của Hiên Cảnh, không lâu sau cũng được nhận hàm Trung úy.

Mà hiện tại tuy Hiên Cảnh đã là Trung tá, nhưng Từ Đình lại chỉ là một Hạ sĩ, so với thành tựu kiếp trước thì chênh lệch khá xa.

So sánh với hơn nửa năm trước thì Từ Đình thoát nhìn gầy đi trông thấy, bất quá cả người xem như có tinh thần.

Cuộc gặp giữa Hiên Cảnh và Từ Đình là bí mật.

Từ Đình dù sao cũng từng theo Hiên Cảnh làm nhiều nhiệm vụ như vậy, vẫn phải có phương pháp bí mật liên hệ với Hiên Cảnh.

Đương nhiên sau khi Từ Đình rời đi, Hiên Cảnh đã cải biến lại ám hiệu liên lạc.

Nhận được ám hiệu xin gặp mặt của Từ Đình, Hiên Cảnh có hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn chấp thuận.

Tuy lựa chọn của Từ Đình khiến cho Hiên Cảnh rất thất vọng, nhưng Hiên Cảnh biết, lòng ái quốc của cô vẫn còn đó. Nếu cô nói có tin tức trọng yếu cần báo cáo, thì chắc chắn không phải là đang nói đùa.

Quả thực, lần này Từ Đình mang theo tin tức quan trọng mà tới.

A Lí Mộc có quan hệ với Thần thánh quân, Thần thánh quân lại thông đồng với tinh vực đối địch, trong quân đội cũng có gian tế của Thần thánh quân và tinh vực đối địch, tuy hiện tại còn chưa biết là ai, nhưng A Lí Mộc gần đây khá được trọng dụng trong quân, liên tục lên chức, đề ép Từ Đình một đầu, hiện đã thăng lên Thượng sĩ. Xuống tay từ kẻ có thể dễ dàng hạ A Lí Mộc, nhất định sẽ tra ra manh mối.

Từ Đình không hề nói bừa, cô đã thu thập được đầy đủ chứng cứ.

Mà việc tìm kiếm chứng cứ cao cấp hơn, lấy địa vị của cô, liền không cách nào làm được. Cô cần báo cáo chuyện này, nhưng lại lo lắng bị kẻ gian giấu giếm, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Hiên Cảnh là đáng tin cậy.

Từ Đình tuy có khoảng cách với Hiên Cảnh, nhưng đó là chuyện cá nhân. Trong công việc, cô tuyệt đối tin nhiệm nhân phẩm và năng lực của Hiên Cảnh, nếu không cũng sẽ không đi theo hắn từ trước.

Sự thực này cũng cho cô một tát vang dội.

Hiển nhiên, Hiên Cảnh từ sớm đã nhận ra A Lí Mộc không thích hợp, đồng thời còn hiếm khi có ý tốt mà nhắc nhở cô.

Hiên Cảnh cực ít khi can thiệp vào việc tư của cấp dưới, lần đó xen vào đủ để thể hiện tín nhiệm của Hiên Cảnh đối với cô – tất nhiên, Từ Đình cũng biết, trong này còn có sự nhúng tay của cậu niên đệ dễ mềm lòng là Hạ Tranh.

Chỉ dựa vào giao tình mấy lần gặp gỡ, con người hiền lành ấy liền nhìn không được nhắc nhở cô một câu. Vậy mà cô lại cô phụ phần thiện ý này.

“Cũng may cô không vì tình cảm mà bước lên con đường không nên đi.” Hiền Cảnh thờ dài.

Những chứng cứ này, tuy nói còn chưa qua kiểm tra thực hư, nhưng Hiền Cảnh biết, bên trong tuy có thể còn nhiều thiếu sót, nhưng nếu Từ Đình đã trình lên, thì nhất định không phải là vu cáo.

Từ Đình đã vì A Lí Mộc mà hi sinh rất nhiều, tiền đồ, tình bạn, thậm chí thân tình – ngay cả người nhà Từ Đình sau khi biết bạn bè và đồng nghiệp của cô đều chê bai A Lí Mộc không đáng tin, cũng tỏ ra không thích việc con gái giao du với gã.

Trên thực tế thì thái độ của cha mẹ Từ Đình đối với A Lí Mộc vốn cũng lạnh nhạt, dù sao Từ Đình rất ưu tú, A Lí Mộc lại có vẻ quá đỗi tầm thường. Hơn nữa bản thân cha mẹ Từ Đình cũng xuất sắc, nếu không đã không thể bồi dưỡng ra nữ nhi ưu tú như cô. Bọn họ từ lâu đã cảm thấy A Lí Mộc ngày bé thì còn tốt, nhưng sau khi lớn lên tâm tính tựa hồ có chút bất chính.

Ngặt nỗi đối ngoại A Lí Mộc vẫn giả trang khá tốt, con gái lại thích, bọn họ cũng chỉ có thể dần xuống cảm nhận “phiến diện” của mình. Chỉ cho rằng phần “phiến diện” này là oán niệm khi nữ nhi bị cướp đi.

Mà sau khi biết tin A Lí Mộc tín ngưỡng tôn giáo phi pháp, còn thu được bằng chứng xác thực, cha mẹ Từ Đình tất nhiên không muốn Từ Đình tiếp tục chung đụng với A Lí Mộc nữa.

Nhưng lúc đó Từ Đình đã bị A Lí Mộc làm cho u mê, chui vào ngõ cụt, người khác càng phản đối kịch liệt thì cô lại càng kiên trì, tựa hồ phải tỏ ra kiên trì trước sự phản đối của tất cả mọi người, mới có thể chứng minh lòng trung trinh với tình yêu của cô.

Có thể nói, công lực tẩy não của A Lí Mộc rất mạnh, Từ Đình đối với A Lí Mộc đúng là yêu tha thiết, tình thâm đến độ chỉ số IQ đều đánh mất hết.

“Tôi có thể vì anh ấy mà phản bội tất cả.” Từ Đình diện vô biểu tình nói, “Duy chỉ có tổ quốc là không thể.”

Thậm chí nếu A Lí Mộc tìm nơi nương tựa là kẻ thù trên chính trường của cấp trên, có lẽ cô cũng sẽ cùng đầu quân cho phe đối địch.

Nhưng nơi nương tựa của A Lí Mộc lại là tổ chức khủng bố, phía sau tổ chức khủng bố còn có tình vực đối địch.

Tuy ái tình khiến cho Từ Đình thay đổi rất nhiều, nhưng duy chỉ có lòng ái quốc là điểm mấu chốt mà cô không thể vượt qua. Sau khi tìm được chứng cứ A Lí Mộc phản quốc, Từ Đình cũng đã hoang mang mất một đoạn thời gian.

Cũng may mà hai người học khác trường, Từ Đình mới không bị bại lộ.

Từ Đình vốn cho là có người vu hãm A Lí Mộc, nên đã lén lút thu thập bằng chứng – dù rằng chính hành động tự mình len lén tìm kiếm chứng cứ, mà không phải trực tiếp gặp mặt đối chất này, đã cho thấy nội tâm dao động của cô.

Mà theo chứng cứ dần dần được thu thập đầy đủ, tình cảm Từ Đình dành cho A Lí Mộc cũng từ từ tan vỡ.

Cô bắt đầu hoài nghi, người mà mình vẫn luôn mến mộ này, rốt cuộc có phải là A Lí Mộc chân chính hay không.

Thêm vào đó, phê bình của bạn bè đồng nghiệp và người nhà đối với A Lí Mộc trước kia, cũng không phải là không lưu lại vết tích trong lòng Từ Đình, cô chỉ chọn cách tin tưởng A Lí Mộc, chứ không lựa chọn quên sạch tất cả.

Lúc này thì chuyện quá khứ ùn ùn dâng lên trong lòng, chỉ số IQ theo sự đổ nát của tình yêu dành cho A Lí Mộc đã quay trở lại, Từ Đình không thể không thừa nhận, lời mọi người nói đều là sự thật.

A Lí Mộc quả thực không yêu mình, gã tín ngưỡng loại tà giáo kia, so với tưởng tượng của bạn bè thì còn sâu đậm hơn.

Từ Đình sau khi gặp phải đã kịch, liền không cam lòng khuất phục.

Nữ nhân khi biết mình bị lừa tình sẽ trở nên vô cùng đáng sợ, huống chi Từ Đình vốn là một cô gái cực kỳ lợi hại.

Cô kiểm chế phần nộ cùng sát khí, tùy tiện ứng phó với A Lí Mộc, khiến cho A Lí Mộc nghĩ rằng Từ Đình đối với gã vẫn khăng khăng như một. Từ Đình thậm chí còn tỏ vẻ vì A Lí Mộc mà buông tha hết thảy, chủ động quyết liệt với gia đình, đồng thời vẫn luôn biểu hiện tình cảm sùng bái vì gã mà có thể làm tất cả, dần dần tìm được bí mật của A Lí Mộc.

Từ Đình còn tìm tới khuê mật ngày xưa, chính là cao thủ tin học kia.

Khue mật tuy tức giận Từ Đình vì nam nhân mà bỏ bạn tốt nhiều năm, nhưng khuê mật dù sao vẫn là khuê mật, cô cũng hỗ trợ vì cách làm của mình có chút quá phận, xử sự hơi xúc động, làm liên lụy tới người không liên quan, cũng khiến cho Từ Đình sâu sắc kháng cự lại chuyện này, thậm chí quyết liệt với gia đình, ảnh hưởng tới tiền đồ.

Khi Từ Đình biểu thị bản thân đã hết hi vọng với A Lí Mộc, đồng thời tìm tới cô nhờ giúp đỡ, hai người bèn ôm nhau khóc lớn một hồi, khoảng cách ngày xưa tan thành mây khói, mà khuê mật của Từ Đình cũng xoa tay, muốn cho tên hỗn đản kia biết mặt.

Đương nhiên khi đó cô cũng không biết sẽ tìm được chứng cứ mang tính bùng nổ như thế.

Chỉ có thể nói, năng lực làm gián điệp của A Lí Mộc lúc này còn non kém. Năm đó không bị phát hiện, có lẽ vì sự hiện hữu của gã quá mức râu ria, cũng có lẽ do hôn thê Từ Đình của gã đã vì gã mà lôi kéo rất nhiều hảo cảm.

Ai cũng không tin thủ hạ đắc lực của Hiến Cảnh lại phản quốc, cho nên khi ấy Từ Đình bị vu hãm mới tạo nên oanh động lớn như vậy, mà sau khi bản án được lật lại cũng chẳng cần nỗ lực tỏ vẻ với dư luận, thanh danh của cô rất nhanh đã được tẩy trắng.

Vì dân chúng tin tưởng Hiến Cảnh.

Sau khi thu thập được vô vàn chứng cứ, Từ Đình và khuê mật hai mặt nhìn nhau, biết đây không phải là chuyện mà hai cô có thể giải quyết.

Được khuê mật khuyên bảo, Từ Đình quyết định giao chứng cứ cho Hiến Cảnh.

Cô biết, cô đã mất đi tín nhiệm của Hiến Cảnh. Loại tín nhiệm này về sau cũng không thể xây đắp lại được.

Hành động lần này của cô cũng không vì có thể một lần nữa đầu nhập dưới trướng Hiến Cảnh, cô chỉ xuất phát từ lòng tin đối với hắn mà thôi.

Cô biết, giao bằng chứng này lên, Hiến Cảnh cũng không có khả năng ngay lập tức bắt giữ A Lí Mộc, hắn nhất định sẽ để A Lí Mộc tiếp tục nhảy nhót, nhằm câu ra con cá lớn hơn.

Cô cũng biết, sau khi Hiến Cảnh có được bằng chứng trong tay, hạ tràng của A Lí Mộc nhất định sẽ rất thê thảm.

Nhưng phải thê thảm mới tốt, kẻ phản quốc đều nên chết không chỗ chôn, vùi xuống mười tám tầng Địa ngục.

“Sau này cô định thế nào?” Hiến Cảnh hỏi, “Tiếp tục ở bên cạnh gã sao?”

“Nếu như cần thiết.” Từ Đình tỏ vẻ cô có thể tiếp tục bảo trì biểu hiện giả dối của mình, để thu thập thêm tình báo.

“Phòng chừng cô có lưu lại bên cạnh gã, cũng sẽ không được gã tín nhiệm. Lần này lấy được chứng cứ chỉ là vì gã sơ suất nhất thời thôi. Hiện tại A Lí Mộc đang tấn công rất nhanh, có lẽ Thần thánh quân sẽ sớm chú ý tới gã, và sẽ tiến hành huấn luyện đặc biệt với gã.” Hiến Cảnh ngẫm nghĩ, quyết định vẫn nên giúp đỡ Từ Đình một chút, dù sao hắn có lòng tiếc tài, mà lựa chọn phút cuối của Từ Đình cũng khiến cho hắn thêm phần coi trọng, “Cô có thể tỏ ra càng thêm đeo bám và cố tình gây sự hơn một chút, để A Lí Mộc có cớ mà đá cô.”

Từ Đình lộ ra một nụ cười cổ quái.

“Đợi sau khi cô bị bỏ, nản lòng thoái chí đi tới quân khu gian khổ nhất rèn luyện thì cũng là chuyện đương nhiên mà!” Hiến Cảnh nói, “Có thể chịu khổ chứ nhỉ?”

Cô vì chuyện lúc trước, đã khiến cho Hiến Cảnh và chiến hữu thất vọng buồn bã, cũng khiến cho các thủ trưởng vốn coi trọng cô đồng thời thất vọng.

Tuy xét về mặt riêng tư thì Từ Đình có quyền tự lựa chọn người mình yêu, nhưng vì ái tình mà quyết liệt với cả chiến hữu, thủ trưởng, này cũng quá trẻ con rồi.

Tiền đồ của Từ Đình cơ bản đã bị hủy hết.

Hiến Cảnh nhìn thấy được, Từ Đình bước ra từ mê chướng tình yêu, một lần nữa tìm về bản tâm. Mà sau khi trải qua chuyện này, tin tưởng Từ Đình sẽ không lại vì tình cảm mà bị chỉ phối nữa.

Nhưng nếu Từ Đình vẫn còn muốn tiến thêm một bước trong quân đội, vậy thì phải ăn khổ một phen, để cho người khác nhìn với cặp mắt khác xưa.

Tựa như binh lính bình thường, trong gian khổ từng bước chậm rãi đi lên từ cơ sở, hiển nhiên là phương pháp tốt nhất.

Từ Đình cúi đầu, trong mắt lóe lệ quang.

Cô cứ nghĩ rằng Hiến Cảnh đã bỏ qua mình, không nghĩ tới vị cấp trên này vẫn vì cô mà đưa ra lời khuyên.

“Tôi không còn mặt mũi nào gặp Hạ đại sư nữa, đợi khi tôi trở về cùng công quân, tôi sẽ đích thân xin lỗi Hạ đại sư.” Từ Đình hướng về Hiến Cảnh chào theo kiểu quân đội.

“Tiểu Tranh rất coi trọng cô.” Hiến Cảnh gật đầu, “Vạn sự chú ý. Các chiến hữu của cô vẫn chưa quên cô đâu.”

Dù sao cũng từng cùng vào sống ra chết với Từ Đình, cho dù trước kia có chút không thoải mái, nhưng vẫn đều rất lo lắng cho cô.

Từ Đình gật đầu.

Cô nhất định sẽ trở về, một lần nữa đầu nhập vào dưới trướng Hiến Cảnh, cùng các chiến hữu ngày xưa kể vai chiến đấu, sẽ không cô phụ tín nhiệm của bọn họ nữa.

Đợi sau khi Từ Đình rời đi, Hiên Cảnh mới xoa nhẹ huyết thái dương.

Tiểu Tranh thật đúng là nhạy cảm, lần đầu tiên bày tỏ thái độ không ưa, cư nhiên liền bắt được gián điệp.

A Lí Mộc chỉ là một quân cờ nhỏ, thế nhưng kẻ sau lưng gã không tính là đèn cạn dầu, những chứng cứ này nói lên kẻ kia càng không phải loại đơn giản.

Những kẻ này mới chỉ là một góc băng sơn, đã đủ khiến cho Hiên Cảnh phải dè chừng. Không biết khi bóc trần được toàn bộ, thì quân đội và chính phủ sẽ rung động tới mức nào.

Hiên Cảnh không khỏi cảm thấy, Hạ Tranh thực sự là một phúc tinh.

Nếu không phải vì Hạ Tranh, hẳn sẽ chẳng thêm chú ý tới cái tên A Lí Mộc này, càng không bao giờ can thiệp vào việc tư của Từ Đình.

Nếu Từ Đình không quyết liệt với bọn họ, sẽ không đem tất cả lực chú ý dồn vào A Lí Mộc, cũng sẽ không phát hiện ra dị thường của A Lí Mộc.

Từng vòng từng vòng một, chỉ có thể nói là trong chỗ U minh tự có ý trời?

Ông trời chiếu cố Liên minh a.

Đầu Hiên Cảnh nhanh chóng chuyển động, suy tính xem nên bàn chuyện này với ai, lại nên phái người nào tới nhận nhiệm vụ giám thị A Lí Mộc.

Tuy hẳn là Trung tá trẻ tuổi nhất, nhưng mạng lưới quan hệ trong tay còn chưa đủ rộng, lúc này, vẫn nên tìm tới trưởng bối thì hơn.

Hiên Cảnh hiện nay đang đứng ở nơi cao, có vô vàn ánh mắt dõi theo hắn. Chuyện này, giao cho Hạ Khâm tới làm có vẻ ổn thỏa, đỡ cho cậu ta cả ngày lười biếng. Cậu ta cũng nên quan tâm tới quân công và chức vị đi là vừa.

Căn cứ định luật có tốt cùng hưởng, có họa cùng chịu, Hiên Cảnh không chút do dự lời Hạ Khâm xuống nước,

Hạ Khâm có việc dễ làm, nhất định sẽ thật cao hứng.

Hiên Cảnh nghiêm túc gật đầu.

Nhất định là vậy.

... Hạ Tranh cũng không biết hiệu ứng bướm bướm mà mình tạo nên trước kia, lúc này lại ngoài ý muốn đưa tới phong bạo, cũng giải quyết được sự tình mà cậu vốn vẫn luôn lo lắng.

Cậu hiện tại đã hơi có chút manh mối.

Có điều còn mấy loại gia giảm cần cân nhắc thêm, phương thức nấu nướng cũng phải cải biến.

Dù sao nguyên liệu nấu ăn bất đồng, phương pháp chế biến và hòa hậu thích hợp nhất cũng không giống.

Những việc này đều cần có thời gian.

Bất quá đã có thành quả bước đầu, Hạ Tranh vẫn muốn tìm người để chia sẻ.

Hiên Cảnh tuy bận rộn, nhưng cũng không cần phải chạy Đông chạy Tây. Đối với tất cả mọi chuyện, hắn ở trên Hải Lục Tinh vẫn có thể liên lạc từ xa, có thể giải quyết viễn trình được.

Tùy tiện rời khỏi nơi này, ngược lại sẽ khiến cho kẻ khác sinh ra nghi ngờ.

Hiện tại hắn đã hấp dẫn sự chú ý lắm rồi.

Vì vậy hắn bèn đơn giản buông tay giao mọi việc cho người khác, bản thân thì phụ trách đánh lạc hướng, giúp đồng đội càng dễ dàng hành động.

Sau khi Hạ Khâm được giao trọng trách, cảm thấy rất là bất đắc dĩ.

Tuy anh có hơi lười, nhưng việc rèn luyện chính trị mỗi ngày đều không kém hơn so với Hiên Cảnh.

Chuyện này nếu điều tra rõ ngọn nguồn, sẽ gây nên bao nhiêu chấn động cho Liên minh, anh có thể đoán được.

Thực sự là một đại phiền toái.

Nhưng anh không thể không nhận.

Nếu là trước kia, anh nhất định sẽ trốn tránh, dù sao ba mẹ đều còn trẻ, anh thân là vị thành niên chưa tốt nghiệp, vẫn có thể trốn nhân nhà thêm một đoạn thời gian.

Nhưng em trai có khả năng như vậy, anh là người làm anh bắt đầu cảm thấy nguy hiểm.

Địa vị của Hạ Tranh càng cao, thì chuyện phiền toái gặp phải sẽ ngày càng nhiều. Rất nhiều sự tình tiền bối không tiện ra mặt, anh cũng không thể chỉ biết dựa vào sự hỗ trợ của Hiên Cảnh.

Vậy thì người làm anh này biết giấu mặt đi chỗ nào?

Huống chi Hiên Cảnh còn có ý đồ với em trai mình.

Chuyện này tuy phiền phức, làm không tốt thậm chí còn có thể dẫn lửa thiêu thân, nhưng làm xong thì sẽ là một khoản quân công to lớn, đồng thời đối với toàn bộ Liên minh cũng là chuyện tốt, đối với Thần thánh quân và tình vực đối địch sẽ là một đá kích nặng nề.

Ra sức vì nước, Hạ Khâm không thể thoái thác trách nhiệm.

Chỉ là bị Hiên Cảnh ném cho một cục phiền toái như thế, Hạ Khâm ngoài miệng vẫn phải oán giận đôi câu.

Đặc biệt là khi từ trong máy truyền tin trông thấy Hiên Cảnh ngồi đối diện em trai mà anh yêu thương nhất, em trai còn đang đưa cho Hiên Cảnh com chiên thoát nhìn rất ngon miệng, Hiên Cảnh vẻ mặt hạnh phúc, hai mắt đều cười đến híp lại, Hạ Khâm vốn chỉ tính oán giận cho có vẻ thì nay đã biến thành chân chính trách móc.

“Hiên Cảnh, cậu ăn được đến là thoải mái nhỉ.” Hạ Khâm chua chát nói.

“Cũng được cũng được.” Hiên Cảnh đắc ý.

Tuy sớm biết Hạ Tranh bết quan là vì nghiên cứu món ăn mới, nhưng không nghĩ tới nhanh như vậy đã có tiến triển, hẳn vẫn là người đầu tiên nếm thử, có thể không đắc ý sao?

“Sống thoải mái quá, coi chừng vỡ trứng (?)” Hạ Khâm tiếp tục chua chát nói.

“Bước quá dài mới có thể vỡ trứng, đạo này tôi đi đứng cẩn thận lắm.” Hiên Cảnh tuy đang chuyện trò với Hạ Khâm, nhưng ánh mắt căn bản chưa từng rời khỏi com chiên.

Hạ Tranh thấy Hạ Khâm và Hiên Cảnh liên lạc, đang chuẩn bị lên tiếng chào hỏi, thì chợt nghe ra trong lời nói của Hạ Khâm rõ ràng mang theo mùi giấm.

Cậu hơi do dự, nhớ lại suy đoán trước kia của mình.

Đại ca... là đang ăn giấm chua vì Hiên Cảnh sao?

Đại ca, thực sự có hảo cảm với Hiên Cảnh à?

Cậu lại nhớ tới một chuyện tình đã quên từ lâu, rằng Ninh Quân có nhắc nhở qua, bản thân cậu cũng có ý với Hiên Cảnh.

Vậy là biến thành tình tay ba rồi sao? Kỳ quá đi.

Nhưng mà thoát nhìn, dường như Hiên Cảnh vẫn chưa chú ý tới tình cảm của đại ca, vẫn còn nói đùa với anh được.

Cho nên là đại ca yêu đơn phương?

Hạ Khâm không hề biết bản thân đang yêu đơn phương, nhắc thấy Hạ Tranh đứng góc bên cạnh, không chào hỏi anh một câu, lòng ghen tuông bèn biến nặng hơn: “Tiểu Tranh? Tiểu Tranh? Mau hoàn hồn.”

“Đại ca.” Hạ Tranh thấy Hạ Khâm rõ ràng bất mãn, chần chừ một chút, vẫn không đem câu “Em và Hiên Cảnh không có gì, anh đừng hiểu lầm” nói ra khỏi miệng.

Cậu luôn cảm thấy cứ thẳng ruột ngựa ra như vậy là không tốt. Hiên Cảnh còn có hôn ước trong người, mà hôn ước này nếu đại ca biết, chắc cũng sẽ ủng hộ.

Tuy ban đầu lúc đặt ra hôn ước không có chuyện của đại ca, nhưng việc tiếp tục duy trì hôn ước hay không thì ba mẹ sẽ không xem nhẹ quyết định của anh ấy.

(*) Chỗ này không rõ ý tác giả lắm, vì rõ ràng người có hôn ước với Hiên Cảnh là Hạ Tranh a...

Nếu nói ra câu kia, tựa như đang vạch trần soi mói, khiến cho người ta đặc biệt xấu hổ.

Tư tưởng Hạ Tranh cứ thế mà một đi không trở lại – đây là tác hại của việc xem quá nhiều phim truyền hình với Phượng Thù và Vân Mân.

Bất quá suy nghĩ của cậu đã bị đánh gãy, bị tiếng hô kinh ngạc của Hiên Cảnh cắt đứt.

“Hải mã?!” Hiên Cảnh ăn miếng com chiên đầu tiên, liền cảm nhận được sự tươi ngon đến mức tận cùng, tư vị bất khả tư nghị trong tích tắc bùng nổ, trước mắt lóe lên đủ loại pháo hoa muôn màu, dù cho hần tâm chí kiên định, cũng thiếu chút nữa bị câu mất hồn phách.

Hạ Tranh mỉm cười: “Thế nào?”

Hiên Cảnh nhìn com chiên dờ ra.

Phải nói thế nào đây? Cơ bản là không còn lời nào để nói.

Hần cũng chẳng phải là lần đầu tiên nếm được tác phẩm xuất sắc của mỹ thực đại sư, lấy gia thế bản thân, vài vị đại sư ẩn dật được tôn lên hàng quốc bảo, hẳn cũng từng gặp qua.

Nhưng loại tư vị này... Tư vị này...

Không thể nói rõ tay nghề Hạ Tranh so với các tiền bối đẳng cấp quốc bảo kia cao mình hơn bao nhiêu, cũng không thể nói rõ hương vị của món com chiên thoát nhìn hết sức bình thường này siêu việt đồ ăn của đám tiền bối nọ như thế nào.

Mỹ thực ấy mà, có đôi khi tuyệt diệu như thế đấy.

Chỉ có thể kết luận rằng, đều rất đẹp đẽ, không cách nào so sánh.

Hơn nữa càng khiến cho Hiên Cảnh thấy kỳ quái là, thời điểm đồ ăn vừa vào miệng, tinh thần lực của hắn nhận được rung động mãnh liệt.

Nhưng com chiên này lúc mới mang lên, lại bình thường không có gì lạ.

Là chiến sĩ cơ giáp cao cấp, Hiên Cảnh đã có thói quen tùy thời bao trùm tinh thần lực lên hai mắt, đây cũng là một phương pháp rèn luyện.

Hai mắt sở hữu tinh thần lực, có thể giúp hắn nhìn thấy những thứ mà bình thường không cách nào thấy được, việc này cũng thể hiện tính cảnh giác mọi lúc mọi nơi.

Nhưng com chiên này quả thực là hết sức bình thường, không có bất kỳ đặc hiệu hay quang mang nào.

Thoạt nhìn, chỉ là một đĩa com chiên phổ thông kết hợp cùng loại thực vật xanh xanh hồng hồng không biết tên nào đó.

“Này... Đây là chuyện gì xảy ra?” Hiên Cảnh kinh ngạc không thôi.

Hạ Tranh khó có được mà nở một nụ cười kiêu ngạo.

Bảo vật ẩn mình. Vô luận là pháp khí, đan dược hay linh thực, tới một đẳng cấp nhất định, sẽ không như thời điểm còn ở cấp thấp, để lộ hết quang mang ra ngoài, mà sẽ đem quang mang này khóa lại, trừ phi bị kích hoạt, nếu không sẽ không nhìn ra được dị tượng gì.

“Tiểu Tranh, em lại làm ra món ngon gì đó.” Oán khí trên mặt Hạ Khâm sắp thực thể hóa mất rồi, “Anh cũng muốn ăn.”

Hạ Tranh cười đáp: “Vẫn chỉ là bán thành phẩm thôi, đợi sau khi hoàn toàn thành công, sẽ làm cho đại ca ăn.”

Đẳng cấp linh thực cũng không được phân chia như đẳng cấp tu hành, mà lại tương đồng với bảo khí và đan dược, chia làm Thiên Địa Huyền Hoàng bốn giai lớn, mỗi giai lại có mười hai phẩm. Trên Thiên Địa Huyền Hoàng là cấp Tiên, Thần, thì không phải là đẳng cấp mà người tu hành Nhân giới có thể đạt tới.

Đời này, thì vẫn chưa có phân chia tỉ mỉ như vậy.

Mỗi linh thực trên thập phẩm, đều sẽ xuất hiện dị tượng.

Linh thực thập phẩm, không chứa tạp chất, không có tác dụng phụ, có thể phát huy tác dụng bên ngoài ở mức độ cao nhất.

Món linh thực này lúc đầu vốn là linh thực Hoàng giai, nếu chế biến một cách hoàn mỹ, thì chính là thập nhị phẩm, là phẩm chất tối cao trong Hoàng giai.

Hiện tại, cậu đoán chừng cũng phải trên dưới thập phẩm a.

Bất quá mỹ thực ở hai thế giới phân chia không giống nhau, chỉ có thể miễn cưỡng tham khảo một chút.

Có điều Hạ Tranh biết, nếu được chế biến một cách hoàn mỹ, thì com chiên này còn có thể phát huy hiệu lực càng cường đại hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bá Chủ Mỹ Thực Ở Tinh Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

